

J.K.ROWLING

Iš anglų kalbos vertė
ZITA MARIENĖ

Alma littera

UDK 820-93
Ro-179

Versta iš:
J. K. Rowling
HARRY POTTER AND THE
GOBLET OF FIRE,
Bloomsbury Publishing Plc,
London 2000

„Harry Poter, names, characters and related indicia are copyright and
trademark Warner Bros. © 2000“

ISBN 9955-08-176-7

Copyright © 2000 J. K. Rowling
Cover Artwork © Warner Bros. A division of
Time VVarner Entertainment Company L. P.
© Vertimas į lietuvių kalbą Zitos Marienės, 2002
© Leidykla „Alma littera“, 2002

*Skiriu Peteriui Rowlingui,
pono Ridley'io atminimui
ir Susanai Sladden,
padėjusiai Hariui išlikti iš sandėliuko po laiptais*

PIRMAS SKYRIUS

Ridlių rūmai

Mažojo Hengltono miestelio gyventojai šį namą tebevadino „Ridlių rūmais“, nors jau daug metų Ridlių šeima čia nebegyveno. Jis stovėjo ant kalno priešais miestelį, kai kurie langai buvo užkalti, dalis stogo čerpių - nukritusios, o priekis - tirštai apaugęs gebenėmis. Buvęs puikus dvaras, tikrai didžiausias ir puošniausias pastatas per daugelį mylių aplinkui, dabar Ridlių rūmai riogsojo drėgni, apirę ir tušti.

Mažojo Hengltono žmonės vieningai nutarė, kad senasis namas „kraupus“. Prieš pusę šimtmečio jame nutiko keistas ir baisus dalykas, kurį senesnieji miestelėnai mėgdavo aptarinėti pristigę peno paskaloms. Ta istorija buvo pakartota tokią daugybę kartų ir taip pagražinta, kad niekas nebežinojo, kur tiesa. Bet prasidėdavo istorija visada vienodai: prieš penkiasdešimt metų, vieną gražų vasaros rytą, kai Ridlių rūmai tebebuvo prižiūrimi ir puikūs, į svetainę įžengusi tarnaitė visus tris Ridlius rado negyvus.

Tarnaitė spiegdama nudulkėjo pakalnėn į miestelį ir prikėlė pusę jo gyventojų.

- Guli atmerktom akim! Šalti kaip ledas! Su vakariniais drabužiais!

Buvo iškviesta policija, ir visas mažasis Hengltonas nesitvėrė iš siaubo ir smalsumo, ir menkai slepiamo jaudulio. Niekas nesivargino apsimetinėti, kad Ridlių gaili, nes jų labai nemėgo. Senieji ponas ir ponija Ridliai buvo turtingi snobai ir storžieviai, o jų suaugęs sūnus Tomas juos netgi pralenkė bjaurumu. Visiems knietėjo sužinoti, kas gi žudikas, - juk trys pažiūrėti sveiki žmonės negalėjo šiaip sau mirti per vieną naktį.

„Pakaruoklis“, miestelio aludė, tą vakarą gavo didelį pelną, mat visi čia susirinko aptarti žmogžudystės. Jiems buvo atlyginta už tai, kad pali-

ko namie jaukiai besikūrenančius židinius, nes staiga atsiradusi Ridlių virėja nuščiuvusiai publikai pranešė, jog suimtas žmogus, pavarde Frenkas Braisas.

- Frenkas! - šūktelėjo kai kas. - Negali būti!

Frenkas Braisas buvo Ridlių sodininkas. Jis gyveno vienas aplūžusioje trobelėje Ridlių dvaro žemėje. Frenkas grįžo iš karo su nesilankstančia koja, nekęsdamas žmonių susibūrimų bei triukšmo, ir nuo tada visą laiką dirbo pas Ridlius.

Vyrai puolė virėjos vaišinti, kad ji daugiau papasakotų.

- Man visad atrodė keistas, - ausis ištempusiems miestelėnams prisipažino virėja po ketvirtos cheroso taurelės. - Kažkoks atšiaurus. Kiek siūlydavau arbatos, tiek atsisakydavo. Visų šalindavosi.

- Ką jau čia dabar, - suniekino ją moteriškė prie baro. - Žmogus perėjęs karą, nori ramybės. Tai nereiškia, kad...

- Kas dar galėjo turėti raktą nuo užpakalinių durų? - atkirto virėja. - Kiek prisimenu, sodininko trobelėje vis kabėjo kažkoks atliekamas raktas! Durys juk neišlaužtos! Langai neišmušti! Frenkui tik reikėjo atsėlinti prie namo, kai mes visi miegojome...

Miestelėnai niauriai susižvalgė.

- Man jis visada rodės toks atgrasus, - suburbėjo vyras prie baro.

- Jei norit žinoti, po karo jis nei šioks, nei toks, - pridūrė šeimnininkas.

- Ar nesakiau, Dote, kad nenorėčiau jo supykdyti? - tarė bruzdi moterėlė kampe.

- Baisus būdas, - energingai sulinksėjo Dotė. - Prisimenu, kai buvau maža...

Rytą turbūt nė vienas Mažojo Hengltono gyventojas neabejojo, kad Ridlius išžudė Frenkas Braisas. Tačiau kaimynystėje, Didžiojo Hengltono mieste, tamsioje ir nešvarioje policijos nuovadoje Frenkas atkakliai tvirtino esąs nekaltas, kad Ridlių žūties dieną prie jų namų pastebėjo tik vieną žmogų, prašalaitį - tamsiaplaukį paauglį blyškiu veidu. Daugiau niekas panašaus bernioko nematė, ir policija buvo įsitikinusi, kad Frenkas jį išgalvojo.

Staiga, kai Frenko padėtis pasidarė visai grėsminga, atėjo teismo medicinos ekspertų išvados ir viską pakeitė.

Policijai neteko skaityti keistesnio dalyko. Gydytojų grupė, ištyrusi lavonus, padarė išvadą, kad nė vienas Ridlių nebuvo nei nunuodytas, nei nudurtas, nei nušautas, pasmaugtas, uždusintas ar (sprendžiant iš to, kiek buvo galima nustatyti) išvis kaip nors sužalotas. Iš tiesų, su neslepia nuostaba toliau kalbama išvadose, pasirodė, jog Ridliai buvo puikios sveikatos, - visa bėda, kad nebegyvi. Tiesa, gydytojai nurodė (tarsi nutarę vis tiek prikibti prie negyvėlių kūnų), kad visų trijų veiduose sustingęs siaubas, bet policija šį faktą suniekino: ar kas yra girdėjęs tris žmones vienu kartu numirštant iš *baimės*?

Kadangi nerasta įrodymų, jog Ridliai apskritai nužudyti, policija gavo Frenką paleisti. Ridliai buvo palaidoti Mažojo Hengltono kapinėse ir jų kapus kurį laiką lankė smalsuoliai. Visų nuostabai, gaubiamas įtarimų debesies, Frenkas Braisas grįžo į savo trobelę Ridlių dvaro žemėje.

- Sakiau ir sakysiu, kad jis juos nužudė, ir man nuspėjau, ką šneka policija, - „Pakaruoklyje“ pareiškė Dotė. - Jeigu turėtų padorumo, nešdintųsi iš čia, nes žino, kad mes žinom.

Bet Frenkas niekur nesinešdino. Jis ir toliau prižiūrėjo sodą kitai šeimai, apsigyvenusiai Ridlių rūmuose, paskui kitai, bet niekas čia ilgai neužsilaikė. Kiekvienas naujas savininkas teigė, jog namai kažkokie slogūs, galbūt dėl Frenko. Likę tušti, Ridlių rūmai ėmė irti.

*

Turtuolis, tais laikais valdęs dvarą, jame nei gyveno, nei jo nuomojo; miestelėnai pliauškę, kad jis laikė tuos namus „mokesčių sumetimais“, nors niekas gerai nesuprato, ką tai galėtų reikšti. Tačiau turtuolis toliau mokėjo Frenkui, kad tas darbuotųsi. Frenkas jau traukė septyniasdešimt septintus metus, buvo kurčias, dar sunkiau vilko nesveikąją koją, bet gražiu oru tebesikapstydavo gėlių lysvėse, nors paties beveik nesimatydavo tarp piktžolių.

Frenkui teko kariauti ne tik su piktžolėmis. Miestelio vaikėzai mėgo svaityti akmenis pro Ridlių rūmų langus. Jie važinėdavo dviračiais po Frenko taip kantriai puoselėjamas vejas. Porą kartų net nepabijojo įsibrauti į namus. Jie žinojo, kad Frenkas atsidavęs dvarui, ir jiems būdavo juokinga žiūrėti, kaip jis klibikščiuoja per parką mojuodamas lazda ir kimiai rékalodamas ant jų. Frenkas savo ruožtu buvo įsitikinęs, kad berniūkščiai kankina jį dėl to, jog, kaip ir jų tėvai bei seneliai, laiko jį žudiku. Tad vieną rugpjūčio naktį pabudęs ir pamatęs prie namo kažką keista, paprasčiausiai nutarė, jog vaikigaliai visai suįžūlėjo.

Frenką pažadino skaudanti koja. Senatvėje visai pasidarė blogai. Atsikėlęs nušlubavo žemyn į virtuvę ketindamas prisipilti pūslę karštesnio vandens ir pašildyti sustingusį keli. Stovėdamas prie kriauklės ir leisdamas į arbatinį vandenį, jis pažvelgė į Ridlių rūmus ir viršutiniuose languose išvydo mirgant šviesas. Frenkas iškart sumojo, kas yra. Berniokai bus vėl įsilaužę vidun ir, sprendžiant pagal tai, kaip mirguliuoja šviesa, susikūrę laužą.

Frenkas telefono neturėjo, be to, labai nepasitikėjo policija nuo to karto, kai buvo kvočiamas dėl Ridlių mirties. Jis padėjo arbatinį, kiek leidžia nesveika koja, nuskubėjo viršun ir greitai grįžo apsirengęs, tada nuo kablio pas duris nusikabino seną, surūdijusį raktą. Pasiėmęs į sieną atremtą lazda, išėjo į naktį.

Nei namo priekis, nei langai nerodė, kad būtų įsilaužta. Frenkas nukibildavo už namo, prie durų, kurias beveik užklojo gebenės, išsiėmė raktą, įkišo į užraktą ir be garso atidarė duris.

Jis įžengė į didžiulę virtuvę. Frenkas jau daug metų nebuvo čia įkėlęs kojos; nors buvo labai tamsu, vis dėlto prisiminė, kur yra durys į vestibulį, ir jis apčiuopom nuslinko ton pusėn. Į nosį trenkė pelėsių kvapas. Ištempęs ausis klausėsi, ar nepasigirs kokių žingsnių ar balsų. Jis pasiekė vestibulį, ten buvo šviesėliau nuo didelių langų abipus priekinių durų. Jis ėmė lipti laiptais dėkodamas Dievui už dulkes, tirštai nuklojusias akmenines pakopas, nes jos sugėrė žingsnius ir lazdos kaukšėjimą.

Laiptų aikštelėje Frenkas pasuko dešinėn ir iškart pamatė, kur įsibrovėliai: durys pačiame koridoriaus gale buvo praviros, pro plyšį ėjo šviesa, mesdama ant juodų grindų ilgą auksinį ruožą. Tvirtai spausdamas rankoje lazda, Frenkas sėlino artyn. Prisiartinęs galėjo matyti siaurą kambario plotelį.

Židinyje degė ugnis. Jis nustebo. Sustojęs įsiklausė: kambaryje skambėjo vyro balsas, nedrąsus ir drovus.

- Butelyje yra likę, Valdove, jeigu dar nepasisotinote.

- Vėliau, - atsiliepė kitas balsas. Irgi vyriškas, tačiau keistai plonas ir šaltas lyg ledinis vėjas. Nuo to balso Frenkui pasišiaušė net ir tie penki plaukai ant pakaušio.

- Kirmi, pristumk mane arčiau ugnies.

Frenkas atsuko durims dešinę ausį, kad geriau girdėtų. Kaukštelėjo ant kieto daikto statomas butelis, subrūžavo per grindis stumiamas sunkus krėslas. Frenkas išvydo mažą žmogutį, nususukusį nuo durų, jisai stūmė krėslą. Vilkėjo ilgą juodą apsiaustą, pakaušis praplikęs. Staiga jis išnyko iš akių.

- Kur Nadžinė? - paklausė šaltasis balsas.

- Aš... aš nežinau, Valdove,- nervingai tarė pirmasis balsas. - Man rodos, ji apžiūri namus.

- Prieš miegą pamelžk ją, Kirmi, - liepė pirmasis balsas. - Naktį man reikės pasistiprinti. Kelionė visai nukamavo.

Suraukęs kaktą, Frenkas prikišo gerąją ausį dar arčiau durų. Tyla, tada vėl prabilo žmogus, vadinamas Kirmiu.

- Valdove, ar galima paklausti, kiek mes čia būsime?

- Savaite, - atsakė ledinis balsas. - Gal ir ilgiau. Čia visai patogiu, be to, plano dar nėra kaip įgyvendinti. Būtų kvaila veikti, kol nesibaigė pasaulio kvidičo čempionatas.

Frenkas stipriai pasikrapštė ausį. Aišku, siera užsikimšo, kitaip nebūtų pasigirdę „kvidičas“, juk tokio žodžio nėra.

- Pa... pasaulio kvidičo čempionatas? - pasitikslineo Kirmis. (Frenkas dar giliau įgrūdo ausin smilių.) - Atleiskite, bet nesuprantu, kodėl turėtume laukti pasaulio čempionato pabaigos?

- Todėl, mulki, kad jau dabar į mūsų šalį iš viso pasaulio plūsta magai, bus įkinkyti visi Magijos ministerijos biurokratai: stebės, gaudys bet kokios įtartinos veiklos ženklus, tikrins ir pertikrins kiekvieno dokumentus. Eis iš galvos dėl saugumo, kad tik Žiobarai nieko nepastebėtų. Taigi lauksime.

Frenkas paliko ramybėję ausį. Aiškiai išgirdo žodžius „magijos ministerija“, „magai“ ir „Žiobarai“. Kiekvienas jų neabejotinai reiškė ką nors slapta, o Frenkas žinojo tik dvi žmonių rūšis, kurie šneka slaptakalbe, - šnipus ir nusikaltėlius. Jis tik smarkiau sugniaužė lazda ir dar labiau ištempė ausis.

- Vadinasi, jūsų didenybė nekeičia nusistatymo? - ramiai paklausė Kirmis.

- Žinoma, nekeičiu, Kirmi, - grėsmingai atrėžė šaltasis balsas. Trumputė tylą. Ir vėl prabilo Kirmis - net springdamas, tarsi norėdamas, kol neapleido drąsa, pasakyti, ką mano.

- Valdove, galima apsieiti be Hario Poterio.

Ilgesnė tylą, o tada:

- Be Hario Poterio? - tyliai sušnypštė antrasis balsas. - Aišku...

- Valdove, taip sakau ne todėl, kad vaikėjo gailėčiau! - suspigo Kirmis. - Man šitas berniūkštis buvęs nebuvo! Tik, matote, jeigu panaudotume kitą raganą ar raganių, - bet kokį burtininką, - projektą įgyvendintume daug greičiau. Jeigu leistumėte trumpam jus palikti... Juk žinote, kad galiu pasidaryti visiškai neatpažįstamas... Jau po dviejų dienų grįžčiau su tinkamu žmogum.

- Aš galiu panaudoti kitą burtininką, kas be ko... - tyliai tarė antrasis balsas.

- Valdove, tikrai apsimoka, - lengviau atsiduso Kirmis. - Harį Poterį paimti būtų šitaip sunku, jis stipriai saugomas.

- Taigi tu siūlaisi keliauti ir man pargabenti pakaitalą? Hm... Ko gera, jau pavargai mane slaugyti, Kirmi? Ar tik šitas siūlymas atsisakyti plano nėra paprasčiausias bandymas pasprukti nuo manęs?

- Valdove! Man... man nė į galvą neateina jus palikti, dievaži...

- Nemeluok! - sušvokštė antrasis balsas. - Manęs neapmausi, Kirmi! Gailiesi, kad grįžai pas mane. Aš tau kuktus. Matau, kaip krūpteli pažvelgęs į mane, jaučiu, kaip drebi mane liesdamas...

- Ne! Mano ištikimybė jūsų didenybei...

- Tavo ištikimybė tėra bailumas. Jeigu turėtum kur dėtis, tavęs čia nebūtų. Kaipgi išgyvensiu be tavęs, jei mane reikia kas kelias valandas penėti? Kas gi melš Nadžinę?

- Tačiau, Valdove, dabar atrodo daug stipresnis...

- Melagi! - iškošė antrasis balsas. - Aš nė trupučio nesu stipresnis, o vienas pabuvęs kelias dienas, netekčiau ir to lašelio jėgų, kurias atgavau nemokėsiškai tavo prižiūrimas. Tylėt!

Kažką nerišliai vapėjęs Kirmis bereginti užsičiaupė. Valandėlę Frenkas girdėjo tik spragsint kibirkštis. Tada vėl prabilo antrasis balsas, piktai sušnibždėjo:

- Turiu savų priežasčių, dėl kurių noriu panaudoti šitą berniuką, aš tau jau aiškinau, ir kito man nereikia. Trylika metų laukiau. Palauksiu dar porą mėnesių. O dėl apsaugos... Manau, kad mano planas pasiteisins. Iš tavęs reikalaujama tik trupučio drąsos, Kirmi, - ir tu jos surasi, jeigu nenori, kad tave užgriūtų baisi Valdovo Voldemorto rūstybė...

- Valdove, leiskite pasakyti! - persigando Kirmis. - Per visą kelionę vis galvojau apie šitą planą. Valdove, Bertos Džorkins dingimas neilgai liks nepastebėtas, ir jeigu mes nieko nekeisime, jeigu aš užkeiksiu...

- Jeigu? - sušvagždėjo antrasis balsas. - Jeigu? Jei tiksliai vykdysi mano planą, Ministerija niekad nesužinos, jog dar kažkas dingo. Labai norėčiau pats šito imtis, bet kai tokia sveikata... Liaukis, Kirmi, pašalinsim dar vieną kliūtį, ir kelias pas Hari Poterį bus atviras. Neprašau dirbti vienam. Lig to laiko prie mūsų prisidės mano ištikimasis tarnas...

- Aš ir esu jūsų ištikimasis tarnas, - nelabai meiliai pasakė Kirmis.
- Kirmi, man reikia žmogaus su galva, žmogaus, kurio ištikimybė nė karto nebuvo susvyravusi, o tu, deja, šių reikalavimų neatitinki.
- Aš jus susiradau, - jau irzlokai atšovė Kirmis. - Niekas kitas, o aš. Aš jums atgabenau Bertą Džorkins.
- Tiesa, - lyg ir susijuokė antrasis kalbėtojas. - Tokių sugebėjimų iš tavęs nesitikėjau, Kirmi. Nors, tiesą sakant, ją sugavęs net nesupratai, kiek iš to turėsiu naudos, juk taip?
- Aš... aš maniau, kad ji gali praversti, Valdove...
- Melagis, - žiauriai ir smagiai nukirto antrasis balsas. - Vis dėlto ne neigiu, kad jos suteiktos žinios neįkainojamos. Be jų niekaip nebūčiau sukūręs mūsų plano, ir už tai tau bus atlyginta, Kirmi. Aš tau leisiu atlikti be galo svarbią užduotį, dėl kurios daugelis mano sekėjų atiduotų dešį nę ranką nukirsti.
- Tik... tikrai, Valdove? Kokią? - Kirmis, atrodo, vėl nusigando.
- Na, Kirmi, gal tegu bus staigmena? Tau eilė ateis pačioj pabaigoj. Bet pažadu, kad būsi ne mažiau naudingas negu Berta Džorkins.
- Nejau... nejau... - staiga kimiai, lyg jam būtų išdžiūvusi gerklė, iš lemeno Kirmis. - Nejau ir mane nužudysite?
- Kirmi, Kirmi, - šaltasis balsas virto šilkinu, - kodėl turėčiau tave žudyti? Bertą nužudžiau, nes reikėjo. Kai ją ištardžiau, niekam daugiau nebetiko, jokios naudos. Ir apskritai būtų pasipylę labai nemalonūs klau simai, jeigu ji būtų grįžusi ministerijon ir apsakiusi, kad per atostogas buvo sutikusi tave. Burtininkai, kurie laikomi mirusiais, neturėtų pake lės smuklėse painiotis po kojų Magijos ministerijos raganoms.
- Kirmis kažką sumurmėjo - taip tyliai, kad Frenkas neužgirdo, ta- čiau antrasis žmogus nusijuokė. Juoku be lašo gailesčio, lediniu kaip ir jo šneka.
- Sakai, galėjome pakeisti jos atmintį? Bet Atminties kerus galingas burtininkas gali panaikinti, ką jau įrodžiau ją kvosdamas. Įžeisčiau jos *atminimą*, Kirmi, jeigu nepanaudočiau informacijos, kurią ištraukiau.

7 • RIDLIU RŪMAI

Frenkas, stirkantis koridoriuje, staiga pajuto, kad delnas, gniaužiantis lazda, šlapias nuo prakaito. Žmogus lediniu balsu yra nužudęs moterį. Ir kalbėjo apie tai be jokio sąžinės graužimo - netgi *linksmiai*. Jis gi baisus beprotis. Ir ketina dar kažką nužudyti. Tam berniukui, Hariui Poteriui, kad ir kas toks būtų, gresia pavojus...

Frenkas žinojo, ką daryti. Dabar jau tikrai laikas kreiptis į policiją. Jis išslinks laukan ir droš tiesiai į miestelį, kur yra taksofonas. Tačiau šaltasis balsas vėl prabilo, ir Frenkas liko stovėti gaudydamas kiekvieną žodelį.

- Dar vienas užkeikimas... mano ištikimasis tarnas Hogvartse... ir Haris Poteris mano rankose, Kirmi. Taip nuspręsta. Daugiau jokių ginčų. Tyliu... Man rodos, girdžiu Nadžinę.

To antrojo balsas pasikeitė. Žmogus ėmė skleisti Frenkui lig tol negirdėtus garsus: be atvangos šnypštė ir spjaudėsi. Frenkas pamanė, ar nebus jo surietęs koks priepuolis.

Staiga tamsiame koridoriuje už nugaros Frenkas išgirdo judant. Atsi-
gręžęs taip ir nustėro.

Per juodas grindis kažkas šliaužė ir kai pasiekė šviesos ruožą, nuo židinio krentantį pro durų plyšį, jis tiesiog suakmenėjo pamatęs, jog tai milžiniška, mažiausiai dvylikos pėdų gyvatė. Frenkas pakraupęs spoksojo, kaip ji raitosi, storame dulkių sluoksnyje palikdama plačią vingiuotą drūžę, ir vis artėja, artėja... Ką daryti? Vienintelis kelias pabėgti- į kambarį, kur tie du vyrai sėdi ir rezga žmogžudystę, bet likti čia būtų pražūtis, gyvatė jį nugalabytų.

Nespėjus jam ryžtis kokiam nors žingsniui, gyvatė atsidūrė šalia ir - o stebukle! - prašliaužė; ją aiškiai traukė tasai šaltas balsas, kuris už durų šnypštė ir spjaudėsi. Dar kelios sekundės, ir rombais išmargintos uodegos galiukas dingo durų plyšyje.

Frenkui jau ir kaktą išmušė prakaitas, o ranka, laikanti lazda/ drebėjo. Viduje ledinis balsas tebešnypštė, ir ūmiai Frenkui kilo mintis, neįmano-
ma mintis. Tas *žmogus susišneka su gyvatėmis*.

HARIS POTERIS

Frenkas nesuprato, kas darosi. Labiau už viską troško atsidurti lovoje su karšto vandens pūsle. Tik bėda, kad kojos nė už ką nejuda iš vietos. Jam taip stovint ir tirtant, ir bandant įveikti siaubą, ledinis balsas vėl prabilo angliškai.

- Nadžinė įdomiai šneka, Kirmi.

- Nejaugi, Valdove?

- O taip. Ji sako, kad už šito kambario durų stovi senas Žiobaras ir klausosi kiekvieno mūsų žodžio.

Frenkui nebebuvo kada slėptis. Sušlepsėjo žingsniai ir kambario durys atsilapojo.

Priešais Frenką išdygo žilas praplikęs žmogeliukas smailia nosimi ir pavandenijusiomis akutėmis. Jo veide buvo nerimas ir baimė.

- Kviesk jį vidun, Kirmi. Kur tavo mandagumas?

Šaltasis balsas ėjo iš seno krėslo priešais židinį, bet kalbėjojo Frenkas nematė. Na, o gyvatė gulėjo susirangiusi ant sutrūnijusio kilimėlio - gyva šunelio parodija.

Kirmis pamojo Frenkui pirštu eiti į kambarį. Nors ir sukrėstas iki širdies gelmių, Frenkas kiekiau suspaudė lazda ir įsiūbavo per slenkstį.

Kambarį nušvietė tik židinio ugnis, ant sienų metanti šešėlių voratinklius. Frenkas įsistebeilijo į krėslo atramą - ten sėdintis žmogus buvo netgi mažesnis už savo tarną, mat jo net pakaušio nesimatė.

- Viską girdėjai, Žiobarai? - paklausė ledinis balsas.

- Kaip čia dabar mane vadinat? - nepatenkintas tarė Frenkas. Dabar, kai jau stovėjo kambaryje, kai pagaliau reikia veikti, pasijuto drąsiau. Ir kare visada šitaip būdavo.

- Aš tave vadinu Žiobaru, - paaiškino šaltasis balsas. - Tai reiškia, kad nesi magas.

- Nežinau, kas tie magai, -jau tvirtesniu balsu pasakė Frenkas. - Tiek žinau, jog jau išgirdau pakankamai, kad sudominčiau policiją. Jūs nužudėte žmogų ir planuojate kitą žmogžudystę! Štai dar ką pasakysiu, -

/ • *RIDLių RŪMAI*

pridūrė ūmiai šovus galvon išganingai minčiai, - mano pati žino, kad aš čia, ir jeigu negrižčiau...

- Tu neturi pačios, - labai ramiai tarė šaltasis balsas. - Niekas nežino, kad tu čia. Niekam nepasakei, jog čia eini. Nemeluok Valdovui Volde-mortui, Žiobarai, nes jis viską žino. Visada žino.

- Tikrai? - metė Frenkas. - Atsirado mat valdovas. Prastokos manie ros, *valdove*. Atsigrežkit ir pažiūrėkit į akis kaip žmogus, kas yra?

- Bet aš ne žmogus, Žiobarai, - sušvankstė ledinis balsas, jau vos gir dimas per liepsnos traškesį. - Aš daug daugiau nei žmogus. Tačiau... ko dėl gi ne? Pažiūrėsiu tau į akis. Kirmi, apsuk mano krėslą.

Tarnas suinkstė.

- Girdėjai, Kirmi?

Lėtai lėtai, susiraukęs kaip naginė, tarsi būtų sutikęs daryti viską, kad tik nereikėtų artintis prie savo pono ir kilimėlio, kur tysojo gyvatė, žmogutis priėjo ir ėmė sukti krėslą. Jo kojelei užkliudžius kilimėlį, gyvatė pakėlė savo bjaurią trikampę galvą ir sušnypštė.

Ir štai krėslas atsuktas, Frenkas pagaliau pamatė, kas jame sėdi. *Lazda* jam iškrito iš rankų ir nukritusi barkštelėjo į grindis. Jis ėmė rėkti. Klykė taip garsiai, kad taip ir neišgirdo žodžių, kuriuos ištarė padaras krėse, iškėlęs burtų lazdele. Žybtelėjo žalias žaibas, užtelėjo nelyginant koks vėjo šuoras, ir Frenkas Braisas susmuko ant grindų. Mirė dar jų nepasiekęs.

Už dviejų šimtų mylių krūptelėjęs pabudo berniukas, vardu Haris Poteris.

ANTRAS SKYRIUS

Randas

Haris gulėjo aukštiekninkas ir sunkiai alsavo, lyg būtų bėgęs. Jis pabudo iš labai gyvo sapno prispaudęs rankas prie kaktos. Senasis žaibo formos randas degė po pirštais taip, tarytum kas būtų prispaudęs iki baltumo įkaitintą geležį.

Jis atsisėdė viena ranka vis dar čiupinėdamas randą, kita patamsyje grabaliodamas akinių ant stalelio prie lovos. Juos užsidėjus miegamajame pasidarė aiškiau. Jį nušvietė silpna miglota žibinto šviesa, prasisunkusi per užuolaidas.

Haris vėl perbraukė randą. Tebeskauda. Jis įjungė lempą ant staliuko, išlipo iš lovos, perėjo kambarį, atidarė spintą ir pasižiūrėjo į veidrodį. Į jį žvelgė liesas keturiolikmetis berniukas, iš po išsidraikiusių juodų plaukų žvelgė nustebusios žalios akys. Jis ėmė tyrinėti savo randą. Atrodė normaliai, tačiau tebeskaudėjo.

Haris pabandė prisiminti, ką sapnavo prieš pabudamas. Rodėsi taip tikra... Sapne buvo du pažįstami žmonės ir vienas nepažįstamas. Jis net susiraukė stengdamasis prisiminti.

Štai neaiškiai išnyra tamsus kambarys. Ant kilimėlio guli gyvatė. Mažas žmogelis, vardu Piteris, pravarde Kirmis. Ir plonas šaltas balsas... Valdovo Voldemorto balsas. Vien nuo tos minties Haris pasijuto taip, lyg į pilvą būtų įslydęs ledo gabaliukas.

Kietai užsimerkęs mėgino prisiminti, kaip atrodė Voldemortas, bet nepavyko. Tiek težinojo, kad tą akimirką, kai atsisuko Voldemorto krėslas ir jis, Haris, išvydo, kas jame sėdi, jį ir prižadino gerklę užgniaužęs spazmas. O gal dieglys, pervėręs randą?

II • RANDAS

O kas buvo tasai senukas? Mat senukas tenai buvo, Haris matė, kaip jis sukniubo ant žemės. Viskas ėmė painiotis. Haris įsikniaubė į delnus užsidengdamas nuo kambario, stengdamasis įsivaizduoti tą blausiai apšviestą kambarį, tačiau sekėsi ne geriau kaip riešukučiose išlaikyti vandenį. Vaizdai bėgo pro pirštus, ir jis jų nepajėgė sulaikyti. Voldemortas ir Kirmis kalbėjosi apie žmogų, kurį jie nužudė, nors Haris neprisiminė jo vardo. Ir jie ketino dar kažką nužudyti - jį, Harį.

Haris atitraukė nuo veido rankas, atsimerkė ir apsižvalgė po kambarį lyg tikėdamasis jame išvysti ką nors nepaprasta. Tiesą sakant, kambarys buvo pilnas nepaprastų daiktų. Galukojy atviras gulėjo didelis medinis lagaminas, jame buvo katilas, šluota, juodas apsiaustas ir kelios kerėjų knygos. Pusė stalo buvo apkreikta pergamentais, šalia stovėjo didelis tuščias narvas, kuriame paprastai tupėdavo baltutėlė jo pelėda Hedviga. Ant grindų prie lovos gulėjo atversta knyga, jis ją skaitė vakare prieš užmigdamas. Tos knygos paveikslėliai buvo judantys. Figūros skaisčiai oranžiniais apsiaustais zujo ant šluotų mėty damos kamuolį.

Haris priėjo prie knygos, paėmė ją ir pamatė, kaip vienas žaidėjų sviedė kamuolį pro penkiasdešimties pėdų aukščio lanką. Jis užtrenkė knygą. Šiuo metu nuotaikos nepataisė net kvidičas, Hario įsitikinimu, geriausias pasaulyje žaidimas. „Skrydį su „Patrankų“ komanda“ jis padėjo ant staliuko šalia lovos, tada priėjo prie lango ir atitraukęs užuolaidą pažvelgė.

Ligustrų gatvė atrodė lygiai taip, kaip ir turi atrodyti padori priemiesčio gatvė ankstų šeštadienio rytą. Visi langai uždangstyti. Kiek tamsoje užmatė akys, aplink nėra gyvos dvasios, netgi katės.

Tačiau... Haris sunerimęs grįžo prie lovos, atsisėdo ir vėl palietė randą. Dėl skausmo jis nesuko galvos: skausmas jam ne pirmiena. Sykį buvo praradęs visus dešinės rankos kaulus, bet per vieną naktį labai skaudžiai juos jam vėl užaugino. Po kiek laiko tą pačią ranką pervėrė nuodinga pėdos ilgio iltis. Pernai Haris, skrisdamas šluota, nudribo iš penkiasdešimties pėdų aukščio. Taigi buvo pratęs prie keisčiausių nelaimingų

atsitikimų ir sužeidimų - jie neišvengiami, jeigu mokaisi Hogvartso burtų ir kerėjimo mokykloje ir it magnetas trauki nelaimės.

Ne, Hariui nedavė ramybės paskutinis kartas, kai jam skaudėjo ranką. O skaudėjo todėl, kad arti buvo Voldemortas. Tačiau dabar Voldemorto čia negali būti. Mintis, kad kur nors netoliese galėtų tykoti Voldemortas, buvo juokinga, neįtikėtina.

Haris įsiklausė į tylą aplinkui. Nejaugi tikisi, kad sugirgždės laiptai arba sušlamės apsiaustas? Staiga jis net pašoko, kai gretimame kambaryje per miegus sukriokė pusbrolis Dudlis.

Haris mintyse nusipurtė. Koks jis kvailas: namie tikrai nieko nėra, išskyrus jį patį, dėdę Vernoną, tetą Petuniją ir Dudlį, be to, visi jie ramiai miega, jų sapnai giedri ir be skausmo.

Dursliai Hariui labiausiai patikdavo miegantys, iš pabudusių jokios naudos. Dėdė Vernonas, teta Petunija ir Dudlis buvo vieninteliai Hario giminaičiai. Jie buvo Žiobarai (tai yra ne burtininkai), nekenė bet kokios magijos ir ją niekino, o tai reiškė, kad Haris jų namuose buvo pageidaujamas ne daugiau kaip sausasis medžio puvinys. Pastaruosius trejus metus Hariui esant Hogvartse, jie kiekvienam aiškindavo, kad jis išsiųstas į Šv. Bruto nepataisomų paauglių centrą. Puikiai žinodami, kad Hariui, kaip nepilnamečiui burtininkui, draudžiama naudoti magiją už Hogvartso ribų, vis tiek dėl visko, kas blogo nutikdavo namie, kaltindavo Harį. Haris negalėdavo jiems nieko pasakoti apie savo gyvenimą ir nuotykius burtų pasaulyje. Juokinga net pagalvoti, kad jiems atsibudus galėtų nueiti ir pasiskusti skaudančiu randu ar pasakyti apie savo nuogastavimus dėl Voldemorto.

Tačiau tik Voldemortas kaltas, kad Haris apsigyveno pas Durslius. Jeigu ne Voldemortas, Haris neturėtų kaktoj žaibo formos rando. Jeigu ne Voldemortas, Haris tebeturėtų tėvus...

Hariui buvo vieneri metukai tą naktį, kai Voldemortas, galingiausias šimtmečio juodasis magas, burtininkas, vienuolika metų kaupęs jėgas, atėjo pas jį į namus ir nužudė tėtą su mama. Tada Voldemortas nukreipė

savo burtų lazdelę į Hari. Jis panaudojo kerus, kurie jam nušlavė nuo kelio ne vieną burtininką ar raganą, trukdžiusius siekti valdžios. Tačiau, o stebukle, kerai nesuveikė. Užuoť nužudę mažą vaikiuką, jie atsisuko prieš pati Voldemortą. Haris atsipirko tik žaibo formos randu kaktoje, o iš Voldemorto liko pusdvėsė šmėkla. Netekęs savo galių ir vos rusenanti gyvasčiai, Voldemortas pabėgo. Siaubas, tiek laiko kaustęs slaptąją burtininkų ir raganų bendruomenę, išsisklaidė, Voldemorto šalininkai ir sėbrai buvo išblaškyti, o Haris Poteris išgarsėjo.

Haris apstulbo, per vienuoliktąjį gimtadienį sužinojęs, jog irgi yra burtininkas; dar neramiau pasidarė paaiškėjus, kad slaptajame burtų pasaulyje visi žino jo vardą. Atvykęs į Hogvartną, jis pamatė, kad jam einanti visi grėžiojasi ir kuždasi. Dabar jau apsiprato su tuo: pasibaigus šiai vasarai, jau ketvirtus metus mokysis Hogvartse. Ir jis jau skaičiuoja dienas, kada reikės grįžti į pilį.

Tačiau iki mokslo metų pradžios dar dvi savaitės. Jis liūdnei apsidairė po kambarį. Žvilgsnis sustojo prie atvirukų, kuriuos liepos gale gimtadienio proga atsiuntė du geriausi draugai. Ką jie pasakytų, jeigu jis parašytų jiems, kad skauda randą?

Galvoje tuoj pat suskambo išsigandęs Hermionos balsas.

Tau skauda randą? Hari, dalykas rimtas... Rašyk profesoriui Dumbldorui! O aš žvilgtelėsiu į „Labiausiai paplitusius magiškus susirgimus ir negalavimus“. Gal bus kas parašyta apie randus, likusius nuo užkeikimo...

Taip, Hermiona šitaip patartų: tučtuojau kreiptis į Hogvartso direktorių ir pasiskaityti vadovėlyje. Haris žiūrėjo pro langą į dangų, juodai mėlyną it rašalas. Labai abejojo, ar dabar jam padėtų knyga. Kiek žino, jis vienintelis iš gyvųjų yra atlaikęs tokį užkeikimą kaip Voldemorto, todėl nepanašu, kad „Labiausiai paplitusiuose magiškuose susirgimuose ir negalavimuose“ jis atrastų savo požymius. Na, o dėl Hogvartso direktoriaus, Haris neturėjo jokio supratimo, kur Dumbldoras leidžia vasaros atostogas. Jis išsišiepė įsivaizduodamas, kaip Dumbldoras, ilga sidabrine barzda, žemę šluojančia burtininko mantija ir smailia skrybėle, išsitiesęs

kur nors paplūdimyje, tepa savo ilgą kumpą nosį kremu nuo saulės. Kad ir kur būtų Dumbldoras, Haris neabejojo, kad Hedviga jį surastų. Hario pelėda visada pristatydavo laišką, netgi be adreso. Tačiau ką rašyti?

Gerbiamasis profesoriau Dumbldorai, atleiskite, kad trukdau, bet man ši rytą skaudėjo randą. Nuoširdžiai jūsų - Haris Poteris.

Net mintyse toks laiškas nuskambėjo kvailai.

Tada jis bandė įsivaizduoti, ką pasakytų antras geriausias jo draugas, Ronis Vizlis, ir valandėlę Haris išvydo Ronio ilganosį strazdanotą veidą nepatiklia išraiška.

Tau skaudėjo randą? Bet... bet Pats Žinai Kas negali būti netoliese, ar ne? Turiu galvoje, tu juk suprastum, tiesa? Jis vėl bandytų tave nužudyti, tiesa? Nežinau, Hari, gal, sakau, užkeikimų paliktus randus visada šiek tiek maudžia. Paklausiu tėtį.

Ponas Vizlis buvo aukštos kvalifikacijos burtininkas, dirbo Magijos ministerijoje, Žiobarų daiktų netinkamo panaudojimo inspekcijoje, bet, atrodo, užkeikimų reikaluose neturėjo patirties. Pagaliau Haris nė trupučio nenorėjo, kad visa Vizlių šeima sužinotų, jog jis, Haris, panikuoja dėl kažkokio nedidelio skausmo. Ponia Vizli sunerimtų net labiau už Hermioną, o Fredis su Džordžu, Ronio šešiolikmečiai broliai dvyniai, ko gero, pamanytų, kad jam dreba kinkos. Vizliai Hariui buvo brangiausia šeima pasaulyje. Jis bet kurią dieną laukė jų kvietimo atvažiuoti į svečius (Ronis buvo užsiminęs apie pasaulio kvidičo čempionatą) ir neturėjo noro, kad viešnagę gadintų klausimai apie randą.

Haris pasirėmė kumščiais galvą. Ko iš tiesų norėjo (bemaž gėdydamasis sau prisipažinti), buvo žmogus... žmogus, panašus į tėtį ar mamą: suaugęs burtininkas, kurį galėtų klausti patarimo nesijausdamas kvaileliu, žmogus, mylintis jį ir išmanantis juodąją magiją...

Ir staiga sugalvojo. Taip paprasta, taip akivaizdu, kaip jis iki tol nesusiprotėjo? *Sirijus*.

Haris pašoko nuo lovos ir pripuolęs atsisėdo prie stalo; prisitraukė pergamento lapą, pamirkė erelio plunksną į rašalą ir užrašė *Mielasis Sirijau*, tada ėmė galvoti, kaip geriau išdėstyti reikalą, vis dar neatsistebėdamas, kad iškart neprisiminė Sirijaus. Tačiau gal ir nereikia per daug stebėtis - juk jis tik prieš du mėnesius sužinojo, kad Sirijus - jo krikštatėvis.

Priežastis paprasta, kodėl Sirijus taip vėlai pasirodė Hario gyvenime, - jis kalėjo Azkabane, siaubingame burtų pasaulio kalėjime, kurį saugo Psichais vadinami padarai: akli sielų siurbikai, žiaurūs piktadariai, Sirijui pabėgus, jie ir atsibeldė į Hogvartną jo ieškoti. Tačiau Sirijus pasirodė esąs nekaltas - žmogžudystės, kuriomis buvo kaltinamas, įvykdė Kirmis, Vol-demorto pakalikas, kurį visi laikė žuvusiu. Tačiau Haris, Ronis ir Hermiona žinojo, kad yra kitaip, anais metais jiems teko su Kirmiu susidurti, bet jais patikėjo tik profesorius Dumbldoras.

Vieną stebuklingą akimirką Haris jau manė pagaliau paliksiąs Durslių namus, nes Sirijus pasiūlė gyventi pas jį, kai tik bus apgintas jo geras vardas. Tačiau toji proga nuėjo šuniui ant uodegos - Kirmis paspruko, jie nespėjo pristatyti jo į Magijos ministeriją, o Sirijus gavo bėgti, nes jo gyvybei grėsė pavojus. Haris padėjo jam išsigelbėti: išskraidino ant hipogrifo Kietasprandžio nugaros, ir nuo tada Sirijus slapstosi. Visą vasarą Haris gailėjo namų, kuriuos būtų turėjęs, jeigu Kirmis nebūtų pasprukęs. Buvo dvigubai sunkiau grįžti pas Durslius žinant, kad vos vos neišsivadavo nuo jų visam laikui.

Vis dėlto Sirijus padėjo Hariui net nebūdamas šalia. Tik Sirijaus dėka visus mokyklinius reikmenis jis laikė miegamajame. Anksčiau Dursliai šito niekad neleisdavo. Lig tol kas vasarą, norėdami Harį pakankinti ir bijodami jo galių, mokyklinį lagaminą užrakindavo sandėliuke po laiptais. Tačiau sužinoję, kad pavojingas žudikas apsiskelbė Hario krikštatėviu, ėmė elgtis kitaip. Tiesa, Haris „pamiršo“ jiems pasakyti, jog Sirijus nekaltas.

Būdamas Ligustrų gatvėje, Haris iš Sirijaus gavo du laiškus. Abudu pristatė ne pelėdos (įprastinės magijos pasaulio paštininkės), o dideli ryškūs atogrąžų paukščiai. Hedviga šituos margaplunksnius sutiko nedraugiškai ir tik labai nenoromis leido jiems prieš kelionę atgal atsigerti iš savo dubenėlio. Hariui jie patiko, jie priminė palmes ir baltą smėlį, ir jis tikėjosi, kad Sirijui gera ten, kur jis yra (Sirijus nepranešė savo buvimo vietos, kad kartais kas neatplėštų laiško). Haris kažkaip neįsivaizdavo, kad Psichai ilgai išvertų saulėkaitoje. Turbūt todėl Sirijus ir pasirinko pietų kraštus. Sirijaus laišškai, paslėpti po tokia naudinga atplėšta lenta po Hario lova, buvo linksmi, juose jis Hariui rašė būtinai pranešti, jeigu reikėtų kokios pagalbos. Ką gi, dabar jam tikrai jos reikia...

Šaltai pilkai priešaušrio brėkšmai lendant į kambarį, lempos šviesa nublanko. Galų gale, kai saulė jau patekėjo, kai kambario sienos nusidažė auksu ir dėdė Vernonas su teta Petunija ėmė brazdėti, Haris nurinko nuo stalo suglamžytus pergamento lapus ir dar kartą perskaitė užbaigtąjį laišką.

Brangusis Sirijau,

dėkui už laišką, jį atnešęs paukštis buvo toks didelis, kad vos įlindo pro langą.

Čia viskas po senovei. Dudliui nelabai sekasi laikytis dietos. Vakar teta užklupo jį nešantis į savo kambarį spurgų. Jam buvo pagrasinta, kad jeigu toliau taip darys, nebegaus kišenpinigių, tada jis perpykęs ištrenkė pro langą savo „PlayStation“. Tai toks žaidimų kompiuteris. Kvailai padarė, dabar net nebeturės „Didžiųjų kankinimų III dalies“, nebebus kuo prasiblaškyti.

Gyvenu gerai, nes Dursliai bijo, kad tu nepasirodytum ir mano paprašytas nepaverstum jų šikšnosparniais.

Bet šį rytą atsitiko keistas dalykas. Man vėl ėmė skaudėti randą. Praeitą kartą taip skaudėjo, kai Hogvartse atsirado Voldemortas. Bet aš nemanau, kad šiuo metu jis galėtų slankioti kur nors

netoli, ką? Gal kartais žinai, ar užkeikimų randų negali persėti daugelį metų?

Šitą laišką pasiūsiu per Hedvigą, kai ji grįš, dabar išskridusi medžioti. Linkėjimų nuo manęs Kietasprandžiui.

Haris

Taip, pamanė Haris, visai normalus laiškas. Nėra reikalo rašyti apie sapną, kad neatrodytų, jog jis išsigandęs. Haris sulankstė pergamentą ir padėjo ant stalo. Tegul laukia Hedvigos. Tada nuėjęs atidarė spintą. Nežiūrėdamas į veidrodį ėmė rengtis pusryčiams.

TREČIAS SKYRIUS

Kvietimas

Kai Haris nulipo apačion, visi trys Dursliai jau sėdėjo prie stalo. Nė vienas nepakėlė į Harių akių. Platų raudoną dėdės Vernono veidą užstojo laikraštis, teta Petunija, kietai sučiaupusi lūpas, pjaustė į keturias dalis greipfrutą.

Dudlis buvo įtūžęs ir pasipūtęs ir kažkaip, rodos, užėmė dar daugiau vietos. O tai jau nemažai, nes šiaip jis sėdėdavo išsidrėbęs pats vienas prie vienos stalo pusės. Kai teta Petunija, bailiai tardama: „Prašom, Diduti“, Dudliui į lėkštę įdėjo ketvirtį gryno, nesaldyto greipfruto, Dudlis tikrai žybtelėjo akimis. Parvažiavus vasaros atostogų ir tėvams pamačius mokslo metų baigimo pažymėjimą, gyvenimas jam pasisuko labai nemaloniai.

Dėdė Vernonas ir teta Petunija, kaip visada, mokėjo pateisinti prastus jo pažymius. Teta nuolatos tvirtindavo, jog Dudlis esąs labai gabus berniukas, tik mokytojai jo nesuprantą, o dėdė Vernonas nutarė nenorįs, „kad sūnus, kaip kokia mergiūkštė, būtų kalikas“. Jie numojo ranka į pastabą, kad Dudlis muša kitus mokinius.

- Aišku, judrus berniukas, bet jis ir musės nenuskriaustų! - apsiašarojo teta Petunija.

Tačiau pažymėjimo apačioje buvo labai taiklus mokyklos seselės priedas, kurio jie abu niekaip nesugebėjo nuginčyti. Kad ir kaip teta Petunija aimanavo, girdi, Dudlis stambių kaulų, jo visas svoris - tik vaikiškas apkūnumas, augančiam berniukui reikia daug valgyti, faktas liko faktu: mokyklos aprangos tiekėjai neturi tokio dydžio bridžių, kokių jam reikia. Mokyklos seselė įžvelgė tai, ko tetos Petunijos akys - tokios akylos, kai reikė-

davo pastebėti pirštų žymes ant jos nublizgintų sienų ar susekti, kada išeina ir pareina kaimynai, - atsisakė matyti, kad Dudliui ne tik nereikia papildomai valgyti, bet kad jo svoris ir didumas kaip jauno delfino.

Ir taip - po baisybės kaprizų ir barnių, nuo kurių drebėjo Hario kambario grindys, ir po tetos Petunijos ašarų - prasidėjo naujasis režimas. Smeltingso mokyklos seselės atsiųstas valgiaraštis buvo prilipintas ant šaldytuvo durelių, jo viduje nebeliko Dudlio mėgstamiausių skanėstų: limonadų ir pyragaičių, šokoladukų ir mėsainių, o buvo prikrauta vaisių ir daržovių, ir kitokių dalykų, kuriuos dėdė Vernonas vadino „triušių maistu“. Kad Dudliui nebūtų taip liūdna, teta Petunija ir iš kitų reikalavo laikytis tokios pačios dietos. Štai ji ir Hariui padavė greipfruto. Jis pastebėjo, kad jo dalis gerokai mažesnė už Dudlio. Teta berods manė, jog geriausias būdas Dudlio dvasiai palaikyti - pasirūpinti, kad jis bent visko gautų daugiau už Harį.

Tačiau teta Petunija nenumanė, kas paslėpta po palaida grindų lenta viršuje. Ji nė neįtarė, jog Haris nė iš tolo nesilaiko dietos. Vos suuodęs, kad visą vasarą turės misti morkomis, Haris pasiuntė pas draugus Hedvigą su prašymais padėti, ir tie atskančiai pasistengė. Iš Hermionos namų Hedviga grįžo nešina didele dėže, prikimšta visokiausių becukrių (Hermionos tėvai - dantistai) užkandėlių. Hagridas, Hogvartso miško sargas, paaukojo maišą savo keptų roksų (Haris jų nė nepalietė, mat per daug gerai žinojo Hagrido kulinarinius sugebėjimus). Na, o ponija Vizli pasiuntė Erol, savo šeimos pelėdą, šioji atgabeno didelį kaip rėtis keksą ir pyragėlių su visokiu įdaru. Vargšėlė Erol, visai nukaršusi, tik per penkias dienas atsigavo po šitos kelionės. Paskui per gimtadienį (kurio Dursliai nesiteikė prisiminti) jis gavo keturis nuostabius šventinius pyragus: nuo Ronio, Hermionos, Hagrido ir Sirijaus. Haris tebeturėjo du, todėl, žinodamas, jog tikrieji pusryčiai laukia užlipus į viršų, nesiskųsdamas ėmė valgyti greipfrutą.

Dėdė Vernonas, piktai prunkštelėjęs, padėjo laikraštį ir įbedė akis į savąją porciją.

- Čia pusryčiai? - burbtelėjo tetai Petunijai.

Teta rūščiai dėbtelėjo į jį ir linktelėjo Dudlio pusėn: tas jau prarijo savo dalį ir dabar kiauliškomis akutėmis niūriai spoksojo į Hario lėkštę.

Dėdė Vernonas sunkiai atsiduso, net sujudėjo dideli tankūs jo ūsai, ir paėmė šaukštą.

Sučirškė skambutis. Dėdė Vernonas stenėdamas atsistojo ir išėjo į koridorių. Kol teta Petunija nusigrėžė į arbatinį, Dudlis captelėjo tėtuko greipfrutą.

Haris išgirdo prie durų kalbantis, kažkas nusijuokė, dėdė Vernonas griežtai kažką atsakė. Tada lauko durys užsidarė ir pasigirdo plėšomo popieriaus čezėjimas.

Teta Petunija pastatė arbatinį ant stalo ir smalsiai apsidairė, kur dingo dėdė Vernonas. Laukti jai teko neilgai, gal po minutės jis grįžo persiutęs.

- Marš į svetainę! - užriko ant Hario. - Tuo pat.

Nustebęs, nesuprasdamas, kuo gi dabar galėjo nusikalsti, Haris atsi-kėlė nuo kėdės ir paskui dėdę nusekė į gretimą kambarį. Dėdė užtrenkė duris.

- Taigi, - tarė ir nudrožęs prie židinio atsisuko į Harį su tokia mina tarsi ketindamas jį areštuoti. - Taigi.

Hariui taip ir knietėjo mestelėti: „Taigi kas?“, bet jautė, jog iš pat ryto neverta dėdės erzinti, ypač kad jam nuotaika ir taip subjurusi nuo alkio. Todėl jis tik parodė mandagią nuostabą.

- Ką tik gavau, - kyštelėjo dėdė Hariui panosėn violetinį popieriaus lapą. - Laiškas apie tave.

Haris visai sumišo. Kas galėjo dėdei Vernonui rašyti apie jį? Ar Haris pažįsta kokį žmogų, kuris siųstų laiškus paštu?

Dėdė Vernonas piktai sužaibavo akimis į Harį ir ėmė skaityti laišką.

Gerbiamieji ponia ir pone Dursliai,

mes nesame pažįstami, bet neabejoju, kad iš Hario esate daug girdėję apie mano sūnų Ronį.

Kaip Haris tikriausiai jau minėjo, kito pirmadienio vakare vyks pasaulio kvidičo čempionato finalas, ir mano vyrui Artūrai per pažįstamus Magiškųjų žaidimų ir sporto departamente pavyko gauti geriausius bilietus.

Turiu vilties, kad Harį išleisite su mumis į rungtynes, nes toks įvykis pasitaiko tik vieną kartą gyvenime: trisdešimt metų čempionatas buvo rengiamas ne Britanijoje, be to, nepaprastai sunku gauti bilietus. Be abejo, mums bus malonu, jeigu Haris pasisvečiuos iki pat atostogų galo. Mes jį saugiai išodinsime į traukinį.

Būtų geriausia, jei Haris kuo greičiau atsiųstų jūsų atsakymą įprastu būdu, mat Žiobarų paštininkas pas mus nevaikšto, be to, abejoju, ar jis žino, kur mūsų namai.

*Tikėdamasi netrukus išvysti Harį,
pagarbiai -*

Molė Vizli

P. S. Galgi nepamažiname pašto ženklų?

Baigęs skaityti, dėdė Vernonas įkišo ranką į vidinę švarko kišenę ir dar kažką ištraukė.

- Pažiūrėk, - suniurzgė.

Jis atkišo voką, kuriame buvo ponios Vizli laiškas, ir Haris vos nenusikvatojo. Visas visutėlis buvo apklijuotas ženklais, išskyrus mažą kvadratėlį priekyje, kur ponia Vizli mikroskopinėmis raidėmis šiaip taip sutalpino Durslių adresą.

- Ką gi, ženklų tikrai nepamažino, - pasakė Haris taip, lyg tokią klaidą bet kas būtų galėjęs padaryti. Dėdė nuožmiai pervėrė jį akimis.

- Paštininkas pastebėjo, - iškošė pro sukąstus dantis. - Baisiausiai parūpo, iš kur šitas laiškas. Todėl ir paskambino į duris. Matote, jam pasirodė labai juokinga.

Haris tylėjo. Kiti žmonės gal nesuprastų, ko dėdė Vernonas taip širdijasi dėl pašto ženklų pertekliaus ant voko, tačiau Haris per daug ilgai

gyveno pas Durslius, kad nežinotų, kaip juos erzina bet koks, kad ir menkiausias, nukrypimas nuo įprastų normų. Jie labiausiai bijojo, kad kas nors nesužinotų, jog jie susiję (nors ir visiškai netiesiogiai) su žmonėmis, panašiais į ponią Vizli.

Dėdė Vernonas tebešnairavo į Hari, o šis stengėsi atrodyti abejingas. Jei nepadarys ar neleptelės ko nors kvailo, jam gali nuskilti didžiausias gyvenimo malonumas. Jis laukė, kad dėdė ką nors sakytų, bet tas tiktai pūškavo. Haris išdrįso pats prabilti.

- Taigi... gal man jau galima eiti?

Didelis raudonas dėdės veidas persikreipė iš pykčio. Ūsai pasišiaušė. Haris tarėsi žinąs, kas dedasi už tų ūsų: verda arši kova tarp dviejų pagrindinių dėdės įsitikinimų. Leisti Hari pas Vizlius - vadinasi, padaryti jį laimingą, o su šituo dėdė Vernonas kovoja jau trylika metų. Kita vertus, iki vasaros pabaigos paleisti Hari pas Vizlius - vadinasi, juo atsikratyti dviem savaitėmis anksčiau, negu buvo galima tikėtis, o juk dėdė Vernonas nepakentė, kad Haris būtų namie. Norėdamas dar pagalvoti, jis vėl pažvelgė į ponios Vizli laišką.

- Kas šita moteris? - paklausė su pasidygėjimu žiūrėdamas į parašą.

- Jūs ją matėte, - atsakė Haris. - Mano draugo Ronio mama, pasibaičius mokslo metams, ji pasitiko jį grįžusį Hog... mokyklos traukiniu.

Vos nepasakė „Hogvartso traukiniu“, o tai būtų dėdę juodai sunervinę. Durslių šeimoje niekas neminėdavo Hario mokyklos pavadinimo.

Dėdė Vernonas suraukė savo stambią fizionomiją lyg mėgindamas prisiminti ką nors didžiai nemalonaus.

- Toji pilvūzė? - pagaliau suriko jis. - Su krūva ručių vaikų?

Haris susiraukė. Dėdė Vernonas galėtų ir nevadinti kito žmogaus „pilvūzu“, kai jo paties sūnelis Dudlis pagaliau pasiekė tai, ko jau galėjai tikėtis nuo trejų metų, - pasidarė toks paritus, toks pastačius.

Dėdė Vernonas vėl įsigilino į laišką.

- Kvidičas, - sumurmėjo. - Kvidičas... Kas čia per nesąmonė?

Hariui vėl nemaloniai smilktelėjo.

- Toks sportinis žaidimas, - trumpai atsakė. - Žaidžiamas ant šluo...
 - Gana gana! - nutildė jį dėdė. Haris patenkintas pamatė, kad dėdė truputį išsigando. Atrodo, jo nervai nepakestų žodžio „šluota“ šitoje svetainėje. Saugiau buvo vėl įkišti nosį į laišką. Haris matė, kaip juda jo lūpos be garso išstardamos: „atsiųstų jūsų atsakymą įprastu būdu“.

- Ką ji nori pasakyti tuo „įprastu būdu“? - spjaute išspjovė dėdė.

- Įprastu mums, - atsakė Haris ir, nespėjus dėdei įsikišti, pridūrė: - Pelėdų paštu. Įprastu burtininkų pasaulyje.

Dėdė Vernonas taip pasibaisėjo, lyg Haris būtų nešvankiausiai nusiėkęs. Drebedamas iš pykčio, jis nervingai dirstelėjo pro langą, tarsi bijodamas išvysti kaimynus prispaudusius ausis prie langų.

- Kiek kartų reikės tau sakyti, kad po šiuo stogu neminėtum tokių iškrypimų? - sušnypštė užraudonijęs kaip burokas. - Stovi čia apsivilkęs drabužiais, kuriais nedėkingą tavo nugarą pridengėme mudu su Petunija...

- Tik po to, kai juos sunešiojo Dudlis, - šaltai atrėmė Haris. Ir iš tiesų - megztnis jam buvo toks didelis, kad siekė pusiau blauzdų, o rankoves reikėjo penkis kartus atraitoti, jei norėjo iškišti rankas. Džinsai ant jo karojo kaip maišas.

- Nedrįsk su manim šitaip kalbėti! - nertėjo dėdė.

Tačiau Haris neišsigando. Nebe tie laikai, kai jis nori nenori turėdavo pakęsti kiekvieną idiotišką Durslių taisyklę. Jis nesilaikys Dudlio dietos ir jeigu tik bus įmanoma, neleis, kad dėdė Vernonas sukliudytų jam pamatyti pasaulio kvidičo čempionatą.

Giliai įkvėpęs, Haris pasakė:

- Gerai, manęs neleidžiate į rungtynes. Gal jau galima eiti? Man reikia užbaigti laišką Sirijui. Na, žinote, krikštatėviui.

Pagaliau! Jis ištarė stebuklingąjį žodį. Dabar žiūrėjo, kaip raudonas dėdės veidas nubąla dėmėmis ir pasidaro panašus į ledus su juodųjų serbentų uogiene.

- Ak tu... ak tu jam rašai? - apgaulingai ramiu balsu paklausė dėdė, bet Haris matė, kaip jo mažučią akių lėliukės iš baimės susitraukė.

- O taip, - nerūpestingai atsakė Haris. - Jau senokai iš manęs negavęs jokios žinios. Suprantate, jeigu ilgiau neparašysiu, gali pradėti įtarti, kad man kas nors negerai.

Jis nutilo mėgaudamasis padarytu įspūdžiu. Beveik matė, kaip sukasi sraigteliai po tamsiais storais, dailiai perskirtais dėdės plaukais. Jeigu jis mėgins neleisti parašyti laiško, Sirijus pamanytų, kad Harį skriaudžia. Jei-gu Hariui uždraus vykti į kvidičo čempionatą, Haris pasiskųs Sirijui, kad jį tikrai skriaudžia. Dėdei liko vienintelė išeitis. Haris tiesiog išvydo jo smegenyse atsiradusią išvadą, sakytum galva būtų buvusi perregima. Jis stengėsi sulaikyti šypseną, apsimesti abejingas. Ir štai...

- Ką gi, bala nematė. Važiuok į tas sumautas... tas kvailas... tą savo pasaulio čempionatą. Parašyk tiems Vizliams, kad tave pasiimtų, aš neturiu laiko su tavim belstis per visą šalį. Gali ten būti iki vasaros galo. Ir parašyk savo... savo krikštatėviui... parašyk, kad vyksti į rungtynes.

- Puiku, - linksmi tarė Haris.

Jis pasuko pro duris norėdamas šokinėti ir klykti. Jis važiuoja! Važiuoja pas Vizlius ir matys kvidičo finalą!

Koridoriuje vos neatsitrenkė į Dudlį - tasai stypsojo už durų aiškiai tikėdamasis, kad Haris negaus leidimo. Jis apstulbo pamatęs plačią Hario šypseną.

- Puikūs buvo pusryčiai, ar ne? - paklausė Haris. - Aš tai sotus, o tu? Juokdamasis iš Dudlio fizionomijos, Haris šuoliais užlėkė viršun ir puolė į miegamąjį.

Pirmiausia išvydo grįžusią Hedvigą. Ji tupėjo narve, spoksojo į Harį didelėmis gintaro spalvos akimis ir kaukšėdama snapu taip, kad buvo akivaizdu - kažko nepatenkinta. Bemat paaiškėjo, kas ją suerzino.

- OJOJ! - šūktelėjo Haris.

Į galvą jam šniojo kažkas panašaus į pilką plunksnuotą teniso kamuoliuką. Haris piktai pasitrynė užgautą vietą ir pažvelgė aukštyn - kas gi jam kaukštelėjo? Pamatė mažulytę pelėdžiukę, galinčią tilpti saujoj, skrai-

dančią po kambarį lyg petarda. Tada Haris pamatė, jog pelėdžiukė nu-
metė jam prie kojų laišką. Pasilenkęs pažino Ronio rašyseną ir atplėšė
voką. Išėmė paskubom pakraigliotą lapelį.

*Hari, TĖTIS GAVO BILJETUS. Pirmadienio vakare žais Airija
su Bulgarija. Mama rašo tavo Žiobarams, kad išleistų pas mus. Jie
gal jau gavo laišką, nežinau, ar greitas Žiobarų paštas. Nutariau
per Kiaulę vis dėlto pasiųsti tau žinutę.*

Haris išpūtė akis perskaitęs žodį „Kiaulė“, tada pažvelgė į pelėdžiukę,
skraidančią aplink lempą palubėje. Nebuvo matęs padaro, mažiau pa-
našaus į kiaulę. Gal kartais neįskaitė? Ir vėl palinko prie laiško.

*Patinka Žiobarams ar ne, mes vis tiek atvyksime tavęs paimti,
juk negali praleisti pasaulio čempionato, tačiau mamai su tėčiu at-
rodo, kad geriau apsimesti, jog prašome leidimo. Jeigu jie sutinka,
tučtuojau siųski Kiaulę atgal su atsakymu, ir sekmadienį penktą
valandą mes tave pasiimsime. Jeigu nesutinka, tučtuojau siųski
Kiaulę atgal, ir sekmadienį penktą valandą mes vis tiek tave pasiim-
sime.*

*Šiandien po pietų atvyksta Hermiona. Persis dirba - Tarptauti-
nio magų bendradarbiavimo departamente. Būdamas čia nebandyk
jam užsiminti apie Užsienį, nes nuo jo šnekų mirsi iš nuobodulio.*

Iki greito pasimatymo - Ronis

- Raminkis! - subarė Haris pelėdžiukę, pašėlusiai plazdančią virš gal-
vos, matyt, nesitveriančią išdidumu, kad pristatė laišką teisingu adre-
su. - Tūpk, noriu įduoti tau atsakymą!

Pelėdžiukė nutūpė ant Hedvigos narvo. Hedviga dėbtelejo lyg norė-
dama pasakyti, kad prieitų arčiau, jeigu nebijo.

Haris vėl čiupo erelio plunksną, tuščią pergamento lapą ir parašė:

Roni, viskas gerai, Žiobarai mane išleidžia. Pasimatysim rytoj penktą valandą. Laukiu nesulaukiu.

Haris

Raštelį sulankstė nežinia kiek kartų ir vargais negalais pririšo prie kojytės iš džiaugsmo strikinėjančiai pelėdžiukei. Pririšus raštelį, Kiaulė išzvimbė pro langą, ir Haris tiek ją tematė.

Haris atsisuko į Hedvigą.

- Ką pasakytum apie tolimą kelionę? - paklausė.

Hedviga oriai suūkė.

- Ar gali nunešti Sirijui? - paėmė jis nuo stalo laišką. - Luktelėk, dar nebaigiau.

Išskleidęs pergamentą, paskrebėno prierašą.

Jei norėtum man atrašyti, aš iki rudens būsiu pas savo draugą Ronį Vizlį. Jo tėtis mums parūpino bilietus į pasaulio kvidičo čempionatą!

Laišką pririšo Hedvigai prie kojos; ji tupėjo nepaprastai ramiai, lyg nutarusi parodyti, kaip turėtų elgtis rimta pašto pelėda.

- Aš būsiu pas Ronį, kai tu grįši, gerai? - pasakė jai Haris.

Ji meiliai gnybtelėjo jam į pirštą ir, su tyliu šiugždesiu išskleidusi savo plačius sparnus, išsklendė pro langą.

Haris palydėjo ją žvilgsniu, tada palindo po lova, atplėšė palaidą lentą ir išsitraukė luistą gimtadieninio torto. Atsisėdęs ant grindų, ėmė jį valgyti negalėdamas atsidžiaugti savo laime. Jis valgo pyragą, o Dudlis gavo tik greipfruto, už lango graži vasaros diena, rytoj jis palieka Ligustrų gatvę, rando nebeperšti ir jis matys kvidičo pasaulio čempionato finalą. Tokią akimirką sunku dėl ko nors nerimauti - netgi dėl Valdovo Vol-demorto.

KETVIRTAS SKYRIUS

Vėl į Landynę

Kitą dieną dvyliką valandą Haris jau buvo susikrovęs į lagaminą visus mokyklinius reikmenis ir visas savo brangenybes: iš tėvo paveldėtą neregimąjį apsiaustą, Sirijaus dovanotą šluotą ir stebuklingąjį Hogvartso planą, kurį jam atidavė Fredis su Džordžu Vizliu. Jis atituštino slaptavietę po lenta, patikrino kiekvieną savo kambario landelę ir kertelę, ar neužsiliko kokios kerėjų knygos ar plunksnos, ir nuo sienos nukabino lentelę, kurioje buvo sužymėtos visos dienos iki rugsėjo pirmosios. Laukdamas grįžimo į Hogvartsa, jis kasdien išbraukdavo po langelį.

Ketvirtame Ligustrų gatvės name tvyrojo įtampa. Gresiant burtininkų būrelio atvykimui, Dursliai slankiojo suirzę ir pikti. Dėdė Vernonas pakraupo, kai Haris jam pranešė, jog Vizliai pasirodys jau kitą dieną penktą valandą.

- Manau, jog tuos žmogystas įspėjai padoriai apsirengti, - ėmė bambėti jis. - Mačiau, kuo apsivilkę į tave panašūs. Tegu pasistengia normaliai atrodyti, štai kaip.

Hariui pasidarė truputį neramu. Beveik nėra matęs, kad ponias ir ponas Vizliai vilkėtų drabužiais, kuriuos Dursliai pavadintų „normaliais“. Jų vaikai per atostogas kartais užsitraukdavo žiobariškas drapanėles, tačiau tėvai visad vilkėdavo ilgus įvairaus nudėvėjimo apsiaustus. Haris nesuko sau galvos, ką pamanyt kaimynai, bet bijojo, jog Dursliai Vizlius gali labai atšiauriai sutikti, jeigu išvaizda atitiktų blogiausius jų nuogastavimus.

Dėdė Vernonas pasipuošė geriausiu kostiumu. Kam nors tai būtų galėję reikšti svetingumą, bet Haris žinojo: dėdė Vernonas nori atvykėlius

priblokšti ir pagašdinti. Dudlis kažkodėl atrodė lyg ir sumažėjęs. Ne todėl, kad būtų ėmusi veikti dieta, o iš baimės. Paskutinį kartą susidūrus su suaugusiu burtininku, jam iš kelių išlindo riesta kiaulės uodegėlė, ir tėvai turėjo už pinigus ją nuimti privačioje ligoninėje. Todėl nenuostabu, jog Dudlis lakstė delnu prisidengęs užpakalį ir į kambarį įeidavo šonu, nenorėdamas priešui atkišti to paties taikinio.

Pietūs praėjo bemaž tylomis. Dudlis net nezyzė dėl valgio (varškės su trintais salierais). Teta Petunija nieko burnon neėmė. Ji sėdėjo susidėjusi rankas ir sučiaupusi lūpas - tarsi tam, kad neišsprūstų žodžiai, kuriais troško iškeikti Harį.

- Jie, aišku, atvažiuos automobiliu? - metė per stalą dėdė Vernonas.

- Aha, - murmtelėjo Haris.

Jis apie tai nepagalvojo. Iš tiesų - kaip Vizliai ketina jį pasiimti? Automobilio nebėr, senutėlis „Ford Anglia“, kurį turėjo, tebeklaidžioja Hogvartso Uždraustajame miške. Tačiau pernai ponas Vizlis pasiskolino mašiną iš Magijos ministerijos. Gal ir šiemet taip padarys?

- Aš manau, - pridūrė jis.

Dėdė Vernonas purkštelėjo į ūsus. Normaliai būtų paklausęs, koks pono Vizlio automobilis: jis mėgo apie žmogų spręsti pagal tai, kokio brangumo ir kokio didumo automobilį jis turi. Bet Haris abejojo, ar dėdei Vernonui ponas Vizlis būtų patikęs, net jei būtų važinėjęs „Ferrari“.

Kone visą dieną Haris pratūnojo kambaryje: negalėjo pakęsti, kaip teta Petunija kas kelias sekundes dirščioja per tinklines užuolaidas, lyg būtų buvę paskelbta, jog iš zoologijos sodo pabėgo raganosis. Pagaliau be penkiolikos penkios jis nulipo apačion, į svetainę.

Teta Petunija sudirgusi pataisė pagalves. Dėdė Vernonas apsimetė skaitęs laikraštį, bet jo akutės nejudėjo ir Haris neabejojo, kad jis įtempęs ausis klausosi, ar negirdėt artėjančio automobilio. Dudlis murksojo krėsle pasikišęs po užpakaliu riebias rankas. Neištveręs įtampos Haris išėjo, atsisėdo ant prieškambario laiptų ir įsmeigė akis į laikrodį. Širdis daužėsi iš jaudulio.

Tačiau penkios valandos atėjo ir praėjo. Dėdė Vernonas, bent kiek suprakaitavęs su kostiumu, atidarė lauko duris, pasižiūrėjo į visus šonus ir greit įtraukė galvą.

- Vėluoja! - viauktelėjo Hariui.

- Žinau, - tarė Haris. - Gal... gal gatvėse spūstys ar kas.

Dešimt po penkių... penkiolika po penkių... Hariui jau pačiam pasidarė neramu. Pusę šešių jis išgirdo, kaip dėdė Vernonas ir teta Petunija svetainėje piktai bamba.

- Jokio takto.

- O juk galėjome būti pakviesti į svečius.

- Gal mano, kad jei vėlai atvažiuos, bus pakviesti vakarienės?

- Na, tegu nė nesvajuoja, - nukirto dėdė Vernonas, ir Haris išgirdo, kaip jis niršdamas vaikšto po kambarį. - Pasiims bernioką, ir tegul nešdinasi. Žinoma, jeigu išvis pasirodys. Gal dieną supainiojo. Galiu pasakyti, kad *šitos rūšies* žmonės punktualumo nevertina. Arba tai, arba jie važiuoja koku nors trantu, kuris sugriuvo ke... AAAAAAA!

Haris pašoko. Už svetainės durų Dursliai rėkdami nubildėjo per kambarį. Į koridorių paklaikęs išpuolė Dudlis.

- Kas yra? - užsipoilė į Haris. - Kas nutiko?

Tačiau Dudlis nevaliojo ištarti žodžio. Vis dar suspaudęs delnais sėdynę, nulapnojo į virtuvę. Haris įbėgo į svetainę.

Užkaltame Durslių židinyje, kurio priekyje žioravo elektrinė ugnelė, kažkas bildėjo ir brazdėjo.

- Kas tenai? - sudejavo teta Petunija, atsišliejusi sienos ir išvertusi akis. - Kas ten, Vernonai?

Veikiai paaiškėjo, kas. Mat viduje pasigirdo žmonių balsai.

- Fu! Fredi, ne... Grįžk, grįžk, čia kažkokia klaida... Pasakyk Džordžui, kad ne... Ai! Džordžai, ne, nėra vietos, skubiai grįžk ir išpėk Ronį...

- Galbūt Haris mus girdi, tėti. Gal jis mus kaip nors išleis...

Už elektrinio židinio į lentas ėmė belsti kumščiai.

- Hari, Hari, ar girdi mus?

Dursliai atsigręžė į Hariį tarsi du įnirtę erniai.

- Kas čia dabar? - suurzgė dėdė Vernonas. - Kas čia darosi?

- Jie... atskrido padedami Kelionmilčių, - dusdamas nuo tramdomo juoko, atsakė Haris. - Jie gali keliauti su ugnimi... bet jūsų židinio anga užkalta. Pala...

Priėjęs jis sušuko per lentas.

- Pone Vizli! Ar girdite mane?

Beldimas nutilo. Kamine kažkas sušnypštė: „Šššš!“

- Pone Vizli, čia aš, Haris. Židinytas užkaltas. Pro čia neišeisite.

- Po galais! - sušuko pono Vizlio balsas. - Kaip jiems šovė į galvą užkalti židinį?

- Jie turi elektrinį, - paaiškino Haris.

- Tikrai? - atsiliepė susijaudinęs jo žmonos balsas. - Sakai, eklektinį? Su kištuku? Vaje, reikės pasirūpinti... duokit pagalvoti... oi, Roni!

- Ką mes čia veikiame? Ar kas atsitiko? - įsiterpė Ronio balsas.

- O ne, Roni, - kandžiai atsakė Fredžio balsas. - Ne, mes čia ir norėjome baigti savo kelionę.

- Aha, niekada taip smagu nebuvo, - tarė Džordžas tokiu slopiu balsu, lyg būtų priplotas prie sienos.

- Berniukai, berniukai... - bandė juos sudrausti ponas Vizlis. - Stenčiuosi sugalvoti, ką daryti. Taip... Vienintelis būdas... Pasitrauk, Hari.

Haris atsitraukė iki sofos. Tačiau dėdė Vernonas žengė į priekį.

- Palaukit! - subliuvo. - Ką jūs norite daryti...

BUM!

Elektrinis žiburys nulėkė per kambarį, o užkaltasis mūro židinytas sprogo, su plytgaliais ir medžio atplaišomis į kambarį suvirto ponas Vizlis, Fredis, Džordžas ir Ronis. Teta Petunija suspigusi atatuspa užvirto ant kavos stalelio. Dėdė Vernonas spėjo ją sugriebti, kad neišsistiegtų ant grindų, ir ji be žado, išsižiojusi įsispoksojo į Vizlius: visi jie buvo ručkliai, o kur dar Fredis su Džordžu, panašūs kaip du vandens lašai.

- Na, va, dabar kas kita, - uždusęs sumurmėjo ponas Vizlis, braukdamas dulkes nuo savo ilgo žalio apsiausto ir pasitaisydamas akinius. - A, jūs tikriausiai Hario teta ir dėdė!

Aukštas, liesas ir praplikęs, jis žengė prie dėdės Vernono atkišęs ranką, tačiau dėdė žengė atbulas, tempdamas ir tetą Petuniją. Dėdė išvis prarado kalbos dovaną. Jo geriausias kostiumas buvo baltas nuo dulkių, dulkės dengė ir plaukus bei ūsus, todėl atrodė ūmiai pasenęs trisdešimčia metų.

- Hm... taip, atsiprašau, - nuleido ranką ponas Vizlis ir per petį dirstelėjo į išgriautą židinį. - Vis aš kaltas, man tiesiog neatėjo į galvą, kad kelio gale galime įstrigti. Matote, jūsų židinį aš prijungiau prie Skrydžių tinklo - tik šiai dienai, suprantate, kad galėtume pasiimti Hari. Šiaip jau taisyklės draudžia prijungti Žiobarų židinius, bet aš turiu gerą pažįstamą Skrydžių valdymo centre, ir jis tą reikalą sutvarkė. Bet nesirūpinkit, akimirksniu galiu viską suderinti. Kad parsieisčiau berniukus, turėsiu užkurti ugnį, o tada prieš iškeliaudamas pataisyčiau jums židinį.

Haris galėjo galvą dėti, jog Dursliai iš tos kalbos nė žodelio nesuprato. Lyg suakmenę jie tik spoksojo į Vizlius. Teta Petunija sverdėdama atsisėjo ir užlindo dėdei Vernonui už nugaros.

- Sveikas, Hari! - linksmi pasisveikino ponas Vizlis. - Daiktus susidėjai?

- Lagaminas viršuje, - išsišiepė Haris.

- Mes atnešim, - žaibiškai pasisiūlė Fredis. Jis mirktelėjo Hariui, ir abu su Džordžu išėjo iš svetainės. Jie žinojo, kur Hario miegamasis, nes vieną tamsią naktį jau išgelbėjo jį iš tenai. Haris įtarė, kad jie tikisi išvysti Dudlį, šitiek buvo girdėję apie jį iš Hario.

- Ką gi, - sumurmėjo ponas Vizlis, bandydamas nutraukti labai nejaukią tylą. - Labai... hm... labai gražūs namai.

Kadangi paprastai net blizganti svetainė dabar buvo nuklota dulkėmis ir plytų nuolaužomis, šis komplimentas Durslių nepradžiugino. Dė-

dė Vernonas vėl užraudonijo, teta Petunija ėmė krutinti žiauną. Tačiau abudu buvo pernelyg išsigandę, kad ką nors pasakytų.

Ponas Vizlis dairėsi aplinkui. Jį žavėjo visi Žiobarų daiktai. Haris matė, jog jam taip ir knieti prieiti ir išnagrinėti televizorių ir vaizdo grotuvą.

- Juos varo ekeltra, ar ne? - žinovo tonu paklausė ponas Vizlis. - Va va, matau kištuko lizdą. Aš renku kištukus. Ir baterijas. Turiu didžiulę baterijų kolekciją. Mano pačiai atrodo, kad aš kuoktelėjęs, bet ką padarysi.

Buvo aišku, jog dėdei Vernonui irgi atrodo, kad ponas Vizlis kuoktelėjęs. Jis atsargiai pasitraukė į dešinę, užstodamas tetulę Petuniją, tarsi pamanęs, kad ponas Vizlis gali staiga juos pulti.

Staiga sugrižo Dudlis. Laiptuose Haris išgirdo trinksint lagaminą ir suprato, jog šie garsai Dudlį išbaidė iš virtuvės. Dudlis nuslinko pasieniu išpūtes į poną Vizlį baimingas akis ir pabandė pasislėpti už tėvų. Deja, dėdės Vernono stotas, pakankamai stambus, kad paslėptų tetą Petuniją, nė iš tolo negalėjo apsaugoti Dudlio.

- O, čia tavo pusbrolis, taip, Hari? - paklausė ponas Vizlis, ir toliau narsiai stengdamasis užmegzti pokalbį.

- Aha, - tarstelėjo Haris, - Čia Dudlis.

Abu su Roniu susižvelgė ir greit nusuko akis: pagunda nusikvatoti buvo nežmoniškai didelė. Mat Dudlis tebe laikė suspaudęs užpakalį, lyg bijodamas, kad nenukristų. Tačiau ponas Vizlis rimtai susirūpino tokiu keistu Dudlio elgesiu. Ir tikrai iš jo balso Haris suprato, jog ponas Vizlis Dudlį laiko tokiu pat bepročiu kaip Dursliai - jį patį, tik ponas Vizlis jau tē ne baimę, o užuojautą.

- Ar smagios atostogos, Dudli? - maloniai paklausė jis.

Dudlis suinkštė. Ir dar smarkiau suspaudė savo storąją.

Fredis su Džordžu įvilko Hario lagaminą. Apsižvalgę išvydo Dudlį. Ir abudu klastingai išsišiepė.

- Na, gerai, - tarė ponas Vizlis. - Gal jau judam.

Atsiraitytės rankoves, jis išsitraukė burtų lazdelę. Dursliai kaip susitarę pasitraukė prie sienos.

- *Incendio!* - šūktelėjo ponas Vizlis, nukreipdamas lazdelę į angą sienoje.

Židinyje suliepsnojo ugnis, ir taip linksmai, lyg būtų čia degusi jau kelias valandas. Ponas Vizlis iš kišenės išsiėmė drobinį maišelį, iš jo pasėmė žiupsniuką miltelių ir sviedė į ugnį - skaisčiai žalios liepsnos pliūptelėjo aukštin.

- Pirmyn, Fredi, - liepė ponas Vizlis.

- Einu. Oi ne, palauk...

Fredžiui iš kišenės pažiūro saldainiai ir nuriedėjo į visas puses. Dideli stori irisai ryškiais margais popierėliais.

Fredis paknopstom susirinko saldinius, įsikišo į kišenes, tada linksmai pamojo Dursliams ir priėjęs prie židinio žengė į ugnį tardamas: „Landynė!“ Teta Petunija aiktėlėjo. Ugnis tik užt, ir Fredis pradingo.

- Dabar tu, Džordžai, - pasakė ponas Vizlis. - Tu ir lagaminas.

Haris padėjo iškelti lagaminą į ugnį ir prilaikė už galo. Džordžas sušuko: „Landynė!“, liepsna užtelėjo antrą kartą ir Džordžas išnyko.

- Roni, tavo eilė.

- Iki! - smagiai atsisveikino Ronis. Plačiai šypsodamas Hariui, įlipo į židinį, sušuko: „Landynė!“ ir dingo.

Liko Haris ir ponas Vizlis.

- Na, iki pasimatymo, - pasakė Haris Dursliams.

Tie nė mur mur. Haris žengė prie židinio, bet ponas Vizlis ranka jį sulaikė. Jis nustebežs žiūrėjo į Durslius.

- Haris su jumis atsisveikino, - tarė. - Gal negirdėjot?

- Nesvarbu, - sumurmėjo Haris. - Dievaži, man nei šilta, nei šalta.

Ponas Vizlis nenuėmė rankos nuo Hario peties.

- Juk nematysite savo sūnėno iki kitos vasaros, - pyktelėjęs pagraudeno dėdė Vernoną. - Nejaugi taip ir nepasakysit nė žodelio?

Dėdei Vernonui persimainė veidas. Regis, jam buvo baisi kančia klausytis, kaip jį moko mandagumo žmogus, išgriovęs pusę svetainės sienos.

Tačiau ponas Vizlis tebelaikė lazdele, dėdė tik metė žvilgsnį į ją ir labai nenoromis tarė:

- Sudiev...

- Iki pasimatymo, - pakartojo Haris, keldamas vieną koją į ugnį, kuri tik maloniai šildė. Tačiau tą akimirką už nugaros pasigirdo gargtelėjimas ir teta Petunija ėmė rėkti.

Haris atsisuko. Dudlis nebestovėjo tėvams už nugarų. Jis klūpėjo šalia kavos stalelio žiaukčiodamas ir gargaliuodamas. Iš burnos jam kyšojo ilgas raudonas glitus daiktas. Haris ne iš karto suprato, jog tas daiktas - Dudlio liežuvis. Ant grindų prie jo gulėjo margas saldainio popierėlis.

Teta Petunija suklupo šalia Dudlio ir suėmusi ėmė traukti jam už liežuvio, bet Dudlis, klykdamas ir spjaudydamasis, nesidavė. Dėdė Vernonas staugė mosuodamas rankomis, ponas Vizlis vos įstengė jį perrėkti.

- Nebijokit, aš jam padėsiu! - ramino eidamas artyn su atkišta lazdele, bet teta Petunija dar baisiau užklykė ir užgulė Dudlį gindama nuo pono Vizlio.

- Ne, iš tikrųjų! - beviltiškai bandė aiškinti tas. - Čia paprastas dalykas... kaltas irisas... mano sūnus Fredis... toksai šelmis... O čia tik Išpampinimo kerai. Bent man taip atrodo. Leiskite, aš atitaisysiu...

Tačiau Dursliai užuot nusiraminę dar labiau paklaiko: teta Petunija, isteriškai raudodama, traukė Dudliui už liežuvio lyg norėdama jį išrauti, Dudlis tiesiog duso smaugiamas liežuvio ir motušės sunkumo, o dėdė Vernonas, visai nebesivaldydamas, griebė nuo servanto porceliano statulėlę ir sviedė į poną Vizlį; tasai spėjo pasilenkti, ir statulėlė sudužo į išsprogdintąjį židinį.

- Na, žinote! - piktai sušuko ponas Vizlis, mojuodamas lazdele. - Aš juk noriu padėti!

Kriokdamas it sužeistas begemotas, dėdė Vernonas stvėrė kitą puošmeną.

- Hari, skrisk! - šūktelėjo ponas Vizlis, nutaikęs lazdele į dėdę. - Aš čia susitvarkysiu!

Hariui nesinorėjo praleisti tokio įdomumo, tačiau kita dėdės Vernono paleista statulėlė prašvilpė pro pat kairę ausį, tad nutarė, jog bus geriausia palikti viską ponui Vizliui. Žiūrėdamas sau per petį, įžengė ugnin tardamas: „Į Landynę!“ Dar spėjo išvysti, kaip ponas Vizlis lazdele išmuša dėdei Vernonui iš rankų trečią porceliano dirbinį, teta Petunija žviigdama užgula Dudlį, o Dudlio liežuvis rangosi kaip pitonas. Tačiau Hari tarsi koks viesulas įsuko ir Durslio kambario vaizdą nušlavė skaisčiai žalia liepsna.

PENKTAS SKYRIUS

Magiškos Vizlių šunybės

Haris sukosi greičiau ir greičiau, alkūnes prispaudęs prie šonų, pro šalį susiliedami skriejo židiniai, pagaliau jam pasidarė bloga ir jis užsimerkė. Tada, pajutęs, jog sukimasis lėtėja, jis ištiesė rankas į šonus ir sustojo pačiu laiku, nes kitaip būtų plojęs ant nosies priešais Vizlių židinį.

- Ar suvalgė saldainį? - nekantriai paklausė Fredis, pakeldamas Hari už rankos.

- Taip, - atsakė Haris stodamasis. - Kas ten buvo?

- Toninio liežuvio irisas, - džiugiai paaiškino Fredis. - Mudu su Džordžu jį išradome, visą vasarą ieškojom, ant kieno kailio išbandyti...

Vizlių virtuvėlėje nugriaudėjo juokas. Haris pamatė, kad Ronis su Džordžu sėdi prie nušveisto stalo su dviem lig tol nematytais ručiais, nors jis iš karto suprato, kas jie: Bilas ir Čarlis, Vizlių vyriausieji.

- Kaip sekasi, Hari? - paklausė tas, kur sėdėjo arčiau, ir padavė ranką, Haris paspaudė pūslėmis ir nuospaudomis nusėtą platų delną. Tai, matyt, Čarlis, Rumunijoje studijuojantis slibinus. Čarlis buvo panašesnis į dvynius, mažesnio ūgio ir kresnoka, ne taip kaip Persis su Roniu, abu tikri išstypėliai. Jo stambus veidas švietė gerumu, bet buvo toks strazdanotas, jog atrodė beveik kaip įdegęs. Rankos raumeningos, ant vienos raudonavo nudegimo žaizda.

Bilas šypsodamas atsistojo, irgi paspaudė Hariui ranką. Bilas jį nuste-bino. Haris žinojo, kad jis dirba Gringotse, burtininkų banke, kad buvo Hogvartso seniūnas, ir visada įsivaizdavo jį esant vyresniąja Persio kopija: šventai besilaikančio taisyklių ir mėgstančio visus auklėti. Tačiau Bilas buvo - kitaip nepasakysi - *kietas*. Aukštas, ilgas plaukus susirišęs į uode-

gą. Vienoj ausy nešiojo auskarą su kažkokia iltimi. Jo apranga būtų puikiai tikusi roko koncertui, tik batai buvo ne šiaip odiniai, bet, kaip pastebėjo Haris, iš neišdirbtos slibino odos.

Nespėjus kam nors daugiau ko pasakyti, pasigirdo pokštelėjimas ir šalia Džordžo atsirado ponas Vizlis, piktas kaip niekada.

- Visai *nejuokinga*, Fredi! - ėmė šaukti jis. - Kokio šlamšto uždavei tam Žiobariūkščiui?

- Nieko jam *neuždaviau*, - vėl klastingai išsiviepe Fredis, - saldainiai man *išbyrėjo*... Pats kaltas, kad vieną susprogo, aš jam neliečiau valgyt.

- Tyčia juos išmėtei! - subaubė ponas Vizlis. - Žinėjai, kad suvalgys, žinėjai, kad jam paskirta dieta...

- Kokio didumo pasidarė liežuvis? - smalsiai paklausė Džordžas.

- Jau buvo keturių pėdų ilgumo, kai tėvai leido man jį sumažinti! Haris su broliais Vizliais vėl nusikvatojo.

- Nėra čia ko žvengti! - suriko ponas Vizlis. - Toks elgesys gadina burtininkų ir Žiobarų santykius! Pusę gyvenimo atidaviau tam, kad nebūtų skriaudžiami Žiobarai, o dabar mano paties sūnūs...

- Mes jam pakišom tą saldainį ne todėl, kad jis - Žiobaras! - pasipiktino Fredis.

- O todėl, kad storžievis ir vėpla, - pasakė Džordžas. - Ar ne, Hari?

- Taip, iš tiesų, pone Vizli, - rimtai tarė Haris.

- Nesvarbu! - tūžo ponas Vizlis. - Palaukit, kol pasakysiu motinai...

- Ką pasakysi? - paklausė balsas jiems už nugarų.

Į virtuvę įžengė ponias Vizli. Nedidukė apkūni labai malonaus veido moterytė, tačiau jos akys įtariai prisimerkė.

- O, sveikutis, Hari, - nusišypsojo išvydusi jį. Tada vėl įbedė piktas akis į vyrą. - Ką man pasakysi, Artūrai?

Ponas Vizlis dvejojo. Haris aiškiai matė: nors ir kaip niršo ant Fredžio ir Džordžo, iš tikrųjų neketino nieko sakyti ponias Vizli. Stoją tylą, ponas Vizlis bailiai žiūrėjo į pačią. Tada už ponios Vizli pasirodė dvi mergaitės. Viena, su rudų plaukų kupeta ir stambokais dantimis, buvo Hario ir Ro-

nio draugė Hermiona Įkyrėlė. Kita, maža ir raudonplaukė, - Ronio jaunesnioji sesutė Džinė. Abi nusišypsojo Hariui, tas irgi nusišypsojo, ir Džinė nuraudo kaip aguona - Haris jai labai patiko nuo pat pirmo jo apsilankymo Landynėje.

- Ką man pasakysi, Artūrai? - jau grėsmingai pakartojo ponias Vizli.

- Nieko tokio, Mole, - sumurmėjo ponas Vizlis. - Fredis ir Džordžas truputį... bet aš su jais pasikalbėjau...

- Ką dabar jie iškrėtė? - sukuso ponias Vizli. - Jeigu vėl ėmėsi *Vizlių magiškų šunybių*...

- Roni, kodėl neparodai Hariui, kur jis miegos? - prabilo iš tarpdurio Hermiona.

- Jis žino, kur miega, - atšovė Ronis. - Mano kambaryje, kaip ir aną kartą...

- Visi galime ten eiti, - pabrėžė Hermiona.

- Aa... - susivokė Ronis. - Gerai.

- Aha, ir mes einam, - pasišovė Džordžas.

- *Niekur man neisite!* - užriko ponias Vizli.

Haris ir Ronis šonu išslinko iš virtuvės ir kartu su Hermiona ir Džine nubėgo siauru koridoriumi, tada užlipo sukiužusiais laiptais, kreivuliuojančiais per visą namą.

- Kas tos magiškos Vizlių šunybės? - lipant paklausė Haris.

Ronis su Džine nusikvatojo, tačiau Hermiona ne.

- Valydama Fredžio ir Džordžo kambarius, mama rado krūvelę užsakymų blankų, - ramiai tarė Ronis. - Juose buvo surašytos jų išradimų kainos. Visokių juokingų dalykų. Pavyzdžiui, netikrų burtų lazdelių ir apgaulingų saldinių, ko tik nori. Fantastika, nemaniau, kad jie užsiiminėjo tokiais darbais...

- Tiesa, jų kambaryje amžinai kažkas sproginėdavo, bet mums ir į galvą neateidavo, kad jie iš tikrųjų ką nors gamina, - prabilo Džinė. - Manėm, jiems tik patinka kelti triukšmą.

- Bėda, kad beveik visi jų išradimai... na, iš tikrųjų visi... gerokai pavojingi, - pasakė Ronis. - Įsivaizduojat, jie norėjo visus tuos daiktus pardavinėti Hogvartse ir bent kiek užsidirbti. Mama kone pasiuto. Uždraudė tą jų veiklą ir sudegino visus blankus. Ir šiaip ant jų širsta. Jie neišlaikė tiek ūbų, kiek ji tikėjosi.

Ūbai buvo Vidutinio lygio magijos egzaminai, juos Hogvartso mokiniai laikydavo penkiolikos metų.

- Paskui kilo baisus kivirčas, - pasakojo Džinė, kai mama įsigeidė, kad jie abu eitų dirbti į Magijos ministeriją kaip tėtis, o jie pasakė, kad nori tik vieno - atidaryti triukų krautuvėlę.

Staiga atsidarė durys trečiame aukšte ir išlindo labai suirzęs akiniuotas veidas.

- Labas, Persi, - tarstelėjo Haris.

- O, sveikas, Hari. Galvojau, iš kur čia toks triukšmas. Matot, bandau namie dirbti. Turiu baigti ataskaitą, bet baisiai sunku susikaupti, kai laip-tais dunda žmonės.

- Mes nedundame - pyktelėjo Ronis. - Mes vaikštome. Atsiprašome, jei su-trukdame nepaprasto slaptumo darbus.

- Kuo jau taip užsiėmęs? - paklausė Haris.

- Rašau ataskaitą Tarptautinio magų bendradarbiavimo departamen-tui, - išdidžiai atsakė Persis. - Rengiame katilų storumo normas. Kai ku-rie įvežtiniai katilai trupučiuką per ploni - kasmet trimis procentais pa-daugėja įskilimų.

- O taip, šita ataskaita pakeis pasaulį, - nusišaipė Ronis. - Tikriausiai atsidursi pirmame „Magijos žinių“ puslapyje.

Persis raustelėjo.

- Šaipykis šaipykis, Roni, - išižeidė Persis, - bet jei nebus priimti tarp-tautiniai nutarimai, rinką gali užplūsti dužūs plokščiadugniai gaminiai, keliantys nemažą pavojų...

- Gerai jau, gerai, - pasidavė Ronis, ir jie ėmė lipti dar aukščiau. Persis užtrenkė savo duris. Kol Haris, Hermiona ir Džinė paskui Ronį užkopė

dar tris aukštus, iš apačios juos pasiekė riksmi. Atrodo, ponas Vizlis vis dėlto bus papasakojęs žmonai apie irisus.

Kambarys pačiame namo viršuje, Ronio valdos, atrodė beveik taip pat kaip ir praeitą kartą, kai čia lankėsi Haris. Ant visų sienų ir nuolaidžių lubų plakatuose mojo ir skraidė Ronio mėgstamiausia kvidičo komanda - „Čadlio patrankos“, ant palangės akvariume, kur aną sykį plaukiojo buožgalviai, dabar tupėjo vienui viena didžiulė varlė. Susnos, Ronio žiurkės, nebebuvo, tačiau atsirado mažulytė pilka pelėdžiukė, kuri ir atnešė Hariui laišką į Ligustrų gatvę. Ji šokinėjo mažame narvelyje ir padūkusiai čiepsėjo.

- Nutilki, Kiaule, - subarė ją Ronis, sprausdamasis tarp dviejų iš keturių lovų, šiaip taip sutalpintų kambaryje. - Su mumis miegos Fredis ir Džordžas, nes Bilas su Čarliu apsistoję savajame kambaryje. Persis nieko neįsileidžia, nes jam, matote, reikia dirbti.

- Hm... Kodėl tu ją vadini Kiaule? - pasidomėjo Haris.

- Todėl, kad kvaila, - atsakė Džinė. - Jos tikrasis vardas Kiaulialiūkinė.

- Taip, o vardas nekvailas, kurgi! - tyčiojosi Ronis. - Džinė sugalvojo, - paaiškino Hariui. - Jai atrodo gražus. Aš mėginau pakeisti, bet buvo per vėlu, ji kitaip nebeatsiliepdavo. Taigi liko Kiaulė. Turiu laikyti ją čia, nes ji erzina Erol ir Hermį. Tiesą sakant, erzina ir mane.

Kiaulialiūkinė, šaižiai ūkaudama, patenkinta ėmė duotis po narvelį. Haris per daug gerai pažino Ronį, kad kiekvieną jo žodį imtų už gryną pinigą. Jis nuolat zirzdavo dėl savo nusenusių žiurkės Susnos, bet kai Hermionos katinas Banditas ją neva sudraskė, ilgai liūdėjo.

- Kur Banditas? - paklausė Hermioną Haris.

- Turbūt sode. Mėgsta gainioti nykštukus, niekad nebuvo matęs.

- Na, o Persiui darbas patinka? - vėl paklausė Haris, atsisėdęs ant vienos iš lovų ir žiopsodamas, kaip „Čadlio patrankos“ laksto iš vieno plakato į kitą.

- Patinka? - niūriai pakartojo Ronis. - Man rodos, jis ir namo negrįžtų, jeigu tėtis nelieptų. Tiesiog apsėstas. Tik neklauskite apie jo viršininką.

Pono Susitraukėlio nuomone... kaip aš sakiau ponui Susitraukėliui... Ponas Susitraukėlis įsitikinęs, kad... Ponas Susitraukėlis man sakė... Žiūrėk, dar kurią dieną abu susižadės.

- Ar gera buvo vasara, Hari? - paklausė Hermiona. - Ar gavai mūsų siuntinėlius?

- Aha, ačiū. Tie skanėstai man išgelbėjo gyvybę.

- O ar gavai... - pradėjo Ronis, bet Hermiona žvilgsniu jį nutildė. Haris suprato, kad Ronis buvo beklausias apie Sirijų. Ronis su Hermiona padėjo Sirijui išsigelbėti iš Magijos ministerijos nagų, todėl Hario krikštėvio gerovė jiems rūpėjo ne mažiau už Ronį. Tačiau prie Džinės nevertėjo apie jį kalbėti. Be jų ir profesoriaus Dumbldoro, niekas daugiau nežinojo, kaip Sirijus pabėgo, ir netikėjo jo nekaltumu.

- Rodos, nustojo bartis, - tarė Hermiona, norėdama nutraukti nesmagią tylą, mat Džinė jau smalsiai žiūrėjo čia į Ronį, čia į Hariį. - Gal eikim apačion, padėsime jūsų mamai ruošti vakarienę?

- Gerai, - sutiko Ronis. Ketvertas nulipo į virtuvę ir rado tenai tik poniją Vizlį, piktą kaip širšę.

- Valgysime sode, - pasakė. - Viduje nėra vietos vienuolikai žmonių. Mergaitės, gal išneštumėt laukan lėkštes? Bilas su Čarliu stato stalus. Jūs imat peilius ir šakutes, - įsakė Roniui su Hariu ir daug energingiau, negu norėjo, lazdele bakstelėjo kriauklės pusėn. Ten gulėjusios bulvės tokiu greitumu nusilupo, kad išlakstė į visas puses.

- Čia dabar kas! - Nepatenkinta ji nukreipė lazdelę į semtuvėlį, ir tas pašokęs nučiuožė per grindis susemdamas bulves. - Tie du! - pratrūko ji, iš indaujos traukdama puodus ir keptuvus, ir Haris suprato, kad ji kalba apie Fredį ir Džordžą. - Nežinau, kas iš jų bus, tikrai nežinau. Jokių tikslų, tik žiūri, kaip ką nors bjauresnio iškrėsti...

Ji nutrenkė ant virtuvės stalo didelį varinį keptuvą ir jame pamakalavo burtų lazdele. Iš jos galo pasipylė tirštas padažas.

- Ne dėl to, kad neturėtų smegenų, - toliau piktai varė ji ir, uždėjusi keptuvą ant viryklės, lazdele uždegė po juo ugnį. - Turi, bet netikusiai

panaudoja ir jeigu nesusiims, paklius į tikrą bėdą. Dėl jų iš Hogvartso atskrido tiek pelėdų, kiek dėl visų kitų kartu paėmus. Jeigu toliau šitaip elgsis, baigs tuo, kad juos svarstys Neleistino magijos naudojimo kontrolės tarnyba.

Ponia Vizli bakstelėjo lazdele į virtuvės įrankių stalčių, ir jis atsidarė. Haris ir Ronis atšoko į šalį, kai iš stalčiaus išlėkė keli peiliai, perskriejo virtuvę ir ėmė pjaustyti bulves, kurias semtuvėlis jau buvo surinkęs ir supylęs į kriauklę.

- Nesuprantu, ką mes negerai darėme, - atsiduso Ponia Vizli, padėjusi lazdele ir ištraukdama dar kelis prikaistuvius. - Metų metais tas pat, nuotykis po nuotykio, ir nė už ką neklauso... O NE, TIK NE ŠITAI!

Ji paėmė nuo stalo lazdele, tačiau ta sucypė ir pavirto didele gumine pele.

- Vėl netikra lazdelė! - suriko ji. - Kiek jiems sakiau, kad nepalikinėtų jų kiekvienam žingsny!

Pačiupusi savo tikrąją lazdele, atsisuko į keptuvą, tačiau tas jau prisvilo.

- Einam, - paragino Harį Ronis, pagriebęs iš stalčiaus saują peilių ir šakučių, - padėsime Bilui ir Čarliui.

Palikę ponią Vizli, pro užpakalines duris juodu išėjo į kiemą.

Žengus porą žingsnių, iš sodo, iškėlęs pasipūtusią uodegą, atidūmė kreivakojis rusvas Hermionos katinas, vardu Banditas. Jis vijosi tarsi kokią žemėtą bulvę su kojytėmis. Haris pažino nykštuką. Vos dešimties colių didumo, savo mažytėmis kojukėmis jis baisiu greitumu perbėgo kiemą ir stačia galva nūrė į guminių batų, vieną iš daugelio numestų palei duris. Haris išgirdo, kaip nykštukas pašėlo juoktis, kai Banditas įkišo leteną į batą, norėdamas jį ištraukti. Tuo tarpu kitoje namo pusėje kažkas ėmė siaubingai trinksėti. Triukšmo priežastis paaiškėjo nuėjus į priekinį kiemą. Bilas ir Čarlis, išsitraukę lazdeles, aukštai ore skraidino du senus stalus stengdamiesi, kad jie susidurtų ir vienas kitą numuštų. Fredis su Džordžu pritariamai klykavo, Džinė juokėsi, Hermiona trep-

sėjo šalia gyvatvorės, aiškiai plėšoma prieštarų jausmų: linksmumo ir susirūpinimo.

Bilo stalas su baisiu trenksmu žiebė Čarlį stalui, numušdamas tam koją. Virš galvų kažkas subrazdėjo, ir pro langą trečiame aukšte iškišo galvą Persis.

- Ar negalite tyliau? - užriko.

- Atsiprašau, Persi, - nusijuokė Bilas. - Kaip sekasi su katilų dugnais?

- Labai blogai, - atkirto Persis ir vėl užtrenkė langą. Čarlis su Bilu kinkdami stalus saugiai nuleido ant žemės, galas į galą, vienu lazdelės moju Bilas pritaisė nukentėjusiam stalui koją ir iš oro ištraukė staltieses.

Septintą valandą stalai lūžo nuo gardžiausių ponios Vizli priruoštų valgių, ir devyni Vizliai, taip pat Haris su Hermiona, susėdo valgyti po giedru ir mėlynu mėlynu dangum. Žmogui, visą vasarą misusiam vis labiau senstančiais pyragais, čia buvo tikras rojus, ir iš pradžių Haris daugiau klausėsi, negu šnekėjo, nes kimšo vištienos ir kumpio apkepą, virtas bulves ir salotas.

Kitame stalo gale Persis tėvui dėstė apie savo ataskaitą dėl katilų dugno.

- Sakiau ponui Susitraukėliui, kad antradienį pristatysiu, - išdidžiai pareiškė Persis. - Truputį greičiau, negu jis tikėjosi, bet aš mėgstu viską padaryti pirma laiko. Manau, bus dėkingas už tokį spartumą, mat departamente visi baisiai užsiėmę, organizuoja tą pasaulio čempionatą. Deja, mažai padeda Magiškųjų žaidimų ir sporto departamentas. Ludas Maišinis...

- Man Ludas patinka, - švelniai paprieštaravo ponas Vizlis. - Jis mums ir parūpino tokius gerus bilietus. Aš jam padariau mažytę paslaugą: jo brolis Otas, vejų pjovėjas, turintis nepaprastą galią, turėjo nemalonumų, bet aš viską užglaisčiau.

- O, Maišinis - malonus žmogelis, - atsainiai metė Persis, - bet aš nesuprantu, kaip jis tapo departamento direktoriumi. Kai palygini su ponu Susitraukėliu! Neįsivaizduoju, kad ponas Susitraukėlis, dingus jo de-

partamento darbuotojui, nesistengtų išsiaiškinti, kas jam nutiko. Ar nematai, kad jau mėnuo, kai prapuolė Berta Džorkins? Išskrido Albanijon atostogauti - ir kaip į vandenį!

- Taip, aš klausiau Luda, - susiraukė ponas Vizlis. - Sakė, kad Berta ne pirmą kartą šitaip dingsta. Nors, turiu pasakyti, kad jeigu kas dingtų iš mano departamento, aš susirūpinčiau...

- Ai, Berta beviltiška, metų metais ją kilnoja iš vieno departamento į kitą, iš jos daugiau bėdos negu naudos, bet vis tiek - Maišinis turėtų jos ieškoti. Ponas Susitraukėlis pats domisi šiuo reikalu, mat kažkada ji dirbo ir jo departamente, ponas Susitraukėlis ją netgi mėgo, tačiau Maišinis tik juokiasi. Girdi, ji tikriausiai ne taip suprato žemėlapi ir vietoj Albanijos atsidūrė Australijoje. Ką gi, - išpūdingai atsidūsėjo Persis ir gurkstelėjo šėivamedžių vyno, - mes ir taip užsivertę darbais, to dar betrūko, kad ieškotume svetimų departamentų prapuolėlių. Kaip žinote, po pasaulio kvidičo čempionato turime organizuoti kitą didelį renginį.

Jis pabrėžtinai kostelėjo ir pažvelgė į kitą stalo galą, kur sėdėjo Haris, Ronis ir Hermiona.

- Tėtis žino, apie ką kalbu. Nepaprastai slaptas dalykas.

Ronis užvertė akis ir draugams sušnibždėjo:

- Nuo pat darbo pradžios jis visaip stengiasi, kad tik mes paklaustumė, koks gi tas renginys. Ko gera, storadugnių katilų paroda.

Ties viduriu stalo ponias Vizli su Bilu ginčijosi dėl jo auskaro, kurį, pasirodo, buvo ką tik įsigijęs.

- ... ir dar tokia iltis mataruoja, dievaži... Bilai, ką tau sako banke?

- Bankui penkis kartus nusispjaut, kaip aš rengiuosi, svarbu, kad kas kartą pagabenčiau naują lobį, - kantriai aiškino Bilas.

- Ir plaukai nebežmoniški, - meiliai paglostė savo burtų lazdelę ponias Vizli. - Gal vis dėlto leistum trupučiuką patrumpinti...

- O man patinka, - atšovė šalia jo sėdinti Džinė. - Tu tokia senamadiška, mama. Be to, jo plaukai ne tokie ilgi kaip profesoriaus Dumbldoro...

Už ponios Vizli Fredis, Džordžas ir Čarlis karštai aptarinėjo būsimą čempionatą.

- Pamatysit, kaip taureį laimės Airija, - maumodamas bulvę, suburbėjo Čarlis. - Pusfinalyje ji sutriuškino Peru.

- Bet Bulgarija turi Viktorą Krumą, - nepasidavė Fredis.

- Krumas geras, bet Airija tokių turi septynis, - atkirto Čarlis. - Norėčiau, kad Anglija prasiveržtų. Jau kokia gėda...

- O kas buvo? - smalsiai paklausė Haris, dar labiau gailėdamasis, kad šitiek laiko prakiurksojo Ligustrų gatvėje atskirtas nuo burtininkų pasaulio. Haris ėjo iš proto dėl kvidičo. Vos priimtas į Hogvartsą, jis pradėjo žaisti gaudytoju Grifų Gūžtos komandoje ir turėjo „Žaibą“ - vieną geriausių pasaulyje lenktyninių šluotų.

- Prakišo Transilvanijai rezultatu trys šimtai devyniasdešimt-dešimt, - niūriai atsakė Čarlis. - Klaikiai žaidė. Tada Velsas pralaimėjo Ugandai, o Škotiją pribagė Liuksemburgas.

Ponas Vizlis išbūrė žvakes, nes sode jau temo, tada jie valgė desertą (naminius braškių ledus), o kai baigė vakarieniauti, viršum stalo skraidė plaštakės, šiltas oras pakvipo žole ir sausmedžiais. Haris jautėsi devintame danguje, patenkintas visu pasauliu, ir žiūrėjo, kaip per rožyną skuta kvatojantys nykštukai, o juos vejasi Banditas.

Atidžiai apsižvalgęs ir pamatęs, kad visa šeima šnekasi, Ronis labai tyliai paklausė Harį:

- Taigi vis dėlto - ar gavai kokią žinią nuo Sirijaus?

Hermiona pastatė ausis.

- Taip, gavau du laiškus. Atrodo, viskas gerai. Užvakar jam parašiau. Gal kartais atrašys, kol aš dar čia.

Staiga jis prisiminė priežastį, dėl kurios rašė Sirijui, ir jau norėjo Roniui su Hermiona papasakoti, kaip jam vėl perštėjo randą ir apie tą sapną... tačiau apsigalvojo - kam juos gąsdinti dabar, kai pats toks laimingas ir ramus.

- Kaip jau vėlu, - staiga tarė ponja Vizli, žvilgtelėjusi į laikrodėlį. - Seniai turit būti lovose, visi iki vieno, juk reikės keltis auštant ir keliauti į varžybas. Hari, jeigu paliksi sąrašą, ko tau reikia, rytoj Skersiniame skersgatvyje nupirksiu. Visiems perku. Po to čempionato gali nebebūti laiko, aną sykį rungtynės truko penkias dienas.

- Oho! Kad taip būtų ir šitą kartą! - sušuko Haris.

- Na, aš tikrai to nenoriu, - pamokomai tarė Persis. - Baisu net pagalvoti, kiek prisikauptų visokių raštų, jeigu penkias dienas nebūčiau darbe.

- Aha, Persyti, į gaunamų dokumentų dėžutę kas nors vėl prikrėstų slibinų mėšlo? - nusivaipė Fredis.

- Ten buvo trąšų pavyzdys iš Norvegijos! - užkaito Persis. - Ne man asmeniškai!

- Dar ir kaip tau, - sušnibždėjo Fredis Hariui, visiems keliantis nuo stalo. - Juk mes siuntėme.

ŠEŠTAS SKYRIUS

Nešyklė

Hariui rodėsi, kad ką tik atsigulė Ronio kambaryje, o ponias Vizli jau purto liepdama keltis.

- Jau laikas, vaikeliai, - sušnibždėjo ir nusisuko žadinti Ronio.

Haris sugraibė akinius, užsidėjo ir atsisėdo. Lauke tebebuvo tamsu. Ronis kažką sumurmėjo, kai motina ėmė jį tuskinti. Kojūgalyje jis pamatė, kaip iš po antklodės išlindo dvi susivėlusios žmogystos.

- Ką, jau? - apspangęs paklausė Fredis.

Jie apsirengė tylomis, nes buvo per daug mieguisti šnekėtis, tada žiovaudami ir ražydamiesi visas ketvertas nulipo į virtuvę.

Ponias Vizli ant viryklės maišė didelį puodą, o ponas Vizlis prie stalo sklaidė pluoštą didelių pergamentinių bilietai. Berniukams įėjus jis pakėlė akis ir ištiesė rankas į šonus, kad geriau matytųsi jo apranga. Jis buvo su tikrų tikriausiu golfu ir sutrintais džinsais, jam kiek didokais, tad sujuostais storu odiniu diržu.

- Na, kaip atrodau? - susirūpinęs paklausė. - Mes turėsime važiuoti inkognito. Hari, ar aš panašus į Žiobarą?

- Aha, labai gerai.

- Kurgi Bilas su Čarliu ir Per... Per... Persis? - paklausė Džordžas, žiovaudamas taip, kad vos neišsinėrė žandikaulio.

- Jie gi keliaus oru, - atsakė ponias Vizli, statydama ant stalo didelį puodą, ir ėmė krėsti į dubenėlius košę. - Todėl dar gali pamiegoti.

Haris žinojo, kad keliauti oru nepaprastai sunku: ne juokas išnykti vienoj vietoj ir iškart atsirasti kitoj.

- Aa, tebedrybso? - suniurnėjo Fredis, prisitraukdamas košės dubenėlį. - Kodėl ir mes negalėtume šitaip keliauti?

- Todėl, kad tu per jaunas ir neišlaikęs egzamino, - atkirto ponias Vizli. - Kurgi tos mergiukės prašapo?

Ji išlėkė iš virtuvės ir nubildėjo laiptais aukštyn.

- Norint keliauti oru reikia laikyti egzaminą? - pasitikslino Haris.

- O taip, - atsakė ponas Vizlis, slėpdamas bilietus į užpakalinę džinsų kišenę. - Prieš kelias dienas Magiškojo transporto departamentas nubaudė porą žmonių, kad naudojosi šia priemone neturėdami pažymėjimo. Keliauti oru nėra lengva, o jei nepasiseka, pasekmės gali būti liūdnos. Toji pora, kurią minėjau, pertrūko perpus.

Išskyrus Hari, visi prie stalo krūptelėjo.

- Kaip „pertrūko“? - paklausė Haris.

- Pusę savęs paliko, - atsakė ponas Vizlis, šaukštais pildamas sirupą sau ant košės. - Todėl ir įstrigo. Nei pirmyn, nei atgal. Teko kviešti Magiškąją avarinę tarnybą, kad sutvarkytų. Žinokit, kiek reikėjo ministrei-joje popierių prirašyti, nes Žiobarai užėjo pamestas jų kūnų dalis...

Haris staiga įsivaizdavo, kaip Ligustrų gatvėje mėtosi kojos ir akies obuolys.

- Ar juos sugydė? - paklausė jis apstulbęs.

- Žinoma, - ramiai atsakė ponas Vizlis. - Tačiau jie gavo didelę baudą, ir manau, jog ilgai nebenorės bandyti. Su šituo keliavimo būdu nepajaukasi. Daugelis suaugusiųjų net neprasideda. Verčiau skrenda ant šluotų - lėčiau, bet saugiau.

- Betgi Bilas ir Čarlis, ir Persis gali?

- Čarlis du kartus laikė egzaminą, - nusijuokė Fredis. - Pirmą kartą neišlaikė, atsidūrė penkios mylios piečiau tos vietos, kur turėjo nukakti, ir nusileido tiesiai ant kažkokios vargšės senikės parduotuvėje, prisimenat?

- Na, taip, bet antrą kartą išlaikė, - pasakė ponias Vizli, visiems kike-
nant grįžusi į virtuvę.

- Persis išlaikė vos prieš dvi savaites, - tarė Džordžas. - Nuo tada kas rytą šituo būdu nusileidžia žemyn norėdamas įrodyti, kad gali.

Koridoriuje pasigirdo žingsniai ir įėjo Hermiona su Džine, abi išblyškusios ir mieguistos.

- Kodėl reikėjo keltis šitaip anksti? - bambėjo Džinė, trindamasi akis ir sėsdamasi prie stalo.

- Matot, reikės dar paėjėti, - atsakė ponas Vizlis.

- Paėjėti? - nustebo Haris. - Ką, nejaugi pėsti eisime į pasaulio čempionatą?

- Ne ne, jis už daugelio mylių, - nusišypsojo ponas Vizlis. - O mums eiti netoli. Tiek, kad būriams burtininkų labai sunku susirinkti į vieną vietą taip, kad nekristų Žiobarams į akis. Ir šiaip keliaujant reikia saugotis, ką jau kalbėt apie tokius didžiulius sambūrius kaip pasaulio kvidičo čempionatas...

- Džordžai! - riktelėjo ponia Vizli, visi net pašoko.

- Kas yra? - atsiliepė Džordžas nekaltu balseliu, kuris nieko neapgavo.

- Ką turi kišenėje?

- Nieko!

- Nemeluok!

Ponia Vizli dūrė lazdele jam kišenėn ir ištarė:

- *Accio!*

Iš Džordžo kišenės zvimbdami išskrido keli mažyčiai ryškiaspalviai daikčiukai, jis bandė juos sugauti, tačiau jie nulėkė tiesiai į jo mamos delną.

- Mes juk tau liepėm juos sunaikinti! - įtūžo ponia Vizli, atkišdama tai, kas neabejotinai buvo Toninio liežuvio irisai. - Sakėm jais atsikratyti! Nagi, abu išverskit kišenes!

Labai nemaloni scena. Dvyniai aiškiai mėgino iš namų išsinešti kuo daugiau tų irisų, ir ponia Vizli juos visus surankiojo tik su Šaukiamųjų kerų pagalba.

- *Accio! Accio! Accio!* - šaukė ji, ir irisai zvimbė pas ją iš visokių neįtikėtinų slaptaviečių, įskaitant Džordžo švarko pamušalą ir Fredžio džinsų atvartus.

- Pusę metų juos tobulinom! - pasipiktino Fredis, kai motina išmetė visus irisus.

- O, puikus būdas praleisti šešiams mėnesiams! - suriko ji. - Nenuostabu, kad mokykloje neišlaikėte daugiau egzaminų!

Trumpai tariant, visi išsiruošė į kelią ne per puikiausiai nusiteikę. Ponia Vizli pabučiavo vyrui į skruostą tebeširdama, bet vis dėlto ne taip kaip dvyniai: tie užsimetė kuprines ir išdrožė jai net žodžio netarę.

- Na, laimingai, - tarė ponia Vizli, - ir žiūrėkit, kad gražiai elgtumėtės! - sušuko ji dvynukams pavymui, tačiau jie nė neatsigręžė. - Apie vidurdienį pasiūsiu Bilą, Čarlį ir Persį, - pridūrė ji ponui Vizliui, su Harriu, Roniu, Hermiona ir Džine išeinančiam į tamsų kiemą.

Buvo žvarbu, dangumi tebeplaukė mėnuo. Tik blausi žalsvuma horizonte dešinėje rodė, jog netrukus auš. Haris, užsigalvojęs apie tūkstančius burtininkų, skubančių į pasaulio kvidičo čempionatą, pasivijo poną Vizlį.

- Ir kaip visi tenai nukeliaus nepastebėti Žiobarų? - paklausė jis.

- Reikėjo milžiniškų organizacinių pastangų, - atsiduso ponas Vizlis. - Matai, į pasaulio čempionatą susirenka apie šimtą tūkstančių burtininkų, mes tiesiog neturime tiek magiškų plotų visiems sutalpinti. Yra vietų, į kurias neprasiskverbia Žiobarai, bet pabandyk įsivaizduoti šimtą tūkstančių burtininkų Skersiniame skersgatvyje arba devintame su trim ketvirčiais perone. Todėl reikėjo surasti kokią padorią dykynę ir visokiausiomis priemonėmis ją apsaugoti nuo Žiobarų. Jau keli mėnesiai pluša visa ministerija. Pirmiausia, aišku, turime išskirstyti atvykstančiuosius. Žmonės, turintys pigesnius bilietus, turėjo atvykti prieš dvi savaites. Kai kurie naudojami Žiobarų transportu, bet negalima, kad mūsų per daug prisigrūstų į autobusus ir traukinius - nepamirškite, jog renkasi burtininkai iš viso pasaulio. Kai kurie, be abejo, keliauja oru, bet reikia paruošti saugius atvykimo punktus, toli nuo Žiobarų akių. Atrodo, tam pa-

sirinktas tinkamas miškas. Tiems, kurie nenori ar nemoka keliauti oru, siūlome Nešyklės. Tai daiktai, kuriais nustatytu laiku burtininkai pernešami iš vienos vietos į kitą. Prireikus galima aptarnauti dideles grupes. Šiuo metu po visą Britaniją patogiausiose vietose išmėtyta du šimtai Nešyklių, mums artimiausia yra ant Šermuonėlio Galvos kalno, ten mes ir žygiuojame.

Ponas Vizlis parodė į didelį juodą masyvą, dunksantį priešais, už Sent Ūdrijos miestelio.

- Kas yra tos Nešyklės? - susidomėjo Haris.

- Ogi kas tik nori, - atsakė ponas Vizlis. - Be abejo, kokie nors niekniekiai, kad Žiobarams nerūpėtų jų pasiimti ir žaisti. Daiktai, kuriuos jie laiko šlamštu, šiukšlėmis...

Tamsoje šlapiu keliu jie toliau dūlino į miestelį. Tylą drumstė tik jų žingsniai. Einant per miestelį, dangus pradėjo pamažėle šviesėti, iš juodo kaip rašalas virto tamsiai mėlynu. Hariui šalo rankos ir kojos. Ponas Vizlis nuolat žvilgčiojo į laikrodį.

Pradėjus kopti į Šermuonėlio Galvos kalną, šnekoms pritrūko kvapo, jie klupinėjo kartais įkišę koją į triušio urvelį arba paslydę ant žolės kupsto. Hariui diegė krūtinę, kojas pradėjo traukti mėšlungis, bet pagaliau jis atsistojo ant lygios žemės.

- Fu fu, - pūškavo ponas Vizlis, nusiėmęs akinius ir šluostydamas stiklus į megztinį. - Taigi spėjome ir dar turime dešimt minučių...

Paskutinė į kalną užkopė Hermiona, suspaudusi diegiantį šoną.

- Dabar tiktai reikia Nešyklės, - užsidėjęs akinius, apsidairė ponas Vizlis. - Ji nebus didelė... Einam.

Jie išsisklaidė ieškoti. Paslankiojus gal porą minučių, orą sudrebino riksmas.

- Čionai, Artūrai! Čionai, sūnau, mes jau turime!

Kitoje kalno viršaus pusėje žvaigždėto dangaus fone dūlavo dvi aukštos figūros.

- Amosas! - šypsodamas šūktelėjo ponas Vizlis ir nuskubėjo pas jį pašaukusį žmogų. Kiti nusekė iš paskos. Ponas Vizlis padavė ranką rau-

donskruosčiui burtininkui reta barzdele, kuris vienoj rankoj laikė purviną seną batą.

- Susipažinkite, čia Amosas Digoris. Dirba Magiškųjų gyvūnų kontrolės departamente. O jo sūnų Sedriką turbūt jau pažįstate?

Sedrikas buvo nepaprastai dailus maždaug septyniolikos metų vaikinąs, Švilpynės koledžo kvidičo komandos kapitonas ir gaudytojas.

- Labas, - tarė Sedrikas, nužvelgdamas visus.

Visi pasisveikino, tačiau Fredis su Džordžu tik linktelėjo. Jie jam taip ir neatleido už tai, kad pernai per pirmąsias kvidičo rungtynes sumušė Grifų Gūžtos komandą.

- Iš toli atėjot, Artūrai? - paklausė Sedriko tėvas.

- Pusėtinai. Mes gyvename už va to miestelio. O tu?

- Atsikėlėme antrą, ar ne, Sedrikai? Žinai, apsidžiaugsiu, kai jis išlais keliavimo oru egzaminą. Na, bet aš nesiskundžiu... Pasaulio kvidičo čempionatas! Nepraleisčiau nė už maišą galeonų, o bilietai maždaug tiek ir kainavo. Ir, žinokite, dar nepermokėjau. - Amosas Digoris geraširdiškai apžvelgė tris Vizlių berniukus, Harį, Hermioną ir Džinę. - Visi tavo, Artūrai?

- O ne, tik rudaplaukiai, - parodė Vizlis į savo vaikus. - O čia Hermiona, Ronio draugė... Čia Haris, kitas draugas...

- Prisiekiu Merlino barzda! - išpūtė akis Amosas Digoris. - Haris? Nejaugi Haris Poteris?

- Hm... taip, - atsakė Haris.

Haris buvo pripratęs, kad sutikti žmonės jį smalsiai apžiūrinėja, pripratęs, kad jų žvilgsniai bregint nukrypsta į žaibo formos randą kaktoje, bet visad būdavo nesmagu.

- Sedas, aišku, kalbėjo apie tave, - tarė Amosas Digoris. - Kalbėjo, kaip pernai žaidė su tavo komanda. Aš jam ir sakiau: Sedai, turėsi ką papasakoti savo vaikaičiams, dievaži... *Nugalėti Harį Poterį!*

Haris nesumojo, ką atsakyti, todėl tylėjo. Fredis su Džordžu vėl ėmė raukytis. Sedrikas sumišo.

- Tėti, Haris tada nukrito nuo šluotos, - sumurmėjo. - Sakiau, kad nelaimingas atsitikimas...

- Taip, tačiau tu nenukritai, ką? - atlaidžiai nusikvatojo Amosas ir paplojo sūnui per nugarą. - Tas mūsų Sedrikas visada kuklinasi, visada džen-telmanas. Bet laimėjo tas, kas buvo stipresnis, žinau, kad ir Haris tą patį pasakytų, ar ne? Vienas nusirita nuo šluotos, kitas išsilaiko, nereikia būti genijumi, kad pasakytum, kuris geriau skraido!

- Jau kaip ir laikas, - pasiskubino įsiterpti ponas Vizlis, vėl išsitraukęs kišeninį laikrodį. - Ar mes dar turime ko nors laukti, Amosai?

- Ne, Lavgudsai ten jau nuvyko prieš savaitę, o Fositai negavo bilietų, - atsakė ponas Digoris. - Šitoj apylinkėj mūsų nebedaug, ką?

- Nelabai žinau, - pasakė ponas Vizlis. - Taip, liko minutė. Verčiau ruoškimės... - Jis pažvelgė į Harį ir Hermioną. - Tereikia paliesti Nešyklę, ir viskas, užtenka vienu piršteliu...

Visi devyni šiaip taip - trukdė sunkios kuprinės - susigrūdo aplink seną batą Amoso rankose.

Per kalno viršų pralėkė vėjo šuoras. Visi tylėjo. Ūmiai Hariui toptelėjo, kaip tai atrodytų keista kokiam Žiobarui, netyčia užklydusiam į kalną. Prieblandoje devyni žmonės, tarp jų du suaugę vyrai, stovi įsikibę į murgliną batą ir laukia...

- Trys, - tarė ponas Vizlis, įbedęs akis į laikrodį. - Du... vienas...

Viskas įvyko žaibiškai: Haris pajuto, kaip tarsi koks kablys būtų patraukęs už bambos į priekį. Kojos atitrūko nuo žemės, jam į pečius atsitrenkė Ronis ir Hermiona. Vėjo ir spalvų sūkuryje jie skriejo oru, jo pirštas, prilipęs prie bato, it magnetas traukė pirmyn, tik staiga...

Kojos atsistojo ant žemės, bet Ronis įsirėžė į jį ir Haris parvirto. Prie pat jo galvos sunkiai dunkstelėdama nukrito Nešyklė.

Haris pažiūrėjo aukštyn. Ponas Vizlis, ponas Digoris ir Sedrikas stovėjo, nors atrodė labai vėjo sutaršyti. Visi kiti irgi buvo ant žemės.

- Septynios minutės po penkių nuo Šermuonėlio Galvos kalno, - pranešė balsas.

SEPTINTAS SKYRIUS

Maišinis ir Susitraukėlis

Haris nustūmė nuo savęs Ronį ir atsistojo. Jie buvo atsidūrę lyg ir kokioje viržiais apaugusioje dykynėje. Priešais save išvydo porą pavargusių ir suirzusių burtininkų, vienas turėjo didelį aukso laikrodį, kitas - storą pergamento ritinį ir plunksną. Abu apsirengę kaip Žiobarai, bet labai nevykusiai. Tas, kur su laikrodžiu, vilkėjo tvido kostiumą, bet avėjo kaliošais, jo kolega buvo su škotišku sijonu ir vilnone skraiste.

- Labas rytas, Bazili, - tarė ponas Vizlis, paimdamas batą ir atiduodamas sijonuotajam burtininkui, tas įmetė į didelę dėžę su kitomis panaudotomis Nešyklėmis; Haris pamatė gulint seną laikraštį, tuščią gėrimo skardinėlę ir pradurtą futbolo kamuolį.

- Sveikas, Artūrai, - pavargusiu balsu tarė Bazilis. - Tau nereikia budėti, ką? Sekasi kai kuriems... mes čia stypsom kiaurą naktį... Verčiau pasitraukit, penktą penkiolika atsiranda didelis būrys iš Švarcvaldo. Pala, surasiu jūsų stovyklavietę. Vizlis... Vizlis... - ieškojo jis savo pergamente. - Nuo čia bus koks ketvirtis mylios, pirmas laukas. Sklypo valdytojas - toks ponas Robertsas. Digoris... Antras laukas... Klauskite pono Peino.

Jie leidosi per tuščią dyknę rūke menkai ką teįžiūrėdami. Gal po dvidešimties minučių išniro iš akmenų suręsta trobelė ir šalia - vartai. Už jos Haris pamatė vaiduokliška šmėkšant šimtų šimtų palapinių, aplipusių visą didelį lauką ir nuolaidų šlaitą iki pat tamsaus miško horizonte. Atsisveikinę su Digoriais, jie priėjo prie trobelės.

Tarpdury stovėjo žmogus ir žiūrėjo į palapines. Haris iš pirmo žvilgsnio suprato, jog čia pirmas tikras Žiobaras. Išgirdęs jų žingsnius atsigrėžė.

- Labas rytas! - žvaliai pasisveikino ponas Vizlis.
- Labas, - atsakė Žiobaras.
- Ar jūs būsite ponas Robertsas?
- Aha, būsiu. O jūs kas toks?
- Vizlis - dvi palapinės, užsakiau prieš porą dienų.
- Aha, - burbtelėjo ponas Robertsas ir ėmė skaityti sąrašą, kabantį ant durų. - Jūsų vieta pamiškėje. Vienai nakčiai?
- O taip, - patvirtino ponas Vizlis.
- Ar mokėsite dabar? - paklausė ponas Robertsas.
- Aaa... taip... tuoj... - sumurmėjo ponas Vizlis. Pasitraukęs tolyn, pamojo Hariui prieiti. - Padėk man, Hari. - Išsitraukęs iš kišenės ritinėlį Žiobarų pinigų, ėmė išvynioti banknotus. - Ar šitas... dešimt? O taip, matau mažytį skaičiuką. Šitas gal penkinė?
- Ne, dvidešimt, - pataisė Haris pusbalsiu, nesmagiai matydamas, kad ponas Robertsas gaudo kiekvieną žodį.
- A, taip, gerai... Nežinau, šitie popierėliai...
- Ar jūs užsieniečiai? - paklausė ponas Robertsas, kai ponas Vizlis grįžo su reikiama banknotais.
- Užsieniečiai? - nesusigaudė ponas Vizlis.
- Jūs ne pirmas turit vargo su pinigais, - pasakė ponas Robertsas, nužiūrėdamas poną Vizlį. - Prieš dešimt minučių kažkokie du mėgino susimokėti aukso monetomis, didumo kaip lėkštės.
- Nejaugi? - susinervino ponas Vizlis.
- Ponas Robertsas skardinėje ėmė graibyti gražos.
- Niekad nebuvo tokio susigrūdimo, - staiga tarė jis, vėl apžvelgdamas ūkanotą lauką. - Šimtai išankstinių užsakymų. Žmonės ima ir išdygsta...
- Ar gerai daviau? - paklausė ponas Vizlis, atkišdamas ranką gražos pasiimti, bet ponas Robertsas nieko nedavė.
- Ahaaa... - mąsliai nutęsė jis. - Žmonės iš nežinia kur. Pulkai užsieniečių. Maža, kad užsieniečiai. Kažkokie trenkti, suprantat? Vienas toks žmogėnas vaikšto su škotišku sijonu ir meksikietiška skraiste.

- O negalima? - susirūpino ponas Vizlis.

- Atrodo tartum koks... nežinau... tartum koks sąskrydis, - užbaigė ponas Robertsas. - Toks vaizdas, kad visi pažįstami. Nelyginant kokia didelė partija.

Tą akimirką prie trobelės durų tarsi iš niekur atsirado burtininkas golfo kelnėmis.

- *Obliviate!* - griežtai tarė nutaikęs lazdelę į poną Robertą.

Pono Robertso akys beregint pragiedrėjo, kakta išsilygino, veidas pasidarė ramus ir svajingas. Haris pažino požymius: žmogui pakeista atmintis.

- Prašom sklypo planą, - maloniai tarė ponas Robertsas. - Štai jums graža.

- Labai dėkui, - pasakė ponas Vizlis.

Burtininkas su golfo kelnėmis juos palydėjo į jų vietą. Jis atrodė išvaręs: ant smakro stirksojo šeriai, paakiuose violetiniai šešėliai. Kai ponas Robertsas nebegalėjo girdėti, jis sumurmėjo ponui Vizliui:

- Gyvas vargas su juo. Dešimt kartų per dieną reikia griebtis Atminties kerų, kad būtų patenkintas. Ir Ludas Maišinis nieko nepadedą. Trep si aplinkui visa gerkle rėkaudamas apie Muštukus ir Kritlį, saugumas jam nė motais. Velnias, džiaugsiuos, kai viskas pagaliau baigsis. Na, iki, Artūrai.

Ir jis išnyko.

- Juk ponas Maišinis - Magiškųjų žaidimų ir sporto departamento direktorius? - nusistebėjo Džinė. - Jis jau turėtų žinoti, kad prie Žiobarų nedera kalbėti apie Muštukus, ar ne?

- Turėtų, - nusišypsojo ponas Vizlis ir pro vartus įvedė juos į sklypą. - Bet Ludas visada... na, truputį nerūpestingai žiūri į saugumą. Tačiau kito tokio energingo sporto vadovo reikia paieškoti. Matot, jis pats žaidė Anglijos rinktinėje. Ir buvo geriausias visų laikų gaudytojas „Vimburno vapsvų“ komandoje.

Jie pėdino tarp ilgų palapinių eilių migloje skendinčiame lauke. Dauguma palapinių atrodė bemaž normalios, jų savininkai aiškiai stengėsi, kad jos būtų kuo panašesnės į Žiobarų, tačiau neiškentė ne pridėję kamių, varpelių prie angų ar vėjarodžių. Bet kai kurios buvo akivaizdžiai magiškos, ir Haris nesistebėjo, kad ponui Robertsui kyla įtarimas. Vidury lauko kūpsojo įmantrus būstas iš dryžuoto šilko, panašus į rūmus, prie jo durų buvo pririšti keletas tikrų povų. Toliau jie praėjo pro triaukštę palapinę su bokšteliais, o į šoną nuo jos stovėjo palapinė, priešais kurią buvo sodelis su viskuo, kaip turi būti: paukščių girdykla, saulės laikrodžiu ir fontanu.

- Visada tas pat, - nusišypsojo ponas Vizlis. - Kai tik susirenkame krūvon, niekaip negalime nesipuikuoti savo sugebėjimais. Va, ir mūsų vieta!

Įkalnės viršuje, pačioje pamiškėje, į žemę buvo įkaltas stulpelis su lentele „Vizlis“.

- Nuostabi vietelė! - nudžiugo ponas Vizlis. - Aikštė anoj pusėj miško, arčiau nebegalima įsikurti. - Jis nusiėmė kuprinę. - Tiesa, - susijaudino jis, - magiją naudoti uždrausta, kai Žiobarų žemėje mūsų tokia daugybė. Šitas palapines turėsime išskleisti rankomis! Gal nebus labai sunku... Žiobarai ištiesai tuo užsiima... Nagi, Hari, kur ją statysime?

Haris kaip gyvas nebuvo stovyklavęs: Dursliai niekur jo nesiimdavo per atostogas, palikdavo poniai Fig, senutei kaimynei. Vis dėlto juodu su Hermiona susirado viečiukę, tinkamiausią kuoliukams subesti, ir nors ponas Vizlis daugiau trukdė, negu padėjo, mat nepaprastai susijaudino prireikus panaudoti medinį plaktuką, pagaliau jie šiaip taip išskleidė porą prastų dviviečių palapinių.

Visi sustoję grožėjosi savo rankų darbu. Žiūrėdamas į šias palapines, niekas nepagalvos, kad jos priklauso burtininkams, pamanė Haris, bet bėda, kad atvykus Bilui, Čarliui ir Persiui, bus jau dešimt žmonių. Hermiona berods irgi šitai pastebėjo; kai ponas Vizlis keturpėsčias įlindo į pirmąją palapinę, ji klausiamai pažvelgė į Hari.

- Bus ankštoka, - šūktelėjo jis, - bet, manau, kaip nors sutilpsime. At-eikit pažiūrėti.

Haris pasilenkęs šmurkštelėjo po angos dangalu ir... išsižiojo. Atsidūrė senamadiškame trijų kambarių bute su vonia ir virtuve. Iš tiesų keista, bet butas buvo apstatytas visai kaip pas poniją Fig: nevienodų krėslų atkaltes dengė vašeliu nertos servetėlės, be to, smarkiai dvokė katėmis.

- Na, juk neilgam, - tarė ponas Vizlis, nosine šluostydamasis plikę ir žiūrėdamas į keturis dviaukščius gultus miegamajame. - Pasiskolinau šitą palapinę iš bendradarbio Perkinso. Vargšelis retai beiškylauja, radikulitas susuko.

Paėmęs apdulkėjusį arbatinį, dirstelėjo vidun.

- Reikės vandens...

- Žiobaro duotame plane pažymėtas vandens siurblys, - pasakė Ronis, paskui Harį įslinkęs palapinėn ir, atrodo, nemaž nenustebintas jos erdvumo. - Kitoje lauko pusėje.

- Nagi, Haris su Hermiona tegul parneša vandens, - paliepė ponas Vizlis, paduodamas jiems arbatinį ir porą puodų, - o mes parinksime šakalių.

- Betgi turime viryklę, - priminė Ronis, - kodėl negalima...

- Roni, galvok apie saugumą! - subarė jį ponas Vizlis, net užraudęs iš neramumo. - Tikri Žiobarai stovyklaudami verda lauke ant laužo, pats mačiau!

Greit apžiūrėję mergaičių palapinę, mažėlesnę už berniukų, bet neat-siduodančią katėmis, Haris, Ronis ir Hermiona nuėjo per stovyklą van-dens.

Patekėjo saulė, pakilo rūkas, ir jie pamatė į visas puses nusidriekusį palapinių miestą. Godžiai žvalgydamiesi, lėtai žengė tarpueiliu. Haris tik dabar suvokė, kad pasaulyje šitiek raganų ir burtininkų. Lig tol per daug negalvodavo apie tuos, kurie gyvena kitose šalyse.

Stovyklautojai kėlėsi. Pirmiausia pakirdo šeimos su mažais kūdikiais - Hariui nebuvo tekę regėti tokio amžiaus raganaičių ir raganiukų. Gal dve-

jų metų vaikiukas tupėjo prie didelės piramidės formos palapinės ir burtų lazdele laimingas baksnojo žolėje tūnantį šliužą, kuris palengva išsipūtė ir pasidarė storas kaip dešra. Iš palapinės išlindo vaikiuko mama.

- Kiek reikės kartoti, Kevinai? Nedrįsk liesti tėvo burtų lazdelės! Oi, gausi!

Ji netyčia užmynė išsipūtusį šliužą ir jis sprogo. Jie dar ilgai girdėjo ją barantis. Berniukas klykė:

- Tu sumaigėi šliužą! Tu sumaigėi šliužą!

Kiek paėję išvydo dvi mažas raganaites, vos vyresnes už Keviną, skraidinėjančias žaislinėmis šluotomis, pakylančiomis tik tiek, kad mergyčių kojų pirštai braukė per rasotą žolę. Jas jau užmatė kažkoks ministerijos tarnautojas. Praeidamas pro Hari, Ronį ir Hermioną, jis išsiblaškęs sumurmėjo:

- Šviesoje, kai visi mato! Tėvai turbūt pučia į akį...

Šen ten iš palapinių išlindę žmonės pradėjo virti pusryčius. Vieni, slapčiomis apsižvalgę, ugnį užkūrė lazdele, kiti nedrąsiai braukė degtukus lyg netikėdami, kad kas išeitų. Trys burtininkai iš Afrikos ilgais baltais apsiaustais ant didelio laužo kepė lyg ir triušį; būrelis pusamžių raganų iš Amerikos smagiai plepėjo po Jungtinių Valstijų vėliava, ištiesta tarp palapinių. Vėliavoje buvo užrašas: *Salemo raganų institutas*. Palapinėse Haris girdėjo šnekant nepažįstamomis kalbomis, ir nors nesuprato nė žodžio, visų balsai išdavė jaudulį.

- Hm... Ar man akyse matos, ar iš tiesų viskas žalia? - paklausė Ronis.

Ne, Ronio akys buvo niekuo dėtos. Jie įžengė tarp palapinių, kurios buvo storai apaugusios trilapiais dobilais, todėl atrodė kaip žali keistų formų kalneliai. Pro atviras kai kurių palapinių angas buvo matyti šypsančys veidai. Staiga užpakaly jie išgirdo šaukiant.

- Hari! Roni! Hermiona!

Tai buvo Semas Finiganas, bendramokslis. Jisai sėdėjo priešais savo palapinės kalnelį kartu su šviesiaplauke moterimi, matyt, mama, ir geriausiu draugu, Dinu Tomu, irgi „grifiuku“.

- Patinka papuošimas? - išsišiepė Semas, kai trys draugai priėjo pasisveikinti. - Ministerija neapsidžiaugė.

- O ko mums neparodyti savo spalvų? - tarė ponis Finigan. - Matytumėt, kuo savo palapines apsikarstė bulgarai! Jūs, aišku, palaikysite Airiją? - išmeigė ji žvitrias akutes į Harį, Ronį ir Hermioną.

Prižadėję iš tiesų remti Airiją, jie nuėjo toliau.

- Tarp tokių prižadėsi ką tikrai nori, - pasakė Ronis.

- Įdomu, kuo gi bulgarai apsikarstė tas savo palapines? - paklausė Hermiona.

- Eikim pažiūrėti, - pasiūlė Haris, rodydamas į didelį palapinių plotą, kur vėjuje plevėsavo raudona, žalia ir balta Bulgarijos vėliava.

Bulgarų palapinės irgi buvo apaugusios žolynais, tačiau ant kiekvienos dar kabėjo plakatas, vaizduojantis labai niūrų veidą tankiais juodais antakiais. Portretas, aišku, buvo judamas, bet jis tik mirksėjo ir raukėsi.

- Krumas, - tyliai tarė Ronis.

- Kas? - paklausė Hermioną.

- Krumas! - pakartojo Ronis. - Viktoras Krumas, bulgarų gaudytojas!

- Atrodo tikrai grėsmingas, - pasakė Hermiona, žvalgydamasi į daugybę Krumų, mirksinčių ir besiraukančių aplinkui.

- *Tikrai grėsmingas!* - užvertė akis Ronis. - Atrodo - dar ne viskas, bet jis fantastiškas. Ir visai jaunas. Maždaug aštuoniolikos. Tikras genijus, įsitikinsit vakare.

Lauko kampe prie siurblio stovėjo eilė. Haris, Ronis ir Hermiona atstojo jos gale, už dviejų vyrų, kurie kažko karštai ginčijosi. Vienas buvo senas senutėlis burtininkas ilgais gėlėtais naktiniais marškiniais. Kitas - aiškiai ministerijos darbuotojas; atkišęs dryžuotas kelnės, kone verkė iš nevilties.

- Užsimauk, Arči, būk geras, negalima šitaip vaikščioti, Žiobaras prie vartų jau pradeda kažką įtarti...

- Tą daiktą aš pirkau Žiobarų parduotuvėje, - nepasidavė senukas. - Žiobarai tokius nešioja.

- Žiobarės tokius nešioja, Arči, o jų vyrai mūvi va šitas, - pakratė kelnes ministerijos atstovas.

- Nė už ką nesimausiu, - pasipiktino Arčis. - Dėkui, aš mėgstu, kad man visur pūstų vėjelis.

Hermioną suėmė toks juokas, kad ji turėjo mauti iš eilės, ir grįžo tik tada, kai Arčis, prisileidęs vandens, nuėjo.

Sunkiai nešdami vandenį, jie pamažu grįžo per stovyklą. Šen ten matė pažįstamus veidus: kitus Hogvartso mokinius su šeimomis. Oliveris Medis iš Hario koledžo, Grifų Gūžtos kvidičo komandos kapitonas, pavasarį baigęs Hogvartsa, įsitempė Hari į savo palapinę ir supažindino su tėvais, taip pat džiugiai pasigyrė, kad įrašytas į Padlmiro jungtinės komandos atsarginius. Paskui su jais pasisveikino Ernis Makmilanas, Švilpynės ketvirtokas, toliau išvydo Čo Čang, gražutę Varno Nago komandos gaudytoją. Ji šypsodama pamojo Hariui, o šis savo ruožtu modamas jai gerokai apsipykė priekį. Labiau norėdamas, kad Ronis nustotų vaipytis, o ne iš smalsumo Haris parodė didelį visai nematytų paauglių būrį.

- Kaip manai, kas jie tokie? Juk jie nesimoko Hogvartse, ką?

- Tikriausiai mokosi užsienyje, - pasakė Ronis. - Žinau, kad kitose šalyse irgi yra magijos mokyklų, nors nepažįstu nė vieno, ten besimokančio. Bilas susirašinėjo su vienu mokiniu Brazilijoje. Bet jau seniai... Ir jis norėjo nuvažiuoti pas jį, o tas būtų galėjęs pavišėti čia, tačiau tėvai neturėjo pinigų. Jo tas draugas labai išsižeidė, kai Bilas parašė negalėsias atvažiuoti, ir atsiuntė užkeiktą kepurę. Nuo jos jam susitraukė ausys.

Haris nusijuokė, tačiau neparodė nustebintas žinios apie kitas burtininkų mokyklas. Stovykloje matydamas tiek įvairiausių tautų atstovų, suprato buvęs kvailas, kai manė, jog Hogvartsas - vienintelė tokia mokykla pasaulyje. Žvilgtelėjo į Hermioną - toji neatrodė nė trupučio nustebusi. Be abejo, kokioje nors knygoje ji rado ir apie kitas mokyklas.

- Kur buvot prapuolę? - užsipuolė Džordžas, kai jie pagaliau grįžo į Vizlių palapinę.

- Susitikom visokių pažįstamų, - pasakė Ronis, dėdamas vandenį ant žemės. - O jūs dar ir ugnies neižiebėt?

- Tėtis žaidžia degtukais, - tarė Fredis.

Ponui Vizliui nesisekė užkurti laužo, kad ir kaip jis stengėsi. Aplinkui buvo prisėta sulaužytų degtukų, tačiau atrodė, jog tokios pramogos jis dar nebuvo turėjęs.

- Oi! - aiktelėjo pagaliau uždegęs degtuką ir išsigandęs numetė žemėn.

- Duokit man, pone Vizli, - švelniai tarė Hermiona, paimdama iš jo dėžutę, ir ėmė rodyti jam, kaip reikia daryti.

Pagaliau jie išgavo ugnį, bet malkos žmoniškai įsikūrė gal tik per valandą. Tačiau nuobodžiaut nereikėjo. Jų palapinė stovėjo prie pat kelio į aikštę, kur vyks rungtynės, ir pro juos į abi puses nuolat skubėjo ministerijos darbuotojai, šiltai sveikindamiesi su ponu Vizliu. Ponas Vizlis Hariui su Hermiona apibūdindavo kiekvieną praeinantįjį; jo paties vaikai tiek žinojo apie ministeriją, kad nebelabai ja domėjosi.

- Čia Katbertas Mokridžas, Goblinų ryšių tarnybos viršininkas... o čia Džilbertas Vimplis, dirba Eksperimentinių kerų komitete, kurį laiką vaikščiojo raguotas... Labas, Arni... Arnoldas Pizgudas, jis - Užmaršintojas, dirba Netyčinės magijos panaikinimo skyriuje, suprantate? O čia Boudis ir Krankalas... Jie Baisiukai...

- Kas tokie?

- Iš Paslapčių departamento, jų darbas nepaprastai slaptas ir negali žinoti, ką jie iškrės...

Galų gale laužas įsiliepsnojo, jie ėmė kepti kiaušinieneį ir dešreles. Iš miško išlindo Bilas, Čarlis ir Persis.

- Ką tik atsiradom, tėti, - garsiai pranešė Persis. - O, puikūs pusryčiai! Įpusėjus valgyti, ponas Vizlis pašoko mojuodamas ir šypsodamas kažkokiam žmogui, atžirgliojančiam prie jų.

- Ką matau! Ludas! Šiandien svarbiausias žmogus!

Kol kas Ludas Maišinis Hariui atrodė spalvingiausia asmenybė, neskaitant senuko Arčio su savo gėlėtu chalatu. Ludas vilkėjo ilgą kvidičo žaidėjo apsiaustą plačiais geltonais ir juodais gulsčiais dryžiais. Ant krūtinės buvo išpiešta didžiulė vapsva. Jis buvo galingo stoto, bet jau apdrikęs, apsiaustas aptempė storą pilvą, kurio tikrai neturėjo tada, kai žaidė Anglijos kvidičo rinktinėje. Nosis priplota (tikriausiai ją sulaužė užlėkęs Muštukas, pamanė Haris), tačiau apvalios mėlynos akys, trumpi gelsvi plaukai ir rausvi veidai darė jį panašų į peraugusį mokinį.

- Ei, labas! - linksmai sušuko Maišinis. Ėjo taip, tarsi prie padų būtų buvę pritaisytos spyruoklės, ir, atrodo, nesitvėrė savo kailyje.

- Artūrai, bičiuli, - sušniokštė priėjęs prie laužo, - na, ir dienele, ką? Ar galėjom tikėtis geresnio oro? Vakaras bus giedras... Viskas eina kaip per sviestą... Beveik neturiu ko veikti!

Jam už nugaros pro šalį nubėgo keli jau nuo kojų nusivarę ministerijos darbuotojai, rodydami į tolumoje magiškai plykstelėjusią ugnį, aukštai dangun leidžiančią raudonas kibirkštis.

Persis puolė prie jo atkišęs ranką. Matyt, kad ir nepritardamas Maišinio vadovavimo stiliui, norėjo padaryti jam kuo geresnį įspūdį.

- Aaa... taip, čia mano sūnus Persis, ką tik pradėjo dirbti ministerijoje. O čia Fredis... ne, Džordžas, atsiprašau... Fredis šitas... Bilas, Čarlis, mano dukrelė Džinė... Ir Ronio draugai- Hermiona Įkyrėlė ir Haris Poteris.

Išgirdęs Hario pavardę, Maišinis įdėmiai pažvelgė į jį, žvilgsnis, kaip paprastai, nuslydo prie rando kaktoje.

- Visiems pristatau, - tarė ponas Vizlis, - Ludą Maišinį! Kas jis toks, žinote, jo dėka ir turime tokius gerus bilietus...

Ludas tik rankomis sumojavo - atseit neverta minėti...

- Nenori lažintis, Artūrai? - nekantriai paklausė žvangindamas auksą savo geltonai juodo apsiausto kišenėje. - Rodžiui Pontneriui pavedžiau statyti už tai, kad bulgarai įmes pirmi. Pasiūliau gražią sumelę, kai pagalvoji, kad Airijos komanda dar niekada nebuvo tokia stipri. Agata Tims

pusę savo ungurių fermos akcijų pastatė už tai, kad rungtynės truks savaitę...

- Ką tu sakai? - nusistebėjo ponas Vizlis. - Pala... Lažinuos iš galeono, kad laimės Airija!

- Galeono? - nusivylė Ludas Maišinis, bet greit susizgribo. - Puiku, puiku... O kaip kiti?

- Jie dar per jauni lažintis iš pinigų, - pasakė ponas Vizlis. - Molei nepatiktų...

- Statom trisdešimt septynis galeonus, penkiolika siklių ir tris knutus, kad laimės Airija, - pertraukė jį Fredis, ir abu su Džordžu mikliai išsitraukė visus turimus pinigus, - bet Aukso Šmaukštą sugaus Viktoras Krūmas. O, dar pridėdame melagingą lazdelę.

- Nedrįskit ponui Maišiniui kaišioti į akis tokio šlamšto... - sušnypštė Persis, tačiau Maišiniui neatrodė, kad lazdelė - šlamštas. Priešingai, gavus lazdelę, jo berniukiškas veidas nušvito, o kai lazdelė sucypsėjo ir pasivertė guminiu viščiuku, Ludas griausmingai nusikvatojo.

- Fantastika! Daug metų nesu matęs nieko panašaus! Duodu už ją penkis galeonus!

Persis net sustingo iš nuostabos ir pasipiktinimo.

- Berniukai, - dusdamas puolė auklėti ponas Vizlis, - nenoriu, kad lažintumėtės. Čia visos jūsų santaupos... jūsų motina...

- Nebūk toks nuoboda, Artūrai! - sušuko Ludas Maišinis, kratydamas kišenes. - Jie pakankamai suaugę, kad suprastų, ko nori! Sakot, Airija laimės, bet Šmaukštą sučiups Krūmas? Nieko nebus, berniukai, pamatysit... aš jums padarysiu gražų skirtumą... Už juokingąją lazdelę pridėsime penkis galeonus, ir tada...

Ponas Vizlis bejėgiškai žiūrėjo, kaip Ludas Maišinis išsitraukė užrašų knygelę bei plunksną ir ėmė skrebenti dvynių vardus.

- Ačiū! - tarė Džordžas, paimdamas iš jo skiautelę pergamento ir slėpdamas ją apsiausto klostėse.

Maišinis linksmi atsisuko į poną Vizlį.

- Gal, sakau, arbata pavaišintum? Aš tykau Barčio Susitraukėlio. Reikia pasiaiškinti su bulgarų kolega, bet aš nė žodžio nesuprantu, ką jis šneka. Bartis man padės. Jis kalba gal šimtu penkiasdešimt kalbų.

- Ponas Susitraukėlis? - staiga pabudo iš sąstingio Persis ir net raitydamasis iš susijaudinimo pratrūko: - Jis moka daugiau kaip du šimtus kalbų! Vandenių ir Biurokratų, ir Trolių...

- Trolių kalba visi gali susišnekėti, - numojo ranka Fredis. - Užtenka tik rodyti pirštu ir urgzti.

Persis dėbtelejo į Fredį žudančiu žvilgsniu ir energingai ėmė kurstyti ugnį, kad užvirtų arbatinis.

- Gal kas nors girdėt apie Bertą Džorkins, Ludai? - paklausė ponas Vizlis, kai Maišinis atsisėdo šalia jo ant žolės.

- Jokios žinelės, - ramiai atsakė jis. - Bet atsiras. Vargšėlė Berta... Atmintis kaip prakiuręs katilas ir visiškai nesusigauja erdvėje. Pasiklydo, galiu galvą dėti. Ateis į darbą kada nors spalio mėnesį įsitikinusi, jog liepa.

- Ar nemanai, kad jau reikėtų ką nors pasiūsti jos ieškoti? - atsargiai pasiūlė ponas Vizlis, kai Persis atnešė Maišiniui arbatos.

- Bartis Susitraukėlis nenustoja reikalavęs, - atsakė Maišinis, naiviai išplėsdamas akutes, - bet šiuo metu tikrai neturime nė vieno laisvo žmogaus. - O, vilką minim, vilkas čia! Barti!

Šalia laužo išdygo oru atkeliavęs burtininkas - visiška priešingybė Ludui Maišiniui, išsitiesusiam žolėje ir pasipuošusiam senąja „Vapsvų“ sportine apranga. Bartis Susitraukėlis buvo ilgas kaip mietas pagyvenęs vyriškis, apsirengęs net žvagančiu kostiumu ir su kaklaraiščiu. Žili plaukai buvo nukirpti trumpai, sklastymas tiesiog nenormaliai tiesus, o siauri ūsiukai lyg su liniuote nubrėžti. Batai veidą rodė. Haris iškart suprato, kodėl Persis jį taip dievina. Persis šventai tikėjo, kad taisyklėms reikia paklusti, o ponas Susitraukėlis taip tobulai pamėgdžiojo Žiobarų įvaizdį, jog jį galėjai palaikyti banko valdytoju. Haris abejojo, ar net dėdė Vernonas būtų galėjęs jį išaiškinti.

- Pasėdėk, Barti, - linksmai pakvietė Ludas, patapšnodamas žolę šalia savęs.

- Dėkui, ne, Ludai, - irzlokai atsakė Susitraukėlis. - Visur tavęs ieškojau. Bulgarai reikalauja, kad viršutinėje ložėje pristatytume dar dvylika kėdžių.

- Ak, štai ko jie nori? - tarė Maišinis. - Maniau, tas vyrukas prašo paskolinti žnyplelių. Klaikus akcentas.

- Pone Susitraukėli! - be kvapo prabilo Persis, nusilenkdamas taip, jog pasidarė panašus į kuprį. - Gal galėčiau pasiūlyti arbatos?

- Oo... - kiek nustebo Bartis, pamatęs Persį. - Taip, dėkui, Veterbi.

Fredis ir Džordžas vos nepaspringo arbata. Persis raudonom ausim nususuko prie arbatinio.

- O, noriu ir su tavim šnektelėti, Artūrai, - pasakė ponas Susitraukėlis. - Alis Bašyras išėjo į karo taką. Nori išsiaiškinti, kodėl uždraudei įvežti į mūsų šalį skraidančiuosius kilimus.

Ponas Vizlis giliai atsiduso.

- Dar aną savaitę dėl šito aš jam pasiunčiau pelėdą. Aš gal jau šimtą kartų jam sakiau: Draudžiamų užkerėti daiktų registras kilimus apibūdina kaip Žiobarų darbo produktą, bet argi jis klausys?

- Tikrai abejoju, - pritarė ponas Susitraukėlis, paimdamas iš Persio puoduką arbatos. - Baisiausiai nori pas mus pardavinėti savo kilimus.

- Na, betgi Britanijoje jie niekada nepakeis šluotų, ką? - susirūpino Maišinis.

- Alis įsitikinęs, kad mūsų rinkoje esama nišos šeimyninei transporto priemonei, - tarė ponas Susitraukėlis. - Prisimenu, mano senelis turėjo Eksminsterio kilimą, ant kurio galėdavo susėsti net dvylika žmonių... Tačiau, be abejo, tai buvo dar prieš uždraudžiant skraidančiuosius kilimus, - pasakė jis taip, lyg būtų norėjęs visus įtikinti, kad jo visi protėviai šventai klausė įstatymo.

- Taigi labai užsiėmęs, Barti? - žvaliai paklausė Maišinis.

- O taip, - sausai atsakė ponas Susitraukėlis. - Penkis žemynus aprūpinti Nešyklėmis - ne toks jau lengvas darbelis, Ludai.

- Manau, abu džiaugsitės, kai pasibaigs visas tas šurmulys? - tarė ponas Vizlis.

Ludas Maišinis apstulbo.

- Džiaugtis! Nežinau, kada dar buvo taip smagu... Tiesa, negali sakyti, kad neturime daugiau ko laukti, ar ne, Barti? Ką? Tiek visko reikės organizuoti...

Ponas Susitraukėlis kilstelėjo antakius.

- Mes susitarėme nieko neskelbti, kol nesusitarsime dėl visų smulkmenų...

- Kas tos smulkmenos! - numojo ranka Maišinis, tarsi gindamas šonan mašalų debesį. - Taigi jie pasirašė, taip? Sutiko, taip? Lažinuosi, kad tie vaikigaliai ir šiaip greitai sužinos. Juk visa tai vyksta Hogvartse...

- Ludai, nepamiršk, jog mudviem reikia susitikti su bulgarais, - griežtai priminė ponas Susitraukėlis. Dėkui už arbatą, Veterbi.

Atidavęs Persiui nebaigtą gerti puodelį, jis laukė, kol atsistos Maišinis. Šis vargais negalais atsistojo, pabaigė savo arbatą. Kišenėje linksmi sužvango auksas.

- Mes dar pasimatysim! Kartu sėdėsime viršutinėje tribūnoje. Aš pasakosiu rungtynių eigą. - Jis pamojo, Bartis Susitraukėlis santūriai linktelėjo, ir abu išnyko.

- Kas vyksta Hogvartse, tėti? - iškart užpuolė tėvą Fredis. - Apie ką jie kalbėjo?

- Netrukus sužinosite, - nusišypsojo ponas Vizlis.

- Ši informacija įslaptinta, kol ministerija nutars ją paviešinti, - oriai pareiškė Persis. - Ponas Susitraukėlis teisingai padarė nesakydamas.

- Ai, užsirauk, Veterbi, - atšovė Fredis.

Vakarėjant stovyklą apgaubė džiugaus nerimo debesys. Sutemus tykus vasaros oras stačiai virpėjo iš nekantrumo, ir kai tamsa užklojo tūkstančius laukiančių burtininkų, išnyko visi sutrikimo ženklai: ministerija

nusilenkė neišvengiamybei ir nustojo kariauti su įžūliausios magijos apraiškomis visoje stovykloje.

Kas žingsnį leidosi oru atkeliavę prekijai, nešini dėžėmis ir stumdami karučius, pilnus keisčiausių prekių: šviečiančių roželių - žalių airiškų ir raudonų bulgariškų, kurios spiegė žaidėjų vardus, smailių žalių kepurų, padengtų šokančiais dobilėliais, bulgariškų kaklaskarių, papuoštų iš tikrųjų riaumojančiais liūtais, abiejų šalių vėliavų, kurios mojuojamos groja valstybės himną. Buvo ir skraidančių „Žaibo“ modeliukų, ir žymiausių žaidėjų kolekciniių figūrėlių, išdidžiai žygiuojančių tau per delną.

- Visą vasarą taupiau kišenpinigius, - pasigyrė Ronis Hariui, kai drauge su Hermiona jie ėmė landžioti tarp prekeivių ir pirktis suvenyrus. Ronis nusipirko ne tik kepurę su šokančiais dobilėliais ir didelę žalią roželę, bet ir bulgarų gaudytojo Viktoro Krumo figūrėlę. Miniatiūrinis Krumas vaikštinėjo Roniui po delną raukydamasis dėl žalios airiškos roželės virš savęs.

- Ei, žiūrėkit! - šūktelėjo Haris, pripuolęs prie vežimėlio, prikrauto daiktų, panašių į varinius žiūronus, tik jie buvo su visokiomis keistomis rankenėlėmis ir diskeliais.

- Omnibinokliai, - mielai paaiškino prekeivis. - Galima pakartoti norimą žaidimo atkarpą... viską sulėtinti... Ir jeigu reikia, pakartoja visą rungtynių eigą. Tik dešimt galeonų.

- Nereikėjo man jos pirkti, - atsiduso Ronis, rodydamas į savo kepurę ir ilgesingai žvelgdamas į Omnibinoklį.

- Duokite tris, - ryžtingai tarė Haris.

- Ne, nereikia! - užraudo Ronis. Jam visada būdavo nesmagu, kad Haris turi daug daugiau pinigų už jį, nes buvo gavęs šioкі tokį palikimą.

- Užtat per Kalėdas nieko iš manęs negausite, - pasakė Haris ir abiem įspraudė į rankas po binoklį. - Kokius dešimt metų.

- Teisingai, - išsišiepė Ronis.

- Oi, ačiū, Hari! - nudžiugo Hermiona. - O aš nupirksiu mums programas...

Jie grįžo į palapines su gerokai palengvėjusiais pinigų kapšeliais. Bilas, Čarlis ir Džinė buvo prisisekę žalias roželes, o ponas Vizlis nešė Airijos vėliavą. Fredis su Džordžu liko be suvenyrų, nes Maišiniui buvo atidavę visą savo auksą.

Ir tada kažkur už miško nuaidėjo garsus garsus gongas, medžiuose sužibo žali ir raudoni žibintai, nušviesdami kelią į rungtynių aikštę.

- Laikas! - susijaudinęs pasakė ponas Vizlis. - Žygiuojam!

AŠTUNTAS SKYRIUS

*Pasaulio kvidičo čempionato
finalas*

Apglėbę savo pirkinius, vedami pono Vizlio, visi nuskubėjo į mišką ir po to - žibintų nušviestu keliu. Aplinkui judėjo tūkstančiai žmonių, visur aidėjo šūkšmai ir juokas, dainų nuotrupos. Karštligiškas jaudulys buvo užkrečiamas - Haris ėjo visas išsišiepęs. Dvidešimt minučių jie ėjo per mišką garsiai šnekėdami ir juokaudami, pagaliau atsidūrė kitoje jo pusėje, milžiniško stadiono tribūnų papėdėje. Nors Haris matė tik dalėlę supančių aikštę aukso sienų, nusprendė, kad jose lengvai tilptų dešimt katedrų.

- Šimtas tūkstančių vietų, - pasakė ponas Vizlis, pastebėjęs baimingą nuostabą Hario veide. - Penkių šimtų žmonių specialiosios paskirties būrys darbavosi ištisus metus. Kiekvienas centimetras apsaugotas Žiobarų nubaidomaisiais kerais. Visus tuos metus kai tik koks Žiobaras prisiartindavo netoli tos vietos, tučtuojau prisimindavo neatidėliotiną reikalą ir maudavo atgal... Dievaži! - meiliai pridūrė ir pasuko prie artimiausių vartų, kuriuos jau buvo apgulę šaukiantys burtininkai ir raganos.

- Geriausios vietos! - tarė ministerijos ragana, patikrinusi jų bilietus. - Viršutinė ložė! Lipk į patį viršų, Artūrai!

Tribūnų laiptai buvo iškloti raudonu kilimu. Jie ėmė kopti drauge su minia, kuri palengva plūdo pro vartus ir skirstėsi į tribūnas kairėn bei dešinėn. Pono Vizlio kompanija lipo ir lipo, pagaliau pasiekė laiptų viršų ir atsidūrė nedidelėje ložėje, įrengtoje aukščiausioje tribūnų vietoje tie-

siai tarp auksinių stulpų su lankais. Čia dviem eilėm stovėjo gal dvidešimt raudono aksomo kėdžių paausiuotais ranktūriais ir atlošais, ir Haris, atsisėdęs pirmoje eilėje kartu su Vizliais, pamatė vaizdą, kokio net nesapnavo.

Palei ilgo ovalo aikštę daugybės aukštų tribūnose į savo vietas sėdosi šimtas tūkstančių raganų ir burtininkų. Viską gaubė paslaptinga auksinė šviesa, kurią lyg ir skleidė pati aikštė. Iš jų puikiosios ložės stadiono veja atrodė glotni kaip aksomas. Abiejuose aikštės galuose stovėjo po tris penkiasdešimties pėdų aukštumo stulpus su lankais kamuoliui mesti; tiesiai prieš Hariį, beveik jo akių aukštyje, buvo milžiniška švieslentė. Per ją slinko auksinės raidės, lyg jas būtų rašiusi ir paskui nutrynusi milžino ranka. Haris ėmė skaityti. Tai buvo reklama.

„Didžmusė“ - sportinė šluota visai šeimai: saugi, patikima, joje įtaisyta signalizacija... Ponios Skover universalus magiškas valytuvai: nelieta nei dėmelės, nei kruopelės!.. Burtininkų mados namai Londone, Paryžiuje, Kiauliasodyje...

Haris atplėšė akis nuo švieslentės ir atsigrėžė pažiūrėti, kas dar sėdi jų ložėje. Kol kas daugiau nieko nebuvo, tik priešpaskutinėje antros eilės vietoje kiurksojo kažkoks mažutis padarėlis. Padarėlio kojytės buvo tokios trumpos, kad ištiestos tilpo ant kėdės, jis buvo tarsi toga apsisiautęs virtuviniu rankšluostėliu. Veido nesimatė, nes buvo įsikniaubęs į delnus. Tačiau didelės it šikšnosparnio ausys pasirodė keistai pažįstamos...

- Dobis? - apstulbo Haris.

Padarėlis praskėtė pirštus parodydamas didžiules rudas akis ir nosį, didumo ir formos kaip didelis pomidoras. Ne, ne Dobis, bet irgi namų elfas kaip ir Hario bičiulis Dobis. Haris Dobį išvadavo iš beširdžių jo šeimininkų - Smirdžiaus šeimos.

- Ar tik ponaitis manęs nepavadino Dobiu? - smalsiai sucypė elfas pro pirštus. Jo balselis buvo dar plonesnis už Dobio, menkutis pypsėji-

mas, ir Haris įtarė, kad šis padarėlis tikriausiai moteriškos giminės, nors ką tu suprasi tuos namų elfus... Ronis su Hermiona irgi atsisuko. Iš Hario buvo daug girdėję apie Dobį, bet matyti jo neteko. Net ponas Vizlis susidomėjo.

- Atsiprašau, - tarė Haris, - bet, rodos, būsiu apsipažinęs.

- Ponaiti, aš irgi pažįstu Dobį! - supypsėjo elfė. Ji tebeslėpė veidą, lyg spigintų šviesa, tačiau ložėje buvo prieblanda. - Aš vardu Vinkė, ponaiti... O pats, ponaiti... - išvydusios randą, jos akys tapo kaip lėkštės, - tikriausiai būsi Haris Poteris!

- Na, taip, - atsakė Haris.

- Dobis pasakoja ir pasakoja apie tave, ponaiti! - baimingai sušnibždėjo elfė.

- Kaip jis laikosi? - paklausė Haris. - Ar patinka laisvė?

- Ak, ponaiti, - papurtė galvą Vinkė, - ak, nenoriu užgauti, ponaiti, bet nežinau, ar gerai padarei išlaisvindamas Dobį.

- Kodėl? - nustebo Haris. - O kas jam yra?

- Laisvė mūsų Dobiui galvon, ponaiti, - liūdnai paaiškino Vinkė. - Pilnas puikybės. Negali gauti kitos tarnybos.

- O kodėl?

Vinkė vos girdimai sukuždėjo:

- *Už savo darbą jis nori užmokesčio, ponaiti.*

- Užmokesčio? - nesuprato Haris. - Hm... O kodėl jis neturėtų gauti užmokesčio?

Vinkė stačiai pasibaisėjo tokia mintimi ir vėl užsidengė veidą delnais.

- Namų elfams negalima mokėti pinigų, ponaiti! - sucypė ji. - Ne ne ne! Aš Dobiui ir sakau: eik susirask kokią malonią šeimą ir imk jai tarnauti. Žinok, ponaiti, jis prasimano visokių kvailysčių, visiškai nederančių namų elfui. Sakau, Dobi, jeigu ir toliau taip valiūkausi, nepamatysi, sakau, kad jau turi aiškintis Magiškųjų gyvūnų kontrolės departamentui, visai kaip koks niekingas goblinas.

- Na, laikas ir jam bent kiek papramogauti? - pasakė Haris.

- Namų elfams nevalia pramogauti, Hari Poteri, - tvirtai pareiškė Vinkė. - Namų elfai daro, kas jiems įsakyta. Aš baisiai bijau aukštumos, Hari Poteri. - Ji pažvelgė žemyn ir aiktelėjo. - Bet mano ponas liepia man eiti į patį viršų, aš ir einu.

- Kodėl jis tave čia atsiuntė, jeigu žino, kad bijai aukštumos? - susiraukė Haris.

- Ponas... mano šeimininkas nori, kad jam užimčiau vietą, Hari Poteri, jis labai užsiėmęs, - paaiškino Vinkė, linktelėdama į tuščią vietą šalia. - Vinkė norėtų grįžti į šeimininko palapinę, Hari Poteri, bet Vinkė daro, kas jai liepiama, Vinkė - gera namų elfė.

Ji vėl bailiai žvilgtelėjo žemyn ir galutinai pasislėpė už delnų. Haris nusigręžė nuo jos.

- Čia namų elfė? - sumurmėjo Ronis. - Keistos būtybės, ar ne?

- Dobis buvo dar keistesnis, - užginčijo Haris.

Ronis išsitraukė savo Omnibinoklį ir ėmė jį bandyti nukreipęs į minią kitoje stadiono pusėje.

- Jėga! - nutarė sukiodamas vaizdo pakartojimo rankenėlę. - Galiu padaryti, kad tas senis vėl pasikrapštytų nosį... ir vėl...

Tuo tarpu Hermiona susidomėjusi sklaidė savo aksomu apmuštą, kurtais papuoštą programą.

- Prieš rungtynes pasirodys komandų palaikymo grupės, - garsiai perskaitė ji.

- O, verta pamatyti, - tarė ponas Vizlis. - Nacionalinės rinktinės visad atsiveža kokių nors gyvūnų iš savo šalių, nori pasipuikuoti prieš žiūrovus.

Per pusvalandį ložė užsipildė. Ponas Vizlis tolydžio spaudė ranką žmonėms, kurie, matyt, buvo žymūs burtininkai. Persis taip dažnai pašokdavo, jog rodėsi, kad sėdi ant ežio. Atvykus Kornelijui Karamelei, pačiam magijos ministrui, Persis taip žemai nusilenkė, jog jam nusmuko akiniai ir sudužo. Didžiai susigėdęs, jis pataisė juos lazdele ir daugiau nebesikil-

nojo, tik svaidė pavydžius žvilgsnius į Hariį, mat su juo Kornelijus Karamelė pasisveikino kaip su senu draugu. Jie jau išties buvo pažįstami. Karamelė tėviškai paspaudė Hariui ranką, paklausė, kaip sekasi, ir pristatė šalia savęs sėdintiems magams.

- Suprantate, čia Haris Poteris, - garsiai aiškino jis Bulgarijos ministrui, pasipuošusiam puikiu juodo aksomo apsiaustu, kraštuotu aukso juostele, tačiau tas, atrodo, nė žodžio nesuprato angliškai. - Na, negalite nežinoti, kas jis... Berniukas, kuris atsilaukė prieš Pats Žinote Ką... tikrai girdėjote...

Bulgaras ūmiai pastebėjo Hario randą ir ėmė karštai kažką švebeldžiuoti rodydamas pirštu.

- Turėjo pagaliau susivokti, - pavargęs tarė Karamelė Hariui. - Nesu didelis kalbų mokovas, tam reikalui pasitelkiu Bartį Susitraukėlį. A, matau, kad namų elfas jam saugo kėdę... Gera daro, nes tie nenaudėliai bulgarai mėgino susigrobtį geriausias vietas. O, štai ir Liucijus!

Haris su draugais staigiai atsigrėžė. Antroje eilėje į tris laisvas vietas tiesiai už pono Vizlio grūdosi ne kas kitas, o buvę namų elfo Dobio šeimininkai - Liucijus Smirdžius su sūneliu Draku ir moteris, tikriausiai Drako motina. Haris ir Drakas Smirdžius buvo priešai nuo pat pirmosios kelionės į Hogvartą. Blyškus berniokas smailiu veidu ir šviesiai gelsvais, kone baltais plaukais buvo kaip iš akies trauktas tėvas. Motina irgi buvo šviesi; aukšta ir liekna, būtų buvusi netgi patraukli, bet jos žvilgsnis sakė, kad iš jos gero nelauk.

- A, Karamelė, - burbtelėjo ponas Smirdžius, kišdamas ministrui ranką. - Kaip laikotės? Man rodos, dar nesate pažįstamas su mano žmona Narcisa. Ir sūnumi Draku.

- Sveiki, sveiki, - išsišiepė Karamelė ir nusilenkė poniai Smirdžiuvienei. - Ir leiskite jus pristatyti ponui Oblanskiui... Obalonskiui... ponui... na, jis yra Bulgarijos magijos ministras, nesupranta nė žodžio, ką sakau, taigi nesvarbu. Kas dar? Artūrą Vizlį turbūt pažįstate?

Nejauki valandėlė. Ponai Vizlis ir Smirdžius surėmė žvilgsnius, ir Haris aiškiai prisiminė paskutinį kartą, kai šie du susidūrė akis į akį. Netgi susimušė, ir tai įvyko „Gražmenų ir juodulių“ knygyne. Šaltos pilkos Smirdžiaus akys nužvelgė poną Vizlį nuo galvos iki kojų ir nuslydo eile.

- Dievulėliau, Artūrai, - tyliai pasakė jis. - Ką turėjai parduoti, kad nusipirktum bilietus viršutinėje ložėje? Už namą tikrai nebūtum tiek gavęs.

Jų nesiklausęs Karamelė tarė:

- Artūrai, Liucijus ką tik labai dosniai paaukojo Šventojo Skutelio ligoninės Magiškujų ligų ir traumų skyriui. Jis čia mano svečias.

- Kaip... kaip malonu, - išspaudė ponas Vizlis.

Pono Smirdžiaus akys nukrypo į Hermioną, ji raustelėjo, bet akių nenuleido. Haris suprato, ko vyptelėjo ponas Smirdžius. Smirdžių šeima didžiavosi savo kilme, tuo, kad yra senos burtininkų giminės, ir niekino tuos, kurie turėjo Žiobarų kraujo, kaip Hermiona. Tačiau matant magijos ministrui, ponas Smirdžius nieko nebesakė. Pašaipiai linktelėjęs ponui Vizliui, nuėjo tolyn, į savo vietas. Drakas dar dėbtelėjo su panieka į Hari, Ronį ir Hermioną ir atsisėdo tarp tėvo ir motinos.

- Ot rupūžės, - sumurmėjo Ronis, kai visi trys vėl atsisuko į aikštę. Į ložę atkurnėjo ir Ludas Maišinis.

- Visi pasiruošę? - paklausė. Jo apskritas veidas blizgėjo kaip olandiško sūrio skridinys. - Ministre, pasirengęs kalbėti?

- Būsiu, kai ir jūs pasirengsite, - ramiai atsakė Karamelė.

Ludas išsitraukė lazdele, bakstelėjo sau į kaklą, ištare: *Sonorus!* ir kreipėsi į gaudžiantį stadioną. Jo balsas skardėjo taip, jog pasiekė kiekvieną kampelį.

- Sveiki atvykę, ponios ir ponai! Sveiki susirinkę žiūrėti keturi šimtai dvidešimt antrojo pasaulio kvidičo čempionato finalo!

Žiūrovai spiegė ir plojo. Plaikstėsi tūkstančiai vėliavų, ir prie bendro triukšmo prisidėjo jų giedami himnai. Didžiojoje švieslentėje priešais išnyko paskutinė reklamos eilutė (*Berti Bot visokio skonio pupelės* -

siurprizas su kiekvienu saldainiuku) ir pasirodė užrašas: BULGARIJA - 0, AIRIJA - 0.

- O dabar neaušinsiu burnos. Leiskite pristatyti Bulgarijos komandos palaikymo grupę!

Visa raudonuojanti dešinė tribūnų pusė pritariamai sustaugė.

- Įdomu, ką jie atsivežė? - tarė ponas Vizlis, palinkdamas į priekį. - Ooo! - Staiga jis nusiplėšė akinius ir pavalė apsiausto skvernu. - Velos!

- Kas tos Ve...

Tačiau į stadioną išplaukė šimtas Velų, ir Haris gavo atsakymą. Velos buvo moterys. Tokio grožio moterų Haris dar nebuvo regėjęs. Tiek, kad jos nebuvo... negalėjo būti žmonės. Akimirka Haris sutriko, nes negalėjo suvokti, kas gi jos. Dėl ko jų oda švietė kaip mėnulis, o šviesūs auksiniai plaukai plaikstėsi be vėjo... Bet suskambo muzika, ir Haris pamiršo, kad jos - ne žmonių padermės moterys. Iš tiesų pamiršo viską pasaulyje.

Velos leidosi šokti, ir Harį užplūdo nenusakoma, visiška palaima. Pasaulyje liko tik Velų šokis, jeigu jos nustos šokti, atsitiks kažkas baisaus...

Veloms sukantis vis greičiau ir greičiau, apdujusioje Hario galvoje ėmė lėkti pašėlusios, nors miglotos mintys. Knietėjo padaryti ką nors labai įspūdinga, ir tuojau pat. Neblogai būtų stryktelėti iš ložės į aikštę... Bet ar to pakaks?

- Hari, ką tu darai? - iš toli paklausė Hermionos balsas.

Muzika nutilo. Haris sumirksėjo. Jisai stojosi, viena koja jau buvo užkelta ant ložės sienos krašto. Šalimais Ronis sustingo tokia poza, lyg būtų pasirengęs šokti nuo trampolino.

Stadioną sudrebino pikti riksmi. Minia nenorėjo paleisti Velų. Haris taip pat šaukė. Jis, aišku, palaikys Bulgariją, ir net nesusigaudė, kurių galų prie krūtinės prisisegęs žalią dobilą, Airijos simbolį. Ronis išsiblaškęs skabė dobilus nuo savo kepurės. Ponas Vizlis su šypsena pasilenkė prie Ronio ir ištraukė kepurę jam iš rankos.

- Tau dar jos prireiks, kai ateis eilė Airijai, - pasakė.

- Ką? - Ronis išsižiojęs spoksojo į Velas, išsirikiavusias viename vejės šone.

Hermiona nepatenkinta purkštelėjo ir patraukė Hariį į jo vietą.

- Na, žinai!

- O dabar, - sugriaudė Ludo Maišinio balsas, - lazdelėmis pasveikinkite Airijos nacionalinės rinktinės palaikymo grupę!

Į stadioną atzvimbė tarsi kokia žalia ir auksinė kometa. Apsukusi vieną ratą, skilo į dvi mažesnes kometas, tos abi nuskriejo prie stulpų - viena į vieną, kita į kitą stadiono galą. Staiga abudu ugnies kamuolius sujungė vaivorykštė. Minia klykė ir švilpė kaip per fejerverką. Tada vaivorykštė nublanko, ugnies kamuoliai vėl susiliejo į vieną ir iš jo išaugo didžiulis virpantis dobilo lapas. Jis pakilo į orą ir nusklendė viršum tribūnų. Iš jo ėmė lyti aukso lietus...

- Puiku! - šaukė Ronis, kai dobilas praskriejo virš jų, ant galvų ir kėdžių pažerdamas aukso monetas. Prisimerkęs Haris pamatė, jog tą dobilo lapą sudaro tūkstančiai mažuliukų barzdotų žmoniukų raudonomis liemenėmis, laikančių auksinį arba žalią žibintuvėlį.

- Gnomai! - aidint ovacijoms, pasakė ponas Vizlis. Daugelis žmonių pešėsi dėl monetų ir graibė po kėdėmis aukso.

- Še! - laimingas šūktelėjo Ronis, brukdamas Hariui saują aukso monetų. - Už Omnibinoklį! Dabar turėsi man pirkti Kalėdų dovaną, cha cha!

Didysis dobilas išsisklaidė, gnomai nusileido į stadioną ir susėdo kitame vejės gale, priešais Velas.

- O dabar, ponios ir ponai, prašom sutikti Bulgarijos nacionalinę kvi-dičo rinktinę! Pristatau: Dimitrovas!

Pro vartus tolumoje, audringai plojant Bulgarijos sirgaliams, į aikštę it žaibas ant šluotos įlėkė raudonai vilkinti figūra.

- Ivanova!

Atšvilpė kita figūra raudonu apsiaustu.

- Zografas! Levskis! Valčanovas! Volkovas! Irrrrr - Krumas!

- Jis! Jis! - rėkė Ronis, nukreipdamas į Krumą savo Omnibinoklį. Haris padarė tą patį.

Viktoras Krumas buvo plonas, juodbruvas, didelė kumpa nosimi ir tankiais juodais antakiais. Panašus į peraugusį plėšrų paukštį. Negalėjai patikėti, jog jam tik aštuoniolika.

- O dabar sveikinkite Airijos nacionalinę kvidičo rinktinę! - suklykė Maišinis. - Pristatau. Konolis! Rajanas! Trojus! Malit! Moran! Kviglis! Irrrr - Lincas!

Į aikštę atzvimbė septyni žali pavidalai. Haris pasuko mažą diskelį Omnibinoklio šone, ir žaidėjų skrydis sulėtėjo, ant jų šluotų galėjai perskaityti žodį „Žaibas“. Ant nugarų sidabru buvo išsiuvinėti jų vardai.

- O dabar - atkeliavęs tokį kelią iš Egipto, mūsų teisėjas, garbusis Pasaulinės kvidičo federacijos prezidentas Hasanas Mustafa!

Į aikštę atžirglėjo smulkutis sudžiūvęs burtininkutis, plikas kaip kulnas, tačiau ūsais ne prastesniais už dėdės Vernono, apsivilkęs gryo aukso apsiaustu. Iš po ūsų kyšojo sidabrinis švilpukas, po pažastimi jis nešėsi dėžę, kitoje rankoje - savo šluotą. Haris atsuko greičio diskelį atgal ir ėmė žiūrėti, kaip Mustafa apžergė šluotą ir atidarė dėžę. Iš jos purptelėjo keturi kamuoliai: raudonas Kritlis, du juodi Muštukai ir (Haris vos spėjo jį sumatyti, kai kamuoliukas dingo iš akių) Aukso Šmaukštas - mažulytis sparnuotas kamuoliukas. Šaižiai sušvilpęs, Mustafa šovė į orą paskui kamuolius.

- Visi pakyyyyyla! - rėkė Maišinis. - Kritlį turi Malit! Trojus! Moran! Dimitrovas! Vėl Malit! Trojus! Levskis! Moran!

Tokio kvidičo Haris dar nebuvo regėjęs. Jis taip spaudė Omnibinoklį prie akių, kad akinių rėmeliai pjovė nosį. Žaidėjų greitis buvo neįtikėtinas - puolėjai mėtė kamuolį taip, kad Maišinis vos spėdavo ištarti jų vardus. Haris vėl pasuko Omnibinoklio greičio diskelį prie padalos „lėtai“, paspaudė viršuje esantį „reportažo“ mygtuką ir dabar žiūrėjo sulėtintą žaidimą. Lėšiais slinko raudonos paaiškinimų raidės, minios kaukimas kurtino ausis.

„Vanago galvos“ puolamasis derinys“ - perskaitė Haris, žiūrėdamas, kaip trys airių puolėjai vienoj krūvoj, Trojus vidury, šiek tiek išsikišęs tarp Malit ir Moran, vejasi bulgarus. „Porskofo manevras“ - švystelėjo kitas užrašas, ir Trojus kaip strėlė išlėkė į viršų su Kritliu rankose, atsiplėšęs nuo bulgarų puolėjos Ivanovos, ir perdavė kamuolį Moran. Vienas bulgarų atmušėjų, Volkovas, užsimojo blokštu ant pralekiančio Muštuko ir paleido jį Moran pusėn. Išsilenkdama Muštuko, Moran paleido iš rankų Kritlį, apačioje jį sugriebė Levskis...

- TROJUS ĮMETĖ! - suriko Maišinis, ir tribūnos sudrebėjo nuo valiaimų ir plojimų. - 10:0 pirmauja Airija!

- Ką? - šūktelėjo Haris, karštligiškai dairydamasis pro Omnibinoklį. - Juk Levskis sugavo Kritlį!

- Hari, jeigu nenori žiūrėti normaliu greičiu, daug ko nepamatysi! - šaukė jam Hermiona, šokinėdama ir mojuodama. Trojus apsuko garbės ratą. Haris greit žvilgtelėjo per Omnibinoklio viršų ir pamatė, kad gnomai, stebintys varžybas iš už šoninės linijos, vėl pakilo į orą ir susispietė į didžiulį dobilą. Iš kito šono į juos niūriai žvelgė Velos.

Žaidimui atsinaujinus, įsiutęs ant savęs, Haris atsuko diskelį prie normalaus greičio.

Haris pakankamai išmanė kvidičą, todėl matė, jog airių puolėjai dieviški. Jie darbavosi petys į petį tiesiog atspėdami kits kito mintis ir atsidurdami kur reikalingiausia, tad rozetė ant Hario krūtinės tik ir spiegdė jų vardus: „Trojus! Malit! Moran!“ Per dešimt minučių Airija įmetė dar du kartus, dabar jos komanda turėjo jau trisdešimt taškų, o žaliai apsirėngę sirgaliai riaumote riaumojo.

Žaidimas pasidarė dar greitesnis, bet ir šiurkštesnis. Volkovas ir Valčanovas, bulgarų atmušėjai, kaip pasiutę puolė airius Muštukais, jau beveik nebeleisdami jiems panaudoti geriausių savo derinių. Du kartus jie turėjo išsisklaidyti, pagaliau Ivanovai pavyko prasiveržti, pabėgti nuo gynėjo Rajano ir įmesti pirmąjį kamuolį.

- Užsikimškite ausis! - suriko ponas Vizlis, kai Velos pradėjo džiaugsmo šokį. Haris stengėsi į jas nežiūrėti, galvojo tik apie žaidimą. Po kelių sekundžių dirstelėjo į aikštę. Velos nustojo šokti, Kritlis vėl atsidūrė bulgarų rankose.

- Dimitravas! Levskis! Dimitravas! Ivanova! Oi, kas darosi! - šaukė Maišinis.

Šimtatūkstantinė raganų ir burtininkų minia vienu balsu aiktelėjo, kada du gaudytojai, Krumas ir Lincas, smigo tarp puolėjų tokiu greičiu, tarsi be parašiuoto būtų iššokę iš lėktuvo. Haris pro Omnibinoklį stebėjo jų skrydį ir net prisimerkęs bandė įžiūrėti Šmaukštą...

- Jie užsimuš! - suriko Hermiona. Ji beveik atspėjo - paskutinę sekundę Viktoras Krumas nūrė į šoną ir spirale pakilo aukštyn. Tačiau Lincas žnektelėjo į žemę taip, kad nuaidėjo per visą stadioną. Airių užsėstas tribūnas sudrebino dejonė.

- Asilas! - suaimanavo ponas Vizlis. - Tai buvo Krumo apgaulingas manevras!

- Pertraukėlė! - paskelbė Maišinis. - Medikų brigada skuba į aikštę apžiūrėti Eidano Linco!

- Nieko jam neatsitiko, tik prisitrenkė! - nuramino Čarlis Džinę, persisvėrusią per kraštą ir su siaubu žiūrinčią žemyn. - Aišku, Krumas to ir norėjo...

Haris skubiai paspaudė Omnibinoklio „pakartotos eigos“ mygtuką, nustatė greitį ir prisidėjo prie akių okuliarą.

Jis žiūrėjo, kaip Krumas su Lincu palengva krenta. „Vronskio simuliacija“ - pavojingas gaudytojo dėmesio nukreipimas - pranešė raudonos raidės lėšiuose. Jis matė, kaip Krumas net persikreipusiu veidu spėja pasukti, o Lincas plojasi ant žemės, ir suprato: Krumas nepamatė Šmaukšto, tik apsimetė tam, kad Lincas jį nusivytų. Haris nebuvo regėjęs šitaip skraidančio žmogaus. Krumas, rodės, juda tarsi be šluotos, taip lengvai skriedamas oru, kad galėjai pamanyti, jog jis besvoris. Haris grąžino Omnibinoklį į normalią padėtį ir nukreipė į Krumą. Jis suko ratus

aukštai viršum Linco, o tą medicinos burtininkai girdė stebuklingu eliksyru. Haris, dar labiau įsižiūrėjęs į Krumo veidą, pamatė, kaip jo akys kažki kur laksto pažeme. Kol Lincas atsigaus, jis galėjo niekieno netrukdomas ieškoti Šmaukšto.

Pagaliau linksmi šaukiant žaliai apsitaisiusiems gerbėjams, Lincas atsisotojo, apsižergė „Žaibą“ ir pasispyręs pakilo. Jo atsigavimas Airijai įkvėpė naujos energijos. Mustafai vėl sušvilpus, puolėjai šoko į kovą su tokio meistriškumu, kokio Haris dar nebuvo regėjęs.

Per penkiolika greito ir karingo žaidimo minučių Airija įmetė dar dešimt kartų. Dabar ji pirmavo rezultatu 130:10, o rungtynės darėsi vis nuožmesnės.

Kai Malit vėl ėmė veržtis prie stulpų, po pažastimi kietai suspaudusi Kritlį, jai priešais puolė bulgarų gynėjas Zografas. Kad ir kas ten buvo, įvyko taip greitai, jog Haris nespėjo pastebėti, tačiau piktas airių sirgalių rėkimas ir šaižus ilgas Mustafos švilpimas jam pasakė, jog padaryta prąžanga.

- Mustafa bulgarų gynėją bara už tai, kam per smarkiai daužėsi alkūnėmis! - pranešė Maišinis kaukiantiems žiūrovams. - Ir taip - Airijai skiriama bauda!

Gnomai, Malit nusižengus piktai purptelėję į orą lyg žibančių širšių debesis, dabar sulėkė ir išrašė ore CHA CHA CHA! Kitoje aikštės pusėje Velos, piktai purtydamos plaukus, stryktelėjo ant kojų ir ėmė šokti.

Vizliai ir Haris kaip susitarę užsikišo ausis, bet Hermiona, nepaisanti Velų, trūktelėjo Hariui už alkūnės. Jis atsigręžė, ir ji nekantriai ištraukė jam iš ausų pirštus.

- Pažiūrėk į teisėją! - nusijuokė ji.

Haris pažvelgė į aikštę. Hasanas Mustafa nusileido prieš pat Velas ir elgėsi ištis keistai. Jis judino rankų raumenis ir susijaudinęs glostėsi ūsus.

- Na, negalima šito leisti! - kone juokdamasis pasakė Ludas Maišinis. - Kas nors tegu suduoda teisėjui!

Per aikštę, irgi užsikišęs pirštais ausis, atskriejo vienas medicinos burtininkas ir spyrė Mustafai į blauzdą. Mustafa lyg ir atsipeikėjo. Pro savo Omnibinoklį Haris pastebėjo, kad teisėjas susigėdęs ėmė šaukti ant Velų, ir tos liovėsi šokti, nors atrodė gan karingai.

- Ir jeigu aš neklystu, Mustafa tikrai mėgina išvaryti bulgarų komandos palaikymo grupę! - skelbė pono Maišinio balsas. - Va, tokio dalykėlio mums dar neteko matyti... oi, gali būti prastai...

Ir iš tiesų: bulgarų atmušėjai Volkovas ir Valčanovas nusileido Mustafai iš šonų ir ėmė piktai ginčytis mosikuodami gnomų, išsidėsčiusių žodžiais CHA CHA CHA, pusėn. Mustafos bulgarų įrodinėjimai neįtikino, jis rodė pirštu į dangų aiškiai liepdamas skristi sau, o kai jie nepakluso, du kartus trumpai švilptelėjo.

- Du baudos taškai Airijai! - sušuko Maišinis, ir bulgarų sirgaliai net užkaukė iš įniršio. - Volkovas ir Valčanovas verčiau tegu sėda ant savo šluotų... taip, jau skrenda... Trojus paima Kritlį...

Žaidimas tapo pašėlusiai žiaurus. Abiejų komandų atmušėjai veikė be jokio pasigailėjimo: Volkovas ir Valčanovas švaistėsi blokštais nežiūrėdami, kur pataiko: į Muštuką ar žmogui. Dimitrovas nuzvimbė tiesiai į Moran, turinčią Kritlį, ir vos nenumušė jos nuo šluotos.

- Pražanga! - sustugo vienu balsu Airijos sirgaliai ir atsistojo suvilnydami žalia banga.

- Pražanga! - pakartojo stebuklingai sustiprintas Ludo Maišinio balsas. - Dimitrovas užgauna Moran tyčia į ją atsitrenkdamas, taigi bus skiriama bauda... taip, švilpukas!

Gnomai vėl pakilo į orą ir šį kartą išsidėstė didžiulės plaštakos forma, rodydami labai nepadorų mostą kitoje aikštės pusėje esančioms Veloms. Jos neteko kantrybės. Puolė per aikštę ir ėmė svaityti į gnomus lyg ir ugnies saujas. Žvelgdamas pro savo Omnibinoklį, Haris pamanė, kad Velos nėra jau tokios gražuolės. Kur tau - jų veidai ištįso į plėšrių paukščių galvas aštriais snapais, iš pečių išaugo ilgi žvynuoti sparnai...

- Štai kodėl, berniukai, - per visą tą erzelį sušuko ponas Vizlis, - niekada nereikia spręsti vien tik pagal išvaizdą!

Aikštėn subėgę ministerijos burtininkai bandė išskirti Velas ir gnomus, bet jiems nelabai sekėsi. Grumtynės žemėje nė iš tolo neprilygo mūšiui ore. Haris pro Omnibinoklį nespėjo suvaikyti it kulka skraidančio Kritlio...

- Levskis... Dimitrovas... Moran.... Trojus... Malit... Ivanova... Vėl Moran... Moran... MORAN ĮMETA!

Tačiau Airijos sirgalių šauksmus nustelbė Velų žviegimas, ministerijos tarnautojų burtų lazdelių sproginėjimas ir tūžmingas bulgarų rėkimas. Žaidimas vyko toliau: Kritlis atsidūrė Levskio rankose, paskui Dimitrovo...

Airių atmušėjas Kviglis žiebė į praskriejantį Muštuką ir pavarė Krumo pusėn, tas nespėjo išsisukti. Muštukas trenkė jam į veidą.

Žiūrovai kurtinamai klykė. Krumui berods buvo sulaužyta nosis, jis apsipylė krauju, bet Hasanas Mustafa nešvilpė. Jis menkai tesekė žaidimą, ir Haris jo nekaltino: viena Vela sviedė į jį saują ugnies ir uždegė jo šluotos virbus.

Haris norėjo, kad visi suprastų, jog Krumas sužeistas; nors jis ir palaikė Airijos komandą, Krumas žaidė įdomiausiai. Roniui irgi taip atrodė.

- Minutės pertraukėlė! Ei, palaukit, jis negali toks žaisti, pažiūrėkit į jį...

- Pažiūrėkit į Linčą! - suspigo Haris.

Mat airių gaudytojas staigiai smigo žemyn, ir Haris neabejojo, jog tai buvo ne „Vronskio simuliacija“, o tikras dalykas.

- Jis pamatė Šmaukštą! - šaukė Haris. - Jis pamatė! Žiūrėkit, kaip eina!

Pusė minios, regis, suprato, kas vyksta, Airijos komandos sirgaliai pakilo žalia banga, šauksmais ragindami savo gaudytoją. Bet jam ant kulnų lipo Krumas. Kaip jis mato, kur skristi, Haris neįsivaizdavo, paskui jį skriejo kraujo purslai, tačiau jis jau susilygino su Lincu ir abudu vėl nugarmėjo žemyn...

- Plošis abu! - suriko Hermiona.
- Nesiploš! - atkirto Ronis.
- Lincas plošis! - aiktelėjo Haris.

Ir tikrai - Lincas antrą kartą baisiu smarkumu trenkėsi į žemę ir buvo sutryptas įsiutusių Velų ordos.

- Šmaukštas, kur Šmaukštas? - draskėsi Čarlis.
- Sugavo! Krumas sugavo! Baigta! - šaukė Haris.

Krumas kruvinu apsiaustu lėtai pakilo aukštyn iškėlęs kumštį, o jame spindėjo suspaustas Aukso Šmaukštas.

Švieslentėje suspindo rezultatas: BULGARIJA -160, AIRIJA -170. Minia dar nespėjo susigaudyti, kas įvyko. Paskui Airijos sirgaliai pamažu įsismarkavo - šitaip stiprėja įsibėgėjančio reaktyvinio lėktuvo riaumojimas - ir stadioną užliejo džiaugsmingas jų staugimas.

- AIRIJA LAIMĖJO! - šaukė Maišinis, kaip ir airiai priblokštas, kad taip greit pasibaigė žaidimas. - Krumas SUGAVO ŠMAUKSTĄ, BET AIRIJA LAIMĖJO! Viešpatie, turbūt niekas nesitikėjome!

- Kam tada jis gaudė Šmaukštą? - rėkė Ronis, šokinėdamas ir plodamas aukštai iškėlęs rankas. - Užbaigė žaidimą, kai Airija pirmavo, kvailys!

- Jis žinojo, kad pasivyti nepavyks, - savo ruožtu šaukė Haris, irgi pašėlusiai plodamas, - airių puolėjai neįveikiami. Jis norėjo baigti kaip jam geriau, štai ir viskas...

- Koks drąsus, ar ne? - tarė Hermiona, pasilenkdama ir per kraštą žiūrėdama, kaip medicinos burtininkų būrys per besipešančių Velų ir gnomų kamuolį lazdelėmis skinasi kelią pas jį. - Atrodo baisiai...

Haris vėl prisidėjo prie akių Omnibinoklių. Sunku buvo įžiūrėti, kas vyksta apačioje, nes po visą aikštę laimingi zujo gnomai, bet jis įžiūrėjo Krumą, apsuptą medicinos burtininkų. Atrodė dar niauresnis negu portrete ir nieko neprisileido. Komandos draugai nusiminę kraipė galvas. Kiek toliau laimingi šoko airių žaidėjai, o ant jų lijo komandos palaikymo grupės žarstomas aukso lietus. Visame stadione žmonės mojavo vė-

liavomis, tad iš visų pusių blerbė valstybės himnas. Velos vėl atvirto į įprastines gražuoles, nors atrodė visai be ūpo.

- Na, mes kautis narsiai, - niūriai tarė balsas Hariui už nugaros. Tai buvo Bulgarijos magijos ministras.

- Jūs kalbate angliškai! - pasipiktino Karamelė. - Ir visą dieną leidote man rodytis pirštais!

- Na, būti liabai juokinga, - gūžtelėjo bulgaras.

- Kol Airijos komanda, apsupta savo palaikymo grupės, skrieja garbės ratą, pasaulio kvidičo čempionatas persikelia į viršutinę ložę! - paskelbė Maišinis.

Hariį apakino ryški balta šviesa, užliejusi viršutinę ložę, kad tribūnos matytų jos vidų. Prisimerkęs jis pamatė du uždususius burtininkus, kurie tempė dėžę su didžiule aukso taure. Ją jie įteikė Kornelijui Karamelėi. Šis tebeniurnėjo, kad visą dieną tuščiai kalbėjęsis ženklais.

- Nagi, gražiai paplokime narsiesiems pralaimėtojams - Bulgarijai! - sušuko Maišinis.

Laiptais į ložę užlipo septyni bulgarų žaidėjai. Minia tribūnose ėmė karštai ploti. Haris matė, kaip žybsi jų pusėn nukreiptų tūkstančių Omnibinoklių okuliarai.

Bulgarai susirikiavo tarp eilių. Maišinis ėmė šaukti juos po vieną. Žaidėjams paspausdavo ranką jų pačių ministras, paskui Karamelė. Krumas, paskutinis eilėje, atrodė siaubingai. Kruviname veide degė juodos akys. Jis tebelaikė Šmaukštą. Haris pastebėjo, kad žemėje jis nesijaučia taip tvirtai kaip ore: truputį šleivojo ir buvo susikūprinęs. Tačiau ištarus jo vardą, stadionas pratrūko šaukti „valio“.

Tada buvo pagerbta Airijos komanda. Eidaną Lincą atvedė Moran ir Konolis. Nuo antro žnektelėjimo žemėn jis buvo gerokai apdujęs, o akys keistai žvairavo. Jis laimingas išsivieпė, kai Trojus su Kvigliu, miniai apačioje pašėlusiai plojant, aukštai iškėlė taure. Haris nebejautė delnų.

Pagaliau, kai Airijos komanda išėjo iš ložės apskrieti antro garbės rato (Eidasas Lincas sėdėjo Konoliui už nugaros, apsikabinęs jam liemenį ir

vis dar keistokai šypsodamas), Maišinis bakstelėjo sau lazdele į kaklą ir tarė: *Quietus*.

- Dar daug metų visi kalbės apie šias rungtynes, - susigraudino jis. - Tikrai netikėta pabaiga... Gaila, kad taip trumpai truko. Tiesa, aš jums skolingas... Kiek?

Mat Fredis su Džordžu, perlipę per savo kėdes, jau stovėjo prieš Ludą Maišinį lig ausų išsišiepę ir atkišę delnus.

DEVINTAS SKYRIUS

Tamsos ženklas

- Tik nesakykit mamai, kad lošėt, - maldavo ponas Vizlis Fredį ir Džordžą, kai visi iš lėto lipo žemyn raudonu kilimu išklotais laiptais.

- Nesirūpink, tėti, - linksmi tarė, - mes turim didelių planų dėl šių pinigėlių, taigi nenorim, kad juos konfiskuotų.

Ponas Vizlis lyg ir norėjo klausti, kokie gi tie planai, bet, regis, pagalvojęs nusprendė, kad geriau jų nežinoti.

Netrukus juos prarijo minia, iš stadiono plūstanti atgal į stovyklą. Vėl žygiuojant žibintų nušviestu keliu, naktis skardėjo nuo dainų, traukiamų gergždžiančiais balsais, ore virš galvų nardė gnomai, kikendami ir mojuodami savo žibintėliais. Pagaliau pasiekus palapines, nieko netraukė į miegą, o kad aplinkui buvo baisus triukšmas, ponas Vizlis leido saviškiams išgerti prieš miegą po puodelį kakavos. Visi susėdę smagiai aptarinėjo rungtynes. Ponas Vizlis susiginčijo su Čarliu dėl vienos pražangos, ir tik kai Džinė knabtelėjo nosim į stalėlį išliedama ant grindų karštą šokoladą, ponas Vizlis nutraukė kalbas ir įsakė gultis. Hermiona ir Džinė išėjo į kitą palapinę, o Haris su Vizliais persirengė pižamomis ir sulipo ant gultų. Kitoje stovyklos pusėje tebeskambėjo dainos ir retkarčiais kažkas dunkstelėdavo.

- Kaip gerai, kad man nereikia budėti, - mieguistu balsu sumurmėjo ponas Vizlis. - Visai nenorėčiau eiti pas airius ir liepti, kad liautųsi šventę.

Haris gulėjo ant gulto viršum Ronio ir žiūrėjo į palapinės drobę, žvilgsniu pasekdamas kartkartėm praskrendančio gnomo žibintėlio taką ir mintyse pakartodamas kai kuriuos įspūdingesnius Krumo judesius. Taip ir

kniatėjo grįžti pas savąjį „Žaibą“ ir išbandyti „Vronskio simuliaciją“. Oliveris Medis su visomis savo judančiomis diagramomis taip ir nesugebėjo išaiškinti, koks iš tiesų šitas derinys... Haris išvydo save su apsiaustu, ant nugaros turinčiu jo vardą, ir pabandė įsivaizduoti, kaip kaukia šimtą tūkstantinę minia Ludui Maišiniui sušukus: „Haris Poteris!“

Haris taip ir nesuprato, ar jis iš tikrųjų užmigo ar ne, - juk jo fantazijos, kad skrenda kaip Krumas, galėjo nuslysti į sapną, - tik išgirdo poną Vizlį šaukiant:

- Keltis! Roni, Hari, judinkitės, skubus reikalas!

Haris staigiai atsisėdo galva bakstelėdamas į palapinės viršų.

- Kas yra? - paklausė.

Neaiškiai suvokė, kad kažkas negerai. Garsai stovykloje buvo kitokie. Dainavimas nutilo. Haris išgirdo klykiant, trepsint bėgančius žmones.

Jis nuslydo nuo gulto ir siekė drabužių, bet ponas Vizlis, ant pažamos užsitraukęs džinsus, pasakė:

- Nėr kada, Hari, griebk švarką, ir maunam!

Haris padarė kaip lieptas ir išskubėjo iš palapinės, Ronis iš paskos.

Laužų šviesoje jis pamatė, kaip žmonės lekia į mišką sprukdami nuo kažkokios masės, per lauką judančios jų pusėn, leidžiančios keistus blyksnius ir pokšninčios it šautuvai. Juos pasiekė ir garsus šūkavimas, kvatojimas, girti riksmi. Staiga plykstelėjo žalia šviesa, nušviesdama visą stovyklą.

Per lauką lėtai žengė didelis burtininkų būrys, iškėlęs lazdeles. Haris prisimerkė. Tie burtininkai tarsi neturėjo veidų... paskui pamatė, jog jie su gobtuvais ir kaukėti. Aukštai viršum jų danguje juokingai kapstėsi keturios figūros. Atrodė, lyg tie burtininkai traukietų tas figūras it marionetes už virvučių, nutįsusių nuo jų lazdelių. Dvi figūros buvo visai mažytės.

Prie žygiuojančio būrio dėjosi vis daugiau žmonių, jie kvatodami rodė į figūras ore. Išaugusi minia savo kelyje vartė palapines. Porą kartų

Haris matė, kaip burtininkas savo lazdele puste nupūtė palapinę. Kelios užsidegė. Jų gyventojai klykė.

Oru plaukiančius žmones staiga nušvietė deganti palapinė, ir Haris vieną jų pažino - poną Robertsą, stovyklos prižiūrėtoją. Kiti trys turbūt buvo jo žmona ir vaikai. Vienas žygiuotojas lazdele apvertė ponią Roberts aukštyn kojom, ir jos naktiniai marškiniai nusmuko atidengdami plačias kelnes. Ji bandė kaip nors prisidengti, o minia apačioje net žviagė iš linksmumo.

- Bjauru, - sumurmėjo Ronis, žiūrėdamas, kaip Žiobarų mažėlis šešiasdešimties pėdų aukštyje ėmė suktis kaip vilkutis, galvelė kratėsi. - Dievaži, bjauru...

Atskubėjo Hermiona ir Džinė, ant naktinių marškinių apsisiautusias paltais, paskutinis atpūškavo ponas Vizlis. Iš berniukų palapinės, visiškai apsirengę, atsiraitę rankoves ir iškėlę lazdeles, išlindo Bilas, Čarlis ir Persis.

- Mes padėsime ministerijai! - sušuko ponas Vizlis, perrėkdamas triukšmą, irgi pasiraitydamas rankoves. - O jūs varykit į mišką ir *neišsisklaidykite*. Kai čia susitvarkysim, aš jus parsivesiu!

Bilas, Čarlis ir Persis jau bėgo prie artėjančio būrio. Ponas Vizlis pasileido iš paskos. Ministerijos tarnautojai bėgo iš visų pusių. Minia, skraidinanti Robertsų šeimą, artėjo.

- Eime, - tarė Fredis, griebė Džinei už rankos ir nutempė ją miškan. Haris, Ronis ir Hermiona nusekė paskui juos. Atsidūrę tarp medžių, jie atsigrėžė. Minia po Robertsų šeimą dar labiau išaugo. Ministerijos darbuotojai bandė prasiveržti į vidurį, prie burtininkų su gobtuvais, bet jiems nesisekė. Jie, regis, bijojo panaudoti kerus, dėl kurių Robertsai galėtų nukristi žemėn.

Spalvingi žibintai, nušvietę kelią į stadioną, buvo užgesinti. Tarp medžių maklinėjo tamsios figūros. Šaltą nakties orą drebino nerimo ir išgąščio šauksmai. Harį į visas puses stumdė žmonės, kurių veidų jis neįžiūrėjo. Tada išgirdo, kaip Ronis suklykė iš skausmo.

- Kas atsitiko? - išsigando Hermiona ir sustojo taip staigiai, kad Haris atsitrenkė į ją. - Roni, kur tu? O, kaip kvaila... *Lumos!*

Lazdelės spinduliu ji nušvietė taką. Ronis tysojo ant žemės.

- Plojaus užkliuvęs už šaknies, - piktai pasakė jis ir atsistojo.

- Cha, su tokiom kanopom kur neužkliūsi, - išgirdo jie už nugaros tingų balsą.

Haris, Ronis ir Hermiona staigiai atsigręžė. Netoliese, atsišliejęs į medį, ramutėlis stovėjo Drakas Smirdžius. Susidėjęs rankas, pro tarpą tarp medžių jis berods stebėjo, kas vyksta stovyklavietėje.

Ronis pasiuntė Smirdžių kai kur. Haris žinojo - jis niekaip nebūtų išdrįsęs taip pasakyti girdint poniai Vizli.

- Prikąsk liežuvį, Vizli, - suniurzgė Smirdžius, sužaibuodamas akimis. - Gal, sakau, paskubėtumėt savo keliu? Juk nenorėtumėt, kad pataikytų į ją, ką?

Jis linktelėjo Hermionos pusėn, ir tą pačią akimirką iš stovyklos tartum patranka driokstelėjo. Medžius aplinkui nutvieskė žalia šviesa.

- Ką tai reiškia? - piktai paklausė Hermiona.

- Įkyrėle, ten tvarko Žiobarus, - atsakė Smirdžius. - Gal nori danguje visiems parodyt savo kelnutes? Mat jeigu nori, palūkėk. Jie ateina čionai. Visi pasijuoktume.

- Hermiona - ragana, - atkirto Haris.

- Kaip nori, Poteri, - klastingai išsiviepė Smirdžius. - Jei manai, kad jie neužuos Purvakraujės, likite čia.

- Nedrįšk! - suriko Ronis. Visi jie žinojo, kad „Purvakraujis“ - didžiausias įžeidimas, šiuo žodžiu pravardžiuodavo Žiobarų kilmės burtininkus ir raganas.

- Nekreipk dėmesio, - sugriebė Roniui už rankos Hermiona, sulaikydama, kad tas nepultų Smirdžiaus.

Staiga trinktelėjo anapus medžių - garsiau negu iki tol. Keli žmonės netoliese suspiegė.

Smirdžius tyliai nusijuokė.

- Bailūs kaip zuikiai, ar ne? Tau turbūt tėtusis liepė pasislėpti? Ką jis darys - bandys gelbėti Žiobarus?

- O kur tavo tėvai? - neištvėrė Haris. - Tikriausiai ten su kaukėmis, tiesa?

Smirdžius atsisuko į Hari.

- Jeigu ir taip, argi aš tau sakysčiau, Poteri?

- Na, užteks, - su pasidygėjimu dėbelėjo Hermiona į Smirdžių. - Einau ieškoti kitų.

- Nuleisk tą savo gauruotą galvą, Įkyrėle, - nusišaipė Smirdžius.

- Eime, - dar paragino draugas Hermiona.

- Galiu lažintis iš ko norit, kad jo tėvas tarp tų kaukėtujų! - sušuko Ronis.

- Na, ministerijos žmonėms gal pavyks jį sugauti! - karštai tarė Hermiona. - Oi, bet kurgi visi pasidėjo?

Fredžio, Džordžo ir Džinės niekur nesimatė, nors keliu grūdosi baisybė žmonių. Visi bailiai žvalgėsi atgal į sąmyšį stovykloje.

Toliau ant tako garsiai ginčijosi būrelis paauglių. Kai jie išvydo Hari, Ronį ir Hermioną, mergaitė storais garbanotais plaukais skubiai kreipėsi:

- *Où est Madame Maxime? Nous l'avons perdue...*

- A? Ką? - burbtelėjo Ronis.

- O... - Mergaitė nūsuko nuo jų, ir nueidami jie aiškiai išgirdo, kaip ji pasakė: „Ogvartsas“.

- Biobetonsas, - sumurmėjo Hermiona.

- Ką pasakei? - nesuprato Haris.

- Jie tikriausiai mokosi Biobetonse, - paaiškino Hermiona. - Na, žinot, Biobetonso magijos akademijoje Prancūzijoje. Skačiau apie ją knygoje „Magijos mokymo padėtis Europoje“.

- Aaa... - numykė Haris.

- Fredis su Džordžu negalėjo toli nueiti, - tarė Ronis. Išsitraukęs lazdelę, irgi įžiebė ją kaip Hermiona ir prisimerkęs išžiūrėjo į kelią. Haris įkišo ranką kišenėn - lazdelės nėra. Buvo tik Omnibinoklis.

- Klausykite, negaliu patikėti... Pamečiau lazdelę!

- Juokauji?

Ronis su Hermiona iškėlė savo lazdeles kiek galėdami aukščiau, kad plačiau sklįstų šviesa. Haris visur dairėsi, bet lazdelės nematyti.

- Gal liko palapinėje, - tarė Ronis.

- Gal kartais iškrito iš kišenės mums bėgant? - susirūpinusi paklausė Hermiona.

- Aha, gal...

Burtų pasaulyje jis niekad nesiskirdavo su lazdele ir dabar, atsidūręs be jos tokioje suirutėje, pasijuto labai nesaugiai.

Kažkas sučežėjo, ir jie pašoko. Iš krūmų šalimais išlindo namų elfė Vinkė. Ji judėjo itin savotiškai, labai sunkiai, tarsi ją kas būtų bandęs su-laikyti.

- Visur pilna blogųjų magų! - bailiai suspiegė ji, tankiai trependama kojukėmis. - Žmonės ore - aukštai aukštai! Vinkė nori slėptis!

Ir ji dingio tarp medžių kitoje kelio pusėje - šnupuodama ir pypsėdama grūmėsi su ją laikančia jėga.

- Kas jai yra? - smalsiai nulydėjo ją žvilgsniu Ronis. - Kodėl ji negali žmoniškai bėgti?

- Bet ji neprašė leidimo slėptis, - pasakė Haris. Prisiminė Dobį: kai tik ketindavo daryti ką nors Smirdžiams nepatinkama, turėdavo save primušti.

- Žinokite, namų elfams baisiai nesaldu! - piktinosi Hermiona. - Tai vergija, štai ką jums pasakysiu! Tas ponas Susitraukėlis užvarė ją į patį tribūnų viršų, nors ji bijojo, ir užkerėjo ją taip, kad net negalėjo dorai bėgti, kai minia pradėjo trypti palapines! Kodėl niekas nieko nedaro?

- Bet elfai visai patenkinti, argi ne? - paprieštaravo Ronis. - Girdėjai, ką Vinkė šnekėjo per rungtynes? „Namų elfams nevalia pramogauti...“ Jai patinka būti ujamai...

- Tokie žmonės kaip tu, Roni, - prapliupo Hermiona, - kurie palaiko supuvusią ir neteisingą sistemą vien todėl, kad tingi...

Pamiškėje vėl nuaidėjo trenksmas.

- Gal vis dėlto judam, ką? - pasakė Ronis, ir Haris pamatė, kaip jis sušnairavo į Hermioną. Gal ir buvo tiesos Smirdžiaus žodžiuose, gal tikrai Hermionai gresia didesnis pavojus negu jiems. Jie ėmė eiti, Haris vis rausė kišenes, nors žinojo, kad lazdelės jose nėra.

Kelias vedė gilyn į mišką. Jie vis dairėsi Fredžio, Džordžo ir Džinės. Pakelėj pamatė goblinų būrelį, kvakšinių prie aukso maišo, tikriausiai laimėto susilažinus rungtynėse. Jų, regis, nė kiek nejaudino neramumai stovykloje. Dar toliau jie įžengė į sidabrinės šviesos ruožą ir pažvelgę pro medžius išvydo miško aikštelėje stovinčias gražuoles Velas, apsuptas kikenančių ir garsiai šnekančių jaunučių burtininkų.

- Per metus padedu į požemį apie šimtą maišų aukso galeonų, - gyrėsi vienas. - Dirbu slibinų galabytoju Pavojingų gyvūnų likvidavimo komitete.

- Nieko panašaus, - atkirto jo draugas. - Tu tik dirbi indų plovėju „Kiaurame katile“. O aš esu vampyrų medžiotojas, lig šiol jau nukoviau apie devyniasdešimt...

Įsiterpė trečiasis jaunikaitis, kurio spuogai buvo matyti net blausioje sidabriškoje Velos skleidžiamoje šviesoje.

- Aš greitai tapsiu jauniausiu magijos ministru, va kaip.

Haris suprunkstė pažinęs spuoguotąjį: tai buvo Stenas Šalitakis, iš tikrųjų - triaukščio naktinio burtininkų autobuso konduktorius.

Atsigręžęs į Ronį, norėjo jam tai pasakyti, bet Ronio veidas keistai ištįso ir staiga jis sušuko:

- Ar nesakiau, kad esu sukūręs šluotą, galinčią pasiekti Jupiterį?

- Na, žinote! - supyko Hermiona. Juodu su Hariu čiupo Ronį už rankų, apsuko ir nusivarė keliu. Velų ir jų garbintojų balsams nutolus, draugai pasijuto pačioje miško tankmėje. Jie berods buvo visiškai vieni. Ap-linkui viešpatavo tylą. Haris apsižvalgė.

- Gal, sakau, čia palaukime. Jeigu kas eis, išgirsime iš kaž kur.

Vos spėjo ištarti tuos žodžius, kai iš už medžio priešaky išniro Ludas Maišinis.

Net silpnoje dviejų įžiebtų lazdelių šviesoje Haris matė, kaip Maišinis smarkiai pasikeitė. Skruostai nebebuvo raudonai prisirpę, kažkur dingo gyvumas ir energingas žingsnis. Atrodė išbalęs ir išsigandęs.

- Kas čia? - sumirksėjo jis, bandydamas įžiūrėti jų veidus. - Ką čia vieni veikiate?

Jie nustebę susižvalgė.

- Na... stovykloje lyg ir riaušės, - atsakė Ronis.

- Ką? - išpūtė akis Maišinis.

- Stovykloje... būrys burtininkų sugavo Žiobarų šeimą...

- Po perkūnais! - garsiai nusikeikė Maišinis ir daugiau nieko nepasakęs tyliai pokštelėdamas išnyko ore.

- Ponas Maišinis nelabai kokios formos, ar ne? - susiraukė Hermiona.

- Bet buvo puikus atmušėjas, - tarė Ronis, pirmas išeidamas į nedidelę progumą. Jis atsisėdo ant sausos žolės po medžiu. - „Vimburno vapsvos“ tris kartus iš eilės laimėjo pirmą vietą lygoje, kol jisai žaidė jų komandoje.

Jis išsitraukė iš kišenės mažutę Krumo figūrėlę, pastatė ant žemės ir žiūrėjo, kaip ji vaikšto. Kaip ir gyvasis Krumas, jo modelis buvo šleivakojis ir susikūprinęs, ir žemėje nė iš tolo ne toks įspūdingas kaip ant šluotos ore. Haris įsiklausė, ar ko neišgirs stovykloje. Viskas rodėsi ramu, galbūt riaušės baigėsi.

- Tikiuosi, kitiems viskas gerai, - prabilo Hermiona po valandėlės.

- Žinoma, gerai, - pasakė Ronis.

- Įsivaizduok, kad tarp riaušininkų tavo tėtis sugauna Liucijų Smirdžių, - tarė Haris, sėsdamasis greta Ronio ir žiūrėdamas, kaip Krumo figūrėlė kiūtinėja per nukritusius lapus. - Jis visad sakydavo, kad norėtų rasti įkalčių prieš jį.

- O, tada Drakas nebevaikščiūtų išsišiepęs, - pritarė Ronis.

- Vargšai tie Žiobarai, - liūdnai tarė Hermiona. - Kas, jeigu jų nenuleis ant žemės?

- Nuleis, - patikino Ronis. - Ras būdą.

- Bet ir bepročiai - sugalvok tokią nesąmonę, kai aplink sukinėjasi visa Magijos ministerija! - kalbėjo Hermiona. - Kaip tikisi išsiteisinti? Galbūt jie pasigėrė arba tiesiog...

Ji žvilgtelėjo sau per petį.

Haris su Roniu irgi greit atsigręžė. kažkas, atrodo, brovėsi jų pusėn. Jie laukė klausydamiesi nelygių žingsnių už tamsių medžių. Staiga žingsniai nutilo.

- Kas ten? - pašaukė Haris.

Tyla. Haris atsistojęs pažvelgė už medžio. Tamsoje menkai buvo matyti, tačiau netoliese kažkas stovėjo.

- Kas ten toks? - šūktelėjo jis.

Ūmiai tylą perskrodė lig tol negirdėtas balsas; ne, ne išgąstingas, o veikiau skelbiantis užkeikimą.

- *MORSMORDRE!*

Ir tada iš tamsos, kurioje Haris veltui bandė ką nors išžiūrėti, purptelėjo kažkas didelis, žalias ir spindintis. Tas daiktas pakilo virš medžių ir šovė į dangų.

- Čia dabar? - pašoko Ronis ir išvertė akis į atsivėrusį vaizdą.

Akimirką Hariui pasirodė, kad tai dar vienas gnomų debesis. Paskui įsitikino, jog milžiniška kaukolė, tarsi sudėta iš žalių smaragdinių žvaigždžių. Iš kaukolės burnos kaip liežuvis kyšojo gyvatė. Jiems žiūrint kaukolė, apgaubta žalsvų dūmų ūko, kilo ir kilo aukštyn žėrėdama danguje it koks naujas žvaigždynas.

Staiga miškas aplinkui ėmė aidėti nuo riksmų. Haris nesuprato, ko reikiama, bet vienintelė priežastis galėjo būti kaukolės pasirodymas. Dabar ji pakilo taip aukštai, jog apšvietė visą mišką nelyginant šturpi neono iškaba. Jis bandė išvelgti kaukolę išbūrusį žmogų, bet nieko nepamatė.

- Kas ten toks? - sušuko dar kartą.

- Hari, gana, einam! - trūktelėjo už švarko Hermiona.
 - Ko dabar? - nustebo Haris, kad Hermionos veidas toks baltas ir persigandęs.

- Hari, čia Tamsos ženklas! - sudejavo Hermiona, iš visų jėgų traukdama jį tolyn iš tos vietos. - Pats Žinai Kieno ženklas!

- Voldemorto?

- Einam, Hari!

Haris grįžtelėjo. Ronis sugriebė nuo žemės savo miniatiūrinį Krumą, ir visi trys pasileido per aikštelę, bet nespėjo žengti nė kelių žingsnių, kai pokšėjimas paskelbė oru atvykus burtininkus. Juos apsupo dvidešimt žmonių.

Haris staigiai apsigrėžė. Žaibiškai suvokė viena: visi ištraukę lazdeles ir nutaikę į jį, Ronį ir Hermioną. Negalvodamas suriko: „GULKIT!“ - ir parvertė draugus ant žemės.

- SUSTINKITE! - užkriokė dvidešimt balsų. Akinamai sužibėjo lazdelės, ir Haris pajuto, kaip juda ant galvos plaukai, lyg miško aikštelėje būtų pradėjęs pūsti smarkus vėjas. Vos vos kilstelėjęs galvą pamatė, kaip viršum jų skrieja raudonos ugnys, išsiveržusios iš burtų lazdelių galų. Jos susikirto atšokusios nuo medžių kamienų ir šovė į tamsą...

- Sustokit! - suriko pažįstamas balsas. - Gana! Ten mano sūnus!

Hariui nebesiplaikstė plaukai. Jis pakėlė galvą aukščiau. Burtininkai nuleido lazdeles. Apsivertęs pamatė, kad prie jų išsigandęs žengia ponas Vizlis.

- Roni... Hari... - prabilo drebančiu balsu. - Hermiona... Ar sveiki?

- Pasitrauk, Artūrai, - paliepė šaltas balsas.

Tai buvo Susitraukėlis. Kartu su kitais ministerijos tarnautojais jis irgi žengė artyn. Haris atsistojo. Susitraukėlio veidas buvo persikreipęs iš įniršio.

- Kurio darbas? - piktai metė varstydamas juos dygiomis akutėmis. - Kuris išbūrė Tamsos ženklą?

- Mes jos neišbūrėme! - parodė Haris į kaukolę.

- Mes išvis nieko nebūrėme! - pasakė Ronis, trindamasis alkūnę ir piktai žiūrėdamas į tėvą. - Kurių galų mus užpuolėte?

- Nemeluok, ponaiti! - suriko ponas Susitraukėlis. Jo lazdelė tebebuvo nukreipta tiesiai į Ronį, o akys išverstos. Atrodė kuoktelėjęs. - Užkluptas nusikaltimo vietoje!

- Barti, - sušnibždėjo ragana ilgu vilnoniu chalatu, - jie dar vaikai, Barti. Jie niekaip nebūtų įstengę...

- Na, trijule, iš kur pasirodė Ženklas? - greit paklausė ponas Vizlis.

- Iš ten, - virpančia ranka parodė Hermiona ton pusėn, kur jie girdėjo balsą. - kažkas stovėjo už medžių... Ir ištare žodį... Užkeikimą...

- Ak, tenai stovėjo? - išsprogino akis į Hermioną ponas Susitraukėlis. Jo veidas buvo įsikūnijęs nepatiklumas. - Ak, ištare užkeikimą, ką? Atrodo, panelyte, labai gerai išmanai, kaip iššaukti Ženklą...

Tačiau niekas iš ministerijos tarnautojų, išskyrus poną Susitraukėlį, netikėjo, kad Haris, Ronis ir Hermiona būtų iššaukę kaukolę. Priešingai, išgirdę Hermionos žodžius, visi vėl pakėlė lazdeles nusitaikydami į tamsą jos nurodyta kryptimi.

- Pavėlavome, - tarė ragana, apsilvilkusi vilnoniu chalatu, ir papurtė galvą. - Jie jau bus išnykę oru.

- Nemanau, - tarė burtininkas reta ruda barzda. Tai buvo Amosas Digoris, Sedriko tėvas. - Mūsų Stingdytojai praėjo tarp tų medžių. Gali būti, kad juos prigriebė...

- Būk atsargus, Amosai! - perspėjo keli kolegos, kai ponas Digoris, atlošęs pečius, iškėlė lazdelę, narsiai perėjo laukymę ir dingo tamsoje. Hermiona žiūrėjo užsiėmusi burną.

Po valandėlės jie išgirdo poną Digorį šaukiant.

- Taip! Turim juos! Čia kažkas guli! Be žado! Betgi tai... rupūs miltai...

- Kažką radai? - labai jau netikėdamas sušuko ponas Susitraukėlis. - Ką? Kas jis?

Sutraškėjo šakelės, sušnarėjo lapai, ir Digoris išlindo iš už medžių. Jis nešė mažą figūrėlę. Haris beregint pažino virtuvinį rankšluostėlį. Vinkė.

Susitraukėlis nieko nepasakė, net nekrustelėjo, kai ponas Digoris padėjo jam prie kojų jo namų elfę. Visi spoksojo į jį. Susitraukėlis stovėjo nustėręs, išbalusiame veide degančios akys įsmigo į Vinkę. Staiga jis atitoko.

- Ne... Negali būti... - pratarė.

Apėjęs Digorį, jis nudrožė ton vieton, kur buvo rasta Vinkė.

- Neverta, pone Susitraukėli, - dar pašaukė jį Digoris. - Tenai nieko daugiau nėra.

Bet Susitraukėlis neketino patikėti jo žodžiais. Buvo girdėti, kaip jis vaikšto ir šlamina lapus naršydamas po krūmus.

- Truputį nemalonu, - niūriai tarė Digoris, žiūrėdamas į nejudančią Vinkę. - Vis dėlto Barčio Susitraukėlio namų elfė... Suprantat...

- Liaukis, Amosai, - ramiai tarė ponas Vizlis. - Juk iš tikrųjų nemanai, jog tai padarė elfė? Tamsos ženklas - burtininko darbas. Tam reikia lazdelės.

- Taigi, - pasakė Digoris. - Ji ir turėjo lazdele.

- Ką? - išsižiojo Vizlis.

- Štai, pažiūrėk, - parodė jam lazdele Digoris. - Laikė rankoje. Taigi pradžiai sulaužyta trečia lazdelės naudojimo taisyklė. *Joks nežmogus neturi teisės nešiotis ar naudoti burtų lazdelės.*

Dar vienas pokštelėjimas, ir šalia pono Vizlio, atkeliavęs oru, išdygo Ludas Maišinis.

Uždusęs ir apdujęs, jis apsisuko vietoje vėpsodamas į smaragdo žalumo kaukolę.

- Tamsos ženklas! - sušvokštė ir sukdamasis į kolegas vos neužlipo ant gulinčios Vinkės. - Kas tai padarė? Ar pagavot juos? Barti! Kas čia vyksta?

Susitraukėlis grįžo tuščiomis. Jo veidas tebebuvo baltas kaip vaiduoklio, o rankos ir ūsų šepetukas drebėjo.

- Kur buvai, Barti? - paklausė Maišinis. - Kodėl tavęs nebuvo rungtynėse? Tavo elfė netgi laikė tau vietą... O, kad tu paspringtum! - Maišinis pastebėjo Vinkę prie kojų. - Kas jai atsitiko?

- Buvau užsiėmęs, Ludai, - tarė Susitraukėlis tokiu pat trūkčiojančiu balsu ir vos judindamas lūpas. - Be to, mano elfė sustingdyta.

- Sustingdyta? Jūs tai padarėt? Bet už ką...

Staiga apvaliame blizgančiame Maišinio veide nušvito supratimas. Jis pažvelgė į kaukolę, į Vinkę ir į Susitraukėlį.

- Ne! - šūktelėjo jis. - Vinkė? Iššaukė Tamsos ženklą? Ji negalėjo žinoti, kaip tai padaryti! Pirmiausia turėjo gauti lazdelę!

- Ji turėjo lazdelę, - pasakė Digoris. - Laikė rankoje, Ludai. Jei jūs nieko prieš, pone Susitraukėli, manau, reiktų išklausti, ką pasakys.

Susitraukėlis niekaip neparodė išgirdęs jo žodžius, tačiau Digoris tylėjimą priėmė kaip sutikimą. Jis pakėlė lazdelę, nukreipė į Vinkę ir tarė:

- *Enervate!*

Vinkė krustelėjo. Rudos akys atsimerkė, ir ji juokingai sumirksėjo. Burtininkai tylėdami žiūrėjo, kaip ji netvirtai atsisėda. Pirmiausia pamatė Digorio kojas ir tada iš lėto pakėlė akis į jo veidą. Dar lėčiau užvertė galvą į dangų. Haris matė, kaip jos didžiulėse ir lyg stiklinėse akyse atspindėjo siūbuojanti kaukolė. Ji aiktelėjo, su siaubu apsidairė ir pratrūko raudoti.

- Elfe! - rūščiai prabilo Digoris. - Ar žinai, kas aš toks? Magiškųjų gyvūnų kontrolės departamento darbuotojas!

Vinkė ėmė linguoti ir švokšti. Haris nenoromis prisiminė Dobj, kai tas būdavo neklusniausias.

- Kaip matai, elfe, visai neseniai buvo išburtas Tamsos ženklas, - pasakė Digoris. - O po valandėlės tave rado tiesiai po juo! Prašom pasižiūrėti!

- Aš... aš... aš to nepadariau, pone! - išlemeno Vinkė. - Nemo-ku, pone!

- Tave rado su burtų lazdele rankoje! - sušuko Digoris, kyštelėdamas jai panosėn lazdelę. Kai lazdelę nušvietė žalia kaukolės šviesa, Haris ją pažino.

- Ei, čia mano lazdelė!

Visi sužiuro į jį.

- Atsiprašau? - apstulbo Digoris.

- Čia mano lazdelė! - pakartojo Haris. - Man iškrito!

- Iškrito? - nepatikėjo Digoris. - Ar tai prisipažinimas? Tu ją numetei išbūres Tamsos ženklą?

- Amosai, galvok, ką šneki! - piktai pertraukė jį Vizlis. - Nejaugi *Haris Poteris* sugalvotų išsišaukti Tamsos ženklą?

- Hm... Žinoma, ne, - sumurmėjo Digoris. - Atleiskite... Per daug įsismaginau...

- Tarp kitko, man ji ne tenai iškrito, - nykščiu parodė Haris į medžius po kaukole. - Aš ją pamečiau pačioj miško pradžioj.

- Taigi, - tarė Digoris, grėsmingai pažvelgdamas į Vinkę, susigūžusią jam prie kojų. - Sakai, kad lazdelę radai, elfe, ką? Tada pakėlei ir sugalvojai pažaisti, ar ne?

- Aš nieko su ja nebūriau, pone! - suspigo Vinkė. Abipus bulviškos nosies pasipylė ašarų upeliai. - Aš tik... aš tik... aš ją tik paėmiau, pone! Nepadariau Tamsos ženklo, pone, nemoku!

- Ne ji padarė! - įsikišo Hermiona. Baisoka kalbėti prieš visus tuos ministerijos burtininkus, tačiau pasiryžo kalbėti. - Vinkės balselis spigus, o balsas, kuris ištarė užkeikimą, buvo daug storesnis! - Ji atsigrėžė į Harį su Roniu, laukdama jų palaikymo. - Juk nebuvo panašu į Vinkę, ar ne?

- Ne, - papurtė galvą Haris. - Tikrai ne elfo balsas.

- Taip, balsas buvo žmogaus, - tarė Ronis.

- Na, tuoj pamatysime, - suniurzgė Digoris, nėmaž neįtikintas. - Ar žinotai, elfe, kad galima išsiaiškinti, kokie buvo paskutiniai lazdelės burtai?

Vinkė sudrebėjo ir paklaikusi papurtė galvą lapsėdama ausimis, kai Digoris vėl iškėlė savąją lazdelę ir sudūrė su Hario.

- *Prior incantato!* - suriko Digoris.

Hermiona pakraupusi aiktėlėjo, nes iš tos vietos, kur lietėsi lazdelės, šovė didžiulė kaukolė su gyvate, tačiau ji nė iš tolo neprilygo dangumi

sklendžiančiai žaliajai kaukolei: atrodė lyg iš tirštų pilkų dūmų - tik anų burtų šešėlis.

- *Deletrius!* - sušuko Digoris, ir dūminė kaukolė išgaravo.

- Taigi, - žiauriai tarė Digoris, iš aukštai žiūrėdamas į tirtančią Vinkę.

- Aš nedariau! - kliegė ji, vartydama paklaikusias akis. - Ne, ne, aš nemoku, ne! Aš - gera elfė, lazdelių nenaudoju, nemoku!

- Tu sugauta su įkalčiu, elfe! - subliuvo Digoris. - *Tavo rankoj buvo kaltoji lazdelė!*

- Amosai, - garsiai prabilo Vizlis, - dar pagalvok... Net iš burtininkų tik vienas kitas moka tą užkeikimą... Iš kur ji galėjo sužinoti?

- Galbūt Amosui atrodo, - su šaltu įniršiu pabrėždamas kiekvieną skiemėnį, tarė Susitraukėlis, - kad aš visus savo tarnus mokau, kaip iššaukti Tamsos ženklą?

Stojo didžiai nemaloni tylą. Amosas Digoris persigando.

- Visai... visai ne... pone Susitraukėli...

- Tu vos neapkaltinai dviejų žmonių, kurie tiesiog negalėjo iššaukti Ženklo! - ėmė bartis Susitraukėlis. - Harį Poterį - ir mane! Tikiuosi, žinai šito berniuko istoriją, Amosai?

- Be abejo. Visi žino, - susigėdęs sumurmėjo Digoris.

- Ir, tikiuosi, prisimeni, kiek kartų per savo ilgą karjerą įrodžiau, jog niekinu juodąją magiją ir visus, kurie ją naudoja? - išvertęs akis, rėkė Susitraukėlis.

- Pone Susitraukėli, aš... aš juk nesakiau, kad jūs su tuo susijęs! - murmėjo Amosas Digoris, užrausdamas po savo reta ruda barzda.

- Jeigu kaltini mano elfę, kaltini ir mane, Digori! - suriko Susitraukėlis. - Kurgi kitur būtų galėjusi to išmokti?

- Ji... ji bet kur galėjo nugirsti...

- Taigi, Amosai, - tarė Vizlis. - Bet kur galėjo nugirsti... Vinke? - maloniai kreipėsi jis į elfę, tačiau ta krūptelėjo, lyg ant jos irgi būtų užrėkęs. - Kur iš tikrųjų radai Hario lazdelę?

Vinkė ėmė taip įnirtingai sukti savo rankšluostėlio apačią, kad tas net apibrizgo.

- Aš... aš ją radau, pone... tenai, - sušnibždėjo ji. - Tenai... tarp medžių, pone...

- Matai, Amosai? - pasakė Vizlis. - Kas iššaukė Ženklą, veikiausiai išnyko oru numetęs Hario lazdele. Gudriai sumanyta - nesinaudoti savo lazdele, nes ji išduotų. O Vinkė lyg tyčia užėjo iškart po to ir rado lazdele.

- Bet ji turėjo būti visai netoli kaltininko! - nekantriai tarė Digoris. - Elfe, ar pastebėjai kokį žmogų?

Vinkė tirtėjo kaip lapelis. Jos didžiulės akys lakstė nuo vieno prie kito. Sukūkčiojusi išspaudė:

- Nieko nemačiau, pone... nieko...

- Amosai, - griežtai pasakė Susitraukėlis, - gerai suprantu, kad įprastomis aplinkybėmis norėtum nugabenti Vinkę į savo departamentą ir iškvosti. Bet prašau palikti ją man.

Digoriui, regis, toks pasiūlymas visai nepatiko, tačiau Hariui buvo aišku: ponas Susitraukėlis yra toks svarbus asmuo ministerijoje, kad jis nedrįs jam prieštarauti.

- Gali būti ramus, aš ją nubausiu, - šaltai pridūrė Susitraukėlis.

- P-p-pone... - sumikčiojo Vinkė, pakeldama į jį vėl ašarų pilnas akis. - P-p-pone...

Susitraukėlis žiūrėjo į ją kažkaip paaštrėjusiu veidu, kuriame visos raukšlės pasidarė dar gilesnės. Jo žvilgsnyje nebuvo gailėsčio.

- Niekad nebūčiau patikėjęs, kad Vinkė galėtų šitaip elgtis, kaip elgiasi šįvakar, - iš lėto pasakė jis. - Juk liečiau likti palapinėje. Sakiau būti ten, kol užbaigsiu tą suirutę stovykloje. Ir matau, kad ji manęs nepaklausė. Vadinasi, *gausi drabužį*.

- Ne! - sužvigo Vinkė, puldama šeimininkui į kojas. - Ne, pone! Tik ne drabužį, tik ne drabužį!

Haris žinojo, kad vienintelis būdas namų elfui paleisti - duoti jam tikrus žmogaus drabužius. Gaila buvo žiūrėti, kaip Vinkė, kūkčiodama Susitraukėliui prie kojų, gniaužo kumšteliais savo rankšluostėlių.

- Bet ji išsigando! - piktai pratrūko Hermiona. - Jūsų elfė bijo aukštumos, o tie kaukėti burtininkai skraidino oru žmones! Negalite jos kaltinti, kad norėjo pabėgti nuo jų!

Ponas Susitraukėlis žengė žingsnį atgal, atsikabindamas nuo elfės, į kurią žiūrėjo kaip į kažką purvina ir bjauraus, galinčio ištepti blizgančius kaip veidrodis jo batus.

- Man nereikia neklusnaus elfo, - šaltai atrėžė jis, žiūrėdamas į Hermioną. - Man nereikia tarnaitės, kuri pamiršta savo pareigas šeimininkui ir šeimininko reputacijai.

Vinkė taip sriūbavo, kad skambėjo visa miško aikštelė. Po slogios tylos prabilo ponas Vizlis, ramiai tardamas:

- Na, jeigu niekas neprieštarauja, aš saviškius veduosi į stovyklą. Amosai, toji lazdelė mums jau viską pasakė. Gal jau galima ją gražinti Hariui?

Digoris įteikė Hariui lazdelę, jis ją įsikišo kišenėn.

- Einam, trijule, - tyliai pasakė Vizlis. Tačiau Hermiona nė nemanė judintis, o tebežiūrėjo į kūkčiojančią elfę. - Hermiona! - garsiau pašaukė Vizlis.

Ji žengė paskui Vizlį su draugais.

- Kas dabar bus Vinkei? - paklausė Hermiona, kai tik jie išėjo iš aikštelės.

- Nežinau, - atsakė Vizlis.

- Kaip jie su ja elgiasi! - niršo Hermiona. - Ponas Digoris ją vadina tik „elfė“, o jau ponas Susitraukėlis! Žino, jog ne ji tai padarė, bet vis tiek atleidžia! Jam nesvarbu, kad ji šitaip bijojo, kad šitaip kremtasi... sakytum, ne žmogus būtų!

- Na, ji ir nėra žmogus, - priminė Ronis.

Hermiona atsisuko į jį.

- Tai nereikia, jog bejausmė, Roni. Tiesiog bjauru, kaip...

- Hermiona, aš tau pritariu, - skubiai tarė Vizlis, mostu ragindamas eiti, - tačiau dabar ne laikas svarstyti elfų teises. Noriu, kad kuo greičiau grįžtume į palapines. Kas nutiko kitiems?

- Mes juos pametėm tamsoje, - atsakė Ronis. - Tėti, kodėl visi taip susijaudino dėl tos kaukolės?

- Viską paaiškinsiu palapinėje, - griežtai tarė Vizlis.

Tačiau pamiškėje kelią užkirto didžiulė minia išsigandusių burtininkų ir raganų. Išvydę ateinantį Vizlį daugelis puolė prie jo.

- Kas tenai darosi? Kas ją išbūrė? Artūrai, gal vis dėlto *ne jis*?

- Žinoma, ne jis, - nekantriai metė Vizlis. - Mes nežinome, kas tai padarė, tikriausiai išnyko oru. Dabar atsiprašau, aš noriu miego.

Per minią jis nuvedė vaikus į stovyklą. Visur jau buvo tylu. Kaukėtųjų burtininkų nė ženklo, tik tebesmilko kelios padegtos palapinės. Iš berniukų palapinės iškišo galvą Čarlis.

- Tėti, kas atsitiko? - sušuko jis patamsyje. - Fredis, Džordžas ir Džinė nė grįžo, tačiau kiti...

- Aš juos parvedžiau, - pasakė Vizlis ir pasilenkęs įžengė į palapinę. Haris, Ronis ir Hermiona įsekė paskui jį.

Bilas sėdėjo prie mažučio virtuvės stalo pridėjęs prie rankos paklodę, mat iš rankos smarkiai bėgo kraujas. Čarliui buvo perplėšti marškiniai, o Persiui sugurinta nosis. Fredis, Džordžas ir Džinė atrodė nenukentėję, bet sukrėsti.

- Ar pagavot juos, tėti? - griežtai paklausė Bilas. - Žmogų, kuris išbūrė Ženklą?

- Ne, - tarė ponas Vizlis. - Radome Barčio Susitraukėlio elfę, ji turėjo Hario burtų lazdele, bet dėl to nė kiek ne aiškiau, kas sukūrė Ženklą.

- Ką? - vienu balsu paklausė Bilas, Čarlis ir Persis.

- Hario burtų lazdele? - pasitiksline Fredis.

- *Pono Susitraukėlio elfė?* - nustėro Persis.

Padedamas Hario, Ronio ir Hermionos, ponas Vizlis paaiškino, kas nutiko miške. Jiems baigus pasakoti, Persis pasipiktinęs nurijo seilę.

- Ką gi, ponas Susitraukėlis teisingai padarė atsikratydamas tokio elfo! - pasakė. - Pabėgti, kai jis primygtinai liepė niekur neiti... užtraukti gėdą prieš visą ministeriją... Kaip būtų atrode, jeigu ją būtų nutaręs svars-tyti Magiškųjų gyvūnų kontrolės depar...

- Niekuo ji nenusikalto, tik netinkamu laiku atsidūrė netinkamoje vie-toje! - atrėžė Hermiona Persiui. Tas apstulbo. Mat Hermiona visad ne-blogai sutarė su Persiu - geriau negu kiti.

- Hermiona, pono Susitraukėlio padėties burtininkas negali pakęsti, kad jo elfas pabėgtų su burtų lazdele! - atitokęs išdidžiai pareiškė Persis.

- Ji niekur nepabėgo! - sušuko Hermiona. - O lazdelę rado ant žemės!

- Klausykit, ar kas nors gali man paaiškinti apie tą kaukolę? - nekan-triai tarė Ronis. - Ji niekam nieko nepadarė... Ko šitiek triukšmo?

- Sakiau tau, Roni, kad ji yra Pats Žinai Kieno simbolis, - tarė Hermio-na, niekam nespėjus nė prasižioti. - Aš skaičiau apie tai knygoje „Juodo-sios magijos žydėjimas ir nuosmukis“.

- Trylika metų ji nebuvo pasirodžiusi, - ramiai tarė ponas Vizlis. - Aiš-ku, kad žmonės išsigando... tas pats, jeigu būtų pamatę vėl pasirodžiusį Patys Žinote Ką.

- Nesuprantu, - susiraukė Ronis. - Juk tai... suprantat, ji tėra pavida-las danguje...

- Roni, Pats Žinai Kas ir jo bendrai ką nors nužudę pasiūsdavo į orą Tamsos ženklą, - aiškino ponas Vizlis. - Koks kildavo siaubas... Tu nesu-pranti, esi per jaunas. Įsivaizduok, kad grįžti namo, randi virš namų ky-bant Tamsos ženklą ir supranti, ką rasi viduje... - gailiai susiraukė Ronio tėvas. - Jis įkūnija kiekvieno didžiausią baimę... kokia tik gali būti...

Valandėlę visi tylėjo.

Tada Bilas, nuėmęs nuo rankos paklodę pažiūrėti žaizdos, pasakė:

- Ką gi, kad ir kas jį šiąnakt išbūrė, nieko nesužinojom. Pamatę žen-klą, išsilakstė visi Mirties Valgytojai. Išnyko oru mums nespėjus nutraukti

nė vienos kaukės. Tačiau spėjome sugauti krentančius Robertsus. Dabar jiems taisoma atmintis.

- Mirties Valgytojai? - išsižiojo Haris. - Kas tie Mirties Valgytojai?

- Taip pasivadino Pats Žinai Kieno šalininkai, - atsakė Bilas. - Manau, šiandakt matėme visus, kurie užsilikę, - bent jau tuos, kurie išsisuko nuo Azkabano.

- Negalime įrodyti, Bilai, kad ten buvo jie, - paprieštaravo ponas Vizlis. - Nors tikriausiai jie, - liūdnai pridūrė.

- Dedu galvą, kad jie! - staiga sušuko Ronis. - Tėti, miške sutikome Draką Smirdžių ir jis mums beveik prisipažino, kad tarp tų bepročių buvo ir jo tėvas! O juk visi žinome, kad Smirdžių šeima tarnavo Pats Žinai Kam!

- Bet kodėl Voldemorto šalininkai... - pradėjo Haris. Visi krūptelėjo - kaip ir dauguma burtininkų, Vizliai vengdavo minėti Voldemorto vardą. - Atsiprašau, - skubiai tarė Haris. - Kurių galų Patys Žinote Kieno šalininkai skraidino Žiobarus? Kokia prasmė?

- Prasmė? - dusliai nusijuokė ponas Vizlis. - Hari, jiems tai pramoga. Pusė Žiobarų nužudymų valdant Pats Žinai Kam padaryta dėl įdomumo. Manau, šįvakar jie prisigėrę neatsilaikė pagundai mums priminti, kad jų dar daug laisvų. Mažytė jauki sueigelė, - užbaigė su pasidygėjimu.

- Tačiau jeigu jie buvo Mirties Valgytojai, kodėl pamatę Ženklą išnyko oru? - paklausė Ronis. - Rodos, turėjo apsidžiaugti jo pasirodymu?

- Pajudink smegenis, Roni, - atšovė Bilas. - Jeigu jie iš tikrųjų buvo Mirties Valgytojai, Pats Žinai Kam praradus galybę nėrėsi iš kailio, kad tik išsisuktų nuo Azkabano, ir skiedė visokias pasakas, kaip jie buvo verčiami žudyti ir kankinti žmones. Garantuoju, kad išvydę jį sugrįžusį persigando labiau net už mus. Jam netekus savo galių, jie išsigynė turėję ką nors bendra su juo ir grįžo prie įprastinio gyvenimo. Nemanau, kad jis būtų jais labai patenkintas, ką?

- Taigi... Tas, kas išbūrė Tamsos ženklą... - lėtai tarė Hermiona. - Ar jis tai padarė norėdamas paremti Mirties Valgytojus ar juos nubaidyti?

- Mes žinom ne daugiau už tave, Hermiona, - pasakė ponas Vizlis. - Bet štai kas... Tik Mirties Valgytojai žinojo, kaip sukurti Ženkla. Labai nustebčiau, jeigu tai padaręs žmogus kada nors nebuvo Mirties Valgytojas, nors dabar gal ir nebėr... Klausykit, jau labai vėlu, jeigu jūsų mama išgirs, kas atsitiko, susirgs iš rūpesčio. Kelias valandas pamiegosim ir tada pamėginsim iškeliauti kokia ankstyva Nešykle.

Haris užlipo ant savo gulto užiančia galva. Žinojo, jog turi būti nusi-kamavęs. Buvo beveik trys valandos ryto, bet miegas nė už ką neėmė - gulėjo graužiamas nerimo.

Prieš tris dienas - atrodė seniau, bet iš tiesų vos prieš tris dienas - jis pabudo su skaudamu randu. Ir šiąnakt, pirmą kartą per trylika metų, danguje pasirodė Valdovo Voldemorto ženklas. Ką visa tai reiškia?

Jis prisiminė laišką, kurį parašė Sirijui prieš palikdamas Ligustrų gatvę. Kaži ar Sirijus jį jau gavo? Jei taip, ar atsakys? Haris žiūrėjo į palapinės viršų, tačiau į galvą nėjo jokios fantazijos, galinčios užmigdyti. Praėjo dar daug laiko po to, kai užknarkė Čarlis, tik tada Haris pagaliau užsnūdo.

DEŠIMTAS SKYRIUS

Sąmyšis ministerijoje

Po kelių valandų ponas Vizlis juos pažadino. Burtų lazdele jis supakavo palapines, ir jie kuo greičiau išsinešdino iš stovyklos. Prie savo trobelės stovėjo ponas Robertsas. Keistai apspangęs pažvelgė į juos ir neaiškiai pamojo sumurmėdamas:

- Linksmų Kalėdų!

- Nieko, atsigaus, - nuramino juos ponas Vizlis, kai jie išėjo į viržyną. - Kartais, pataisius atmintį, žmogus kurį laiką nesigauja aplinkoje. O šis juk buvo priverstas pamiršti didelį dalyką.

Priėję vietą, kur gulėjo Nešyklės, išgirdo sujaudintus balsus. Nešyklių tvarkytoją Bazilį buvo apstoję burtininkai ir raganos, visi skubinosi kuo greičiau palikti stovyklą. Ponas Vizlis skubiai pasitarė su juo, ir jie atsiėjo į eilę. Dar saulei nepatekėjus ant Šermuonėlio Galvos kalno užride no seną padangą. Auštant per Sent Ūdriją jie grįžo į Landynę iš nuovargio beveik nesišnekėdami ir ilgesingai svajodami apie pusryčius. Už posūkio išvydę Landynę, išgirdo šaukiant:

- Dėkui Dievui, o, dėkui Dievui!

Jų pasitikti atbėgo ponia Vizli, aiškiai laukusi jų kieme, - su šlepetėmis, išbalusi ir sunerimusi, rankoje sugniaužusi „Magijos žinių“ numerį.

- Artūrai, aš taip bijojau, taip bijojau...

Ji puolė vyrui ant kaklo, „Magijos žinios“ iškrito ant žemės. Pažvelgęs Haris išvydo antraštę: KOŠMARAS PASAULIO KVIDIČO ČEMPIONATE. Šalia buvo nespaltvota fotografija, o joje viršum medžių plaukė Tamsos ženklas.

- Visi sveiki, - susijaudinusi sumurmėjo ponja Vizli, paleidusi vyrą ir visus apžvelgdama paraudusiomis akimis. - Visi gyvi... oi, berniukai...

Ir, visų nuostabai, ji stvėrė Fredį ir Džordžą glėbin, apkabino taip stipriai, kad jie net susidaužė galvomis.

- Ai! Mama, pasmaugsi...

- Aš gi jus taip aprėčiau prieš išeinant! - sukūkčiojo ponja Vizli. - Visą dieną tik apie tai ir galvojau! Kas, jeigu būtumėt pakliuvę Patys Žinote Kam, o mano paskutiniai žodžiai jums būtų buvę apie tai, kad per mažai surinkote balų? Ak, Fredi... Džordžai...

- Užtenka, Mole, mes gyvi ir sveiki, - švelniai pasakė ponas Vizlis ir, atplėšęs ją nuo dvynių, nusivedė į vidų. - Bilai, - pusbalsiu tarė, - pakelk tą laikraštį, noriu pamatyti, ką rašo...

Kai visi susigrūdo į ankštą virtuvėlę, Hermiona padarė poniai Vizli labai stiprios arbatos, į kurią ponas Vizlis šliūkštelėjo „Ogdeno ugninio viskio“, Bilas padavė tėvui laikraštį. Tas ėmė skaityti, Persis žiūrėjo jam per petį.

- Taip ir žinojau, - niūriai tarė ponas Vizlis. - *Ministerijos klaidos... kaltininkų nerasta... prasta apsauga... Juodieji magai laksto kaip niekur nieko... gėda prieš visą pasaulį...* Kas tai parašė? Aa... žinoma... Rita Nepasėda.

- Ji užsisėdusi ant Magijos ministerijos! - įtūžo Persis. - Aną savaitę aiškino, kad mes tik laiką gaištam ginčydamiesi dėl katilų storumo, kai turėtume naikinti vampyrus! Tarsi „Rekomendacijų, kaip elgtis su ne burtininkų kilmės Pusžmogiais“ dvyliktame skirsnyje nebūtų pasakyta...

- Būk toksai geras, Persyti, ir užsičiaupk, - žiovaudamas pertraukė jį Bilas.

- Ir aš paminėtas, - išplėtė akis ponas Vizlis, priėjęs puslapio apačią.

- Kur? - vos neužspringo savo arbata su viskiu ponja Vizli. - Jei būčiau perskaičiusi, būčiau žinojusi, kad esate gyvi!

- Ne pavidė, - tarė ponas Vizlis. - Paklausykit: *Jei išgąsdinti burtininkai ir raganos, pamiškėje užgniaužę kvapą laukiantys kokių nors žinių, tikėjosi Magijos ministerijos padrąsinimo, turėjo liūdnai nusivilti. Pasirodžius Tamsos*

ženklui, po kiek laiko išlindo kažkoks ministerijos pareigūnas ir pranešė, kad niekas nesužeistas, bet daugiau jokios informacijos nesuteikė. Dar pažiūrėsime, ar šio pareiškimo pakaks nutildyti gandams, kad po valandos iš miško buvo išnešti keli lavonai. - Na, žinot, - atsiduso ponas Vizlis, paduodamas laikraštį Persiui. - Iš tikrųjų niekas nebuvo sužeistas, tad ką turėjau sakyti? Gandams, kad po valandos iš miško buvo išnešti keli lavonai... Na, dabar, kai ji šitaip parašė, gaudų neapsiginsi, - sunkiai atsidūsėjo jis. - Mole, kečiausiu į darbą, reikės šį tą užglostyti.

- Ir aš kartu, tėti, - oriai pasisiūlė Persis. - Ponui Susitraukėliui pravers kiekvienas žmogus. Be to, galėsiu jam pačiam įteikti savo ataskaitą apie katilus.

Ir jis išlėkė iš virtuvės.

Ponas Vizlis atrodė nusiminęs.

- Artūrai, tu juk atostogauji! Šitai neturi nieko bendra su tavo darbu. Jau apsieis be tavęs!

- Reikia, Mole. Aš dar labiau pagadinau padėtį. Va, tik persirengsiu apsiaustu, ir pirmyn...

- Ponia Vizli, - nebeištvėrė Haris, - ar Hedviga dar neatnešė man laiško?

- Hedviga, vaikeli? - išsiblaškiusi tarė ponia Vizli. - Ne... ne, išvis nebuvo jokio pašto.

Ronis su Hermiona smalsiai pažvelgė į Hari. Šis gudriai pažiūrėjo į abudu ir paklausė:

- Roni, ar nieko, jeigu tavo kambary numesiu savo daiktus?

- Aha... Aš irgi einu pasidėsiu, - žaibiškai sumojo Ronis. - Hermiona?

- Taip, - greit atsakė ji, ir trijulė, išdrožusi iš virtuvės, ėmė lipti laiptais aukštyn.

- Kas yra, Hari? - prabilo Ronis, vos tik jie uždarė už savęs palėpės duris.

- Aš jums kai ko nepasakiau, - tarė Haris. - Sekmadienio rytą pabudau su perštinčiu randu.

Ronis su Hermiona pasielgė lygiai taip, kaip Haris įsivaizdavo gulėdamas savo miegamajame Ligustrų gatvėje. Hermiona aikelėjusi iškart ėmė siūlyti visokias knygas ir asmenis, galinčius padėti, nuo Albo Dumbledore iki Hogvartso seselės madam Pomfri.

Ronis neteko žado.

- Bet... - pagaliau išlemeno. - Juk jo tenai nebuvo? Pats Žinai Ko? Supranti... Kai praeitą kartą tau skaudėjo randą, jis buvo Hogvartse, ar ne?

- Ligustrų gatvėje jo tikrai nebuvo, - pasakė Haris. - Bet aš jį sapnavau. Jį ir Piterį... na, Kirmį. Gerai nebeprisimenu, bet jie ruošėsi nužudyti... kažką.

Vos nepasakė „mane“, bet susilaikė, nenorėjo dar labiau gąsdinti Hermionos.

- Sapnas yra sapnas, - drąsinosi Ronis. - Slogutis, ir tiek.

- Bet ar sapnas? - atsigrėžė Haris į langą ir pažvelgė į šviesėjantį dangų. - Vis dėlto keista... Suskausta randą, o po trijų dienų jau žygiuoja Mirties Valgytojai ir danguje spindi Voldemorto ženklas.

- Neminėk jo vardo! - sušnypštė Ronis.

- Ir prisimeni, ką sakė profesorė Treloni? - toliau kalbėjo Haris, lyg neišgirdęs Ronio įspėjimo. - Anų mokslo metų gale?

Profesorė Treloni Hogvartse dėstė ateities būrimą. Hermionos išgąstis dingo, ji niekinamai prunkštelėjo.

- Oi, Hari, negi klausai, ką plepa toji sena sukčiuvienė?

- Tavęs tenai nebuvo. Tu jos negirdėjai. Tąkart buvo kitaip. Sakiau, kad ji pasinėrė į transą. Nesuvaidintą. Ir pasakė, kad Tamsos Valdovas vėl prisikels. *Didingesnis ir baisesnis negu kada nors...* Jam tai pavyks todėl, kad pas jį grįš jo tarnas. Ir tą naktį kaip tik pabėgo Kirmis.

Stojo tyla, tik Ronis užsigalvojęs rakė skylę „Čadlio patranką“ reklamuojančioje lovatiesėje.

- Kodėl klausei, Hari, ar neparskrido Hedviga? - prisiminė Hermiona. - Ar laiško lauki?

- Sirijui aš parašiau apie randą, - gūžtelėjo Haris. - Laukiu jo atsakymo.

- Gerai sugalvojai! - nušvito Ronis. - Sirijus jau sumąstys, ką daryti!

- Taip tikėjaisi, kad iškart atsilieps, - pasakė Haris.

- Bet mes net nežinome, kur Sirijus yra. Gali būti Afrikoje ar dar kur nors, - logiškai pasakė Hermiona. - Hedviga tokio kelio nesuskraidys per kelias dienas.

- Ai, žinau, - burbtelėjo Haris, tačiau širdį lyg švinas prislėgė, kai vėl pasižiūrėjo į dangų, kuriame Hedvigos - nė ženklo.

- Einam, Hari, sode pažaisim kvidičą, - pasiūlė Ronis. - Judinkis! Trys prieš tris, žais Bilas ir Čarlis, ir Fredis, ir Džordžas. Galėsi išmėginti Vronskio simuliaciją.

- Roni, - nekantriai pertraukė jį Hermiona balsu, sakyte sakančiu, kad jam stinga jautrumo, - Hariui dabar ne kvidičas rūpi. Jis susirūpinęs ir pavargęs. Mums visiems reikia išsimiegoti.

- Ne, noriu pažaisiti kvidičą, - staiga nusprendė Haris. - Palauk, pasiimsiu „Žaibą“.

Hermiona išėjo iš kambario lyg ir burbtelėjusi: „Jau tie berniūkščiai...“

*

Kitą savaitę nei pono Vizlio, nei Persio namie beveik nebuvo. Abudu kas rytą išeidavo iš namų visiems dar miegant ir grįždavo gerokai po vakarienės.

- Neįtikėtinas sujudimas, - išdidžiai aiškino Persis sekmadienio, pas kutinės atostogų dienos, vakare. - Visą savaitę gesinau gaisrus. Ištisai gauname Žvieglius, o jeigu Žvieglis iškart neatplėši, jis, aišku, sprogsta. Visas mano stalas apdegintas, o geriausia plunksna virto nuodėguliu.

- Kodėl žmonės siunčia Žvieglius? - paklausė Džinė. Įsitaisiusi ant kilimėlio priešais židinį svetainėje, lipnia juostele ji klįjavo iširusią „Tūkstančio magiškų žolių ir grybų“ knygą.

- Skundžiasi apsauga per pasaulio čempionatą, - atsakė Persis. - Reikalauja atlyginti nuostolius dėl sugadinto turto. Mandangas Flečeris padavė ieškinį, kad apmokėtume už dvylikos miegamųjų palapinę su sunkurine vonia kiekviename kambaryje, bet aš turiu jo numerį. Tikrai žinau, kad miegojo po apsiaustu, ištiestu ant kartelių.

Ponia Vizli dirstelėjo į didžiulį laikrodį, stovintį kertėje. Hariui jis patiko. Iš jo nebuvo jokios naudos, jeigu norėdavo sužinoti laiką, bet šiaip labai pravartus. Jis turėjo devynias auksines rodykles, kiekvienoje buvo išraižytas vis kitas Vizlių šeimos nario vardas. Ciferblate nebuvo skaitmenų, tik nurodyta, kur tie šeimos nariai galėtų būti. Laikrodis rodė: „namie“, „mokykloje“ ir „darbe“, tačiau dar buvo žodžiai: „dingęs“, „ligoninėje“, „kalėjime“, o ten, kur paprastai esti 12, - „mirtinas pavojus“.

Aštuonios rodyklės rodė „namie“, tačiau pono Vizlio rodyklė, ilgiausioji, teberodė „darbe“. Ponia Vizli atsiduso.

- Nuo pat Patys Žinote Kieno laikų tėvui nereikėjo savaitgaliais eiti į darbą. Visai žmogų nuvarys. Jeigu tuojau negrįš, vakarienė nueis šuniui ant uodegos.

- Na, tėtis jaučia, kad turi atidirbti už savo klaidas per rungtynes, ar ne? - pasakė Persis. - Tiesą sakant, pasielgė neprotingai, kad padarė viešą pareiškimą pirma jo nesuderinęs su departamento vadovu...

- Nedrįšk kaltinti tėvo tuo, ką apie jį parašė toji Nepasėda! - užsiplieskė ponია Vizli.

- Jei tėtis nebūtų įkišęs savo trigrašio, Ritulė tik būtų parašiusi, kokia gėda, kad niekas iš ministerijos nekommentavo įvykių, - parėmė brolių Bilas, su Roniu žaidžiantis šachmatais. - Rita Nepasėda apie visus rašo blogai. Prisimenat, kaip kartą ji ėmė interviu iš visų, kurie panaikino Gringotso banko užkeikimus, ir mane pavadino „ilgaplaukiu gvėra“?

- Na, vaike, tavo plaukai ir yra ilgoki, - švelniai papriekaištavo ponია Vizli. - Jeigu man leistum...

- Ne, mama.

Į svetainės langus barbeno lietus. Hermiona buvo įsigilinusį į „Tipinių kerėjų knygą“ ketvirtam kursui. Visiems trims ši vadovėlių Skersiniame skersgatvyje nupirko ponį Vizli. Čarlis adė ugniai atsparų megztą šalną. Haris blizgino savąjį „Žaibą“, prie kojų pasidėjęs per tryliktojo gimtadienį Hermionos jam dovanotą „Šluotų priežiūros rinkinį“. Fredis su Džordžu tūnojo tolimiausioje kertėje išsitraukę plunksnas ir šnibždėjo palinkę prie pergamento lapo.

- Ką ten abudu darot? - griežtai paklausė ponis Vizli, įbedusi akis į dvynius.

- Namų darbus, - atsakė Fredis.

- Nejuokink, juk atostogos.

- O mes buvom neužbaigę, - atrėmė Džordžas.

- Ar tikrai kartais nekuriat naujo *užsakymo blanko*? - įtariai paklausė ponis Vizli. - Gal jau rezgate planus, kaip atnaujinti Magiškas Vizlių šuonybes?

- Na jau, mama, - išižeidusia mina tarė Fredis. - Jeigu rytoj nuo bėgių nuvirstų Hogvartso ekspresas ir mes su Džordžu žūtume, kaip jaustu-meis žinodama, kad paskutiniai tavo žodžiai mums buvo neteisingas kaltinimas?

Visi nusijuokė, išskyrus ponį Vizli.

- O, tėvas grįžta! - šūktelėjo ji, vėl pažvelgusi į laikrodį.

Pono Vizlio rodyklė nuo „darbe“ pasisuko prie „kelyje“, o po sekundės sustojo ties „namie“, kur rodė visos kitos rodyklės, ir virtuvėje pasigirdo jo balsas.

- Ateinu, Artūrai! - sušuko ponis Vizli, skubėdama iš svetainės.

Po valandėlės į šiltą svetainę įėjo ponas Vizlis, nešinas padėklų su vakariene. Atrodė visai nusikamavęs.

- Ką gi, yla išlindo iš maišo, - tarė ponas Vizlis, atsisėdęs į krėslą netoli židinio ir abejingai baksnodamas šakute nelabai išvaizdžius kalafiorus. - Rita Nepasėda visą savaitę šniukštinėja, kokią dar netvarką ministerijoje atkasus. Ir štai sužinojo, kad dingusi vargšė Berta, taigi rytoj šita naujie-

na bus pirmame „Magijos žinių“ puslapyje. Kiek Maišiniui sakiau, kad jau seniai reikėjo ką nors pasiųsti jos ieškoti.

- Ponas Susitraukėlis savaičių savaitėmis šitai kartojo,- mikliai įsiterpė Persis.

- Susitraukėlis tegul džiaugiasi, kad Rita nesuuodė apie Vinę, - ir- zliai atšovė ponas Vizlis. - Visą savaitę praustų jį laikraštyje, kad jo namų elfė sugauta su lazdele, kuria buvo išburtas Tamsos ženklas.

- Man rodos, jau sutarėme, kad toji elfė, nors ir pasielgė neatsakingai, Ženklo neišbūrė? - užsidegė Persis.

- Jeigu nori žinoti, ponui Susitraukėliui labai pasisekė, kad niekas iš „Magijos žinių“ nenumano, kaip jis nedorai elgiasi su elfais! - subjuro ir Hermiona.

- Pala pala, Hermiona! - nepasidavė Persis. - Tokio rango ministerijos pareigūnas kaip ponas Susitraukėlis nusipelnė besąlygiško tarnų paklusnumo...

- Nori pasakyti - vergų! - dar pikčiau sušuko Hermiona. - Juk Vinkei jis nemokėdavo, taip?

- Sakau, gal eikit visi į viršų ir pasitikrinkit, ar viską susidėjot, - nutraukė ginčą ponas Vizlis. - Nagi, žygiuokit...

Haris sudėjo „Šluotų priežiūros rinkinį“, užsimetė „Žaibą“ ant peties ir su Roniu užlipo viršun. Tenai lietus buvo dar garsesnis, jam pritarė šaižiai švilpantis ir dejuojantis vėjas, o retkarčiais dar sukaukdavo palėpėje gyvenantis vaiduoklis. Įėjus narvelyje vėl ėmė blaškytis ir ūkauti Kiaulialiūkinė. Matydama kraunamus lagaminus, ji tiesiog padūko.

- Pamesk jai koki „Pelėdų gardėsį“, - sviedė Hariui pakelį Ronis. - Gal tada užsirauks.

Haris pro virbus įkišo į narvelį keletą kšnelių „Pelėdų gardėsių“ ir nusiuko į savo lagaminą. Hedvigos narvas šalia tebestovėjo tuščias.

- Jau daugiau kaip savaitė, - pasakė Haris, žiūrėdamas į Hedvigos laktele. - Roni, tau neatrodo, kad Sirijus įkliuvo?

- Ne, būtų buvę pranešta „Magijos žiniose“. Ministerija juk norėtų pasirodyti, jeigu ką nors pagautų, ar ne?

- Aha, turbūt...

- Va, daiktai, kuriuos tau mama nupirko Skersiniame skersgatvyje. Be to, iš tavo saugyklos paėmė šiek tiek aukso. Ir išskalbė visas puskojines.

Jis suvertė ant Hario lovelės krūvą paketų, numetė pinigų kapšelių ir šūsnį puskojinių. Haris pradėjo išvynioti pirkinius. Be Mirandos Vištvanagienės „Tipinių kerėjimų knygos“ ketvirtam kursui, jis gavo krūvą naujų plunksnų, tuziną pergamento ritinių ir medžiagų eliksyrams taisyti, mat jau buvo pristigęs jūrų pūgžlių nugarkaulių ir vaistinių šunvyšnių ekstrakto. Kaip tik į katilą kišo apatinius, kai už nugaros Ronis pasibjaurėjęs šūktelėjo:

- Kas čia dabar?

Jis laikė iškėlęs kažką panašaus į ilgą kaštoninės spalvos aksominę suknelę. Apykaklė ir rankogaliai buvo papuošti kažkokiais pilkšvais, lyg papelėjusiais nėriniais.

Į duris pasibeldė ir įėjo ponja Vizli, nešina glėbiu ką tik išlygintų Hogvartso uniformų.

- Prašom, - tarstelėjo dėliodama drabužius į dvi krūveles. - Žiūrėkit, gražiai sudėkit, kad nesusiglamžytų.

- Mama, tu man padėjai Džinės suknelę, - atkišo jai drabužį Ronis.

- Nieko panašaus. Čia tau. Išėginis apsiaustas.

- Ką? - pakraupo Ronis.

- Išėginis apsiaustas! - pakartojo ponja Vizli. - Mokyklinių reikmenų sąrašė nurodyta, kad šiemet reikia turėti išėginį apsiaustą. Iškilmingom-progoms.

- Tikriausiai juokauji, - nenorėjo patikėti Ronis. - Nė už ką nesivilksiu.

- Visi tokius vilki, Roni! - piktai paprotino jį ponja Vizli. - Visi vieno-di! Tavo tėvas irgi turi tokį pobūviams.

- Verčiau nuogas eisiu, - ginčijosi Ronis.

- Nekvailiok. Reikia turėti išeiginį apsiaustą, nes yra sąrašė! Aš ir Hariui parūpinau. Nagi, parodyk jam, Hari...

Haris nedrąsiai atvyniojo paskutinį paketą ant lovos. Jo apsiaustas buvo ne toks jau ir baisus: be nėrinių, labai panašus į kasdieninį, tik ne juodas, o tamsiai žalias.

- Pamaniau, kad tau labai tiks prie akių, - meiliai tarė ponja Vizli.

- Cha, jo visai kas kita! - užpyko Ronis. - Kodėl man tokio nenupirkai?

- Todėl, kad... tavo turėjau pirkti padėvėtų drabužių parduotuvėje, o ten mažas pasirinkimas! - užtrausdama atsakė ponja Vizli.

Haris nusuko akis. Mielai būtų pasidalijęs su Vizliais visu savo lobiu Gringotso banke, bet žinojo, kad jie niekad nesutiktų.

- Kaip gyvas juo nesivilksiu, - atkakliai varė savo Ronis. - Nė už ką.

- Puiku. Galėsi eiti nuogas. O tu, Hari, pasistenk jį nufotografuoti. Nors gardžiai pasijuokčiau.

Ir ji išėjo trenkdama durimis. Už nugarų pasigirdo gargimas. Kiaulia-liūkinė paspringo per dideliu gardėsiu.

- Kodėl viskas, ką turiu, - šlamštas? - piktai paklausė Ronis ir prišokęs pelėdžiukei ištraukė kąsnį.

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

Hogvartso eksprese

Kitą rytą pabudęs Haris aiškiai pajuto atostogų pabaigos liūdesį. Langus tebeplakė smarkus lietus. Jis apsirengė džinsais ir megztiniu. Mokyklinė uniforma jie persirengs Hogvartso eksprese.

Haris, Ronis, Fredis ir Džordžas lipo žemyn pusryčiauti, kai antro aukšto laiptų aikštelėje pasirodė sunerimusi ponja Vizli.

- Artūrai! - sušuko ji į viršų. - Artūrai! Skubi žinia iš ministerijos!

Haris prisispaudė prie sienos, nes pro šalį, užpakaliu priekinė apsiliejęs apsiaustą, nudundėjo ponas Vizlis. Su draugais įėjęs į virtuvę, ponja Vizli Haris rado nekantriai verčiančią bufeto stalčius.

- Kažkur turėjo būti plunksna!

Ponas Vizlis, pasilenkęs prie židinio, šnekėjosi su...

Haris užsimerkė ir vėl atsimerkė norėdamas įsitikinti, kad akys neme-
luoja.

Pačioje ugnyje kaip koks didelis barzdotas kiaušinis kūpsojo Amoso Digorio galva. Ji greitai kažką kalbėjo nė kiek nebijodama aplinkui skraidančių žiežirbų ir ausis laižančių liepsnų.

- Kaimynai Žiobarai, išgirdę bildesį ir rėkavimą, ėmė ir iškvietė... kaip jie tai vadina... pliciją. Artūrai, reikia, kad tenai nuvyktum...

- Va! - uždususi ponja Vizli įgrūdo vyrui į rankas lapelį pergamento, rašalo buteliuką ir apšiurusią plunksną.

-... tikra laimė, kad išgirdau, - tarė Digorio galva. - Atėjau į darbą anksti, nes norėjau pasiūsti keletą pelėdų, ir žiūriu, kad visa Neleistino magijos naudojimo kontrolės tarnyba jau ant kojų... Artūrai, jeigu Rita Nepasėda sužinos šitą istoriją...

- O Baisioji Akis ką aiškina? - paklausė ponas Vizlis, atsukdamas buteliuką. Pamirkęs plunksną, pasirengė rašyti.

Digorio galva užvertė akis.

- Sakosi kieme išgirdęs įsibrovėlį. Sakė, kad prie namo sėlinę plėšikai, bet juos užpuolusios šiukšliadėžės.

- Ką tos šiukšliadėžės darė? - paklausė ponas Vizlis, karštligiškai skrebendamas plunksna.

- Kiek žinau, jos ėmė siaubingai bildėti ir į visas puses šaudyti šiukšlėmis. Matyt, viena jų tebešaudė, kai atvyko ta plicija...

Ponas Vizlis sudejavo.

- O įsibrovėlis?

- Artūrai, tu gi pažįsti Baisiąją Akį. Kad kas nors vidury nakties sėlintų per jo kiemą? Greičiausiai dabar kur nors slankioja bulvių lupenomis aplipusi ir visiškai kontūzyta katė. Bet jeigu jis paklius kontrolės tarnybai, viskas. Prisimink jo biografiją... Turime jį patys nubausti dėl kokio nors smulkaus nusižengimo, ko nors, priklausančio tavo departamentui. Kas gali būti už šaudančias šiukšliadėžes?

- Įspėjimas, - atsakė ponas Vizlis susiraukęs ir greitai teberašydamas. - Ar Baisioji Akis nenaudojo lazdelės? Tiesiogiai nieko neužpuolė?

- Garantuoju, kad jis šoko iš lovos ir ėmė svaityti pro langą, kas tik pakliuvo po ranka, - tarė Digoris, - tačiau jie nieko neįrodys, niekas nenukentėjo.

- Na, gerai, aš keliauju, - tarė ponas Vizlis ir, susikišęs į kišenę užrašus, vėl movė iš virtuvės.

Digorio galva atsigręžė į poną Vizli.

- Labai atsiprašau dėl šito, Mole, - jau ramiau prabilo ji. - Taip anksti atlindau ir visa kita... Tačiau tik Artūras gali išsukti Baisiąją Akį, o šiandien Baisioji Akis turi pradėti naują darbą. Ir ko jam šovė į galvą kaip tik šia naktį...

- Nesvarbu, Amosai, - pasakė ponas Vizli. - Gal, sakau, prieš išvykdamas suvalgytum skrebutį ar šiaip ko nors?

- Oi, mielai, - atsakė Digoris.

Ponia Vizli paėmė nuo šūsnies ant stalo vieną sviestu apteptą skrebutį, sugnybo židinio replėmis ir įkišo Digoriui burnon.

- Ačiū, - murmtelėjo jis ir tyliai pokštelėdamas dingo.

Haris girdėjo, kaip ponas Vizlis paskubomis atsisveikino su Bilu, Čarliu, Persiu ir mergaitėmis. Po penkių minučių jau vėl buvo virtuvėje, šįkart žmoniškai apsirengęs, ir dar susišukavo.

- Man jau skubu... Sėkmės moksle, berniukai, - siausdamasis mantija, palinkėjo jis Hariui, Roniui ir dvyniams ir pasirengė iškelti oru. - Mole, ar tau nebus sunku palydėti vaikus į Kings Kroso stotį?

- Žinoma, ne. Tu tik žiūrėk Baisiosios Akies, mes jau susitvarkysim.

Ponui Vizliui išnykus, į virtuvę įžengė Bilas ir Čarlis.

- Kas pasakė Baisioji Akis? - susidomėjo Bilas. - Ką tas vėl pridarė?

- Jis aiškina, kad naktį kažkas mėgino įsibrauti į jo namus, - atsakė motina.

- Rukna Baisioji Akis? - iš lėto tarė Džordžas, tepdamasis džemu skrebutį. - Ar ne tas išaušėlis...

- Tavo tėvas Rukną Baisiąją Akį labai gerbia, - subarė jį ponias Vizli.

- Cha, tačiau tėtis renka kištukų lizdus, gal ne? - ramiai nusišaipė Fredis, motinai išėjus iš virtuvės. - Toks tokį pažino...

- Kažkada Rukna buvo galingas burtininkas, - tarė Bilas.

- Senas Dumbldoro bičiulis, ar ne? - paklausė Čarlis.

- Bet ir Dumbldoro nepavadinsi normaliu, ką? - tarė Fredis. - Na, aš suprantu, kad jis yra genijus ir panašiai...

- Kas tas Baisioji Akis? - parūpo Hariui.

- Pensininkas, anksčiau dirbo Magijos ministerijoje, - ėmė pasakoti Čarlis. - Vieną kartą jį mačiau, kai tėtis mane pasiėmė į darbą. Jis buvo Auroras, vienas geriausių. Juodųjų magų gaudytojas, - pridūrė pamatęs, kad Haris nesuprato. - Pusė Azkabano užimta jo dėka. Tačiau jis prisidarė galybę priešų. Daugiausia tai suimtųjų šeimos. Bet girdėjau, kad

senatvėje jam tiesiog pasimaišė. Niekuo daugiau nepasitiki. Visur jam vaidenasi juodieji magai.

Bilas su Čarliu nutarė visus išlydėti, bet Persis baisiausiai atsiprašinėjo negalįs, jam reikia į darbą.

- Tuo tarpu negaliu daugiau gaišti. Manęs vis labiau reikia ponui Susitraukėliui.

- Žinai, ką, Persi? - rimtai tarė Džordžas. - Man rodos, jis jau greitai ir tavo pavarde įsidėmės.

Ponia Vizli įsidrąsinusi iš miestelio pašto paskambino telefonu ir užsakė tris paprastus Žiobarų taksi, kad nuvežtų į Londoną.

- Artūras mėgino pasiskolinti ministerijos automobilius, - pašnibždėjo Hariui ponია Vizli, kol jie stovėjo lietaus plakamame kieme ir žiūrėjo, kaip taksistai velka į automobilius šešis sunkius Hogvartso lagaminus. - Bet nebuvo atliekamų. O varge, jie nelabai patenkinti, ką?

Haris nenorėjo poniai Vizli sakyti, kad Žiobarų taksistams retai pasi-taiko gabenti įsiaudrinusias pelėdas, o Kiaulialiūkinė iš tiesų klykavo taip, kad vos ausys neplyšo. Vairuotojų nepradžiugino ir tai, kad, nežinia ko atsidarius Fredžio lagaminui, netikėtai sprogo keli daktaro Flibustjero stebuklingieji beugniai, šlapio degimo fejerverkai; lagaminą nešantis vyras suriko iš skausmo ir išgąščio, nes Banditas suleido jam į blauzdą nagus.

Kelionė buvo nepatogi, mat jie visi sėdėjo susikimšę ant užpakalinių sėdynių kartu su lagaminais. Banditas negreit atsigavo po fejerverkų, todėl Haris, Ronis ir Hermiona Londoną pasiekė žiauriai apdraskyti. Visi apsidžiaugė pagaliau išlipę prie Kings Kroso, nors lietūs pylė dar smarkiau ir jie liko šlapi kaip ančiukai, kol su savo lagaminais perėjo gatvę ir įžengė į stotį.

Haris jau mokėjo patekti į devintą su trim ketvirčiais peroną. Reikėjo tik ramiausiai eiti į devintą ir dešimtą peronus skiriančią pertvarą. Vienintelis sunkumas - padaryti tai kuo nepastebimiau, kad neimtų vėpsoti Žiobarai. Šiandien jie pateko į peroną pasiskirstę į dvi grupes. Pirmi

ėjo Haris, Ronis ir Hermiona (jie labiausiai krito į akis, nes nešėsi Kiaulialiūkinę ir Banditą). Nerūpestingai plepėdami, jie atsirėmė į pertvarą ir išlydo per ją... Iškart išvydo devintą su trim ketvirčiais peroną.

Prie perono jau stovėjo Hogvartso ekspresas su blizgančiu raudonu garvežiu, iš jo virto garo kamuoliai, per juos perone susibūrę Hogvartso mokiniai ir jų tėvai atrodė kaip tamsios šmėklos. Kiaulialiūkinė, girdėdama rūke ūbaujant daugybę kitų pelėdų, visai pasiuto. Haris, Ronis ir Hermiona leidosi ieškoti vietos. Netrukus jie jau krovė ant lentynų lagaminus kupė per vidurį traukinio. Tada išsoko į peroną atsisveikinti su ponia Vizli, Bilu ir Čarliu.

- Aš, ko gera, jus vėl pamatysiu daug greičiau, negu manote, - nusišypsojo Čarlis, apkabindamas Džinę.

- Kodėl? - sukľuso Fredis.

- Bus laikas, sužinosit. Tik nesakykit Persiui, kad prasitariau. Vis dėlto slapta informacija, neskelbtina, kol neduos nurodymo ministerija.

- Taigi šiemet beveik norėčiau vėl būti Hogvartse, - pasakė Bilas, susikišęs rankas į kišenes ir gan pavydžiai žvelgdamas į traukinį.

- Kodėl? - nekantriai paklausė Džordžas.

- Šitie mokslo metai jums bus įdomūs, - valiūkiškai žybtelėjo akimis Bilas. - Gal kartais ištaikysiu laiko ir atvažiuosiu pasižiūrėti...

- Ko pasižiūrėti? - sukľuto ir Ronis.

Tačiau tą akimirką sušvilpė garvežys, ir ponia Vizli nuvijo juos prie vagono durų.

- Dėkui, kad priėmėte pasisvečiuoti, ponia Vizli, - pasakė Hermiona pro langą, kai jie įlipo į traukinį.

- Taip, ačiū už viską, - pritarė Haris.

- Oi, buvo vienas malonumas, vaikai, - patikino ponia Vizli. - Pasi-kviesčiau jus ir per Kalėdas, bet... Na, manau, kad mieliau norėsite pasilikti Hogvartse, kai viskas... kai dėsīs visokie dalykai.

- Mama! - pyktelėjo Ronis. - Ką jūs visi trys žinote, ko mes nežinome?

- Tikiuosi, sužinosite jau šį vakarą, - nusišypsojo ponია Vizli. - Bus nepaprastai įdomu... Žinokit, labai džiaugiuosi, kad pakeistos taisyklės.

- Kokios taisyklės? - vienu balsu paklausė Haris, Ronis, Fredis ir Džordžas.

- Profesorius Dumbldoras jums tikrai praneš. O dabar žiūrėkit, būkit geručiai? Girdi, Fredi? Ir tu, Džordžai?

Garsiai sušnypštė stūmokliai, ir traukinys pajudėjo.

- Sakykit, kas vyksta Hogvartse! - suriko Fredis pro langą tolstantiems broliams ir motinai. - Kokias taisykles pakeitė?

Tačiau ponია Vizli tik su šypsena jam pamojo. Nespėjus traukiniui pasukti už posūkio, ji su Bilu ir Čarliu išnyko oru.

Haris, Ronis ir Hermiona nuėjo į kupė. Lietus taip šniorių į langų stiklus, kad pro juos beveik nieko nesimatė. Ronis atsidarė lagaminą, ištraukė rusvąjį išėiginį apsiaustą ir užmetė ant Kiaulialiūkinės narvelio, kad pelėda nutiltų.

- Maišinis mums jau norėjo pasakyti, kas darosi Hogvartse, - niūriai tarė jis, sėsdamasis greta Hario. - Per pasaulio čempionatą, prisimenat? O čia sava motina tyli. Įdomu, kas...

- Šššš! - staiga sušnypštė Hermiona ir, pridėjusi pirštą prie lūpų, parodė į gretimą kupė. Haris su Roniu įsiklausė ir išgirdo pažįstamą tingų balsą, sklindantį pro atviras tos kupė duris.

- ... Suprantat, tėvas iš tikrųjų labiau norėjo mane siųsti į Durmštrangą, o ne Hogvartą. Tenai, matot, direktorius pažįstamas. Juk jūs žinote jo nuomonę apie Dumbldorą - šitoks Purvakraujų mylėtojas. Durmštrango mokykla tokių pašlemėkų nepriima. Bet močia nesutiko, kad taip toli mokyčiausi. Tėvas sako, kad Durmštrangas daug protingiau žiūri į juodąją magiją. Ten mokiniai ir *mokosi juodosios magijos*, o ne kažkokio kvailo apsigynimo nuo jos...

Hermiona nutykino prie tų durų ir jas uždarė. Smirdžiaus balso nebesigirdėjo.

- Jam, matote, labiau būtų tikęs Durmštrangas! - piktai pasakė ji. - Galėjo ir išvažiuoti tenai, mums būtų ramiau.
- Ar Durmštrangas - irgi burtų mokykla? - paklausė Haris.
- Taip, - purkštelėjo Hermiona. - Bet jos reputacija klaiki. Kaip nurodo „Magijos mokslo padėtis Europoje“, ten svarbiausia - juodoji magija.
- Man rodos, esu girdėjęs, - numykė Ronis. - Kur ji? Kokioje šalyje?
- Juk niekas nežino, ar ne? - kilstelėjo antakius Hermiona.
- O kodėl? - paklausė Haris.
- Visos burtų mokyklos nuo seno konkuruoja. Durmštrangas ir Biobetsas slepia savo buvimo vietą, kad niekas neišvogtų jų paslapčių, - dalykiškai paaiškino Hermiona.
- Liaukis, - ėmė juoktis Ronis. - Tasai Durmštrangas tikriausiai tokio didumo kaip Hogvartsas, kaipgi tu paslėpsi didžiulę pilį?
- Tačiau Hogvartsas paslėptas, - nustebusiu balsu pasakė Hermiona. - Visi tai žino. Na, bent jau visi, kas skaitė „Hogvartso istoriją“.
- Vadinasi, tu viena, - įgėlė Ronis. - Nagi, pasakok, kaip tu paslėptum tokį Hogvartą?
- Jis užkerėtas. Jeigu į jį žiūrės koks Žiobaras, matys tik senus griuvėsius su užrašu viršum vartų: ĮEITI DRAUDŽIAMA, PAVOJINGA GYVYBEL.
- Atseit ir Durmštrangas pašaliniam žmogui atrodys tik senų griuvėsių krūva?
- Galbūt, - gūžtelėjo Hermiona. - O gal apsaugotas Žiobarų nubaidomaisiais kerais kaip stadionas, kur vyko pasaulio kvidičo čempionatas. Be to, kad nesurastų svetimų šalių burtininkai, jis turi būti paverstas Nepažymimu.
- Ką, ką?
- Na, pastatą galima užkerėti taip, kad jo nebūtų įmanoma pažymėti žemėlapyje, tiesa?
- Hm... Jeigu taip sakai... - sumurmėjo Haris.

- Man vis dėlto atrodo, kad Durmštrangas turėtų būti toli šiaurėje, - mažliai tarė Hermiona. - Kur labai šalta, nes į jų uniformas įeina kailinės pelerinos.

- O, tik pagalvok, kokios galimybės atsivertų, - užsisvajoję Ronis. - Būtų taip paprasta nustumti Smirdžių nuo apledėjusios uolos ir pavaizduoti kaip nelaimingą atsitikimą... Gaila, kad ji motina myli...

Traukiniui riedant toliau į šiaurę, lietus pylė vis labiau. Dangus buvo toks tamsus, o langai taip aprasoję, kad žibintai įsižiebė dar vidurdienį. Koridoriumi atidardėjo pietų vežimėlis, ir Haris visiems nupirko krūvą „Katilo pyragaičių“.

Per dieną juos aplankė keletas draugų, tarp jų Semas Finiganas, Dinas Tomas ir Nevilis Nevėkšla, apskritaveidis nepaprastai užmaršus berniukas, kurį užaugino senelė - baisi ragana. Semas tebesegėjo airišką rozetę. Jos burtai buvo beveik išsivadėję. Ji tebecypė: „Trojau! Malit! Moran!“ - bet jau kaip iš po žemių. Po kokio pusvalandžio Hermiona, pavargusi nuo nepabaigiamų šnekų apie kvidičą, vėl įknibo į „Tipinių kerėjų knygą“ ir ėmė mokytis Šaukiamųjų kerų.

Nevilis pavydžiai klausėsi pasakojimo apie čempionatą.

- Senelė nenorėjo skristi į rungtynes, - liūdnai pasakė jis. - Nesutiko pirkti bilietų. Atrodo, buvo fantastiška.

- Tikrai, - sutiko Ronis. - Pažiūrėk, Nevili...

Pasirausęs lagamine, išėmė miniatiūrinę Viktoro Krumo figūrėlę.

- Vaje! - vėl supavydėjo Nevilis, kai Ronis figūrėlę jam bakstelėjo į putlią ranką.

- Matėm jį kaip tave dabar, - gyrėsi Ronis. - Sėdėjome viršutinėje ložėje...

- Pirmą ir paskutinį kartą, Vizli.

Tarpdury stovėjo Drakas Smirdžius, jam už nugaros - Niurzga ir Gylis, peštukai jo draugeliai, per vasarą, regis, išaugę dar mažiausiai po pėdą. Jie, matyt, nugirdo pokalbį pro duris, mat Semas su Dinu jų buvo neuždarę.

- Neprisimenu, kad būtume tave kvietę, - šaltai tarė Haris.

- Vizli, kas tenai? - paklausė Smirdžius, rodydamas į Kiaulialiūkinės narvelį. Nuo jo krašto maskatavo Ronio išeiginio apsiausto rankovė. Aiškiai buvo matyti apspurę nėriniai.

Ronis šoko slėpti apsiausto, bet Smirdžius jį pralenkė ir patraukė už tos rankovės.

- Jūs tik pažiūrėkit! - nudžiugo Drakas ir iškėlė Ronio apsiaustą Niurzgai su Gyliu pasigrožėti. - Vizli, nejaugi ketinai jį vilkėti, ką? Hm, devyniolikto amžiaus pabaigoje jis buvo labai madingas...

- Smirdžiau šūdėdy! - suriko Ronis, užraudonijęs taip, kad skruostai nusidažė jo nelemto apsiausto spalva. Smirdžius piktai kvatojo, Gyls su Niurzga irgi paikai nusižvengė.

- Taigi... ketini dalyvauti, Vizli? Ketini išbandyti laimę ir išgarsinti šeimos vardą? Ir pinigėliai, kas be ko... Jeigu laimėsi, galėsi nusipirkti padorių drabužių...

- Apie ką čia pliurpi? - niršo Ronis.

- Tai ar dalyvausi? - pakartojo Smirdžius. - Na, bent jau tu, Poteri, tikrai. Juk niekad nepraleidi progos pasirodyti, ar ne?

- Arba paaiškink, apie ką kalbi, Smirdžiau, arba išeik, - irzliai tarė Hermiona per knygos viršų.

Blyškų Smirdžiaus veidą nušvietė šypsena.

- Tik nesakykit, kad nežinote! - suspigo Smirdžius. - Turi tėvą ir brolių ministerijoje ir nežinai? Dieve, man tėvas kažį kadaį pasakė. Išgirdo iš Kornelijaus Karamelės. Na, bet tėvas bendrauja tik su ministerijos grietinėle... galbūt tavo tėvo, Vizli, per menkos pareigos, kad žinotų... Taip, prie jo tikriausiai niekas nekalba apie svarbius dalykus....

Vėl nusikvatojęs Smirdžius mostelėjo sėbrams, ir visi trys išsinešdino. Ronis atsistojęs užtraukė kupė duris su tokiu smarkumu, kad net stiklas išbyrėjo.

- Roni! - sudraudė Hermiona ir išsitraukusi lazdelę tarė: *Reparo!* Duženos gražiausiai sulipo į vientisą stiklą ir išoko į durų rėmą.

- Ką gi... Pučiasi, kad jis žino viską, o mes nieko, - niršo Ronis. - *Tėvas bendrauja tik su ministerijos grietinėle...* Tėtis kada panorėjęs galėjo būti paaukštintas, bet jam patinka ten, kur jis dirba.

- Žinoma, taip, - ramiai tarė Hermiona. - Nesileisk, kad tasai Smirdžius tau sugadintų nuotaiką, Roni...

- Jis! Man sugadins nuotaiką? Cha! - šūktelėjo Ronis ir paėmęs pyragaitį suspaudė taip, kad iš jo liko košė.

Visą kelionę Ronis kiurksojo be ūpo. Tylėdamas persirengė mokykliniais drabužiais ir piktai žaibavo akimis netgi tada, kai Hogvartso ekspresas pagaliau ėmė lėtinti greitį ir sustojo juodoje Kiauliasodžio stoties tamsoje.

Atsidarius vagono durims, virš galvų nugrumėjo griaustinis. Hermiona Banditą susupo į savo apsiaustą, Ronis Kiaulialiūkinę paliko uždengtą savuoju išeiginiu drabužiu, ir visi nupėdino susigūžę ir prisimerkę nuo liūtis. Lietus taip įsismarkavo, kad, rodės, ant galvų kliokia kibirai šaltutėlio vandens.

- Labas, Hagridai! - sušuko Haris, perono gale išvydęs dūluojant milžinišką figūrą.

- Labutis, Hari! - pamojo Hagridas. - Pasimatysim puotoje, jeigu nepaskėsime!

Mat pirmakursiai į pilį plaukdavo per ežerą valtėlėmis kartu su Hagridu.

- Ūūū, tokiu oreliu nenorėčiau kapstyti per ežerą, - tvirtai pasakė Hermiona ir nusipurtė. Su visa mokinių minia jie palengva stūmėsi tamsiu peronu. Prie stoties jų laukė šimtai karietų be arklių. Haris, Ronis, Hermiona ir Nevilis dėkingi sulipo į vieną kariatą, dūrelės smagiai užsitrėnkė, ir štai ilga karietų virtinė, taškydama purvus, jau darda keliu į Hogvartso pilį.

DVYLIKTRAS SKYRIUS

Burtų trikovės turnyras

Pro vartus, papuoštus sparnuotų šernų statulomis, pavojingai siūbuodamos, kariatės nutrinksėjo vingiuota pilies alėja. Lauke jau užė tikra audra. Prisispaudęs prie stiklo, Haris žiūrėjo, kaip artėja Hogvartsas, kaip už tankios lietaus uždangos blausiai mirguliuoja žiburiai pilies languose. Kariatės sustojus priešais akmeninius laiptus, kurių viršuje buvo sunkios ažuolinės durys, dangų perskrodė žaibas. Pirmosiomis kariatomis atvažiavę mokiniai jau lipo laiptais. Haris, Ronis, Hermiona ir Nevilis išsoko ant žemės ir taip pat pasileido aukštyn; apsidairė tik tada, kai atsidūrė erdviame deglais apšviestame vestibulyje su nuostabiai gražiais marmuro laiptais.

- Rupūžėle... - nusipurtė Ronis, viską aplinkui aptaškydamas vandens lašais. - Jeigu šitaip bus, ežeras išeis iš krantų. Aš tiesiog permirkau... AU!

Atlėkęs nuo palubės, Roniui ant galvos nukrito ir sprogo didelis raudonas vandens pilnas balionas. Varvantis ir spjaudydamasis Ronis atsitrenkė į Hari. Nukrito antra vandens bomba - vos nepataikiusi Hermionai, ji susprogo Hariui prie kojų, apliedama šaltu vandeniu visus sportbačius. Mokiniai aplinkui spiegė ir stumdėsi stengdamiesi gelbėtis nuo apšaudymo. Pakėlęs akis, Haris išvydo palubėje skraidžiojant poltergeistą Akilandą: nediduką žmogutį varpeliais aptaisyta kepure ir oranžine varlyte pakaklėj. Su didžiausiu susikaupimu savo plačiame piktame veide jis vėl nusitaikė.

- Akilanda! - pašaukė griežtas balsas. - Akilanda, tučtuojau nusileisk!

Iš didžiosios salės išpuolė profesorė Makgonagal, direktoriaus pavaduotoja ir Grifų Gūžtos koledžo vadovė. Paslydusi šlapiomis grindimis, spėjo įsikabinti Hermionos, kad nepargriūtų.

- Oi, atsiprašau, panele Įkyrėle....

- Nieko tokio, profesore, - sumurmėjo Hermiona ir pasitrynė kaklą, mat profesorė sugriebė už jo.

- Akilanda, tuoj pat nusileisk! - vėl užriko profesorė Makgonagal, taisydamasi savo smailią kepurę ir piktai žiūrėdama per keturkampių akiinių viršų.

- Ot ir nenusileisiu! - sukvakšėjo Akilanda, paleisdamas vandens bombą ant būrelio penktakursių panelių. Tos cypdamos nūrė į salę. - Jau šlapios kaip vištos, a? Aš jums, akiplėšos! Yyyyyy! - Ir jis nutaikė bombą į ką tik įžengusius kelis antrakursius.

- Aš pašauksiu direktorių! - pagrasino profesorė. - Perspėju, Akilanda...

Akilanda parodė liežuvį, numetė paskutines vandens bombas ir beprotiškai kikendamas užzvimbė marmuro laiptais.

- Nagi, žygiuokit! - irzliai paliepė profesorė sušlapusiems mokiniams. - Visi į didžiąją salę!

Haris, Ronis ir Hermiona slydinėdami ir klupinėdami įėjo pro dvivėres duris dešinėje. Ronis tūžmingai bambėdamas vis braukė nuo veido šlapius plaukus.

Didžioji salė buvo tradiciškai papuošta mokslo metų pradžiai. Ore viršum stalų šimtai plevenančių žvakių nušvietė aukso taures ir lėkštes. Keturis ilgus stalus apsėdę mokiniai kėlė linksmą šurmulį. Salės gale priešais mokinius stovėjo penktas stalas, prie jo sėdėjo mokytojai. Salėje buvo daug šilčiau. Haris, Ronis ir Hermiona praėjo Klastūnyno, Varno Nago ir Švilpynės stalus ir su kitais „grifiukais“ atsisėdo prie savojo stalo, šalia Beveik Begalvio Niko, Grifų Gūžtos vaiduoklio. Baltas kaip perlas ir beveik peršviečiamas, Beveik Begalvis Nikas šįvakar vilkėjo savo įprastinę drabužį labai aukšta raukinių apykakle, ne tik atrodančia šventiškai,

bet ir prilaikančia jo beveik nukirstą galvą, kad per daug nemataruotų į šonus.

- Gerą vakarą, - nusišypsojo jis.

- Gal kam ir geras, - atšovė Haris. Jis nusiavė sportbačius ir išpylė vandenį. - Tegul tik negaišta su paskirstymu, nes aš išbadėjęs kaip vilkas.

Pirmąją mokslo metų dieną mokiniai būdavo paskirstomi, kur mokysis. Taip jau nelemtai susiklostė, kad po savo paskyrimo Hariui daugiau neteko dalyvauti šioje ceremonijoje, todėl jis nekantriai jos laukė.

Staiga iš galustalės pašaukė uždusęs, sujaudintas balselis:

- Sveikas, Hari!

Tai buvo Kolinus Krivis, trečiakursis, stačiai garbinantis Hari.

- Labas, Kolinai, - nedraugiškai burbtelėjo Haris.

- Atspėk naujieną, Hari! Žinai, ką, Hari? Mano brolis priimtas! Denis!

- Na, ir gerai.

- Jis toks laimingas! - nenustygo vietoje Kolinus. - Tikiuosi, kad pakliusi į Grifų Gūžtą! Laikykit špygą, Hari, gerai?

- Hm... gerai. - Haris atsisuko į draugus ir Beveik Begalvį Niką. - Broliai ir seserys paprastai paskiriami į tą patį koledžą, ar ne? - paklausė prisiminęs Vizlius, kurie visi septyni mokėsi Grifų Gūžtoje.

- O ne, nebūtinai, - tarė Hermiona. - Parvatės Patil dvynė sesuo Varno Nage, o jos visiškai vienodos, atrodo, turėtų mokytis kartu?

Haris pažvelgė į Garbingąjį - mokytojų stalą. Ten buvo daugoka tuščių kėdžių. Hagridas, aišku, tebesipuškėna su naujokais per ežerą. Profesorė Makgonagal turbūt prižiūri vestibulio valymą, tačiau liko dar viena kėdė ir jis nesugalvojo, ko dar trūksta.

- Kur naujasis Apsigynimo nuo juodosios magijos mokytojas? - paklausė Hermiona, irgi nužiūrinėdama Garbingąjį stalą.

Dar nebuvo šito dalyko mokytojo, kuris būtų išsilaikęs ilgiau kaip tris semestrus. Iš jų Hariui labiausiai patiko profesorius Lubinas, metęs mokyklą praeitais metais. Jis peržvelgė visą stalą - tikrai jokio naujo veido.

- Gal negalėjo rasti, - susirūpino Hermiona.

Haris išžiūrėjo atidžiau. Neūžauga Flitvikas, kerėjimo mokytojas, kiūksėjo ant krūvos pagalvėlių šalia profesorės Diegavirtės, dėstančios herbologiją. Ant išsidraikiusių žilų plaukų kreivai kėpsojo smaili raganos kepurė. Ji kalbėjosi su profesore Kairiaranke iš astronomijos katedros. Greta sėdėjo blyškiaveidis ir kumpanosis nuodų ir vaistų mokytojas Sneipas riebaluotais plaukais - Hario nemėgstamiausias žmogus Hogvartse. Hario pasidygėjimas Sneipu prilygo gal tik paties Sneipo neapykantai, kurią tas jautė Hariui, neapykantai, ypač sustiprėjusiai (jei tai įmanoma) anais metais, kai Haris padėjo Sirijui pabėgti iš po pat ilgosios Sneipo nosies, o juk Sneipas ir Sirijus nuo mokyklos laikų buvo didžiausi priešai.

Šalia Sneipo buvo tuščia kėdė, tikriausiai čia ateis profesorė Makgonagal. Dar toliau, per patį stalo vidurį, sėdėjo profesorius Dumbldoras, direktorius, žvakių šviesoje spindėjo jo sidabriniai plaukai ir barzda. Puiškus tamsiai žalias apsiaustas buvo išsiuvinėtas žvaigždėmis ir mėnuliais. Jis sėdėjo suglaudęs ilgų plonų pirštų galiukus ir jais parėmęs smakrą pro pusinius akinukus užsigalvojęs žvelgė į lubas. Ir Haris pažiūrėjo aukštytyn. Lubos buvo užburtos, jos atrodė visai kaip dangus lauke, taigi dabar - kaip niekada audringas. Juo lėkė juodi ir violetiniai debesys, o lauke sugriaudus čia tvykstelėjo žaibas.

- Oi, greičiau, - sudejavo Ronis. - Regis, patį hipogrifą praryčiau.

Sulig tais žodžiais salės durys atsivėrė ir visi nutilo. Profesorė Makgonagal įvedė ilgą naujokų vorą. Haris, Ronis ir Hermiona buvo šlapį, tačiau kaip atrodė šitie! Sakytum ne laiveliais būtų atkakę į pilį, o patys plaukte perplaukę ežerą. Visi tirtėjo iš baimės ir šalčio. Jie išsirikiavo priešais mokytojų stalą veidu į mokinius - paskutinis atsistojo mažiausias vaikas, berniukas pilkšvais plaukeliais, apsitūlojęs, kaip pažino Haris, Hagrido kurmenų kailiniais. Kailiniai jam buvo tokie dideli, jog jis stovėjo iškišęs galvą lyg iš juodos gauruotos palapinės. Smulkus veidelis, blyskiantis virš apykaklės, buvo nežmoniškai susijaudinęs. Atsistojęs į vie-

ną gretą su įsibailinusiiais bendraamžiais, pamatė Koliną Krivį. Iškėlęs abu nykščius, vien lūpomis išdidžiai pranešė:

- Aš išvirtau iš valties!

Profesorė Makgonagal priešais naujokus pastatė trikoję taburetę ir ant jos padėjo seną seną, purviną, sulopytą burtininko kepurę. Naujokai išpūtė akis. Kiti taip pat. Valandėlę buvo tylu. Staiga plyšys prie krašto išsižiojo lyg plačiausi žabtai ir kepurė užtraukė:

*Seniai seniai, kai dar buvau
Tvarkinga ir nauja,
Garsėjo šioj šaly plačiai
Žiniuoniai keturi:
Narsus dykynių Grifas,
Tauri tarpeklių Varnanagė,
Slėnių meili Švilpynė,
Pelkių gudrus Klastuolis.
Ir sugalvojo kartą,
Sukūrė didų planą
Vaikus išmokyti burtų -
Taip Hogvartsq įkūrė.
Kiekvienas atskirai
Turėjo savo skyrių,
Nes jie iš mokinių
Norėjo vis ko kito.
Mat Grifas vertino labiausiai
Pašėlusį narsumą,
O Varnanagei protas buvo
Didžiausias pranašumas.
Švilpynei širdį glostė
Kantrybė ir stropumas,
Na, o Klastuoliui tiko*

*Garbėtroškos plėšrumas.
 Gyvi kol buvo, patys rinkos
 Sau mokinius iš būrio,
 Bet kas paskirstys tuos vaikus,
 Kai burtininkai mirs?
 Surado būdų Grifas pats -
 Nusiplėšė kepurę
 Ir įkrėtė man smegenų,
 Kad vietoj jų darbuočiaus!
 Na, maukis ant ausų mane:
 Dar niekad nesuklydau,
 Atspėsiu tavo troškimus
 Ir liepsiu, kur tau eit!*

Paskirstymo kepurei baigus dainą, salė pratrūko ploti.

- Kai mus skirstė, ji kitaip dainavo, - pasakė Haris, plodamas su visais.

- Kasmet vis kita daina, - tarė Ronis. - Kepurės gyvenimas tikriausiai labai nuobodus, kaip sakot? Ko gera, visus metus kuria naują dainą.

Profesorė Makgonagal išvyniojo ilgą pergamento ritinį.

- Kai pašauksiu pavarde, užsidėsite kepurę ir atsisėsite ant taburetės, - paaiškino ji. - Kepurei paskelbus, į kokį koledžą paskiria, eisite sėsti prie atitinkamo stalo.

- Stiuartas Akerlis!

Priėjo berniukas, drebančias nuo galvos iki kojų, paėmė kepurę, užsidėjo ir atsisėdo.

- Varno Nagas! - sušuko kepurė.

Stiuartas Akerlis nusiėmė kepurę ir nuskubėjo prie Varno Nago stalo, kur visi jį pasitiko plojimais. Haris pamatė, kaip Čo, Varno Nago gaudyvoja, drąsina atsisėdusį Stiuartą. Akimirka Harį pagavo keistas noras irgi atsisturėti prie ano stalo.

- Malkolmas Blogulis!
- Klastūnynas!

Ėmė ploti stalias kitoje salės pusėje. Haris matė, kaip Bloguliui ploja Smirdžius. Haris pagalvojo: kažin ar Blogulis žino, kad Klastūnynas išleidžia juodųjų magų ir raganų daugiau už kitus koledžus. Fredis ir Džordžas Blogulį palydėjo šnypštimu.

- Eleonora Brenstoun!
- Švilpynė!
- Ovenas Koldvelas!
- Švilpynė!
- Denis Krivis!

Mažiukas Denis Krivis vos nepargriuvo primynęs Hagrido kailinius, ir tą akimirką pro duris už mokytojų stalo į salę įgriuvo pats Hagridas. Gal du kartus aukštesnis už paprastą žmogų ir mažiausiai tris kartus drūtesnis, Hagridas ilgais juodais susitaršiusiais plaukais ir ilga barzda atrodė baisokai - klaidingas išpūdis, nes Haris, Ronis ir Hermiona žinojo, koks Hagridas geraširdis. Atsisėdęs į Garbingojo stalo galą, jis mirktelėjo jiems ir žiūrėjo, kaip Denis Krivis dedasi Paskirstymo kepurę. Plyšys plačiai išsižiojo...

- Grifų Gūžta! - sušuko Kepurė.

Hagridas plojo kartu su visais „grifiukais“, kai Denis Krivis, plačiai išsišiepęs, padėjo Kepurę ant taburetės ir nuskubėjo pas brolių.

- Kolinai, aš išgriuvau iš valties! - džiugiai sušuko klestelėdamas į tuščią kėdę. - Buvo nuostabu! Bet kažkas vandenyje mane sugriebė ir įstūmė atgal į valtį!

- Jėga! - susižavėjo ir Kolinai. - Tikriausiai milžiniškas galvakojis, Deni!

- Nejaugi! - apstulbo Denis, tarsi net drąsiausiose svajonėse abu nebūtų galėję tikėtis daugiau negu šleptelėti į audringą ir baisingai gilų ežerą, o paskui pabaisos būti išstumtiems iš vandens.

- Deni! Deni! Matai tą berniuką? Juodaplaukį ir su akiniais? Matai? Ar žinai, kas jis, Deni?

Haris pažvelgė į Paskirstymo kepurę, kurią dabar mūvėjo Ema Dobs.

Paskirstymas tęsėsi. Berniukai ir mergaitės, nevienodai išsigandę, vienas paskui kitą žengė prie taburetės. Eilė lėtai tirpo, profesorė Makgonagal užbaigė L raidę.

- Oi, greičiau, - aimanavo Ronis, trindamasis pilvą.

- Nagi, Roni, paskirstymas svarbesnis už valgį, - pamokė Beveik Begalvis Nikas, Lorai Medli tapus Švilpynės mokine.

- Na, žinoma, jeigu esi negyvas, - atkirto Ronis.

- Nuoširdžiai tikiuosi, kad šių metų Grifų Gūžtos naujokai bus ryžtingai nusiteikę, - tarė Beveik Begalvis Nikas, plodamas, kai prie Grifų Gūžtos stalo atsisėdo Natali Makdonald. - Juk nenorime, kad baigtųsi pergalės?

Grifų Gūžta trejus metus iš eilės laimėjo mokyklos kvidičo čempionatą.

- Grehamas Pričardas!

- Klastūnynas!

- Oria Kirk!

- Varno Nagas!

Ir pagaliau Kevinu Vitbiu („Švilpynė!“) paskirstymas baigėsi. Profesorė Makgonagal paėmė Kepurę, taburetę ir išnešė.

- Pagaliau, - tarė Ronis, stverdamas peilį ir šakutę ir viltingai įbesdamas akis į savo auksinę lėkštę.

Atsistojo profesorius Dumbldoras. Jis nusišypsojo ir, sveikindamas visus, plačiai išskėtė rankas.

- Turiu jums pasakyti vos du žodžius, - skardžiu balsu pasakė jis. - Gero apetito!

Beveik Begalvis Nikas graudžiai žiūrėjo, kaip Haris, Ronis ir Hermiona kraunasi lėkštes.

- Aa, jau galima gyventi, - suburbėjo Ronis, pilna burna bulvių košės.

- Džiaukitės, kad iš viso įvyko puota, - pranešė Beveik Begalvis Nikas. - Mat virtuvėje buvo kilę neramumai.

- O kas atsitiko? - paklausė Haris, maumodamas kepsnio kąsnį.

- Akilanda, kas gi daugiau, - atsakė Beveik Begalvis Nikas, purtydamas galvą, ir ji pavojingai nusviro ant šono. Jis patraukė aukštyn raukinių apykaklę. - Įprastas ginčas. Jis norėjo ateiti į puotą. O juk apie tai negali būti nė kalbos, patys žinote, koks jis, visiškas laukinis, pamatęs lėkštę su valgiu nesusilaiko jos nesviedęs. Sušaukėm dvasių pasitarimą. Dručkis Vienuolis norėjo leisti, bet Kruvinasis Baronas griežtai pasakė „ne“, ir, mano nuomone, gerai padarė.

Kruvinasis Baronas buvo Klastūnyno vaiduoklis - ištįsusi ir tyki šmėkla, aptaškyta sidabrinio krauju. Jis vienintelis visame Hogvartse galėjo suvaldyti Akilandą.

- Mums irgi pasirodė, kad Akilanda kažko įtūžęs, - niūriai pasakė Ronis. - Ką gi jis iškrėtė virtuvėje?

- O, kaip visada, - gūžtelėjo beveik Begalvis Nikas. - Pridarė visokių eibių. Išmėtė puodus ir keptuves. Visą virtuvę užliejo sriuba. Namų elfus taip pergąsdino, kad tie vos neišprotėjo...

Hermiona apvertė savo auksinę taurę. Per baltą drobinę staltiesę nuvinguriavo moliūgų sulčių upelis, bet Hermiona net nepažvelgė.

- Nejau ir čia esama namų elfų? - pasibaisėjusi paklausė Beveik Begalvį Niką. - Čia, Hogvartse?

- O kaipgi, - nustebo tas dėl tokio Hermionos elgesio. - Didžiausias skaičius iš visų Britanijos gyvenamųjų namų, jeigu neklystu. Jų bus per šimtą.

- Nė vieno nesu mačiusi, - tarė Hermiona.

- Na, dieną jie beveik neišlenda iš virtuvės. O naktį valo mokyklą. Kursto židinius ir panašiai. Supranti, jie ir turi būti nematomi. Namų elfas geras tada, jeigu nežinai, kad jis išvis yra.

Hermiona tik akis išpūtė.

- Tačiau jiems mokama už darbą? - nerimo Hermiona. - Juk atostogas gauna, ar ne? Ir... ir nedarbingumo pašalpas, ir pensijas, viską?

Beveik Begalvis Nikas vos nepaspringo iš juoko, apykaklė nusmuko ir galva pakibo ant siauručio kaklo odos ir raumenų ruoželio.

- Nedarbingumo lapelius ir pensijas? - pakartojo jis pastumdamas galvą į vietą ir vėl paremdamas apykakle. - Namų elfams nereikia jokių pensijų ir nedarbingumo pašalpų.

Hermiona pažvelgė į savo beveik neliestą lėkštę ir, padėjusi įrankius, pastūmė ją nuo savęs.

- Oi, liaukis, - burbtelėjo Ronis ir netyčia apdrabstė Hari mėsos apkepų kruopelėmis. - Ik... atsiprašau, Hari. - Jis nurijo kąsnį. - Gali mirt iš bado, bet jiems neišsiūlysi jokios nedarbingumo pašalpos.

- Vergų darbas, - piktai išpūtė orą pro nosį Hermiona. - Šita vakarinė atsirado vergų darbu.

Ir ji daugiau nieko neėmė į burną.

Tamsius aukštus langus tebečaižė lietus. Sudundėjo griaustinis, sužvango langų stiklai, audringas lubas nutvieskė žaibas, apšviesdamas aukso lėkštes. Pirmo patiekalo likučiai išnyko, ir atsirado desertas.

- Pyragaičiai su sirupu! - gundė ją Ronis. - Šokoladinis tortas!

Tačiau Hermiona pervėrė jį žvilgsniu, taip panašiu į profesorės Makgonagal, kad jis nutilo.

Kai ir desertas buvo sudorotas, o lėkštės net švietė dingus paskutiniams trupinėliams, Albas Dumbldoras vėl atsistojo. Balsų gaudesys salėje iškart nutilo, tik buvo girdėti, kaip kaukia vėjas ir barbena lietus.

- Taigi! - nusišypsojo direktorius. - Dabar, kai visi pasotinti ir pagirdyti („Cha!“ - purkštelėjo Hermiona), noriu vėl paprašyti jūsų dėmesio ir pranešti keletą dalykų.

Mokyklos ūkvedys ponas Filčas paprašė mane perduoti jums, kad papildytas pilyje draudžiamų daiktų sąrašas, į jį įtraukti Spiegiantieji jo jo, plastikinės lėkštės su iltimis ir nuolat smūgiuojantieji bumerangai. Visą sąrašą sudaro berods keturi šimtai trisdešimt septyni pavadinimai. Kas nori, gali pasiskaityti pono Filčo kabinete. - Dumbldoras šyptelėjo. - Kaip paprastai, primenu, jog draudžiama kelti koją į mokyklos teritorijoje esantį

mišką, o iki trečio kurso - ir į Kiauliasodžio miestelį. Turiu ir nemalonią naujieną: šiais mokslo metais nebus kvidičo čempionato.

- Ką? - aiktelėjo Haris. Atsigręžė į Fredį ir Džordžą, kitus savo komandos kvidičininkus. Jie išsižioję spoksojo į Dumbldorą, atrodo, iš siaubo netekę žado.

Dumbldoras kalbėjo toliau:

- Taip nutarta dėl renginio, kuris prasidės spalį ir truks visus mokslo metus, taigi pareikalaus iš mokytojų begalės laiko ir energijos, bet aš neabejoju, kad jis jums suteiks daug džiaugsmo. Su dideliu malonumu pranešu, kad šiais metais Hogvartse...

Tačiau tada siaubingai trenkė griautinis ir atsidarė salės durys. Įžengė žmogus su ilga lazda, apsisiautęs juodu keliauninko apsiaustu. Visų galvos nukrypo į nepažįstamąjį. Jį netikėtai apšvietė dvišakas žaibas, per-rėžęs lubas. Jis nusigobė gobtuvą, krestelėjo ilgus tamsius plaukus, jau pamargintus žilės, ir pasuko prie mokytojų stalo.

Jo žingsniai gaudžiai aidėjo salėje. Pasiekęs stalą, sunkiai nušlubčiojo prie Dumbldoro. Vėl sužaibavo. Hermiona šūktelėjo.

Žaibo blyksnyje Haris aiškiai išvydo žmogaus veidą - tokio dar nebuvo regėjęs. Jis atrodė taip, lyg būtų išdrožtas iš išdžiūvusio medžio, o drožėjas nelabai išmanęs, koks turi būti žmogaus veidas, ir nelabai valdęs įrankio. Visas veidas buvo randuotas. Burna rodė lyg žaizda, trūko nosies dalies. Bet baisiausias buvo žmogaus akys.

Viena buvo mažutė, tamsi ir dygi, kita didelė, apskrita kaip pinigas ir ryškiai mėlyna. Mėlynoji akis nemirksėdama be paliovos visaip vartėsi, nors normalioji akis nieko nedarė. Staiga ji taip užsivertė, kad liko vienas baltymas.

Nepažįstamasis sustojo prie Dumbldoro. Jis atkišo ranką, randuotą kaip ir veidas, Dumbldoras ją paspaudė kažką murmeldamas. Jis, regis kažko klausė, bet nepažįstamasis be šypsenos pakratė galvą ir tyliai atsakė. Dumbldoras linktelėjo ir parodė sėstis į vietą šalia savęs.

Žmogėnas atsisėdo, nubraukė nuo veido karčius, prisitraukė lėkštę su dešrelėmis ir pauostė tuo, kas buvo likę iš nosies. Tada išsitraukė iš

kišenės peiliuką, pasmeigė juo dešrelę ir ėmė valgyti. Normalioji akis žiūrėjo į dešrelę, tačiau mėlynoji vis nerimo, vartėsi apžiūrinėdama salę ir mokinius.

- Noriu pristatyti naująją apsigynimo nuo juodosios magijos mokytoją, - žvaliai prabilo Dumbldoras. - Profesorius Rukna.

Paprastai naują mokytoją sutikdavo plojimai, bet šįsyk nei mokiniai, nei mokytojai neplojo, išskyrus Dumbldorą ir Hagridą. Jų skystučiai plojimai visuotinėje tyloje nuskambėjo apgailėtinais, ir juodu liovėsi. Visi kiti, priblokšti Ruknos šiurpios išvaizdos, tik spoksojo.

- Rukna? - nustebo Haris. - Rukna Baisioji Akis? Tas, kuriam šį rytą išskubėjo padėti tavo tėtis?

- Tikriausiai, - bailiai šnipštelėjo Ronis.

- Kas jam atsitiko? - sukuždėjo Hermiona. - Kodėl jo toks veidas?

- Nežinau, - atsakė Ronis, neatitraukdamas nuo Ruknos akių.

Ruknai šaltokas priėmimas buvo nė motais. Nė nepažvelgęs į ašotį su moliūgų sunka, jis išsitraukė iš apsiausto kišenės gertuvę ir gardžiai iš jos patraukė. Kai pakėlė ranką, apsiaustas truputį pasikėlė ir Haris pamatė po stalu medinę pėdą, tiksliau - kanopą. Dumbldoras kostelėjo vėl ketindamas kalbėti.

- Kaip jau minėjau, - nusišypsojo jis mokiniams, kaip vienas įsmėgusiems akis į Rukną Baisiąją Akį, - šiemet mums suteikta garbė organizuoti nepaprastai jaudinantį renginį, renginį, kurio nebuvo jau šimtas metų. Su džiaugsmu pranešu, kad šiemet Hogvartse vyks Burtų trikovės turnyras.

- JUOKAUJAT! - garsiai pasakė Fredis Vizlis.

Išnyko įtampa, kausčiusi visus nuo pat akimirkos, kai salėje pasirodė Rukna. Visi prajuko, Dumbldoras patenkintas šypsojosi.

- Ne, nejuokauju, ponaiti Vizli, nors kai priminei, galiu pasakyti, kad vasarą girdėjau puikų anekdotą apie trolį, raganą ir gnomą. Jie nuėjo į barą...

Profesorė Makgonagal garsiai krenkštelėjo.

- Aaa... gal tikrai ne vieta... - sutriko Dumbldoras. - Taigi apie ką aš kalbėjau? O taip - apie Burtų trikovės turnyrą. Na, kai kurie nežinote, kas tai yra, todėl tikiuosi, jog tie, kurie žino, atleis man už trumpą paaikškinimą ir per tą laiką laisvai pasvajos.

Burtų trikovės turnyras pirmą kartą įvyko prieš septynis šimtus metų. Tai buvo draugiškos varžybos tarp trijų didžiausių Europos burtų mokyklų - Hogvartso, Biobetonso ir Durmštrango. Kiekvienai mokyklai atstovavo jos čempionas. Trys čempionai rungėsi trijose magijos rungtyse. Turnyras vykdavo kas penkeri metai vis kitoje mokykloje. Visų įsitikinimu, tai buvo geriausias būdas suartinti įvairių tautų raganoms ir raganams. Tačiau labai išaugus žuvusiųjų skaičiui, turnyro tradicija nutrūko.

- Žuvusiųjų skaičiui? - sunerimo Hermiona. Bet dauguma mokinių salėje nerodė jokio nerimo. Kai kurie susijaudinę šnibždėjosi, o ir Hariui labiau rūpėjo išgirsti apie turnyrą, negu galvoti apie žmones, jame žuvusius prieš kelis šimtus metų.

- Kelis kartus bandyta turnyrą atgaivinti, - pasakojo Dumbldoras, - tačiau nesėkmingai. Vis dėlto mūsų ministerijos Tarptautinio magų bendradarbiavimo ir Magiškųjų žaidimų bei sporto departamentai nusprendė, jog atėjo laikas dar kartą pamėginti. Visą vasarą plušome norėdami užtikrinti, kad šį sykį nė vienam dalyviui nebegrėstų mirtinas pavojus.

Biobetonso ir Durmštrango vadovai su varžybų dalyvių sąrašu atvyks spalį, o per Heloviną įvyks trijų čempionų rinkimas. Nepriklausomas teisėjas nuspręs, kurie mokiniai verti rungtis dėl Burtų trikovės taurės - šlovės savo mokyklai ir tūkstančio aukso galeonų asmeninio prizo.

- Aš dėl jos kovosiu! - sušnypštė Fredis Vizlis. Jo veidas užkaito nuo minties apie tokią garbę ir turtą. Ne jis vienas įsivaizdavo tapęs Hogvartso čempionu. Haris matė, kaip prie visų stalų mokiniai arba susižavėję žiūri į Dumbldorą, arba karštai šnibždasi su kaimynais. Tačiau Dumbldoras vėl prabilo ir visi nuščiuvo.

- Nors žinau, kad visi trokštate laimėti Hogvartsui taure, dalyvaujančiųjų mokyklų vadovai drauge su Magijos ministerija nusprendė šiais

metais įvesti dalyvių amžiaus apribojimą. Į varžytuves dėl čempiono vardo bus įtraukiami tik pilnamečiai, tai yra tie, kurie jau turi septyniolika metų. Ši priemonė, - pakėlė balsą Dumbldoras, nes keli mokiniai pasi-piktinę šūktelėjo, o Vizlių dvyniai staiga susiraukė kaip devynios pėny-čios, - mūsų manymu, neišvengiama, mat turnyro rungtys tebebus sun-kios ir pavojingos, kad ir kokios būtų atsargumo priemonės. Sunku pati-kėti, kad jas įveiktų žemesnių negu šešto ar septinto kursų mokiniai. Aš pats pasirūpinsiu, kad joks nepilnametis neapgautų mūsų nešališko tei-sėjo ir netaptų Hogvartso čempionu. - Jo melsvos akys valiūkiškai žyb-telėjo užkliuvusios už maištingų Fredžio ir Džordžo fizionomijų. - Todėl labai prašau negaišti laiko ir nesismelkti į dalyvių sąrašus, jeigu neturite septyniolikos.

Biobetonso ir Durmštrango delegacijos atvyks spalio mėnesį ir bus su mumis kone visus mokslo metus. Žinau, kad visi gerbsite ir godosite mūsų svetimšalius svečius ir iš visos širdies remsite išrinktąjį Hog-vartso čempioną ar čempionę. Dabar jau vėlu, o aš žinau, kaip svar-bu, kad rytoj į pamokas visi ateitumėt žvalūs ir pailsėję. Taigi miegu-čio! Mikliai!

Dumbldoras atsisėdo ir ėmė šnekėtis su Rukna Baisiāja Akimi. Moki-niai brazdėdami ir trinksėdami atsistojo ir būriu patraukė prie didžiųjų durų į vestibulį.

- Kaip jie drįsta! - niršo Džordžas Vizlis, neprisidėjęs prie minios. Li-kęs stovėti, jis varstė Dumbldorą piktu žvilgsniu. - Balandį mums su-kanka septyniolika, kodėl negalime ir mes pabandyti?

- Tegul nebando man sukliudyti! - šnairavo ir Fredis į Garbingąjį sta-lą. - Čempionai galės daryti tokius triukus, kokių šiaip niekada neleistų. O kur dar tūkstančio galeonų prizas!

- Taip... - užsisvajoję Ronis. - Tūkstantis galeonų...

- Gana, - įsikišo Hermiona. - Liksime čia vieni, jeigu nepasijudinsite.

Jie išėjo į vestibulį. Fredis, Džordžas svarstė, kokiais būdais Dumbldo-ras galėtų sutrukdyti nepilnamečiams dalyvauti turnyro atrankoje.

- Kas tasai nešališkas teisėjas, kuris išrinks čempioną? - paklausė Haris.
- Nežinau, - atsakė Fredis, - bet turėsime jį apmulkinti. Man atrodo, Džordžai, užtektų poros lašiukų Senėjimo eliksyro...
- Tačiau Dumbldoras žino, kad esi nepilnametis, - prieštaravo Ronis.
- Aha, bet juk ne jis nuspręs, kas bus čempionas, ką? - įžvalgiai nutarė Fredis. - Mano galva, kai tas teisėjas gaus norinčiųjų sąrašus, iš kiekvienos mokyklos parinks geriausią ir nežiūrės, kiek jam metų. Dumbldoras nori mums neleisti, kad įsirašytume.
- Bet buvo žuvusiųjų! - susirūpinusi priminė jiems Hermiona, kai jie įžengė pro duris, paslėptas už tapetų, ir ėmė lipti kitais, šiauresniais laiptais.
- Na, taip, - išdidžiai tarė Fredis, - bet prieš daugybę metų, ar ne? Be to, koks įdomumas be jokios rizikos? Klausyk, Roni, o jeigu mes sugalvotume, kaip apmauti Dumbldorą? Norėtum dalyvauti konkurse?
- O kaip tau atrodo? - paklausė Ronis Harį. - Būtų šaunu, gal ne? Bet vis tiek gal norės vyresnių... Gal mes dar per mažai mokame...
- Aš tikrai per mažai, - tarė jiems už nugaros liūdnas Nevilio balsas. - Senelė tikriausiai norėtų, kad bandyčiau, ji man kala ir kala, kaip turėčiau palaikyti šeimos garbę. Matyt, reikės... oi!
- Nevilio koja prasmego pusėj laiptų. Hogvartse buvo daug tokių klasčių laiptų. Dauguma vyresniųjų mokinių kaip niekur nieko peršokdavo tokią pakopą, bet Nevilis garsėjo prasta atmintimi. Haris su Roniu suėmė jį už pažastų ir ištraukė. Laiptų viršuje stovintys šarvai girgždėdami ir žvangėdami juokėsi.
- Užsičiaupk, - praeidamas užvožė šarvų antveidį Ronis.
- Jie pasiekė angą į Grifų gūžtą, paslėptą už didelio storulės rausva suknele portreto.
- Slaptažodis? - pareikalavo ji.
- Tauškalai, - atsakė Džordžas. - Apačioj man pasakė prefektas.
- Portretas pasisuko šonan, ir jie sulipo pro angą. Apskritą bendrąjį kambarį šildė spragantis židinyš. Visur stovėjo minkšti krėslai ir stalai. Her-

miona piktai dėbtelėjo į linksmi šokančias liepsnas, ir Haris aiškiai išgirdo, kaip ji burbtelėjo: „Vergų darbas“. Palinkėjusi jiems labos nakties, ji išėjo į mergaičių pusę.

Haris, Ronis ir Nevilis paskutiniaus, įvijais laiptais užlipo į savo miegamąjį pačiame bokšto viršuje. Pasieniais stovėjo penkios lovos su baldakimais ir raudonomis užuolaidomis, kiekvienos kojūgalyje buvo jos savininko lagaminas. Dinas su Semu jau gulėsi. Semas savo airišką rozetę buvo prisegęs prie galvūgalio lentos, o Dinas Viktoro Krumo plakata pritvirtino virš stalelio prie lovos. Šalia buvo senasis Vest Hemo futbolo komandos plakatas.

- Nenormalūs, - atsiduso Ronis, pažvelgęs į visiškai nejudančius futbolininkus.

Haris, Ronis ir Nevilis apsilvilo pižamas ir atsigulė. Kažkas - namų elfas, kas gi daugiau? - buvo padėjęs į patalą šildyklę. Buvo taip jauku gulėti ir klausytis, kaip lauke šėlsta audra.

- Žinot, aš, ko gera, pamėginsiu užsirašyti, - mieguistu balsu tamsoje tarė Ronis. - Jeigu tik Fredis ir Džordžas sužinos, kaip... turnyras... niekad negali žinoti, ar ne?

- Gal ir taip, - apsisvertė ant šono Haris. Vaizduotėje praskriejo fantastiški vaizdai. Kaip jis apgavo nešališką teisėją ir tas patikėjo, kad jam septyniolika.. Jis tapo Hogvartso čempionu... Stovi pergalingai iškėlęs rankas priešais plojančią ir klykiančią mokyklą... Štai jis laimėjo ir Burtų trikovės turnyrą... Minioje matė tik Čo veidelį, šviečiantį džiaugsmu...

Haris nusišypsojo į pagalvę, labai patenkintas, kad Ronis nemato to, ką mato jis.

TRYLIKHTAS SKYRIUS

Rukna Baisioji Akis

Audra išsikvėpė tiktai rytą, nors lubos didžiojoje salėje tebebuvo apsi-
niaukusios, jose malėsi pilki debesys. Per pusryčius Haris, Ronis ir Her-
miona tyrinėjo naująją pamokų tvarkaraštį. Tolėliau Fredis, Džordžas ir
Li Džordanas aptarinėjo stebuklingus būdus, kaip pasidaryti vyresniems
ir patekti į turnyro konkursą.

- Šiandien pusė bėdos, visas rytas lauke, - pasakė Ronis, pirštu ves-
damas žemyn per pirmadienio tvarkaraštį. - Herbalogija su Švilpyne ir
magiškujų gyvūnų priežiūra... Velnias, ir vėl su Klastūnynu.

- Popiet dvi ateities būrimo pamokos, - sudejavo Haris. Be vaistų ir
nuodų, jis labiausiai nemėgo šitos pamokos. Profesorė Treloni nesiliovė
pranašauti Hariui mirtį, ir tas jį baisiai erzino.

- Seniai galėjot mesti kaip ir aš, - guviai tarė Hermiona, tepdamasi
sviestu skrebutį. - Tada mokytumėtės ko nors protingo, pavyzdžiui, arit-
momantijos.

- Matau, vėl valgai, - nusišaipė Ronis, matydamas, kad Hermiona dar
storai kraunasi džemo.

- Nutariau, kad yra geresnių būdų elfų teisėms ginti, - išdidžiai atšo-
vė Hermiona.

- Kurgi ne... Ir dar išalkai, - išsišiepė Ronis.

Staiga virš galvų sušnarėjo sparnai - pro atvirus langus įplasnojo šimtas
pelėdų. Jos atnešė ryto paštą. Haris negalvodamas pažvelgė aukštyn,
tačiau pilkų ir rudų plunksnų debesyje neišvydo baltos dėmės. Pelėdos
suko ratus ieškodamos adresatų. Didelė rusva pelėda nėrė prie Nevilio
Nevėkšlos ir numetė jam sterblėn paketą - Nevilis beveik visada pamirš-

davo ką nors įsidėti. Kitoje salės pusėje Drako Smirdžiaus didysis apuokas nutūpė jam ant peties nešinas berods įprastine saldainių ir pyragėlių siunta iš namų. Mėgindamas numaldyti skrandį graužiantį nerimą, Harris vėl ėmė kabinti savo košę. Ar gali būti, kad Hedvigai kas nors atsitiko ir Sirijus netgi negavo jo laiško?

Nuotaika nepasitaisė per pažliugusį daržą kėblinant į trečiąjį šiltnamį, tačiau tenai jį bent kiek prablaškė profesorė Diegavirtė - mokiniams parodė Hariui dar neregėto šlykštumo augalus. Išties jie labiau panėšėjo į didelius juodus šliužus, išlindusius iš žemių, o ne į augalus. Visi jie patyliukais raitėsi savo duobutėse. Jie buvo išmėtyti didelėm blizgančiom pūslėm, kurios atrodė pilnos skysčio.

- Pūsliagumbiai, - gyvai pranešė profesorė Diegavirtė. - Juos reikia išspausti. Ir surinkti pūlius...

- Ką taip? - pasibjaurėjo Semas Finiganas.

- Pūlius, Finiganai, pūlius. Jie nepaprastai vertingi, taigi neišliekit nė lašelio. Supilsit į šituos butelius. Apsimaukite slibino odos pirštines, nes neatskiesti Pūsliagumbių pūliai odai gali nežinia ką padaryti.

Spaudyti Pūsliagumbius buvo koktu, bet įdomu. Trūkusi pūslei, iš jos išsiverždavo gelsvai žalias skystis, smarkiai dvokiantis benzinu. Jį jie rinko į butelius, kaip buvo liepusi profesorė, ir pamokos gale turėjo kelias pintas pūlių.

- Madam Pomfri bus patenkinta, - tarė profesorė Diegavirtė, užkimšusi paskutinį butelį. - Pūsliagumbių pūliai - puikus vaistas nuo niekaip neišnykstančių spuogų. Mokiniams nebereikės griebtis visokių nesąmonių, kad jais atsikratytų.

- Kaip vargšė Eloiza Mašalaitė, - tyliai sucypė Hana Abatė, Švilpynės mokinė. - Ji bandė užsikerėti.

- Kvailelė, - papurtė galvą profesorė Diegavirtė. Vis dėlto madam Pomfri šiaip taip grąžino jai nosį.

Per žalią kiemą nuaidėjo galingi varpo dūžiai iš pilies - pamoka baigta, visi išsiskirstė. Švilpynė akmeniniais laiptais grįžo vidun, į transfigūra-

cijos pamoką, „grifiukai“ pasuko kiton pusėn ir per veją nudrožė pakalnėn, kur prie pat Uždraustojo miško stovėjo medinė Hagrido trobelė.

Hagridas laukė prie durų laikydamas už antkaklio Iltį - savo didžiulį šunį. Šalia gulėjo kelios atviros medinės dėžės. Iltis inkšdama tiesė galvą, matyt, nekantraudama geriau susipažinti su dėžių turiniu. Prisiartinę jie išgirdo keistą čežėjimą ir tarsi silpną sproginėjimą.

- Labą rytą! - pasveikino Hagridas Hari, Ronį ir Hermioną. - Verčiau palaukit Klastūnyno, tie jau nepraleis progos pasižiūrėti Šiknašaudžių Pliurzių.

- Ko tokių? - nustebo Ronis.

Hagridas parodė į dėžes.

- Fui! - atšoko Levanda Rudė.

Hario manymu, Šiknašaudžiai Pliurziai tikrai buvo „fui“. Panašūs į beformius vėžius be kiautų, klaikiai blyškūs ir gleivėti, su kojūkstėmis, styrančiomis į visas puses. Jokių galvų nesimatė. Kiekvienoje dėžėje jų krutėjo maždaug šimtas. Pliurziai buvo kokių šešių colių ilgio, jie lipo vienas per kitą aklai daužydami į dėžių šonus ir skleidė stiprų gendančios žuvies kvapą. Kartkartėmis Pliurzis iš paskuigalio išleisdavo kibirkštis ir tyliai pūkštelėdamas pašokdavo kelis colius į priekį.

- Ką tik išsiritę, - išdidžiai paaiškino Hagridas. - Taigi galėsite patys juos auginti. Galbūt pavyks vienas projektas su jais.

- O kodėl mes turėtume juos auginti? - paklausė šaltas balsas.

Atsirado „klastuoliai“. Klausimas buvo Drako. Niurzga ir Gylys suki-keno.

Hagridas apstulbo.

- Noriu pasakyti, ką jie daro? - vėl paklausė Smirdžius. - Kam jie reikalingi?

Hagridas išsižiojo, regis, įtemptai galvodamas. Po valandėlės atšiau-riai atsakė:

- Sužinosi per kitą pamoką, Smirdžiau. Šiandien juos tik pašersite. Pabandykite duoti ir šio, ir to, nežinau, ką jie mėgsta, niekad jų nelaikiau. Turiu skruzdžių kiaušinėlių ir varlių kepenėlių, truputį žaltienos.

- Pirma pūliai, dabar vėl, - suburbėjo Semas.

Tik dėl to, kad taip mylėjo Hagridą, Haris, Ronis ir Hermiona prisi-vertė semti rieškučiomis varlių kepenis ir krauti į dėžes - galgi susigundys tie Pliurziai. Haris smarkiai įtarė, kad visas tas reikalas visiškai beprasmiškas, nes Pliurziai atrodė be jokių žiočių.

- Ai! - po dešimties minučių suspiegė Dinas Tomas. - Nudegino!

Atskubėjo susirūpinęs Hagridas.

- Sprogo jo užpakalis! - piktai pasakė Dinas, rodydamas Hagridui raudoną ranką.

- Ką gi, kai paleidžia kibirkštis, gali nudeginti, - linktelėjo Hagridas.

- Fui! - vėl pasibjaurėjo Levanda Rudė. - Fui, Hagridai, koks ten smailys?

- A, kai kurie turi geluonį, - džiugiai paaiškino Hagridas (Levanda greit atitraukė nuo dėžės ranką). - Turbūt patinėliai... Patelės ant pilvų turi lyg ir spenelius. Manau, kad kraujui siurbti.

- Na, dabar suprantu, kodėl juos turime auginti, - tyčiojosi Smirdžius. - Kas nenorėtų namie laikyti gyvūnėlio, kuris vienu metu degina, gelia ir kanda?

- Jeigu jie nėra labai gražūs, nereiškia, kad nenaudingi, - atšovė Hermiona. - Slibino kraujas nuostabiai stebuklingas, tačiau juk nenorėtum namie laikyti slibiniuko?

Haris ir Ronis nusišypsojo Hagridui, o tas vogčiomis irgi jiems šyptelėjo iš po savo gauruotos barzdos. Haris, Ronis ir Hermiona puikiai žinojo, kad Hagridas nieko taip nenorėtų, kaip auginti slibiną, - pirmaisiais mokslo metais kelias savaites jis ir laikė slibiniūkštį, nirtingą Norvegijos gūbriuotąjį, vardu Norbertas. Hagridas tiesiog dievino pabaisiškus padarus - ir kuo pavojingesnis, tuo geriau.

- Na, laimė, kad tie Pliurziai bent maži, - tarė Ronis, kai po valandos jie grįžo į pilį pietauti.

- Dabar maži, - piktokai pasakė Hermiona, - bet jeigu Hagridas sužinos, kuo jie minta, ko gera, užaugs šešių pėdų ilgumo.

- Tačiau nieko blogo, jeigu paaiškės, kad jie gydo jūros ligą ar panašiai, tiesa? - gudriai išsišiepė jai Ronis.

- Gerai žinai, aš taip sakiau tik norėdama nutildyt Smirdžių, - tarė Hermiona. - Beje, manau, kad jis teisus. Geriausia būtų juos visus sutrypti, kol nepradėjo mūsų puldinėti.

Susėdę prie Grifų Gūžtos stalo, ėmė kirsti avienos žlėgtainį su bulvėmis. Hermiona valgė taip greitai, kad Haris su Roniu tik akis išpūtė.

- Hm, gal čia toks naujas būdas elfų teisėms ginti? - paklausė Ronis. - Užuoť badavus apšivemti?

- Ne, - atsakė Hermiona kaip galėdama oriau - kiek buvo įmanoma su pilna burna briuselinių kopūstų. - Aš tik noriu kuo greičiau į biblioteką.

- Ką? - negalėjo patikėti Ronis. - Hermiona, dar tik pirma diena mokykloje! Mums net namų darbų neuždavė!

Hermiona gūžtelėjo ir toliau šlavė valgį taip, lyg būtų kelias dienas nieko burnoj neturėjusi. Baigusi pašoko ir šūktelėjusi: „Susitiksime per vakarienę!“ išbėgo.

Varpui paskelbus popietės pamokų pradžia, Haris su Roniu patraukė į Šiaurinį bokštą, kur tankiai susuktų įviejų laiptų viršuje buvo sidabrinės kopėčios į apvalų liuką, virš kurio buvo profesorės Treloni kambarys.

Iškišus galvą pro liuką, į nosis trenkė pažįstamas saldus židinio aromatas. Kaip paprastai, užuolaidos buvo užtrauktos, apskritas kambarys skendėjo blausioje rausvoje šviesoje, kurią skleidė daugybė lempų, uždengtų lengvučiais šalikais ir skarelėmis. Haris su Roniu nulaviravo tarp kartūnu apmuštų kėdžių ir pufų ir atsisėdo prie savo nuolatinio staliuko.

- Laba diena, - tarė ašaringas profesorės Treloni balsas Hariui tiesiai už nugaros, jis net pašoko.

Liesa kaip šakaliukas moterytė didžiuliais akiniais, su kuriais akys atrodė per didelės veidui, profesorė Treloni žvelgė į Harį tragišku žvilgsniu, koku visada žiūrėdavo į jį. Židinio atšvaituose blykčiojo baisybė jos asmenį puošiančių karolių, grandinėlių ir apyrankių.

- Esi susirūpinęs, vaike, - liūdnai tarė ji Hariui. - Mano Vidinė akis po tavo narsiu veidu regi sunerimusią sielą. Apgailestauju, tačiau tavo nerimas nėra be pagrindo. Deja, matau, jog tavęs laukia sunkus metas... Nepaprastai sunkus... Bijau, kad tai, kas tave gąsdina, iš tiesų įvyks... ir galbūt greičiau, negu tu manai, - užbaigė ji beveik pašnibždom.

Ronis pasižiūrėjo į Hariį, tas atsakė akmeniniu žvilgsniu. Profesorė Tre-loni nuplaukė pro juos ir grakščiai atsisėdo į didelį sparnuotą krėslą priešais židinį. Levanda Rudė ir Parvatė Patil, profesorės didžiosios gerbėjos, sėdėjo visai šalia jos ant pufų.

- Mano mieli, laikas pažvelgti į žvaigždes, - prabilo ji. - Planetų keliai ir paslaptingi jų ženklai byloja tik tiems, kurie supranta dangaus kūnų šokio žingsnius. Žmonių likimus galima iššifruoti planetų spinduliais, pagal tai, kaip jie maišosi...

Tačiau Hario mintys plaukė kitur. Kvapi židinio ugnis visada jį migdydavo ir bukindavo protą, o padrikos profesorės šnekos apie ateities pranašavimą niekad jo per daug nežavėdavo - nors negalėjo pamiršti ką tik jos pasakytų žodžių: *Bijau, kad tai, kas tave gąsdina, iš tiesų įvyks...*

Bet Hermionos tiesa, piktokai pamanė Haris, iš tikrųjų profesorė Tre-loni - sena sukčiuvienė. Šiuo tarpu jis visiškai nieko nebijo... Na, nebent baiminasi, ar nesugautas Sirijus... Tačiau ką ta profesorė žino? Jis jau seniai nutarė, kad jos lygio ateities būrimas tėra spėlionių ir vaiduoklišku manierų mišinys.

Išskyrus, žinoma, tą kartą anų mokslo metų pabaigoje, kai ji išpranašavo, kad Voldemortas vėl prisikels... Pats Dumbldoras pasakė, kai Haris jam viską nupasakojo, kad, jo įsitikinimu, transas tikras.

- Hari! - šnipštelėjo Ronis.

- Ką?

Haris apsižvalgė - visa klasė žiūri į jį. Jis atsisėdo tiesiai: buvo beveik užsnūdęs nuo karščio ir susipynusių minčių.

- Aš sakiau, mano mielas, kad aiškiai esi gimęs pražūtingo Saturno poveikio buveinėje, - tarė profesorė šiek tiek nepatenkinta, kad jis gaudyte negaudo jos žodžių.

- Gimęs... atsiprašau, kur?

- Saturno poveikio buveinėje, mano mielas, Saturno! - atsakė profesorė bemaž pasipiktinusi, kad jo nepribloškė tokia žinia. - Tai reiškia kad gimei pragaištingos Saturno energijos taške. Tavo juodi plaukai... liesumas... tragiška netektis kūdikystėje... Manau, atspėsiu sakydama jog esi gimęs viduržiemį?

- Ne, aš gimiau liepą.

Ronis ėmė kosėti, kad nesusijuoktų.

Po pusvalandžio kiekvienas gavo sudėtingą apskritą diagramą ir mėgino pažymėti joje planetų padėtį jiems gimstant. Darbas buvo nuobodus, reikėjo nuolat žvilgčioti į kalendorius ir skaičiuoti planetų laipsnius

- Man čia atsirado du Neptūnai, - po kiek laiko, susiraukęs žiūrėdamas į savo pergamentą, pasakė Haris, - Tačiau taip negali būti, ar ne?

- Ooo, - atsakė Ronis, mėgdžiodamas paslaptinę profesorės šnibždesį, - kai danguje pasirodo du Neptūnai, tikras ženklas, kad gimė akinuotas nykštukas, Hari...

Semas ir Dinas, dirbantys netoliese, garsiai sukrizeno, bet ne tiek garsiai, kad jų neužgožtų sujaudintas Levandos Rudės cypimas:

- Oi, profesore, pažiūrėkit! Man rodos, nepažįstama planeta! Oi, profesore, kuri tai galėtų būti?

- Uranas, mano miela, - pažiūrėjusi į žvaigždėlapi, atsakė Treloni.

- Levanda, ar galima ir man žvilgtelėt į Uraną? - paklausė Ronis.

Lyg tyčia jį išgirdo profesorė Treloni ir tikriausiai dėl to pamokos gale uždavė tiek namų darbų.

- Pagal asmeninį horoskopą išnagrinėti, kokią įtaką jums turės planetų judėjimas kitą mėnesį, - pasakė ji griežtai, panašiau į profesorę Makgonagal, o ne savo įprastiniu fėjos balseliu. - Noriu, kad atnešumėt kitą pirmadienį, ir jokių atsiprašymų!

- Sena žiezula, - niūriai pasakė Ronis mokinių minioje, plaukiančioje laiptais žemyn į didžiąją salę vakarieniauti. - Visas savaitgalis nueis šuniui ant uodegos...

- Daug uždavė? - linksmi pasidomėjo juos pasivijusi Hermiona. - O profesorius Vektorius visai nieko neuždavė!

- Tik pamanykit, - burbtelėjo Ronis.

Vestibiulis buvo prisigrūdęs laukiančiųjų vakarienės. Vos atsistojo į eilę, už nugarų nuskardėjo balsas:

Haris, Ronis ir Hermiona atsigrėžė. Už jų stovėjo Smirdžius, Niurzga ir Gyls, lig ausų išsišiepę.

- Ko? - metė Ronis.

- Vizli, laikraštyje parašyta apie tavo tėvą! - garsiai, kad girdėtų visas vestibulis, pranešė Smirdžius, mojuodamas „Magijos žinių“ numeriu. - Paklausk!

MAGIJOS MINISTERIJOJE VĖL KLAIDOS

Atrodo, kad Magijos ministerijos vargai dar nesibaigė, rašo Rita Nepasėda, mūsų specialioji korespondentė. Vis dar kritikuojama dėl to, kad nesusitvarkė su žiūrovais per pasaulio kvidičo čempionatą, ir vis dar negalinti įrodyti, kur dingo viena darbuotoja, ministerija vakar įsivėlė į naują skandalą, kurį sukėlė Arnoldo Vizlio, dirbančio Žiobarų daiktų netinkamo naudojimo inspekcijoje, kvailiojimas.

Smirdžius pakėlė akis.

- Įsivaizduok, Vizli, jo net vardas ne tas, išeitų, kad yra visiškas nulis, ką? - džiaugėsi Smirdžius.

Vestibiulyje jau visi klausėsi. Smirdžius pasigardžiuodamas išlygino lapą ir skaitė toliau:

Arnoldas Vizlis, prieš dvejus metus apkaltintas skraidančio automobilio laikymu, vakar susistumdė su keliais Žiobarų tvarkos sergėtojais („policininkais“) dėl itin agresyvių šiuokšliadėžių. Pasirodo, ponas Vizlis atskubėjo padėti Ruknai Baisiajai Akiai, senyvam eksaurorui, išėjusiam iš darbo ministerijoje, kai kiekviename žingsnyje ėmė vaidintis, kad kėsinausi į jo gyvybę. Nenuostabu, jog ponas Vizlis, prisistatęs į visokiais būdais apsaugotus pono Ruknos namus, įsitikino, kad ponas Rukna ir vėl paskelbė netikrą pavojų. Ponas Vizlis paspruko nuo policininkų pirma priverstas pataisyti kai kuriuos jų atminties aspektus, tačiau „Magijos žinioms“ neatsakė, kodėl ministeriją įvėlė į tokį negarbingą, gėdingą epizodą.

- Yra ir nuotrauka, Vizli! - tarė Smirdžius, iškeldamas laikraštį. - Tavo tėvai prie savo namo - jeigu tą laužą galima pavadinti namu! O motinėlei būtų ne pro šalį bent kiek numesti svorio, ką?

Ronis drebėjo iš pykčio. Visi spoksojo į jį.

- Nešdinkis velniop, Smirdžiau, - metė Haris. - Einam, Roni...

- Aha, atrodo, šią vasarą pas juos svečiavaisi, Poteri? - nusišaipė Smirdžius. - Na, pasakyk, ar jo močia tikrai tokia stora ar tik nuotraukoje?

- O žinai, kokia tavo močia, Smirdžiau? - neliko skolingas Haris. Jis su Hermiona laikė Roniui už skvernų, kad nešoktų ant Smirdžiaus. - Susiraukus, lyg jai panosė būtų šūdu ištepta. Ar ji visada taip atrodo ar tik dėl to, kad tu buvai su ja?

Smirdžiaus blyškus veidas raustelėjo.

- Nedrįsk įžeidinėti mano motinos, Poteri.

- Tada užčiaupk savo riebią srėbtuvę, - atkirto Haris ir nusigrėžė.

TRINKT!

Kai kas suspiegė. Haris pajuto, kaip kažkas karšta brūkstelėjo per skruostą. Jau buvo beišsitraukias iš kišenės lazdele, bet nespėjus jos paliesti vėl išgirdo TRINKT ir riksmą, kuris nuaidėjo per visą vestibulį.

- NĖ NEMĖGINK, BERNIŪKŠTI!

Haris staigiai atsisuko. Marmuro laiptais žemyn klibikščiavo profesorius Rukna. Jo burtų lazdelė buvo nukreipta tiesiai į šešką, tirtantį ant akmeninių grindų kaip tik toj vietoj, kur ką tik stovėjo Smirdžius.

Vestibiulyje stoji baigi tyła. Visi stovėjo sustingę. Rukna atsigręžė į Hari - bent jau jo normalioji akis žvelgė į Hari; kita buvo atsisukusi į pakaušį.

- Ar pataikė į tave? - piktai suniurzgė Rukna.

- Ne, prašovė.

- NEDRISK! - suriko Rukna.

- Ko nedrįsti? - apstulbo Haris.

- Ne tau sakau - jam! - nykščiu per petį parodė jis į Niurzgą. Tas taip ir sustingo nespėjęs paimti šeško. Atrodė, lyg Ruknos besivartančioji akis mato kiaurai pakaušio.

Rukna ėmė šlubčioti Niurzgos, Gylio ir šeško pusėn. Žvėrelis bailiai sucypė ir nukurnėjo požemio laiptų link.

- Niekas nebus! - subliuvo Rukna ir vėl nusitaikė į jį lazdele - šeškas išlėkė aukštai į orą ir žnektelėjo ant grindų, dar sykį atšoko nuo jų.

- Nemėgstu žmonių, kurie puola priešininką iš už nugaros, - bambėjo Rukna, o šeškas, cypdamas iš skausmo, šokinėjo it sviedinys. - Šlykštu, bailu, niekinga...

Šeškas nuskriejo oru bejėgiškai maskatuodamas uodegėle ir kojytėmis.

- Daugiau - niekad - šitaip - nedaryk, - pasakė Rukna, o šeškas kas žodį atšoko nuo grindų.

- Profesoriau Rukna! - ištare pasipiktinęs balsas.

Su pilnu glėbiu knygų laiptais lipo profesorė Makgonagal.

- Sveika, profesore Makgonagal, - ramiai pasisveikino Rukna, dar aukščiau pakeldamas šešką į orą.

- Ką čia... ką čia dabar darot? - paklausė profesorė, akimis sekiodama ore švysčiojantį šešką.

- Mokau, - atsakė Rukna.

- Mok... Rukna, nejaugi čia *mokinys*? - sušuko profesorė Makgonagal, paleisdama iš rankų knygas.

- Aha.

- Ne! - riktelėjo profesorė ir nulėkusi žemyn išsitraukė lazdelę. Akimirksniu su garsiu pokštelėjimu vėl atsirado Drakas Smirdžius, sudribęs ant grindų. Skaisčiai raudonas jo veidas buvo apkritęs tais jo geltonais plaukučiais. Raukydamasis jis atsistojo.

- Rukna, mes niekada nebaudžiame transfigūracijos kerais! - silpnu balsu tarė profesorė Makgonagal. - Nejaugi profesorius Dumbldoras jūsų neįspėjo?

- Na, gal ir minėjo, taigi, - nerūpestingai pasikasė smakrą Rukna. - Bet pamaniau, kad geras, stiprus šokas...

- Už nusižengimą areštuoju, Rukna! Arba pasikalbame su prasi Kaltėlio koledžo vadovu.

- Gerai, taip ir padarysiu, - tarė Rukna, su neapykanta žiūrėdamas į Smirdžių.

Tasai, iš skausmo ir pažeminimo dar ašarų pilnom akim, piktai dėbelėjo į Rukną ir kažką suburbėjo, aiškiai buvo girdėti tik žodžiai „mano tėvas“.

- Ką tu sakai? - ramiai tarė Rukna, šlubčiodamas artyn prie jo. Vestibiulyje tyliai kaukšėjo jo medinė koja. - Ką gi, berniuk, aš tavo tėvą seniai pažįstu. Pasakyk jam, kad Rukna nenuleidžia akių nuo jo sūnelio - Taip ir pasakyk. Na, o tavo koledžo vadovas bus Sneipas, taip?

- Taip, - nenorom atsakė Smirdžius.

- Dar vienas senas draugas, - suniurnėjo Rukna. - Taip ir laukiu, kada galėsiu šnektelėt su bičiuliu Sneipu. Nagi, žengiam...

Profesorė Makgonagal nulydėjo juos susirūpinusiu žvilgsniu, tada mostelėjo lazdele virš pabirusių knygų, ir jos visos suskrido jai į rankas.

- Nieko man nesakykit, - tyliai tarė Ronis Hariui ir Hermionai, kai po kelių minučių jie susėdo salėje prie Grifų Gūžtos stalo. Visi aplink karštai aptarinėjo įvykį.

- Kodėl? - nustebo Hermiona.

- Todėl, kad noriu amžinai įsiminti, - atsakė Ronis, užsimerkęs ir nutaisęs iškilmingą miną. - Drakas Smirdžius - it sviedinys šokinėjantis šeškas...

Haris su Hermiona nusijuokė, ir Hermiona ėmė krauti jiems į lėkštes jautienos troškinio.

- Bet jis galėjo Smirdžių sužaloti, - tarė ji. - Iš tiesų gerai, kad profesorė Makgonagal jį sustabdė.

- Hermiona! - piktai pasakė Ronis, staiga atsimerkdamas. - Tu gadini gražiausią mano gyvenimo akimirką!

Hermiona tik nekantriai prunkštelėjo ir vėl ėmė greitosiomis kimšti.

- Tik nesakyk, kad šį vakarą vėl eini į biblioteką, - tarė ją stebintis Haris.

- Reikia. Kalnai darbo.

- Betgi sakei, kad profesorius Vektorius...

- Ne namų darbų, - pasakė ji. Per penkias minutes iššvarino lėkštę ir išdrožė.

Vos ji išėjo, jos vietą užėmė Fredis Vizlis.

- Rukna! - paskelbė jis. - Ot kietas!

- Kietesnis už kietą, - patvirtino priešais Fredį atsisėdęs Džordžas.

- Superkietas, - tarė geriausias dvynių draugas Li Džordanas, šmukštelėdamas į vietą šalia. - Šiandien turėjome jo pamoką, - pasakė jis Hariui ir Roniui.

- Na, ir kaip? - smalsiai paklausė Haris.

Fredis, Džordžas ir Li iškalingai susižvalgė.

- Tokios pamokos dar nebuvom turėję, - pareiškė Fredis.

- Jis jau žino, drauguži, - tarė Li.

- Ką žino? - paklausė Ronis, palinkdamas į priekį.

- Žino, ką reiškia tai daryti, - pabrėžė Džordžas.

- Ką daryti? - nesuprato Haris.

- Kovoti su juodąja magija, - paaiškino Fredis.
  - Jis visko regėjęs, - pridūrė Džordžas.
  - Neįtikėtina, - nusprendė Li.
- Ronis nėrė į savo kuprinę tvarkaraščio.
- Mums jo pamoka tik ketvirtadienį, - nusiminė jis.

KETURIOLIKTAS SKYRIUS

Nedovanotini kerai

Dvi dienos praėjo be įvykių, neskaitant to, kad Nevilis per nuodų ir vaistų pamoką išlydė šeštą savo katilą. Profesorius Sneipas, per vasarą galutinai sužvėrėjęs, Neviliui skyrė areštą, ir Nevilis po jo grįžo visiškai sugniuždytas, mat jam reikėjo iškrauti visą statinę rupūžių bobučių.

- Ar žinai, ko Sneipas toks pasiutęs? - tarė Ronis Hariui. Abu žiūrėjo, kaip Hermiona Nevilį moko Šveičiamųjų kerų, kad tas galėtų iš panagių išvalyti rupūžių bobučių kiaušinėlius.

- Aha. Dėl Ruknos.

Visi žinojo, kad iš tikrųjų Sneipas troško dėstyti apsigynimą nuo juodosios magijos, tačiau ketvirtus metus iš eilės ši vieta jam išsprūdo iš rankų. Sneipas nemėgo visų buvusiųjų šio dalyko mokytojų ir to neslėpė, - tačiau jis rodė keistai karingą priešišumą Ruknai Baisiajai Akiai. Išties, kada tik Haris juos matydavo dviese, - valgant ar sutikęs koridoriuje, - būdavo aišku, kad Sneipas vengia Ruknos akių, tiek stebuklingosios, tiek paprastosios.

- Žinai, Sneipas jo gal truputį prisibijo, - susimąstęs tarė Haris.

- Įsivaizduok, kad Rukna Sneipą paverstų rupūže bobute, - svajingai tarė Ronis, - ir varinėtų kaip kamuolį po visą požemį...

Grifų Gūžtos ketvirtakursiai taip laukė pirmosios Ruknos pamokos, kad ketvirtadienį po pietų susispietė prie jo kabineto durų gerokai prieš nuskambant varpui.

Trūko tik Hermionos, ji pasirodė paskutinę akimirką.

- Buvau...

- Bibliotekoje, - užbaigė už ją Haris. - Paskubėk, kitaip negausim padorių vietų.

Jie paskubėjo užimti tris kėdes priešais mokytojo stalą, išsitraukė vadovėlį „Tamsiosios jėgos. Savignyso vadovas“ ir nuščiuvę laukė. Netrukus koridoriuje išgirdo Ruknai būdingą kaukšėjimą, ir jis įėjo, keistas ir baisus kaip visada. Iš po apsiausto kyšojo medinė kanopa.

- Galit pasidėti, - suniurzgė šlubčiodamas prie stalo ir atsisėsdamas, - tas knygas. Nereikės.

Jie susikišo vadovėlius atgal į kuprines, Ronis didžiai susijaudinęs.

Rukna išsiėmė dienyną, nusipurtė žilus karčius, apkritusius randuotą ir perkreiptą veidą, ir ėmė šaukti mokinius pavardėmis; normalioji akis slydo sąrašu, o stebuklingoji, baisioji, sukiojosi ir vartėsi nužvelgdama atsiliepusį mokinį ar mokinę.

- Na, gerai, - tarė jis, kai visi prisistatė. - Profesorius Lubinas man parašė laišką apie jūsų kursą. Atrodo, esat nuodugniai susipažinę, kaip elgtis su Tamsos padarais. Jau išėjote Raudonkepurius, Pankelius, Gabikius, Kapas, kaukus ir vilkolakius, tiesa?

Visi suūžė teigiamai.

- Bet jūs labai, klaikiai atsilikę užkeikimų srityje. Aš jus ketinu išsamiai supažindinti, ką burtininkas gali padaryti kitam burtininkui. Per vienerius metus reikės išmokyti, kaip apsiginti nuo...

- Kaip, ar jūs ne visam laikui? - ištrūko Roniui.

Baisioji Ruknos akis atsisuko į Ronį; Ronis persigando, tačiau Rukna tuoj nusišypsojo - Haris pirmą kartą matė jį šypsantis. Randais išvagotą jo veidą šypsena dar labiau perkreipė, bet vis tiek buvo gera žinoti, kad jis moka būti ir draugiškas - šypsotis. Roniui kaip akmuo nuo širdies nusirito.

- Pats būsi Artūro Vizlio sūnus, ar ne? - paklausė Rukna. - Prieš kebias dienas tavo tėvas mane išsuko iš labai keblios padėties... Taip, aš jus mokysiu tik vienus metus. Ypatinga paslauga Dumbldorui. Po metų grįšiu prie tykaus pensininko būvio.

Jis čaižiai nusikvatojo ir sunėrė gumbuotas rankas.

- O dabar prie darbo. Užkeikimai. Jų būna įvairaus stiprumo ir formų. Magijos ministerijos nurodymu turiu jus išmokyti atkeikimų, ir skalsu kalbos. Iki šešto kurso nevalia rodyti, kas yra nelegalūs juodosios magijos užkeikimai. Manoma, kad iki tol jūs per jauni su jais susidoroti. Tačiau profesorius Dumbldoras geresnės nuomonės apie jūsų nervus ir įsitikinęs, kad galite juos įveikti, o mano galva, kuo greičiau sužinosite, su kuo turite reikalą, tuo geriau. Kaip galite apsiginti nuo kažko, ko išvis nesate matę? Burtininkas, kuris kėsina nelegaliai jus prakeikti, nepraneš, kaip ketina tai padaryti. Jis to nedarys gražiai ir mandagiai, akis į akį. Turite būti pasirengę. Turite būti budrūs ir akyli. Turite nežaisti, panele Rude, kai aš kalbu.

Levanda užraudusi stryktelėjo. Mat po stalu Parvatei ji rodė savo užbaigtą horoskopą. Turbūt stebuklingoji Ruknos akis matė ir per medį, taip pat ir iš pakaušio.

- Na... ar kas nors žino, kuriuos kerus magijos įstatymai baudžia griežčiausiai?

Nedrąsiai pakilo keletas rankų, tarp jų Ronio ir Hermionos. Rukna parodė į Ronį, nors jo stebuklingoji akis tebežiūrėjo į Levandą.

- Ahm... - nedrąsiai pradėjo Ronis, - tėtis man pasakojo apie vieną... Atrodo, Užvaldymo kerus ar panašiai...

- O taip, - pagyrė Rukna. - Tavo tėtis tikrai žino tokius. Kažkada dėl Užvaldymo kerų ministerija turėjo daug bėdos.

Rukna sunkiai atsistojo savo netikusia koja, atidarė stalčių ir išėmė stiklainį. Viduje slankiojo trys stambūs juodi vorai. Haris pajuto, kaip Ronis atšlijo - jis nekentė vorų.

Rukna atidarė stiklainį, išėmė vieną vorą ir padėjo sau ant delno, kad visi matytų. Tada nutaikė į jį burtų lazdele ir ištare: *Imperio!*

Voras nusirito nuo Ruknos delno išleisdamas ploną šilkinę giją ir ėmė ant jos suptis kaip ant trapecijos. Jis nerangiai ištiesė kojeles, tada apsivertė atgal nutraukdamas giją ir nukrito ant stalo, čia ėmė suktis ratu.

Rukna kilstelėjo lazdelę, voras atsistojo ant dviejų iš savo užpakalinių kojelių ir, dievaži, leidosi šokti stepą. Visi kvatojo - išskyrus Rukną.

- Manot, labai juokinga, ar ne? - sušuko. - O ar norėtumėt, kad jums taip padaryčiau?

Juokas žaibiškai nutilo.

- Visiškai jį valdau, - ramiai tarė Rukna, o voras susirietęs ėmė raičiotis. - Galiu jį priversti iššokti pro langą, nusiskandinti, kibti kuriam nors jūsų į gerklę...

Ronis nejučia sudrebėjo.

- Prieš daugelį metų daugybė burtininkų ir raganų kentėjo nuo Užvaldymo kerų, - pasakojo Rukna, ir Haris suprato, kad jis kalba apie tuos laikus, kai Voldemortas buvo visagalis. - Na, ir darbo turėjo ministerija, kol nustatė, kas kvailioja priverstas, o kas savo noru.

Užvaldymo kerus galima įveikti, aš jus pamokysiu, kaip, tačiau tam reikia didelės tvirtybės, o ją ne kiekvienas turi. Verčiau šito prakeikimo pasisaugoti. NUOLAT BUDĖKITE! - riktelėjo jis, ir visi pašoko.

Rukna sugavo kūlio besivartantį vorą ir įmetė atgal į stiklainį.

- Gal dar ką nors žinote? Kokius nelegalius kerus?

Aukštyn švystelėjo Hermionos ranka ir, Hario nuostabai, Nevilio. Vienintelė pamoka, per kurią Nevilis keldavo ranką, buvo herbalogija, dalykas, kuris jam geriausiai sekėsi. Nevilį net patį nustebino jo drąsa.

- Na? - tarė Rukna, o jo stebuklingoji akis apsivertė ir įsmigo į Nevilį.

- Yra tokie... Nukryžiavimo kerai, - tyliai, bet aiškiai pasakė Nevilis.

Rukna jau abiem akim įsistebeilijo į Nevilį.

- Ar tavo pavardė Nevėkšla? - paklausė, o stebuklingoji akis nukrypo į dienyną.

Nevilis nervingai linktelėjo, bet Rukna nieko daugiau nebeklausė. Jis ištraukė iš stiklainio dar vieną vorą ir padėjo ant stalo. Voras gulėjo nekrutėdamas, tikriausiai iš baimės.

- Nukryžiavimo kerai, - prabilo Rukna. - Reikia didesnio, kad geriau matytumėt, kas daros, - pasakė ir nutaikė į vorą lazdelę. - *Engorgio!*

Voras išsipūtė. Pasidarė didesnis net už tarantulą. Nebevaidindamas drąsuolio, Ronis atstūmė savo kėdę kuo toliau nuo mokytojo stalo.

Rukna vėl kilstelėjo lazdelę, parodė į vorą ir sumurmėjo: *Crucio!*

Voro kojytės užsilenkė, jis apvirto aukštiekninkas ir ėmė šiurpiai tampytis vartydamasis nuo šono ant šono. Neišdavė jokio garso, bet Haris neabejojo, kad jei voras būtų turėjęs balsą, būtų klykęs. Rukna lazdelės nenuleido, ir voras ėmė dar smarkiau tirtėti ir kratytis...

- Gana! - piktai riktelėjo Hermiona.

Haris atsigręžė į ją. Ji žvelgė ne į vorą, o į Nevilį, ir Haris, pasekęs jos žvilgsnį, pamatė, kad Nevilio rankos sugniaužusios stalo kraštą, net krumpliai pabalę, akys išplėstos iš siaubo.

Rukna kilstelėjo lazdelę. Voro kojos atsipalaidavo, tačiau tebetrūkčiojo.

- *Reducio*, - sumurmėjo Rukna, ir voras atgavo savo normalų didumą. Rukna jį irgi įdėjo atgal į stiklainėlį.

- Skausmas... - tyliai tarė Rukna. - Jei gali panaudoti Nukryžiavimo kerus, žmogui kankinti nereikia nei replių, nei peilių... Kadaise buvo labai mėgstami. Gerai... Daugiau ką nors žinote?

Haris apsižvalgė. Visų veidai jam sakė, kad kiekvienam rūpi, kas gi nutiks paskutiniam vorui. Hermiona trečią kartą pakėlė truputį drebančią ranką.

- Na? - pažvelgė į ją Rukna.

- *Avada Kedavra*, - sukuždėjo Hermiona.

Keletas mokinių išsigandę atsisuko į ją, tarp jų ir Ronis.

- Ooo... - šyptelėjo Rukna, ir jo kreiva burna dar labiau persikreipė. - Taip, paskutiniai ir baisiausi. *Avada Kedavra*... Žudymo kerai.

Jis įkišo ranką į stiklainį; tarsi suprasdamas, kas jo laukia, trečiasis voras ėmė karštligiškai lakstyti po dugną bandydamas pabėgti nuo Ruknos pirštų, bet jis pagavo vorą ir padėjo ant stalo. Voras leidosi bėgti.

Rukna pakėlė lazdelę aukštyn, ir Haris staiga pašiurpo.

- *Avada Kedavra!* - užbaubė Rukna.

Žybtelėjo akinanti žalia šviesa ir pasigirdo šnaresys, tarsi būtų praskridęs kažkas didžiulis ir nematomas, - voras apvirto ant nugaros be jokios užkeikimo žymės, bet aiškiai negyvas. Kelios mergaitės vos susilaikė nesurikusios. Ronis atšoko atatupstas, kai voras švystelėjo pro jį: Rukna nubraukė negyvą vorą nuo stalo.

- Nekoks vaizdas. Nemalonus. Ir nėra jokio atkeikimo. Ir jokių apsauginių kerų. Tik vienas man žinomas žmogus atlaikė šį užkeikimą, ir jis sėdi priešais mane.

Haris pajuto, kaip užraudo, kai abi Ruknos akys įsmigo į jį. Pajuto, kad ir visi mokiniai žiūri į jį. Haris spoksojo į tuščią lentą tarsi labai susidomėjęs, bet iš tikrųjų jos nematė...

Tad štai kaip žuvo jo tėvai... Lygiai kaip šitas voras. Ar ir jie liko švarūs, be jokios žymės? Ar jie tik išvydo žalią žaibą ir išgirdo atšnarant mirtį, o tada iš jų kūnų buvo ištraukta gyvybė?

Jau treji metai Haris nepaliauja įsivaizdavęs tėvų mirties, nuo pat tos dienos, kai sužinojo, jog jie buvo nužudyti, nuo pat tos akimirkos, kai patyrė, kas įvyko tą naktį: kaip Kirmis Voldemortui išdavė jo tėvų gyvenamąją vietą, o tas ir atėjo į jų namus. Kaip Voldemortas pirma nužudė Hario tėtį. Kaip Džeimsas Poteris bandė jį sulaikyti ir šaukė žmonai griebti Harį ir bėgti... O Voldemortas puolė Lilę Poter, įsakė jai pasitraukti, kad jis galėtų nužudyti Harį... kaip ji maldavo jį, kad verčiau ją nužudytų, ir nesitraukė, savim uždengė sūnelį... ir Voldemortas ją nužudė, tada nukreipė lazdelę į Harį...

Haris viską žinojo smulkiai, nes pernai kovodamas su Psichais išgirdo tėvų balsus. Tokia baisi buvo Psichų galybė: jie priversdavo žmogų išgyventi baisiausias praeities akimirkas ir bejėgiškai paskęsti neviltyje.

Rukna vėl kažką kalbėjo, Hariui pasirodė, jog iš toli toli. Didžiausiomis valios pastangomis jis grįžo į tikrovę ir ėmė klausytis, ką sako mokytojas.

- Avada Kedavros kerams reikalinga milžiniška magijos jėga. Galite visi išsitraukti lazdeles ir ištarti užkeikimą, bet abejoju, ar man bent kraujas ims bėgti iš nosies. Tačiau nesvarbu. Šito aš neketinu jūsų mokyti.

Galbūt paklausite, kad jei nėra apsauginių kerų, kam iš viso rodau, kaip veikia šis užkeikimas? *Todėl, kad reikia žinoti.* Turite suvokti, kas yra blogiausia. Nelinkiu atsidurti padėtyje, kurioje grėstų šie kerai. NUOLAT BUDĖKITE! - suriko jis, ir mokiniai vėl pašoko.

- Taigi... Šie trys užkeikimai: Avada Kedavra, Užvaldymo ir Nukryžiovimo - žinomi kaip Nedovanotini kerai. Bet kuriuos jų panaudojus prieš žmogų galima sėsti į Azkabaną iki gyvos galvos. Štai su kuo jūs galite susidurti. Štai su kuo kovoti jus išmokysiu. Reikia pasirengti. Reikia apsiginkluoti. Bet svarbiausia - reikia išmokti *nuolatos būti budriam*. Išsiimkite plunksnas. Užsirašykite...

Iki galo pamokos jie rašėsi apie kiekvieną iš Nedovanotinų kerų. Iki pertraukos varpo niekas nesikalbėjo, bet kai Rukna juos paleido, visi prapliupo aptarinėti.

- Ar matėt, kaip jis trūkčiojo? Kaip jį ėmė ir nugalabijo - šmaukšt, ir nūr! - baimingai kalbėjo jie.

Šneka apie pamoką kaip apie kokį spektaklį, pamanė Haris, bet jam nelabai buvo linksma - Hermionai, regis, irgi ne.

- Paskubėkim, - irzliai paragino ji Harį ir Ronį.

- Nejau vėl į sumautą biblioteką? - paklausė Ronis.

- Ne, - atšovė Hermiona, rodydama į šoninį koridorių. - Pas Nevilį.

Nevilis stovėjo vienas vidury koridoriaus ir žiūrėjo į sieną priešais save tokiu pat paklaikysiu žvilgsniu kaip ir tada, kai Rukna rodė Nukryžiovimo kerus.

- Nevili? - švelniai užkalbino jį Hermiona.

Nevilis atsigrėžė.

- Įdomi pamoka, ar ne? - tarė jis plonesniu nei paprastai balsu. - Kaži kas bus vakarienės, aš... aš mirštu iš bado, o jūs?

- Nevili, kas tau yra? - susirūpino Hermiona.

- O, nieko, viskas gerai, - vapėjo Nevilis tuo pačiu plonu balseliu. - Labai įdomi vakarienė... tai yra pamoka... kas bus valgyt?

Ronis apstulbo.

- Nevili, kas...

Tačiau užpakaly pasigirdo dunksėjimas ir atsisukę jie išvydo atšlubuojant profesorių Rukną. Visi keturi tylėdami baimingai stebėjo jį ateinant, bet kai jis prabilo, jie išgirdo daug švelnesnį ir ramesnį balsą negu lig tol.

- Viskas gerai, sūneli, - kreipėsi jis į Nevilį. - Kodėl tau neužėjus į mano kabinetą? Einam... Išgersim arbatos...

Arbatėlės su Rukna galimybė Nevilį dar labiau išgąsdino. Jis nieko neatsakė ir tebestovėjo kaip įkastas.

Rukna atsuko į Harį savo stebuklingąją akį.

- Viskas gerai, Poteri, a?

- Taip, - beveik akiplėšiškai atsakė Haris.

Mėlyna Ruknos akis, stebinti Harį, suvirpėjo.

- Reikia žinoti. Gal ir žiauru matyti, bet žinoti reikia. Beprasmiška apsimetinėti... na... einam, Nevėkšla, turiu keletą knygų, kurios tave gal sudomins.

Nevilis gailiai pažvelgė į Harį, Ronį ir Hermioną, tačiau tie nieko nėsakė, tad Neviliui nieko kito neliko, kaip eiti su Rukna, uždėjusiu jam ant peties gumbuotą ranką.

- Apie ką jis kalbėjo? - paklausė Ronis, žiūrėdamas, kaip Nevilis ir Rukna užėina už kampo.

- Nežinau, - iš lėto atsakė Hermiona.

- Čia tai bent pamoka, ar ne? - atkuto Ronis, kai jie patraukė į didžiąją salę. - Fredis su Džordžu nemelavo, ką? Rukna tikrai išmano dalyką, ar ne? Jau tas Avada Kedavra, kaip tas voras bac, ir pakratė kojas...

Ūmiai Ronis nutilo pamatęs Hario žvilgsnį ir tylėjo, kol jie atsidūrė didžiojoje salėje, o ten pasakė, kad vertėtų jau šįvakar imtis profesorės Treloni užduoties, nes jai prireiks daugelio valandų.

Vakarieniaujant Hermiona nesikišo į Hario ir Ronio pokalbį, tiktai kimšo kaip už ausies, o paskui vėl išsiskubino į biblioteką. Haris su Roniu grįžo į Grifų Gūžtos bokštą, ir Haris, per visą vakarienę nieko daugiau negalvojęs, pats prakalbo apie Nedovanotinus kerus.

- O ar Rukna su Dumbldoru negaus pylos nuo ministerijos, jei ta su žinos, kad mes matėme kerų veikimą? - paklausė Haris, kai jie priėjo prie Storulės.

- Gali būti. Bet Dumbldoras visad elgiasi kaip jam patinka, o Rukna, kaip supratau, amžinai prisiverda košės. Pirma puola, paskui klausia - kaip ir su tom šiukšliadėžėm. Žodžiu, nesąmonė.

Storulė palinko į priekį atidengdama angą į Grifų Gūžtos bendrąjį kambarį, pilną mokinių ir triukšmingą.

- Imsimės ateities būrimo? - paklausė Haris.

- Turbūt, - burbtelėjo Ronis.

Nuėję į savo kambarį pasiimti knygų ir horoskopų, rado vieną Nevilį, sėdintį ant lovos ir skaitantį. Atrodė daug ramesnis negu po Ruknos pamokos, tačiau dar ne visai normalus. Akys buvo paraudusios.

- Kaip jauties, Nevili? - paklausė Haris.

- O, ačiū, gerai. Va, skaitau knygą, kurią man paskolino profesorius Rukna...

Jis iškėlė ją ir parodė viršelį: „Magiškieji Viduržemio jūros baseino šalių vandens augalai ir jų savybės“.

- Matyt, profesorė Diegavirtė Ruknai pasakė, kad aš gabus herbalogijai. - Nevilio balse nuskambėjo pasididžiavimo gaidelė, kurią Haris retai teišgirdavo. - Jis pamanė, jog man patiks.

Persakydamas Neviliui Diegavirtės žodžius, Rukna labai taktiškai Nevilį pradžiugino, nes šis taip retai susilaukdavo pagyrimų, kad ką nors sugeba. Šitaip būtų pasielgęs ir profesorius Lubinas.

Haris ir Ronis pasiėmė „Ateitį be paslapties šydo“ ir grįžo į bendrąjį kambarį, rado laisvą stalą ir užsiėmė savo artimiausios, ateinančio mėnesio ateities būrimu. Per valandą jie beveik nieko nenuveikė, nors stalas

buvo apkreiktas pergamento skiautėmis su skaičiais ir simboliais, o Hario smegenys - taip apdujusios, lyg pripūstos profesorės Treloni židinio dūmų.

- Neturiu žalio supratimo, ką visa tai reiškia, - tarė jis, niūriai žiūrėdamas į ilgą skaičiavimų stulpelį.

- Žinai, - pasakė Ronis, visas pasišiaušęs, mat iš nevilties be atvangas juos šukavo, - gal reikėtų griebtis šioje pamokoje seniai išbandyto būdo.

- Ką, išlaužti iš piršto tą ateitį?

- Aha, - atsakė Ronis, nušveitė visus užrašus ant grindų ir pamirkęs plunksną ėmė rašyti.

- Kitą pirmadienį, - skaitė jis, ką rašo, - dėl nepalankios Marso ir Jupiterio tarpusavio padėties tikriausiai susigriebsiu sunkų kosulį. - Jis pakėlė akis į Harį. - Tu gi ją pažįsti - tik prirašyk gaudžių dalykų, ir sueis už gerą.

- Tikrai, - nutarė Haris ir, suglamžęs savo pirmąjį pranašavimo bandymą, sviedė į židinio ugnį per galvas plepančioms naujokėms. - Pui-ku... pirmadienį man kils pavojus... hm... nudegti.

- Taip ir bus, - linktelėjo Ronis. - Pirmadienį vėl draugausime su Pliurziais. Taip, antradienį... cha...

- Prarasiu širdžiai brangų daiktą, - pasiūlė Haris, vadovėlyje „Ateitis be paslapties šydo“ ieškodamas idėjų.

- Gerai, tinka, - užsirašė Ronis. - Merkurijaus įtaka. Kodėl tau negalėtų smogti iš pasalų žmogus, kurį laikei draugu?

- O, jėga, - sumurmėjo Haris, skrebendamas pergamente. - Todėl kad... Venera bus dvilyktoje buveinėje.

- O trečiadienį aš nukentėsiu burtų dvikovoje.

- Ai, aš norėjau įrašyti dvikovą. Na, gerai, tada aš pralaimėsiu lažybas.

- Aha, tu lažinsies, kad aš laimėsiu...

Dar gerą valandą juodu kūrė pranašystes (kuo toliau, tuo tragiškesnes), o kambarys pamažu ištuštėjo, visi išsivaikščiojo miegoti. Atitapsėjo Banditas ir, šastelėjęs į tuščią krėslą, įbedė į Harį neperprantamą žvilgs-

nį - labai panašiai būtų žiūrėjusi Hermiona, žinodama, kad jie sukčiauja darydami namų darbus.

Dairydamasis po kambarį, mėgindamas prisiminti kokią nors dar nepanaudotą nelaimę, prie kitos sienos Haris išvydo Fredį ir Džordžą: jie sėdėjo sukišę galvas, laikydami plunksnas ir spoksojo į pergamento lapą. Neregėtas daiktas, kad Fredis ir Džordžas kiurksotų kertėje ir tyliai darbuotųsi; paprastai jie mėgo būti įvykių sukuryje ir triukšmingu dėmesio centru. Tas jų rašinėjimas pergamente dvelkė sąmokslu, ir Haris prisiminė, kaip Landynėje jie irgi kažką rašė kartu. Ko gera, kuria dar vieną Vizlių magiškų šunybių užsakymo blanką, bet šįsyk atrodė kažkas kita. Jeigu būtų užsiėmę „šunybėmis“, pasijuokti būtų pasikvietę ir Li Džordaną. Ėmė įtarti, ar tai tik nesusiję su dalyvavimu Burtų trikovės turnyro konkurse.

Hariui žiūrint, Džordžas papurtė galvą, kažką išbraukė plunksna ir labai tyliai, bet aiškiai, taip, kad nuaidėjo tuščiam kambaryje, pasakė:

- Ne, skamba taip, lyg mes jį kaltintume. Reikia atsargiai...

Tada Džordžas žvilgtelėjo šiton pusėn ir užmatė Harį. Haris nusišypsojo ir vėl palinko prie savo pranašysčių - nenorėjo Džordžui parodyti, kad slapčia klausosi. Netrukus dvyniai suvyniojo pergamentą, pasakė - „labanakt“ ir išėjo gulti.

Gal po dešimties minučių atsivėrė portreto anga ir į bendrąjį kambarį įlipo Hermiona; vienoj rankoj laikė pergamentą, kitoj nešė tarškančią dėžutę. Banditas murkdamas išrietė nugarą.

- Labas! Aš baigiau!

- Ir aš! - išdidžiai pasigyrė Ronis ir numetė plunksną.

Hermiona atsisėdo, pasidėjo į krėslą šalia atsineštus daiktus ir prisi-traukė Ronio pranašystes.

- Nelabai koks mėnuo laukia, ar ne? - kandžiai tarė ji. Banditas susi-rangė jai ant kelių.

- Ai, nors žinau, kas bus, - nusižiovavo Ronis.

- Kažkaip du kartus skęsti, - tarė Hermiona.

- Nejaugi? - pasižiūrėjo, ką parašęs, Ronis. - Reikia vieną skendimą pakeisti - tegul mane parmuša užlėkęs hipogrifas.

- Ar neatrodo, kad pernelyg aišku, jog viską sukūrei?

- Kaip drįsti! - apsimetė didžiai pasipiktinęs Ronis. - Ariam čia kaip kokie namų elfai!

Hermiona kilstelėjo antakius.

- Tai tik toks posakis, - paskubėjo nuraminti ją Ronis.

Haris irgi padėjo plunksną, išpranašavęs sau mirtį ant ešafoto.

- Kas tenai? - parodė jis į dėžę.

- Įdomu, kad paklausei, - tarė Hermiona, šnairuodama į Ronį, ir atvožė dėžutę. Joje buvo penkiasdešimt ženkliukų, kiekvienas vis kitokios spalvos, tačiau ant visų švietė raidės EGGD.

- Egda, - nustebo Haris, vartydamas ženkliuką. - Kas tai būtų?

- Ne egda, - nekantriai tarė Hermiona, - o e gie gie dė, tai reiškia „Elfų Gerovės Gynimo Draugija“.

- Tokios negirdėjau, - pareiškė Ronis.

- Iš kur galėjai girdėti, jeigu aš ją ką tik įkūriau, - pasakė Hermiona.

- Eik sau! - nusistebėjo Ronis. - Ir kiek turi narių?

- Na, jeigu jūs prisidėsite, bus trys.

- Ir manai, kad mes vaikščiosime prisisegę ženkliukus, kur parašyta „egda“?

- E gie gie dė! - papyko Hermiona. - Aš norėjau parašyti „Neleisk engti mūsų brolių, magiškųjų gyvūnų, ir kovok dėl jų teisinės padėties pagerinimo“, bet netiko, per ilgas pavadinimas. Taigi dabar taip užvardijau mūsų manifestą.

Ji pakišo jiems po nosimi atsineštąjį pergamentą.

- Bibliotekoje studijuoju medžiagą. Elfų pavergimas prasidėjo prieš daugelį amžių. Negaliu patikėti, kad lig tol niekas nieko nedarė.

- Hermiona, prasikrapštyk ausis, - garsiai pasakė Ronis. - Jiems tai pa-tin-ka. Jie mėgsta vergiją!

- Mūsų artimiausi tikslai, - dar garsiau varė savo Hermiona, tarsi negirdėjusi nė žodžio, - garantuoti namų elfams teisingą užmokestį ir tinkamas darbo sąlygas. Ilgalaikiais tikslais užsibrėžėme pakeisti įstatymą dėl burtų lazdelių naudojimo ir pasiekti, kad Magiškųjų gyvūnų kontrolės departamente dirbtų nors vienas elfas, nes valdžioje jiems pasibaisėtina neatstovaujama.

- Ir kaipgi visa tai padarysim? - paklausė Haris.

- Pirmiausia priimsime kuo daugiau narių, - laiminga dėstė Hermiona. - Nutariau imti dviejų siklių stojamąjį mokestį, tiek kainuoja ženkliukas, o iš gauto pelno apmokėsime skrajučių akciją. Tu būsi išdininkas, Roni, viršuje tau gavau aukų rinkimo skardinėlę. Tu, Hari, esi sekretorius, todėl jau gali užrašyti viską, ką aš dabar sakau, bus mūsų pirmojo susirinkimo protokolas.

Stojo pauzė, Hermiona šypsojosi, Haris sėdėjo nebežinodamas, ar pykti ant Hermionos, ar juoktis iš Ronio išraiškos. Tylą nutraukė ne Ronis, šiaip jau atrodantis it žadą praradęs, o tylus stuksenimas į langą. Žvilgtelėjęs per ištuštėjusį bendrąjį kambarį, mėnesienos šviesoje Haris išvydo ant palangės nutūpusią sniego baltumo pelėdą.

- Hedviga! - riktelėjo ir puolė per kambarį atidaryti lango.

Hedviga įskrido vidun, nusklendė prie stalo ir nusileido ant Hario pranašysčių.

- Pats laikas! - atskubėjo prie jos Haris.

- Atnešė atsakymą! - susijaudinęs parodė Ronis į purviną pergamentą ritinėlį, pririštą Hedvigai prie kojytės.

Haris greit jį atrišo ir atsisėdo skaityti, tuo tarpu Hedviga nutūpė jam ant kelio ir ėmė tykiauti ūbauti.

- Ką jis rašo? - be kvapo paklausė Hermiona.

Laiškas buvo visai trumputis ir parašytas, regis, baisiai skubant. Haris garsiai perskaitė:

Hari,

skubiai išskrendu į šiaurę. Tavo žinia apie randą - paskutinis keistas gandas, pasiekęs mane šiuose kraštuose. Jeigu vėl ims skaudėti, eik pas Dumbldorą: girdėjau, kad jis vėl priėmė dirbti pensininką Baisiąją Akį, vadinasi, kas jau kas, bet jis tikrai suprato ženklus.

Netrukus duosiu žinią. Linkėjimų Roniui ir Hermionai. Būk akylas, Hari.

Sirijus

Haris pažiūrėjo į Ronį, į išplėstas Hermionos akis.

- Jisai skrenda į šiaurę, - sušnibždėjo. - Nejaugi grįžta?

- Kokius ženklus suprato Dumbldoras? - paklausė priblokštas Ronis. - Hari, kas čia darosi?

Mat Haris tvojo sau kumščiu į kaktą, nubaidydamas nuo kelių Hedvigą.

- Be reikalo parašiau! - piktai sušuko Haris.

- Apie ką šneki? - nustebo Ronis.

- Jis nusprendė, kad jam būtina grįžti! - atsakė Haris, trenkdamas į stalą taip, kad Hedviga perskrido ant Ronio krėslo atramos ir pasipiktinusi suūkė. - Grįžta, nes mano, kad man gresia pavojus! Bet man viskas gerai! O tau aš nieko neturiu, - griežtai pasakė Hedvigai, nors ji viltingai sukaukšėjo snapu. - Jeigu nori lesti, skrisk į pelėdyną.

Hedviga dėbtelėjo į jį nepaprastai įsižeidusi ir išplasnojo pro atvirą langą, vėstelėjusi jam per galvą sparnu.

- Hari... - taikiai prabilo Hermiona.

- Einu gulti, - metė Haris. - Pasimatysim rytą.

Miegamajame jis apsivilko pižamą ir įlipo į lovą, bet miegas nė truputį neėmė.

Jeigu grįžęs Sirijus bus sugautas, kaltas liks jis, Haris. Kodėl negalėjo patylėti? Truputį suskaudo, jis jau ir išpliurpė... Kadgi būtų turėjęs proto nerašyti...

Netrukus išgirdo grįžtant Ronį, bet nieko jam nesakė. Haris ilgai gulėjo spoksodamas į tamsų lovos baldakimą. Miegamajame buvo tylu tylu, ir jeigu nebūtų taip užsigalvojęs, Haris tikriausiai būtų supratęs, kad jeigu negirdėti Nevilio knarkimo, nemiega ne jis vienas.

PENKIOLIKTAS SKYRIUS

Biobetonsas ir Durmštrangas

Rytą Haris atsibudo jau turėdamas aiškų planą, sakytum miegančios smegenys būtų visą naktį dirbusios. Jis atsikėlė blausioje apyaušrio šviesoje, išėjo nežadinęs Ronio ir nulipo į tuščią bendrąjį kambarį. Nuo stalo, kur tebegulėjo ateities būrimo namų darbai, paėmė pergamento lapą ir parašė tokį laišką:

*Mielasis Sirijau,
man turbūt tik pasivaideno, kad sopėjo randą, rašiau tada
pusiau miegodamas. Nėra reikalo grįžti, čia viskas gerai. Dėl
manęs nesijaudink, galva visiškai normali.*

Haris

Tada jis išlipo pro portreto angą ir nudrožė per tylinčią pilį (sutrukdė tik Akilanda - penkto aukšto koridoriuje pabandė nuversti jam ant galvos didžiulę vazą) ir pagaliau pasiekė pelėdyną, įrengtą Vakarinio bokšto viršuje.

Pelėdynas buvo apskrita patalpa akmenų sienomis, šalta ir košiama skersvėjų, nes langai neturėjo stiklų. Akmeninę aslą dengė šiaudai, pelėdų išmatos ir pelių bei pelėnų kauleliai. Ant laktų, kylančių iki pat bokšto viršaus, tupėjo šimtų šimtai visokiausių veislių pelėdų; beveik visos miegojo, tik kur ne kur į Harį spygsojo apskrita gintarinė akis. Hedvigą jis pamatė tarp liepsnotosios ir rusvosios pelėdų ir nuskubėjo prie jos, slidinėdamas apdergta asla.

Hedvigą pažadino sunkokai, ji trepeno ant laktos rodydama jam uodegą ir nenorėjo atsimerkti. Aiškiai tebeniršo už tai, kad vakare buvo toks nedėkingas. Ji atkišo kojytę ir leido pririšti laišką tik tada, kai Haris pasakė, kad ji gal pavargusi ir bus geriausia pasiskolinti iš Ronio Kiaulia-liūkinę.

- Tik surask ją, gerai? - paprašė Haris, glostydamas Hedvigą ir nešdamas prie lango. - Kol jo nesurado Psichai.

Ji gnybtelėjo jam į pirštą, - gal smarkiau negu visada, - bet vis tiek suūkė prižadėdama. Tada išskleidė sparnus ir išskrido į aušrą. Haris nulydėjo ją akimis jausdamas duobutėje pažįstamą negerumą. O juk taip tikėjosi, kad Sirijaus atsakymas ją paguos, o ne sukels dar didesnę nerimą.

- Tu pamelavai, Hari, - griežtai pasakė Hermiona per pusryčius, kai jis pasakė, ką padarė anksti rytą. - Tau nepasivaideno, kad skauda randą, pats žinai.

- Na, ir kas? Aš neleisiu, kad jis dėl manęs vėl atsidurtų Azkabane.

- Liaukis, - piktai sudraudė Ronis Hermioną, nes ta jau vėl žiojosi ginčytis, ir Hermiona pirmą kartą pakluso, nieko nebesakė.

Porą savaičių Haris stengėsi nesirūpinti dėl Sirijaus. Tiesa, nesusilaidavo ir kas rytą neramiai žiūrėdavo į sulekiančias pašto pelėdas, o vėlai vakare prieš užmigdamas mintyse regėdavo baisius vaizdus, kaip Psichai užspendžia Sirijų kokioje nors tamsioje Londono gatvelėje, bet šiaip stengdavosi negalvoti apie krikštą. Gailėjosi, kad nebegali prasi-
blaškyti žaisdamas kvidičą, - niekas taip neapmalšina nerimo, kaip gera treniruotė. Kita vertus, pamokos darėsi vis sunkesnės ir sudėtingesnės, ypač apsigynimo nuo juodosios magijos.

Visi labai nustebo, kai profesorius Rukna pareiškė su visais iš eilės išbandysiąs Užvaldymo kerus - norįs parodyti jų galią ir pažiūrėti, ar jie sugebės atsispirti.

- Bet... bet, profesoriau, sakėte, kad šie kerai nelegalūs, - nedrąsiai tarė Hermiona, kai Rukna mostelėjo lazdele nušveisdamas į šonus stalus, kad kabineto vidurys liktų tuščias. - Sakėte, kad juos naudoti prieš kitus žmones...

- Dumbldoras nori, kad jūs sužinotumėt, koks tai jausmas, - atsakė Rukna, įsmeigdamas į Hermioną nejudrų ir šiurpų savo stebuklingosios akies žvilgsnį. - Aš nieko prieš, jeigu nori mokytis savo kailiu išbandydama, kaip kas nors tave pavers marionete. Gali būt laisva. Žygiuok.

Ir kumpu pirštu jis parodė duris. Hermiona užraudo kaip aguona ir sumurmėjo nė trupučio nenorinti išeit iš pamokos. Haris su Roniu išsitiesė susižvelgė. Žinojo, kad Hermiona verčiau pasivaišintų Pūsliagumbių pūliais, o ne praleistų tokią svarbią pamoką.

Rukna ėmė šaukti mokinius po vieną ir keikti Užvaldymo kerais. Haris žiūrėjo, kaip jo moksladraugiai išdarinėja keisčiausius triukus. Dinas Tomas tris kartus apšokavo kabinetą giedodamas valstybės himną. Levanda Rudė mėgdžiojo voverę. Nevilis atliko keletą neįtikėtinų gimnastikos pratimų, kurių normaliai niekaip nebūtų sugebėjęs. Nė vienas, regis, neįstengė bent kiek pasipriešinti kerams ir visi grįžo į normalią būseną tik Ruknos išvaduoti.

- Poteri, dabar bus tavo eilė, - suniurzgė Rukna.

Haris žengė į vidurį kabineto. Rukna iškėlė lazdelę, nukreipė į Harį ir ištarė: *Imperio*.

Jausmas buvo nepaprastas. Visas mintis ir nerimą tarsi kas būtų švelniai iššlavęs iš galvos, liko tik miglotas, nesuvokiamas laimės pojūtis. Jis stovėjo ramut ramutėlis, bet neaiškiai numanydamas, kad visi jį stebi.

Tada kažkokioje tolumoje tuščių smegenų kertelėje išgirdo Ruknos Baisiosios Akies balsą: *Šok ant stalo... Šok ant stalo...*

Haris sulenkė kelius jau pasirengęs šokti.

Šok ant stalo...

Bet kodėl? - paklausė smegenų gilumoje pabudęs balselis. Kvaila būtų taip daryti, dievaži, kalbėjo tas balsas.

Šok ant stalo...

Ne, net neketinu, labai ačiū, jau tvirčiau pasakė tas kitas balsas. Ne, aš visai nenoriu...

Šok! TUČTUOJAU!

Staiga Haris pajuto aštrų skausmą: jis pašoko sykiu stengdamasis susilaikyti - baigėsi tuo, kad galva trenkėsi į stalą, apvertė jį, o kelius pervėrė toks skausmas, lyg būtų skilusios girtelės.

- O, čia jau panašiau! - nugriaudėjo Ruknos balsas, ir staiga Haris pajuto, kaip gaudi tuštuma galvoje išnyko. Aiškiai prisiminė, kas atsitiko, skausmas keliuose dar sustiprėjo.

- Nagi, pasižiūrėkit, jūs visi... Poteris grūmėsi! Jis nepasidavė ir kad kiek būtų įveikęs kerus! Pabandysime dar kartą, Poteri, o jūs stebėkit. Žiūrėkit į akis, ten viską matysit. Labai gerai, Poteri, išties labai gerai! Turės vargo, jei kas bandys *tave* užvaldyti!

- Jo paklausęs, - sumurmėjo Haris, po valandos šlubčiodamas iš pamokos (Rukna užsispyrė ir pervarė Hari keturis kartus iš eilės, kol šis visiškai įveikė kerus), - gali pamanyti, kad bet kurią akimirką mus gali kas nors užpulti.

- Gerai sakai, - tarė Ronis, vilkdamas koją. Jam daug sunkiau sekėsi su burtais negu Hariui, bet Rukna jį nuramino, kad iki pietų viskas išsigauros. - Jeigu jau kalbame apie persekiojimo maniją... - Ronis bailiai dirstelėjo per petį, ar Rukna tikrai negirdi, ir tarė: - Nenuostabu, kad ministerija su mielu noru jo atsikratė, gal girdėjai, kaip Semui jis gyrėsi, ką padaręs tai raganai, kuri per Melagių dieną jam už nugaros sušuko „ūūū“? Ir kada mums mokytis, kaip pasipriešinti Užvaldymo kerams, kai ir taip šitiek visko užduota?

Visi ketvirtokai pastebėjo, kad ši semestrą nepaprastai daug darbo. Profesorė Makgonagal paaiškino, kodėl, kai per transfigūracijos pamoką jie užkaukė dėl tokios daugybės namų darbų.

- Jūs įžengėte į svarbiausią magijos studijų etapą! - pareiškė ji, grėsmingai žaibuodama akimis po savo keturkampiais akiniais. - Artėja VLM, vidutinio lygio magijos egzaminai...

- VLM tik penktame kurse! - pasipiktino Dinas Tomas.

- Gal ir taip, Tomai, bet, patikėk, ruoštis reikės labai daug! Šiame kurse tik panelė Įkyrėlė sugebėjo ežį paversti normalia pagalvėle segtukams. Galiu tau priminti, Tomai, jog tavoji pagalvėlė vis dar susiriečia iš baimės, vos tik kas prikiša segtuką!

Hermiona, vėl užraudonijusi, stengėsi neatrodyti per daug patenkinta savimi.

Haris ir Ronis leipo juokais, kai per kitą ateities būrimo pamoką profesorė Treloni pranešė, kad jie abu už namų darbą gavo aukščiausią pažymį. Ji perskaitė ilgas ištraukas iš jų pranašysčių ir pagyrė už narsą, su kuria jie pasitiko jų laukiančius siaubus, - bet juokai greit išgaravo, nes ji liepė pasidaryti dar vieno mėnesio horoskopą. O juk jie jau pristigo katastrofų idėjų...

Tuo tarpu profesorius Binsas, vaiduoklis, dėstantis magijos istoriją, kas savaitę užduodavo parašyti rašinėlį apie goblinų sukilimus aštuonioliktame amžiuje. Profesorius Sneipas spaudė gaminti priešnuodžius. Jie susigriebė labai rimtai, nes jis užsiminė prieš Kalėdas kuriam nors galbūt užduosiąs nuodų, kad įsitikintų, ar veikia jų priešnuodžiai. Profesorius Flitvikas paprašė perskaityti tris papildomas knygas pamokai apie Šaukiamuosius kerus.

Net Hagridas pridėjo darbelio. Šiknašaudžiai Pliurziai augo kaip ant mielių, o juk dar niekas neišsiaiškino, kuo jie minta. Hagridas buvo patenkintas ir pasiūlė prisidėti prie „projekto“ - kas antrą vakarą ateiti pas jį į trobelę stebėti ir aprašyti Pliurzių elgsenos.

- Nė už ką, - kietai atsisakė Drakas Smirdžius, kai Hagridas šitai pasiūlė su tokia mina, kokia Kalėdų Senelis iš maišo ištraukia dar vieną žaislą. - Dėkui, per pamokas prisižiūriu šitų bjaurybių.

Hagrido šypsena užgeso.

- Darysi, ką liepsiu, - sududeno jis. - Arba imsiu pavyzdį iš profesoriaus Ruknos. Girdėjau, iš tavęs išėjo gražus šeškas, Smirdžiau.

„Grifiukai“ kvatojo šonus susiėmę. Smirdžius piktai užraudo, bet, matyt, per daug skaudu buvo prisiminti Ruknos bausmę, todėl neatsikirto. Haris, Ronis ir Hermiona po pamokos grįžo į pilį puikiai nusiteikę: smagu matyti, kaip Hagirdas nušluosto nosį Smirdžiui, ypač kad Smirdžius pernai iš kailio nėrėsi norėdamas Hagridą išėsti iš darbo.

Vestibiulyje jie negalėjo prasisprausti per mokinių minią: visi grūdosi aplink didelį stendą, pastatytą marmuro laiptų papėdėje. Ronis, aukščiausias iš trijulės, pasistiebė ir draugams perskaitė tokį skelbimą.

BURTŲ TRIKOVĖS TURNYRAS

Spalio 30 d. 16 vai. atvyks Biobetonso ir Durmštrango delegacijos. Pamokos baigsis pusvalandžiu anksčiau...

- Nuostabu! - šūktelėjo Haris. - Penktadienį paskutinė pamoka - nuodų ir vaistų! Sneipas neturės laiko mums užnuodyti!

Mokiniai, nunešę kuprines į miegamuosius, turi susirinkti prie šais pilį pasveikinti svečių. Po to bus sutikimo puota.

- Jau po savaitės! - išlindęs iš minios, žibančiom akim tarė Ernis Makmilanas, Švilpynės mokinys. - Įdomu, ar Sedrikas žino? Eisiu pasakyti... - Ir jis nuskubėjo.

- Sedrikas? - nesusigaudė Ronis.

- Digoris, - paaiškino Haris. - Jis tikriausiai bandys patekti į turnyrą.

- Tas kvailys gali tapti Hogvartso čempionu? - metė Ronis, kai jie ėmė irtis per minią laiptų pusėn.

- Jis joks kvailys, tu jo nemėgsti tik todėl, kad jis laimėjo kvidičo rungtynes, - suniekino jį Hermiona. - Girdėjau, gerai mokosi. Be to, prefektas, - nukirto ji.

- Tau patinka tik todėl, kad yra gražus! - atšovė Ronis.

- Labai atsiprašau, bet aš tikrai nevertinu žmonių pagal grožį! - pasipiktino Hermiona.

Ronis apsimetė garsiai kosėjas, bet iš tikrųjų iškosėjo kažką keistai panašaus į „Lokhartas“.

Skelbimas vestibulyje pilies gyventojams padarė nepaprastą įspūdį. Kitą savaitę, kad ir kur Haris ėjo, visur girdėjo kalbant apie vienintelį dalyką - Burtų trikovės turnyrą. Gandai sklido kaip koks labai užkrečiamas virusas: kas gi kovos dėl Hogvartso čempiono vardo, kokios bus turnyro rungtys, kuo skiriasi Biobetonso ir Durmštrango mokiniai.

Haris dar pastebėjo, kad pilyje berods nuodugniai švarinamasi. Nuvalyti keli apmūsoję paveikslai - dideliame jų veikėjų nepasitenkinimui; vargšiukai kiūtojo susigūžę rėmuose ir keiksnojo valytojus čiupinėdami iki raudonumo nubrūžintus veidus. Šarvai staiga sublizgo ir ėmė judėti necypdami, o ūkvedys Argas Filčas taip užsipuldavo kiekvieną pamiršusį nusivalyti kojas, kad porai naujokių mergaičių įvarė isteriją.

Kiti mokytojai irgi buvo įsitempę.

- Nevėkšla, prašom neparodyti kam nors iš Durmštrango, kad tu nesugebi net paprastučių Perkėlimo kerų! - ėmė bartis profesorė Makgonagal vienos labai sunkios pamokos gale, kai Nevilis netyčia prilipdė savo ausis kaktusui.

Spalio tryliktosios rytą nulipę apačion, draugai išvydo, kad didžioji salė pernakt išpuošta. Ant sienų kabėjo didžiulės šilko vėliavos su koldžų herbais: raudona su auksiniu Grifų Gūžtos liūtu, mėlyna su bronzinės spalvos Varno Nago ereliu, geltona su juodu Švilpynės barsuku ir žalia su sidabrine Klastūnyno gyvate. Už mokytojų stalo kabėjo pati didžiausia vėliava su Hogvartso herbu, kuriame buvo liūtas, erelis, barsukas ir gyvatė, o vidury - H raidė.

Prie Grifų Gūžtos stalo Haris, Ronis ir Hermiona jau pamatė sėdint Fredį ir Džordžą. Ir vėl, kad ir kaip neįprasta, jie sėdėjo skyrium nuo visų ir tyliai šnekėjosi. Ronis pasuko prie jų.

- Tikrai užkniso, - niūriai burbtelėjo Džordžas Fredžiui. - Bet jeigu pats nesiteiks su mumis kalbėtis, reikės nusiųsti laišką. Arba įkišti rankon, negali gi amžinai nuo mūsų pabėgti.

- Kas taip nuo jūsų bėga? - sėsdamasis greta paklausė Ronis.

- Būtų gerai, kad tu, - suirzo Fredis, kad jiems sutrukdytas pokalbis.

- Kas tave užkniso? - paklausė Ronis Džordžą.

- Brolis kaip tu, kuris visur kiša savo nosį, - atšovė Džordžas.

- Gal jūs abu ką nors žinot apie Burtų trikovę? - tarė Haris. - Vis dar ruošiatės dalyvauti?

- Aš klausiau Makgonagal, kaip išrenkamas čempionas, bet ji nepasakė, - piktai atsakė Džordžas. - Liepė man nutilti ir užsiimti meškėno pavertimu.

- Įdomu, kokios bus užduotys? - susimąstė Ronis. - Žinai, Hari, dedu galvą, kad mudu susidorotume, juk esam darę pavojingų dalykų...

- Tik ne prieš teisėjų komisiją, - pasakė Fredis. - Makgonagal sako, kad pagal tai, kaip jiems pavyko užduotys, čempionams skiriami taškai.

- Kas teisėjaus? - paklausė Haris.

- Na, komisijoje visada būna dalyvaujančių mokyklų direktoriai, - tarė Hermiona, ir visi atsigręžė į ją gerokai nustebę, - mat visi trys buvo sužeisti tūkstantis septyni šimtai devyniasdešimt antrų metų turnyre, kai įsisiautėjo basiliskas, kurį turėjo gaudyti čempionai.

Pastebėjusi, jog visi spokso į ją, Hermiona, kaip visada nekantriai, supeikė juos, kad nė vienas neperskaitė tokių knygų kaip ji.

- Viskas surašyta „Hogvartso istorijoje“. Nors, aišku, ta knyga ne visai patikima. Jai labiau tiktų pavadinimas „Pagražinta Hogvartso istorija“ arba „Labai šališka ir nepilna Hogvartso istorija, užglostanti nemaloniausias mokyklos puses“.

- Apie ką čia šneki? - paklausė Ronis, nors Haris, rodos, jau suprato, kas artėja.

- Apie namų elfus! - atrėžė Hermiona, įrodydama Hariui, jog jis neklydo. - Per daugiau kaip tūkstantį puslapių „Hogvartso istorija“ nė kartelio neužsimena, kad mes visi prisidedame išnaudojant šimtus vergų!

Haris papurtė galvą ir palinko prie kiaušininės. Jo ir Ronio santūrumas nėmaž neatšaldė Hermionos ryžto kovoti dėl namų elfų teisių. Tiesa, abu davė po du siklius už EGGD ženkliuką, tačiau tik tam, kad ji atstotų. Tačiau jų sikliai, atrodo, prastai pasitarnavo - Hermiona pasidarė dar karingesnė. Ji graužė ir graužė Harį su Roniu: pirmiausia nešioti ženkliukus, paskui reikalavo įtikinėti kitus, kad nešiotų, be to, kas vakarą pradėjo lakstyti po Grifų Gūžtos bendrąjį kambarį kabinėdamasi prie mokinių ir kaišiodama visiems po nosimi savo aukų skardinėlę.

- Tikiuosi, suprantate, kad patalynę keičia, židinius kūrena, kabINETUS valo ir valgyt verda magiškos būtybės, kurioms niekas nemoka, kurios vergauja? - piktai kartodavo ji.

Kai kas, tokie kaip Nevilis, sumokėjo mokestį tik tam, kad Hermiona nustotų šnairuoti. Keletas netgi šiek tiek susidomėjo jos kalbomis, tačiau neturėjo noro aktyviau prisidėti prie kampanijos. Daugelis viską nuleido juokais.

Ronis užvertė akis į lubas, užlietas rudens saulės, o Fredis įsigilino į kumpį lėkštėje (dvyniai atsisakė pirkti ženkliukus). Džordžas vis dėlto palinko prie Hermionos.

- Klausyk, ar tau teko būti virtuvėje, Hermiona?

- Ne, žinoma, ne, - atkirto ji. - Nemanau, kad mokiniams leidžiama...

- O mes buvome, - tarė Džordžas, rodydamas į Fredį. - Daugybę kartų, maisto gvelbti. Ir mes su jais šnekėjome, jie tiesiog *laimingi*. Įsitikinę, kad jų darbas geriausias pasaulyje...

- Todėl, kad jie nemokyti ir apkvailinti! - užsidegė Hermiona, bet jos žodžius užgožė staigus švilpesys virš galvų - atskrido pašto pelėdos. Haris iškart pamatė atsklendžiant Hedvigą. Hermiona staiga nutilo ir su Roniu susirūpinusi žiūrėjo, kaip Hedviga nutupia Hariui ant peties, nuleidžia sparnus ir pavargusi atkiša kojelę.

Haris nutraukė Sirijaus atsakymą ir atkišo pelėdai savuosius kumpio griežinėlius, Hedviga dėkinga sulesė. Tada, įsitikinęs, kad Fredis ir Džor-

džas nemato, nes toliau aptarinėja Burtų trikovės reikalus, Haris pusbal-siu pašnibždomis perskaitė Sirijaus laišką Roniui ir Hermionai.

Šaunuolis, Hari!

Aš grįžau į Angliją ir esu gerai pasislėpęs. Noriu, kad praneši-nėtum viską, kas darosi Hogvartse. Nesiuntinėk vien tik Hedvigos, kaitaliok pelėdas, o dėl manęs nesijaudink, žiūrėk savęs. Nepa-miršk, ką rašiau apie randą.

Sirijus

- Kodėl reikia kaitalioti pelėdas? - tyliai paklausė Ronis.

- Hedviga per daug krenta į akis, - iškart atsakė Hermiona. - Labai išsiskiria. Sniego baltumo pelėda, skrendanti vis į tą pačią vietą - jo slėp-tuvę. Juk baltosios pelėdos Anglijoje nesiveisia?

Haris suvyniojo laišką ir įsikišo į apsiausto kišenę galvodamas, ar jam dabar ramiau ar dar neramiau. Ko gera, tai, kad Sirijus sugebėjo saugiai grįžti, jau šis tas. Negalėjo neprisipažinti, jog mintis, kad Sirijus yra daug arčiau, labai padrašinanti: bent jau parašius nebereikės taip ilgai laukti atsakymo.

- Ačiū, Hedviga, - paglostė Haris pelėdą. Ji mieguistai suūkė, makte-lėjo snapą į jo taurę su apelsinų sunka ir vėl nuskrido aiškiai trokštanti išsimiegoti pelėdyne.

Tą dieną mokykloje tvyrojo laukimo nuotaika. Per pamokas visi var-nas gaudė - kur kas įdomiau Biobetonso ir Durmštrango atstovų atvyki-mas; net nuodų ir vaistų pamoka tapo pakenčiamesnė, nes pusvalan-džiu trumpesnė. Nuskambėjus varpui, Haris, Ronis ir Hermiona nusku-bėjo į savo bokštą, padėjo tenai kuprines su knygomis, kaip buvo liepta, užsivilkę mantijas ir nudulkėjo atgal į vestibulį.

Koledžų vadovai rikiavo savo mokinius.

- Vizli, pasitaisyk kepurę, - įsakė profesorė Makgonagal. - Panele Patil, išsiimk iš plaukų tą juokingą nesąmonę.

Parvatė susiraukusi išsisegė iš kasos didelį drugelio formos segtuką.

- Prašom paskui mane, - paliepė Makgonagal, - pirmakursiai priekyje... nesistumdyti...

Nulipę nuo priebučio laiptų, visi išsirikiavo priešais pilį. Vakaras buvo žvarbus, giedras; jau leidosi sutemos, o viršum Uždraustojo miško švietė blyškus ir kone peršviečiamas mėnuo. Haris, stovintis ketvirtoje eilėje iš priekio tarp Ronio ir Hermionos, matė, kaip Denis Krivis pirmakursių būrelyje net virpa iš nekantrumo.

- Beveik šešios, - tarė Ronis, dirstelėjęs į laikrodį, ir ėmė žiūrėti į kelią, vingiuojantį nuo vartų. - Kaip manot, kuo jie atvyks? Traukiniu?

- Abejoju, - pasakė Hermiona.

- O kuo tada? Ant šluotų? - paklausė Haris ir pažvelgė į žvaigždėtą dangų.

- Vargu... Iš tokios tolybės...

- Gal Nešyklėmis? - sugalvojo Ronis. - Arba atsiras oru... Galbūt jų mokyklose leidžiama keliauti oru ir neturint septyniolikos metų?

- Į Hogvartną negalima atkelti oru, kiek kartų reikės sakyti? - suirzo Hermiona.

Jie susijaudinę įsmeigė akis į tamsą, tenai niekas nejudėjo; visur tyku, ramu kaip visada. Hariui pasidarė šalta. Galėtų jie ir paskubėti... galbūt užsieniečiai ruošiasi išpūdingai pasirodyti... Jis prisiminė, ką prieš pasaulio kvidičo čempionatą stovykloje sakė ponas Vizlis. „Visada tas pats: kai tik susirenkame krūvon, niekaip negalime nesipuikuoti savo sugebėjimais...“

Tada iš paskutinės eilės, kur jis stovėjo su kitais mokytojais, Dumbldoras sušuko:

- Aha! Jeigu neklystu, artėja Biobetonso delegacija!

- Kur? - sukruto mokiniai, žiūrėdami kiekvienas vis į kitą pusę.

- Ten! - suklykė vienas šeštakursis, rodydamas virš miško.

Pilies pusėn, tolydžio didėdamas, per tamsiai mėlyną dangų lėkė kažkas didelis, daug didesnis už šluotą, gal net už šimtą šluotų!

- Slibinas! - suspiegė kažkas iš pirmakursių, visai netekęs galvos.

- Nebūk paikas! Čia skraidantis namas! - nutarė Denis Krivis.

Denis beveik atspėjo. Kai milžiniškas juodas pavidalas, nėręs virš Uždraustojo miško medžių viršūnių, įskrido į pilies langų šviesą, visi pamatė baisaus didumo melsvą arkliais pakinkytą karietą, didumo sulig namu; ji švilpė jų linkui traukiama tuzino sparnuotų sartų žirgų, kurių kiekvienas buvo kaip geras dramblys.

Trys pirmosios mokinių eilės atsitraukė atatupstos, mat karieta baisiu greičiu ėmė leistis, - staiga baisiai dunkstelėdamos, kad Nevilis, stryktelėjęs atgal, net užmynė Klastūnyno penktakursiui koją, arklių kanopos, didesnės už lėkštes, atsitrenkė į žemę. Po akimirkos nusileido ir karieta, trinktelėjo plačiais ratlankiais, o auksaplaukiai sarčiai užrietė galvas, vartydami dideles raudonai degančias akis.

Haris spėjo pamatyti, kad ant karietos durelių yra herbas (dvi sukryžiuotos auksinės burtų lazdelės, iš kurių kiekvienos šauna trys žvaigždės), ir durelės atsidarė.

Žemėn nušoko šviesiai melsvu apsiaustu apsivilkęs berniukas, pasilenkė, pagraibė karietos dugną ir išlankstė auksinius laiptelius. Pagarbiai atšoko. Tada Haris išvydo iš karietos išlendant blizgantį juodą batelį smailiu kulneliu, - batelį, ne trumpesnį už vaikiškas rogutes, - o iš paskos išvirto jo gyvenime dar neregėto stambumo moteriškė. Iškart paaiškėjo, kam reikalinga tokio didumo karieta ir arkliai. Kai kas aiktelėjo.

Haris pažino tik vieną tokio stambumo žmogų, ir tai buvo Hagridas. Kaži ar ji nors truputį mažesnė. Tačiau kažkodėl - gal dėl to, kad prie Hagrido jau buvo pripratęs, - ši moteriškė (stovinti ant paskutinio laiptelio ir žiūrinti į laukiančią minią išpūstomis iš nuostabos akimis) atrodė dar nenormaliau didelė. Kai išlipo į šviesos ruožą, krentantį iš vestibulio, pasirodė, kad jos gražus tamsaus gymio veidas, didelės juodos drėgnos akys ir pakumpusi nosis. Blizgantys plaukai susukti į kietą kuodą

ant pakaušio. Nuo galvos iki kojų apsitaissusi juodu atlasu, ant kaklo ir storų pirštų žaižaravo nuostabūs opalai.

Dumbladoras ėmė ploti, juo sekdami ėmė pliaukšėti delnais ir mokiniai, daug kas pasistiebė, kad geriau matytų šitą moterį.

Jos veidą nušvietė maloni šypsena, ir ji, žengusi prie Dumblodoro, atkišo jam žiedais žiburiuojančią ranką. Dumblдорui, nors ir pats buvo aukštaūgis, reikėjo tik vos vos pasilenkti, kad ją pabučiuotų.

- Mieloji madam Maksima, sveika atvykusi į Hogvartą.

- Tikiuos, Dumblдорrai, - prabilo ji storu balsu, - rasti jus sveikatingą...

- O, dėkui, esu puikios formos, - tarė Dumbladoras.

- Mano mokiniai, - nerūpestingai mostelėjo milžiniška ranka kažkur už savęs madam Maksima.

Haris, neatitraukęs akių nuo madam Maksimos, dabar pastebėjo, kad, išlipę iš karietos, už jos sustojo keliolika berniukų ir mergaičių, jau vyresnio amžiaus paauglių. Jie drebėjo, ir nenuostabu, nes buvo be mantijų, tik su plonyčio šilko apsiaustais. Keli apsimuturiavę galvas šalikais. Kiek Haris įžiūrėjo veidus (jie stovėjo plačiame madam Maksimos šešėlyje), visi spoksojo į Hogvartą su nemaža baime.

- Ar Karkarovas jau čia? - paklausė madam Maksima.

- Tuoj tuoj turi pasirodyti, - atsakė Dumbladoras. - Ar norėsite palaukti čia ir jį pasveikinti, ar verčiau eisite į vidų apšilti?

- Manau, apšilti. Bet arkliai...

- Mūsų magiškųjų gyvūnų priežiūros mokytojas mielai jais pasirūpins, - nuramino ją Dumbladoras. - Vos tik tai grįš sutvarkęs nedidelį nesklandumą, iškilusį dėl jo kitų... globotinių.

- Pliurzių, - murmtelėjo Hariui išsišiepęs Ronis.

- Mano žirgams reikia... kietos rankos, - paaiškino madam Maksima taip, lyg abejotų, ar koks nors Hogvartso magiškųjų gyvūnų priežiūros mokytojas galėtų susidoroti su tokia užduotimi. - Jie liabai stiprūs...

- Galiu jus patikinti, kad Hagridas juos įveiks, - nusišypsojo Dumbladoras.

- Liabai gerai, - linktelėjo madam Maksima. - Gal malionėtumėt tam Agridui pranešti, kad mano žirgai geria tik škotišką viskį?

- Bus pasirūpinta, - irgi nusilenkė Dumbldoras.

- Eime, - įsakmiai tarė madam Maksima savo mokiniams, ir Hogwartso minia prasiskyrė praleisdama juos prie akmens laiptų.

- Kaip jums matos, kokio didumo bus Durmštrango arkliai? - Levandai ir Parvatei už nugarų paklausė Semas Finiganas.

- Na, jeigu didesni už šituos, net Hagridas jų nesuvaldys, - atsakė Haris. - Žinoma, jeigu jo neužpuolė Pliurziai. Kažin kas ten jiems nutiko?

- Gal jie ištrūko, - su viltimi balse tarė Ronis.

- Oi, nesakyk taip, - nusipurtė Hermiona. - Įsivaizduok tuos nenau-dėlius laisvėje...

Šiek tiek drebėdami nuo žvarbos, jie laukė Durmštrango. Daugelis nekantriai žvalgėsi į dangų. Valandėlę tylą drumstė tik madam Maksimos milžinų arklių prunkštimas ir trypimas. Staiga...

- Ar girdite? - paklausė Ronis.

Ir išties: tamsoje pasigirdo klaikus garsas - duslus gurgėjimas ir siurbimas, tarsi per upę slinktų įjungtas milžiniškas dulkių siurblys...

- Ežeras! - suriko Li Džordanas, rodydamas ton pusėn. - Pažiūrėkit į ežerą!

Iš vejų viršaus, kur jie stovėjo, buvo puikiai matyti lygus juodas ežero paviršius. Tiek, kad tas paviršius staiga pasidarė anaip tol ne lygus. Jo viduryje prasidėjo kažkoks neramumas; iš gelmės kilo dideli burbulai, bangos skalavo purvinus krantus - ūmiai pačiam ežero centre radosi platus verpetas, tarsi iš dugno ištraukus didžiulį kamštį...

Iš verpeto šerdies lėtai išlindo ilgas juodas stulpas... Tada Haris pamatė laivavirves...

- Laivo stiebas! - pasakė jis Roniui su Hermiona.

Palengva ir didingai iš vandens, spindėdamas mėnesienoje, ėmė kilti laivas. Atrodė keistai, nelyginant skeletas, lyg būtų ištrauktas sudužė-

lis, o jo liukuose mirguliuojančios blausios švieselės buvo it šmėklų akys. Pagaliau, garsiai sušliurpęs, laivas išniro visas ir, supdamasis ant neramių bangų, ėmė slysti kranto link. Netrukus jie išgirdo, kaip į seklumą pūkštelėjo inkaras ir trinktelėjo į krantą numetamas tiltelis.

Iš laivo jau lipo žmonės, jų siluetai šmėžavo pro šviečiančius liukus. Visi jie, pastebėjo Haris, atrodė panašaus sudėjimo kaip Niurzga su Gyliu. Tačiau kai per veją pasuko prie pilies, vestibulio šviesos juostoje jis pamatė, kad stambūs jie buvo tik todėl, kad vilkėjo kažkokio susivėlusio, gauruoto kailio mantijas. Žmogus, kuris juos vedė į pilį, buvo apsigobęs kitokiu kailiu: glotniu ir sidabrinu kaip jo plaukai.

- Dumbldorai! - džiugiai sušuko jis, lipdamas šlaitu. - Kaip kruti, bičiuli, kaip tau sekas?

- Dėkui, klesčiu, profesoriau Karkarovai, - atsakė Dumbldoras.

Karkarovo balsas buvo sodrus ir salsvas; kai įžengė į šviesą, jie pamatė, jog jis aukštas ir plonas kaip Dumbldoras, tačiau balti plaukai trumpi, pro smailią barzdelę (susiraičiusiu galu) persišvietė gana neryžtingas smakras. Priėjęs prie Dumbldoro sveikindamasis suėmė abi jo rankas.

- Senas mielas Hogvartsas... - nusišypsojo žvelgdamas į pilį. Jo dantys buvo pageltę, ir Haris pastebėjo, kad jo šypsena nepaliečia akių, jos liko šaltos ir budrios. - Kaip gera vėl čia atsidurti, kaip gera... Viktorai, einam vidun, į šilumą... Jūs nieko prieš, Dumbldorai? Viktoras truputį pašalęs...

Karkarovas pamojo pirštu vienam savo mokiniui. Jam einant pro šalį, Haris spėjo pamatyti didelę kumpą nosį ir tankius juodus antakius. Ronis kumštelėjo jam į ranką ir sušnypštė ausin vardą, bet Haris ir pats atpažino tą žmogų.

- Hari, juk čia Krumas!

ŠEŠIOLIKTAS SKYRIUS

Ugnies taurė

- Negaliu patikėti! - stebėjosi Ronis, kai Hogvartso mokiniai paskui Durmštrango svečius ėmė lipti laiptais į pilį. - Krumas, Hari! *Viktoras Krumas!*

- Atsikvošėk, Roni, jis - viso labo kvidičo žaidėjas, - pasakė Hermiona.

- *Viso labo kvidičo žaidėjas?* - tiesiog pasibaisėjo Ronis. - Hermiona, jis - vienas geriausių pasaulio gaudytojų! Nemaniau, kad dar mokosi!

Su visais Hogvartso mokiniais eidamas į didžiąją salę, Haris pamatė, kaip Li Džordanas strykčioja norėdamas pasižiūrėt į Krumą. Keletas šeštakursių mergaičių karštligiškai rausėsi kišenėse. „Oi, netikiu savo akimis, ir lyg tyčia jokios plunksnos...“ - „Kaip sakai, ar lūpdažiais pasirašys ant mano kepurės?“

- Na, žinote, - metė Hermiona, praeidama pro paneles, kurios dabar kišenėse negalėjo rasti lūpdažių.

- Aš tikrai gausiu jo autografa, - tarė Ronis. - Hari, neturi plunksnos?

- Ne, viršuj, kuprinėje.

Jie nuėjo ir atsisėdo prie Grifų Gūžtos stalo. Ronis pasistengė įsitaisyti veidu į duris, nes Krumas su kitais durmštrangiškiais tebetrepsėjo tenai, matyt, nežinojo, kur sėstis. Biobetonso mokiniai pasirinko Varno Nago stalą. Jie nesmagiai dairėsi po salę. Trys iš jų tebebuvo apsitūloję šalikais.

- Nėra jau taip šalta, - piktinosi Hermiona, žiūrėdama į juos. - Ko jie nepasiėmė mantijų?

- Eikite čia! Ateikite čia sėsti! - šnypštė Ronis. - Čionai! Hermiona, pasislink, padaryk vietos...

- Ką?

- Per vėlu, - liūdnai tarė Ronis.

Viktoras Krumas su moksladraugiais atsisėdo prie Klastūnyno stalo. Haris matė, kaip pasipūtė Smirdžius su Niurzga ir Gyliu. Smirdžius palinko prie Krumo.

- Aha, teisingai, klijuokis prie jo, Smirdžiau, - kandžiai pasakė Ronis. - Bet pamatysite, Krumas jį greitai perkąs... Galiu lažintis, jam visi pataikauja... Kaip manot, kur jie miegos? Galime pakviest jį pas save, Hari. Aš mielai užleisčiau jam lovą, pats galiu miegot suglaudžiamoje lovelėje.

Hermiona prunkstelėjo.

- Jie atrodo daug linksmesni už tuos Biobetonso vargdienius, - nutarė Haris.

Durmštrango mokiniai, nusivilkę savo sunkius kailius, smalsiai sužiuro į juodas žvaigždėtas lubas; vienas kitas pagarbiai čiupinėjo aukso lėkštes ir taures.

Prie mokytojų stalo ūkvedys Filčas pristatė kėdžių. Tokia proga jis buvo pasipuošęs savo sutrūnijusiu fraku. Haris nustebo, kad tasai pastatė keturias kėdes, po dvi Dumbldorui iš šonų.

- Betgi svečiai tik du, - nusistebėjo Haris. - Kam Filčas stato keturias kėdes? Kas dar ateis?

- A? - tarstelėjo Ronis, tebeganydamas akimis Krumą.

Suėjus ir prie koledžų stalų susėdus visiems moksleiviams, įžengė mokytojai ir vorele nužygiavo prie Garbingojo stalo. Paskutinis buvo Dumbldoras su profesoriumi Karkarovu ir madam Maksima. Pasirodžius jų direktorei, Biobetonso komanda pašoko. Keli Hogvartso moksleiviai nusijuokė. Biobetonso delegacija nėmaž nesutriko ir nesisėdo tol, kol madam Maksima neklestelėjo Dumbldorui iš kairės. Tačiau Dumbldoras tebestovėjo, ir didžiojoje salėje įsiviešpatavo tylą.

- Labą vakarą, ponios ir ponai, gerbiami vaiduokliai ir - svarbiausia - svečiai, - tarė Dumbldoras, plačiai šypsodamasis užsieniečiams. - Man

didžiulis malonumas pasveikinti jus visus Hogvartse. Tikiuosi ir manau, kad jūsų viešnagė pas mus bus patogi ir smagi.

Viena Biobetonso mergaitė, tebegniaužianti pasmakrėj šaliką, nusijuokė aiškiai su panieka.

- Niekas jūsų neverčia čia būti! - piktai sušnibždėjo Hermiona.

- Turnyro pradžia bus paskelbta pasibaigus puotai, - tarė Dumbldoras. - Dabar visus kviečiu valgyti, gerti ir jaustis kaip namie!

Jis atsisėdo, ir Haris pamatė, kaip Karkarovas iškart palinko prie jo ir ėmė kažką šnekėti.

Kaip paprastai, indai ant stalo prisipildė valgių. Virtuvėje plušantys namų elfai, regis, visai įsisiūbavo: priešais išdygo kalnai skanėstų, tarp kurių keletas buvo užsienietišku.

- Kas čia toksai? - paklausė Ronis, rodydamas didelį dubenį kažko panašaus į moliuskų troškinį, stovintį šalia didelės lėkštės su bifšteksais ir inkstų paštetu.

- Bujabesas, - atsakė Hermiona.

- Ačiū, - tarė Ronis.

- Prancūziškas patiekalas, - dar paaiškino Hermiona. - Valgiau per užpraeitas vasaros atostogas, labai gardu.

- Ką gi, patikėsiu, - pasakė Ronis ir įsikrėtė to juodo valgio.

Didžioji salė atrodė sausakimša, nors prisidėjo vos dvidešimt mokslėivių; gal toks įspūdis kilo todėl, kad jų skirtingų spalvų uniformos labai išsiskyrė juodų Hogvartso apsiaustų fone. Nusigaubę savo kailius, durmštrangiškiai liko su kraujo raudonumo apsiaustais.

Praėjus dvidešimčiai minučių nuo puotos pradžios, pro duris už mokytojų stalo nedrąsiai įlindo Hagridas. Atsisėdęs į savo vietą galustalėje, storai sutvarstyta ranka pamojo Hariui, Roniui ir Hermionai.

- Kaip gyvuoja Pliurziai, Hagridai? - sušuko Haris.

- Puikiai, - laimingas atsakė Hagridas.

- Cha, kur tau negyvuos, - tyliai tarė Ronis. - Atrodo, jie pagaliau rado tinkamo maisto, ką? Hagrido pirštus.

Tą akimirką balsas paklausė:

- Atsiprašau, ar jums dar reikia bujabeso?

Tai buvo mergaitė iš Biobetonso, kuri juokėsi Dumbldorui kalbant. Pagaliau ji nusiėmė šaliką. Sidabrinės spalvos šviesių plaukų skraistė beveik siekė juosmenį. Ji turėjo dideles tamsiai mėlynas akis ir lygius baltutėlius dantis.

Ronis užraudo. Jis išvertė akis į ją, išsižiojo atsakyti, tačiau pasigirdo tik silpnas gargaliavimas.

- Gerai, imk, - pastūmė Haris dubenį jos pusėn.

- Jūs jau pavalgėt?

- Aha, - atgavo kvapą Ronis. - Buvo labai skanu.

Mergaitė paėmė dubenį ir atsargiai nusinešė prie Varno Nago stalo. Ronis tebevėpsojo į ją taip, tarsi lig tol gyvenime nebūtų regėjęs tokios būtybės. Haris ėmė juoktis. Nuo to juoko Ronis atitoko.

- Jinai Vela! - kimiai pasakė Hariui.

- Jokia ji ne Vela! - atkirto Hermiona. - Ir nematau, kad kas kitas į ją taip idiotiškai vėpsotų!

Ji ne visai sakė tiesą. Mergaitę einančią per salę daugelis berniukų nulydėjo akimis, o keletas irgi neteko žado kaip Ronis.

- Sakau jums, ji nėra normali mergaitė! - ginčijo Ronis persikreipęs, kad geriau ją matytų. - Hogvartse tokių nėra!

- Hogvartse dar ne tokių yra, - negalvodamas pasakė Haris. Čo Čang sėdėjo vos per kelias vietas nuo sidabraplaukės.

- Kai vėl susikišite kakton akis, - kandžiai tarė Hermiona, - pamatysite, kas ką tik įėjo.

Ji parodė į mokytojų stalą. Dvi laisvos kėdės jau buvo užsėstos. Šalia profesoriaus Karkarovo buvo Ludas Maišinis, o prie madam Maksimos sėdėjo ponas Susitraukėlis, Persio šefas.

- Ką jie čia veikia? - nustebo Haris.

- Juk jie organizavo Burtų trikovės turnyrą, ar ne? - tarė Hermiona. - Tikriausiai nori pasižiūrėti jo pradžios.

Pasirodžius antriesiems patiekalams, jie išvydo keletą nepažįstamų pudingų. Ronis, iš arti apžiūrėjęs keistai balkšvos spalvos blanmanžė drabučius, rūpestingai patraukė juos dešinėn, kad būtų gerai matyti nuo Varno Nago stalo. Tačiau mergaitė, panaši į Velą, regis, jau pasisotino ir nebeatėjo naujo patiekalo.

Iššvarinus aukso lėkštes, Dumbldoras vėl atsistojo. Salėje įsivyravo maloni įtampa, Haris pajuto lengvą jaudulį - įdomu, kas dabar bus.

- Išmušė valanda, - tarė Dumbldoras, šypsodamasis veidų jūrai. Tuoj prasidės Burtų trikovės turnyras. Norėčiau tarti keletą žodžių prieš įnešant dėžę...

- Ką taip? - sumurmėjo Haris. Ronis gūžtelėjo.

- ... paaiškinti tvarką, kurios bus laikomasi šiais metais. Bet pirmiausia leiskite pristatyti tiems, kurie dar nepažįsta, poną Bartemijų Susitraukėlį, vadovaujantį Tarptautinio magų bendradarbiavimo departamentui... - Nutekšėjo mandagūs plojimai. - Ir poną Ludą Maišinį, Magiškųjų žaidimų ir sporto departamento direktorių.

Maišiniui plojo smarkiau negu Susitraukėliui: gal dėl buvusios atmušėjo šlovės, o gal kad buvo simpatiškesnis. Jis linksmiai pamojo publikai. Bartemijus Susitraukėlis pristatytas nei mojo, nei šypsojosi. Prisiminęs jį tvarkingu kostiumu pasaulio kvidičo čempionate, Haris pamanė, kad burtininko drabužiais jis atrodo nei šiaip, nei taip. Šalia Dumbldoro ilgų baltų plaukų ir barzdos jo siaurutis ūsų šepetėlis ir tiesus sklastymas buvo labai keisti.

- Ponas Maišinis ir ponas Susitraukėlis keletą mėnesių pasiaukojamai dirbo rengdami šį turnyrą, - toliau kalbėjo Dumbldoras, - be to, kartu su manim, profesoriumi Karkarovu ir madam Maksima jie dalyvaus teisėjų komisijoje, kuri įvertins čempionų pastangas.

Ištarus žodį „čempionai“, moksleiviai neabejotinai sukluso. Turbūt pajutęs staigiai stojus nepaprastą tylą, Dumbldoras nusišypsojo ir tarė:

- Prašom dėžę, pone Filčai.

Lig tol kiūtojęs salės kertėje, Filčas priėjo prie Dumbldoro nešinas didelę medinę dėžę, nusagstyta brangakmeniais. Ji atrodė sena sena. Salėje kilo neramus murmesys; Denis Krivis net atsistojo ant kėdės, kad geriau matytų, tačiau buvo toks mažiukas, jog tik galva kyšojo virš visų.

- Ponai Susitraukėlis ir Maišinis jau peržiūrėjo užduotis, šiomet laukiančias čempionų, - pasakė Dumbldoras, kai Filčas atsargiai padėjo prieš jį dėžę, - ir viską parengė kiekvienai rungčiai. Bus trys užduotys, išdėstytos per visus mokslo metus, jos visokeriopai išbandys čempionus: jų magiškuosius sugebėjimus, jų drąsą, jų gebėjimą logiškai mąstyti ir, žinoma, mokėjimą įveikti pavojų.

Po šių žodžių salę užgulė tokia tylą, kad, regis, niekas nekvėpavo.

- Kaip žinote, - aiškino Dumbldoras, - turnyre dalyvauja trys čempionai, po vieną iš kiekvienos mokyklos. Bus vertinama, kaip jie atliko visas turnyro užduotis, ir čempionas, po trečios užduoties surinkęs daugiausia taškų, laimės turnyro taurę. Čempionus atrinks nešališkas rinkėjas - Ugnies taurė.

Dumbldoras išsitraukė burtų lazdelę ir tris kartus pabeldė ją į dėžę. Girgždėdamas lėtai pakilo dangtis. Dumbldoras įkišo ranką ir išėmė didelę grubiai išskobtą medinę taurę. Būtų buvusi visai paprasta, jei ne tai, kad pasirodė esanti sklidiną melsvai baltos ugnies.

Dumbldoras užvožė dėžę ir ant jos atsargiai pastatė taurę, kad visi matytų.

- Kiekvienas, kuris nori tapti čempionu, skiautelėje pergamento tegul parašo savo pavardę, mokyklos pavadinimą ir įmeta į Taurę, - pasakė Dumbldoras. - Trokštantieji būti čempionais turi užsirašyti per dvidešimt keturias valandas. Rytoj vakare, švenčiant Heloviną, Taurė grąžins vardus trijų, kuriuos bus išrinkusi kaip verčiausius savo mokyklų atstovus. Šįvakar Taurė stovės vestibulyje, kur bus prieinama visiems, norintiems dalyvauti turnyre. Kad joks nepilnametis nesusigundytų įmesti savo vardo, aplink Ugnies taurę apibrėšiu Amžiaus ribą. Kas neturi septyniolikos metų, negalės peržengti to rato. Galų gale visus, pasišovusius

kovoti turnyre, noriu įspėti, kad nesielgtų karštakošiškai. Ugnies taurės išrinktas čempionas, jis arba ji, turės iki galo jame dalyvauti. Įmesti savo vardą į Taurę reiškia įsipareigoti, sudaryti magišką sutartį. Tapus čempionu jau nevalia trauktis. Todėl prieš metant savo vardą į Taurę prašau rimtai apsispręsti, ar tvirtai esate pasiryžę žaisti. Dabar, manau, laikas miegoti. Visiems labos nakties.

- Amžiaus riba! - žibančiomis akimis purkštavo Fredis Vizlis, kai visi patraukė prie salės durų. - Cha, ją juk galima apmulkinti Senėjimo eliksyrų, gal ne? O kai jau tavo vardas Ugnies taurėje, gyvas juokas - ji neatskirs, ar tau septyniolika ar ne!

- Bet aš nemanau, kad gali ką nors pešti, jeigu neturi septyniolikos, - pasakė Hermiona. - Mes paprasčiausiai per mažai mokame...

- Kalbėk už save, - atkirto Džordžas. - Hari, bandysi pakliūti? Haris pagalvojo apie Dumbldoro įspėjimą, kad niekas nemestų savo vardo, jei neturi septyniolikos, tačiau tą mintį ir vėl nušlavė nuostabus vaizdas, kaip jis laimi Burtų trikovės turnyrą... Įdomu, ar labai Dumbldoras supykto, jei kam nors jaunesniam nei septyniolikos vis dėlto *pavyktų* peržengti Amžiaus ribą...

- Kur jis? - paklausė Ronis, nėmaž nesiklausęs to pokalbio, o dairėsis po minią, kur pasidėjo Krumas. - Ar Dumbldoras nesakė, kur miegos Durmštrango mokiniai?

Atsakymą jis gavo tuojau pat: dabar jie ėjo pro Klastūnyno stalą, ir prie savo mokinių atkurnėjo profesorius Karkarovas.

- Taigi atgal į laivą, - pasakė. - Viktorai, kaip jautiesi? Ar sočiai pavalei? Gal atsiųsti iš virtuvės karšto vyno?

Haris matė, kaip Krumas papurtė galvą ir vėl apsisiautė kailiu.

- Profesoriau, aš norėčiau vyno, - viltingai tarė kitas Durmštrango berniukas.

- Aš ne tau siūliau, Poliakovai, - atkirto Karkarovas, ir jo šiltą tėvišką išraišką it vėjas nupūtė. - Matau, kad priekį vėl apsidrėbei maistu, bjaurus berniūkšti...

Karkarovas nusigręžė ir nuvedė savo mokinius prie durų. Jas pasiekė lygiai tą pačią akimirka kaip ir Haris, Ronis ir Hermiona. Haris sustojo praleisti profesoriaus.

- Dėkui, - nerūpestingai tarstelėjo Karkarovas, dirstelėdamas į jį.

Staiga Karkarovas sustingo. Atsigręžė į Harį ir išžiūrėjo lyg negalėdamas patikėti. Direktoriui už nugaros sustojo ir Durmštrango mokiniai. Karkarovo akys lėtai nuslinko Hario veidu ir sustojo prie rando. Ir jo globotiniai smalsiai sužiuro į Harį. Akies kampučiu Haris pamatė, kaip keletu veiduose švystelėjo suvokimas. Berniukas, apsidrėbęs maistu priekį, kumštelėjo šalia stovinčiai mergaitei ir atvirai parodė į Harį.

- Aha, čia Haris Poteris, - suniurzgė balsas jiems už nugarų.

Profesorius Karkarovas staigiai atsisuko. Ir pamatė lazda sunkiai pasirėmusį Rukną Baisiąją Akį, jo stebuklingoji akis nemirksėdama žiūrėjo į Durmštrango direktorių.

Haris matė, kaip Karkarovo veide neliko nė lašelio kraujo. Tą veidą užliejo įniršis ir baimė.

- Tu! - metė jis, spoksodamas į Rukną, tarsi dar abejodamas tuo, ką regi.

- Aš, - niūriai burbtelėjo Rukna. - Ir jeigu neturi ko pasakyti Poteriui, Karkarovai, galėtum ir pasitraukti. Užstoji duris.

Tikra tiesa: pusė salėje tebesančių mokinių susigrūdo už jų ir per galvas bandė pamatyti, kas trukdo išeiti.

Netaręs daugiau nė žodžio, profesorius Karkarovas išūžė iš salės su visais savo mokiniais. Rukna nulydėjo jį žvilgsniu, išmeigęs jam į nugarą savo stebuklingąją akį; jo sudarkytas veidas buvo pilnas neapykantos.

*

Kita diena buvo šeštadienis, todėl dauguma mokinių šiaip jau būtų pusryčiaavę vėlai. Vis dėlto Haris, Ronis ir Hermiona ne vieni atsikėlė daug anksčiau negu eilinį savaitgalį. Nulipę vestibulin, išvydo apie dvidešimt mokinių krūvoj, visi apžiūrinėjo Ugnies taurę. Ji stovėjo vestibulio vi-

duryje ant taburetės, kur paprastai būdavo Paskirstymo kepurė. Ant grindų dešimties pėdų spinduliu ratu driekėsi plonas auksinis siūlas.

- Ar kas nors jau įmetė savo vardą? - nekantriai paklausė Ronis vieną trečiakursę.

- Visi durmštrangiškiai, - atsakė ji. - Bet iš Hogvartso nemačiau nė vieno.

- Bet kai kas įmetė vakar vakare, visiems jau sugulus, - pasakė Haris. - Bent jau aš tikrai taip būčiau daręs. Nebūčiau norėjęs, kad kas žiūrėtų. O jeigu Taurė ims ir išspjaus tave iš karto?

Kažkas nusijuokė. Atsigręžęs pamatė laiptais atskubančius Fredį, Džordžą ir Li Džordaną, visi trys buvo labai susijaudinę.

- Viskas, - pergalingai sušnibždėjo Fredis Hariui, Roniui ir Hermionai. - Ką tik išgėriau.

- Ko? - nesuprato Ronis.

- Senėjimo eliksyro, kvėšos, - atšovė Fredis.

- Abu nurijom tik po vieną lašą, - džiugiai trynė rankas Džordžas. - Mums reikia prisidurt vos keletą mėnesių.

- Jei kuris nors laimės, tūkstantį galeonų pasidalysim į tris dalis, - išsišiepė Li.

- Žinokit, abejoju, ar išdegs, - įspėjo juos Hermiona. - Dumbldoras tikrai bus apie tai pagalvojęs.

Fredis, Džordžas ir Li jos net nesiklausė.

- Pasiruošę? - virpėdamas iš nekantrumo, paklausė Fredis anuos du. - Žygiuojam, aš pirmas...

Haris susižavėjęs žiūrėjo, kaip Fredis išsitraukia iš kišenės pergamento skiautelę su žodžiais „Fredis Vizlis, Hogvartsas“. Fredis žengė prie pat rato ir sustojo supdamasis ant pirštų galų kaip nardytojas, pasirengęs šokti nuo tramplino iš penkiasdešimties pėdų aukščio. Vestibiulyje visų akys įsmigo į jį. Jis giliai įkvėpė ir peržengė siūlą.

Haris jau pamanė, kad jam pavyko, - Džordžas tikrai taip pamanė, nes džiugiai surikęs liuoktelėjo iš paskos, - tačiau ūmiai pasigirdo spra-

gėjimas ir abu dvyniai išlėkė iš auksinio rato lyg rutuliai, sviesti nematomo stūmiko. Broliai skaudžiai žnektelėjo ant akmens aslos už kokių dešimties pėdų. Maža to - nuaidėjo garsus pokšt, ir abiem išdygo vienodos ilgos baltos barzdos.

Vestibiulis aidėjo nuo kvatojimo. Juokėsi net Fredis su Džordžu, kai atsistoję pamatė kits kito barzdą.

- Aš jus perspėjau, - linksmi tarė storas balsas, ir atsisukę visi išvydo profesorių Dumbldorą, išėjusį iš didžiosios salės. Jis šelmiškai pažvelgė į Fredį ir Džordžą. - Siūlau abiem keliauti pas madam Pomfri. Ji jau gydo panelę Fosit iš Varno Nago ir ponaitį Samersą iš Švilpynės, jie irgi nutarė pasisendinti. Nors turiu pasakyti, jų barzdos neprilygsta jūsiškėms.

Fredis ir Džordžas, lydimi žvengiančio Li, nuėjo į ligoninę, o Haris, Ronis ir Hermiona, irgi springdami juokais, smuko į salę pusryčiauti.

Ši rytą salės papuošimas pasikeitė. Buvo Helovino diena, todėl stebuklingųjų lubų skliaute skraidė šikšnosparnių debesis, o kiekvienam kampe vypsojo šimtai išpjaustytų moliūgų. Haris pasuko prie Dino ir Semo, kurie aptarinėjo Hogvartso septyniolikmečius, kurie galėtų dalyvauti turnyre.

- Sklinda gandai, kad Voringtonas atsikėlė ir įmetė savo vardą, - Dinas pasakė Hariui. - Tas bernas iš Klastūnyno, panašus į beždžionę tininginį.

Haris, žaidęs prieš Voringtoną, pasidygėjęs papurtė galvą.

- Negalima, kad „klastuolis“ taptų čempionu!

- O Švilpynėje visi šneka apie Digorį, - su panieka tarė Semas. - Bet aš nemanau, kad jis panorėtų rizikuoti savo gražia išvaizda.

- Klausykit! - staiga tarė Hermiona.

Vestibiulyje visi šurmuliavo. Pasisukę jie išvydo įeinant Andželina Džonson. Ji nesmagiai šypsojosi. Aukšta juodaodė, Grifų Gūžtos kvidičo komandoje žaidžianti puolėja, Andželina priėjo prie jų, atsisėdo ir pranešė:

- Ką gi, padariau! Ką tik įmečiau savo vardą!

- Juokauji! - pagarbiai nusistebėjo Ronis.
- Vadinasi, tau septyniolika? - paklausė Haris.
- Aišku. Ar nematai barzdos? - įgėlė Ronis.
- Mano gimtadienis buvo aną savaitę, - tarė Andželina.
- Na, džiaugiuosi, kad nors kas mėgina dalyvauti iš Grifų Gūžtos, - pasakė Hermiona. - Tikrai manau, kad tapsi čempione, Andželina!
- Ačiū, Hermiona, - nusišypsojo Andželina.
- Aha, verčiau tu negu gražuolėlis Digoris, - metė Semas, ir keli „švilpinukai“, einantys pro juos prie savo stalo, piktai išsišiepė.
- Ką gi šiandien veiksime? - paklausė Ronis Hariį ir Hermioną, kai pavalgę jieėjo iš salės.
- Dar neaplankėme Hagrido, - priminė Haris.
- Gerai, - sutiko Ronis, - tegul tik jis neprašo paaukoti keleto pirštų Pliurziams.
- Staiga Hermionos veidas nušvito.
- Ką tik prisiminiau, kad Hagrido dar nepakviečiau stoti į EGGD! Palaukit, gerai? Aš užlėksiu viršun pasiimti ženkliukų!
- Kas jai daros? - atsiduso Ronis, kai Hermiona nukūrė marmuro laiptais aukštyn.
- Ei, Roni, - staiga tarė Haris. - Tavo draugė...
- Iš kiemo suėjo Biobetonso mokiniai, tarp jų ir į Velą panaši mergaitė. Visi, susispietę aplink Ugnies taurę, praleido juos smalsiai nužiūrinėdami.
- Iš paskos įėjusi madam Maksima visus sustatė į eilę. Vienas paskui kitą jos mokiniai žengė per Amžiaus ribą ir metė į melsvas liepsnas savo vardus. Priėmusi kiekvieną skiautelę, ugnis paraudonuodavo ir pažerdavo kibirkštis.
- Kaip sakai, ką darys tie, kurie nebus išrinkti? - sumurmėjo Ronis Hariui, kai į Ugnies taurę savo vardą įmetė toji Vela. - Turbūt grįš į savo mokyklas, o gal liks žiūrėti turnyro?
- Nežinau, - atsakė Haris. - Gal ir liks... Juk madam Maksima lieka teisėjauti?

Visiems Biobetonso moksleiviams sumetus savo vardus, madam Maksima vėl juos išvedė į kiemą.

- Kur vis dėlto jie miega? - nerimo Ronis ir pribėgęs prie durų ėmė žiūrėti, kur jie nueina.

Garsus barškėjimas už nugarų pranešė, kad grįžo Hermiona su dėzele ženkliukų.

- Gerai, paskubėk, - tarė Ronis ir nušokęs nuo akmeninių priebučio laiptų išispoksojo į „Vėlą“, su madam Maksima einančią pakalnėn.

Artėjant prie Hagrido trobelės netoli Uždraustojo miško, paaiškėjo Biobetonso nakvynės paslaptis. Už kokių dviejų šimtų jardų nuo Hagrido namų stovėjo didžioji melsva karieta, kuria jie buvo atkeliavę, ir mokiniai lipo į ją. Šalia jos aptvare ganėsi dramblių didumo arkliai, traukę tą karietą.

Haris pabeldė į Hagrido duris, ir tuoj pat atsiliepė Ilties skalijimas.

- Pagaliau! - pradžiugo Hagridas, kai atidaręs duris išvydo, kas tokie atėjo. - Jau bijojau, kad pamiršot, kur gyvenu!

- Mes tikrai buvom labai užsiėmę, Hag... - pradėjo Hermiona, bet pažvelgusi į Hagridą neteko žado.

Hagridas buvo pasipuošęs savo geriausiu (ir klaikiu) pūkuotu rudu kostiumu, pasirišęs geltonų ir morkinių langelių kaklaraištį. Dar būtų buvę pusė bėdos, tačiau jam aiškiai šovė į galvą sutramdyti savo plaukus didžiuliais turbūt solidolio kiekiais. Dabar jie buvo sulaižyti į dvi dideles kupetas - galbūt bandė susirišti arklio uodegą kaip Bilas, bet paaiškėjo, kad per daug plaukų. Tokia išvaizda Hagridui visiškai netiko. Valandėlę Hermiona spoksojo į jį, paskui, matyt, nusprendusi nieko nesakyti, paklausė:

- Hm... Kurgi Pliurziai?

- Prie moliūgų sklypelio, - patenkintas atsakė Hagridas. - Auga kaip pasiutę, jau maždaug trijų pėdų ilgio. Tik bėda, kad pradėjo vieni kitus galabyti.

- Nejaugi? - tarstelėjo Hermiona ir sudraudė žvilgsniu Ronį, mat šis, išpūtes akis į Hagrido šukuoseną, jau žiojosi pareikšti apie ją savo nuomonę.

- Taigi kad, - liūdnai atsakė Hagridas. - Na, bet nieko, aš juos sudėlioju į atskiras dėžes. Liko dvi dešimtys.

- Laimė, kad nors tiek, - tarė Ronis. Hagridas nepajuto tų žodžių kandumo.

Hagrido trobelė buvo vieno kambario, kampe stovėjo milžiniška lova, užklota skiautinių lovatiesė. Priešais židinį buvo irgi baisaus didumo stalas ir kėdės, palubė buvo nukabinta rūkytais kumpiais ir paukščiais. Jie atsisėdo prie stalo, o Hagridas ėmė taisyti arbatą. Netrukus jie jau aptarinėjo Burtų trikovės turnyrą. Hagridas irgi jaudinosi ne mažiau už juos.

- Palaukit, - šypsojosi jis. - Jūs tik palaukit. Pamatysit, ko nematę. Pirmoji užduotis... A, bet aš neturiu teisės jums sakyti.

- Pasakok, Hagridai! - ragino jį Haris, Ronis ir Hermiona, bet jis tiktai purtė galvą.

- Nenoriu gadinti įdomumo, - tarė Hagridas. - Galiu tiek pasakyti, kad bus įspūdinga. Tie čempionai turės gražaus darbelio. Niekad nesitikėjau, kad dar sulauksiu dienos, kai vėl vyks Burtų trikovės turnyras!

Viešnage baigėsi pietumis, nors jie tik paragavo - Hagridas gyrėsi paruošęs jautienos troškinį, bet kai Hermiona savo lėkštėje rado didelį nagą, visi trys prarado apetitą. Buvo smagu graužti Hagridą, kad pasakytų turnyro užduotis, svarstyti, kas galėtų būti išrinktas Hogvartso čempionu, ir šaipytis, ar Fredis su Džordžu tebėra barzdoti.

Vėliau po pietų pradėjo lynoti; buvo labai jauku sėdėti prie židinio, klausytis, kaip švelniai barbena į langą lietaus lašai, žiūrėti, kaip Hagridas ado puskojines ir ginčijasi su Hermiona dėl namų elfų, - mat jis griežtai atsisakė stoti į jos draugiją, kai ji parodė ženkliukus.

- Jie jaustųsi nuskriausti, Hermiona, - rimtai tarė jis, verdamas į storą kaulinę adatą geltoną vilnonį siūlą. - Jų prigimtis reikalauja rūpintis žmo-

nėmis, tokie jau jie yra, aišku? Jeigu atimsi iš jų darbą, jie bus nelaimingi, o jeigu mėginsi jiems mokėti pinigus, ižėisi.

- Tačiau Haris Dobį išlaisvino, ir tas tiesiog devintam dangui iš laimės! - ginčijosi Hermiona. - Ir mes girdėjome, kad jis reikalauja algos!

- Ką gi, visokių yra, visokių reikia. Aš nesakau, kad negali pasitaikyti elfo, norinčio laisvės, bet daugumos nė už ką neprikalbinsi mesti tarnystės - nieko nebus, Hermiona.

Hermiona iširdusi įsikišo dėžutę su ženkliukais į apsiausto kišenę.

Pusę šešių pradėjo temti, ir Haris, Ronis ir Hermiona nutarė, jog jau laikas grįžti į pilį švęsti Helovino, o svarbiausia - išgirsti, kas tapo mokyklų čempionais.

- Ir aš su jumis, - tarė Hagridas, padėdamas adinį. - Luktelėkit. Hagridas atsistojo, nuėjo prie komodos šalia lovos ir ėmė joje kažko ieškoti. Jie nekreipė dėmesio, kol neplūstelėjo baisi smarvė.

- Hagridai, kas ten? - užsikosėjo Ronis.

- Ką? - atsigręžė Hagridas su dideliu buteliu rankoje. - Ar nepatinka kvapas?

- Ar čia losjonas po skutimosi? - kimokai paklausė Hermiona.

- Odekolonas, - paraudęs burbtelėjo Hagridas. - Na, gal ir per stiprus. Palaukit, pamažinsiu...

Jis išplumpėsėjo laukan, ir jie pamatė, kaip jis taškydamasis prausiasi vandens statinėje prie lango.

- Odekolonas? - apstulbo Hermiona. - Hagridai?

- O plaukai, o kostiumas? - pusbalsiu pridūrė Haris.

- Žiūrėkit! - staiga parodė pro langą Ronis.

Baigęs praustis Hagridas atsisuko. Prieš tai buvo paraudęs, o dabar veidas liepsnote liepsnojo. Atsistoję labai atsargiai, kad Hagridas nepastebėtų, Haris, Ronis ir Hermiona vogčiomis pažiūrėjo pro langą. Iš kariatės ką tik išlipo madam Maksima su savo mokiniais, aišku, irgi susiruošusiais į šventę. Jie negirdėjo, ką sako Hagridas, tačiau tas kalbėjo su madam Maksima žvelgdamas į ją be galo svajingai ir susižavėjęs - tokią

išraišką Haris matė tik vieną kartą: kai Hagridas žiūrėdavo į slibiniuką Norbertą.

- Jis eis į pilį su ja! - pasipiktino Hermiona. - Maniau, kad jis mūsų laukia!

Nė nedirstelėjęs į trobelę, Hagridas ėmė plumpinti į pilies kalną kartu su madam Maksima, o Biobetonso mokiniai ristele trepsėjo iš paskos, vos spėdami su jų baisingais žingsniais.

- Jinai jam patinka! - negalėjo patikėti Ronis. - Na, jeigu jie kada nors turės vaikų, sumuš pasaulio rekordą - lažinuosi, kad jų kūdikėliai bus toniniai.

Jie išėjo laukan ir uždarė trobelę. Buvo tamsu nors į akį durk. Tvirčiau susisupę į apsiaustus, jie leidosi veja į kalną.

- Žiūrėkit, va kur anie! - sušnibždėjo Hermiona

Nuo ežero žygiavo Durmštrango komanda. Viktoras Krumas ėjo šalia Karkarovo, kiti jo moksladraugiai šlepsėjo iš paskos. Ronis neatitraukė akių nuo Krumo, tačiau tas nė karto neatsigrėžė ir įėjo pro duris pirma Hario, Ronio ir Hermionos.

Žvakėmis apšviesta didžioji salė buvo beveik pilna. Ugnies taurė stovėjo priešais tuščią Dumbldoro kėdę prie mokytojų stalo. Fredis su Džordžu, švariai nusiskutę, visai pusėtinaai slėpė nusivylimą.

- Tikiuosi, kad Andželina, - tarė Fredis, kai Haris, Ronis ir Hermiona atsisėdo.

- Ir aš! - pritarė Hermiona. - Ką gi, tuoj paaiškės!

Helovino puota truko daug ilgiau nei paprastai. Gal todėl, kad tai buvo antra puota per dvi dienas, prašmatnūs valgiai Hario taip nebeviliojo, kaip būtų vilioję įprastomis aplinkybėmis. Visi mokiniai salėje tiesė kaklus, nekantriai bruzdėjo ir šokinėjo pažiūrėti, ar Dumbldoras jau pavalgė. Haris irgi norėjo, kad lėkštės ištuštėtų ir jie išgirstų čempionų vardus.

Pagaliau aukso lėkštės kaip paprastai liko švarutėlės, salėje kilo erzelis, bet jis staiga nutilo atsistojus Dumbldorui. Profesorius Karkarovas ir

madam Maksima jam iš šonų sėdėjo įsitempę kaip ir visi kiti. Ludas Maisinis šypsojosi ir mojo kai kuriems mokiniams. Ponas Susitraukėlis, priešingai, atrodė visiškai abejingas, kone nuobodžiavo.

- Na, Taurė beveik pasirengusi paskelbti savo ištarmę, - prabilo Dumbldoras. - Manau, reikės palaukti dar minutę. Pašauktuosius čempionus paprašysiu ateiti čionai ir žengti į kitą kambarį, - parodė jis duris už mokytojų stalo, - ten jie gaus pirmuosius nurodymus.

Jis išsitraukė burtų lazdelę ir plačiai mostelėjo; užgeso visos žvakės, išskyrus tas, kurios degė įstatytos į moliūgus. Salė paskendo prieblandoje. Joje ryškiau už viską spindėjo Ugnies taurė, jos skaisčiai melsvos liepsnos net žilpino akis. Visi žiūrėjo ir laukė... Kai kas dirščiojo į savo laikrodžius.

- Jau jau, - sukuždėjo Li Džordanas už dviejų kėdžių nuo Hario.

Staiga ugnis taurėje tapo raudona. Iš jos pasipylė kibirkštys. Į orą šovė liepsnos liežuvis, iš jo iškrito pergamento skiautelė. Visa salė aiktelėjo.

Dumbldoras pagriebė skiautelę ir vėl pabalusios ugnies šviesoje perskaitė.

- Durmštrango čempionas, - tarė jis aiškiu skardžiu balsu, - bus Viktoras Krumas.

- To ir reikėjo tikėtis! - suspigo Ronis, kai salė pratrūko plojimais. Viktoras Krumas atsistojo nuo Klastunyno stalo ir nerangiai atpėdino prie Dumbldoro; pasukęs į dešinę, nuėjo palei mokytojų stalą ir išnyko už durų į gretimą kambarį.

- Bravo, Viktorai! - permušdamas plojimus, sugriaudėjo profesorius Karkarovas. - Žinotau, kad tau pavyks!

Plojimai pamažu nutilo. Visų akys vėl nukrypo į Taurę, o ji po akimirkos vėl paraudonijo. Liepsnos išmetė dar vieną skiautę.

- Biobetonso čempionė yra Fler Delakur! - paskelbė Dumbldoras.

- Tai ji, Roni! - šūktelėjo Haris, kai mergaitė, panaši į Velą, grakščiai pakilo nuo stalo, krestelėjo sidabrinių plaukų skraistę ir nuplaukė tarp Varno Nago ir Švilpynės stalų.

- Oi, žiūrėk, kaip jie visi nusivylė, - tarė Hermiona, linktelėdama Biobetono grupės pusėn. Ne tas žodis, pamanė Haris. Dvi mergaitės apsišlydė ašaromis ir užsikniaubusios ant rankų ėmė kūkčioti.

Fler Delakur irgi išėjus į gretimą kambarį, vėl stojo tyla, tačiau dabar ji buvo tokia įtempta, kad rodėsi tiesiog apčiuopiama. Tuoju paaiškės Hogvartso čempionas...

Ugnies taurė vėl paraudonijo, vėl išlėkė kibirkščių spiečius, aukštai į orą šovė liepsnos, ir iš jų Dumbldoras ištraukė trečią pergamento skiautę.

- Hogvartso čempionas, - sušuko jis, - yra Sedrikas Digoris!

- Ne! - riktelėjo Ronis, bet jį išgirdo tik Haris - prie gretimo stalo kilo baisus triukšmas. Visi „švilpinukai“ pašokę klykė ir trypė. Sedrikas praėjo pro juos išsišiepęs lig ausų ir pasuko į gretimą kambarį. Ovacijos Sedriko garbei užtruko taip ilgai, kad Dumbldoras dar negreit vėl galėjo kreiptis į mokinius.

- Puiku! - patenkintas šūktelėjo Dumbldoras visiems nutilus. - Na, štai ir turime tris čempionus. Neabejoju galįs visais jumis pasikliauti, įskaitant ir likusius Biobetono bei Durmštrango mokinius, kad kiekvienas kaip įmanydamas palaikysite mūsų čempionus. Padrąsindami savąjį čempioną svariai prisidėsite prie...

Staiga Dumbldoras nutilo ir visi pamatė, kas gi jam sutrukdė.

Ugnis Taurėje vėl paraudo. Iš jos ėmė lėkti žiežirbos. Į viršų šovė ilgas liepsnos liežuvis, nešantis dar vieną pergamento skiautę.

Dumbldoras, regis, nė negalvodamas savo ilga ranka vėl pagriebė skiautelę. Pažiūrėjo į vardą joje. Stojo ilga tyla, Dumbldoras spoksojo į pergamentą, o visi mokiniai - į Dumbldorą. Tada Dumbldoras krenkstelėjęs perskaitė:

- Haris Poteris.

SEPTYNIOLIKTAS SKYRIUS

Keturi čempionai

Haris sėdėjo jausdamas, kaip visų galvos salėje gręžiasi į jį. Jis buvo priblokštas. Jautėsi kaip apkvaitęs. Dievaži, sapnuoja. Turbūt jam pasigirdo.

Niekas neplojo. Salė palengva prisipildė tarsi įniršusių bičių zvimbimo. Kai kurie mokiniai atsistojo norėdami geriau pamatyti Harį, o jis sėdėjo sustingęs.

Prie Garbingojo stalo profesorė Makgonagal irgi atsistojo ir, apėjusi Ludą Maišini su profesoriumi Karkarovu, ėmė susirūpinusi kažką šnibždėti profesoriui Dumbldorui. Tas atkišęs ausį klausėsi.

Haris pasisuko į Ronį ir Hermioną, už jų išvydo Grifų Gūžtos stalą, visi išsižioję žiopsojo į jį.

- Aš savo vardo į Taurę nedėjau, - negyvu balsu tarė Haris. - Žinote, kad nedėjau.

Abu draugai žiūrėjo į jį nieko nesuprasdami.

Prie mokytojų stalo profesorius Dumbldoras atsitiesė linktelėdamas profesorei Makgonagal.

- Hari Poteri! - pašaukė jis. - Hari, prašom ateiti!

- Eik, - stumtelėjo jį Hermiona.

Haris atsistojo užmindamas sau apsiausto kraštą ir vos nesuklupo. Žengė tarp Grifų Gūžtos ir Švilpynės stalų. Kelias pasirodė nepakeliamai ilgas, mokytojų stalias, atrodo, niekaip neartėjo ir jis jautė, kaip jį varsto šimtai akių. Dūzgimas salėje stiprėjo. Praslinko, regis, ištisa valanda, kol jis pasiekė Dumbldorą, jausdamas, kaip į jį žiūri visi mokytojai.

- Nagi... eik pro tas duris, Hari, - liepė Dumbldoras. Jis nesišypsojo.

Haris žengė palei mokytojų stalą. Pačiam jo gale sėdėjo Hagridas. Hariui nei nemirktelėjo, nei pamojo, nei kaip kitaip nepasveikino savo įprastu būdu. Jis buvo nustėręs iš nuostabos ir tik spoksojo į Hariį kaip ir visi kiti. Įžengęs pro tas duris, Haris atsidūrė mažesniame kambaryje. Sienos buvo nukabintos raganų ir burtininkų portretais. Priešais jį židinyje smagiai užė ugnis.

Jam įėjus portretų veidai atsigrėžė. Jis pamatė, kaip suvytusi ragana šmukštelėjo iš savo paveikslo rėmų ir įsirangė į gretimą, pas burtininką nukarusiais ūsais. Suvytėlė ragana ėmė kuždėti jam į ausį.

Prie ugnies stovėjo Viktoras Krumas, Sedrikas Digoris ir Fler Delakur. Liepsnų fone jie atrodė itin įspūdingai. Krumas, niauriai susigūžęs, stovėjo atokiau nuo kitų, atsišliejęs į atbrailą. Sedrikas, susidėjęs rankas už nugaros, žiūrėjo į ugnį. Hariui įėjus Fler Delakur apsižvalgė atmesdama savo ilgų sidabrinių plaukų skraistę.

- Kas yra? - paklausė ji. - Ar jie nori, kad grįžtume į salę?

Ji pamanė, kad jis atnešė kokią nors žinią. Haris neišmanė, kaip paaiškinti, kas atsitiko. Jis tik stovėjo žiūrėdamas į tris čempionus. Jam krito į akis, kokie jie aukšti.

Už nugaros sukaukšėjo žingsniai. Įėjo Ludas Maišinis. Paėmęs Hariui už rankos, privedė jį artyn.

- Nepaprasta! - sumurmėjo spausdamas Hariui ranką. - Tiesiog nepaprasta! Ponai... panele... - kreipėsi jis į anuos žengdamas prie židinio. - Ar galėčiau supažindinti... nors kaip neįtikėtina... *ketvirtas* trikovės čempionas?

Viktoras Krumas atsitiesė. Kai pamatė Hariį, jo rūškanas veidas dar labiau apsiniaukė. Sedrikas atrodė sumišęs. Jis žvilgčiojo čia į Maišinį, čia į Hariį ir vėl į Maišinį, tarsi nebūdamas tikras, ar gerai išgirdo. Tačiau Fler Delakur tik švystelėjo plaukais ir su šypsena tarė:

- O, liabai juokinga, pone Maišini.

- Juokinga? - suglumęs pakartojo Maišinis. - Ne, ne, aš nejuokauju! Ugnies taurė ką tik išmetė Hario pavarde!

Krumas kilstelėjo savo tankius antakius. Sedrikas vis dar atrodė mandagiai nustebeš. Fler susiraukė.

- Akivaizdu, kad įvyko klaida, - su panieka tarė ji Maišiniui. - Jis negali varžytis. Per jaunas.

- Na... tiesiog nuostabu, - tarė Maišinis, trindamasis glotnų smakrą ir šypsodamasis Hariui. - Bet, matote, amžiaus apribojimas įvestas tik šiomet, saugumo sumetimais. O kadangi jo vardą iškėlė Ugnies taurė... Suprantate, manau, šiame etape jau nebėra kelio atgal. Taip nurodyta taisyklėse, jos visiems privalomos. Haris turės stengtis iš paskutiniųjų...

Durys vėl atsidarė, įžengė didelė grupė žmonių: profesorius Dumbldoras, paskui jį ponas Susitraukėlis, profesorius Karkarovas, madam Maksima, profesorė Makgonagal ir profesorius Sneipas. Kol profesorė Makgonagal neuždarė durų, Haris girdėjo salėje užiant šimtus mokleivių.

- Madam Maksima! - iškart sušneko Fler, žengdama prie savo direktorės. - Jie sako, kad ir šis mažas berniukas varžysis!

Bežadę Hario nuostabą pakeitė pyktis. *Mažas berniukas?*

Madam Maksima atsistojo išsitempdama visu savo galingu stotu. Jos graži galva palietė žvakių prismaigstyta kandeliabrą, juodu atlasu aptraukta krūtinė subangavo.

- Ką visa tai reiškia, Dumblidorrai? - valdingai paklausė ji.

- Ir aš norėčiau žinoti, Dumbldorai, - pasakė profesorius Karkarovas. Jo šypsena buvo plieninė, o akys švietė kaip du ledokšniai. - Hogvartsas turi du čempionus? Neprisimenu, kad kas būtų sakęs, jog šeimininkų mokyklai leidžiama turėti du čempionus. O gal aš neįsiskaičiau į taisykles? - nemaloniai nusijuokė jis.

- *C'est impossible*, - pareiškė madam Maksima, uždėdama ranką, žibančią puikiaisiais opalais. - Hogvartsas negali turėti dviejų čempionų. Būtų baisi neteisybė.

- Mums pasirodė, kad jūsų Amžiaus riba atbaidys jaunesnius mokinius, Dumbldorai, - tarė Karkarovas, tebesišypsodamas plienine šypseną, nors akys pasidarė dar šaltesnės. - Antraip mes, žinoma, iš savo mokyklų būtume atsivežę didesnę būrį kandidatų.

- Niekas nekaltas, tik Poteris, Karkarovai, - tyliai pasakė Sneipas. Jo juodos akys degė neapykanta. - Nekaltinkite Dumbldoro už tai, kad Poteris nusprendė laužyti taisykles. Jis nuo pat pradžių ištiesai nusižengia...

- Dėkui, Severai, - kietai tarė Dumbldoras, ir Sneipas nutilo, tik pro juodus riebaluotus plaukus pikta žibėjo akys.

Profesorius Dumbldoras žiūrėjo į Hari, o šis žvelgė tiesiai direktoriui į akis, stengdamasis išvelgti, kas slypi jose po tais pusiniais akinukais.

- Hari, ar tu įmetei savo vardą į Ugnies taurę? - ramiai paklausė Dumbldoras.

- Ne, - atsakė Haris. Jautė, kaip visi įdėmiai jį stebi. Sneipas kažkur šešėlyje nekantriai prunkštelėjo.

- Gal tu paprašei kokį vyresnį moksleivį, kad už tave įmestų? - dar paklausė Dumbldoras, nekreipdamas dėmesio į Sneipą.

- Ne! - karštai paneigė Haris.

- A, bet jis, aišku, meliuoja! - sušuko madam Maksima. Sneipas išsiwiepęs papurtė galvą.

- Jis nebūtų peržengęs Amžiaus ribos, - griežtai atkirto profesorė Makgonagal. - Man rodos, aiškiai visi dėl to sutarėme...

- Turbūt Dumbldorras padarė klaidą žymėdamas Amžiaus ribą, - gūžtelėjo madam Maksima.

- Žinoma, taip gali būti, - mandagiai tarė Dumbldoras.

- Dumbldorai, puikiai žinai, kad jokios klaidos nepadarei! - pikta suniekino jį profesorė Makgonagal. - Iš tiesų kokia nesąmonė! Haris pats

nebūtų peržengęs Amžiaus ribos, o kadangi profesorius Dumbldoras įsitikinęs, jog Haris neprašė jokio vyresnio mokinio už jį to padaryti, manau, užtenka ginčytis! - Ir ji piktai dėbtelėjo į profesorių Sneipą.

- Pone Susitraukėli... pone Maišini, - jau lipšniai tarė Karkarovas. - Jūs mums esate nešališki teisėjai. Tikriausiai sutiksite, jog šitai visiškai neteisėta?

Maišinis nusišluostė nosinę savo apskritą berniokišką veidą ir pažvelgė į poną Susitraukėlį, stovintį už židinio šviesos rato. Jo veidas buvo šešėlyje. Prieblanda jį smarkiai sendino, atrodė šiurpokai, veidas visai kaip kaukolė. Prabilo jis kaip visada griežtai.

- Turime paklusti taisyklėms, o taisyklėse nurodyta, kad tie, kurių vardus išmeta Ugnies taurė, privalo dalyvauti turnyre.

- Na, Bartis taisyklės atmintinai moka, - nusišypsojo Maišinis ir nusigrėžė į Karkarovą ir madam Maksimą, tarsi reikalas būtų baigtas.

- Aš reikalauju, kad būtų renkama iš naujo ir sudedami visų mano likusių mokinių vardai, - pasakė Karkarovas. Jis nebesišypsojo ir balsas neteko lipšnumo. Iš tiesų jo išraiška buvo grasi. - Gausite vėl pastatyti Ugnies taurę, ir mes tol dėsime į ją vardus, kol kiekviena mokykla turės du čempionus. Tada bus teisinga, Dumbldorai.

- Bet, Karkarovai, iš to nieko nebus, - užginčijo Maišinis. - Ugnies taurė užgeso, ji vėl užsidegs tik prieš kitą turnyrą...

- ... ir jame Durmštrangas tikrai nebedalyvaus! - pratrūko Karkarovas. - Po visų susitikimų, derybų ir nuolaidų tikrai nesitikėjau panašaus dalyko! Aš beveik linkęs išvykti!

- Tuščiai grasini, Karkarovai, - sukriokė balsas prie durų. - Negali palikti savo čempiono. Jis turės varžytis. Visi jie turės varžytis. Įpareigoja magiška sutartis, kaip sakė Dumbldoras. Patogu, ką?

Rukna įžengė į kambarį. Nušlubavo prie židinio, kas žingsnį garsiai kaukštelėdamas medine koja.

- Patogu? - pakartojo Karkarovas. - Bijau, kad nesuprantu, Rukna.

Haris matė, jog jis norėjo parodyti panieką, tarsi Ruknos žodžiai būtų buvę neverti dėmesio, bet jį išdavė susigniaužę kumščiai.

- Nejau? - tyliai tarė Rukna. - Labai paprasta, Karkarovai. Kažkas į Taurę įmetė pergamentą su Poterio pavarde žinodamas, kad jis turės varžytis, jeigu Taurė išmes jo vardą.

- Be abejo, žmogus, kuris norėjo, kad Hogvartsas nušautų du kiškius! - nutarė madam Maksima.

- Tikra tiesa, madam Maksima, - nusilenkė jai Karkarovas. - Aš skųsiuos Magijos ministerijai ir Pasaulinei magų federacijai...

- Jeigu kas ir turi pagrindo skųstis, tai Poteris, - suniurzgė Rukna. - Bet keista... negirdžiu jo paties...

- Ko jam reikėtų skųstis? - treptelėjo Fler Delakur. - Juk jis gavo galimybę dalyvauti turnyre! Mes ištisas savaites tikėjomės būti išrinkti! Mūsų mokyklų garbė! Tūkstančio galeonų prizas - dėl jo daugelis sutiktų mirti!

- Gal kas nors ir tikisi, kad dėl jo Poteris žus, - subambėjo Rukna.

Po šių žodžių stojo labai įtempta tylą.

Ludas Maišinis, iš tiesų didžiai susirūpinęs, neryžtingai tryptodamas pasakė:

- Rukna, bičiuli... Kaip galima taip sakyti!

- Visi žinome, kad profesoriui Ruknai diena prapuolusi, jeigu iki pietų neišaiškina sąmokslą prieš savo gyvybę, - garsiai pasakė Karkarovas. - Turbūt ir savo mokinius moko bijoti samdomų žudikų. Keista, kai apsigynimo nuo juodosios magijos mokytojas turi tokį bruožą, bet, aišku, Dumbldorai, jį priimdamas turėjote savų priežasčių.

- Atseit aš išsigalvoju, ką? - užsiširdijo Rukna. - Man vaidenasi, ar ne? Berniuko vardą į Taurę galėjo įmesti tik patyręs burtininkas ar ragana...

- Cha, o įrodymų turite? - iškėlė į dangų rankas kaip kūles madam Maksima.

- Matot, jiems pavyko apmulkinti tokį galingą magišką daiktą! - pasakė Rukna. - Reikėjo nepaprastai stiprių Supainiojimo kerų, kad pri-

verstum šitą Taurę užmiršti, jog turnyre dalyvauja tik trys mokyklos. Manau, Poterio pavardė buvo įrašyta už kažkokią nesamą ketvirtą mokyklą, norint, kad jis būtų vienintelis jos atstovas...

- Regis, Rukna, labai gerai viską apgalvojot, - šaltai tarė Karkarovas. - Ką gi, išradinga teorija, nors girdėjau, kad neseniai įsikalėt į galvą, jog vienoje gimtadienį gautų dovanų paslėptas basilisko kiaušinis, ir sudaužėt ją į šipulius, tik tada įsitikinite, kad tai tik kariatės laikrodis. Tad gal suprasite, jeigu nežiūrėsime į jus labai rimtai...

- Yra žmonių, kurie nekalčiausias progas panaudoja savo tikslams, - grėsmingai atkirto Rukna. - Mano darbas, Karkarovai, - mąstyti kaip juodieji magai. Neturėtum to pamiršti...

- Alastorai! - sudraudė Dumbldoras. Haris iškart nesuprato, į ką jis kreipiasi, bet paskui susigaudė, kad „Baisioji Akis“ vargu ar yra tikrasis Ruknos vardas. Rukna nutilo, bet patenkintas žiūrėjo, kaip dega Karkarovo veidai.

- Mes nežinome, kaip tai atsitiko, - tarė Dumbldoras visiems. - Bet man rodos, neturime kito pasirinkimo, kaip susitaikyti su esama padėtimi. Ir Sedrikas, ir Haris išrinkti dalyvauti turnyre. Tai abu ir darys...

- O, betgi Dumbldorrai...

- Mieloji madam Maksima, jeigu galite pasiūlyti kitą išeitį, su malonumu išklausysiu.

Dumbldoras laukė, bet madam Maksima nieko nesakė, tik akimis žaibavo. Ir ne ji viena. Sneipas atrodė persiutęs, Karkarovas įpykęs. Tačiau Maišinis, regis, buvo smagiai susijaudinęs.

- Na, tai gal judam toliau? - tarė trindamasis rankas ir visiems šypso-damas. - Juk turime mūsų čempionus supažindinti su turnyro nuostatais, ar ne? Barti, gal pradėsi?

Ponas Susitraukėlis atsitokėjo, mat buvo labai užsigalvojęs.

- Taip, nuostatai... Pirmoji užduotis...

Jis žengė arčiau židinio. Iš arti Hariui pasirodė nesveikuojantis. Po akimis juodavo ratilai, susiraukšlėjusi oda kaip popierėlis, ko Haris nepastebėjo per pasaulio kvidičo čempionatą.

- Pirmosios užduoties tikslas - išbandyti jūsų narsą, - tarė jis Hariui, Sedrikui, Fler ir Krumui, - todėl nesakysime, kokia ji. Drąsa nežinomo pavojaus akivaizdoje - svarbi burtininko savybė... labai svarbi... Pirmąją užduotį vykdysite lapkričio dvidešimt ketvirtą stebint mokiniams ir teisėjų komisijai. Turnyro metu čempionai neturi teisės prašyti pagalbos mokytojų, kad tie padėtų atlikti užduotis. Pirmojoje rungtyje čempionai bus ginkluoti tik burtų lazdelėmis. Apie antrąją užduotį jiems bus pranešta įvykdžius pirmąją. Turnyras labai sunkus ir atimantis daug laiko, todėl čempionai bus atleisti nuo mokslo metų baigiamųjų egzaminų.

Susitraukėlis atsigręžė į Dumbldorą.

- Manau, viskas, Albai?

- Turbūt, - šiek tiek neramiai pažvelgė į Susitraukėlį Dumbldoras. - Ar tikrai šiandieną nenorėtum nakvoti Hogvartse, Barti?

- Ne, Dumbldorai, turiu grįžt į ministeriją. Labai sunkus metas, baisybė darbo... Vietoj savęs palikau pavaduotoją, jaunąjį Veterbį. Jau taip karštai visko imasi... Tiesą sakant, gal net pernelyg karštai...

- Ar neužeitum ko išgerti prieš iškeliaudamas? - paklausė Dumbldoras.

- Liaukis, Barti, aš pasilieku! - linksmi tarė Maišinis. - Šiuo metu įvykių centras Hogvartse, supranti? Čia daug įdomiau negu darbe!

- Manau, ne, Ludai, - kaip visada irzlškai tarė Susitraukėlis.

- Profesoriau Karkarovai, madam Maksima, gal po taurelę prieš miegą? - paklausė Dumbldoras.

Tačiau madam Maksima, apkabinusi Fler per pečius, jau vedė ją iš kambario. Haris girdėjo, kaip jiedvi kažką greitai kalba prancūziškai. Karkarovas pirštu pamojo Krumui, ir jie taipgi išėjo, tik tylėdami.

- Hari, Sedrikai, siūlau eit miegoti, - su šypsena tarė Dumbldoras. - Net neabejoju, kad Grifų Gūžta ir Švilpynė laukia jūsų norėdami kartu atšvęsti, tad būtų gaila atimti iš jų tokią puikią progą patriukšmauti ir pasiausti.

Haris dirstelėjo į Sedriką, tas linktelėjo, ir jie abu išėjo. Didžioji salė jau buvo tuščia, žvakės kone sudegusios, jų švieselės vaiduokliška virpčiojo pro dantytas moliūgų šypsenas.

- Taigi, - vyptelėjo Sedrikas. - Ir vėl žaidžiame vienas prieš kitą!

- Matyt, - murmtelėjo Haris, nenutuokdamas, ką galėtų dar pasakyti. Galvoje viešpatavo visiškas chaosas, tarsi kas būtų sujaukęs visas smegenis kažko ieškodamas.

- Nagi, pasakyk, - tarė Sedrikas, kai jie išėjo į vestibulį, apšviestą tik deglių, nes Ugnies taurės jau nebebuvo. - Kaip vis dėlto tau pavyko įdėti savo vardą?

- Nieko man nepavyko, - dėbtelėjo į jį Haris. - Aš jo nedėjau. Neme-
luoju.

- O... Gerai, - sumurmėjo Sedrikas. Haris matė, kad jis netiki. - Na, iki pasimatymo.

Užuot lipęs marmuro laiptais, Sedrikas pasuko prie durų dešinėje nuo jų. Haris klausėsi, kaip jis lipa žemyn už jų esančiais akmeniniais laiptais, ir pats ėmė kopti į viršų.

Ar kas nors, be Ronio su Hermiona, juo patikės, ar visi manys, kad jis pats prasibrovė į turnyrą? Bet kaipgi jie gali taip manyti, kai jam teks kovoti su priešininkais, kurie trejais metais jį pralenkę magijos moksluose, - kai jo laukiančios užduotys ne tik, atrodo, labai pavojingos, bet jas dar reikės atlikti žiūrint šimtams žmonių? Taip, buvo apie tai galvojęs... net fantazavęs... Tačiau žiūrėjo į tai kaip į pokštą, dyką svajonę... Iš tikrųjų niekad rimtai neketino dalyvauti.

Bet kažkas pagalvojo. Kažkas kitas panorė, kad jis dalyvautų turnyre, ir pasistengė, kad patektų. Bet kodėl? Norėdamas jį pradžiuginti? Kažkaip nepanašu...

Norėdamas, kad jis apsikvailintų? Ką gi, gali būti, jog to žmogaus noras išsipildys...

Tačiau trokšti jo *mirties*? Ar Ruknai, kaip visada, vaidenasi priešai? O gal kas nors įmetė Hario vardą į Taurę paprasčiausiai dėl juoko? Nejau tikrai kas nors nori jo mirties?

Haris iškart galėjo atsakyti į tą klausimą. Taip, kai kas nori jo mirties, kai kas nori jo mirties nuo pat vienerių metų... Valdovas Voldemortas. Tačiau kaip Voldemortas galėjo padaryti, kad jo vardas patektų į Ugnies taurę? Juk Voldemortas atseit kažkur toli toli, nežinia kokiam krašte, slapstosi vienišas ir bejėgis...

Tačiau sapne, kurį Haris sapnavo prieš atsibudamas su peršinėčiu randu, Voldemortas buvo ne vienas. Jis kalbėjo su Kirmiu. Rezgė planą, kaip nužudyti Harį...

Haris atitokęs pamatė, kad jau stovi priešais Storulę. Pasirodo, net nepastebėjo, kur kojos neša. Dar labiau nustebo išvydęs, kad Storulė rėmuose ne viena. Šalia Storulės dabar išdidžiai sėdėjo suvytusi raganėlė, kuri šmukštelėjo pas kaimyną čempionų kambaryje. Norėdama patekti čionai, turėjo pereiti visus paveikslus per aštuonis aukštus. Abidvi moteriškės žiūrėjo į jį be galo smalsiai.

- Nagi nagi... - tarė Storulė. - Violeta man jau viską papasakojo. Tai gi kas išrinktas mokyklos čempionu?

- Tauškalai, - burbtelėjo Haris.

- Visiškai ne! - suriko nupiepėlė ragana.

- Ne ne, Vi, čia slaptažodis, - nuramino ją Storulė ir pasisuko ant vyrių praleisdama Harį į bendrąjį kambarį.

Portretui atidarius angą, į Harį siūbtelėjęs triukšmas vos nubloškė atgal. Nespėjo nei susigaudyti, kai dešimtys rankų jį įtraukė vidun ir jis atsидūrė priešais visus Grifų Gūžtos mokinius, rėkiančius, plojančius ir švilpiančius.

- Ko mums nesakei, kad užsirašei į turnyrą! - ir pyktelėjęs, ir susižavėjęs suklykė Fredis.

- Kaip tau pavyko tai padaryti ir likti be barzdos? Nuostabu! - staugė Džordžas.

- Aš nieko nedariau. Pats nežinau, kaip...

- O, nors pati ir nepakliuvau, svarbu, kad kitas „grifiukas“ dalyvaus! - sušuko ir Andželina.

- Hari, galėsi atsilyginti Digoriui už paskutines kvidičo rungtynes! - suspigo Keitė Varpelis, kita Grifų Gūžtos puolėja.

- Mes turim valgyt, eikš, Hari, pasivaišinti...

- Aš nealkanas, salėje prisivalgiau...

Tačiau niekas nenorėjo girdėti, kad jis nealkanas; niekas nenorėjo girdėti, kad jis nedėjo savo vardo į Taurę; nė vienas nepastebėjo, kad jis visiškai nenusiteikęs švesti. Li Džordanas iš kažkur ištraukė Grifų Gūžtos vėliavą ir užsispyrė apgaubti ją Hari lyg mantija. Hariui niekaip nesisekė ištrūkti: vos tik bandė prasmukti prie laiptų į miegamuosius, jį apspisdavo minia, siūlanti taurę pasukų alaus, kišanti į rankas traškučius ir žemės riešutus... Kiekvienas norėjo sužinoti, kaip jam pavykė, kaip jis pergudravęs Dumbldoro Amžiaus ribą ir į Ugnies taurę įmetęs savo vardą...

- Sakau, kad nemečiau, - kartojo jis ir kartojo. - Nežinau, kaip tai atsitiko.

Nieko, kaip žirniais į sieną, galėjo išvis nieko nesakyti.

- Aš pavargau! - pagaliau gal po pusvalandžio užriko Haris. - Ne, rimtai, Džordžai, einu miegot.

Labiau už viską jam norėjosi rasti Ronį su Hermiona, rasti bent lašelį sveiko proto, bet jų kažkodėl bendrajame kambaryje nebuvo. Visiems aiškindamas, kad nori miego, ir kone priplojęs abu Krivius broliukus, bandžiusius jam pastoti kelią prie laiptų, Haris pagaliau šiaip taip visais atsikratė ir paknopstom puolė laiptais į viršų.

Kaip jis apsidžiaugė miegamajame radęs Ronį. Jis gulėjo lovoje, bet apsirengęs. Hariui užtrenkus duris, Ronis pakėlė akis.

- Kur tu buvai? - paklausė Haris.

- O, labas, - tarė Ronis.

Jis šypsojosi, bet labai keistai, kažkaip dirbtinokai. Staiga Haris pamatė, jog tebėra apsisiautęs Grifų Gūžtos vėliava, kurią Li buvo jam užrišęs. Bandė ją nusimesti, bet mazgas buvo labai kietas. Ronis gulėjo kaip gulėjęs ir tik žiūrėjo, kaip Haris vargsta.

- Taigi, - tarė jis, kai Haris pagaliau nusiėmė vėliavą ir nusviedė ją kertėn. - Sveikinu.

- Ką reiškia „sveikinu“? - išpūtė akis Haris. Taip, Ronio šypsena tikrai nenormali, panašesnė į grimasą.

- Juk daugiau niekam nepavyko peržengti Amžiaus ribos. Netgi Fredžiui su Džordžu. Ką tu darei, pasinaudojai neregimuoju apsiaustu?

- Neregimasis apsiaustas man nebūtų padėjęs įveikti Amžiaus ribos, - lėtai pasakė Haris.

- Gerai jau gerai... Pamaniau, kad jeigu apsiaustas, būtum galėjęs ir man pasakyti. Po juo abudu būtume tilpę, ar ne? Tačiau tu radai kitą būdą, taip?

- Klausyk, aš nedėjau savo vardo į Taurę. Kažkas kitas tai padarė.

- Kuriam galui? - kilstelėjo antakius Ronis.

- Nežinau, - atsakė Haris, jausdamas, jog būtų pernelyg melodramatiška ištarti: „kad mane nužudytų“.

Dabar Ronis pakėlė antakius taip aukštai, kad juos beveik uždengė plaukai.

- Nesvarbu, žinai, kad gali sakyti man tiesą. Jeigu nenori, kad daugiau kas žinotų, puiku, bet nesuprantu, kam tau reikia meluoti, juk už tai nebūsi nubaustas, ar ne? Toji Storulės draugužė, Violeta, ji mums jau viską išklojo, Dumbldoras leidžia tau dalyvauti turnyre. Tūkstančio galeonų prizas, neblogai? Ir dar tau nereikės laikyti egzaminų...

- Aš nedėjau savo vardo į Taurę! - jau įširdo Haris.

- Tegul bus taip, - tarė Ronis lygiai taip pat nepatikliai kaip pirma - Sedrikas. - Tačiau rytą pats sakei, kad būtum pasirinkęs naktį, kai niekas nemato. Supranti, aš ne toks kvailas.

- Deja, taip neatrodo, - atkirto Haris.

- Sakai? - Ronio veide šypsenos kaip nebūta, nei dirbtinos, nei kitokios. - Eik miegučio, Hari, rytoj tikriausiai anksti keltis - fotografuosies ar dar ką nors.

Ir Ronis piktai užtraukė savo lovos užuolaidas. Haris liko stovėti prie durų, patamsyje įbedęs akis į raudoną aksomą, slepiančią nuo jo žmogų, vieną iš nedaugelio, kurio supratimo jis taip tikėjosi.

AŠTUONIOLIKTAS SKYRIUS

Lazdelių svėrimas

Sekmadienio rytą pabudęs Haris ne iš karto prisiminė, kodėl jam taip liūdna ir neramu. Staiga užgriuvo vakarykštės dienos prisiminimai. Atsisėdęs plėšė atplėšė lovos užuolaidas ketindamas pakalbėti su Roniu, kaip nors jį įtikinti, - tačiau Ronio lova buvo tuščia, tikriausiai tas jau išėjęs pusryčių.

Haris nulipo į bendrąjį kambarį. Jam pasirodžius jau papusryčiavę mokiniai vėl pašėlo ploti. Nė kiek neviliojo eiti į didžiąją salę ir vėl atsidurti prieš visus „grifiukus“, garbinančius jį kaip didvyrį. Tačiau kitas pasirinkimas irgi ne geresnis - likti čia ir būti kamuojamam Krivių brolių, kurie abu jau džiugiai mojo jam prieiti. Jis ryžtingai žengė prie portreto angos, atstūmė paveikslą ir išlindęs - susidūrė su Hermiona.

- Labas, - tarė ji. Hermiona servetėlėje nešėsi šūsnį skrebučių. - Tau atnešiau. Nori pasivaikščioti?

- Gera mintis, - dėkingas pasakė Haris.

Juodu nulipo žemyn, greit perėjo vestibulį net nežvilgtelėję salės pusėn ir netrukus nudrožė per pievą prie ežero, kur, atsimušęs juodam vandeny, stovėjo nuleidęs inkarą Durmštrango laivas. Rytas buvo žvarbus, jie ėjo maumodami skrebučius, Haris Hermionai pasakojo viską iš eilės, kas jam nutiko vakar vakare nuėjus nuo puotos stalo. Laimė, Hermiona išklausė jo istoriją neklausinėdama.

- Na, aišku, žinojau, kad tu ne pats užsirašei, - tarė ji, kai jis baigė pasakoti apie sceną kambaryje greta salės. - Koks buvo tavo veidas Dumbldorui perskaičius „Haris Poteris“! Dabar svarbiausia - kas jį įmetė? Ma-

tai, Rukna teisingas, Hari... Nemanau, kad tai mokinio darbas. Niekas nebūtų įstengęs apmulkinti Taurės ar peržengti Dumbldoro...

- Roni matei? - pertraukė ją Haris.

Hermiona dvejojo.

- Aaa... taip... jis buvo pusryčiauti.

- Ar vis dar mano, kad pats įmečiau lapelį su savo pavarde?

- Na... Ne, neatrodo... ne visai, - sumurmėjo Hermiona.

- Ką reiškia „ne visai“?

- Oi, Hari, nejaugi nematai? - nebeiškentė Hermiona. - Jis pavydi!

- Pavydi? - negalėjo patikėti Haris. - Ko jau pavydi? Gal jis nori, kad iš jo šaipytųsi visa mokykla?

- Klausyk, - kantriai ėmė aiškinti Hermiona, - pats žinai, kad visą laiką esi visų dėmesio centre. Suprantu, kad nesi dėl to kaltas, - greit pridūrė ji, pamačiusi, kaip Haris piktai žiojasi, - suprantu, kad neprašai to dėmesio. Bet... na... matai, Ronis namie turi varžytis su visais savo brolieliais, o tu esi geriausias jo draugas, ir iš tikrųjų garsus. Vos tik tave kas nors pamato, jis jau lieka nuošaly. Ronis su tuo taikstosi ir nieko nesako, bet, matyt, šito karto jam jau per daug...

- Puiku, - karčiai tarė Haris. - Nuostabu. Pasakyk jam nuo manęs, kad bet kada galiu perleisti tą garbę. Pasakyk, kad gali ja naudotis į sveikatą. Kiekvienam žingsny visi spokso tau į kaktą...

- Niekas aš jam nesakysiu, - atšovė Hermiona. - Pats pasakyk, tik šitaip susitaikysite.

- Nebėgiosiu paskui jį kalbindamas suaugti! - pasakė Haris taip garsiai, kad išsigandusios nuo medžio netoliese nuplasnojo kelios pelėdos. - Gal tada, kai nusiųsiu sprandą, jis patikės, kaip man nesaldu...

- Čia ne juokai, - ramiai tarė Hermiona. - Visiškai ne juokai. - Ji atrodė labai susirūpinusi. - Hari, aš vis galvoju... juk žinai, ką mes turime daryti? Tučtuojau, vos tiktai grįšim į pilį?

- Taip, gerai įspirti Roniui į...

- *Parašyti Sirijui.* Turi jam papasakoti, kas nutiko. Jis juk tave prašė pranešti visas Hogvartso naujienas. Toks vaizdas, lyg jis būtų jautęs, kad kas panašaus įvyks. Aš pasiėmiau pergamento ir plunksną...

- Neišsigalvok, - pasakė Haris, dairydamasis, ar kas negirdi, tačiau paežerė buvo tuščia. - Vien dėl to, kad man suskaudo randą, jis parlėkė į Angliją. O jei parašysiu, kad kažkas mane įkišo į Burtų trikovės turnyrą, jis tikriausiai šturmu įsiverš į pilį...

- Jis norės, kad tu jam parašytum, - griežtai tarė Hermiona. - Ir šiaip sužinos...

- Kaip?

- Hari, tokio dalyko neužgniauši, - labai rimtai tarė Hermiona. - Šis turnyras garsus, tu taip pat žymus, tikrai nustebčiau, jeigu „Magijos žiniose“ nieko nepasirodytų apie tavo dalyvavimą... Pats supranti, kad ir taip jau esi minimas pusėje knygų apie Pats Žinai Ką... O Sirijus mieliau viską išgirstų iš tavęs paties, neabejoju.

- Gerai gerai, parašysiu, - burbtelėjo Haris ir numetė į ežerą paskutinį skrebučio kąsnelį. Abu stovėjo ir žiūrėjo, kaip jis plūduriavo, paskui iš vandens išlindo didelis čiuptuvas ir išitraukė skrebutį. Tada jie grįžo į pilį.

- Kieno pelėdą siųsti? - paklausė Haris, kai jie lipo laiptais. - Jis man liepė Hedvigos nebeleisti.

- Paprašyk, gal Ronis paskolins...

- Nieko aš Ronio neprašysiu, - atkirto Haris.

- Na, pasiskolink kurią nors mokyklos pelėdą, jas bet kas gali imti, - pasiūlė Hermiona.

Jie nuėjo į pelėdyną. Hermiona padavė Hariui pergamento lapą, rašalo buteliuką ir plunksną ir nuėjo palei laktas žiūrinėdama visokias pelėdas, tuo tarpu Haris atsisėdo pasienyje ir ėmė rašyti laišką.

Mielasis Sirijau,

Rašei man, kad praneščiau, kas darosi Hogvartse, taigi rašau. Nežinau, ar esi girdėjęs, bet šiemet vyks Burtų trikovės turnyras, ir štai šeštadienio vakare buvau išrinktas ketvirtuoju čempionu. Nežinau, kas mano vardą įdėjo į Ugnies taurę, nes aš to nedariau. Kitas Hogvartso čempionas yra Sedrikas Digoris iš Švilpynės kotedžo.

Tai parašęs sustojo. Magėjo pasiguosti, koks rūpestis slegia nuo vakar vakaro, tačiau nemokėjo to išreikšti žodžiais, tad pamirkė plunksną į rašalą ir brūkštelėjo:

Tikiuosi, abu su Kietasprandžiu esate sveiki, - Haris.

- Viskas, - pranešė jis Hermionai stodamasis ir nusibraukdamas nuo apsiausto šiaudagalius. Iškart atplastėjo Hedviga ir atkišo kojytę.

- Negaliu tavęs siųsti, - pasakė jai Haris, žvalgydamasis mokyklai priklausančios kokios pelėdos. - Reikės imti kurią nors jų...

Hedviga šaižiai suūkė ir pakilo taip staigiai, kad nagais įdrėskė jam petį. Kol Haris rišo laiškėlį didelei liepsnotajai pelėdai, ji tupėjo atsukusi jam uodegą. Pelėdai išskridus, Haris norėjo Hedvigą paglostyti, bet ji įniršusi kaukštelėjo snapu ir purptelėjo aukštyn po pelėdyno skliautu.

- Pirma Ronis, dabar tu, - piktai tarė Haris. - *Bet aš dėl to nekaltas.*

*

Jei Haris ir tikėjosi, kad, visiems apsipratus su mintimi, jog jis - čempionas, reikalai pasitaisys, kitą dieną įsitikino labai klydęs. Grįžęs į pamokas, nebegalėjo pasislėpti nuo visos mokyklos - tapo aišku, jog visa mokykla, panašiai kaip ir Grifų Gūžta, manė, kad Haris pats užsirašė į turnyrą. Tačiau kitaip negu Grifų Gūžta, likusieji mokiniai neatrodė nustebinti.

„Švilpinukai“, paprastai itin draugiški „grifiukams“, staiga smarkiai nuo jų atšalo. Tai parodė vienui viena herbalogijos pamoka. Buvo aki-vaizdu, kad Švilpynė mano Hari pasisavinus jų čempiono šlovę; tą jausmą, ko gera, dar sustiprino faktas, kad Švilpynei išvis retai nubyrėdavo kokios nors šlovės, o Sedrikas buvo vienas iš nedaugelio, kurie yra tą šlovę pelnę, mat sykį laimėjo kvidičo rungtynes su Grifu Gūžta. Ernis Makmilanas ir Džastinas Kikilis-Kikiliškis, su kuriais Haris puikiai sutar-davo, su juo nebesišnekėjo, nors persodindami Svogūnėlius Šoklius dar-bavosi prie to paties lovelio. Tačiau jie piktai nusijuokė, kai vienas Svo-gūnėlis ištrūko Hariui iš rankos ir skaudžiai žiebė jam į veidą. Ronis irgi nesišnekėjo su Hariu. Hermiona sėdėjo tarp judviejų šiaip taip palaiky-dama pokalbį, tačiau nors abu atsakinėjo jai žmoniškai, vengė žiūrėti kits kitam į akis. Hariui pasirodė, kad net profesorė Diegavirtė laikosi santūriau, - ką gi, ji juk yra Švilpynės vadovė.

Normaliomis aplinkybėmis Haris būtų laukęs susitikimo su Hagri-du, tačiau magiškųjų gyvūnų priežiūros pamoka vyks kartu su Klastū-nynu ir jis pirmą kartą nuo čempionų paskelbimo vakaro susidurs su jais akis į akį.

Kas be ko, Smirdžius atėjo prie Hagrido trobelės išsiviepęs kaip visada.

- O, žiūrėkit, čempionas, - netoliese atsidūrus Hariui, kreipėsi jis į draugus Niurzgą ir Gylį. - Ar turite autografų knygutes? Pasirūpinkite gauti parašą dabar, nes abejoju, ar ilgai jį matysite. Pusė Burtų trikovės čempionų žuvę. Kaip manai, kiek laiko ištempsi, Poteri? Lažinuosi, kad ne ilgiau kaip dešimt pirmosios rungties minučių.

Niurzga su Gyliu pataikūniškai nusižvengė, tačiau Smirdžius turėjo užsičiaupti, nes iš už trobelės išlindo Hagridas, nešinas krutančia dėžių rietuve, kiekvienoj dėžėj buvo didžiulis Šiknašaudys Pliurzis. Visų mo-kinių siaubui, Hagridas ėmė aiškinti, kad Pliurziai vieni kitus galabija neturėdami kur dėti energijos, todėl kiekvienas turės, užmovęs pavadė-lį, pavedžioti po vieną Pliurzij. Gerai buvo tik tiek, kad paskelbus šitą planą Smirdžiui visiškai neberūpėjo Haris.

- Pavedžioti šitą padarą? - pakartojo jis, spoksodamas į dėžę. - O ant ko tiksliai turėtume mauti jam pavadėlį? Ant geluonies, užpakalio ar priekio?

- Per vidurį, - parodė Hagridas. - Aaa... gal užsimaukit slibino odos pirštines, dėl visa ko. Hari, eikš čia, padėk man pažabot šitą dičkį.

Iš tikrųjų Hagridas norėjo kitiems negirdint pasišnekėt su Hariu. Jis palaukė, kol kiti nusivedė tolyn savo Pliurzius, ir labai rimtai pasakė Hariui:

- Vadinasi, dalyvausi, Hari. Turnyre. Kaip mokyklos čempionas.

- Antras čempionas, - pataisė Haris.

Hagrido juodos kaip vabalai akys buvo pilnos nerimo.

- Nenutuoki, kas galėjo tave pakišti?

- Tu tiki, kad ne aš pats įdėjau savo vardą? - už tokius žodžius sunkiai slėpdamas dėkingumą Hagridui, paklausė Haris.

- Žinoma, tikiu, - burbtelėjo Hagridas. - Sakai, kad ne tu, aš ir tikiu. Ir Dumbldoras tavim tiki, va kaip.

- Norėčiau sužinoti, kas tai padarė, - piktai tarė Haris.

Abudu pažvelgė į veją. Visi buvo išsibarstę kas sau ir sunkiai suvaldė Pliurzius. Dabar tie padarai buvo daugiau kaip trijų pėdų ilgio, be to, labai stiprūs. Jau nebe bespalviai ir ištižę, mat turėjo užsiauginę storą spindintį šarvą. Atrodė kaip milžiniškų skorpionų ir ilgų vėžių hibridai, tačiau su aiškiai išsiskiriančia galva ir akimis. Jie tapo neregėtai stiprūs ir bemaž nesutramdomi.

- Matai, kokie laimingi, ką? - patenkintas tarė Hagridas. Haris nutarė, kad jis turi galvoje Pliurzius, nes mokslo draugai tikrai nesidžiaugė: kas valandėlę nuaidėdavo garsus bum, driokstelėdavo kurio nors Pliurzio užpakalis ir jis šoktelėdavo kelis jardus tolyn, dažnai nutempdamas pargriautą ant pilvo savo vedžiotąją, beviltiškai bandantį atsistoti ant kojų.

- Ai, nežinau, Hari, - staiga atsiduso Hagridas, užjaučiamai žvelgdamas į jį iš savo ūgio aukštumos. - Mokyklos čempionas... Ir ko tik tau nenutinka, Hari, ar ne?

Haris nieko neatsakė. Taip, iš tiesų ko tik jam nenutinka... Maždaug tą patį sakė ir Hermiona, kai jie vaikštinėjo paežere; pasak jos, dėl to Ronis ir nebesišneka su juo.

*

Dar kelios dienos Hariui buvo bene blogiausios Hogvartse. Panašiausiai jautėsi tuos mėnesius antrame kurse, kai daugelis manė, kad jis užpuldinėjas mokinius. Tačiau tada Ronis buvo jo pusėje. Atrodo, būtų daug lengviau pakelti visų kitų elgesį, jeigu tik Ronis vėl draugautų su juo, bet jis nesiners iš kailio bandydamas prisigerinti Roniui, jeigu tas nenori. Ir vis dėlto liūdna, kai iš visų šonų į tave plūsta priešiškus.

Nors ir nepatiko, jam buvo suprantamas Švilpynės elgesys: juk jie turi remti savąjį čempioną. Iš Klastūnyno nieko kito ir nelaukė, tik pikto užgauliojimo - ten visada visi jo nekentė, nes jis šitiek kartų padėjo Griffų Gūžtai sumušti juos per eilines kvidičo rungtynes ar mokyklos čempionatą. Bet jis tikėjosi, kad Varno Nagas tikrai norės jį palaikyti ne mažiau kaip Sedriką. Tačiau klydo. Dauguma „varnanagių“ buvo įsitikinę, jog jis apgavo Taurę trokšdamas didesnės garbės.

Ne paskutinėj vietoj buvo ir tai, kad Sedrikas kur kas labiau tiko čempiono vaidmeniui. Nepaprastai gražus, tiesia nosimi, tamsiaplaukis ir pilkaakis - sunku buvo pasakyti, katras tomis dienomis kėlė didesnę susižavėjimą: Sedrikas ar Viktoras Krumas. Haris pats matė, kaip per vieną pietų pertrauką tos pačios šeštakursės, kurios andai medžiojo Krumo autografą, maldavo Sedriką pasirašyti ant kuprinių.

Tuo tarpu atsakymo iš Sirijaus nebuvo, Hedviga prie jo net nesiartino, profesorė Treloni pranašavo jo mirtį daug tvirčiau negu bet kada ir per profesoriaus Flitviko pamoką jam taip nepasisekė Šaukiamieji kerai, kad gavo papildomą namų darbų užduotį - kartu su Neviliu.

- Visiškai nesunku, Hari, - ramino jį Hermiona koridoriuje. Visą pamoką visokie daiktai lėkė prie jos kaip prie magneto: šluostės, šiukšlių dėžės ir lunaskopai. - Paprasčiausiai tu nesusikaupei...

- Nori žinoti, kodėl? - niūriai paklausė Haris, kai pro šalį praplaukė Sedrikas Digoris, apsuptas kikenančių panelių, kurios visos žvelgė į jį taip, lyg jis būtų milžiniškas Šiknašaudys Pliurzius. - Na, bet nieko... Po pietų laukia dar vienas malonumas - dvi nuodų ir vaistų pamokėlės...

Dviguba šio dalyko pamoka visad būdavo klaikas, o dabar - tikra kankynė. Vargu ar buvo pasaulyje nemalonesnis dalykas kaip pusantros valandos tūnoti požemyje su Sneipu ir „klastuoliais“, pasiryžusiais kuo skaudžiau nubausti Harį už tai, kad tas išdrįso tapti mokyklos čempionu. Vieną penktadienį jau atkentėjo Hermionai sėdint šalia ir pusbalsiu vis kartojant: „Nepaisyk jų, nepaisyk, nepaisyk“, ir jis nematė priežasties, kodėl šiandien galėtų būti geriau.

Po pietų su Hermiona atėję prie Sneipo požemio, „klastuolius“ jau rado tenai, visi aliai vieno turėjo prisisegę didelį ženkliuką. Akimirka Hariui pasivaideno, jog tai EGGD ženkliukai, - paskui pamatė ant jų raudonas raides, ryškiai šviečiančias požemio prietemoje:

*Remk SEDRIKĄ DIGORĮ -
TIKRAJĮ Hogvartso čempioną!*

- Patinka, Poteri? - garsiai paklausė Smirdžius prisiartinusį Harį. - Ir čia ne viskas. Žiūrėk!

Jis paspaudė savąjį ženkliuką ant krūtinės, ir buvę žodžiai išnyko, juos pakeitė kiti, žerintys žaliai:

POTERIS ŠLYKŠTYNĖ

Klastūnynas leipo juokais. Visi ėmė spaudyti savo ženkliukus, kol visur aplink Harį švietė tik tie du žodžiai: *POTERIS ŠLYKŠTYNĖ*. Jis pajuto, kaip į skruostus ir sprandą plūstelėjo kraujas.

- Oi, kaip juokinga, - kandžiai purkštelėjo Hermiona Pensei Parkinson ir visai Klastūnyno mergiočių šutvei, kvatojančioms garsiau už visus. - Nepaprastas sąmojis.

Ronis stovėjo toli pasienyje su Dinu ir Semu. Jis nesijuokė, bet ir neužsistojo Hario.

- Gal ir tu nori? - atkišo Smirdžius Hermionai ženkliuką. - Turiu nors vežimu vežk. Tik neprisiliesk mano rankos. Ką tik ją nusiploviau, nenoriu, kad kokia Purvakraujė suteptų.

Krūtinėje galingai prasiveržė dienų dienas kaupęsis pyktis. Nespėjęs pagalvoti, ką daro, Haris išsitraukė lazdelę. Mokiniai spruko į šalis.

- Hari! - įspėjo Hermiona.

- Pirmyn, Poteri, - ramiai tarė Smirdžius, išsitraukdamas savąją burtų lazdelę. - Šiandien čia nėra Ruknos, kad tau padėtų. Pabandyk, jeigu nebijai...

Akimirką abu žiūrėjo kits kitam į akis, tada lygiai vienu metu mostelėjo.

- *Furnunculus!* - suriko Haris.

- *Densaugeo!* - suklykė Smirdžius.

Abiejų lazdelių galai žybtelėjo, iš jų išlėkė šviesos žaibai ir susidūrę pažiūro į šalis - Hario pataikė Gyliui į veidą, o Smirdžiaus - Hermionai. Gylys sustūgęs griebėsi už nosies, ant jos jau pražydo bjaurios votys. Hermiona suinkštė iš baimės ir užsiėmė burną.

- Hermiona! - pripuolė Ronis pažiūrėti, kas jai atsitiko.

Haris atsisukęs pamatė, kaip Ronis atitraukė Hermionai ranką. Nieko sau vaizdelis. Viršutiniai Hermionos dantys, ir taip didesni negu visų, ėmė augti pašėlusiu greičiu, jiems ilgėjant ji darėsi vis panašesnė į bebrą. Dantys jau peraugo lūpą ir štai pasiekė smakrą. Pasičiupinėjusi Hermiona išgąstingai sušuko.

- Koks čia dabar triukšmas? - staiga paklausė tykus balsas. Sneipas atėjo.

„Klastuoliai“ net springdami ėmė pasakoti. Sneipas bakstelėjo ilgu geltonu pirštu Smirdžiaus pusėn ir liepė:

- Aiškink.

- Poteris mane puolė...

- Mes abu puolėme kits kitą tą pačią akimirką! - šaukė Haris.

-... ir jis pataikė Gyliui, žiūrėkit...

Sneipas apžiūrėjo Gylį: jo veidas priminė iliustraciją namie likusioje knygoje apie nuodingus grybus.

- Į ligoninę, Gyly, - ramiai tarė Sneipas.

- Smirdžius sužeidė Hermioną! - šūktelėjo Ronis. - Pažvelkit!

Jis privertė Hermioną parodyti Sneipui dantis - ji mėgino uždengti juos delnais, tačiau nelabai sekėsi, nes dantys jau siekė apykaklės apačią. Pense Parkinson ir kitos „klastuolės“ krizeno net susirietusios, Sneipui už nugaros rodydamos į Hermioną pirštais.

Sneipas šaltai dėbtelėjo į Hermioną ir pasakė:

- Nematau jokio skirtumo.

Hermiona sukūčkiojo, apsipylė ašaromis ir apsisukusi nubėgo koridoriu.

Laimė, Haris ir Ronis ėmė šaukti ant Sneipo tuo pačiu metu, laimė, jų balsai taip skardėjo koridoriu, kad Sneipas per visą tą triukšmą negalėjo suprasti, kuo iš tikrųjų jie jį pavadino. Bet esmę suvokė.

- Nagi nagi, - tarė šilkinio balsu. - Penkiasdešimt taškų iš Grifų Gūžtos, o Poteriui su Vizliu areštas. Dabar visi marš į vidų, jei nenorite visos savaitės arešto.

Hariui spengė ausyse. Nuo tokios neteisybės norėjosi Sneipą taip užkeikti, kad subyrėtų į tūkstančius gličių gabaliukų. Jis praėjo pro Sneipą, su Roniu nudrožė į patį požeminio kabineto galą ir nutrenkė ant stalo kuprinę. Ronis irgi drebėjo iš pykčio - jau rodėsi, tarp jų vėl taika, bet greit nusigręžė ir atsisėdo su Dinu ir Semu, palikęs Harį vieną. Kitoje požemio pusėje Smirdžius atsuko Sneipui nugarą ir išsišiepęs paspaudė savo ženkliuką. Kambaryje vėl žybtelėjo *POTERIS ŠLYKŠTYNĖ*.

Pamoka prasidėjo, Haris žiūrėjo į Sneipą įsivaizduodamas, kaip jį ištinka visokios baisybės... Kad taip jis mokėtų Nukryžiavimo užkeikimą... Parverstų Sneipą ant nugaros, ir tegu raitosi kaip tas voras, trūkčiodamas kojomis...

- Priešnuodžiai! - šūktelėjo Sneipas, apžvelgdamas mokinius. Jo šaltos akys nemaloniai blizgėjo. - Jau turėjote paruošti receptus. Noriu, kad gerai juos sutaisytumėt, tada parinksime mokinį, su kuriuo išbandysime kurį nors priešnuodį...

Sneipo akys susidūrė su Hario, ir Haris suprato, kas bus. Sneipas ketina jį apnuodyti. Haris įsivaizdavo, kaip paima savo katilą ir pribėgęs išverčia ant riebaluotos Sneipo galvos...

Hario mintis nutraukė beldimas į požemio duris.

Pasirodė Kolinas Krivis; įslinko į vidų šypsodamas Hariui ir žengė prie Sneipo stalo.

- Na? - piktai metė Sneipas.

- Atsiprašau, pone, bet aš turiu nuvesti Harį Poterį į viršų.

Sneipas įbedė akis į Kolina, šis kaipmat nustojo šypsotis.

- Poteriui pamoka baigsis tik po valandos, - šaltai pasakė Kolinui. - Tada ir nueis į viršų.

Kolinas paraušo.

- Po... pone, jį šaukia ponas Maišinis, - nervingai tarė. - Visiems čempionams reikia ateiti, turbūt fotografuos...

Haris būtų kažin ką atidavęs, kad tik Kolinas nebūtų ištaręs pastarųjų žodžių. Jis dirstelėjo į Ronį, bet Ronis atkakliai žiūrėjo į lubas.

- Puiku, puiku, - tarė Sneipas. - Poteri, palik čia savo daiktus, paskui grįši ir aš išbandysiu tavo priešnuodį.

- Atsiprašau, pone, jis turi pasiimti daiktus, - sučiepsėjo Kolinas. - Viši čempionai...

- Gerai! - nebeištvėrė Sneipas. - Poteri, imk kuprinę ir dink man iš akių!

Haris užsimetė ant pečių kuprinę ir pasuko prie durų. Einant pro Klas-tūnyno stalus, iš visų pusių švysčiojo užrašai *POTERIS ŠLYKŠTYNĖ*.

- Fantastiška, ar ne, Hari? - tarė Kolinas, vos tikrai Haris užvėrė požemio duris. - Ar ne? Kad tu tapai čempionu?

- Tikrai fantastiška, - niūriai pasakė Haris, kai jie pasuko prie laiptų į vestibulį. - Kolinai, kam jiems reikia tų fotografijų?

- Man rodos, „Magijos žinioms“.

- Nuostabu. Man tik to ir trūko. Daugiau reklamos.

- Sėkmės! - palinkėjo Kolinai, juodviem pasiekus reikiamas duris. Haris pasibeldė ir įėjo.

Atsidūrė nedideliame kambaryje, dauguma stalų nustumti į šonus kad vidurys būtų tuščias, tačiau trys buvo galais sudurti priešais rašomąją lentą ir užtiesti aksomu. Už tų stalų stovėjo penkios kėdės, ant vienos sėdėjo Ludas Maišinis ir šnekučiavosi su Hariui lig tol nematyta ragana, apsisivilkusia šviesiai raudonais drabužiais.

Viktoras Krumas, kaip visada, rūškanas stypsojo kertėj ir su niekuo nesišnekėjo. Sedrikas ir Fler gyvai kalbėjosi. Fler atrodė daug smagesnė negu bet kada, ji vis atmesdavo galvą ir tada ilgi sidabriniai jos plaukai žybtelėdavo žvakių šviesoje. Akies kampučiu ją stebėjo pilvotas žmogelis su dideliu juodu šiek tiek rūkstančiu fotoaparatu.

Staiga Maišinis pastebėjo Hariį ir greit atsistojęs puolė prie jo.

- O, štai ir jis! Ketvirtasis čempionas! Ateik, Hari, ateik... Nieko baisaus, tai tik lazdelių svėrimo ceremonija, netrukus ateis ir kiti teisėjai...

- Lazdelių svėrimo? - nervingai pakartojo Haris.

- Turime patikrinti, ar jūsų lazdelės gerai veikia, ar jokių trūkumų, supranti, nes jos - jūsų svarbiausias įrankis vykdant būsimas užduotis. Ekspertai kol kas viršuje su Dumbldoru. Paskui nusifotografuosite. Čia Rita Nepasėda, - pridūrė Maišinis, mostelėdamas į raganą šviesiai raudonais rūbais. - „Magijos žinioms“ ji rengia nediduką reportažą apie turnyrą.

- Gal ne tokį jau nediduką, Ludai, - tarė Rita Nepasėda, žiūrėdama į Hariį.

Jos plaukai buvo sudėti stropiai suraitytomis ir keistai kietomis garbanomis, taip nederančiomis prie jos stambaus veido. Ji buvo užsidėjusi

deimantais papuoštus akinius. Stori pirštai, sugniaužę krokodilo odos rankinę, baigėsi dviejų colių ilgumo raudonais kaip kraujas nagais.

- Gal kartais galėčiau prieš pradedant pasikalbėti su Hariu? - nenuleisdama nuo Hario akių, paklausė ji Maišinį. - Suprantate, jauniausias čempionas... Šiek tiek pridėtų žavesio.

- Žinoma! - šūktelėjo Maišinis. - Aišku, jeigu Haris neprieštarauja.

- Eee...

- Puiku, - neleido jam nieko pasakyti Rita. Stebėtinai stipriai suspaudusi jam ranką savo kruvinais nagais, ji ištempė Hari iš kambario ir atidarė gretimas duris.

- Kam mums tasai triukšmas, - pasakė ji. - Pažiūrėkim... O, čia jauku ir ramu.

Tai buvo valytojų sandėliukas. Haris išpūtė akis.

- Ateik, vaike. Visai gera vietelė, - nutarė Rita Nepasėda. Prisėdusi ant apversto kibiro, pastūmė Hari sėstis ant kartoninės dėžės ir uždarė duris. Juos apgaubė tamsa. - Dabar pažiūrėsim...

Ji spragtelėjo savo krokodilo odos rankinę ir išėmė keletą žvakių. Mostelėdama lazdele jas uždegė ir paleido į orą. Dabar buvo pakankamai šviesu.

- Nieko prieš, Hari, jei aš pasinaudosiu Automatine plunksna? Tada laisviau galėsiu su tavim kalbėtis...

- Kokia? - nustebo Haris.

Rita Nepasėda plačiai nusišypsojo. Haris suskaičiavo tris auksinius dantis. Ji vėl įkišo ranką į rankinę, iš ten ištraukė ilgą skaisčiai žalią plunksną ir pergamento ritinėlį. Jį išvyniojo ant dėžės su „Ponios Skauer universaliu magišku valikliu“. Žaliosios plunksnos smaigalį ji įsikišo į burną ir pačiulpė, atrodo, su dideliu malonumu, po to pastatė ant pergamento, plunksna taip ir stovėjo lengvai virpėdama.

- Išbandysim... Aš esu Rita Nepasėda, „Magijos žinių“ reporterė. Haris pažvelgė į plunksną. Vos Ritai prabilus, plunksna ėmė skreben-ti slysdama pergamentu.

Patraukli keturiasdešimt trejų metų blondinė Rita Nepasėda, kurios negailestinga plunksna pradūrė ne vieną išpūstą reputaciją...

- Žavu, - tarė Rita Nepasėda ir, nuplėšusi pergamento viršų, suglamžė ir įgrūdo į rankinę. Palinkusi prie Hario pradėjo interviu: - Taigi, Hari, kas tave paskatino užsirašyti į Burtų trikovės turnyrą?

- Eee... - vėl numykė Haris, bet jo akis patraukė plunksna. Nors jis nekalbėjo, plunksna skriejo pergamentu. Jos kelyje jis perskaitė sakinį:

Bjaurus randas, tragiškos praeities palikimas, darko šiaip žavingą Hario Poterio veidą, o jo akys...

- Nežiūrėk į tą plunksną, - griežtai pasakė Rita Nepasėda. Haris nenorom pakėlė akis į ją. - Taigi kodėl nutarei užsirašyti į turnyrą, Hari?

- Aš nenutariau. Nežinau, kas įdėjo mano vardą į Ugnies taurę. Pats tikrai to nedariau.

Rita Nepasėda kilstelėjo storai nubrėžtą antakį.

- Liaukis, Hari, nereikia baimintis, kad turėsi nemalonumų. Visi žino, jog iš tikrųjų neturėjai tam teisės. Tačiau dėl to nesirūpink. Mūsų skaitytojai mėgsta maištininkus.

- Bet aš nedėjau savo vardo, - pakartojo Haris. - Aš nežinau, kas...

- Ką jauti prieš laukiančias užduotis? - varė toliau Rita Nepasėda. - Jaudiniesi? Nerviniesi?

- Aš net negalvojau... Taip, turbūt nervinuosi, - atsakė Haris. Tai sakant nemaloniam nusmelkė skrandį.

- Praeityje ne vienas čempionas yra žuvęs, tiesa? - guviai tarė Rita. - Ar apie šitai pagalvojai?

- Na... sako, kad šiomet bus daug saugiau, - sumurmėjo Haris.

Plunksna net zvimbė pergamentu lyg per ledą.

- Aišku, tau jau teko žvelgti mirčiai į akis, tiesa? - paklausė Rita, įsmėigusi į jį akis. - Kaip šitai paveikė tave?

- Eee... - pradėjo Haris.
  - Ar nemanai, kad praeities trauma galbūt paakino išbandyti save? Pateisinti savo vardą? Ar nemanai, kad užsirašyti į turnyrą susigundei todėl, kad...
  - *Sakiau, kad aš nesirašiau*, - jau ėmė irzti Haris.
  - Ar nors kiek prisimeni tėvus? - nesiklausė jo Rita Nepasėda.
  - Ne.
  - Kaip manai, ką jie jaustų žinodami, kad tu dalyvausi Burtų trikovės turnyre? Didžiuotųsi? Nerimautų? Pyktų?
- Haris nebeteko kantrybės. Iš kur, po galais, jis gali žinoti, kaip jaustųsi tėvai? Rita Nepasėda įsmeigė į jį akis. Susiraukęs jis nuleido akis į plunksnos ką tik parašytus žodžius.

Mūsų pokalbiui pakrypus prie tėvų, kurių jis neprisimena, šios nuostabiai žalios akys pritvinksta ašarų.

- Mano akyse nėra jokių ašarų! - garsiai pasakė Haris.
- Nespėjus Ritai Nepasėdai išsižioti, sandėliuko duris kažkas atplėšė. Haris atsigręžė mirkčiodamas nuo ryškios šviesos. Į juos, susispaudusius sandėliuke, žiūrėjo Albas Dumbldoras.
- Dumbldoras! - labai patenkinta sušuko Rita Nepasėda, bet Haris pastebėjo, kad plunksna ir pergamentas nuo dėžės išgaravo, o Ritos plėšrūs pirštai skubiai užspaudė krokodilo odos rankinę. - Kaip laikotės? - paklausė atsistodama ir atkišdama Dumbldorui didelę, vyrišką plaštaką. - Tikiuosi, vasarą skaitėte mano straipsnį apie Pasaulinės magų federacijos konferenciją?
  - Žavingai pasibaisėtinas, - žybtelėjo akimis Dumbldoras. - Man ypač patiko, kaip aprašėte mane - tokį seną bukagalvį.
- Rita Nepasėda nė kiek nesutriko.
- Aš tik pabrėžiau, kad kai kurios jūsų idėjos truputį senamadiškos, Dumbldorai, ir kad daugelis gatvėje pakalbintų burtininkų...

- Džiaugčiausi galėdamas sužinoti to storžieviškumo priežastis, Rita, - su šypsena mandagiai nusilenkė Dumbldoras, - deja, šitą pokalbį turėsime atidėti. Tuoju prasidės burtų lazdelių svėrimas, o jis negali vykti, jei vienas čempionas bus pasislėpęs valytojų sandėliuke.

Labai patenkintas, kad pavyko pabėgti nuo Ritos, Haris nuskubėjo į kambarį. Kiti čempionai sėdėjo netoli durų, jis greitai klestelėjo šalia Sedriko ir pažvelgė į aksomu užtiestą stalą, už kurio murksojo keturi iš penkių teisėjų: profesorius Karkarovas, madam Maksima, ponas Susitraukėlis ir Ludas Maišinis. Rita Nepasėda įsitaisė kertėje. Haris matė, kaip ji vėl išsitraukė savo reikmenis, pačiulpė plunksnos smaigalį ir ją pastatė ant pergamento.

- Ar galima pristatyti poną Olivanderį? - kreipėsi į čempionus Dumbldoras, užėmęs savo vietą prie teisėjų stalo. - Jis patikrins jūsų lazdeles, kad prieš turnyrą būtų idealiai tvarkingos.

Haris apsižvalgęs pamatė prie lango tyliai stovint seną burtininką didelėmis šviesiomis akimis. Haris jau buvo sutikęs Olivanderį - lazdelių gamintoją, iš kurio daugiau kaip prieš trejus metus Skersiniame skersgatvyje pirkė savo lazdelę.

- Madmuazele Delakur, ar galima jus pirmą? - prabilo Olivanderis, žengęs į vidurį kambario.

Fler Delakur atplasnojo ir padavė jam lazdelę.

- Hmm... - murmtelėjo Olivanderis.

Jis pasukiojo lazdelę tarp pirštų lyg dirigento batutą, ir ji išleido rausvas ir auksines kibirkštis. Tada prisikišo lazdelę prie akių ir atidžiai apžiūrėjo.

- Taip, - tyliai tarė Olivanderis. - Devyni su puse colio... nelanksti... palisandrinė... o viduje... vaje vaje...

- Pliaukas nuo Velos galvos, - pasakė Fler. - Mano senelės.

Aha, Fler vis dėlto tikrai Vela, pamanė Haris. Būtinai reikia pasakyti Roniui. Paskui prisiminė, kad Ronis su juo nesišneka.

- Taip, - tarė Olivanderis. - Taip, pats, aišku, niekada nesu naudojęs Velos plauko. Manau, tokia lazdelė gana karštakošiška... Bet kiekvienam savo... Jeigu jums tinka...

Olivanderis perbraukė lazdelę pirštais, matyt, patikrino, ar nėra gumbelių arba įbrėžimų. Tada sumurmėjo: *Orchideous!* - ir iš lazdelės galo išlindo gėlių puokštė.

- Puiku, lazdelė visiškai tvarkinga, - pasakė Olivanderis ir įteikė tą puokštę Fler kartu su lazdele. - Toliau ponaitis Digoris.

Fler nuplaukė į savo vietą nusišypsodama praeinančiam Sedrikui.

- O, čia viena maniškių, tiesa? - kur kas labiau susidomėjo Olivanderis, kai Sedrikas padavė lazdelę. - Taip, gerai prisimenu. Joje įdėtas itin gražaus vienaragio uodegos plaukelis. Nepaprastas, turėjo ar ne septyniolika rankų... Vos neperskrodė manęs ragu, kai roviau tą plauką. Dvylika su ketvirčiu colių. Uosinė... Maloniai lanksti. Puikiai išsilaikiusi. Ar gerai prižiūri?

- Vakar vakare nublizginau, - išsišiepė Sedrikas.

Haris pažvelgė į savąją lazdelę. Matė, kad visa nučiupinėta. Suėmęs apsiausto skverną, pabandė vogčiomis ją pavalyti. Iš lazdelės galo šovė keletas auksinių žiežirbų. Fler Delakur atlaidžiai į ją pažiūrėjo, ir Haris liovėsi.

Iš Sedriko lazdelės galiuko Olivanderis paleido sidabrinių dūmų ratiukus, pareiškė esąs patenkintas ir pakvietė prieiti Krumą.

Viktoras susikūprinęs atšleivojo prie meistro. Jis atkišo lazdelę ir susigrūdė rankas į kišenes.

- Hm, - tarė Olivanderis, - jeigu neklystu, Gregorovičiaus kūrinys? Nagingas lazdelių meistras, nors forma man nelabai... tačiau...

Jis iškėlė lazdelę ir ilgai sukiojo prieš akis.

- Taip... skroblinė ir su slibino širdies gyslele? - Krumas linktelėjo. - Daug storesnė už įprastines. Kietoka. Dešimties su ketvirčiu colių. *Avis!*

Skroblo lazdelė šovė kaip tikras šautuvas, iš jos išskrido pulkas mažų pypsinčių paukštelių ir išlėkė pro langą į akvarelišką saulės šviesą.

- Gerai,- atidavė Olivanderis lazdele Krumui. - Lieka... Haris Poteris.

Haris priėjo prie Olivanderio, padavė lazdele.

- Aaa, taip, - tarė meistras, ir jam sužibo akys. - Taip, taip, taip. Pukiškai prisimenu.

Haris irgi prisiminė. Taip, tarsi viskas būtų buvę vakar.

Prieš keturias vasaras, per savo vienuoliktąjį gimtadienį, drauge su Hagridu jis įžengė į pono Olivanderio krautuvėlę pirkti burtų lazdelės. Pardavėjas išmatavo jo ranką ir pradėjo siūlyti lazdeles. Haris išbandė kone visas ten buvusias, kol rado tinkamą - štai šitą, padarytą iš bugienio, vienuolikos colių ilgio, su fenikso uodegos plunksnele. Ponas Olivanderis labai stebėjosi, kad Hariui toji lazdelė lipte prilipo. „Įdomu, - murmėjo jis, - įdomu“. Tik kai Haris paklausė, jis paaiškino, kad plunksnelė Hario lazdelėje yra to paties paukščio, iš kurio paimta šerdis Valdo Voldemorto burtų lazdelei.

Haris šito niekam nesakė. Labai brangino savąją lazdele, o kad ji kažkaip susijusi su Voldemorto lazdele, niekur nesidėsi - lygiai kaip negali atmesti giminystės su teta Petunija. Vis dėlto jis tikėjosi, kad ponas Olivanderis neišpliurps tos paslapties visam kambariui. Kažkodėl Haris nujautė, kad jeigu jis taip padarytų, Rita Nepasėda sprogtų iš laimės.

Olivanderis Hario lazdele tikrino ilgiausiai. Galiausiai iš jos išgavo čiurkšlę vyno ir atidavė ją Hariui paskelbdamas, jog veikianti nepriekaištingai.

- Dėkui visiems, - prabilo Dumbldoras atsistodamas. - Dabar galite grįžti į pamokas... O gal geriausia bus lipti žemyn vakarienės, nes jau tuoj baigsis...

Nutaręs, kad šiandien nors Vienas dalykas baigėsi sėkmingai, Haris jau norėjo eiti, bet pašoko žmogelis su fotoaparatu ir kostelėjo.

- Fotografijos, Dumbldorai, fotografijos! - susijaudino Maišinis. - Visiems teisėjams ir čempionams reikia kartu nusitraukti. Kaip manot, Rita?

- O, taip, fotografuokitės, - sutiko Rita Nepasėda, vėl įsistebeilydama į Harij. - Paskui gal po vieną.

Fotografavimasis užtruko ilgai. Kad ir kur madam Maksima atsistodavo, visi kiti atsidurdavo jos šešėlyje, o fotografas vis per mažai atitraukdavo taikydamas ją įkišti į kadrą. Pagaliau jis ją pasodino, o kiti sustojo aplinkui. Karkarovas ant pirštų suko barzdelę, kad būtų labiau susiraičiusi. Krumas, Hario įsivaizdavimu, turėjęs būti pripratęs prie panašių dalykų, užlindo už grupės ir jo kyšojo tik galva. Fotografas labiausiai norėjo, kad priekyje būtų Fler, tačiau Rita Nepasėda vis traukė artyn Harij. Paskui ji užsigeidė, kad būtų nutrauktas atskirai kiekvienas čempionas. Pagaliau jie buvo paleisti.

Haris nulipo vakarieniauti. Hermionos nebuvo - tikriausiai ligoninėje tebesitvarko dantis. Jis vienas pavalgė galustalėje ir grįžo į Grifų Gūžtą galvodamas, kiek papildomo darbo laukia norint atlikti Šaukiamųjų kerų užduotį. Miegamajame rado Ronį.

- Tau atskrido pelėda, - piktokai pranešė Ronis, vos Haris įžengė pro duris. Jis parodė į pagalvę. Ant jos Hario laukė mokyklos liepsnotoji pelėda.

- O, gerai.

- Rytoj Sneipo požemyje turime atlikti areštą, - dar pasakė Ronis. Ir išdrožė iš kambario nė nežvilgtelėjęs į Harij. Haris lyg ir baudėsi bėgti jam iš paskos - nežinojo, ar nori su Roniu pašnekėti, ar duoti ausin, abu dalykai būtų buvę neblogai, - bet per daug rūpėjo Sirijaus atsakymas. Haris prišoko prie pelėdos, nurišo nuo kojytės laišką ir išvyniojo.

Hari,

negaliu visko rašyti, per daug rizikinga, nes kas nors gali sučiupti pelėdą. Turim pasikalbėti akis į akį. Ar gali pasistengti lapkričio 22-ąją, pirmą valandą nakties, būti prie židinio Grifų Gūžtos bendrajame kambaryje?

Žinau geriau už visus, kad sugebi apsiginti, be to, kol netoliese Dumbldoras su Rukna, manau, niekas nepajėgs tau pakenkti. Vis dėlto kažkas bando tai padaryti. Užrašyti tave į turnyrą turėjo būti labai pavojinga, ypač Dumbldorui po nosimi.

Saugokis, Hari. Ir toliau pranešinėk apie viską, kas bent kiek neįprasta. Kuo greičiau parašyk dėl lapkričio 22-osios.

Sirijus

DEVYNIOLIKTAS SKYRIUS

Vengrijos ragauodegis

Dvi savaites Harį palaikė tik viltis susitikti su Sirijumi, ji buvo vienintelis šviesos taškelis kaip niekada tamsiame jo gyvenimo horizonte. Jis jau šiek tiek apsiprato su tuo, kad yra mokyklos čempionas, ir dabar pamažu pradėjo bijoti to, kas jo laukia. Nesulaikomai artėjo pirmosios užduoties diena, ji tykojo kaip kokia siaubinga pabaisa, tamsuodama kiekvienam žingsnyje. Kaip gyvas dar šitaip nesinervino - nepalyginsi su tuo, ką jausdavo prieš kvidičo rungtynes, netgi tas paskutines su Klastūnynu, kurios nulėmė, kam atiteks taurė. Hariui išvis nesinorėjo galvoti apie ateitį, jam rodės, kad visas gyvenimas ir baigsis ta pirmąja užduotimi...

Tiesą sakant, jis nesuprato, kaip Sirijus galėtų padėti jam laukt nežinomos, sunkios ir pavojingos užduoties, kurią reikės atlikti stebint šimtams mokinių, tačiau išvydus draugišką veidą bus šviesiau nors tuo tarpu. Haris atrašė Sirijui, kad jo pasiūlytu laiku būsiąs prie židinio bendrąjame kambaryje, ir abu su Hermiona ilgai kūrė planus, kaip reikiamą naktį atsikratyti kokiais nors naktibaldomis. Blogiausiu atveju juodu numes porą Smarvinių bombelių, tačiau tikėjosi, kad šito neprireiks, - Filčas gyviems kailį nuluptų.

Tuo tarpu pilyje Hario gyvenimėlis pasidarė visai nepakenčiamas, mat Rita Nepasėda išspausdino savo reportažą apie Burtų trikovės turnyrą; paaiškėjo, jog tai ne tiek reportažas, kiek nepaprastai vaizdinga Hario biografija. Pusę pirmojo puslapio užėmė Hario nuotrauka. Pats straipsnis (užimantis 2,6 ir 7 puslapius) pasakojo vien tik apie Harį, Biobetonso ir Durmštrango čempionų vardai (su klaidomis) buvo įkišti į paskutinę eilutę, o Sedrikas apskritai liko nepamínėtas.

Straipsnis pasirodė prieš dešimt dienų, ir Harij kas kartą, kai tik jį prisimindavo, nutvilkydavo gėda. Rita Nepasėda jam priskyrė baisybę dalykų, kurių neprisiminė sakęs nė sykio gyvenime, ne tik kad tame sandėliuke.

Manau, tą galią paveldėjau iš tėvų, ir žinau, kad jie labai manim didžiutuosi, jei galėtų mane matyti... Taip, naktį kai kada jų verkiu, ne gėda prisipažinti... Žinau, jog turnyre nieko man neatsitiks, nes jie mane sergsti...

Bet Rita Nepasėda nesitenkino jo „eee“ paversdama ilgais kokčiais sakiniais - ji dar klausinėjo apie jį kitus mokinius.

Pagaliau Hogvartse Haris rado savo meilę. Artimas jo draugas Kalinas Krivis sako, kad Haris bemaž niekad neišsiskiria su Hermiona Įkyrėle, stulbinamai dailia Žiobarų kilmės mergaite, kuri, kaip ir Haris, yra viena mokyklos pirmūnių.

Nuo pat straipsnio pasirodymo dienos Hariui teko kentėti mokinių - daugiausia „klastuolių“ - patyčias.

- Poteri, gal duot nosinę, nes dar apsiverksi per transfigūraciją?
- Nuo kada, Poteri, esi vienas geriausių mokinių šioje mokykloje? O gal judu su Nevėkšla įsteigėt savo mokyklą?
- Ei, Hari!
- Taip ir yra, - nesusivaldęs ėmė šaukti Haris ir leidosi koridoriumi į priešingą pusę, - vos neišverčiau akių dėl mamos ir tėčio ir tuoj vėl verksiu...
- Ne, noriu pasakyti... kad tau iškrito plunksna.
- Tai buvo Čo. Haris pajuto, kaip užraudo.
- Oi, atsiprašau, - sumurmėjo paimdamas iš jos plunksną.
- Aaa... sėkmės tau antradienį, - tarė mergaitė. - Tikrai tikiuosi, jog tau pasiseks.

Haris liko stovėti jausdamasis be galo kvailai.

Hermiona irgi atsiėmė savo dalį nemalonumų, tačiau ji bent nepradėjo rėkauti ant niekuo dėtų žmonių; iš tiesų Haris tiesiog žavėjosi jos laikysena tokioje padėtyje.

- „Stulbinamai daili“? Šita? - sužvigo Pensė Parkinson, pirmą kartą po to straipsnio išvydusi Hermioną koridoriuje. - Žiūrint su kuo ją lyginsi? Gal su burunduku?

- Spjauk, - išdidžiai tarė Hermiona, ir nudrožė pro „klastuolių“ mergiočių būrelį aukštai iškėlusi galvą, lyg nieko negirdėjusi. - Spjauk į tai, Hari.

Bet Haris nemokėjo spjauti. Nuo to karto, kai pasakė apie areštą, Ronis daugiau jam nė žodžio nepratarė. Haris vylėsi, kad juodu susitarkys per tas dvi valandas, kai Sneipo požemyje reikės raugti žiurkių smegetis, tačiau lyg tyčia tą dieną pasirodęs Ritos straipsnis tarsi patvirtino Ronio nuomonę, jog Hariui malonus visas tas dėmesys.

Hermiona širdo ant jų abiejų; ji vaikščiojo nuo vieno pas kitą vis bandydama juos priversti, kad imtų šnekėtis, tačiau Haris buvo nepalenkiamas: šnekėsis su Roniu tik tada, kai tas pripažins, jog Haris pats neįdėjo savo vardo į Ugnies taure, ir atsiprašys už tai, kad apšaukė Hari melagiu.

- Ne aš pradėjau, - spyrėsi kaip ožys Haris. - Jo bėda, ne mano.

- Tau jo trūksta! - nepasidavė Hermiona. - Ir aš žinau, kad jam tavęs trūksta...

- Trūksta? - pasišiaušė Haris. - Man jo nė trupučio netrūksta...

Tai buvo begėdiškas melas. Haris nepaprastai mėgo Hermioną, bet ji buvo ne tas pats, kas Ronis. Kai Hermiona - tavo geriausias draugas, daug mažiau turi juoko ir daug daugiau knapsai bibliotekoje. Haris dar neįveikė Šaukiamųjų kerų, kažkokia jėga tiesiog neleido, ir Hermiona tvirtino, kad jam padėtų teorija. Taigi per pietų pertrauką jie daug laiko prasėdėdavo prie knygų.

Viktoras Krumas taip pat ištisai lindėdavo bibliotekoje, Haris nesu-prato, kokio galo. Mokosi ar ieško, kas padėtų atlikti pirmąją užduotį?

Hermiona dažnai skųsdavosi jo buvimu - ne todėl, kad jis trukdytų, o kad jį dažnai šnipinėdavo už lentynų susigrūdusios mergaitės ir Hermioną blaškė jų kikenimas.

- Jis netgi nėra gražus! - piktai bambėjo ji, varstydamą žvilgsniu aštrų Krumo profilį. - Joms patinka tik todėl, kad garsenybė! Kreiva akim į jį nežiūrėtų, jeigu jis nemokėtų išdarinėti to Vronskio makalavimo...

- Vronskio simuliacimo, - pataisė ją Haris, grieždamas dantimis. Nors jam patiko taisyti kvidičo terminus, per širdį nuėjo pagalvojus, kokia būtų buvusi Ronio išraiška, jeigu jis būtų išgirdęs Hermioną sakant „Vronskio makalavimas“.

*

Keista, bet jei ko nors bijaisi ir kažką atiduotum, kad sulėtintum laiką, jis kaip pasiutęs dar labiau skuba. Dienos iki pirmosios turnyro užduoties lėkė taip, tartum kas būtų nustatęs laikrodžius skubėti dvigubu greičiu. Kur tik ėjo, Hari kankino sunkiai tramdoma panika, ji lydėdavo taip pat įkyriai kaip ir dygūs žodžiai dėl ano straipsnio „Magijos žiniuose“.

Šeštadienį prieš pirmąją užduotį trečiakursiams ir vyresniems buvo leista apsilankyti Kiauliasodžio miestelyje. Hermiona Hariui pasakė, kad jam būtų labai sveika ištrūkti iš pilies, ir Hario nereikėjo ilgai įkalbinėti.

- O kaip dėl Ronio? Nejau nenori keliauti su juo?

- Ai, ne... - raustelėjo Hermiona. - Maniau, gal susitiksime su juo „Trijose šluotose“.

- Ne, - nukirto Haris.

- Oi, Hari, kokia kvailystė...

- Aš vyksiu, bet su Roniu nenorėsiu susitikti, be to, vilkėsiu neregimąjį apsiaustą.

- Ką gi, gerai... - atšovė Hermiona, - bet aš nekenčiu su tavim kalbėtis, kai vilki tą apsiaustą. Niekad nežinau, žiūriu į tave ar ne.

Taigi Haris apsivilko neregimąjį apsiaustą, nulipo į apačią, ir abu su Hermiona patraukė į Kiauliasodį.

Po apsiaustu Haris jautėsi nuostabiai laisvai; miestelyje žiūrėjo į einančius pro šalį mokinius, dauguma jų buvo prisisekę ženkliukus su užrašu *REMK SEDRIKĄ DIGORĮ*, bet niekas jo neužgauliojo ir niekas necitavo kvailojo straipsnio.

- Dabar visi į mane spokso, - burbėjo Hermiona, jiedviem išėjus iš konditerijos „Devyni medūs“. Abu maumojo didelius grietinėle įdarytus šokoladukus. - Mano, kad šneku su savimi.

- Mažiau krutink lūpas.

- Būk geras, nors kiek nusivilk apsiaustą. Niekas čia tavęs neužkabinės.

- Sakai? Pažiūrėk atgal.

Iš „Trijų šluotų“ užėigos ką tik išėjo Rita Nepasėda su savo draugužiu fotografu. Tyliai šnekėdami jie praėjo pro Hermioną nė nežvilgtelėję į ją. Haris prisiplojo prie „Devynių medų“ sienos, kad Rita neužkliudytų jo ta krokodilo odos rankine.

- Ji apsistojusi miestelyje, - pasakė Haris aniems nutolus. - Garantuotai prisistatys žiūrėti pirmosios rungties.

Krūtinę lyg švinas užgulė baimė. Jis apie tai neužsimindavo, su Hermiona beveik nesikalbėdavo, kas bus per tą pirmąją rungtį, nes jautė, kad ji nenori apie tai galvoti.

- Nuėjo, - tarė Hermiona, tiesiai per Harį žiūrėdama į Didžiosios gatvės galą. - Ko mums neužsukus į „Tris šluotas“ ir neišgėrus pasukų punšo? Juk šaltoka, tiesa? Niekas tau neliepia šnekėti su Roniu! - irzliai pridūrė ji, teisingai supratusi Hario tylėjimą.

„Trys šluotos“ buvo sausakimšos; daugiausia čia laisvą pusdienį leido Hogvartso mokiniai, bet pilna buvo ir magijos pasaulio žmonių, retai sutinkamų kur nors kitur. Kiauliasodis buvo vienintelis Britanijos miestelis, apgyventas vien tik burtininkų, todėl, nutarė Haris, tai tikras rojus raganoms, mat joms prasčiau sekasi persirengti pagal Žiobarų madą.

Buvo labai sunku brautis per žmones apsirengus neregimuoju apsiaustu, nes jeigu kam užmindavai ant kojos, kildavo keblokų klausimų.

mų. Haris atsargiai slinko prie laisvo staliuko kertėje, o Hermiona nuėjo punšo. Haris pamatė Ronį, sėdintį su Fredžiu, Džordžu ir Li Džordanu. Įveikęs pagundą tvoti Roniui per pakaušį, jis pagaliau pasiekė staliuką ir atsisėdo.

Tuoju atėjau ir Hermiona, įkišo jam po apsiaustu bokalą punšo.

- Atrodo tokia idiotė sėdėdama čia viena. Gerai, kad pasiėmiau ką veikti.

Ir ji išsitraukė sąsiuvinį, į kurį rašė EGGD narius. Visai striuko sąrašo viršuje buvo Hario ir Ronio pavardės. Regis, šitiek laiko praėjo nuo tos dienos, kai jie kartu sėdėjo lauždami iš piršto pranašystes, o atlėkusi Hermiona paskyrė juos sekretoriumi ir išdininku.

- Žinai, gal man reikėtų pamėgint pritraukti į EGGD nors keletą miestelėnų, - sumąstė Hermiona, dairydama po užėigą.

- Kurgi ne, - burbtelėjo Haris. Po apsiaustu gurkštelėjo punšo. - Hermiona, kada tu mesi šitą EGGD nesąmonę?

- Kai namų elfams bus garantuoti padorūs atlyginimai ir darbo sąlygos! - sušnypstė ji. - Žinai, pradėdau manyti, jog reikia imtis tiesioginių veiksmų. Įdomu, kaip patekti į mokyklos virtuvę?

- Neišmanau, klausk Fredžio ir Džordžo.

Hermiona nutilo paskendusi savo mintyse, o Haris siurbčiojo punšą ir stebėjo užėigos lankytojus. Visi atrodė linksmi ir ramūs. Ernis Makmilanas ir Hana Abatė netoliese keitėsi šokoladinių varlių kortelėmis, abu ant mantijų buvo prisisegę *REMK SEDRIKĄ DIGORĮ* ženkliukus. Prie pat durų jis išvydo Čo su būriu draugių iš Varno Nago. Bent ji nenešiojo to ženkliuko... Ir Haris truputį pralinksmedėjo.

Ko tik nebūtų atidavęs, kad galėtų tapti vienu jų, sėdėti ir juoktis, ir plepėti be jokio rūpestėlio, išskyrus namų darbus! Įsivaizdavo, kaip būtų jautėsis čionai, jeigu jo vardas nebūtų išlėkęs iš Ugnies taurės. Visų pirma nebūtų apsivilkęs neregimuoju apsiaustu. Šalia sėdėtų Ronis. Visi trys laimingi svarstyti, kokie pavojai antradienį tykos mokyklų čempio-

nų. Tikrai būtų laukęs tos dienos, paskui žiūrėjęs, ką jie daro... Saugiai sėdėdamas paskutinėje tribūnų eilėje, su visais plojęs Sedrikui...

Jam parūpo, kaip jaučiasi kiti čempionai. Šiomis dienomis Sedriką vis matydavo apsuptą gerbėjų ir nors nervingą, tačiau džiugiai susijaudinusių. Kartais koridoriuje šmėstelėdavo Fler Delakur, ji atrodydavo kaip visada: pasipūtusi ir šalta. O Krumas tik lindėdavo bibliotekoje į knibes į knygas.

Haris prisiminė Sirijų, ir krūtinę spaudęs lankas truputį atsileido. Po dvylikos valandų su juo kalbės, nes kaip tik šiąnakt jie susitiks prie židinio bendrajam kambary, - aišku, jeigu nieko blogo neatsitiks, nes lig tol nepasitaikė nieko gera...

- Žiūrėk, Hagridas! - tarė Hermiona,

Iš minios išlindo didžiulė Hagrido galva į visas puses styrančiais gaurais - ačiū Dievui, jis nebebandė jų sulaižyti. Haris nesuprato, kodėl iškart jo nepastebėjo, juk Hagridas - tikras milžinas, tačiau atsargiai pasistojęs pamatė, jog Hagridas susilenkęs šnekasi su profesoriumi Rukna. Kaip visada, priešais jį stovėjo didžiulė taurė, bet Rukna gurkšnojo iš gertuvės. Madam Rosmertai, gražulei smuklininkei, šitai, regis, nelabai patiko: rinkdama taures nuo staliukų, ji atšiauriai dėbčiojo į Rukną. Gal tokį Ruknos elgesį palaikė įžeidimu savo karštam midui, bet Haris žinojo tikrąją priežastį. Per paskutinę apsigynimo nuo juodosios magijos pamoką Rukna sakė visur ir visada gerias ir valgas tik tai, ką paruošė pats, nes juodajam magui nieko nėra lengviau, kaip užnuodyti be priežiūros stovinčią taurę.

Hagridas ir Rukna atsistojo išeiti. Haris pamojo, bet prisiminė, jog Hagridas jo nemato. Tačiau stebuklingoji Ruknos akis stabtelėjo ties kerte, kur Haris sėdėjo. Jis kumštelėjo Hagridui į strėnas (mat aukščiau nepasiekė), kažką sumurmėjo jam, ir abudu per visą užėigos salę atėjo prie Hario ir Hermionos staliuko.

- Kaip laikais, Hermiona? - garsiai sududeno Hagridas.
- Labas, - nusišypsojo jam Hermiona.

Rukna nušlubčiojo aplink staliuką ir pasilenkė. Haris pamanė, kad jis skaito EGGD sąsiuvinį, tačiau Rukna sušnibždėjo:

- Gražus apsiaustas, Poteri.

Haris išsižiojo. Tiesiai prieš save išvydo Ruknos nosį be gero gabalo - Rukna išsišiepė.

- Ar jūsų akis gali... ar jūs galite...

- Taip, ji mato per bet koki neregimąjį apsiaustą, - tyliai atsakė Rukna. - Žinok, kartais labai praverčia.

Hagridas irgi nusišypsojo Hariui. Haris žinojo, kad Hagridas negali jo matyti, bet Rukna jam turbūt pasakė.

Hagridas irgi pasilenkė apsimesdamas, jog skaito sąsiuvinį, ir sukuždėjo:

- Hari, vidurnaktį ateik pas mane į trobelę. Apsigaukęs apsiaustu.

Atsitiesęs Hagridas garsiai sušneko:

- Smagu, kad susitikom, Hermiona. - Mirktelėjęs jai nuėjo, Rukna iš paskos.

- Kam jam reikia, kad vidurnaktį ateičiau? - labai nustebo Haris.

- Tikrai, - nustebo ir Hermiona. - Bala žino, ką jis sugalvojo. Nežinau, ar tau reikėtų eiti, Hari... - Neramiai apsižvalgiusi ji sušnypštė: - Dar pavėluosi į pasimatymą su Sirijumi.

Tikra tiesa, kad jeigu vidurnaktį eis pas Hagridą, vos vos suspės pas Sirijų; Hermiona pasiūlė Hagridui pasiųsti Hedvigą su laiškeliu, kad negalys ateiti, - aišku, Hedviga gali neskristi, - bet Hariui atrodė, jog reikia eiti ir kuo greičiau atlikti, ko Hagridas iš jo nori. Buvo labai smalsu, kas tai galėtų būti: Hagridas niekada taip vėlai nekviesdavo Hario į svečius.

*

Pusę dvylikos vakaro Haris, seniai apsimetęs, jog miega, užsitraukė neregimąjį apsiaustą ir nusėlino žemyn į bendrąjį kambarį. Jame dar buvo nemažai mokinių. Broliukai Kriviai, išigudrinę gauti krūvą ženkliukų su užrašu *REMK SEDRIKĄ DIGORĮ*, mėgino juos užburti, kad rodytų *REMK*

HARĮ POTERĮ. Tačiau kol kas jie laimėjo tik tiek, kad ženkliukai nušvito raidėmis *POTERIS ŠLYKŠTYNĖ.* Haris nutykinio pro juos prie portreto angos ir ėmė laukti žvilgčiodamas į savo laikrodį. Pagaliau Hermiona, kaip jie buvo sutarę, iš koridoriaus pusės atvėrė Storulės saugomą kelią. „Ačiū!“ - šnipštelėjo Haris, smukdamas pro ją, ir leidosi per pilį.

Kieme buvo labai tamsu. Haris nuskubėjo į Hagrido trobelės žiburius. Švietė ir didžiulės Biobetonso kariatės vidus. Jis girdėjo, kaip viduje šneka madam Maksima. Haris pabeldė į Hagrido duris.

- Čia tu, Hari? - sušnibždėjo Hagridas, atidaręs duris ir dairydamasis aplink.

- Aha. - Haris smuko vidun ir nusitraukė apsiaustą. - Kas atsitiko?

- Turiu tau ką parodyti.

Hagridas buvo nepaprastai susijaudinęs. Sagos kilpelėje jis buvo įsikišęs gėlę, panašią į peraugusį artišoką. Solidolio, regis, atsisakė, bet jo aiškiai mėginta sušukuoti gaurus - Haris matė juose įstrigusius kelis šukų dantis.

- Ką jau taip? - įtariai paklausė Haris, svarstydamas, gal Pliurziai kartais padėjo kiaušinių arba Hagridas smuklėje vėl sugebėjo iš kokio prašalaičio nusipirkti dar vieną trigalvį šuniuką.

- Einam, tik man nė garso ir apsilvilk apsiaustą. Ilties neimsim, jam nepatiktų...

- Paklausk, Hagridai, aš negaliu ilgai būti. Pirmą valandą turiu būti pilyje...

Bet Hagridas nesiklausė, atidaręs duris žengė į tamsą. Haris nuskubėjo paskui jį ir baisiai nustebo pamatęs, kad Hagridas jį veda Biobetonso kariatės link.

- Hagridai, ką čia...

- Šššš! - Hagridas triskart pabeldė į kariatės dureles, papuoštas herbu, vaizduojančiu sukryžiuotas auksines burtų lazdeles.

Dureles atidarė madam Maksima. Galingus pečius buvo apsiautusi šilko šaliku. Išvydusi Hagridą nusišypsojo.

- O, Agridas... jau laikas?

- Bong sūri, - atseit prancūziškai pasisveikino Hagridas ir išsišiepęs padavė jai ranką padėdamas nultipti aukso laipteliais.

Madam Maksima užvėrė dureles, Hagridas padavė jai ranką, ir jie nuėjo palei aptvarą, kuriame ganėsi madam Maksimos sparnuotieji žirgai milžinai, o Haris, galutinai priblokštas, trepsėjo iš paskos. Nejau Hagridas tik norėjo parodyti madam Maksimą? Ir taip gali ją matyti kada panorėjęs... Tokio kalno niekaip nepažiopsosi.

Bet paaiškėjo, kad madam Maksima pati nieko nenučiuokia kaip ir Haris. Po valandėlės ji žaismingai paklausė:

- Agridai, kiur jūs mane vedat?

- Patiks, pamatysit, - suniurnėjo Hagridas. - Tikrai verta pažiūrėti. Tik... niekam nepasakokit, kad parodžiau, gerai? Jūs neturite teisės žinoti.

- Na, žinoma, - sumirksėjo madam Maksima savo ilgomis juodomis blakstienomis.

Jieėjo tolyn, Haris vis labiau irzo kas minutę žvilgčiodamas į laikrodį. Hagridui, matyt, šovė galvon kokia nors idiotiška užmačia, dėl kurios jis gali pavėluot pas Sirijų. Jeigu tuojau pat jie nepasieks tikslo, jis apsisuks ir grįš į pilį palikęs Hagridą plavinėti mėnesienoje su madam Maksima.

Tačiau paėjus pamiške tiek, kad nebesimatė nei pilies, nei ežero, Haris kažką išgirdo. Aukštai virš galvos šaukė žmonės. Staiga prasidėjo kurtinantis burzgimas.

Hagridas užvedė madam Maksimą už medžių guoto ir sustojo. Haris nuskubėjo prie jų - akimirka jam pasirodė, jog regi laužus ir aplink straliojančius žmones, bet ūmiai jam atvipo žiauna.

Slibinai.

Storų lentų aptvare prunkšdami ir urgzdami piestu stojo keturi suaugę, milžiniški grėsmingos išvaizdos slibinai - iš atvirų nasrų su iltimis, mataruojančių ant ilgėliausių kaklų, į tamsų nakties dangų skriejo kibirkščių spiečiai. Vienas slibinas, sidabrinės spalvos ir ilgais smailiais

ragais, šiepė dantis į burtininkus ant žemės. Kitas, žalias ir glotniais žvynais, it pašėlęs raitėsi ir trepsėjo. Trečias, raudonas, su plonais aukšniais spygliais aplink snukį, leido į orą grybo formos ugnies kamuolius, o milžinas juočkis slibinas, iš visų panašiausias į driežą, buvo visai arti.

Mažiausiai trys dešimtys burtininkų, po septynis ar aštuonis kiekvienam slibinui, bandė juos tramdyti tampydami už grandinių, sujungtų su storais odiniais diržais ant kaklų ir kojų. Haris lyg pakerėtas pažvelgė aukštyn ir susidūrė su juodojo slibino akimis, išsprogusiomis ar iš baimės, ar iš pasiutimo, statmenais kaip katės vyzdžiais. Slibinas siaubingai staugė, kriokė...

- Pasitrauk, Hagridai! - suriko burtininkas prie tvoros, iš visų jėgų įtempęs grandinę. - Žinok, jie spjaudo ugnimi dvidešimties pėdų spinduliu! O šitas ragauodegis - net keturiasdešimties!

- Argi ne gražuolis? - švelniai tarė Hagridas.

- Nieko nebus! - sušuko kitas burtininkas. - Skaičiuoju iki trijų, ir panaudojam Stingdomuosius kerus!

Slibinų prižiūrėtojai išsitraukė burtų lazdeles.

- Sustink! - vienu balsu sušuko jie, ir į tamsą it raketos šovė kerai, ugniniais purslais ištiško ant slibinų žvynuotų pasturgalių...

Haris matė, kaip arčiausias slibinas grėsmingai susvyravo ant užpakalinių kojų, nasrus pražiodė bežadis kaukšmas, šnervės nustojo leidusios liepsnas, tik rūko, ir tada lėtai lėtai galingas juodais žvynais blizgantis slibinas padrioksėjo ant žemės su tokiu trenksmu, kad Haris būtų galėjęs prisiekti, jog jam už nugaros sudrebėjo medžiai.

Slibinų prižiūrėtojai nuleido lazdeles ir žengė prie nugriuvusių savo augintinių, dunksančių kaip nemaži kalneliai. Jie skubiai patrumpino grandines ir burtų lazdelėmis giliai žemėn suvarė geležinius kuolus.

- Norite iš arčiau pažiūrėti? - susijaudinęs paklausė Hagridas madam Maksimą. Abudu nuėjo prie aptvaro, Haris neatsiliko. Hagridą įspėjęs nesiartinti, burtininkas atsigrėžė, ir Haris pamatė, kas jis. Čarlis Vizlis.

- Kaip atrodo, Hagridai? - uždusęs paklausė. - Dabar turėtų būti gerai, kelyje mes jiems suleidome migdomųjų, manėme, bus geriau, jeigu pabus tamsoje ir ramumoje, bet, kaip matei, jiems visai nepatiko, visai ne...

- Kokių jie veislių, Čarli? - paklausė Hagridas, kone pagarbiai žiūrėdamas į arčiausiai drybsantį juočkį. Jo akys tebebuvo atmerktos. Iš po raukšlėto voko Haris matė blizgant geltonus vyzdžius.

- Šitas yra Vengrijos ragauodegis. Tenai paprastas Velso žaliažvynis tasai mažesnis, pilkšvas - Švedijos trumpasnukis, o ten, va tas raudonas - Kinijos ugninis.

Čarlis atsigrėžė. Nenuleisdama akių nuo apsvaigintų slibinų, palei aptvarą drožė madam Maksima.

- Nežinojau, kad ją atsivesi, Hagridai, - susiraukė Čarlis. - Čempionams nedera žinoti, kas jų laukia, o juk ji pasakys savo mokiniams, gal ne?

- Aš tik pamaniau, kad jai bus įdomu pamatyti, - tarė Hagridas, svajingai tebežiopsodamas į slibinus.

- Išties romantiškas pasimatymas, Hagridai, - papurtė galvą Čarlis.

- Keturi... - nutęsė Hagridas. - Vadinasi, po vieną kiekvienam čempionui, taip? Ką jie turės daryti - kautis su jais?

- Man rodos, tik prasmukti pro juos, - atsakė Čarlis. - Kritiškam atveju mes būsim pasirengę panaudoti Sunaikinamuosius kerus. Nežinau, kodėl komisijai prisireikė perinčių patelių... Tiek pasakysiu, kad nepavydžiu tam, kuriam klius Ragauodegis. Nuožmus padaras. Jo uodega tokia pat pavojinga kaip ir priekis, pažiūrėk.

Čarlis parodė Ragauodegio uodegą, ir Haris išvydo, kad ji visa pasišiaušusi ilgais rusvais dygliais.

Penki Čarlio kolegos sverdėdami priėjo prie Ragauodegio nešini pilna antklode didelių akmens pilkumo kiaušinių. Atsargiai juos padėjo slibinui prie šono. Hagridas ilgesingai sudejavo.

- Aš juos suskaičiavęs, Hagridai, - griežtai pasakė Čarlis. Ir paklausė: - Kaip Haris?

- Puikiai, - atsakė Hagridas, nenuleisdamas akių nuo kiaušinių.

- Turiu vilties, kad nesugniužo, kai šitiek visko užgriuvo, - niūriai tarė Čarlis, žiūrėdamas į aptvaro vidų. - Mamai nedrįsau sakyti, ką jam reikės daryti per pirmąją rungtį, ji ir taip dėl jo bijo... - Čarlis ėmė mėgdžioti susirūpinusį motinos balsą: - *Kaip galėjo leisti jam dalyvauti turnyre, juk per jaunas! Maniau, kad visi bus saugūs, kad galios amžiaus apribojimai!* Po to straipsnio „Magijos žiniose“ ji per ašaras kelio nematė. *Jis tebeverkia tėvų! Ak, vargšelis, aš ir nežinojau!*

Hariui pakako. Nusprendęs, kad Hagridas jo nepasiges užsiėmęs kecuriais slibinais ir madam Maksima, Haris apsisuko ir leidosi atgal į pilį.

Nesuprato, džiaugtis ar liūdėti, kad pamatė, kas jo laukia. Gal šitaip ir geriau. Pirmasis išgąstis praėjo. Galbūt jeigu tuos slibinus pirmą sykį būtų išvydęs antradienį, ko gera, būtų nualpęs prieš visą mokyklą... Na, gal vis tiek nualps... Juk stos su burtų lazdele - šiuo metu atrodančia ne daugiau kaip paprastas plonas šakaliukas - prieš penkiasdešimties pėdų aukščio žvynuotą, dygliuotą, ugnim alsuojantį slibiną. Ir prasmukti pro jį. Visiems stebint. *Kaip tai padaryti?*

Haris paknopstom leidosi pamiške: liko penkiolika minučių grįžti prie židinio, ir galės pasikalbėti su Sirijumi. Jis neprisiminė, kad kada nors būtų karščiau troškęs su kuo nors šnekėtis. Staiga Haris atsitrenkė į kažką kieta.

Jis pargriuvo atpakalias, akiniai nusmuko. Išsigandęs sugriebė apsiausto skvernus. Netoliese kažkoks balsas ištarė:

- Ojoj! Kas čia?

Haris skubiai pasitikrino, ar visą dengia apsiaustas, ir gulėjo tykiai tykiai, spoksodamas į juodą parmušto burtininko siluetą. Jis pažino barzdele. Karkarovas.

- Kas ten toks? - dar paklausė Karkarovas, neramiai dairydamasis patamsyje. Haris tebetylėjo. Po valandėlės Karkarovas, regis, nusprendė susidūręs su koku gyvūnu - jis apsižvalgė palei kojas turbūt tikėdama-

sis pamatyt šunį. Tada vėl nuslinko po medžiais ir ėmė sėlinti ton pusėn, kur buvo slibinų aptvaras.

Labai atsargiai ir labai lėtai Haris atsikėlė ir kuo greičiau, bet stengdamasis kelti kuo mažiau triukšmo, tamsoje nusiskubino pilies pusėn.

Jam nekilo jokios abejonės, kokie Karkarovo kėsiai. Jis išsivogė iš laivo norėdamas išsiaiškinti, kokia pirmoji užduotis. Jis gal net pastebėjo Hagridą ir madam Maksimą einančius per mišką - sunku tokių nepastebėti... Dabar Karkarovui liko tikrai kropinti balsų pusėn, ir tada jis, kaip ir madam Maksima, sužinos, kas laukia čempionų. Taip atrodo, kad ant radienį vienintelis Sedrikas susidurs su nežinomybe.

Haris pasiekė pilį, įsmuko pro didžiąsias duris ir ėmė lipti marmuro laiptais. Buvo uždusęs, bet nedrįso lėtinti žingsnio. Liko penkios minutės patekti prie židinio.

- Tauškalai! - sušvokštė jis Storulei, snūduriuojančiai rėmuose priešais portreto angą.

- Jeigu jau taip sakai, - neatsimerkdama mieguistai sumurmėjo ji, ir paveikslas pasitraukė. Haris įlipo. Bendrasis kambarys buvo tuščias. Sprendžiant iš to, kad kvapas normalus, Hermionai neprisiėjo mėtyti Smarvinių bombelių, kad Sirijus ir Haris galėtų netrukdomi pasišnekėti.

Haris nusitraukė neregimąją apsiaustą ir atsidrėbė krėsle priešais židinį. Kambarys skendo prieblandoje, jį apšvietė tik ugnis. Šalimais ant staliuko spindėjo krūva *REMK SEDRIKĄ DIGORĮ* ženkliukų, kuriuos broliukai Kriviai mėgino pataisyti. Dabar jie skelbė: *POTERIS - TIKRAI ŠLYKŠTYNĖ*. Haris pažvelgė į liepsnas ir pašoko.

Ugnyje atsirado Sirijaus galva. Jei Haris Vizlių virtuvėje nebūtų matęs, kaip lygiai tą patį padarė ponas Digoris, būtų beprotiškai išsigandęs. O dabar, pirmą kartą per kažį kiek dienų šypsodamasis, atsikėlė iš krėslo ir atsitūpęs prie židinio paklausė:

- Sirijau, kaip laikaisi?

Sirijus atrodė kitoks, negu Haris jį prisiminė. Anuomet, kai atsisveikino, Sirijaus veidas buvo suvargęs, sulysęs, ant jo krito ilgi juodi susivėlę

gaurai - dabar plaukai buvo trumpi ir švarūs, veidas pasitaisęs, kur kas jaunesnis, daug panašesnis į vienintelę fotografiją, kurią Haris turėjo, darytą per Poterių vestuves.

- Nesuk dėl manęs galvos. Kaip tau sekasi?

- Man... - Haris jau norėjo sakyti „puikiai“, bet liežuvis neapsivertė. Nepajuto, kaip prapliupo pasakoti, tiek jau seniai nebuvo kalbėjęs, - apie tai, kad niekas netiki, jog jis ne savo noru pakliuvęs į turnyrą, kad Rita Nepasėda primelavusi „Magijos žiniose“, kad koridoriuose negali žingsnio žengti per patyčias. Ir apie Ronį, kaip Ronis juo netiki, kaip pavydi...

- ... o Hagridas man parodė, kas bus pirmoje rungtyje, Sirijau. Slibinai, taigi man galas, - nusiminęs užbaigė Haris.

Sirijus žiūrėjo į jį susirūpinusiomis akimis, kuriose dar neišblėso Azkabano pėdsakas - bedžiaugsmis, liūdnas žvilgsnis. Jis nepertraukdamas leido Hariui išsikalbėti, tačiau dabar pasakė:

- Slibinus galima įveikti, Hari, tuoj pakalbėsime, bet aš labai neturiu laiko. Įsibroviau pas vienus burtininkus, kad galėčiau pasinaudoti židiniu, bet jie gali tuoj grįžti. Noriu tave dėl kai ko perspėti.

- Dėl ko? - paklausė Haris, jausdamas, kaip nuotaika staiga vėl krenta. Nejau gali būti kas nors baisiau už slibinus?

- Dėl Karkarovo, - atsakė Sirijus. - Hari, jis buvo Mirties Valgytojas. Juk žinai, kas yra Mirties Valgytojai?

- Taip... Jis... nejaugi?

- Jis kalėjo su manim Azkabane, bet buvo paleistas. Galiu galvą dėti, Dumbldoras tik dėl to šiemet norėjo Hogvartse turėti Aurorą. Kad jį sektų. Rukna Karkarovą ir sugavo. Pasodino jį į Azkabaną.

- Karkarovas buvo paleistas? - lėtai paklausė Haris - jo smegenys sunkiai virškino dar vieną stulbinančią žinią. - Kodėl?

- Susitarė su Magijos ministerija, - karčiai tarė Sirijus. - Jis pasisakė supratęs savo klaidas ir išvardijo daugybę pavardžių. Vietoj savęs patupdė į Azkabaną daugybę žmonių... Kalėjime jis nėra mėgstamas, ga-

liu tau pasakyti. Kiek žinau, kiekvieną savo tos mokyklos mokinį jis apmoko juodosios magijos. Taigi pasisaukok ir Durmštrango čempiono.

- Gerai, - iš lėto tarė Haris. - Bet... nejaugi manai, kad Karkarovas įmetė mano vardą į Taurę? Mat jeigu taip, yra puikus aktorius. Atrodė toks įtūžęs. Norėjo, kad man nebūtų leista dalyvauti turnyre.

- Mes žinome, jog jis - geras aktorius, nes įtikino ministeriją jį paleisti. Dar, Hari, aš vis paskaitau „Magijos žinias“...

- Ir tu kaip visas pasaulis, - niūriai pasakė Haris.

- Aną mėnesį tos Nepasėdos straipsnyje tarp eilučių perskaičiau, kad naktį prieš pradedant dirbti Hogvartse Rukna buvo užpultas. Taip, žinau, ji teigia, jog tai dar vienas netikro pavojaus signalas, - išbėrė Sirijus, matydamas, kad Haris nori prieštarauti, - bet aš taip nemanau. Man rodos, kažkas norėjo, kad jis nepasiektų Hogvartso. Man rodos, kažkas suprato, kad jam esant bus daug sunkiau daryti savo juodą darbą. Ir niekam nerūpi įsigilinti į šį reikalą, nes Baisioji Akis per dažnai girdėdavo įsilaužėlius. Tačiau tai nereiškia, kad jis nesugeba susekti tikro daikto. Rukna buvo geriausias ministerijos Auroras.

- Nejaugi... nori pasakyti, kad... Karkarovas bando mane nužudyti? Bet kodėl? - apstulbo Haris.

Sirijus dvejėjo.

- Girdėjau keletą keistų gandų, - lėtai atsakė Sirijus. - Mirties Valgytojai berods gerokai sujudo. Juk pasirodė ir per pasaulio kvidičo čempionatą, tiesa? Kažkas paleido Tamsos ženklą. Be to... Ar girdėjai, kad dingio viena ministerijos darbuotoja?

- Berta Džorkins?

- Taigi. Prapuolė Albanijoje, o kalbama, jog Voldemortas paskutinį kartą pastebėtas kaip tik šioje šalyje. Ji juk turėjo žinoti, kad artėja Burtų trikovės turnyras?

- Taip, bet... Nejaugi ji būtų taip ir įžengusi tiesiai Voldemortui į glėbį? - suabejojo Haris.

- Klausyk, aš pažįstu Bertą Džorkins, - susirūpinęs kalbėjo Sirijus. - Ji su mumis mokėsi Hogvartse, pora kursų aukščiau. Buvo visiška kvaiša. Baisiai landi, bet jokio protelio. Prastas derinys, Hari. Manau, ją buvo labai lengva įvilioti į spąstus.

- Vadinasi... Voldemortas galėjo sužinoti apie turnyrą? - suprato Haris. - Tai nori pasakyti? Manai, Karkarovas čia atvyko jo įsakymu?

- Nežinau, - lėtai atsakė Sirijus. - Tiesiog nežinau... Karkarovas man nepanašus į žmogų, kuris grįžtų pas Voldemortą. Nebent žinotų, kad Voldemortas turi pakankamai galios jam apginti. Tačiau kad ir kas įmetė tavo vardą į Taurę, tam turėjo priežastį. Negaliu negalvoti, kad turnyras būtų puiki proga tau užpulti ir pavaizduoti kaip nelaimingą atsitikimą.

- Atrodo puikiai suplanuota, - niauriai tarė Haris. - Galės stovėti ir žiūrėti, viską padarys slibinai.

- Dabar apie slibinus, - skubiai sušneko Sirijus. - Yra išeitis, Hari. Nesusiviliok griebtis Stingdomųjų kerų - slibinai pernelyg stiprūs ir galingi magijos požiūriu, kad nuvirstų nuo vieno Stingdytojo. Norint šitaip įveikti slibiną, iš karto reikia bent keletą burtininkų...

- Taip, žinau, pats mačiau.

- Tačiau gali susidoroti ir vienas. Yra būdas, tam reikia visai paprastų kerų. Tik...

Tačiau Haris kilstelėjo ranką jį nutildydamas. Širdis taip daužėsi, kad, rodos, sprogs. Įvijuose laiptuose jis išgirdo žingsnius.

- Bėk! - sušnypštė jis Sirijui. - Bėk! kažkas ateina!

Haris atsistojo užstodamas ugnį. Jei kas išvystų Sirijaus veidą Hogvartse, pakeltų neregėtą triukšmą. Būtų pranešta ministerijai. Jį, Hari, kvostų, kur Sirijus slepiasi...

Ugnyje už nugaros pasigirdo pūkstelėjimas, taigi Sirijus dingo. Haris žiūrėjo, kas gi pasirodys laiptų apačioje, - kas išėjo pasivaikščioti pirmą valandą nakties ir sutrukdė Sirijui pamokyti, kaip praeiti pro slibiną?

Tai buvo Ronis. Apsirengęs savo rusva pižama turkiškais raštais, Ronis sustojo kaip įkastas, kai pamatė Hariį kitam kambario gale, ir apsidairė.

- Su kuo šnekėjai?
 - Koks tavo reikalas? O pats ką čia veiki vidury nakties?
 - Man tik parūpo, kur tu... - gūžtelėjo Ronis. - Niekas neveikiu. Einu atgal į lovą.

- Nutarei pašniukštinėti? - suriko Haris. Žinojo, kad Ronis neturi supratimo, kam sukliudė, žinojo, kad jis tai padarė netyčia, bet jam nerūpėjo - tą akimirką nekentė Ronio nuo galvos iki kojų, iki pat kulkšnių, išlindusių iš po pižamos kelnių.

- Atsiprašau, - užraudonijo Ronis kaip burokas. - Reikėjo susiprasti, kad tau nevalia trukdyti. Palieku tave ramiai repetuoti kito interviu laikraščiui.

Haris griebė nuo stalo *POTERIS - TIKRAI ŠLYKŠTYNĖ* ženkliuką ir atsivedėjęs sviedė per kambarį. Ženkliukas pataikė Roniui į kaktą.

- Še tau! Antradienį galėsi pasipuošt. Gal net kokį randelį turėsi, juk jo tau labiausiai reikia, ką?

Haris nudrožė per kambarį prie laiptų. Šiek tiek tikėjosi, kad Ronis sustabdys, būtų beveik norėjęs, kad Ronis duotų jam niuksą, bet Ronis taip ir liko stovėti su savo išaugta pižamėle. Užlėkęs į viršų, Haris atsigulė ir dar ilgai virė pykčiu. Taip ir negirdėjo, kada Ronis grįžo.

DVIDEŠIMTAS SKYRIUS

Pirmoji užduotis

Sekmadienio rytą Haris atsikėlęs rengėsi taip užsigalvojęs, jog neiškart pastebėjo, kad vietoj puskojinės ant kojos tempia kepurę. Kai pagaliau visas kūno dalis aprūpino atitinkama apranga, išsiskubino pas Hermioną. Rado ją prie Grifų Gūžtos stalo didžiojoje salėje pusryčiaujant su Džine. Harį stačiai pykino, tad jis negalėjo valgyti, laukė, kol Hermiona sušlamštė visą košę, tada ištempė ją į kiemą pasivaikščioti. Juodu nuėjo paežere. Haris viską papasakojo apie slibinus ir ką kalbėjo Sirijus.

Kad ir kaip Hermiona sunerimo dėl Karkarovo, jai atrodė, jog slibinai svarbiau.

- Pasistenkime, kad liktum gyvas iki antradienio vakaro, - paragino ji, - tada galėsime sukti galvą dėl Karkarovo.

Jie tris kartus apėjo ežerą visą laiką galvodami, kokie gi būtų tie paprastučiai kerai, galintys pažaboti slibiną. Nors užsimušė, nieko neatėjo į galvą, tada jie užsidarė bibliotekoje. Haris surinko iš lentynų visas įmanomas knygas apie slibinus, ir jie sėdosi šturmuoti literatūros kalno.

- *Nagų karpymas burtais... žvynų ėduonies gydymas...* Nieko gera, tai tokiem prietrankom kaip Hagridas, kurie rūpinasi slibinų sveikata...

- *Slibiną nepaprastai sunku nukauti, mat senovės kerai sukūrė jiems storą odą, per kurią nepereina net galingiausi užkeikimai...* Bet Sirijus sakė, užtenka paprastų kerų...

- Tuomet pabandykime kokių paprastų burtų knygą, - pasiūlė Haris, šveisdamas šonan „Žmones, kuriems per daug patinka slibinai“.

Jis grįžo prie stalo su glėbiu burtų knygų ir pasidaliję ėmė jas sklaidyti. Hermiona be paliovos šnibždėjo jam prie alkūnės:

- Na, yra Perkėlimo kerai, bet kokia iš jų nauda? Nebent pakeisti jų iltis guminėmis, kad nebūtų tokios pavojingos... Bėda, kad iš tikrųjų, kaip sakė knyga, mažai kas pereina per jų odą. Siūlyčiau paversti kuo kitu, bet kai padaras toks milžiniškas, maža vilties, abejoju, ar net profesorė Makgonagal... O gal save užburti? Suteikti sau didesnę galią? Tačiau to nepadarysi paprastais kerais, supranti, mes dar tokių dalykų nesimokėme, žinau tik todėl, kad rašau Vidutinio lygio magijos egzaminų praktikos darbus...

- Hermiona, - iškošė Haris, - ar gali bent kiek užsičiaupti? Neduodi man susikaupti.

Tačiau Hermionai nutilus, Haris laimėjo tiek, kad galvoje liko duslus spengimas, dar labiau neleidžiantis susikaupti. Jis beviltišku žvilgsniu spoksojo į sąrašą: *Pagrindiniai burtai visad skubantiems ir susierzinusiems: žaibiškas nuplikinimas...* tačiau slibinai be plaukų... *pipirinis kvapas...* Greičiausiai tik sustiprintų ugninį slibino alsavimą... *kaulinis liežuvis...* Tik to betrūko - įduoti pabaisai dar vieną ginklą...

- Na, žinai, tas ir vėl čia! Kodėl negali skaityti savo kvailame laive? - pasišiaušė Hermiona, kai į biblioteką įdūlino Krumas, pažvairavo į juos ir nulindo į kertę su knygų krūva. - Einam, Hari, atgal į bendrąjį kambarį, nes čia tuoj prisistatys tų šarkų, jo gerbėjų klubas.

Ir iš tiesų: išeinant iš bibliotekos, ant pirštų galų subėgo būrelis mergaičių. Viena buvo apsijuosusi liemenį bulgariška skarele.

*

Tą naktį Haris beveik nemiegojo. Pirmadienį pabudęs pirmą kartą rimtai ėmė svarstyti, ar nevertėtų tiesiog pabėgti iš Hogvartso. Bet kai per pusryčius apsidairė po didžiąją salę ir pagalvojo, ką reikėtų palikti pilį, suprato negalėsias to padaryti. Tai vienintelė vieta pasaulyje, kur jis laimingas. Na, tikriausiai buvo laimingas ir su tėvais, bet šito neprisimena. Kažkaip gera buvo suvokti, kad vis dėlto jis mieliau liks čia ir susidurs su slibinu, negu grįš į Ligustrų gatvę ir bus su Dudliu. Ši mintis

truputį nuramino. Šiaip taip baigęs kramtyti kumpį (gerklėje strigo kiekvienas kašnis), su Hermiona atsistojo ir pamatė, kaip Sedrikas Digoris eina nuo Švilpynės stalo.

Sedrikas taip nieko ir nežino apie slibinus... Vienintelis čempionas, kuris nežino, jei Haris neklysta manydamas, jog Maksima ir Karkarovas bus pasakę Fler ir Krumui.

- Hermiona, susitiksime šiltnamyje, - pasakė Haris. Jis apsisprendė pamatęs Sedriką išeinant iš salės. - Eik, aš pasivysiu.

- Hari, pavėluosi, tuoj skambės varpas...

- Sakiau, pasivysiu, gerai?

Kol Haris atsidūrė marmuro laiptų papėdėje, Sedrikas jau buvo viršuje. Jis buvo su draugais šeštakursiais. Haris nenorėjo prie jų kalbėti su juo: jie buvo iš tų, kurie niekad nepraleisdavo jo nepaerzinę Ritos Nepasėdos straipsniu. Jis iš tolo sekė paskui Sedriką - tas pasuko koridoriumi, kur buvo kerėjimo mokytojo kabinetas. Hariui dingtelėjo viena mintis. Sustojęs jis išsitraukė lazdelę ir atidžiai nusitaikė.

- *Diffindo!*

Sedrikui plyšo kuprinė. Ant grindų pasipylė pergamento ritinėliai, plunksnos ir knygos. Sudužo keli rašalo buteliukai.

- Nesukit galvos, - suirzęs tarė draugams, kurie jau lenkėsi padėti. - Pasakykit Flitvikui, kad tuoj pat ateisiu.

Šito Haris ir tikėjosi. Jis vėl įsikišo į kišenę lazdelę, palaukė, kol Sedriko bičiuliai sueis į kabinetą, ir žengė tuščiu koridoriumi.

- Labas, - tarė Sedrikas, pakeldamas nuo grindų aptaškytą „Sudėtingesnės transfigūracijos vadovą“. - Supranti, plyšo kuprinė... Naujutėlaitė...

- Sedrikai, pirmoji užduotis - slibinai.

- Ką? - pakėlė akis Sedrikas.

- Slibinai, - skubiai ėmė aiškinti Haris, bijodamas, kad profesorius Flitvikas neišlįstų pasižiūrėti, kur Sedrikas. - Yra keturi, po vieną kiekvienam iš mūsų, reikės pro juos prasmukti.

Sedrikas tik stebėjėlio į jį. Haris pamatė, kaip pilkose Sedriko akyse šmėstelėjo baimė, panaši į tą, kurią pats jautė nuo šeštadienio nakties.

- Tikrai žinai? - slopiai paklausė Sedrikas.

- Visiškai. Aš juos mačiau.

- Bet kaip sužinojai? Mums juk nevalia žinoti...

- Nesvarbu, - atšovė Haris, suprasdamas, kad Hagridui būtų nesaldu, jeigu jis pasakytų tiesą. - Bet žinau ne aš vienas. Fler ir Krumas taip pat jau žinos, mat Maksima su Karkarovu irgi matė tuos slibinus.

Sedrikas atsistojo su pilnu glėbiu plunksnų, pergamento ir vadovėlių, kuprinės diržą užsimetęs ant peties. Jis žiūrėjo į Harį suglumęs, beveik įtariai.

- Kodėl tu man sakai?

Haris negalėjo patikėti. Neabejojo, kad Sedrikas nebūtų šito klausęs, jeigu savo akimis būtų matęs tuos slibinus. Net pikčiausiam priešui Haris nelinkėtų neįspėtam susidurti su tokiais siaubūnais - na, nebent Smirdžiui ir Sneipui...

- Ką gi... teisinga, ar ne? - tarė Sedrikas. - Dabar visi žinome... visi esam vienodoje padėtyje, taip?

Sedrikas tebevarstė Harį įtaroku žvilgsniu, kai Haris išgirdo pažįstamą kaukšėjimą. Atsisukęs pamatė, kad iš gretimo kabineto išlindo Rukna.

- Ateik čia, Poteri, - suniurzgė. - Digori, žygiuok sau.

Haris baimingai pažvelgė į Rukną. Nejau tas būtų nugirdęs jų pokalbį?

- Eee... Profesoriau, man herbalogijos pamoka...

- Nieko neatsitiks, Poteri. Prašom į kabinetą...

Haris nuėjo galvodamas, kas jam dabar bus. Kas, jeigu Rukna reikalaus pasakyti, iš kur jis sužinojo apie slibinus? Eis Rukna pas Dumbldorą ir paskųs Hagridą ar paprasčiausiai pavers Harį šešku? Ką gi, nykiai pamane Haris, šeškui būtų lengviau praslysti pro slibiną, juk būtų mažesnis, ne taip įžiūrimas iš penkiasdešimties pėdų aukščio...

Jis įsekė paskui Rukną į kabinetą. Rukna uždarė duris ir atsigręžęs į Harį įsmeigė ne tik paprastą, bet ir stebuklingąją akį.

- Ką tik labai garbingai pasielgei, Poteri, - ramiai tarė Rukna.

Haris nežinojo, ką sakyti, - tokių žodžių nesitikėjo.

- Sėskis, - liepė Rukna, ir Haris dairydamasis atsisėdo.

Šiame kabinete jis lankėsi prie abiejų ankstesnių mokytojų. Profesoriaus Lokharto laikais sienos buvo nukabinėtos šypsančiais, merkiančiais akį jo paties portretais. Čia būnant Lubinui, galėjai išvysti kokį nepaprastą Tamsiųjų jėgų padarą, jo parūpintą pamokoms. Tačiau dabar kabinetas buvo pilnas neregėtai keistų daiktų, kuriais Rukna veikiausiai naudojosi dirbdamas Auroru.

Ant stalo stovėjo didelis įtrūkęs stiklas besisukančiu viršumi. Haris pažino, jog tai Skundiklis, nes pats tokį turėjo, tik daug mažesnį. Kampe ant staliuko buvo kažkas panašaus į smarkiai išraitytą auksinę televizoriaus anteną. Daiktas tyliai gaudė. Ant sienos priešais Harį kabėjo lyg ir veidrodis, bet jis nieko neatspindėjo. Jame judėjo miglotos figūros, bet labai neaiškiai.

- Patinka mano Tamsiųjų jėgų detektoriai? - paklausė Rukna, įdėmiai stebėdamas Harį.

- Kas čia? - paklausė Haris, rodydamas į išraitytą anteną.

- Paslapčių Gaudiklis. Ima virpėti pajutęs slaptumą ir melą... Čia, aišku, jokios naudos, nes vieni trukdžiai: iš visų pusių sklinda mokinių melai, kodėl nepadarė namų darbų. Gaudžia nuo pirmos mano dienos čia. Turėjau išvesti iš rikiuotės savo Skundiklį, nes be paliovos švilpė. Jis be galo jautrus, ima mylios spinduliu. Aišku, galėtų surinkti daugiau negu vaikiškus niekus, - piktokai pridūrė.

- O kam tasai veidrodis?

- A, čia Priešrodis. Matai, kaip lenda į kampus mano priešai? Pavojus negresia, kol nematau jų akių baltymų. O tada atidarau savo skrynią.

Trumpai šaižiai nusijuokęs, parodė į didelę skrynią po langu. Joje buvo septynios raktų skylutės. Hariui buvo smalsu, kas jos viduje, tačiau Ruknos klausimas staigiai grąžino jį į žemę.

- Taigi sužinojai apie slibinus, ką?

Haris dvejojo. Šito ir bijojo - tačiau Sedrikui neprasitarė, o Ruknai nė už ką nesakys, kad Hagridas sulaužė taisykles.

- Viskas gerai, - tarė Rukna ir atsisėdo. Stenėdamas ištiesė medinę koją. - Sukčiavimas visad buvo Burtų trikovės turnyro tradicinis bruožas.

- Aš nesukčiavau, - griežtai atsakė Haris. - Aš... aš visai netyčia sužinojau.

- Tavęs nekaltinu, berniuk, - nusišypsojo Rukna. - Iš pat pradžių sakiau Dumbldorui, būk tu principingas, bet paminėsi mano žodį - Karkarovas ir Maksima spjaus į visus principus. Pasakys savo čempionams, ką tik pavyks suuosti. Jie nori laimėti. Nori nugalėti Dumbldorą. Juodu norėtų įrodyti, kad jis tėra žmogus.

Rukna gargždžiai nusijuokė, o stebuklingoji akis taip staigiai apsisuko, kad Hariui net nemalonu pasidarė.

- Taigi... Ar sugalvojai, kaip prasmukti pro savo slibiną?

- Ne, - atsakė Haris.

- Na, aš tau nesakysiu, - subambėjo Rukna. - Aš nedarau protekcijų, o ne. Tik duosiu tau keletą gerų bendrų patarimų. Pirmas toks - *panaudok savo pranašumus*.

- Aš neturiu jokių pranašumų, - leptelėjo Haris.

- Atsiprašau, - suniurzgė Rukna, - jeigu sakau, kad turi, vadinasi, turi. Pagalvok. Ką tu geriausiai moki?

Haris galvojo. Ką jis geriausiai moka? Na, aišku kaip dieną...

- Žaisti kvidičą, - sumurmėjo jis. - Ir kas iš to?

- Teisingai, - įsmeigė Rukna į jį abi akis. - Girdėjau, esi velniškai geras skraidytojas.

- Taip, bet... Šluotos neleis turėti, tik burtų lazdele...

- Dabar kitas bendras patarimas, - garsiai pertraukė jį Rukna. - Imk ir kokiais mieliais paprastučiais kerais gauk, ko tau reikia.

Haris tik sumirksėjo. Ko gi jam reikia?

- Nagi, berniuk... - sušnibždėjo Rukna. - Galvok... Ne taip jau sunku...

Pagaliau! Jam geriausiai sekasi skraidyti. Prasmukti pro slibiną reikia oru. Tam reikalingas „Žaibas“. O kad turėtum „Žaibą“, reikia...

- Hermiona, - tyliai tarė Haris, po kelių minučių atskudęs į šiltnamį. Praeidamas jis dar paskubom atsiprašė profesorę Diegavirtę. - Hermiona, man reikia, kad padėtum.

- Kaip manai, Hari, ką aš visą laiką stengiuosi daryti? - sušnibždėjo ji jam. Viršum Virpuolės krūmo, kurią ji genėjo, į jį žvelgė iš susirūpinimo net apvalios jos akys.

- Iki rytdienos popietės turiu gerai išmokti Šaukiamuosius kerus.

*

Ir jie ėmė treniruotis. Nėjo pietų, bet susirado tuščią kabinetą, ir Haris net suplukęs mokėsi prisišaukti visokius daiktus. Kol kas nelabai sekėsi. Knygos ir plunksnos, per vidurį kambario netekusios greičio, it akmenys plumpėsėjo ant grindų.

- Susikaupk, Hari, susikaupk...

- Įdomu, ką aš veikiu? - pikta atšovė Haris. - Bet kažkodėl į galvą vis lenda didžiulis bjaurus slibinas... Gerai, dar pabandyčiau.

Kad galėtų daugiau pasimokyti, Haris norėjo praleisti ateities būrimo pamoką, bet Hermiona kietai atsisakė bėgti iš aritmomantijos, o be jos neverta nė pradėti. Todėl teko visą valandą kęsti profesorę Treloni. Ši pusę pamokos aiškino, kad šiuo metu Marso padėtis Saturno atžvilgiu tokia, jog liepą gimusiems žmonėms gresia staigi smurtinė mirtis.

- Na, ir gerai, - nebetekęs kantrybės, garsiai pasakė Haris, - kad tik iš karto, nes nenoriu kankintis.

Jau rodės, Ronis susijuoks; pirmą kartą per šitiek dienų pažiūrėjo Hariui į akis, tačiau Haris tebepyko ant Ronio ir dėl to neatsakė į jo žvilgsnį. Iki galo pamokos po stalu savo lazdele bandė atsivaryti visokius smulkius daiktelius. Privertė musę atzvimbti tiesiai į saują, nors abejojo, ar čia taip šauniai suveikė jo Šaukiamieji kerai, - gal musė tiesiog visiškai kvaila.

Po pamokos šiek tiek perkando vakarienės, tada su Hermiona nuėjo į aną tuščią kabinetą. Kad nepakliūtų mokytojams į akis, apsilviko neregiuotu apsiaustu. Treniravosi iki vidurnakčio. Būtų užsibuvę ir ilgiau, bet atsibeldė Akilanda ir ėmė svaityti per kambarį kėdes - apsimetė supratęs, kad Haris nori gaudyti į jį metomus daiktus. Kol į bildesį neatlėkė Filčas, Haris su Hermiona greit išsinešdino ir grįžo į Grifų Gūžtos bendrąjį kambarį. Dėkui Dievui, čia buvo tuščia.

Antrą valandą nakties Haris stovėjo netoli židinio visokių daiktų krūvoj: knygų, plunksnų, kėdžių, čia buvo senas Auksinukų rinkinys ir Nevilio rupūžė Trevoras. Tik per paskutinę valandą Haris tikrai įgudo naudoti Šaukiamuosius kerus.

- Jau geriau, Hari, kur kas geriau, - išvargusi, bet patenkinta pagyrė Hermiona.

- Na, dabar žinome, ką daryti, kai kitą kartą nesugebėsiu kokių burtų, - nutarė Haris, mesdamas Hermionai runų žodyną, norėdamas vėl pabandyti. - Pagąsdinti mane slibinu. Nagi... - Jis vėl kilstelėjo lazdelę. - *Accio, žodyne!*

Sunkus tomas išsiveržė Hermionai iš rankų, ir Haris jį sugavo.

- Hari, jau tikrai išmokai! - džiaugėsi Hermiona.

- Kad tik rytoj pavyktų, - rūpinosi Haris. - „*Žaibas*“ juk bus daug toliau negu visas šitas šlamštas, jis gulės pilyje, o aš būsiu kieme...

- Nesvarbu, - tvirtai pasakė Hermiona. - Jeigu tik labai labai susikaupsi, atskris. Hari, gal jau laikas gultis. Tau reikia išsimiegoti.

*

Tą vakarą Haris taip atsidėjęs mokėsi kerų, kad beveik užmiršo ir bijoti. Tačiau rytą baimė vėl ėmė smaugti. Mokykloje tvyrojo įtampa ir jaudulys. Vidurdienį pamokos bus nutrauktos, kad visi laiku spėtų nueiti prie slibinų aptvaro, - nors, aišku, niekas nežinojo, ką jie ras miške.

Haris jautėsi keistai nuo visų nutolęs, nesvarbu, ar kas linkėjo sėkmės, ar praeinant šnypštė: *Turėsim pasiruošę nosinėlių, Poteri*. Nervai bu-

vo taip įtempti, kad neaišku, ar vedamas prie slibino jis nepames galvos ir neužkeiks visų, kas tik pasipainios akyse.

Laikas elgėsi nebežinia kaip, lėkė baisiniais šuoliais, čia tik sėdėjai pirmoje pamokoje, magijos istorijoje, čia jau eini pietauti... O tada (kurgi pradingo priešpietė? Paskutinės valandos prieš slibinus?) didžiojoje salėje prie jo atskubėjo profesorė Makgonagal. Daugelis atsisuko į juos.

- Poteri, čempionai turi eiti į kiemą. Turėsi ruoštis pirmajai užduočiai.
- Gerai, - atsistojo Haris. Į lėkštę garsiai barkštelėjo šakutė.
- Sėkmės, Hari, - sušnibždėjo Hermiona. - Viskas bus gerai!
- Ačiū, - nesavu balsu išspaudė Haris.

Abu su profesore išėjo iš didžiosios salės. Ji irgi buvo kaip nesava - iš tiesų jaudinosi ne mažiau už Hermioną. Lydėdama jį akmeniniais laiptais į šaltą lapkričio dieną, profesorė Makgonagal uždėjo jam ant peties ranką.

- Tik nebijok. Elkis ramiai. Paskirti burtininkai padėčiai pataisyti, jei kas pakryptų ne taip... Svarbiausia stengtis, ir niekas apie tave nepamainys nieko blogo. Kaip jautiesi?

- Dėkui, puikiai, - išgirdo savo balsą Haris.

Pamiške ji nuvedė jį į vietą, kur buvo slibinai, tačiau priėjus medžius, už kurių turėjo matytis aptvaras, Haris išvydo palapinę, užstojančią slibinus.

- Eik, Poteri, į vidų su kitais čempionais ir lauk savo eilės, - gerokai drebančiu balsu pasakė profesorė Makgonagal. - Tenai yra ponas Maišinis. Jis jums paaiškins... tvarką. Sėkmės.

- Ačiū, - sušvabždėjo Haris. Profesorė jį paliko prie palapinės. Haris įžengė vidun.

Kampe ant žemos taburetės sėdėjo Fler Delakur. Buvo ne rami kaip visada, o veikiau išbalusi ir suprakaitavusi. Viktoras Krumas rodė netgi rūškanesnis nei paprastai, ir Haris suprato, kad jis jaudinasi. Sedrikas mynė po palapinę. Hariui įėjus šyptelėjo, Haris jam irgi atsakė šypsena, bet sunkiai, burna buvo it medinė, sakytum užmiršęs, kaip šypsotis.

- Haris! Puiku! - patenkintas šūktelėjo Maišinis. - Prašom, prašom, jauskis kaip namie!

Tarp išbalusių čempionų Maišinis atrodė šiek tiek karikatūriškai. Vėl vilkėjo senąją „Vapsvų“ komandos sportinį apsiaustą.

- Na, kad jau visi esate, laikas supažindinti su rungties sąlygomis, - linksmi prabilo Maišinis. - Žiūrovams susirinkus, kiekvienas iš šito maišelio, - pakratė jis purpurinį maišiuką, - ištrauksite to daikto, su kuriuo turėsite susidurti, modelį. Matote, jie nevienodi. Turiu dar ką ką jums pasakyti. Hm, taip... jūsų užduotis - *paimti iš slibino aukso kiaušinį!*

Haris apsižvalgė. Sedrikas linktelėjo parodydamas, jog suprato Maišinio žodžius, ir ėmė vėl vaikščioti po palapinę truputį pažaliavęs. Fler Delakur ir Krumas nei mikt, nei krypt. Gal manė, kad jei prasižios, gali apsiminti. Bent jau Haris šitaip jautėsi. Tačiau jie juk patys lindo į šitą košę...

Tuoju pat palei palapinę sutrepsėjo šimtai kojų, jų savininkai garsiai šnekėjosi, kvatojo, juokavo... Hariui pasirodė, kad jis ničnieko bendra neturi su ta minia, lyg būtų visai kitos rūšies būtybė. Ir štai - Hario įsitikinimu, vos po sekundės - Maišinis atrišo purpurinį kapšėlį.

- Damoms pirmenybė, - atkišo jis maišėlį Fler Delakur.

Ji kyštelėjo drebančią ranką ir ištraukė mažutį tikslių tiksliausią slibino modeliuką - Velso žaliąjį. Jam ant kaklo buvo pririštas skaičius 2. Iš to, kad Fler nemaž nenustebo, o parodė tik ryžtingą susitaikymą, Haris suprato buvęs teisus: madam Maksima iš tiesų jai pasakė, kas laukia.

Taip pat buvo ir su Krumu. Jis ištraukė raudoną Kinijos ugninį, pažymėtą trečiuoju numeriu. Jis nė nemirktelėjo, bet įdūrė akis į žemę.

Ranką maišelin įkišo Sedrikas. Dienos švieson išlindo pilkšvas Švedijos trumpasnukis su skaičiumi 1 ant kaklo. Žinodamas, kas liko, Haris įkišo ranką į šilkinį kapšėlį ir ištraukė Vengrijos ragauodegį su skaičiumi 4. Jam pažvelgus žemyn, slibiniūkštis išskleidė sparnus ir iššiepė mažulytes iltis.

- Na, štai! - tarė Maišinis. - Kiekvienas ištraukėte slibiną, su kuriuo reikės susidurti, skaičius rodo eilę, kada išeiti pas slibiną, aišku? Dabar jau turėsiu jus palikti, nes pasakosiu rungties eigą. Ponaiti Digori, esi pirmas numeris, kai išgirsi švilpuką, eini į aptvarą, gerai? Taigi... Hari, ar galima šnektelėti? Lauke?

- Aha... - murmtelėjo Haris ir atsistojęs išsekė paskui Maišinį. Tas pavėdėjo jį giliau tarp medžių ir atsigręžė su tėviško susirūpinimo išraiška.

- Kaip jauties, Hari? Gal ką atnešti?

- Ką?... Aš... Ne, nieko nereikia.

- Turi kokį planą? - sukalbiškai sušnibždėjo Maišinis. - Matai, aš nieko prieš truputį pasufleruoti, supranti? - dar tyliau kuždėjo jis. - Esi čia silpniausias, Hari... Jei tik galiu kuo padėti...

- Ne, - atsakė Haris taip staigiai, jog suprato kalbąs nemandagiai. - Ne, aš... aš jau nusprendžiau, ką darysiu, ačiū.

- Niekas nesužinos, Hari, - pamerkė akį Maišinis.

- Ne, viskas gerai, - pasakė Haris, nesuvokdamas, kurių galų visiems kartoja šitą frazę, nors iš tikrųjų nieko gera. - Turiu savo planą...

Nuskardėjo švilpukas.

- Vajetau, reikia bėgti! - subruzdavo Maišinis ir nukurnėjo.

Haris grįžo į palapinę. Iš jos, dar labiau pažaliavęs, išlindo Sedrikas. Haris norėjo palinkėti jam sėkmės, bet įstengė tik neaiškiai suniurnėti.

Haris grįžo pas Fler ir Krumą. Po valandėlės išgirdo minios staugimą, taigi Sedrikas įžengė į aptvarą ir tuoj tuoj susidurs su gyvu savojo modeliuko atitikmeniu...

Haris nė neįsivaizdavo, kad bus taip bloga sėdėti ir klausytis. Minia klykė... žviogė... aikelėjo vienu balsu, kai Sedrikas kažką darė norėdamas praeiti pro Švedijos trumpasnukį. Krumas tebespoksojo į žemę. Dabar Fler mynė po palapinę Sedriko taku. O dar tas Maišinio komentavimas... Baisūs vaizdai kilo Hariui galvoje girdint: „Ooo, tik per plauką išsisuko“, „Na, ir rizikuoja!“, „Gudrus manevras, deja, nepavyko!“

Maždaug po penkiolikos minučių Haris išgirdo kurtinantį kauksmą, reiškiantį tik viena, - kad Sedrikas praėjo pro slibiną ir pagriebė aukso kiaušinį.

- Iš tiesų labai gerai! - šaukė Maišinis. - O dabar teisėjų vertinimas!

Tačiau pažymių jis nesakė, matyt, teisėjai juos iškėlė rodydami žiūrovams.

- Vienas praėjo, liko trys! - suspigo Maišinis vėl nuaidėjus švilpukui. - Panele Delakur, prašom!

Fler tirtėjo nuo galvos iki kojų. Kai jiėjo iš palapinės aukštai iškėlus galvą ir kietai sugniaužusi burtų lazdele, Haris pajuto jai lig tol nepatirtą simpatiją. Jis liko su Krumu. Abu sėdėjo priešingose palapinės pusėse vengdami žiūrėti į akis.

Viskas vėl pasikartojo.

- Oi, nežinau, ar protinga taip daryti! - girdėjo jie džiugiai šaukiant Maišinį. - O, beveik! Atsargiau... Dievuliau, jau atrodė, paims!

Po dešimties minučių minia vėl pratrūko plojimais. Vadinasi, Fler irgi pasisekė. Pauzė, teisėjai rodo pažymius. Vėl plojimai. Ir trečias švilpukas.

- Pasirodo ponas Krumas! - suriko Maišinis. Krumas iššliūkino palikdamas Harį vieną.

Haris keistai jautė visą kūną: kaip greitai plaka širdis, kaip iš baimės tirpsta pirštai... Ir tuo pačiu metu atrodė, lyg būtų atitolęs nuo savęs ir iš tolo žiūrėtų į palapinės sieną, girdėtų žiūrovų šauksmus...

- Labai drąsu! - klykė Maišinis. Haris išgirdo, kaip Kinijos ugninis siaubingai, klaikiai sukriokė, o minia lyg susitarusi sulaikė kvapą. - Tai bent narsa! Ir... taip, jis jau turi kiaušinį!

Plojimai sudrebino žiemišką orą it langų stiklus. Krumas įvykdė užduotį, tuojau Hario eilė.

Jis atsistojo jausdamas, kad kojos tarsi iš zefyro. Palaukė. Ir išgirdo švilpuką. Išėjo iš palapinės apimtas visiškos panikos. Jis žengė palei medžius ir tada - pro aptvaro vartus.

Viską regėjo prieš save lyg labai ryškiai spalvotam sapne. Šimtai veidų žiūrėjo į jį iš tribūnų, magiškai atsiradusių toj vietoj, kur jo paskutinįkart stovėta. O kitame aptvaro gale buvo ragauodegio patelė, apkėtusi savo kiaušinius; sparnai suglausti, nuožmios geltonos akys spygso į jį. Baisingas juodais žvynais šarvuotas driežas daužė spygliuotą uodegą į kietą žemę, giliai ją išakėdamas. Minia audringai užė, bet ar draugiškai ar ne, Hariui nerūpėjo. Laikas daryti, ką turi daryti... Susikaupti, visiškai atsidėti veiksmui, kuris yra vienintelis jo išsigelbėjimas...

Jis pakėlė lazdele.

- *Accio*, „*Žaibe*“! - sušuko.

Jis laukė kiekviena ląstele vildamasis, melddamas... Jeigu nepavyks... jeigu ji neatskris... Į viską žvelgė tarsi per virpantį vaiskų šydą, tarsi per karščio miglę, nuo kurios aptvaras ir šimtai veidų aplinkui keistai plaukė.

Ir štai išgirdo atšvilpiančią. Atsisukęs išvydo pamiške atskriejant „*Žaibą*“. Šluota šovė į aptvaro vidų ir sustingo ore šalia jo, laukdama, kad jis užsėstų. Minia dar labiau įsismarkavo. Kąžką rėkė Maišinis... Tačiau Hario ausys nieko nebegirdėjo. Klausytis nebuvo būtina.

Jis apžergė šluotą ir atsispyrė nuo žemės. Ir tada įvyko stebuklas...

Vėjui taršant plaukus, veidams apačioje virtus smulkiais taškeliais, o ragauodegiui tapus šuns didumo, lėkdamas aukštyn Haris pajuto, kad žemai paliko ne tik žemę, bet ir visą baime. Jis vėl savo stichijoje.

Dar vienos kvidičo rungtynės, ne daugiau... Dar vienos kvidičo rungtynės, o ragauodegis - dar viena nesimpatiška priešininko komanda...

Pažvelgęs žemyn pamatė krūvą kiaušinių, tarp jų žiūrėjo vieną aukštinį, jis spindėjo šalia kitų pilkių, suspaustas priekinių slibinės kojų.

- Gera, - tarė sau Haris, - tuoj atitrauksim jos dėmesį... Pirmyn... Jis nūrė. Į jį atsisuko ragauodegio galva. Haris žinojo, kas bus, ir laiku šveitė šonan. Ugnies pliūpsnis tvokstelėjo kaip tik ton vieton, kur būtų buvęs, jei nebūtų spėjęs pasisukti. Bet Hariui kas... Ta ugnis - ne baisiau kaip Muštukas...

- Po paraliais, bet ir skraido! - rėkė Maišinis, miniai spiegiant ir aikčiojant. - Ar matai, pone Krumai?

Haris apsuko ratą aukščiau. Ragauodegis suko galvą ant ilgo kaklo, sekdamas jo skrydį. Jeigu ilgiau taip, slibinui gražiai ims svaigti makaulė... Bet geriau per daug negaišti, nes vėl spjaus ugnimi.

Haris kaip kulka šovė žemyn kaip tik tą akimirką, kai slibinas išsižiojo. Šįsyk prasčiau pasisekė - ugnies išvengė, bet jį pasitiko uodega ir, Hariui sukant į kairę, vienas ilgas dyglis drykstelėjo per petį perplėsdamas apsiaustą...

Jis jautė peršulį, girdėjo, kaip minia rėkia ir dejuoja, tačiau žaizda neatrodė gili... Haris nuzvimbė slibinui iš užpakalio, ir pagaliau pasitaikė galimybė.

Ragauodegė aiškiai nenorėjo nulipti nuo kiaušinių. Nors ir raitėsi, šnypštė, plakė sparnais ir smaigstė Hari baisyomis geltonomis akimis, nuo kiaušinių pasitraukti bijojo. Bet jis turi ją nuvilioti, antraip niekad jų nepasieks. Svarbiausia neskubėti ir elgtis atsargiai...

Jis ėmė skraidžioti aplinkui, čia vienon pusėn, čia kiton, ne per arti, - kad nepasiektų ugnies spjūvis, tačiau ir ne per toli, kad ji jaustų grėsmę ir nenuleistų nuo jo akių. Slibinės galva siūbavo į visas puses, sekdamas ją savo statmenais vyzdžiais, iškišusi iltis.

Jis pakilo aukščiau. Ragauodegė irgi iškėlė galvą iki galo ištempdama kaklą ir ėmė ją linguoti kaip kobra priešais kerėtoją.

Haris pakilo dar aukščiau, slibinė sukriokė iš įniršio. Jis jai buvo it musė, muselė, kurią jai magėjo praryti. Ji vėl švystelėjo uodega, bet jis buvo per aukštai, nepasiekiamas. Ji spjovė ugnimi, jis išsilenkė. Ji plačiai išžiojo nasrus...

- Eikš eikš, - erzino ją Haris, kankinamai sukdamas virš jos ratus. - Pasiek mane, pasiek... Nagi, pasikelk...

Ir štai slibinė pagaliau pakilo, išskleidė juoduosius sparnus, plačius kaip nedidelio lėktuvo, - ir Haris smigo žemyn. Nespėjęs slibinei susigaudyti, ką jis padarė ir kur prašapo, jis lyg žaibas nuskriejo pas kiauši-

nius, nebesaugomus jos plėšrių nagų. Haris paleido šluotos kotą. Stvėrė aukso kiaušinį.

Baisiu greičiu jis nušvilpė viršum tribūnų, sunkų kiaušinį saugiai pasikišęs po sveikosios rankos pažastimi. Staiga tarsi kas būtų įjungęs garsą - pirmą kartą Haris iš tikrųjų išgirdo minios šėlsmą. Žiūrovai šaukė ir plojo ne prasčiau kaip Airijos sirgaliai per pasaulio čempionatą.

- Pažiūrėkit! - džiūgavo Maišinis. - Jūs tik pažvelkit! Mūsų jauniausias čempionas kiaušinį paėmė per trumpiausią laiką! Na, po šito ponaitis Poteris išeina į priekį!

Haris matė, kaip slibinų prižiūrėtojai puola į aptvarą tramdyti ragauodegės, o profesorė Makgonagal, profesorius Rukna ir Hagridas atskuba jo pasitikti linksmi modami, išsišiepę kaip mėnuliai. Jis leidosi per tribūnas atgal, ausims plystant nuo triukšmo, ir sklandžiai nusileido ant žemės. Širdyje buvo lengva, kaip seniai nėra buvę. Jis įveikė pirmąją užduotį, jis liko gyvas...

- Nuostabu, Poteri! - sušuko profesorė Makgonagal, kai jis nulipo nuo „Žaibo“. Iš jos lūpų tai buvo neregėtas pagyrimas. Jos ranka ant jo peties vos vos drebėjo. - Nelauk teisėjų vertinimo, eik pas madam Pomfri. Jiten, kuičiasi su Digoriu.

- Bravo, Hari! - kimiai suriko Hagridas. - Bravo! Įveikei patį ragauodegį, na, žinai! Čarlis sakė, pats pavojingiausias...

- Ačiū, Hagridai, - garsiai pertraukė jį Haris, kad tas neišpliurptų parodęs slibinus.

Profesorius Rukna atrodė labai patenkintas, stebuklingoji akis akiduo-bėje šokte šoko.

- Gražus triukas, Poteri, - suniurzgė jis.

- Gerai, Poteri, eik į pirmosios pagalbos palapinę, - paliepė Makgonagal.

Vis dar uždusęs Haris išėjo iš aptvaro ir prie kitos palapinės angos pamatė susirūpinusią madam Pomfri.

- Slibinai! - pasibaisėjo ji, tempdama Hariį vidun. Palapinė buvo pertvarta į kelias dalis. Viename narvelyje jis išžiūrėjo Sedriką, bet jis neatro-

dė sunkiai sužeistas, vis dėlto sėdėjo. Madam Pomfri apžiūrėjo Hariui petį visą laiką piktai bambėdama. - Pernai Psichai, šiemet slibinai, ildo-mu, ką kitais metais atidangins į mokyklą? Tau labai pasisekė, žaizda ne-gili. Bet prieš užgydant reikės išvalyti...

Ji patepė rėžį kažkokiu raudonu skysčiu, kuris rūko ir graužė, bet pas-kui ji palietė petį burtų lazdele ir petys akimirksniu sugijo.

- Nagi, pasėdėk ramiai nors minutę - *sėdėk!* Tada eisi ir pamatysi savo pažymį.

Ji išlėkė, ir jis išgirdo, kaip įėjusi į kitą narvelį paklausė:

- Kaip dabar jauties, Digori?

Haris nenorėjo sėdėti ramiai, per daug buvo įsiaudrinęs. Jis atsistojo norėdamas pažiūrėti, kas vyksta lauke, bet nespėjo pasiekti durų, kai įsiveržė Hermiona ir Ronis.

- Hari, tu buvai nepakartojamas! - sucypė Hermiona. Jos skruostai buvo numarginti raudonom dėmėm, nes ji iš baimės spaudė veidą. - Nuostabus! Dievaži, nuostabus!

Tačiau Haris žiūrėjo į Ronį, visą perbalusį ir stebeilijantį į Hariį, lyg šis būtų vaiduoklis.

- Hari, - labai rimtai tarė jis, - nežinau, kas įdėjo tavo vardą į Taurę, bet... bet manau, jis nori tavo mirties!

Atrodė, lyg pastarųjų savaitių nebūtų buvę, lyg Haris būtų susitikęs su Roniu pirmą kartą po čempionų paskelbimo.

- Pagaliau supratai? - šaltai pasakė Haris. - Daugokai laiko prireikė.

Hermiona mindžikavo tarp jų žvilgčiodama čia į vieną, čia į kitą. Ro-nis neryžtingai išsižiojo. Haris matė, jog Ronis nori atsiprašyti, ir staiga pajuto, kad jam to nebereikia.

- Viskas gerai, - pasakė Roniui nespėjus žodžio ištarti. - Užmiršk.

- Ne, aš neturėjau taip...

- Sakau, užmiršk, - pakartojo Haris.

Ronis nedrąsiai nusišypsojo, Haris taip pat jam atsakė šypsena.

Hermiona apsiverkė.

- Ko dabar žliumbi? - apstulbo Haris.

- Jūs abu tokie kvaili! - suriko ji, treptelėdama koja. Ašaros bėgo upeiliais. Staiga, juodviem nespėjus jos sulaikyti, ji abu juos apkabino ir išpuolė iš palapinės jau visai žliumbdama.

- Na, žinai, - tarė Ronis, purtydamas galvą. - Hari, einam, teisėjai skelbs rezultatus.

Paėmęs aukso kiaušinį ir savo „Žaibą“, jausdamas tokį pakilumą, kokio prieš valandą nė neįsivaizdavo, Haris nėrė iš palapinės su Roniu šalia. Tas net springdamas pasakojo:

- Tu buvai geriausias, jokios konkurencijos. Sedrikas padarė vieną triuką: akmenį ant žemės pavertė šunim. Norėjo, kad slibinas pultų šunį, ne jį. Na, gražus transfigūracijos pavyzdėlis, ir jis suveikė, nes Sedrikas pagriebė kiaušinį, tačiau ir apdegė - slibinas greit apsigalvojo, kad verčiau pasigaus jį, o ne labradorą, ir Sedrikas vos išnešė kailį. Toji Fler irgi mėgino slibiną užburti, turbūt sustingdyti... Jai irgi beveik pavyko, slibinas užsnūdo, bet paskui taip suknarkė, kad iš šnervių šovė ugnis ir jai užsidegė sijonas, ji užgesino vandeniui iš burtų lazdelės. O Krumas... Nepatikėsi, bet jis nė nebandė skristi! Po tavęs tikriausiai buvo geriausias. Kažkokiais burtais žiebė slibinui tiesiai į akį. Bėda, kad slibinas ėmė trepsėti iš skausmo ir sutraiškė pusę tikrųjų kiaušinių. Jam dėl to numušė taškų, mat negalima buvo slibinų kaip nors žaloti.

Ronis aiktelėjo Hariui pasiekus aptvaro kraštą. Dabar, kai jau buvo išvestas ragauodegis, Haris matė, kur sėdi teisėjų penketas, - kitam gale ant aukštų auksu siuvinėtais užtiesalais apklotų kėdžių.

- Vertina dešimties balų sistema, - tarė Ronis. Haris prisimerkęs žiūrėjo, kaip pirmoji teisėja, madam Maksima, iškėlė savo lazdelę. Lazdelė išleido tarsi ilgą sidabrinį kaspiną, šis susirangė dideliu aštuonetu.

- Neblogai! - pasakė Ronis, miniai ėmus ploti. - Turbūt nubraukė taškų dėl to peties...

Toliauėjo ponas Susitraukėlis. Jis švystelėjo į orą devynis.

- Jau gerai! - šūktelėjo Ronis, trinktelėdamas kumščiu Hariui nugaron.

Toliau Dumbldoras. Ir jis paleido devynis. Minia plojo dar smarkiau. Ludas Maišinis - dešimt!

- Dešimt? - nepatikėjo Haris. - Bet aš buvau sužeistas... Ką jis čia makuoja?

- Hari, nezyzk! - jaudinosi Ronis.

Dabar pakėlė lazdelę Karkarovas. Jis truputį padelsė, ir štai iš lazdelės išlėkė skaitmuo - keturi.

- Ką?! - užriko Ronis. - Keturi? Ak tu sukčiau, bjaurybe, Krumui davai dešimt!

Bet Haris neliūdėjo, dėl jo Karkarovas gali duoti nors ir nulį: Ronio pasipiktinimas vertas visų šimto taškų. Aišku, Roniui to nepasakė, bet širdis buvo lengvutė it balionas. Jis apsisuko išeiti iš aptvaro. Jį sveikino ne tiktai Ronis... Ir ne tiktai Grifų Gūžta. Galų gale, pamatę, ką jis turėjo įveikti, beveik visi mokiniai jį palaikė. Kaip ir Sedriką. Jam nusispjaut į Klastūnyną, jie gali kaip tik nori iš jo šaipytis.

- Gavai pirmą vietą, Hari! Kartu su Krumu! - pastojo kelią Čarlis Vizlis, kai jie pasuko grįžti į mokyklą. - Klausykit, man reikia bėgti, turiu pasiųsti mamai pelėdą, aš jai prisiečiau pranešti, kaip viskas baigsis. Neįtikėtina! Tiesa, man liepė tau pranešti, kad pasiliktum dar kelias minutes... Čempionams palapinėje kažką nori pasakyti Maišinis.

Ronis pasakė palauksiąs, tad Haris įžengė į palapinę. Dabar ji atrodė kitokia - jauki ir maloni. Jis galvojo, kaip jautėsi kovodamas su slibinu, ir palygino tą jausmą su ilgu laukimu šioje palapinėje. Nėr ko nė lyginti, laukti buvo daug daug blogiau.

Kartu įėjo Fler, Sedrikas ir Krumas.

Sedrikui pusė veido buvo storai aptepta oranžiniu tepalu, matyt, gydančiu nudegimą. Jis nusišypsojo Hariui.

- Šaunuolis, Hari.

- Ir tu, - nusišypsojo jam Haris.

- Visi jūs šaunuoliai! - tarė išokęs palapinėn Ludas Maišinis, toks laimingas, tarsi pats būtų prasmukęs pro slibiną. - Dabar šiek tiek informacijos. Turėsite gražią ilgą pertrauką prieš antrąją rungtį, kuri vyks pusę devynių ryto vasario dvidešimt ketvirtą dieną. Bet norime, kad per tą laiką pasuktumėte galvą! Jei pažiūrėsite į savo aukso kiaušinius, pamatysite, kad jie atsivožia... Matot vyrius? Jums reikia išspręsti kiaušinio viduje esantį galvosūkį - iš jo sužinosite, kokia antroji užduotis, ir galėsite jai pasiruošti. Aišku? Tikrai? Tada žygiuokit sau!

Haris išėjo iš palapinės ir su Roniu patraukė pamiške gyvai šnekėdamiesi. Hariui rūpėjo smulkiau išgirsti, ką darė kiti čempionai. Staiga, apsukus medžių guotą, už kurio Haris pirmąsyk išgirdo kriokiant slibinus, prie jų prišoko ragana.

Tai buvo Rita Nepasėda. Šiandien pasipuošusi gaižiai žaliu apsiaustu, prie kurio puikiai tiko rankoje jau skrebanti Automatinė plunksna.

- Sveikinu, Hari! Ar galėtum tarti porą žodžių? Kaip jauteisi atsidūręs priešais slibiną? Kokia tavo nuomonė apie vertinimo teisingumą?

- Gerai, tarsi, - su patyčia metė Haris. - *Viso gero*.

Ir juodu su Roniu nuskubėjo į pilį.

DVIDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS

Namų elfų išlaisvinimo frontas

Tą vakarą Haris, Ronis ir Hermiona nuėjo į pelėdyną Kiaulialiūkinės, nes Haris norėjo Sirijui pasiųsti laišką ir pranešti, kad per susidūrimą su slibinu nenukentėjo. Pakeliui Haris Roniui viską papasakojo, ką Sirijus kalbėjo apie Karkarovą. Nors iš pradžių Ronį pribloškė žinia, kad Karkarovas priklausė prie Mirties Valgytojų, bet kol pasiekė pelėdyną, Ronis nutarė, jog seniai reikėjo įtarti.

- Viskas atitinka, tiesa? - tarė. - Prisimeni, kaip Smirdžius traukinyje sakė, kad jo tėvas su Karkarovu buvo draugai? Dabar žinom, kaip jie susipažino. Per pasaulio čempionatą abu turbūt lankė su kaukėmis. Vieną daiktą aš tau pasakysiu, Hari, kad jeigu Karkarovas tavo vardą įdėjo į Taurę, dabar turėtų labai kvailai jaustis, ar ne? Juk neišdegė, tiesa? Tau tik įdrėskė! Eikš čia... aš paimsiu...

Kiaulialiūkinė taip apsidžiaugė, kad reikės nešti paštą, jog skraidė ir skraidė Hariui apie galvą be paliovos ūbaudama. Ronis sugriebė ją ir palaikė, kol Haris pririšo laišką prie kojytės.

- Neįmanoma, kad kitos užduotys būtų tokios pat pavojingos, juk neįmanoma? - toliau kalbėjo Ronis, nešdamas Kiaulialiūkinę prie lan-go. - Žinai, ką? Man rodos, Hari, gali laimėti šį turnyrą, rimtai.

Haris suprato, kad Ronis taip sako tik norėdamas atsilyginti už savo elgesį per anas savaites, bet vis tiek buvo gera. Tačiau Hermiona atsišliejo į pelėdyno sieną ir susidėjusi rankas griežtai pažvelgė į Ronį.

- Hariui dar ilgas kelias iki turnyro pabaigos, - tarė ji. - Jeigu jau pirma užduotis tokia, nenoriu galvoti, kokios bus kitos.

- Tu tikra guodėjėlė, nieko nepasakysi, - nusišaipė Ronis. - Galėtum kada nors pasiplepėti su profesore Treloni.

Jis išmetė Kiaulialiūkinę pro langą. Pelėdžiukė šlumstelėjo žemyn, bet pagaliau vėl pakilo. Ją traukė laiškas, daug ilgesnis ir sunkesnis nei paprastai, - Haris nesusilaikė Sirijui smulkiai neaprašęs, kaip jis skraidė, kaip suko ratus ir galiausiai apgavo ragauodegį.

Jie žiūrėjo, kaip Kiaulialiūkinė dingsta tamsoje, ir tada Ronis tarė:

- Gerai, dabar lipam žemyn, tavęs laukia staigmena - puotausim, nes Fredis su Džordžu tikriausiai bus nugvelbė iš virtuvės pakankamai skanėstų.

Ir tikrai, vos jie įėjo į bendrąjį kambarį, „grifiukai“ pašėlo šaukti ir ploti. Stalai buvo nukrauti pyragų rietuvėmis, moliūgų sunkos ir pasukų punšo ąsočiais. Li Džordanas paleido keletą daktaro Flibustjero garsiųjų beugnių šlapio degimo petardų, todėl kambaryje lijo žvaigždėmis ir žiežirbomis. Dinas Tomas, puikus piešėjas, pakabino keletą naujų išpūdingų plakatų, daugiausia vaizduojančių, kaip Haris ant „Žaibo“ skrieja aplink slibiną, bet buvo ir Sedrikas liepsnojančia galva.

Haris paragavo vaišių; buvo beveik pamiršęs tikro alkio jausmą, o dabar su Roniu ir Hermiona puolė valgi kaip vilkai. Pats negalėjo patikėti, koks yra laimingas: Ronis vėl su juo, pirmoji užduotis įvykdyta, o antroji tik po trijų mėnesių.

- Eik tu sau, koks sunkus, - tarė Li Džordanas, pakilnojęs Hario paliktą ant stalo aukso kiaušinį. - Atidaryk, Hari! Pažiūrėkim, kas viduje!

- Jis pats turi įminti mįslę, - užginčijo Hermiona. - Tokios turnyro taisyklės...

- Atrodo, pats turėjau sugalvoti, ir kaip pro slibiną prasmukti, - sumurmėjo Haris Hermionai, ir ji kaltai šyptelėjo.

- Tikrai, Hari, atidaryk! - paragino dar keletas balsų.

Li atidavė Hariui kiaušinį, tas nagaais atvožė dangtelį.

Kiaušinis buvo tuščiaviduris ir visiškai tuščias, - bet vos tik Haris jį atidarė, kambarį užpildė baisus triukšmas, veriamas žviegimas. Panašiau-

sia buvo į šmėklų orkestrą, per Beveik Begalvio Niko Mirimo dienos vakarėlį griežiantį pjūklais.

- Uždaryk! - suriko Fredis, užsikimšęs ausis.

- Kas čia buvo? - paklausė Semas Finiganas, spoksodamas į kiaušini, kai Haris vėl jį užvožė. - Skambėjo visai kaip mirtį pranašaujančios šmėklos riksmas... Gal kitą kartą, Hari, reiks nuo jos pabėgti?

- Ten rėkė kankinamas žmogus! - perbalęs pasakė Nevilis, ant grindų išmesdamas dešrelių virtinę. - Tau reikės atremti Nukryžiovimo užkeikimą!

- Nesiesk, Nevili, jis uždraustas, - priminė Džordžas. - Čempionų jie tikrai nepuls Nukryžiovimo užkeikimu. Man pasirodė, kad čia dainuoja Persis. Gal, Hari, turėsi jį pulti, kai maudysis duše.

- Hermiona, nori pyragaičio? - paklausė Fredis.

Hermiona abejodama pažiūrėjo į atkištą lėkštę. Fredis išsišiepė.

- Nebijok, aš nieko jiems nepadariau. Viduje tik saldus kremas, bet reikia saugotis, kad...

Nevilis atsikando pyragėlio ir vos neužspringęs išspjovė.

- Tai tik pokštas, Nevili... - nusijuokė Fredis.

Hermiona paėmė pyragaitį. Ir paklausė:

- Ar viską susitempei iš virtuvės, Fredi?

- Aha. - Ir plonai sucypė mėgdžiodamas namų elfą: - „Ko tik pageidaujate, pone, ko tik norite!“ Jie labai paslaugūs. Jei būčiau paprašęs, visą jautį būtų iškepę.

- Kaip ten patekti? - tyčia nerūpestingai paklausė Hermiona.

- Nieko nėra lengviau. Slaptos durelės už paveikslo, vaizduojančio vaisių dubenį. Pakutenk kriaušę, ji susijuoks ir... - Nutilęs jis įitariai paklausė: - O kam tau reikia žinoti?

- Šiaip sau, - greit atsakė Hermiona.

- Gal ruošiesi išvesti namų elfus streikuoti? - įgėlė Džordžas. - Apdalyti juos atsišaukimais ir sukurstyti elfų sukilimą?

Kai kas prunkštelėjo. Hermiona nesiteikė atsakyti.

- Nemėgink jiems aiškinti, kad turi gauti drabužius ir atlyginimą! - perspėjo Fredis. - Atbaidysi nuo virimo!

Staiga visi sužiuro į Nevilį, nes tas virto didžiule kanarėle.

- Oi, atsiprašau, Nevili! - visiems kvatojant sušuko Fredis. - Pamiršau, kad mes užbūrėm tuos pyragėlius...

Tačiau po minutės Nevilis ėmė šertis. Plunksnoms nukritus, vėl buvo kaip žmogus. Ir pats iš savęs juokėsi.

- Kreminiai kanarėlių pyragaičiai! - šaukė Fredis sujudusiam mokinių būriui. - Mes su Džordžu juos išradom, kaina - septyni sikliai, visai pigu!

Buvo jau beveik pirma valanda nakties, kai Haris su Roniu, Neviliu, Semu ir Dinu užlipo į savo kambarį. Prieš užtraukdamas lovos užuolaidas, ant naktinio staliuko Haris pasidėjo Vengrijos ragauodegio modeliuką. Slibiniūkštis nusižiovavo, susirietė ir užsimerkė. Iš tikrųjų, pamainė sau Haris, traukdamas užuolaidas, gerai sakė Hagridas - slibinai visai nieko...

*

Gruodžio pradžia į Hogvartną atnešė vėjus ir šlapdribą. Nors žiemą pilį visad košdavo skersvėjai, eidamas pro Durmštrango laivą, siūbuojantį ant bangų, su juodomis burėmis, plazdančiomis ūkanotame danguje, Haris džiaugdavosi jos židiniais ir storomis sienomis. Manė, kad ir Bio-betonso karietoje pakankamai žvarbu. Hagridas, kaip pastebėjo Haris, madam Maksimos žirgus puikiai aprūpindavo jų mėgstamuoju škotišku viskiu. Nuo tvaiko, kylančio iš jų ėdžių aptvaro kertėje, per magiškųjų gyvūnų priežiūros pamoką svaigdavo visi mokiniai. Tai buvo baisiai neparanku, nes jie vis dar kamavosi su tais baisūniškais Pliurziais, taigi reikėdavo šviesios galvos.

- Gerai nežinau, ar jie užmiega žiemos miegu, - kitą pamoką tarė Hagridas moliūgų sklypelyje nuo šalto vėjo tirtantiems mokiniams. - Sakau,

gal pamėginkime pažiūrėti, ar jie įsinorės pasnausti. Paklosime jiems patalą šitose dėžėse...

Buvo likę vos dešimt Pliurzių: matyt, jiems nepraėjo noras galabuti kits kitą. Visi buvo maždaug šešių pėdų ilgio. Stori pilki šarvai, stiprios judrios kojos, šaudantys pasturgaliai, geluonys ir čiuptuvai - Haris kaip gyvas nebuvo regėjęs bjauresnių padarų. Mokiniai be nuotaikos žiūrėjo į didžiules dėžes, kurias atitempė Hagridas, pridėtas pagalvių ir purių antklodžių.

- Mes juos sudėsime į dėžes, uždarysime ir pažiūrėsime, kas bus, - pasakė Hagridas.

Bet Pliurziai, paaiškėjo, žiemos miegu neužmiega, jiems visai nepatiko būti užkaltnams dėžėse su minkštais patalais. Hagridas rėkė:

- Tik nebijokit, nebijokit!

Mat Pliurziai jau siaubė moliūgų lysves, o visas sklypas buvo nusėtas rūkstančiomis dėžių liekanomis. Kone visi, tarp jų Smirdžius, Niurzga ir Gylys, pro užpakalines duris nėrė į Hagrido trobelę ir joje užsibarikadavo. Tačiau Haris, Ronis ir Hermiona dar su keletu kitų liko lauke padėti Hagridui. Bendromis pastangomis jie šiaip taip sugavo ir surišo devynis Pliurzius, nors ir gerokai nukentėjo - buvo apdraskyti ir apsvilinti. Liko dar vienas.

- Neišgąsdink jo! - šaukė Hagridas, kai Ronis ir Haris burtų lazdelėmis paleido ugnines kibirkštis į Pliuržį - tas grėsmingai artinosi užrietęs geluonį. - Pamėginkit ant geluonies užnerti virvę, tada kitiems neįgels!

- Aišku, mes šito nenorim! - piktai sušuko Ronis. Abu su Hariu atatupsti traukėsi prie trobelės tebepleškindami į Pliuržį kibirkštis.

- Ohoho... Tikras smagumėlis.

Užsirėmusi ant Hagrido daržo tvoros, sąmyšį smalsiai stebėjo Rita Nepasėda. Šiandien vilkėjo storą raudoną mantiją su pūkuota purpurine apykakle, ant rankos - ta pati krokodilų odos rankinė.

Hagridas puolė ir užgulė Pliuržį, kuris taip atkakliai persekiojo Harį su Roniu. Gyvūnui iš paskuigalio driokstelėjusi ugnis nusvilino netoliese augusius moliūgus.

- Kas tokia būsite? - paklausė Hagridas, užnėręs Pliurziui ant geluonies kilpą.

- Rita Nepasėda, „Magijos žinių“ reporterė, - išsišiepė Rita. Blykstelėjo auksiniai dantys.

- Argi Dumbldoras jums neuždraudė kelti kojos į mokyklą? - susiraukė Hagridas. Pasikėlęs nuo priploto Pliurzio, ėmė jį tempti prie kitų jo draugų.

Rita tebestovėjo lyg negirdėjusi Hagrido žodžių.

- Kas tie nuostabūs gyvūnai? - paklausė dar plačiau išsišiepdama.

- Šiknašaudžiai Pliurziai.

- Ką jūs sakot? - neva nepaprastai susidomėjusi, tarė Rita Nepasėda. - Nesu apie tokius girdėjusi. Iš kur jie kilę?

Haris pastebėjo, kaip po juoda susivėlusia Hagrido barzda pasklido raudonis. Tikrai - iš kur Hagridas ištraukė tuos Pliurzius? Panašiai, matyt, pagalvojo ir Hermiona, nes greitai įsiterpė:

- Labai įdomūs, tiesa? Taip, Hari?

- Ką? O, taip... hm... įdomūs, - sumurmėjo jis, kai Hermiona užmy-nė jam koją.

- O, ir tu čia, Hari! - žvalgydamasi tarė Rita Nepasėda. - Vadinasi, tau patinka magiškųjų gyvūnų priežiūra, ar ne? Viena mėgstamiausių tavo pamokų?

- Taip, - striukai atsakė Haris. Hagridas nusišypsojo.

- Puiku. Tikrai puiku. Ar seniai mokytojaujate? - paklausė ji Hagridą.

Haris matė, kaip jos akys nužvelgia Diną (perrėžtu žandu), Levandą (suodinu apsiaustu), Semą (pučiantį nusvilusius pirštus), nukrypsta į trobelės langus; prie jų priploję nosis, visi kiti laukia, kada bus galima sprukti.

- Dar tik antrus metus, - prisipažino Hagridas.

- Puiku... Ar kartais nesutiktumėte duoti interviu? Pasidalyti patyrimi-
mu prižiūrint magiškuosius gyvūnus? Kaip turbūt žinote, „Magijos ži-
nios“ kiekvieną trečiadienį deda zoologijos skiltį. Galėtume aprašyti ši-
tuos... aaa... Toliašaudžius Pliurzius.

- Šiknašaudžius Pliurzius, - nekantriai pataisė Hagridas. - Ir kodėl gi ne?

Hariui visa tai labai nepatiko, bet Hagrido negalėjo įspėti taip, kad nepamatytų Rita, taigi jis tik stovėjo ir tylėdamas žiūrėjo, kaip Hagridas su Rita Nepasėda tariausi susitikti vėliau tą pačią savaitę „Trijose šluotose“ ir kaip reikiant pasišnekėti. Tada pilyje suskambo varpas, skelbiantis pamokos pabaigą.

- Na, sudie, Hari! - linksmai atsisveikino su juo Rita Nepasėda, kai jis su Roniu ir Hermiona leidosi atgal. - Tad iki penktadienio vakaro, Hagridai!

- Ji iškraipys viską, ką jis pasakys, - uždusęs tarė Haris.

- Kad tik nebūtų šitų Pliurzių įsivežęs nelegaliai ar dar kaip nors, - liūdnai pasakė Hermiona. Juodu susižvelgė - labai panašu į Hagridą.

- Ir anksčiau Hagridas prisivirdavo košės, bet Dumbldoras jo neatleido, - guodė juos Ronis. - Blogiausia, kas gali atsitikti, - Hagridui gali liepti atsikratyti tais Pliurziais. Pala, aš pasakiau „blogiausia“? Turėjau galvoje geriausią.

Haris ir Hermiona nusijuokė ir truputį nusiraminę nuėjo pietauti.

Tą popietę Haris smagiai atsėdėjo dvi ateities būrimo pamokas. Jie tebevargo su žvaigždėlapiais ir horoskopais, bet kadangi vėl draugavo su Roniu, viskas buvo vienas juokas. Profesorė Treloni, baisiai patenkinta, kai jie abu išpranašavo sau baisią mirtį, veikiai suirzo, mat jie visą laiką kikenė, kol ji aiškino, kokiais būdais Plutonas gali sugadinti kasdieninį gyvenimą.

- Manyčiau, - paslaptinai sušnibždėjo ji, neslėpdama nepasitenkinimo, - jog kai kas iš mūsų, - dėbelėjo ji į Hari, - nesieltų taip lengvapėdiškai, jeigu būtų regėję, ką vakar vakare išvydau žvelgdama į kristalą. Siuvinėdama čia, staiga pajutau nenumaldomą norą pasitarti su rutuliu. Atsisėdau priešais jį ir įbedžiau akis į kristalines jo gelmes. Ir, kaip manote, su kieno žvilgsniu susidūriau?

- Seno bjauraus šikšnosparnio per dideliais akiniais? - suburbėjo panosėje Ronis.

Haris vos susilaikė neprunkštelėjęs.

- Mirties, mano mieli.

Parvatė su Levanda persigandusios užsiėmė burną.

- Taigi, - oriai linktelėjo profesorė Treloni, - ji artėja, slenka arčiau ir arčiau, suka ratus tarsi maitvanagis... žemiau ir žemiau virš pilies...

Ji žiūrėjo į Hari, o tas plačiai nusižiovavo.

- Būtų daug įspūdingiau, jeigu jau nebūtų to pranašavusi bent aštuoniasdešimt kartų, - pasakė Haris, jiems pagaliau išlindus į gryną orą. - Bet jeigu aš griūčiau negyvas kiekvieną sykį jai išpranašavus, kad mirsiu, būčiau medicinos stebuklas.

- Būtum labai tirštas vaiduoklis, - nusijuokė Ronis, kai pro šalį į priešingą pusę nupleveno Kruvinasis Baronas, kraupiai spoksodamas plačiai išplėstomis akimis. - Bent jau namų darbų neuždavė. Tikiuosi, Hermionai profesorius Vektorius uždavė visą kalną, - man nepatinka dirbti, jeigu ji...

Bet Hermiona vakarienės neatėjo, nebuvo jos ir bibliotekoje, kur juodu ėmė jos ieškoti. Tenai rado sėdint tik Viktorą Krumą. Valandėlę Ronis tūnojo už lentynos stebėdamas Krumą ir pašnibždomis samprotavo, prašyti autografo ar ne, - staiga Ronis pamatė, kad už kitos lentynos kelios mergaitės kuždasi apie tą patį, ir jam praėjo visas noras.

- Įdomu, kur ji nusidangino? - paklausė Ronis, kai abu su Hariu grįžo į Grifų Gūžtą.

- Nežinau... Paistalai.

Vos tik Storulė ėmė lenktis į priekį, trepsėjimas už nugaros pranešė, kad atsirado Hermiona.

- Hari! - sušvokštė ji, staigiai sustodama šalia (Storulė įbedė į ją akis ir kilstelėjo antakius). - Hari, turi ateiti, būtinai eik, atsitiko nepaprastas dalykas, oi, greitai...

Stvėrusi Hariui už rankos, ėmė tempti jį koridoriumi.

- Kas gi yra? - paklausė Haris.

- Parodysiu vietoj... Oi, greičiau...

Haris atsigrėžė į Ronį; tas atrodė susidomėjęs.

- Na, gerai, - pasidavė Haris ir nusekė paskui Hermioną, Ronis bi-dzeno iš paskos.

- O, manęs nereikia žiūrėti! - gaudžiai sušuko pavymui Storulė. - Nei atsiprašyti už sutrukdyimą! Aš čia kabėsiu pravira, kol grįšit, gerai?

- Aha, ačiū! - šūktelėjo jai Ronis per petį.

- Hermiona, kur mes einam? - paklausė Haris, kai, nulipę septynis aukštus, marmuriniais laiptais pasileido į vestibulį.

- Pamatysi, tuoj pamatysi! - susijaudinusi atsakė Hermiona.

Laiptų apačioje ji pasuko į kairę ir prie durų, pro kurias įėjo Sedrikas Digoris tą vakarą, kai Ugnies taurė išrinko jo ir Hario vardus. Haris čia dar nebuvo buvęs. Abu su Roniu nusekė paskui ją žemyn akmens laiptais, bet jie atsidūrė ne niūriame požemyje, kur buvo Sneipo kabinetas, o plačiame koridoriuje, skaisčiai nušviestame deglų ir papuoštame nuotaikingais paveikslais, daugiausia maisto tema.

- Pala pala... - lėtai tarė Haris vidury koridoriaus. - Palauk, Hermiona...

- Ko? - nekantriai atsisuko ji.

- Aš jau žinau, kas čia yra.

Jis niūktelėjo Roniui ir parodė į paveikslą už Hermionos. Jame buvo didžiulis sidabrinis vaisių dubuo.

- Hermiona! - susivokė Ronis. - Tu vėl nori mus įpainioti į tą savo „egdą“!

- Nieko panašaus, - skubiai patikino ji. - Ir visai ne „egda“, Roni...

- Pakeitei pavadinimą, ką? - susiraukė Ronis. - Kas mes dabar, gal Namų elfų išlaisvinimo frontas? Nė už ką nesibrausiu į virtuvę ir nebandysiu jų įtikinėti, kad nutrauktų darbą, nelauk...

- Aš ir neprašau! - pertraukė ją Hermiona. - Aš čia ką tik nulipau pakalbėti su jais ir radau... Oi, Hari, greičiau, noriu tau parodyti!

Ji vėl sugriebė jam už rankos, pritraukė prie paveikslo su vaisių dubeniu ir smiliumi pakuteno didžiulę žalią kriaušę. Toji ėmė kikendama rangytis ir staiga virto didele žalia durų rankena. Hermiona patraukė už jos, atidarė duris ir pastūmė Hariį vidun.

Jis išvydo milžinišką akmeninį kambarį aukštomis lubomis, erdvesnį net už didžiąją salę, jo pasieniais riogsojo rietuvės tviskančių vario prikaistuvių ir keptuvų, kitame gale buvo mūrinė krosnis. Grindimis cypdamas atkurnėjo mažas padarėlis.

- Ponas Haris Poteris! *Haris Poteris!*

Jam užgniaužė kvapą, kai spygaujantis elfas šoko ant jo ir apkabino taip stipriai, kad net šonkauliai sutraškėjo.

- Dobis? - apstulbo Haris.

- Dobis, pone, Dobis! - sukliegė balselis kažkur jam apie bambą. - Dobis taip tikėjosi kada nors vėl išvysti Hariį Poterį, ir štai ponas Haris Poteris jį aplankė!

Dobis atsitraukė ir žengė atgal plačiai išsišiepęs Hariui, jo išsprogušios teniso kamuoliuko didumo akys buvo sklidinios laimės ašarų. Atrodė lygiai toks, kokį Haris prisiminė: nosis kaip pieštukas, šikšnosparnio ausys, ilgi pirštai ir pėdos. Tik apranga pasikeitusi.

Tarnaudamas Smirdžiams, Dobis visad vilkėdavo murgliną užvalkaliuką. Dabar buvo apsitaęs keisčiausia kolekcija - dar kvailiau negu kaimurie burtininkai per pasaulio kvidičo čempionatą. Vietoj kepurės kūpsojo arbatinuko gaubtas, ant jo buvo prisegta ryškių ženkliukų. Nuogą krūtinę puošė kaklaraištis, išmargintas pasagėlėmis, mūvėjo lyg ir futbolininko šortus ir nevienodas puskojines. Viena, juoda, pastebėjo Haris, buvo ta pati, kurią nusimovęs jis apšovė Smirdžių ir privertė paleisti Dobį iš vergijos, kita - rausvais ir oranžiniais dryželiais.

- Dobi, ką čia veiki? - nusistebėjo Haris.

- Dobis, pone, Hogvartse dirba! - išdidžiai suspigo elfas. - Profesorių Dumbldoras Dobiui ir Vinkei davė darbą, pone!

- Vinkei? - pakartojo Haris. - Ir ji čia?

- Taip, pone, taip! - atsakė Dobis ir, paėmęs Hariui už rankos, nuvedė jį tolyn tarp keturių ilgų stalų. Jie stovėjo kaip tik po keturiais stalais viršuje, didžiojoje salėje, pastebėjo Haris. Šiuo tarpu ant jų nebuvo jokio maisto, nes po vakarienės, bet prieš kokią valandą stalai tikriausiai lūžo nuo valgių, per lubas siunčiamų aukštyn.

Aplinkui stovėjo mažiausiai šimtas elfų, Dobiui vedant pro juos Hari, visi šypsojosi ir lankstėsi. Visi vilkėjo vienodą uniformą: kaip toga surištą virtuvinių rankšluostėlių su išsiuvinėtu Hogvartso herbu.

Dobis sustojo prie ugniakuro ir parodė.

- Vinkė, pone!

Vinkė sėdėjo priešais ugnį ant taburetės. Ne taip kaip Dobis, ji nepriširankiojo visokių keistenybių. Segėjo dailų sijonėlį, buvo apsirengusi palaidinuke, pasipuošusi priderintos spalvos kepurėle su skylėmis didelėms ausims iškišti. Tačiau kiekviena Dobio tualetų detalė buvo švarutė ir išlyginta, todėl jo rūbai atrodė naujutėlaičiai, o Vinkė savo drabužiais aiškiai nesirūpino. Palaidinukė išmarginta muilo dėmėmis, sijonėlyje pradeginta skylė.

- Labas, Vinke, - pasisveikino Haris.

Vinkei virptelėjo lūpa. Staiga ji apsiverkė; ašaros plūdo iš didelių rudų akių ir kapsėjo ant pilvo - visai kaip per pasaulio kvidičo čempionatą.

- Vargšiukė... - tarė Hermiona ir su Roniu nuėjo prie jų į galą virtuvės. - Vinke, neverk, būk gerutė...

Bet Vinkė dar gailiau sriūbavo. O Dobis dar plačiau išsišiepė Hariui.

- Ar Haris Poteris norėtų puodelio arbatos? - garsiai sucypė jis, Vinkei kūkčiojant.

- Hm, gerai.

Tą pačią akimirką atiturseno kiti šeši namų elfai, jie nešė didelį sidabrinį padėklą su arbatinuku, puodeliais Hariui, Roniui ir Hermionai, pie-no ąsotėliu ir didele sausainių lėkšte.

- Puikus aptarnavimas! - pagarbiai nusistebėjo Ronis. Hermiona susiraukė, bet elfai atrodė patenkinti. Žemai nusilenkė išėjo.

- Ar seniai čia dirbi, Dobi? - paklausė Haris, Dobiui pradėjus pilstyti arbatą.

- Tik savaite, pone Hari Poteri! - laimingas atsakė Dobis. - Dobis, pone, atėjo aplankyti profesoriaus Dumbldoro. Matote, pone, atleistam namų elfui baisiai sunku gauti naują tarnybą, pone, tikrai be galo sunku...

Vinkė dar garsiau apsižliumbė, į sutrėkštą pomidorą panaši nosis taip bėgo, kad visas priekis apvarvėjo, bet nosies ji nesišluostė.

- Dobis, pone, dvejus metus bastėsi po visą šalį ieškodamas darbo! - spygavo Dobis. - Tačiau Dobis nerado darbo, nes norėjo, kad už jį būtų mokama!

Visi virtuvėje susirinkę namų elfai, lig tol smalsiai klausęsi ir stebėję, sulig tais žodžiais nusuko akis, tarsi Dobis būtų pasakęs ką nors storžieviško ir gėdingo.

- Taip ir reikia, Dobi! - pritarė Hermiona.

- Dėkui, panele! - lig ausų išsišiepė Dobis. - Tačiau dauguma burtininkų nenori namų elfo, kuris reikalautų užmokesčio, panele. „Kokia nauda iš tokio namų elfo?“ - sako jie ir užtrenkia duris Dobiui prieš nosį! Dobis nesikrato darbo, bet jis nori vilkėti tikrais drabužiais ir nori, kad jam mokėtų, Hari Poteri... Dobiui patinka laisvė!

Hogwartso namų elfai ėmė trauktis tolyn nuo Dobio, lyg jis sirgtų kokia limpama liga. Vinkė stovėjo kur stovėjusi, tik dar graudžiau raudėjo.

- Tada, Hari Poteri, Dobis aplanko Vinkę ir sužino, kad Vinkė irgi laisva, pone! - džiūgavo Dobis.

Vinkė kniūbsčia plojosi nuo taburetės ant aslos ir mažyčiais kumštukais pašėlo daužyti akmens plokštes iš sielvarto jau kone žviegdama. Hermiona greit atsiklaupė šalia jos ir bandė visaip ją guosti, bet jokie žodžiai nieko negelbėjo.

Vinkei rypuojant, Dobis toliau kvykavo savo istoriją:

- Ir tada, Hari Poteri, Dobis kai ką sugalvojo, pone! „Kodėl Dobiui su Vinke drauge nepasiieškojus darbo?“ - sako Dobis. „Kur tu rasi, kad užtektų darbo dviem namų elfams?“ - klausia Vinke. Tada Dobis galvoja, ir jam šauna į galvą, pone! Hogvartsas! Ir štai Dobis su Vinke atėjo pas profesorius Dumbldorą, pone, ir profesorius Dumbldoras mus priėmė!

Dobiui akys vėl pritvinko džiaugsmo ašarų.

- O profesorius Dumbldoras sako, pone, kad Dobiui mokės, jeigu Dobis taip nori! Taigi, pone, Dobis yra laisvas elfas ir Dobis per savaitę gauna vieną galeoną ir kas mėnesį - po išeiginę!

- Ne kažin kas! - pasipiktino Hermiona, palinkusi prie klykiančios ir kumšteliais pliekiančios Vinkės.

- Profesorius Dumbldoras siūlė Dobiui dešimt galeonų per savaitę ir laisvus savaitgalius, - tarė Dobis ir net sudrebėjo lyg išsigandęs minties apie tokius turtus ir tokią dykystę, - tačiau Dobis nenusileido... Dobis mėgsta laisvę, panele, bet jam nereikia per daug, panele, jam labiau patinka dirbti.

- O kiek tau, Vinke, moka profesorius Dumbldoras? - švelniai paklausė Hermiona.

Jeigu ji manė tais žodžiais Vinkę nuraminsianti, skaudžiai apsiriko. Taip, ji nustojo raudoti, bet atsisėdusi atsuko Hermionai įniršio perkreiptą šlapią ir išpurtusį nuo verksmo veidą pykčiu degančiomis didžiulėmis akimis.

- Vinkė - elfė, kuriai nuplėšta garbė, bet Vinkei dar niekas nemoka už darbą! - sucypė ji. - Vinkė taip žemai dar nepuolusi! Vinkei baisiausiai gėda, kad ji paleista laisvėn!

- Gėda? - nesuprato Hermiona. - Bet, Vinke, atsipeikėk! Ponui Susitraukėliui turėtų būti gėda, ne tau! Tu niekuo neprasikaltai, jis su tavim blogai pasielgė...

Tačiau Vinkė tik užsidengė rankomis skyles kepurėje, priplodama ausis, kad negirdėtų nė žodžio, ir sužvigo:

- Neįžeidinėk mano šeimininko, panele! Neįžeidinėk pono Susitraukėlio! Ponas Susitraukėlis - geras burtininkas, panelyte! Gerai padarė ponas Susitraukėlis, kad atleido nedorėlę Vinę!

- Vinkei sunku apsiprasti, Hari Poteri, - patikliai sukvakėjo Dobis. - Vinkė pamiršta, kad jau nebėra prižiūta prie pono Susitraukėlio. Ji jau gali pasakyti, ką mano, bet nenori.

- Vadinasi, namų elfai neturi teisės kritikuoti šeimininkų? - paklausė Haris.

- Žinoma, ne, kur ten, - staiga surimtėjo Dobis. - Tokia viena namų elfų vergijos sąlygų, pone. Mes saugome ponų paslaptis ir tylime, giname šeimos garbę ir niekad nieko blogai nekalbame apie šeimininkus, nors profesorius Dumbldoras Dobiui sakė šito nereikalaujant. Profesorius Dumbldoras sakė, kad mes galime... galime...

Dobis, ūmiai susinervinęs, pamojo Hariui pirštu. Haris pasilenkė. - Jis mums sakė, kad jeigu norime, galime jį vadinti senu... senu pūzru, pone!

Dobis bailiai sukikeno.

- Tačiau Dobis nenori, Hari Poteri, - vėl normaliai prabilo Dobis ir taip papurtė galvą, kad net ausys sulapsėjo. - Dobiui profesorius Dumbldoras labai patinka, pone, jis didžiuojasi galėdamas saugoti jo paslaptis.

- Bet gal dabar gali viską sakyti apie Smirdžius? - nusišypsojo Haris.

Dobio spangėse šmėstelėjo baimė.

- Dobis... Dobis galėtų, - neryžtingai tarė jis, atitiesdamas petelius. - Dobis galėtų Hariui Poteriui pasakyti, kad jo senieji šeimininkai yra... yra blogi juodieji burtininkai!

Dobis ėmė tirtėti apimtas siaubo dėl tokios savo drąsos - staiga puolė prie artimiausio stalo ir pasiuto daužyti į jį galvą rėkdamas:

- Negeras Dobis! Negeras Dobis!

Haris čiupo Dobiui už kaklaraiščio ir atitraukė nuo stalo.

- Dėkui, Hari Poteri, dėkui, - uždusęs tarė Dobis, trindamasis galvą.

- Tau tik reikia pasipratinti, - pasakė Haris.

- Pasipratinti! - ėtūžo Vinkė. - Kaip tau ne gėda, Dobi, šitaip kalbėti apie savo šeimininkus!

- Jie man nebe šeimininkai, Vinke! - gynėsi Dobis. - Dobiui neberūpi, ką jie apie jį mano!

- O, koks tu negeras elfas, Dobi! - sudejavo Vinkė ir vėl apsipylė ašaromis. - Vargšas mano ponas Susitraukėlis, ką jis daro be Vinkės? Jam reikia manęs, reikia mano pagalbos! Visą gyvenimą dirbau Susitraukėliams, mano motina jiems dirbo, o prieš ją - mano senelė... O, ką jos pasakytų sužinojusios, kad Vinkė paleista? O, kokia gėda, kokia gėda! - Ji įsikniaubė į sijono padurkus ir vėl apsižliumbė.

- Vinke, - tvirtai prabilo Hermiona, - neabejoju, kad ponas Susitraukėlis puikiai apsieina be tavęs. Mes jį matome, aišku?

- Jūs matote mano šeimininką? - be kvapo paklausė Vinkė, pakėlusį ašarotą veidelį ir išsprogindama akis į Hermioną. - Čia matote, Hogvartse?

- Taip, - atsakė Hermiona. - Su ponu Maišiniu jie teisėjauja Burtų trikovės turnyre.

- Ir ponas Maišinis čia? - suspiegė Vinkė ir, didelei Hario nuostabai (taip pat Ronio ir Hermionos, kaip buvo matyti iš jų veidų), vėl supykė. - Ponas Maišinis - piktas burtininkas! Labai piktas burtininkas! Mano šeimininkas jo nemėgsta, oi ne!

- Maišinis blogas? - nepatikėjo Haris.

- O taip, - energingai sulinksėjo Vinkė. - Šeimininkas Vinkei kai ką papasakoja! Bet Vinkė nesakys... Vinkė... Vinkė saugo šeimininko paslaptis...

Ji ir vėl prapliupo ašaromis ir ėmė kūkčioti įkniubusi į sijonėlį.

- Vargšas šeimininkas, vargšas šeimininkas, nebeturi Vinkės kas jam padeda!

Daugiau iš Vinkės jie nieko protingo nebeišpešė. Palikę ją verkti, baigę gerti arbatą, Dobiui smagiai čiauškant apie laisvojo elfo gyvenimą ir savo planus, kaip išleisti algą.

- Dabar Dobis pirks megztinį, Hari Poteri! - bakstelėjo jis sau į nuogą pilvą.

- Žinai, ką, Dobi? - tarė Ronis, regis, labai pamėgęs elfą. - Aš tau atiduosiu megztinį, kurį Kalėdoms man numegs mama, kasmet iš jos gau nu po vieną. Tau nebjauri rusva spalva?

Dobis apsidžiaugė.

- Gal reikės dėl tavęs bent kiek sumažinti, - pasakė Ronis, - bet labai tiks prie arbatinuko gaubto.

Kai jie susiruošė eiti, juos apspito elfai, siūlydami neštis į viršų visokių gardumynų. Hermiona atsisakė apmaudžiai žiūrėdama, kaip elfai lankstosi ir tūpčioja, tačiau Haris su Roniu prisikimšo kišenes pyragaičių ir biskvitų.

- Labai ačiū! - padėkojo Haris atsisveikinti prie durų susigrūdusiems elfams. - Iki pasimatymo, Dobi!

- Hari Poteri... Ar Dobiui, pone, kada nors galima tave aplankyti? - nedrąsiai paklausė Dobis.

- Žinoma, galima, - atsakė Haris, ir Dobis nusišypsojo.

- Žinot, ką? - tarė Ronis, kai visi trys išėjo iš virtuvės ir vėl lipo laiptais aukštyn į vestibulį. - Visus tuos metus labai stebėjausi, kaip Fredžiui su Džordžu taip sekasi kniaukti iš virtuvės maistą. Bet juk nėra sunku, tiesa? Elfams taip ir knieti jį dalyti!

- Man rodos, šitiems elfams viskas labai į naudą, - pasakė Hermiona, eidama pirma. - Na, kad Dobis gavo čia darbą. Kiti elfai, pamatę, koks jis laimingas laisvas, pamažu suvoks, kad irgi nori būti laisvi!

- Tikėkimės, jie per daug nežiūrės į Vinkę, - tarė Haris.

- Nieko, ji pralinksmės, - nelabai tvirtai pasakė Hermiona. - Kai išblės netikėtumas ir ji apsipras su Hogvartsu, įsitikins, jog daug geriau gyventi be to Susitraukėlio.

- Ji, atrodo, jį myli, - sumurmėjo Ronis, maumodamas pyragaitį su kremu.

- Bet nelabai kokios nuomonės apie Maišinį, ar ne? - priminė Haris. - Įdomu, ką namie apie jį kalba Susitraukėlis?
- Galbūt, kad iš jo nekoks departamento direktorius, - pasakė Hermiona. - Ir, tarp kitko, jo žodžiuose yra tiesos, gal, sakysite, ne?
- Vis dėlto mieliau dirbčiau jam, o ne tam Susitraukėliui, - tarė Ronis. - Maišinis bent jau turi humoro jausmą.
- Žiūrėk, kad Persis neišgirstų, - šyptelėjo Hermiona.
- Cha, žinoma, Persis nedarbtų niekam, kas turi humoro jausmą! - tarė Ronis, atsikąsdamas šokoladinio eklero. - Persis nepažintų pokšto, net jei tas imtų šokti prieš jį užsimovęs iš Dobio pasiskolintą arbatinuko gaubtą.

DVIDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS

Netikėta užduotis

- Poteri! Vizli! Klausysitės ar ne? - piktas profesorės Makgonagal balsas šmaukštelėjo it rimbas per ketvirtadienio transfigūracijos pamoką. Haris su Roniu pašoko ir pažvelgė į ją.

Pamokaėjo prie pabaigos, darbas baigtas, perlinės vištos, kurias jie vertė jūrų kiaulytėmis, tupėjo uždarytos dideliame narve ant profesorės stalo (Nevilio jūrų kiaulytė tebebuvo su plunksnomis), namų darbų užduotis jie jau buvo nusirašę nuo lentos („Aprašykite su pavyzdžiais, kokiais būdais Pavertimo kerus galima panaudoti rūšims kryžminti“). Tuoj turėjo skambėti varpas. Haris su Roniu klasės gale fechtavosi netikromis Fredžio ir Džordžo burtų lazdelėmis. Ronis turėjo alavinę papūgą, Haris - guminę juodalopę menkę.

- Ką gi, Poteris su Vizliu žaidžia pagal savo amžių, - piktai tarė profesorė Makgonagal, kai Hario menkei nuknabo galva ir ji tyliai plumptelėjo ant grindų, mat Ronio papūga snapu ją nukirto. - Turiu jums visiems kai ką pasakyti... Artėja Kalėdų balius - tradicinis Burtų trikovės turnyro vakaras, proga pabendrauti su svetimšaliais svečiais. Tačiau į balių įleidžiama tik nuo ketvirto kurso, nors jei norite, galite pasikviesti ir kokią jaunesnę draugą...

Levanda Rudė garsiai sukrizeno. Parvatė Patil niūktelėjo jai šonan, bet irgi vos laikėsi. Abi atsisuko į Harį. Profesorė Makgonagal nekreipė į jas dėmesio - kokia neteisybė, pamanė Haris, juos su Roniu juk subarė.

- Reikės apsirengti vakariniais rūbais, - toliau kalbėjo profesorė. - Balius prasidės didžiojoje salėje Kalėdų pirmąją dieną, aštuntą valandą va-

karo, baigsis vidurnaktį. O dabar... - profesorė Makgonagal įdėmiai nužvelgė visus mokinius. - Kalėdų balius, be abejo, yra puiki proga visiems... aa... atsipalaiduoti, - nepritariamai baigė ji.

Levanda dar garsiau sukrizeno delnu užsispaudusi burną. Šįkart Haris suprato, kas jau taip juokinga: profesorė Makgonagal kietai susuktu kuodu atrodė taip, lyg ji kaip gyva niekad neatsipalaiduodavo.

- Tačiau NEREIŠKIA, - toliau aiškino profesorė, - kad mes darysime nuolaidas Hogvartso mokinių elgesiui. Būsiu labai nepatenkinta, jeigu koks nors Grifų Gūžtos mokinys užtrauks gėdą mokyklai.

Suskambo varpas, visi subruzdavo, krovėsi kuprines ir dėjosi ant pečių. Per triukšmą profesorė Makgonagal pašaukė:

- Poteri, prašom ateiti...

Pamanęs, kad gaus už begalvę guminę menkę, Haris niūriai nucimpino prie stalo.

Profesorė Makgonagal palaukė, kol visi kiti išeis, ir tarė:

- Poteri, čempionai turės būti su partnerėmis...

- Kokiomis partnerėmis? - paklausė Haris.

Profesorė įitariai dėbelėję į jį, tarsi jis būtų mėginęs iš jos pasišaipyti.

- Kalėdų balius partnerėmis, - šaltai paaiškino ji. - *Šokių partnerėmis.*

Hariui atšalo viduriai.

- Šokių partnerėmis? - Jis pajuto, kaip rausta. - Bet aš nešoku, - skubiai pridūrė.

- Ir dar kaip šoki, - irzliai pasakė profesorė. - Klausyk, ką aš sakau. Tradiciškai balių pradeda čempionai su partnerėmis.

Haris staiga įsivaizdavo save su cilindru ir fraku, o šalia mergaitę suknele su raukiniais, kokią per dėdės pobūvius darbe visada vilkėdavo teta Petunija.

- Aš nemoku šokti.

- Tokia tradicija, - nukirto profesorė. - Esi Hogvartso čempionas, todėl darysi tai, ko iš tavęs, kaip mokyklos atstovo, tikimasi. Taigi pasistenk susirasti partnerę, Poteri.

- Bet aš... aš ne...
- Girdėjai, Poteri? - griežtai užbaigė profesorė Makgonagal.

*

Prieš savaitę Haris būtų pasakęs, kad susirasti šokių partnerę - gryną juoką, čia tau ne dvikova su Vengrijos ragauodegiu. Tačiau dabar, kai slibiną įveikė ir turi pakviesti į šokius mergaitę, atrodo geriau dar kartą susigrumti su ragauodegiu.

Nė vienais metais šitiek mokinių neužsirašydavo per Kalėdas likti Hogvartse. Pats visada likdavo, nes kitaip būtų tekę grįžti į Ligustrų gatvę, tačiau iki tol jis būdavo tarp mažumos. Tačiau šiemet, atrodo, lieka visi ketvirtakursiai ir vyresni, ir visi jie, Hario įsitikinimu, buvo apsėsti būsimojo baltiaus - bent jau mergaitės. Nuostabu, kokią daugybę mergaičių turi Hogvartsas, lig tol Haris šito net nepastebėjo. Mergaičių, kikenančių ir šnibždančių koridoriuose, mergaičių, linksmi spygaujančių pro šalį praeinant berniukams, mergaičių, sujaudintais balsais aptarinėjančių, kuo kuri pasipuoš Kalėdų vakarą...

- Kodėl jos amžinai vaikšto pulkais? - paklausė Haris Ronį, kai pro šalį praėjo būrelis krizenančių ir į Harį spoksančių mergaičių. - Kokiu būdu žmogus gali vieną jų atskirti ir pakviesti?

- Gal su kilpavirve? - pasiūlė Ronis. - Ar jau numanai, ką kalbinsi?

Haris neatsakė. Puikiai žinojo, ką norėtų kviesti, bet įveikti baimę - kas kita... Čo buvo vienais metais vyresnė; labai graži; puiki kvidičininė, be to, nepaprastai visų mėgstama.

Ronis, regis, suprato, kas dedasi Hario galvoje.

- Klausyk, be vargo ją pasikviesi. Juk esi čempionas. Įveikęs Vengrijos ragauodegį. Žinok, prie tavęs išsirikiuos eilė.

Neseniai atgaivintos draugystės vardan Ronis stengėsi paslėpti kartėlį. Be to, Hario nuostabai, jis pasirodė visiškai teisus.

Jau kitą dieną garbanota trečiakursė iš Švilpynės, su kuria Haris gyvenime nebuvo kalbėjęs, pakvietė jį į balių. Haris taip apstulbo, kad iš-

poškino „ne“ nespėjęs net pagalvoti. Mergaitė nupėdino šalin gerokai užsigavusi, o Haris visą magijos istorijos pamoką gavo kęsti Dino, Semo ir Ronio patyčias dėl jos. Kitą dieną jį pakvietė dar dvi, viena antrakursė, kita (jo siaubui) penktakursė, atrodanti taip, tarsi galėtų duoti jam į ausį, jeigu jis atsisakys.

- Ta visai nieko, - pasakė Ronis, baigęs kvatotis.

- Ji už mane visa galva aukštesnė, - atšovė Haris. - Įsivaizduok, kaip atrodyčiau su ja šokdamas.

Jis negalėjo pamiršti Hermionos žodžių apie Krumą. „Joms patinka tik todėl, kad yra įžymus!“ Haris abejojo, ar kuri nors mergaitė iš kvietusiųjų būtų norėjusi eiti su juo į balių, jeigu jis nebūtų mokyklos čempionas. Tada pagalvojo, ar jam tai rūpėtų, jeigu jį pakviestų Čo.

Apskritai, turėjo pripažinti Haris, nors ateityje grėsė pareiga pradėti balių, po pirmosios turnyro užduoties gyvenimas iš pagrindų pasitaisė. Koridoriuose nebegirdėdavo tiek pašaipų; jis įtarė, jog tai Sedriko nuopelnas: turbūt atsidėkodamas už tai, kad Haris jam pasakė apie slibinus, Sedrikas tikriausiai liepė „švilpinukams“ atstoti nuo jo. Be to, aplinkui nebešmėžavo tiek *REMK SEDRIKĄ DIGORĮ* ženkliukų. Drakas Smirdžius, aišku, kiekviena proga jam citavo Ritos Nepasėdos straipsnį, bet iš to klausytojai vis mažiau juokėsi. Prie viso gerumo prisidėjo ir tai, kad „Magijos žiniose“ nepasirodė jokio straipsnio apie Hagridą.

- Jeigu norite žinoti, jos nelabai domino magiškieji gyvūnai, - pasakė Hagridas, kai Haris, Ronis ir Hermiona paklausė, kaip pavyko interviu su Rita Nepasėda per paskutinę tą semestrą magiškųjų gyvūnų priežiūros pamoką. Jie nuoširdžiai apsidžiaugė, kad Hagridas tiesiogiai nebeužsiima su Pliurziais, ir dabar, susėdę už trobelės užuovėjoj prie lentinio stalo, ruošė naują maisto derinį, kuriuo Pliurziai susigundyti.

- Ji norėjo kalbėtis tik apie tave, Hari, - tyliai porino Hagridas. - Na, aš jai pasakiau, kad mudu draugai nuo tos dienos, kai tave pasiėmiau iš

Durslių. - „Ir per ketverius metus nė karto nereikėjo jo barti? - klausė ji. - Per pamokas nė sykio neiškrėtė šunybės?“ Atsakiau, kad ne, ir ji atrodė labai nepatenkinta. Man pasirodė, ji norėjo išgirsti, jog tu esi siaubingas, Hari.

- Aišku, norėjo, - tarstelėjo Haris, mesdamas į didelį metalo dubenį saują slibino kepenų gabaliukų, ir paėmė peilį ketindamas dar papjaustyti. - Ji juk negali ištiesai rašyti, koks aš didvyriškas vaikas, pabodo.

- Jai reikia naujo požiūrio, - išmintingai nutarė Ronis, lupantis salamandrų kiaušinius. - Ji tikėjosi iš tavęs išgirsti, kad Haris yra nusikaltėlis maniakas.

- Tačiau jis nėra! - pasibaisėjo Hagridas.

- Reikėjo jai imti interviu iš Sneipo, - niūriai tarė Haris. - Jis jau mane pašlovintų. *Poteris laužo taisykles nuo pat pirmos dienos šioje mokykloje...*

- Šitaip jis sakė? - paklausė Hagridas, Roniui ir Hermionai juokiantis. - Na, gal ir esi sulaužęs vieną kitą taisyklę, bet iš tikrųjų esi geras mokinyš, tiesa?

- Ačiū, Hagridai, - nusišypsojo Haris.

- Ar ateisi į Kalėdų balių, Hagridai? - paklausė Ronis.

- Gal ir užsiksiu, - subambėjo Hagridas. - Tikriausiai bus smagu, ką? Atrodo, pradėsi šokius, Hari? Ką vediesi į balių?

- Kol kas nieko, - atsakė Haris ir pajuto, kaip vėl užrausta. Hagridas nebekamantinėjo.

Paskutinė semestro savaitė kasdien darėsi vis audringesnė. Visur sklandė gandai apie Kalėdų balių, nors Haris puse jų netikėjo - pavyzdžiui, kad profesorius Dumbldoras iš madam Rosmertos nupirkęs aštuonis šimtus statinių midaus. Tiesa pasirodė tai, kad jis užsakęs „Lemties deivių“ pasirodymą. Kokios iš tiesų tos „Lemties deivės“, Haris nežinojo, nes niekad nebuvo girdėjęs burtų pasaulio radijo, tačiau iš to, kaip karštai aptarinėjo žinią tie, kurie augo klausydamiesi MRT (Magijos radijo tinklo), suprato, jog tai labai garsi popmuzikos grupė.

Kai kurie mokytojai, pavyzdžiui, mažiukas profesorius Flitvikas, nebesistengė jiems kimšti į galvas žinių, kai tos galvos pramuštos visai kuo kitu; trečiadienį per savo pamoką jis leido jiems žaisti visokius žaidimus, o pats per tą laiką vis gyrė Hari, kokius puikius Šaukiamuosius kerus panaudojęs per pirmąją Burtų trikovės turnyro užduotį. Kiti mokytojai nebuvo tokie dosnūs. Tarkime, profesoriaus Binso niekas neatplėš nuo jo užrašų apie goblinų sukilimus; jeigu jau net sava mirtis jam nesukliudė mokytojauti, toks menkniekis kaip Kalėdos - ne kliūtis. Neįtikėtina, kaip netgi kruvinus ir baisius goblinų sukilimus jis sugebėdavo paversti tokia pačia nuobodybe kaip Persio ataskaita apie katilų dugnus. Profesorė Makgonagal ir Rukna priversdavo dirbti iki paskutinės pamokos sekundės, o kad Sneipas leistų jiems žaisti, buvo ne didesnė tikimybė, negu kad jis išsūnytų Hari. Priekabiai varstydamas visus akimis, jis pranešė, kad paskutinę semestro pamoką bus priešnuodžių testas.

- Nenaudėlis, - tą vakarą pasiskundė Ronis bendrajame kambaryje. - Paskutinę dieną testas! Kalnais kontrolinių prieš atostogas gadinti nuotaiką!

- Hm... Nepasakyčiau, kad pats labai persidirbtum, ką? - paklausė Hermiona, žvelgdama į jį per nuodų ir vaistų užrašų viršų. Iš savo Sproginėjančių kortų malkos Ronis statė pilį - daug įdomiau nei iš Žiobarų kortų, mat jo pilis bet kurią akimirką galėjo išlėkti į orą.

- Kalėdos, Hermiona, - tingiai tarstelėjo Haris; krėsle prie židinio jis gal dešimtą kartą skaitė „Skraidant su „Patrankomis““.

Hermiona ir į jį piktai dėbelėjo.

- Net jeigu nenori mokytis priešnuodžių, Hari, manyčiau, kad gali rasti rimtesnį užsiėmimą!

- Pavyzdžiui? - burbtelėjo Haris, žiūrėdamas, kaip „Patrankų“ Džo Dženkinsas paleido Muštuką į „Velnių pilies šikšnosparnių“ puolėją.

- O tas kiaušinis! - sušnypštė Hermiona.

- Liaukis, Hermiona, turiu laiko iki vasario dvidešimt ketvirtos.

Tą aukso kiaušinį jis pasidėjo į lagaminą ir nebuvo jo atidaręs nuo pat pirmosios užduoties šventimo. Ką gi, yra dar du su puse mėnesio iki to laiko, kai jam reikės žinoti, ką reiškia tasai šaižus rėkimas.

- O jeigu prireiks kelių savačių mįslei atspėti! - nepasidavė Hermiona. - Atrodysi tikras kvailys, jeigu visi žinos kitą užduotį, o tu - ne!

- Neėsk jo, Hermiona, jis nusipelnė poilsio, - įsiterpė Ronis. Jis uždėjo ant savo statinio viršaus paskutines dvi kortas, ir pilis sprogo apsvilindama jam antakius.

- Gražiai atrodai, Roni... Tiks prie tavo šventinio apsiausto.

Tai buvo Fredis ir Džordžas. Jie susėdo prie stalo šalia Hario, Ronio ir Hermionos, o Ronis apsičiupinėjo, ar nelabai nukentėjęs.

- Roni, gal paskolintum Kiaulialiūkinę? - paklausė Džordžas.

- Ne, ji išskridusi su laišku, - pasakė Ronis. - O kam reikia?

- Džordžas nori ją pakviesti į balių, - nusišaipė Fredis.

- Todėl, kad ir mes norime pasiųsti laišką, neišmanėli, - atkirto Džordžas.

- Kam gi jūs taip rašote? - susidomėjo Ronis.

- Nekišk nosies, Roni, nes ir tą tau nudeginsiu, - pagrasino Fredis burtų lazdele. - Na, kavalieriai, ar jau turite baliui poras?

- Ne, - murmtelėjo Ronis.

- Verčiau pasiskubink, brolau, nes visos gerosios bus tuoj išgraibstytos, - pamokė Fredis.

- O su kuo pats eisi? - paklausė Ronis.

- Su Andželina, - nė nemirktelėjęs atsakė Fredis.

- Ką? - apstulbo Ronis. - Jau ją pakvietei?

- Teisinga pastaba, - tarė Fredis. Atsisukęs per visą kambarį užriko: - Ei, Andželina!

Andželina, prie židinio plepėjusi su Alisija Verpstuku, atsigrėžė į jį. - Ko?

- Nori su manim eit į balių?

Andželina kritiškai nužvelgė Fredį.

- Gerai, eisiu, - atsakė ir vėl nosisukusi toliau plepėjo su Alisija.
- Matot? - pasipūtė Fredis. - Jokio vargo. - Jis atsistojo ir žiovaudamas pasakė: - Einam, Džordžai, pasiimsim kokią mokyklos pelėdą...
- Ir juodu išėjo. Ronis, nustojęs čiupinėti antakius ir smilkstančią kortų krūvą, pažvelgė į Hari.
- Žinai, laikas imtis veiksmų... Ką nors kviesti. Gerai Fredis sako. Pas-kui liks kokios trolės.
- Atsiprašau, kas, kas? - supurkštė Hermiona.
- Na, supranti... - gūžtelėjo Ronis, - verčiau eiti vienam negu su... kad ir su Eloiza Mašalaite.
- Ji beveik nebeturi spuogų - ir labai miela!
- Nosis kreiva, - pareiškė Ronis.
- Ak šitaip... - pasišiaušė Hermiona. - Vadinasi, vestumėtės gražuolę, nors ji būtų visiškai nepakenčiamo būdo?
- Hm... kažkas panašaus, - sutiko Ronis.
- Einu miegot, - metė Hermiona ir nieko nebetarusi nudrožė prie laiptų į miegamuosius.

*

Hogvartso darbuotojai, rodydami nemąžtantį norą stebinti svečius iš Bio-betonso ir Durmštrango, per šias Kalėdas berods pasiryžo priblokšti Hogvartso gražumu. Tokių nuostabių puošmenų Haris dar nebuvo matęs. Marmuro laiptų turėklai buvo nukabinėti netirpstančiais ledokšniais; įprastines dvylika eglių didžiojoje salėje puošė visokiausios grožybės: nuo spindinčių bugienio uogų iki gyvų, ūkaujančių aukso pelėdų, o visi šarvai koridoriuose buvo užburti ir praeinant žmogui užtraukdavo kokią nors Kalėdų giesmę. Fantastika, kai tuščias šalmas, nors ir nemokėdamas pusės žodžių, užgiedodavo „Bėkit, bėkit, piemenėliai“. Keletą kartų ūkvedžiui Filčui prisiėjo iš šarvų ištraukti Akilandą: ten įlindęs jis įterpdavo savo kūrybos žodžius, labai negražius.

Haris vis dar nepakvietė Čo į balių. Abu su Roniu jau rimtai nervinosi, nors, kaip pabrėžė Haris, Ronis be partnerės atrodytų ne taip kvailai, o Hariui su kitais čempionais juk reikės pradėti šokius.

- Ką gi, dar yra Vaitoklė Mirta, - niūriai tarė jis, prisiminęs šmėklą, kuri vaidendavosi trečio aukšto mergaičių tualetuose.

- Hari, reikia sukąsti dantis ir imtis šito reikalo, - penktadienio rytą pasakė Ronis tokiu balsu, lyg jie būtų planavę šturmuoti neįveikiamą tvirtovę. - Šį vakarą grįžtam į bendrąją kambarį su šokių partnerėmis, sutarta?

- Na, gerai... - burbtelėjo Haris.

Tačiau tą dieną kai tik išvydavo Čo, - per pertrauką, paskui per pietus, vėliau sutiko eidamas į magijos istorijos pamoką, - ją supo draugės. Po galais, ar ji niekur nevaikšto viena? Gal patykoti einančios į tualetą? Bet ne - net ir ten ją berods lydi keletas mergaičių. Vis dėlto jeigu greitai jos nepakvies, tą būtinai padarys kas nors kitas.

Per Sneipo priešnuodžių kontrolinį buvo sunku susikaupti, todėl pamiršo į mišinį įdėti svarbiausios dalies - bezoarinio akmens, taigi gavo žemiausią pažymį. Jam tai buvo nė motais - kaupė drąsą būsimam žygiui. Suskambėjus varpui, jis griebė kuprinę ir nudūmė prie požemio durų.

- Pasimatysim per vakarienę, - metė Roniui su Hermiona ir nukūrė laiptais į viršų.

Reikės paprašyti Čo, kad sutiktų su juo pasikalbėti akis į akį, ir tiek... Prisigrūdusiais mokinių koridoriais jis nuskubėjo visur jos žiūrėdamas ir (daug greičiau, negu tikėjosi) pamatė išeinančią iš apsigynimo nuo juodosios magijos pamokos.

- Aa... Čo? Ar galima pasišnekėti?

Kikenimą reikėtų uždrausti, piktai pamanė Haris, kai visos mergaitės aplink ėmė krizenti.

- Gerai, - tarė ji ir paėjo tolyn, kad draugės negirdėtų.

Haris atsigręžė į ją. Skrandyje užtelėjo banga, lyg lipdamas laiptais būtų praleidęs pakopą.

- Eee... - išspaudė jis. Neįstengs pakviesti. Niekaip. Tačiau reikia. Čo stovėjo nustebusi ir žiūrėjo į jį.

Žodžiai išsiveržė Hariui nespėjus susigaudyti.

- Norisumanbalių?

- Ką sakei?

- Ar nori... ar nori su manim eiti į balių? - aiškiai pasakė Haris. Kodėl kaip tik dabar reikia užrausti? Kodėl?

- O! - paraudo ir Čo. - Oi, Hari, man tikrai labai gaila. - Ir atrodė, kad gaila. - Esu jau kitam prižadėjusi.

- Ooo...

Keista - prieš valandėlę viduriai raitėsi tartum gyvatės, bet staiga pasirodė, kad jų išvis nebėra.

- O, nieko tokio.

- Tikrai atsiprašau, - dar pasakė ji.

- Nieko nieko, - tarė Haris.

Juodu stovėjo žvelgdami į kits kitą, ir staiga Čo prabilo: - Ką gi...

- Taigi, - murmtelėjo Haris.

- Na, iki, - pasakė Čo, visa dar užkaitusi. Ir nuėjo.

Haris nesusilaikė nesusukęs:

- Su kuo tu eini?

- O... su Sedriku. Sedriku Digoriu.

- Na, ką gi...

Viduriai vėl grįžo į vietą. Tarsi pripildyti švino.

Visai pamiršęs vakarienę, Haris lėtai grįžo į Grifų Gūžtos bokštą. Ausyse tebeskambėjo Čo balsas. „Su Sedriku. Sedriku Digoriu“. Jau buvo pradėjęs mėgti Sedriką - nepaisant to, kad jis vieną kartą jį nugalėjo per kvidičo rungtynes ir buvo gražuolis, ir populiarus, ir mėgstamiausias iš visų čempionų. Staiga dabar jam toptelėjo, kad Sedrikas yra nie-

kam tikęs berniūkštis, kurio smegenų neužtektų kiaušinio taurelei užpildyti.

- Žaltvykslė, - be ūpo burbtelėjo jis Storulei - vakar buvo pakeistas slaptažodis.

- Taip, iš tiesų, vaike! - suburkavo ji, pasitaisydama savo naują plaukų juostelę iš blizgučių ir pasviro į priekį jo praleisti.

Bendrajame kambaryje Haris apsižvalgė ir labai nustebo tolimiausiame kampe pamatęs Ronį papilkusiu veidu. Su juo sėdėjo Džinė ir tyliai kalbėjo tarsi ramindama jį.

- Kas yra, Roni? - paklausė Haris priėjęs.

Ronis pakėlė akis, pilnas aklo siaubo.

- Kodėl aš taip padariau? - nusiminęs tarė jis. - Nežinau, kas man pasidarė!

- O kas atsitiko? - nesuprato Haris.

- Jis... eee... ką tik pakvietė į balių Fler Delakur, - paaiškino Džinė. Ji vos tramdė šypseną, bet ramindama paglostė Roniui ranką.

- Ką?

- Nežinau, kas man užėjo! - sudejavo Ronis. - Ką aš sau galvojau? Aplink buvo pilna vaikų... aš išprotėjau... visi žiūrėjo! Ėjau pro šalį vestibulyje... ji stovėjo šnekėdama su Digoriu... ir man tiesiog išsprūdo - ėmiau ir pakviečiau!

Ronis suaimanavęs užsidengė rankomis veidą. Jis toliau vos suprantamai murmėjo:

- Ji pažiūrėjo į mane, lyg aš būčiau koks šliužas. Net neatsakė. Tada... nežinau... matyt, atsikvošėjau ir nubėgau.

- Ji pusiau Vela, - pasakė Haris. - Tavo tiesa - jos senelė buvo Vela. Tu niekuo nekaltas, dedu galvą, kadėjai pro šalį kaip tik tą minutę, kai ji paleido savo kerus į Digorį, ir tau jų kliuvo. Bet ji veltui gaišo laiką. Jis eina su Čo Čang.

Ronis pakėlė akis.

- Aš ką tik ją pakviečiau, - liūdnai tarė Haris, - ir ji pasakė.

Džinei šypseną lyg vėjas nupūtė.

- Kokia nesąmonė, - tarė Ronis, - mes vieni neturime poros, na, išskyrus Nevilį. Ei, atspėkit, ką jis kvietė! Hermioną!

- Ką? - net krūptelėjo Haris.

- Tikrai, aš žinau! - Pradėjęs juoktis, Ronis vėl atgavo veido spalvą. - Jis man pasisakė po Sneipo pamokos! Atseit ji jam visada tokia gera, padeda mokytis ir panašiai... Bet ji atsakė jau einanti su kažkuo. Cha! Išgraužk! Ji tik nenorėjo eiti su Neviliu... Supranti, kas gi norėtų?

- Nedrįšk! - subjuro Džinė. - Nesijuok...

Lyg tyčia pro angą įlipo Hermiona.

- Kodėl jūsų abiejų nebuvo vakarienės? - paklausė priėjusi.

- Todėl... Oi, nustokit juoktis, jūs abu...Todėl, kad juos atstatė į balių pakviestos mergaitės! - atsakė jai Džinė.

Ronis su Hariu užsičiaupė.

- Labai ačiū, Džine, - rūgščiai burbtelėjo Ronis.

- Visos gražuolės išgraibstytos, Roni? - kandžiai paklausė Hermiona. - Tačiau Eloiza Mašalaitė jau visai nieko, ką? Na, neabejoju, kad vis tiek rasi, kas eis su tavim.

Tačiau Ronis įsistebeilijo į Hermioną taip, tarsi būtų ją išvydęs visai kitokią.

- Hermiona, Nevilis teisus - tu ir esi mergaitė...

- Cha, iš visur gerai matoma, - dygiai atšovė ji.

- Tu gi gali eiti su kuriuo nors iš mūsų!

- Ne, negaliu.

- Liaukis, - nekantriai tarė Ronis, - mums reikia poros, atrodysime visai kvailai, jeigu vieni neturėsime, o visi kiti turės...

- Negaliu su jumis eiti, - parausdama tarė Hermiona, - nes jau esu kitam pažadėjusi.

- Ne, nesi! - netikėjo Ronis. - Taip sakei tik norėdama atsikratyti Nevilio!

- Nejaugi? - Hermionos akys grėsmingai žybtelėjo. - Vien todėl, kad tau, Roni, prireikė trejų metų pastebėti, nereiškia, kad niekas daugiau nemato, jog esu mergaitė!

Ronis išpūtė akis. Ir vėl išsišiepė.

- Gerai jau, gerai, žinome, kad esi mergaitė, - tarė. - Ar patenkinta? Dabar eisi?

- Aš jau sakiau! - labai piktai atkirto Hermiona. - Einu su kitu!

Ir ji išlėkė į miegamuosius.

- Meluoja, - tvirtino Ronis, nulydėdamas ją akimis.

- Ne, nemeluoja, - ramiai pasakė Džinė.

- Kas gi tada jis? - griežtai paklausė Ronis.

- Nesakysiu, jos reikalas.

- Na, ką gi, - baisiai suglumęs tarė Ronis, - padėtis darosi tikrai kvaila. Džinė, tu gali eiti su Hariu, o aš...

- Negaliu, - pasakė Džinė ir taipgi užraudo. - Aš... aš einu su Nevilu. Jis mane pakvietė Hermionai atsisakius, ir aš pamaniau... na... Kitaip išvis negalėčiau eiti, nes nesu ketvirtakursė. - Ji atrodė tokia nelaiminga. - Turbūt eisiu vakarienės.

Ir atsistojusi išlindo pro portreto angą. Ronis išvertė akis.

- Kas jas visas apsėdo?

Tačiau Haris pamatė, kaip pro angą įlindo Parvatė ir Levanda. Atėjo laikas veikti ryžtingai.

- Palauk čia, - liepė jis Roniui ir nudrožė tiesiai prie Parvatės.

- Parvate? Ar eisi su manim į balių?

Parvatė pašėlo krizenti. Susikišęs rankas į apsiausto kišenes, Haris laukė, kol ji nustos.

- Ką gi, gerai, - pasakė ji, tirštai užraudonydama.

- Ačiū, - su palengvėjimu padėkojo Haris. - Levanda, ar eisi su Roniu?

- Ji eina su Semu, - pasakė Parvatė, ir abi dar pikčiau ėmė krizenti.

Haris atsiduso.

- Ar nežinote, kas sutiktų eiti su Roniu? - tyliai, kad Ronis negirdėtų, paklausė.

- O kaip Hermiona Įkyrėlė? - savo ruožtu paklausė Parvatė.

- Ji jau eina su kažkuo.

Parvatė, regis, apstulbo.

- Oooo... Ir su kuo gi? - smalsiai paklausė.

- Nežinau, - gūžtelėjo Haris. - Tai kaip dėl Ronio?

- Naaa... - lėtai nutęsė Parvatė. - Galbūt mano sesuo galėtų... Žinai juk, Padma. Iš Varno Nago. Jeigu nori, paklausiu.

- Aha, būtų puiku, - pasakė Haris. - Pasakysi, ar sutiko, gerai?

Ir jis grįžo pas Ronį įsitikinęs, kad šitas balius nevertas tiek vargo ir nuoširdžiai tikėdamasis, kad Padmos Patil nosis per patį veido vidurį.

DVIDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS

Kalėdų balius

Nors ketvirtakursiai atostogoms buvo siaubingai apkrauti darbu, pasibaigus semestru Haris neturėjo nė mažiausio noro dirbti ir visą savaitę iki Kalėdų smagiai su visais tinginiavo. Grifų Gūžtos bokštas buvo prisikimšęs ne mažiau kaip ir mokslo dienomis ir netgi atrodė lyg truputiuką susitraukęs, kai jo gyventojai taip dūko. Fredžio ir Džordžo Kanarėlių pyragaičiai turėjo didelį pasisekimą, ir pirmosiomis atostogų dienomis visame bokšte kas nors, žiūrėk, jau ir eina plunksnuotas. Tačiau ilgainiui „grifiukai“ išmoko žiūrėti į maistą, kuriuo kas vaišina, labai įtariai, nes skanėsto viduje galėjo būti Kanarėlių pyragaitis. Fredis su Džordžu Hariui prisipažino, kad dirba prie naujo išradimo. Haris mintyse pasižadėjo niekada iš jų neimti nė traškučio. Dar nebuvo pamiršęs Dūdlio ir Toninio liežuvio iriso.

Pilį ir kiemą užklojo sniegas. Melsva Biobetonso karieta atrodė lyg didelis sušalęs moliūgas, pūpsantis šalia apledėjusios meduolinės trobelės - Hagrido namuko, o Durmštrango laivo liukų stiklai buvo užšalę, laivą virvės aptrauktos baltu šerkšnu. Namų elfai virtuvėje nėrėsi iš kailio gamindami sočius troškinius ir kvapius pudingus, ir tik Fler Delakur rasdavo dėl ko burbėti.

- Per daug sunkus tasai Hogvartso maistas, - išgirdo jie ją niurnant vieną vakarą, eidami paskui ją iš didžiosios salės (Ronis gaužėsi už Hario bijodamas, kad jo nepamatytų Fler). - Netilpsiu į savo išeiginius riūbus!

- Oi, kokia tragedija, - Fler išėjus į vestibulį, purkštelėjo Hermiona. - Toji tai jau nešasi, ką?

- Hermiona, su kuo tu eini į balių? - staiga paklausė Ronis.

Jis kasdien stengdavosi užklupti Hermioną šituo klausimu, kai ji mažiausiai tikėdavosi. Tačiau ji tik susiraukė ir atsakė:

- Nesakysiu, nes imtum šaipytis.

- Juokauji, Vizli? - atsiliepė už nugaros Smirdžius. - Nori pasakyti, kad *šitą* kas nors pakvietė į balių? Ilgadantę Purvakrauję?

Haris su Roniu žaibiškai atsisuko, bet Hermiona garsiai pasisveikino modama Smirdžiui per petį:

- Sveiki, profesoriau Rukna!

Smirdžius išbalo ir šoko atatupstas, paniškai žvalgydamasis Ruknos, bet tasai tebesėdėjo prie mokytojų stalo ir valgė troškinį.

- Esi bailus šeškelis, Smirdžiau, ką? - pašiepė jį Hermiona, ir visi trys juokdamiesi ėmė lipti laiptais.

- Hermiona, - tarė Ronis, šnairomis žiūrėdamas į ją ir staiga susiraukė: - Tavo dantys...

- Kas jiems yra? - metė ji.

- Žinai, kažkokie kitokie... Ką tik pastebėjau.

- Žinoma, kitokie. Nejau manei, kad laikysiu tas iltis, kuriomis mane apdovanojo Smirdžius?

- Ne, supranti, jie kitokie, negu buvo prieš tuos burtus. Jie visi... tiesūs ir... ir normalaus didumo.

Hermiona staiga valiūkiškai nusišypsojo, ir Haris taip pat pastebėjo: šypsena visai kitokia.

- Na... kai nuėjau pas madam Pomfri jų sutrumpinti, ji palaikė veidrodėlį ir liepė sustabdyti, kai dantys bus tokie, kaip buvo normaliai. O aš... leidau jai nuimti šiek tiek daugiau. - Ji dar plačiau išsišiepė. - Mama su tėčiu nebus labai patenkinti. Visą amžinybę mėginau juos įtikinti, kad leistų man pačiai pasitrumpinti dantis, bet jie norėjo, kad nešiočiau kabę. Supranti, jie - dantistai, nemano, kad dantys gali turėti ką bendra su magija... Žiūrėk! Parskrido Kiaulialiūkinė!

Ant ledokšniais išpuošto turėklo padūkusiai plakė sparneliais Ronio pelėdžiukė. Prie kojelės buvo pririštas pergamento ritinėlis. Mokiniai

juokdamiesi rodė į ją pirštais, o trečiakursių mergaičių grupelė sustojusios stebėjosi:

- Pažiūrėkit, kokia mažulytė pelėda! Argi ne gražutė?

- Plunksnuota kvaiša! - sušnypštė Ronis ir užbėgęs laiptais pagriebė Kiaulialiūkinę. - Laiškus reikia iš karto nešti adresatui, o ne visiems rodyti!

Kiaulialiūkinė laiminga suukė iškišusi galvytę iš Ronio saujos. Trečiakursės apstulbo.

- Ko čia vėpsot! - drėbė Ronis trečiakursėms, mojuodamas kumščiu, suspaudusiu Kiaulialiūkinę. Toji suukė dar laimingesnė. - Imk, Hari, - pusbalsiu tarė Ronis, kai pasipiktinusios mergaitės nuėjo. Jis nutraukė laišką nuo pelėdos kojelės, Haris jį įsikišo kišenėn, ir abu nuskubėjo į Grifų Gūžtą jo skaityti.

Bendrajame kambaryje visiems labiausiai rūpėjo, kaip nuleisti atostogų garą, o ne ką veikia kiti. Haris, Ronis ir Hermiona atsisėdo atokiau nuo visų, prie tamsaus lango, už kurio vis tirščiau krito sniegas, ir Haris perskaitė:

Mielas Hari,

Sveikinu tave įveikus ragauodegį. Nesvarbu, kas įdėjo tavo vardą į Taure, dabar tikrai nesijaučia laimingas! Jau norėjau pasiūlyti tau Konjunktivito kerus, nes akys - slibino silpniausia vieta...

- Krumas juos ir panaudojo! - sušnibždėjo Hermiona.

Tačiau tavo būdas pasirodė geresnis, aš esu pritrenktas. Vis dėlto, Hari, per daug nenusiramink. Atlikai tik pirmąjį užduotį. Tas, kas tave užrašė į turnyrą, dar turės daug galimybių tave pražudyti. Būk akylas - ypač netoliese esant mūsų kalbėtajam žmogui - ir stenkis išvengti bėdos.

Rašyk, aš noriu žinoti viską, jeigu mokykloje vyks kas nors neįprasta.

Sirijus

- Visai kaip Rukna, - tyliai tarė Haris, vėl įsikišdamas laišką į apsiaus-to kišenę. - Nuolatinis budrumas! Gali pamanyti, kad aš vaikštau užsi-merkęs ir daužausi į sienas...

- Bet jis rašo tiesą, - pasakė Hermiona. - Tau dar liko dvi užduotys. Tikrai turi užsiimti tuo kiaušiniu, išsiaiškinti, ką jis reiškia...

- Hermiona, jam dar liko baisybė laiko! - atšovė Ronis. - Nori sužaisti šachmatais, Hari?

- Gerai. - Pamatęs Hermionos žvilgsnį, Haris ėmė teisintis: - Klau-syk, kaip aš galėčiau tokiam triukšme susikaupti? Negirdėčiau net rik-smo, kurį skleidžia tas kiaušinis.

- Gal ir taip, - atsiduso Hermiona ir ėmė stebėti žaidimą. Partija bai-gėsi išpūdingu Ronio šachu ir matu, kuriame dalyvavo pašėlusiai narsūs pėstininkai ir labai smarkus rikis.

*

Kalėdų rytą Haris pabudo tarsi kumštelėtas. Nesuvokdamas, kas jį taip ūmiai prižadino, atsimerkė ir tamsoje pamatė į save spoksančias didžiu-les apskritas žalias akis. Jos buvo arti arti.

- Dobis! - suriko Haris, taip staigiai atšokdamas nuo elfo, kad vos ne-išgriuvo iš lovos. - Nereikia!

- Dobis atsiprašo, pone! - gailiai sucypė Dobis, ilgais savo pirštais už-sidengęs burną ir pasitraukdamas. - Dobis, pone, tik nori Hariui Pote-riui palinkėti linksmų Kalėdų ir įteikti dovanėlę. Haris Poteris sakė, jog Dobiui galima kada nors jį aplankyti!

- Gerai jau, - burbtelėjo Haris, alsuodamas tankiau negu paprastai. Širdis jau plakė normaliai. - Bet... bet ateityje bakstelėk man ar kaip, neprisikišk šitaip prie pat veido...

Haris atitraukė lovos užuolaidas, pasiėmė akinius nuo naktinio stalelio ir užsidėjo. Jo riktelėjimas prikėlė Ronį, Semą, Diną ir Nevilį. Apspangę ir susivėlę jie žiopsojo pro savo užuolaidų plyšius.

- Kas nors tave puolė, Hari? - mieguistu balsu paklausė Semas.

- Ne, čia Dobis, - sumurmėjo Haris. - Miegokit.

- Ne... Dovanos! - sušuko Semas, pamatęs kojūgaly krūvą paketų. Ronis, Dinas ir Nevilis taip pat nusprendė, kad jeigu jau pabudę, irgi gali atplėšti dovanas. Haris vėl atsisuko į Dobį, nerimastingai trepsintį šalia lovos, vis dar nusiminusį, kad suerzino Harį. Ant jo galvą dengiančio arbatinuko gaubto viršūnės buvo pririštas Kalėdų eglutės bumbulas.

- Ar Dobiui galima įteikti dovaną Hariui Poteriui? - nedrąsiai paklausė jis.

- Aišku, galima. Aaa... Aš irgi tau ką turiu.

Tai buvo melas: Dobiui jis nieko nenupirko, bet mikliai atidaręs lagaminą ištraukė baisiai išstamptas puskojines. Jos buvo seniausios ir prasčiausios, garstyčių spalvos, kadaise priklausiusios dėdei Vernonui. Taip išstamptos buvo todėl, kad Haris beveik metus jose laikė sugrūdęs savo Skundiklį. Ištraukęs prietaisą, puskojines įteikė Dobiui sakydamas:

- Atsiprašau, kad pamiršau suvynioti...

Tačiau Dobis buvo laimingas.

- Kojinaitės - Dobio mėgstamiausia apranga, pone! - sušuko jis, greit nusitraukdamas ne vienos poros savo kojinytes ir užsimovė dovanotąsias. - Dabar turėsiu septynias, pone... bet, pone... - išplėtė jis akis, užsimovęs puskojines, kurios siekė iki pat šortų. - Hari Poteri, parduotuvė apsiriko, davė tau dvi vienodas!

- Ajaj, Hari, kaipgi tu nepastebėjai! - išsišiepė Ronis savo lovoje, nuklotoje vyniojamuoju popieriumi. - Žinai, ką, Dobi? Eikš čia, imk šitas, tada galėsi sumaišyti. O štai tau megztinis.

Išvyniojęs jis sviedė Dobiui tamsiai mėlynas puskojines ir ponios Vizli atsiųstą savo darbo megztuką. Dobis nesitvėrė džiaugsmu.

- Ponas toks geras! - sukvykė apsiašarodamas ir žemai nusilenkė Roniui. - Dobis žinojo, kad ponas tikriausiai didelis burtininkas, nes yra geriausias Hario Poterio draugas, tačiau Dobis nežinojo, kad dar ir nepaprastai dosnus, taurus, nesavanaudiškas...

- Čia juk tiktai puskojinės, - sumurmėjo Ronis visai patenkintas. Jam paraudo ausys. - Oho, Hari... - Jis ką tik išvyniojo Hario dovaną - „Čadlio patrankos“ komandos kepurę. - Jėga! - Kepurę jis iškart užsidėjo.

Dobis pagaliau įteikė paketėlį Hariui, jame buvo - puskojinės.

- Dobis pats jas mezga! - laimingas pranešė elfas. - Vilną perka iš savo algos, pone!

Viena puskojinė buvo skaisčiai raudona, su šluotų raštu, kita - žalia, išmarginta Aukso Šmaukštais.

- Jos tikrai... tikrai... na, dėkui, Dobi, - pasakė Haris ir užsimovė jas.

Dobis iš laimės vėl apsiašarojo.

- Dobis jau turi eiti, pone, mes jau verdame Kalėdų vakarienę! - pasakė Dobis ir visiems pamojęs išsiskubino iš miegamojo.

Kitos Hario gautos dovanos buvo kur kas geresnės už nevienodas Dobio kojinytes - aišku, išskyrus Durslių, nes jie pasiekė visų laikų savo rekordą: atsiuntė vieni vieną popierinę nosinė. Haris pamanė, kad jie dar nepamiršo Toninio liežuvio iriso. Hermiona dovanojo knygą „Britanijos ir Airijos kvidičo komandos“, Ronis - pilną maišelį Smarvinių bombelių, Sirijus - patogų lenktinį peiliuką su įtaisais visiems užraktams atrakinti ir visiems mazgams atrišti. Hagridas atsiuntė didžiulę dėžę saldainių, tarp jų buvo Hario mėgstamiausi: Berti Bot visokio skonio pupe-lės, šokoladinės varlės, „Geriausia pučiamoji šalaputrių guma“ ir „Saldieji zvimbikai“. Aišku, buvo ir įprastinis ponios Vizli siuntinys: naujas megztinis (žalias, su slibino paveikslu priekyje - turbūt Čarlis jai papasakojo apie ragauodegį) ir didelis maišelis naminių pyragaičių su uogų ir vaisių įdaru.

Haris ir Ronis bendrajame kambaryje susitiko su Hermiona ir visi kartu nuėjo pusryčiauti. Visą rytą jie daugiausia buvo Grifų Gūžtos bokšte,

kur džiaugėsi gautomis dovanėlėmis, paskui grįžo į didžiąją salę pietauti; pietų buvo patiekta gal šimtas keptų kalakutų ir kalėdinių pudingų, be to, prie kiekvienos lėkštės gulėjo krūva stebuklingų papliaušų.

Popiet visi išėjo į kiemą. Sniegas buvo neliestas, tik į pilį ėjo gilios bridės - Biobetonso ir Durmštrango mokinių takas. Hermiona tik žiūrėjo, kaip Haris su Vizliais svaidosi sniego gniūžtėmis, bet pati prie žaidimo nesidėjo ir penktą valandą pareiškė grįžtanti į pilį rengtis baliui.

- Ką, tau reikės trijų valandų? - išsižiojo Ronis. Už žioplumą sumokėjo gaudamas į galva gniūžte, kurią paleido Džordžas. - Su kuo tu eini? - dar suriko Hermionai, bet ji tik pamojavo ir užbėgo akmeniniais laiptais į pilį.

Arbatogėrio nebuvo, nes į Kalėdų balių ėjo ir vaišės, taigi septintą valandą, kai pasidarė sunku nusitaikyti, draugai užbaigė sniego mūšį ir pardrožė į bendrąjį kambarį. Storulė sėdėjo savo rėmuose su bičiule Violeta iš apačios, abi buvo pakaušusios, paveikslo apačioje voliojosi tuščios saldainių su likeriu dėžutės.

- Šaltvykslė, o kaipgi! - sukikeno ji, kai jie ištare slaptažodį, ir pasilenkė jų įleisti.

Haris, Ronis, Semas, Dinas ir Nevilis miegamajame persirengė išėigniais drabužiais. Visi drovėjosi, labiausiai Ronis - tas pasibaisėjęs žvelgė į save aukštame veidrodyje. Niekaip nenuslėpsi, kad jo apsiaustas labai panėšėjo į suknelę. Beviltiškai mėgindamas suteikti drabužiui vyrišką vaizdą, rauktą apykaklę ir rankogalius užbūrė Kuklinamaisiais kerais. Kera suveikė - bent jau išnyko nėriniai, nors pavyko nelabai švariai: kraštai atrodė graudžiai apspurę.

- Vis dar nesuprantu, kaip abudu gavote gražiausias mergaites, - murmėjo Dinas, kai jie lipo žemyn.

- Kūno magnetizmas, - subambėjo Ronis, pašydamas iš rankogalių išlindusius siūlus.

Bendrasis kambarys atrodė keistai, mat margavo visokių spalvų drabužiais, o šiaip visi vilkėdavo juodais apsiaustais. Parvatė Hario laukė

laiptų apačioje. Atrodė išties labai gražutė ryškiai rožiniu apsiaustu, į ilgus tamsius plaukus įpynusi aukso giją, su aukso apyrankėmis. Haris apsidžiaugė, kad ji nekrizena.

- Eee... atrodai gražiai, - droviai tarė jis.

- Ačiū, - tarstelėjo ji. - Padma tavo pasitiks vestibulyje, - pasakė ji Roniui.

- Gerai. - Ronis apsižvalgė. - Kur Hermiona?

Parvatė gūžtelėjo.

- Lipam žemyn, Hari?

- Lipam. - Haris mielai būtų likęs bendrajame kambaryje. Fredis pamerkė jam, kai jis lindo pro portreto angą.

Vestibulyje irgi buvo pilna mokinių, visi malėsi laukdami aštuonių, kai atsivers didžiosios salės durys. Tie, kurių partneriai ar partnerės buvo iš kitų koledžų, spraudėsi per minią jų ieškodami. Parvatė susirado seserį Padmą ir nuvedė ją prie Hario ir Ronio.

- Labas, - tarė Padma. Su turkio spalvos apsiaustu atrodė tokia pat graži kaip Parvatė. Tačiau, regis, per daug neapsidžiaugė į porą gavusi Ronį; jos tamsios akys, nužvelgdamos jį, stabtelėjo prie apspurusios apykaklės ir rankogalių.

- Labas, - atsakė Ronis, nežiūrėdamas į ją, bet dairydamasis po vestibulį. - O ne...

Jis sulenkė kelius slėpdamasis už Hario, mat pro šalį praplaukė Fler Delakur, neįtikėtinai graži su savo sidabriškai pilku apsiaustu. Ją lydėjo Varno Nago kvidičo komandos kapitonas Rodžeris Deivisas. Jiems dingus, Ronis vėl atsistojo tiesiai ir įsispoksojo į tolį.

- Kurgi Hermiona? - vėl paklausė.

Iš savo bendrojo kambario požemyje išlipo „klastuolių“ grupelė. Pirmas žengė Smirdžius, apsitaisęs juodo aksomo apsiaustu su stačia apykakle, kuri, Hario įsitikinimu, darė jį panašų į dvasininką. Jam į ranką buvo įsikibusi Pensė Parkinson blyškiai rausvu apsiaustu, visu apsiūtu

nėriniais. Gyls su Niurzga vilkėjo žaliai. Abudu buvo panašūs į apsamojusias uolas. Hario džiaugsmui, nė katras neturėjo poros.

Atsivėrė ažuolinės lauko durys, atsigręžę visi pamatė įžengiant Durmštrango mokinius su profesoriumi Karkarovu. Krumas žengė pirmas su dailia Hariui nepažįstama mergaite mėlynu apsiaustu. Per jų galvas jis išvydo, kad vejų plotas priešais pilį paverstas grota, kurią skaisčiai apšvietė žaltvykslės - fėjų žiburėliai, taigi šimtai gyvų fėjų sėdėjo burtų sukurtuose rožių krūmuose arba skrajojo viršum Kalėdų Senelio ir jo elnio skulptūrų.

Staiga profesorės Makgonagal balsas sušuko:

- Čempionai, ateikite čia!

Parvatė šypsodama pasitaisė apyrankes; jie trumpam atsisveikino su Roniu ir Padma ir nuėjo per plojančią minią. Profesorė Makgonagal, pasipuošusi apsiaustu raudonais langais, ir su bjauroku usnių vainiku, juosiančiu kepurės kraštą, čempionams liepė palaukti prie durų, o visi kiti sugarmėjo vidun. Visiems susėdus jie turės įžygiuoti iškilmingai. Fler Delakur ir Rodžeris Deivisas atsistojo arčiausiai durų. Deivisas buvo toks apstulbęs, kad jam nusišypsojo laimė gauti partnere Fler, jog akių nuo jos negalėjo atplėšti. Sedrikas su Čo buvo šalia Hario. Jis nusuko akis, kad nereikėtų jų kalbinti. Ir pasižiūrėjo į mergaitę šalia Krumo. Jam atvėpo žiauna.

Tai buvo Hermiona.

Ir visai nepanaši į Hermioną. Kažką buvo padariusi savo plaukams: jie nebestirksojo pasišiaušę į visas puses, o gulėjo glotnūs ir spindintys, ant pakaušio sudėti į elegantišką kuodą. Jos apsiaustas buvo iš plevenančio žiemų melsvumo audinio. Ir laikėsi ji kitaip - o gal taip atrodė todėl, kad netempė kuprinės su kokia dvidešimčia knygų. Ir ji šypsojosi - tiesa, nervingai, tačiau kaip niekad buvo matyti, kad jos priekiniai dantys kur kas trumpesni. Ir kaip jis anksčiau nepastebėjo...

- Labas, Hari! - tarė ji. - Labas, Parvate!

Parvatė žvelgė į Hermioną su atšiauria nuostaba. Ir ne ji viena: kai atsivėrė didžiosios salės durys, vidun stypinantis Krumo gerbėjų būrelis iš bibliotekos perliejo ją didžiausios paniekos žvilgsniu. Eidama į salę su Smirdžiumi, Pensė Parkinson net išsižiojo, o tas net nerado žodžio jai užgauti. Tačiau Ronis nudrožė pro ją net nesiteikdamas žvilgtelėti.

Visiems salėje susėdus, profesorė Makgonagal čempionams su partnerėmis liepė susirikiuoti ir eiti paskui ją. Jie taip ir padarė. Visi ėmė ploti, kai jie įžengę pasuko prie didelio apskrito stalo salės gale, kur sėdėjo teisėjai.

Sienas dengė spindintis sidabrinis šerkšnas, žvaigždėtas juodas lubas puošė šimtai sukryžiuotų gebenių ir amalų girliandų. Koledžų stalų nebebuvo, vietoj jų stovėjo apie šimtą mažų staliukų, ant kurių švietė žibintai, prie kiekvieno sėdėjo apie tuziną žmonių.

Haris tik žiūrėjo, kad nesukluptų. Parvatei, rodos, buvo smagu: ji šypsojosi visiems aplinkui, vairuodama Harį tokia tvirta ranka, kad jis pasijuto lyg šunelis, šeiminkės vedžiojamas parodoje. Artindamasis prie teisėjų stalo, jis pamatė Ronį su Padma. Ronis prisimerkęs sekė žvilgsniu praeinančią Hermioną. Padma sėdėjo rūškana.

Čempionams priėjus, Dumbldoras laimingas nusišypsojo, tačiau Karkarovo išraiška stebėtinai panėšėjo į Ronio, kai tas žiūrėjo į Krumą su Hermiona. Ludas Maišinis, šįvakar pasipuošęs purpuriniu apsiaustu su geltonomis žvaigždėmis, plojo karštai kaip ir visi mokiniai. Madam Maksima, savo įprastinę juodo atlaso uniformą pakeitusi šviesiai violetine suknia, mandagiai plekšnojo. Tačiau pono Susitraukėlio, staiga suvokė Haris, nebuvo. Penktoje kėdėje sėdėjo Persis Vizlis.

Čempionams su poromis sustojus priešais stalą, Persis atitraukė kėdę šalia savęs ir primygtinai pažiūrėjo į Harį. Supratęs užuominą, Haris atsisėdo greta Persio, pasidabinusio naujutėlaičiu tamsiai mėlynu šventiniu apsiaustu ir labai išdidžia išraiška.

- Mane paaukštino, - Hariui nespėjus nė paklausti, pasigyrė Persis tokiu balsu, lyg būtų buvęs išrinktas mažų mažiausia Visatos valdovu. - Dabar esu asmeninis pono Susitraukėlio padėjėjas ir šiandien jam atstovauju.

- Kodėl jo paties nėra? - paklausė Haris. Nejautė nė mažiausio noro per visą vakarienę klausytis paskaitos apie katilų dugnus.

- Deja, ponas Susitraukėlis negaluoja, galima sakyti, netgi serga. Prasitai jautėsi nuo pat pasaulio kvidičo čempionato. Ir nenuostabu - persidirbo. Juk nebe jaunikaitis, nors protas šviesus kaip visada. Tačiau pasaulio čempionatas tiesiog sužlugdė visą ministeriją, be to, ponas Susitraukėlis patyrė didelį asmeninį sukrėtimą dėl tos savo namų elfės, Blinkės ar kaip. Be abejo, jis ją tuoj pat atleido, bet... kaip jau sakiau, jaunyn jis neina, jam reikia priežiūros, o elfės nebelikus, manau, jis neteko daugelio namų patogumų. Paskui turėjome rengti turnyrą ir užglostyti čempionato padarinius, visa laiką aplink zvimbiant tai nenaudėlei Ritai Nepasėdai. Ne, drauguži, jis tikrai nusipelnė ramių Kalėdų. Tik džiaugiuosi, jog suprato, kad yra žmogus, kuriuo jis gali pasikliauti ir pasiūsti vietoj savęs.

Hariui knietėjo paklausti, ar ponas Susitraukėlis liovėsi Persį vadinti Veterbio pavarde, bet susilaikė.

Tviskančios aukso lėkštės tebebuvo tuščios, bet priešais gulėjo mažyčiai valgiaraščiai. Haris neryžtingai paėmė savąjį ir apsižvalgė - padavėjų nematyti. Tačiau Dumbldoras labai atidžiai išnagrinėjo valgiaraštį ir savo lėkštei aiškiai pasakė:

- Kiaulienos žlėgtainių!

Ir lėkštėje atsirado kiaulienos žlėgtainiai. Jo pavyzdžiu ir visi kiti šitaip užsisakė patiekalus. Haris dirstelėjo į Hermioną: kaipgi jai patinka šis naujas ir gan sudėtingas vakarieniavimo būdas, - aišku, kad namų elfams dar prisideda darbo? - bet šį sykį Hermionai berods nerūpėjo EGGD. Užsikalbėjusi su Krumu, beveik nepastebėjo, ką valganti. Tik da-

bar Haris suvokė iki tol lyg ir negirdėjęs Krumo kalbant, tačiau dabar jis kalbėjo, ir netgi labai karštai.

- Na, mes irgi turime pylį, tik ne tokią dydele ir patogią kaip jūsų, - pasakojo jis Hermionai. - Ji vos penkių aukštų, židiniai užkuriami tik magijos tikslais. Bet kiemas dar didesnis negu čia, tik iš to maža džiaugsmo, nes žiemą anksty sutemsta. V-vasarą mes kasdien skraidome virš ežerų ir kalnų...

- Najau, najau, Viktorai! - nusijuokė Karkarovas, tačiau juokas nepalietė šaltų jo akių. - Šiukštu neprasitark ko nors daugiau, nes tavo žavioji draugė netrukus jau žinos, kur tiksliai mūsų ieškoti.

Dumbladoras šyptelėjo, jo akys valiūkiškai suspindo.

- Igori, visas tas slaptumas... galima pamanyti, kad jūs nepageidaujate svečių.

- Žinote, Dumbladorai, - plačiai iššiepė savo pageltusius dantis Karkarovas, - mes juk visi saugome savo valdas, ar ne? Argi mes pavydžiai neginame mums patikėtų mokslo rūmų? Ar esame neteisūs didžiųjų miesi, kad vieninteliai žinome savo mokyklos paslaptis, ar neteisūs, kad jas giname?

- O, man ir į galvą neateitų girtis, kad žinau visas Hogvartso paslaptis, - draugiškai tarė Dumbladoras. - Tik šį rytą, pavyzdžiui, eidamas į tualetą, pasukau ne ton pusėn ir atsidūriau lig tol nematytame labai gražių proporcijų kambaryje, kuriame buvo išdėliota išties įspūdinga naktipuodžių kolekcija. Kai paskui grįžau norėdamas geriau patyrinėti kambarį, jis jau buvo dingęs. Tačiau dabar visą laiką turėsiu jį galvoje. Galbūt jis pasiekiamas tik pusę šešių ryto. O gal pasirodo tik šviečiant mėnulio delčiai - arba kai ieškančiajam vos belaiko pūslė.

Haris prunkstelėjo į guliašo lėkštę. Persis susiraukė, bet Haris galėjo prisiekti, kad Dumbladoras jam lengvai mirktelėjo.

Tuo tarpu Fler Delakur Rodžeriui Deivisui peikė Hogvartso šventines puošmenas.

- Gyvas niekas, - su panieka tarė ji, apžvelgdama žėrinčias salės sienas. - Biobetonse per Kalėdas valgomojoje salėje stovi ledo skulptūros. Aišku, netirpios... Jos spindi lyg deimantai. Ir vaišės būna nuostabios. O kai valgom, serenadas dainuoja undinių chorai. Koridoriuose nestovi tokie kliaikūs šarvai, o jeigu į pilį įsismelktų poltergeistas, va *šitaip* būtų sutvarkytas. - Ir ji nekantriai pliaukštelėjo delnu į stalą.

Rodžeris Deivisas klausėsi jos kaip apkerėtas, vis nepataikydamas šakute į burną. Hariui pasirodė, jog jis taip spokso į Fler, kad nebesupranta, ką ji sako.

- Visiškai teisingai, - skubiai pritarė jis ir, mėgdžiodamas Fler, pats tvojo delnu per stalą. - Šitaip. Aha.

Haris apsidairė po salę. Prie kitų mokytojų stalo sėdėjo ir Hagridas, vėl apsirengęs savo baisiuoju rudu kostiumu, ir spoksojo į teisėjų stalą. Hariui žiūrint, jis pamojo, atsikusęs Haris pamatė, kaip madam Maksima irgi pamojavo. Žvakių šviesoje sublizgo jos opalai.

Hermiona mokė Krumą tarti jos vardą, mat jis sakydavo „Hermona“.

- Her-mi-o-na, - lėtai ir aiškiai išskiemeno ji.

- Her-mi-ono-na.

- Jau panašiau, - pagyrė ji ir susidūrusi su Hariu akimis šyptelėjo.

Likvidavus visus valgius, Dumbldoras pakilo ir paprašė visus taip pat atsistoti. Tada mostelėjo burtų lazdele, visi stalai nušvilpė pasienin, salė atsilaisvino. Po to jis išbūrė pakylą prie dešinės sienos. Ant jos radosi mušamieji, kelios gitaros, liutnia, violončelė ir keli dūdmaišiai.

Padūkusiai plojant salei, į sceną užlipo „Lemties deivės“. Jos buvo apsileidusios kaltūnais, vilkėjo juodais apsiaustais, tyčia visaip įplėštais, sudraskytais. Jos paėmė instrumentus. Haris jas stebėjo su tokiu susidomėjimu, jog beveik pamiršo, kas laukia. Staiga pamatė, kad žibintai ant kitų stalų užgeso, o visi čempionai stojasi.

- Kelkis! - sušnypštė Parvatė. - Mes turėsime šokti!

Haris stodamas prisimynė apsiaustą. „Lemties deivės“ užgrojo lėtą gedulingą melodiją. Haris žengė į ryškiai apšviestą salės vidurį stengda-

masis su niekuo nesusidurti akimis (vis dėlto matė, kaip Semas ir Dinas kikendami jam moja). Parvatė sugriebė jam rankas, vieną uždėjo sau ant liemens, kitą tvirtai suspaudė.

Galėjo būti baisiau, galvojo Haris, lėtai sukdamasis vietoje (vedžiojo Parvatė). Akis buvo įbedęs žmonėms virš galvų; visai netrukus leidosi šokti daugiau porų, taigi čempionai nebebuvo dėmesio centre. Netoliese šoko Nevilis ir Džinė - Džinė susiraukdavo, kai Nevilis numindavo koją. Dumbldoras sukosi su madam Maksima. Buvo už ją daug mažesnis: jo smailios kepurės viršus vos siekė jai smakrą. Pagal tokią milžinę ji judėjo grakščiai. Rukna Baisioji Akis baisiai nerangiai šoko dvižingsnį su profesore Kairiaranke, nervingai žiūrinčia, kaip išsisukti nuo medinės kojos.

- Gražios puskojinės, Poteri, - suniurzgė Rukna, slinkdamas pro šalį.

Jo stebuklingoji akis matė kiaurai rūbus.

- Aha, jas man numezgė Dobis, namų elfas, - nusišypsojo Haris.

- Jis toks kraupus! - sušnibždėjo Parvatė Ruknai nukaukšėjus. - Manau, tokia akis turėtų būti uždrausta!

Haris su palengvėjimu išklausė, kaip dūdmaišis virpulingai užbaigė natą. „Lemties deivės“ nutilo, salėje nugriaudėjo plojimai, o Haris iškart paleido Parvatę.

- Einam sėstis, gerai?

- O, bet muzika tokia graži! - užginčijo Parvatė, „Lemties deivės“ pradėjus kitą dainą, daug greitesnę.

- Ne, man nepatinka, - pamelavo Haris. Pro Fredį ir Andželina, tryplančius su tokiu užsidegimu, kad visi traukėsi į šonus bijodami būti sutrypti, jis nuvedė ją prie stalo, kur sėdėjo Ronis ir Padma.

- Kaip sekasi? - paklausė Haris Ronį ir atsisėdęs atkimšo butelį pasukų alaus.

Ronis neatsakė. Akimis varstė Hermioną, netoliese šokančią su Krumu. Padma sėdėjo sukryžiuavusi rankas ir kojas, užkeltąją koją mataruo-

dama į taktą. Retkarčiais nepatenkinta dėbtelėdavo į Ronį, visiškai jos nepaisanti. Parvatė atsisėdo priešais Hariį, rankas ir kojas irgi susidėjo kaip sesuo. Po dešimties minučių ją išvedė šokti berniukas iš Biobetonso.

- Neprieštarauji, Hari Poteri? - atsiklausė Parvatė.

- Ką? - burbtelėjo Haris, nenuleisdamas akių nuo Čo ir Sedriko.

- Nieko, - atšovė Parvatė ir nuėjo su berniuku iš Biobetonso. Dainai pasibaigus negrįžo.

Priėjusi Hermiona atsisėdo Parvatės vieton. Nuo šokimo buvo švelniai paraudusi.

- Labas, - tarstelėjo Haris. Ronis nieko nesakė.

- Karšta, ką? - pasakė Hermiona, vėduodamasi ranka. - Viktoras nuėjo atnešti ko atsigert.

Ronis nutvilkė ją baisiu žvilgsniu.

- *Viktoras?* - pakartojo. - Ar dar neprašė tavęs vadinti jo *Vikiu?*

Hermiona nustebusi pažvelgė į jį.

- Koks tavo reikalas?

- Jeigu nežinai, aš ir nesakysiu, - atkirto Ronis.

Hermiona tik akis pastatė, tada pažvelgė į Hariį, tas gūžtelėjo.

- Roni, ką?..

- Jis iš Durmštrango! - prapliupo Ronis. - Hario varžovas! Hogvartso varžovas! O tu... tu... - Ronis akivaizdžiai nerado žodžių, pakankamai stiprių Hermionos nusikaltimui apibūdinti. - Broliaujiesi su priešu, va kaip!

Hermiona išsižiojo.

- Nebūk toks kvailas! - po valandėlės tarė. - Priešu! Dievaži - kas gi šokinėjo iš laimės pamatęs jį atvykus? Kas troško jo autografo? Kas miegamajame turi jo modelį?

Ronis jos nesiklausė.

- Turbūt pakvietė tave, kai abu lindėjot bibliotekoje?

- Taip ir buvo, - atsakė Hermiona, labiau užrausdama. - Ir ką?

- Kaip ten buvo? Gal kalbinai jį stoti į EGGD?

- Ne, nekalbinau! Jeigu iš tikrųjų nori žinoti, jis... jis sakė, kad kasdien eidavo į biblioteką dėl manęs, bet neišdrįsdavo užkalbinti! - išpyškino Hermiona ir užraudonijo kaip Parvatės apsiaustas.

- Cha, jis tik taip kalba, - įgėlė Ronis.

- Ką čia šneki?

- Gal nematai? Juk jis - Karkarovo mokinys, taip? Žino, su kuo tu vaikštai. Paprasčiausiai nori būti arčiau Hario... iššniukštinėti apie jį... arba prisigretinti, kad galėtų jį užkeikti...

Hermiona atrodė taip, tarsi Ronis jai būtų smogęs antausį. Drebančiu balsu ji pasakė:

- Jeigu nori žinoti, jis nė karto nepaklausė apie Harį nė mažiausio dalykėlio...

Ronis žaibiškai pakeitė kryptį.

- Tada tikisi, kad jam padėsi atspėti, ką reiškia jo kiaušinis! Manau, per tuos jaukius pasisėdėjimus bibliotekoje suglaudę galvytes tarėtės...

- Niekada nepadėčiau jam išsiaiškinti kiaušinio! - supyko Hermiona. - Niekada. Kaip gali šitaip kalbėti? Aš noriu, kad Haris laimėtų turnyrą. Haris tai žino, taip, Harį?

- Labai įdomiai parodai, kieno pusėje esi, - nusišaipė Ronis.

- Turnyras skirtas tam, kad susipažintume ir susidraugautume su užsienio burtininkais! - griežtai pasakė Hermiona.

- Ne, ne tam! - suriko Ronis. - Turnyras tam, kad jį laimėtume!

Aplinkiniai atsisuko į juos.

- Roni, - ramiai tarė Haris, - nematau nieko bloga, kad Hermiona atėjo su Krumu...

Tačiau Ronis nesiklausė nė Hario.

- Ko neini ieškoti savo Vikio, jis jau tavęs pasigedo, - metė Ronis.

- Nevadink jo Vikiu! - pašoko Hermiona ir, nudūmusi per salę, dingo minioje.

Ronis piktdžiugiškai nulydėjo ją akimis.

- Vesi ar nevesi šokti? - neištvėrė Padma.

- Ne, - atsakė Ronis, tebežiūrėdamas ten, kur nuėjo Hermiona.

- Puiku! - Padma atsistojo ir nudrožė pas Parvatę su Biobetonso berniuku. Prie jo tokiu greitumu prisistatė draugas, kad Haris pamane, ar tik nebus jo pakvietęs Šaukiamaisiais kerais.

- Kur yra Her-mi-ono-na? - pasigirdo balsas.

Prie stalo priėjo Krumas, nešinas dviem pasukų alaus buteliais.

- Neturiu supratimo, - šaltai atsakė Ronis. - Kaip čia dabar ją pametei?

Krumas paniuro.

- Ką gi, jei pamatysite, pasakykite, kad aš turiu gerti, - tarė jis ir nudūlino.

- Susidraugavai su Viktoru Krumu, Roni, ką? - trindamasis rankas ir labai išdidus, paklausė atskubėjęs Persis. - Nuostabu! Svarbiausia - visų šalių burtininkų bendradarbiavimas!

Hario nepasitenkinimui, Persis mikliai užėmė tuščią Padmos vietą. Teisėjų stalas jau buvo tuščias. Profesorius Dumbldoras šoko su profesore Diegavirte, Liudas Maišinis - su profesore Makgonagal, madam Maksima ir Hagridas, blaškydami į šonus moksleivius, plačiu ratu sukosi valsu. Karkarovo niekur nesimatė. Pasibaigus kitai dainai, visi ėmė ploti, ir Haris pamatė, kaip Ludas Maišinis pabučiavo profesorei Makgonagal ranką ir grįžo per minią, ten jį užpuolė Fredis su Džordžu.

- Ką jie sau mano liūdami prie vyresniojo ministerijos valdininko? - sušnypstė Persis, įtariai žiūrėdamas į Fredį ir Džordžą. - Jokios pagarbos...

Ludas Maišinis greit atsikratė Fredžio su Džordžu, tačiau, pastebėjęs Harį, pamojo ir priėjo prie jų stalo.

- Tikiuosi, mano broliai jums neįkyrėjo, pone Maišini? - iškart paklausė Persis.

- Ką? Visai ne, visai ne, - nuramino jį Maišinis. - Ne, jie tik man daugiau papasakojo apie savo netikras burtų lazdeles. Klausė, ar negalėčiau

patarti, kaip jas pardavinėti. Prižadėjau juos suvesti su pora savo pažįstamų „Apkvaitėlio juokų krautuvėlėje“...

Persis tuo nēmaž nesidžiaugė, ir Haris neabejojo, kad parsiradęs namo iškart puls sakyti poniai Vizli. Matyt, Fredžio ir Džordžo planai pastaruoju metu tapo dar drąsesni, jeigu jie jau ketina savo gaminius pardavinėti.

Maišinis žiojosi kažko klausti Hario, bet įsiterpė Persis.

- Kaip, jūsų nuomone, vyksta turnyras? Mūsų departamentas visai patenkintas. Nesklandumas su Taure, aišku, buvo šiek tiek apmaudus, bet toliau viskas eina kaip per sviestą, ar ne?

- O, taip, - linksmi tarė Maišinis. - Vienas smagumas. Kaip kruta Bartis? Gaila, kad negalėjo atvykti.

- O, manau, kad ponas Susitraukėlis kaipmat pasveiks, - oriai pasakė Persis, - bet kol kas su malonumu darbuojusi jo vietoj. Aišku, tas darbas susideda ne vien iš balių, - išdidžiai nusijuokė jis, - o ne, turiu tvarkyti visokius reikalus, iškylančius jo nesant. Turbūt girdėjote, kad Alis Bašyras sugautas su skraidančiųjų kilimų kontrabanda? Dar mėginame įtikinti transilvaniečius pasirašyti tarptautinį susitarimą, draudžiantį dvi-kovas, per Naujuosius metus turiu susitikti su jų atstovu, koordinuojančiu tarptautinį bendradarbiavimą...

- Eikim pasivaikščioti, - pasiūlė Ronis. - Toliau nuo Persio...

Apsimetę, kad nori atsigerti, Haris su Roniu pakilo nuo stalo ir pasieniu išslinko į vestibulį. Lauko durys buvo atviros, lipdami laiptais matė, kaip rožyne mirksi ir žybčioja mirguliuojantys fėjų žiburėliai. Kie-me juodu atsidūrė tarp krūmų, vingiuotų dekoratyvinių takų ir didelių akmens statulų. Haris girdėjo teškenant vandenį, turbūt fontanus. Šen ten ant puošniai raižytų suoloelių sėdėjo mokiniai. Abu su Roniu patraukė taku per rožyną, bet po kelių žingsnių išgirdo nemaloniai pažįstamą balsą.

-... nesuprantu, ko nerimauti, Igori.

- Severai, negali apsimesti, kad nieko nevyksta! - susirūpinęs tyliai tarė Karkarovo balsas. - Jau keli mėnesiai, kai darosi vis aiškiau, man jau rimtai baisoka, negaliu paneigti...

- Tai spruk, - nukirto Sneipo balsas. - Spruk, aš kaip nors pateisinsiu tavo dingimą. Bet pats liksiu Hogvartse.

Iš už posūkio išlindo Sneipas su Karkarovu. Sneipas nešėsi rankoj burtų lazdele, ja piktu veidu skirstė rožių krūmus. Iš daugelio krūmų pasigirdavo spieginimas ir išnerdavo tamsūs siluetai.

- Dešimt taškų iš Švilpynės, Fosit! - riktelėjo Sneipas pro šalį prabėgančiai mergaitei. - Ir dešimt taškų iš Varno Nago, Stebinsai! - Pro šalį prabėgo berniukas. - O judu ką čia veikiat? - pridūrė ant tako išvydęs Harij su Roniu, Haris matė, kad Karkarovas pasijuto nei šiaip, nei taip. Jo ranka nervingai pakilo prie barzdos ir ėmė sukti ją ant piršto.

- Vaikštome, - trumpai atsakė Ronis Sneipui. - Taisyklės juk nedraudžia?

- Tai ir vaikščiokite! - suniurzgė Sneipas, staigiai braukdamas pro juos, plevėsuodamas savo juodu apsiaustu. Karkarovas nusiskubino paskui jį. Haris ir Ronis toliau ėjo taku.

- Ko jau taip susirūpinęs Karkarovas? - sumurmėjo Ronis.

- Ir nuo kada jie su Sneipu vadina kits kitą vardais? - lėtai tarė Haris.

Jie pasiekė didelį akmeninį elnią, viršum jo aukštai mušė fontano čiurkšlės. Ant akmeninio suolo juodavo didžiulės figūros, mėnesienoje stebinčios vandenį. Staiga Haris išgirdo Hagrido balsą.

- Tą pačią minutę supratau, - keistai kimiu balsu ištarė jis.

Haris ir Ronis sustingo. Kažkaip neatrodė, kad derėtų klausytis šito pokalbio... Haris atsigrėžė į tako pradžia ir pamatė Fler Delakur ir Rodžerį Deivisą, įlindusius į rožių krūmą. Jis paplojo Roniui per petį ir kryptelėjo galvą jų pusėn: atseit tuo keliu lengvai galėtume praslinkti nepastebėti (Fler su Rodžeriu Hariui atrodė labai užsiėmę), tačiau Ronis, pamatęs Fler, tik išplėtė akis iš siaubo ir, smarkiai papurtęs galvą, patraukė Harij į elnio šešėlį.

- Ką jūs supratote, Agridai? - sumurkė madam Maksima.

Haris tikrai nenorėjo to klausytis. Žinojo, kad Hagridas nepakęstų, jog jį kas nors girdi tokioje padėtyje (Haris - juo labiau). Jei būtų buvę įmanoma, mielai būtų užsikimšęs ausis ir garsiai užniūniavęs, deja, tokia išeitis netiko. Tada jis labai susidomėjo vabalu, ropojančiu per elnio nugarą, tačiau vabalas nebuvo toks įdomus, kad užgožtų tolesnius Hagrido žodžius:

- Supratau, ir gana... Supratau, kad esat panaši į mane... Jūsų tėvas ar motina?

- Apie ką kalbate, Agridai?

- Mano tai motina, - tyliai kalbėjo Hagridas. - Ji buvo viena paskutiniųjų Britanijoje. Aišku, aš ją puikiai prisimenu... Matai, ji pabėgo. Kai man buvo treji metukai. Nelabai tiko būti motina. Na... jų ne tokia prigimtis, ar ne? Nežinau, kas jai nutiko... gal jau ir gyvos nebėr...

Madam Maksima tylėjo. Haris nejučia atitraukė akis nuo vabalo ir pažvelgė virš elnio ragų, įsiklausė... Niekad nebuvo girdėjęs Hagrido kalbant apie savo vaikystę.

- Tėvas palūžo jai išėjus. Tėvelis buvo mažas žmogelis. Šešerių metų jau galėdavau jį paimiti ir užkelti ant bufeto, jeigu supykdavau. Dažnai jį prajuokindavau... - Hagridui užlūžo balsas. Madam Maksima klausėsi nekrutėdama, matyt, užsižiūrėjusi į sidabrines fontano čiurkšles. - Tėtis mane ir užaugino, bet, aišku, mirė. Man pradėjus eiti į mokyklą. Po to reikėjo pačiam kaip nors manytis. Žinok, Dumbldoras labai padėjo. Labai geras man buvo...

Hagridas išsitraukė didelę nosinę žirneliais ir galingai nusišnypstė.

- Na... užteks apie mane. O kaip jūs? Į katrą atsigimusi?

Staiga madam Maksima atsistojo.

- Šalta, - pasakė. Kad ir koks žvarbus buvo oras, jam rodėsi toli iki jos balso šaltumo. - Turbūt eisiu vidun.

- A? - nesusivokė Hagridas. - Ne, neikit! Kaip gyvas nesu sutikęs kito tokio žmogaus!

- *Kokio kito, norėčiau išgirsti!* - lediniu tonu paklausė madam.

Haris suprato, kad Hagridui nevertėtų atsakyti į šį klausimą. Jis stovėjo šešėlyje grieždamas dantimis, tikėdamasis, kad Hagridas susiprotės, - nieko panašaus.

- Kito pusmilžinio, kokio gi dar!

- Kaip jūs drįstate! - suspigo madam Maksima. Jos balsas perskrodė nakties tylą lyg rūko sirena. Haris išgirdo, kaip už nugaros Fler su Rodžeriu išvirto iš savojo rožių krūmo. - Per visą gyvenimą nebuvau taip įžeista! Pusmilžinė? *Moi?* Aš? Mano... mano tik stambūs kaulai!

Ji nudundėjo šalin; jai pluošiant pro šalį ir piktai talžant krūmus, į orą pakilo spiečiai margaspalvių fėjų. Hagridas tebesėdėjo spoksodamas į ją. Buvo per daug tamsu, kad išžiūrėtų jo veidą. Po kokios minutės jis atsistojo ir nukėblino, tačiau ne į pilį, o per kiemą ir pakalnėn į savo trobelę.

- Nagi, - tyliai tarė Haris, - einam...

Tačiau Ronis nesijudino.

- Kas yra? - nustebo Haris.

Ronis atsigręžė į Harį labai rimtu veidu.

- Ar tu žinotai? - sušnibždėjo jis. - Kad Hagridas iš pusmilžinių padermės?

- Ne, - gūžtelėjo Haris. - O ką?

Iš Ronio žvilgsnio jis iškart suprato vėl parodęs beviltišką magijos pasaulio reikalų neišmanymą. Užaugintam Durslių, daugelis dalykų, savaime suprantamų burtininkams, Hariui buvo pirmiena, tačiau kylant iš kurso į kursą netikėtumų vis mažėjo. Tačiau dabar spėjo, kad dauguma burtininkų, išgirdę, kad draugo motina milžinė, nebūtų tarsitelėję: „O ką?“

- Viduj paaiškinsiu, - ramiai atsakė Ronis. - Einam...

Fler su Rodžeriu dingo, galbūt įlindo į kokį slaptesnį krūmą. Haris su Roniu grįžo į didžiąją salę. Parvatė su Padma sėdėjo prie tolimo stalo

apspistos Biobetonso berniukų būrio, o Hermiona vėl šoko su Krumu. Haris ir Ronis atsisėdo kuo toliau nuo šokančiųjų.

- Na? - prabilo Haris. - Kas dėl tų milžinų?

- Supranti, jie... jie, - nerado žodžių Ronis, - nelabai geri, - šiaip taip užbaigė.

- Pamanykit, - atšovė Haris. - Hagridui nieko neprikiši!

- Žinau, kad ne, bet... velnias, ne veltui jis šitai slepia, - pakraipė galvą Ronis. - Visad maniau, kad mažas pasipainiojo Išpampinimo kerų kelyje, ar ką. Ir nenori apie tai sakyti.

- Bet kuo blogai, jeigu jo motina buvo milžinė? - paklausė Haris.

- Na... Niekas, kas jį pažįsta, nesuks dėl to galvos, nes žino, kad jis nepavojingas. Hari, milžinai baisūs. Gera Hagridas sakė, kad jų tokia prigimtis, jie kaip troliai... Jiems tiesiog patinka žudyti, visi žino. Tačiau dabar Britanijoje jų nebelikę.

- Kas jiems nutiko?

- Matai, jie ir taip baigė išmirti, be to, ištikus būrius išnaikino Aurorai. Tačiau manoma, kad užsienyje milžinų esama... Jie daugiausia slepiasi kalnuose.

- Nežinau, ką madam Maksima nori apmulkinti, - tarė Haris, žiūrėdamas į ją, vienišą oriai sėdinčią prie teisėjų stalo. - Jeigu Hagridas - pusmilžinis, ji, aišku, irgi. Stambūs kaulai... Stambesnius kaulus už ją turi nebent dinozauras.

Haris ir Ronis iki pat baliaus pabaigos kertė aptarinėjo milžinus, neturėdami jokio noro šokti. Haris stengėsi nežiūrėti į Čo ir Sedriką. Dirstelėjęs į juos panūsdavo kam nors įspirti.

Vidurnaktį „Lemties deivėms“ baigus groti, kilo paskutinių plojimų audra ir visi plūstelėjo į vestibulį. Daugelis pageidavo, kad balius tęstųsi ilgiau, tačiau Haris džiaugėsi galėdamas eiti miegot - kam kam, bet jam vakaras visai nebuvo malonus.

Vestibiulyje Haris ir Ronis pamatė, kaip Hermiona atsisveikina su Krumu prieš tam grįžtant į Durmštrango laivą. Ji šaltai dėbtelėjo į Ronį ir

netardama nė žodžio pračiuožė laiptais pro šalį. Haris ir Ronis nusekė iš paskos, tačiau vidury laiptų Haris išgirdo šaukiant savo vardą.

- Ei, Hari!

Tai buvo Sedrikas Digoris. Haris matė, kad apačioje vestibulyje jo laukia Čo.

- Ko? - šaltai atsiliepė Haris. Sedrikas palypėjo aukštin.

Sedrikas, atrodo, nenorėjo kalbėti Roniui girdint, todėl tas gūžtelėjęs ir pasipūtęs vienas lipo toliau.

- Klausyk... - tyliai tarė Sedrikas. - Aš tau skolingas už tai, kad įspėjai apie slibinus. Dėl to aukso kiaušinio žinai ką? Ar taviškis atvožtas rėkia?

- Taip.

- Taigi... nusimaudyk, gerai?

- Ką??

- Sakau, prisileisk vonią ir pasiimk į ją kiaušinį... Ir karštame vandenyje galvok. Patikėk, bus daug lengviau sugalvoti.

Haris išpūtė akis.

- Dar ką, - pridūrė Sedrikas. - Pasinaudok prefektų vonia. Šeštame aukšte ketvirtos durys į kairę nuo Boriso Apdujėlio skulptūros. Slaptažodis „pušų gaiva“. Jau eisiu... Labanaktis...

Jis vėl nusišypsojo Hariui ir vėl nuskubėjo pas Čo.

Haris vienas grįžo į Grifų Gūžtos bokštą. Koks keistas patarimas... Kodėl karšta vonia turėtų padėti atspėti, ką reiškia rėksnys kiaušinis? Nejau Sedrikas pokštauja? Nejau stengiasi, kad Haris atrodytų kvailys, taigi Sedrikas dar labiau patiktų Čo?

Storulė su savo drauge Vi parpė paveikslė ties anga. Haris suriko: „Žaltvykslės!“ ir jas pabudino. Ponios labai suirzo. Jis įlipo į bendrąjį kambarį ir ten rado besiriejančius Ronį su Hermiona. Stovėdami atokiai, jie užraudoniję šaukė ant kits kito.

- Ką gi, jei nepatinka, žinai, ką daryti, aišku? - klykė Hermiona. Plaukai jai išslydo iš jos elegantiško kuodo, veidą iškreipė pyktis.

- Ak, šitaip? - savo ruožtu rėkė Ronis. - Ir ką jau taip?

- Kitą kartą, kai bus balius, kviesk mane pirmas, o ne tada, kai kitos atsisakys!

Ronis be garso žioptelėjo kaip auksinė žuvelė, ištraukta iš vandens. Hermiona apsisuko ant kulno ir nuūžė laiptais į miegamąjį. Ronis atsisuko į Harį.

- Na, žinai, - pradėjo mekenti, - neįsivaizduoju... tai tik įrodo... nei į tvorą, nei į mietą...

Haris jam nieko nesakė. Per daug gera buvo vėl draugauti su Roniu, kad dabar pasakytų savo nuomonę, - be to, Hermiona pasakė viską, ko reikėjo.

DVIDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS

Ritos Nepasēdos sensacija

Kalēdų antrąją dieną visi atsikėlė vėlai. Grifų Gūžtos bendrajame kambaryje buvo tyliau nei paprastai, tingius pašnekesius tolydžio pertraukdavo žiovavimas. Hermiona vėl vaikščiojo pasišiaušusi; Hariui ji prisipažino prieš balių plaukus gausiai ištepusi Plaukų sulaižomuoju tepalu, „bet kasdien būtų per daug vargo“, tarė kasydama Banditui paausius.

Ronis su Hermiona, regis, be žodžių nutarė nekalbėti apie savo kivirčą. Buvo vienas kitam visai draugiški, nors keistokai oficialūs. Ronis su Hariu tuoj pat išklojo Hermionai apie nugirstą Hagrido ir madam Maksimos pokalbį, bet žinia, kad Hagridas yra pusmilžinis, Hermionos visai nepritrenkė kaip Ronio.

- Aš taip ir maniau, - gūžtelėjo ji. - Žinojau, kad negali būti tikras milžinas, nes jie maždaug dvidešimties pėdų ūgio. Tačiau nesuprantu tos isterijos dėl milžinų. Negali visi būti pabaisos... Toks pat prietaras, kokį žmonės įsikėlė dėl vilkolakių. Gryna veidmainystė, man rodos...

Ronis, atrodo, norėjo kandžiai atkirsti, bet, matyt, nenorėjo vėl susipykti, todėl jai nematant tik nepatikliai papurtė galvą.

Atėjo laikas pagalvoti apie namų darbus, apleistus pirmąją atostogų savaitę. Visi po Kalėdų jautėsi apsnūdę - visi, išskyrus Harij. Jis (ir vėl) pajuto nerimą.

Bėda, kad praėjus Kalėdoms, vasario dvidešimt ketvirtoji atrodė daug arčiau, o jis dar buvo nieko nenuveikęs aukso kiaušinio mįslei išaiškinti. Taigi kas kartą, atėjęs į miegamąjį, išsiimdavo jį iš lagamino, atveždavo ir atidžiai klausydavosi tikėdamasis ką nors suprasti. Iš paskutiniųjų bandė sugalvoti, ką tas garsas jam primena, - nebent trisdešimt muzikinių

pjūklų, bet šiaip nieko panašaus nebuvo girdėjęs. Jis užsukdavo kiaušinių, smarkiai pakratydavo ir vėl atsukdavo pažiūrėti, ar garsas nepasikeis. Nepasikeisdavo. Mėgindavo kiaušinį klausinėti, šaukti per visą tą kauksmą, bet nieko neįvykdavo. Jis net sviedė kiaušinį per kambarį - nors ir nesitikėjo, kad padės.

Haris nebuvo pamiršęs Sedriko užuominos, tačiau kol kas ne per daug šilti jo jausmai Sedrikui reiškė, jog iš paskutiniųjų stengsis nepasinaudoti jo pagalba. Šiaip ar taip, jam atrodė, kad jeigu Sedrikas iš tiesų būtų norėjęs padėti, būtų galėjęs aiškiau ką pasakyti. Jis, Haris, Sedrikui tiesiai išklojo viską apie pirmąją užduotį, - o Sedriko supratimas apie atsilyginimą apsiribojo pasiūlymu išsimaudyti vonioje. Na, tokios sumautos pagalbos jam nereikia - bent jau iš bičo, kuris vaikšto koridoriais susikibęs su Čo. Ir štai atėjo pirma naujo semestro diena, Haris išėjo į pamokas, kaip visad su pilna kuprine knygų, pergamento ritinių ir plunksnų, tačiau širdį tebeslėgė rūpestis dėl kiaušinio, tarsi jį irgi tampytusi.

Žemę storai tebedengė sniegas, o šiltnamių langai taip aprasodavo, kad per herbalogijos pamoką pro juos nieko nesimatydavo. Tokiu oru niekas nelaukė magiškųjų gyvūnų priežiūros, nors, kaip pasakė Ronis, Pliurziai jiems garantuotų puikų apšilimą: arba reiktų juos gaudyti, arba jie imtų taip sproginėti, kad padegtų Hagrido trobelę.

Tačiau prie Hagrido namuko jie rado stovint senyvą raganą trumpai kirptais žilais plaukais ir smarkiai atsikišusiu smakru.

- Paskubėkit, varpas nuskambėjo prieš penkias minutes, - ėmė ji bartinis ant klampojančių per sniegą vaikų.

- Kas jūs? - paklausė Ronis, spoksodamas į ją. - Kur Hagridas?

- Aš esu profesorė Kiautena Liurbė, jūsų laikina magiškųjų gyvūnų priežiūros mokytoja, - griežtai atsakė ji.

- Kur Hagridas? - garsiai pakartojo Haris.

- Nesveikuoja, - striukai atsakė Kiautena Liurbė.

Hario ausis pasiekė tylus ir nemalonus juokas. Jis atsigręžė - į pamoką atpėdino Drakas Smirdžius su kitais „klastuoliais“. Visi buvo smagiai

nusiteikę ir nė vienas neatrodė nustebęs matydamas profesorę Kiauteną Liurbę.

- Prašom čia, - tarė profesorė ir pasuko palei aptvarą, kuriame drebėjo nuo šalčio milžiniški Biobetonso arkliai. Haris, Ronis ir Hermiona nusėkė iš paskos dairydami per petį į Hagrido trobelę. Visos užuolaidos užtrauktos. Nejau Hagridas ten guli vienas sirgdamas?

- Kas yra Hagridui? - paklausė Haris, pasivijęs profesorę Kiauteną Liurbę.

- Nesvarbu, - atšovė ji balsu, rodančiu, kad jis geriau tegul nekiša nosies kur nereikia.

- Tačiau man svarbu, - pasišiaušė Haris. - Kas jam atsitiko?

Profesorė Kiautena Liurbė apsimetė jo neišgirdusi. Palei aptvarą su Biobetonso arkliais, sustirusiais nuo šalčio, ji nuvedė juos į pamiškę, kur prie medžio buvo pririštas didelis ir gražus viendaragis. Išvydusios viendaragį, daugelis mergaičių aiktelėjo.

- Koks gražuolis! - sušnibždėjo Levanda Rudė. - Iš kur jinai jį gavo? Juos neįmanomai sunku pagauti!

Vienaragis buvo tokio baltumo, kad sniegas aplinkui rodėsi pilkas. Atmesdamas raguotą galvą, aukso kanopa jis neramiai kasė sniegą.

- Berniukai, šalin! - subliuvo profesorė ir smarkiai kumštelėjo Hariui krūtinėn. - Vienaragiai mėgsta moteriškas rankas. Mergaitės į priekį, artintis atsargiai. Nagi, visai lengva...

Su mergaitėmis ji iš lėto ėmė slinkti prie viendaragio, berniukai liko stebėti prie aptvaro.

Kai profesorė Kiautena nebegalėjo girdėti, Haris pasisuko į Ronį.

- Kaip manai, kas jam pasidarė? Negali būti, kad Pliurzis...

- O, niekas jo neužpuolė, Poteri, jeigu tai turi galvoje, - tyliai pasakė Smirdžius. - Ne, jam tiktai gėda rodytis su savo didžiule grasia fizionomija.

- Ką tai reiškia? - piktai paklausė Haris.

Smirdžius įkišo ranką į apsiausto kišenę ir ištraukė sulankstytą laikraščio lapą.

- Štai. Gaila, kad turiu tave nuliūdinti, Poteri...

Jis šaipydamasis žiūrėjo, kaip Haris pagriebė lapą ir perskaitė. Ronis, Semas, Dinas ir Nevilis žvelgė jam per petį. Straipsnio viršuje buvo įdėta labai gudriai atrodančio Hagrido nuotrauka.

DIDŽIOJI DUMBLDORO KLAIDA

Albas Dumbldoras, ekscentriškasis Hogvartso burtų ir kerėjimo mokyklos direktorius, niekad nevengė priimti į darbą prieštaringos reputacijos asmenų, rašo Rita Nepasėda, specialioji korespondentė. Šių metų rugsėjį jis pasamdė Alastorą Rukną Baisiąją Akį, buvusįjį Aurorą, nepataisomą kranklį, dėstyti apsigynimo nuo juodosios magijos. Šis sprendimas Magijos ministerijoje daug kam sukėlė nuostabą, mat Rukna garsėja įpročiu pulti viską, kas tik sujuda. Tačiau Rukna Baisioji Akis atrodo atsakingumo ir švelnumo įsikūnijimas, jeigu jį palyginsime su pusiau žmogumi, kurį Dumbldoras pasirinko magiškųjų gyvūnų priežiūros mokytoju.

Rubėjus Hagridas prisipažįsta trečiame kurse buvęs pašalintas iš mokyklos ir nuo tada dirbo Hogvartse miško sargu. Šį darbą jam parūpino Dumbldoras. Bet pernai Hagridas, pasinaudodamas savo paslaptį įtaka direktoriui, gavo dar ir magiškųjų gyvūnų priežiūros mokytojo vietą - per galvas kur kas aukštesnės kvalifikacijos kandidatams.

Baugiai didelis ir žiaurios išvaizdos žmogus, Hagridas savo naująją autoritetinę postą naudoja mokiniams gąsdinti vis kitokiais siaubingais padarais. Dumbldorui žiūrint pro pirštus, per pamokas, kurias daugelis vadina „labai baisiomis“, jis sužalojo keletą mokinių.

„Mane užpuolė hipogrifas, o mano draugui Vinsentui Niurzgai pavojingai įkando Didžkirmis, - pasakoja ketvirtakursis Drakas Smirdžius. - Mes visi nekenčiame Hagrido, tik bijome ką nors sa-kyti“.

Tačiau Hagridas nesiliauja bauginęs mokinių. Praeitą mėnesį kalbėdamasis su „Magijos žinių“ reportere, prisipažino auginęs padarus, kuriuos jis vadina „Šiknašaudžiais Pliurziais“. Tai pavojingi vėžių ir mantikorų* hibridai. Naujų rūšių magiškųjų gyvūnų veisimą, be abejo, griežtai prižiūri Magiškųjų gyvūnų kontrolės departamentas. Hagridas, regis, įsitikinęs, kad jam negalioja tokie niekingi apribojimai.

„Man tiesiog smagu“, - pasakė jis ir skubiai pakeitė temą.

Tarsi to nepakaktų, „Magijos žinios“ atkapstė duomenų, kad Hagridas nėra - kaip visad apsimetinėjo - grynakraujis burtininkas. Jis netgi nėra grynas žmogus. Galime atsakingai pareikšti, kad jo motina yra ne kas kita, o milžinė Fridvulfa, kurios buvimo vieta lig tol nežinoma.

Kraugeriški ir žiaurūs, tarp savęs kariaudami, milžinai praeitame amžiuje bemaž baigė išsipjauti. Saujelė tų, kurie išliko, prisidėjo prie To, Kurio Nevalia Minėti, šalininkų, jie atsakingi už kai kurias baisiausias Žiobarų žudynes jo teroro metais.

Daugelį milžinų, tarnavusių Tam, Kurio Nevalia Minėti, nužudė su Tamsos jėgomis kovoję Aurorai, Fridvulfos tarp jų nebuvo. Galimas daiktas, kad ji paspruko į kurią nors iš milžinų bendruomenių, vis dar pasitaikančių svetinių šalių kalnuose. Kiek galima spręsti iš jo kvailiojimų per magiškųjų gyvūnų priežiūros pamokas, Fridvulfos sūnus, matyt, paveldėjo jos žiaurumą.

Likimo ironija, kad Hagridas berods artimai draugauja su berniuku, kuris atėmė galią iš Patys Žinote Ko, - taigi ir privertė slėptis paties Hagrido motiną, kaip ir daugybę kitų Patys Žinote Kieno sekėjų. Galbūt Haris Poteris ir nežino nemalonios tiesos apie savo didžiulį draugą, tačiau Albo Dumbldoro pareiga pasirūpinti, kad Haris Poteris ir kiti mokiniai būtų perspėti, kaip pavojinga bendrauti su pusmilžiniais.

---

* Mitinės pabaisos liūto kūnu, skorpiono uodega ir žmogaus galva.

Baigęs skaityti, Haris pažvelgė į Ronį.

- Kaip ji sužinojo? - kuštelėjo tas.

Hariui rūpėjo kas kita.

- Ką nori tuo pasakyti: „Mes visi nekenčiame Hagrido“? Ką čia pripaistei, kad jam, - mostelėjo jis į Niurzgą, - pavojingai įkando Didžkirmis? Jie net dantų neturi!

Niurzga krizeno, regis, labai patenkintas savimi.

- Na, manau, dabar baigsis to begalvio mokytojavimas, - tarė Smirdžius žibančiomis akimis. - Pusmilžinis... O aš dar pagalvodavau, gal jis jaunystėje prarijo „Kaulų gaiviklio“ butelį... Mamytėms ir tėveliams šitokie dalykai visiškai nepatiks. Jie bijos, kad jis nesuvalgytų jų vaikelių, cha cha cha...

- Tu...

- Jūs tenai, žiūrite ar ne? - pasiekė berniukus profesorės Kiautenos Liurbės balsas. Mergaitės apstojusios glostė vienaragį. Haris buvo taip įsiutęs, kad laikraščio lapas rankoje virpėjo. Nieko nematydamas, jis žiūrėjo į vienaragį, o profesorė garsiai, kad ir berniukai girdėtų, vardijo magiškąsias jo savybes.

- Turiu vilties, kad šita moteriškė liks! - pasakė Parvatė Patil pamokai pasibaigus, kai visi grįžo į pilį pietauti. - Tai jau panašiau į magiškųjų gyvūnų priežiūrą... tikrų gyvūnų kaip vienaragiai, o ne kažkokių pabaisų...

- O Hagridas? - piktai paklausė Haris, lipdamas pilies laiptais.

- Ką Hagridas? - griežtai paklausė Parvatė. - Gali ir toliau sargauti miške, ar ne?

Nuo baliaus Parvatė su Hariu elgėsi labai šaltai. Matyt, reikėjo būti atidesniam, tačiau ji ir taip smagiai praleido vakarą. Aišku, kad visiems, kas netingi klausytis, ji pasakojo, kaip kitą savaitgalį Kiauliasodyje pasimatysianti su tuo berniuku iš Biobetonso.

- Pamoka tikrai buvo gera, - pasakė Hermiona vestibulyje. - Pūsės dalykų nežinojau, ką profesorė Kiautena Liurbė papasakojo apie vieną...

- Pažiūrėk! - kyštelėjo jai panosėn Haris „Magijos žinių“ lapą. Skaitydama Hermiona išsižiojo. Pasipiktino lygiai kaip Ronis.
- Kaipgi sužinojo ta siaubūnė Rita Nepasėda? Nejau manai, kad Hagridas papasakojo?
- Ne, - tarė Haris ir, nuėjęs prie Grifų Gūžtos stalo, įtūžęs drėbėsi į kėdę. - Jis net mums nepasisakė, taip? Man rodos, ji taip pergedo iš jo neišgirdusi apie mane jokių baisybių, kad nutarė atsigriebti ant jo.
- Gal ji išgirdo, kaip jis per balių pasakojo madam Maksimai? - ramiai tarė Hermiona.
- Būtume ją matę sode! - nesutiko Ronis. - Be to, jai nevalia įžengti į mokyklos teritoriją, Hagridas sakė, kad Dumbldoras uždraudęs...
- Gal ji kartais turi neregimąjį apsiaustą, - pasakė Haris, kraudamasis į lėkštę vištienos troškinio. Iš pykčio net staltiesę apdrabstė. - Ji iš tų, kurios nesibodi slapstyti krūmuose ir šnipinėti, ką žmonės kalba.
- Atseit kaip judu su Roniu, - įgėlė Hermiona.
- Mes nesiklausėme! - supyko Ronis. - Neturėjome ko daryti! Tas kvanka, plepa apie savo milžinę motiną, kur bet kas gali išgirsti!
- Reikia jį aplankyti, - pasiūlė Haris. - Šįvakar po ateities būrimo pamokos. Pasakytume, jog norime, kad jis grįžtų... Juk *nori*, kad jis grįžtų? - suriko jis Hermionai.
- Aš... Na, neapsimesiu, kad man nepatiko bent kartą turėti tikros magiškųjų gyvūnų pamokos... Bet aš noriu, kad Hagridas grįžtų, žinoma! - skubiai pridūrė Hermiona, pabūgusi Hario pikto žvilgsnio.
- Taigi po vakarienės visi trys vėl išėjo iš pilies ir per gruodą nutrepsėjo į Hagrido trobelę. Pasibeldus atsiliepė skardus Ilties lojimas.
- Čia mes, Hagridai! - šaukė Haris, daužydamas duris. - Atidaryk!
- Jokio atsako. Jie girdėjo, kaip Iltis cypdamas braižosi, tačiau durys neatsidarė. Jie beldė dar kokias dešimt minučių. Ronis net nuėjo ir pabarbeno į langą, bet nieko.
- Ko jis bijo mūsų? - paklausė Hermiona, kai nieko nepešę jie grįžo į mokyklą. - Negi mano, kad mums rūpi, jog jis pusmilžinis?

Tačiau Hagridui buvo svarbu. Visą savaitę jie jo neregėjo. Jis neateidavo valgyti, niekur nesimaišė kieme, magiškųjų gyvūnų priežiūros pamokas ir toliau vedė profesorė Kiautena Liurbė. Smirdžius šaipydavosi menkiausia proga.

- Pasiilgai savo mišrūno draugužio? - kuždėdavo Hariui, netoliese esant mokytojai, kad Haris negalėtų subjurti. - Pasiilgai to dramblio?

Sausio vidury buvo numatyta kelionė į Kiauliasodį. Hermiona labai nustebė, kad Haris ketina ten vykti.

- Pamaniau, naudosies proga, kai bendrasis kambarys bus tuščias, ir pagaliau užsiimsi tuo kiaušiniu.

- O, aš... Aš jau žinau, kas tai, - sumelavo Haris.

- Nejaugi? - pagarbiai nusistebėjo Hermiona. - Šaunuolis!

Hariui nemaloniai nuėjo per širdį, bet jis nepaisė. Šiaip ar taip, liko dar penkios savaitės kiaušinio mįslei įminti, taigi visa amžinybė... O nuvykęs į Kiauliasodį galbūt sutiks Hagridą ir įkalbės grįžti.

Šeštadienį jis, Ronis ir Hermiona drauge išėjo iš pilies ir per šlapią kiemą patraukė vartų link. Praeidami pro Durmštrango laivą ežere, pamatė, kaip į denį išlindo Viktoras Krumas vienomis glaudėmis. Buvo vieni oda ir kaulai, bet, matyt, ne iš kelmo spirtas, nes žengė prie laivo krašto ir nūrė į ežerą.

- Išprotėjo! - sušuko Haris, žiūrėdamas, kaip ežero vidury iš vandens išniro tamsi jo galva. - Šitoks šaltumas, juk sausis!

- Ten, kur jis gyvena, dar šalčiau, - tarė Hermiona. - Jam tikriausiai gan šilta.

- Taip, bet ežere dar esama milžino galvakojo, - tarė Ronis. Ne susirūpinęs, o veikiau viltingai. Pajutusi jo toną, Hermiona susiraukė.

- Jis tikrai neblogas, - pasakė ji. - Visai ne toks, kokį įsivaizduojate žmogų iš Durmštrango. Man sakė, kad mūsų mokykloje jam labiau patinka.

Ronis tylėjo. Nuo pat baliaus nebuvo užsiminęs apie Viktorą Krumą, bet Haris po jo lova antrą Kalėdų dieną rado miniatiūrinę rankytę. Panašu, kad ji buvo nuplėšta nuo bulgarų kvidičininko figūrėlės.

Didžiojoje gatvėje Haris visur ieškojo Hagrido, bet, įsitikinęs, kad jo nėra nė vienoje parduotuvėje, pasiūlė užėiti į „Tris šluotas“.

Užėiga, kaip paprastai, buvo sausakimša, bet Hagrido nė kvapo. Haris nusiminęs nuėjo su Roniu ir Hermiona prie baro, paprašė madam Rosmertą trijų taurių pasukų punšo ir niūriai pamanė, jog verčiau būtų pasilikęs klausytis kiaušinio kaukimo.

- Nejaugi jis niekad neina į darbą? - staiga sukuždėjo Hermiona. - Žiūrėkit!

Ji parodė į veidrodinę sieną už baro, ir Haris joje pamatė Ludo Maišinio atspindį. Jis sėdėjo tamsioje kertėje su keletu goblinų. Maišinis labai greitai ir tyliai kažką šnekėjo goblinams, o tie kiurksojo susidėję rankas ir atrodė gana grėsmingai.

Iš tiesų keista, galvojo Haris, kad Maišinis sėdi „Trijose šluotose“ savaitgalį, kai nėra jokio turnyro renginio, taigi nereikia teisėjauti. Veidrodyje jis ėmė stebėti Maišinį. Jis vėl atrodė sunerimęs, lygiai taip pat kaip tada miške, prieš pasirodant Tamsos ženklui. Tačiau Maišinis žvilgtelėjo į barą, pamatė Harį ir iškart atsistojo.

- Tuoj ateisiu, tuoj! - nuramino jis goblinus ir atskubėjo prie Hario išsišiepęs berniokiška šypsena.

- Hari, kaip tu? Tikėjausi tave sutikti. Viskas gerai?

- Ačiū, kuo puikiausiai.

- Gal, Hari, galėtume šnektelėt akis į akį? - nekantriai paklausė Maišinis. - Ar judu abudu nesutiktumėt valandžiukei mūsų palikti?

- Aaa... gerai,- burbtelėjo Ronis ir su Hermiona nuėjo pasiieškoti laisvo staliuko.

Maišinis nusivedė Harį prie baro, bet kuo toliau nuo madam Rosmertos.

- Na, pamaniau, darkart pasveikinsiu tave taip nuostabiai nugalėjus ragauodegį, Hari, - tarė Maišinis. - Tikrai nuostabus pasirodymas.

- Ačiū, - pasakė Haris, bet suprato, kad Maišinis dar kažką norės pasakyti, nes pasveikinti galėjo ir prie Ronio su Hermiona. Tačiau Maišinis

neskubėjo atskleisti kortų. Haris matė, kaip jis dirstelėjo veidrodyje į goblinus; tie tylėdami savo tamsiomis įkypomis akimis stebėjo jį ir Hariį.

- Tikras košmaras, - pusbalsiu tarė Maišinis Hariui, pastebėjęs, kaip tas irgi žiūri į goblinus. - Angliškai jie beveik nė mur mur. Visai kaip su tais bulgarais per pasaulio kvidičo čempionatą.... Tačiau tie bent jau mokėjo suprantamai kalbėti pirštais. Šitie tik burba ir tik Grevezunų kalba, o aš moku vos vieną žodį grevezūniškai - „bladvakas“. Tai reiškia „kirtiklis“. Nenoriu jo vartoti, kad nepamanytų, jog jiems grasinu, - dusliai nusikvatojo jis.

- Ko jie nori? - paklausė Haris, matydamas, kaip goblinai nenuleidžia akių nuo Maišinio.

- Aaa... hm... - staiga sudirgo Maišinis. - Jie... jie ieško Barčio Susitraukėlio.

- Kodėl čia jo ieško? Juk jis turbūt Londone, ministerijoje?

- Hm... Tiesą sakant, neturiu supratimo, kur jis, - tarė Maišinis. - Jis lyg ir... nebevaikšto į darbą. Jau porą savaitių nepasirodė. Persis, jo jaunasis padėjėjas, sako, kad jis serga. Regis, jis tik siuntinėja per pelėdą nurodymus. Bet būk toks geras, niekam neprasitark, Hari. Matai, visur tebešniukštinėja toji Rita Nepasėda, o jau ji, dedu galvą, sugebės Barčio ligą išpūsti į ką nors šurpaus. Galbūt pareikš, kad jis dingęs kaip ir Berta Džorkins.

- O ar yra naujienų apie Bertą Džorkins? - paklausė Haris.

- Ne, - vėl įsitempė Maišinis. - Aišku, mano žmonės ieško... - Seniai laikas, pamanė Haris. - Viskas labai keista. Ji tikrai pasiekė Albaniją, nes buvo susitikusi su savo antros eilės pussesere. Tada iš jos namų leidosi į pietus, aplankyti tetos... Ir atrodo, kad kelyje pradingo be jokio pėdsako. Užmušk, nesuprantu, kur ji galėjo prapulti... Pavyzdžiui, į tokią, kuri pabėgtų, nepanaši. Ir vis dėlto... Bet ką gi mes čia darom? Pliurpiam apie goblinus ir Bertą Džorkins? Iš tikrųjų aš norėjau paklausti, - tyliai pasakė Maišinis, - kaip tau sekasi su aukso kiaušiniu?

- Eee... neblogai, - numykė Haris.

Maišinis įtarė, kad jis meluoja.

- Paklausk, Hari, - dar tyliau sušnibždėjo Maišinis. - Mane graužia sąžinė... Pakliuvai į turnyrą ne savo noru, ir jeigu... - Haris turėjo prisilenkti, kad girdėtų, ką jis švabžda. - Jeigu galėčiau padėti... Stumtelėti teisinga kryptimi... Man tu patinki. Kaip apmovei tą slibiną! Na, tik tark žodį.

Haris pažvelgė į Maišinio rausvutį, apskritą veidą, plačias kūdikiškas akis.

- Man rodos, turime patys atspėti, ką reiškia kiaušiniai, ar ne? - kuo nerūpestingiau tarė jis, kad nepasirodytų, jog Magiškujų žaidimų ir sporto departamento direktorių jis kaltina nusižengus taisyklėms.

- Na, taip, - nekantriai sumurmėjo Maišinis, - bet nesvarbu, Hari, mes visi norime, kad laimėtų Hogvartsas, ar ne?

- O Sedrikui siūlėtės padėti? - paklausė Haris.

Glotnus Maišinio veidas vos vos susiraukė.

- Ne, nesisiūliau. Aš... na, kaip jau sakiau, tu man patinki. Tai ir pamaniau pasiūlyti...

- Ne, dėkui, - pertraukė jį Haris. - Bet, atrodo, jau ir pats baigiu susidoroti su tuo kiaušiniu... Dar pora dienų, ir jį, taip sakant, pradaušiu.

Haris gerai nesuprato, kodėl atsisako Maišinio pagalbos, tiek kad Maišinis buvo jam beveik nepažįstamas ir priimti jo paramą būtų kur kas panašiau į apgavystę negu klausti Ronio, Hermionos ar Sirijaus patarimo.

Maišinis bemaž išsėdėjo, bet negalėjo nieko pasakyti, nes pasirodė Fredis ir Džordžas.

- Sveiki, pone Maišini, - džiugiai pasisveikino Fredis. - Ar galime jus pavaišinti?

- Hm, dėkui, - atsisakė Maišinis, metęs į Harį paskutinį priekaištingą žvilgsnį. - Dėkui, berniukai...

Fredis su Džordžu atrodė nusivylę ne mažiau už Maišinį, o tas žvelgė į Harį taip, lyg tas būtų jį skaudžiai apvylęs.

- Na, turiu bėgti, - pasakė jis. - Malonu buvo jus pamatyti. Sėkmės, Hari.

Jis iškurnėjo iš užeigos. Goblinai nuslydo nuo kėdžių ir išsiskubino paskui jį. Haris grįžo pas Ronį ir Hermioną.

- Jis man siūlėsi padėti dėl aukso kiaušinio, - pranešė Haris.

- Kaip jis drįsta! - užsidegė Hermiona. - Juk vienas teisėju! Be to, tu jau atspėjai jo mįslę, tiesa?

- Aaa... beveik.

- Vargu ar Dumbldorui patiktų, jeigu sužinotų, kad Maišinis tau siūlė apgaule! - toliau piktinosi Hermiona. - Tikiuosi, bent ir Sedrikui bando padėti!

- Nebando, aš klausiau.

- Labai kam svarbu, ar Digoris gaus kokią pagalbą, - tarė Ronis. Širdyje Haris jam pritarė.

- Šitie goblinai neatrodo labai draugiški, - tarė Hermiona, siurbčiodama savo punšą. - Ką jie čia veikė?

- Maišinis sakė, kad jie ieško Susitraukėlio, - atsakė Haris. - Tas tebe-serga. Nesirodo darbe.

- Galbūt Persis duoda jam nuodų, - sugalvojo Ronis. - Ko gera, tikisi, kad jei Susitraukėlis išties kojas, jis bus paskirtas Tarptautinio magų bendradarbiavimo departamento direktoriumi.

Hermiona dėbtelėjo į jį žvilgsniu, iškalbingai sakančiu: „Nejuokauk tokiais dalykais“, ir tarė:

- Keista, kad goblinai ieško pono Susitraukėlio... Paprastai jie turi reikalų tik su Magiškųjų gyvūnų kontrolės departamentu.

- Tačiau Susitraukėlis moka daugybę kalbų, - tarė Haris. - Gal jiems reikia vertėjo.

- Jau rūpiniesi nelaimėliais goblinais? - pašiepė Hermioną Ronis. - Gal įsteigs kokią BGGD? Baidyklių goblinų gynimo draugiją?

- Cha cha cha, - kandžiai nusijuokė Hermiona. - Goblinų nereikia ginti. Nejaugi nesiklausei, ką profesorius Binsas pasakojo apie goblinų sukilimus?

- Ne, - sutartinai atsakė Haris ir Ronis.

- Na, jie gali įveikti visus burtininkus, - gurkštelėjusi punšo, kalbėjo Hermiona. - Yra baisiai gudrūs. Ne taip kaip namų elfai, kurie nesugeba apsiginti.

- Ohoho... - tarė Ronis, žiūrėdamas į duris.

Pro jas įžengė Rita Nepasėda. Šiandien buvo pasipuošusi bananų geltonumo apsiaustu, ilgi nagai nudažyti gailiai rožine spalva. Paskui ją tapšėjo nuolatinis palydovas - pilvotasis fotografas. Ji nupirko gerti, ir abu su fotografu per minią patraukė prie gretimo staliuko. Haris, Ronis ir Hermiona sutiko ją juodais žvilgsniais. Ji net springdama patenkinta kažką pasakojo.

-... nelabai norėjo su mumis kalbėtis, Bozai? Kaip manai, kodėl taip yra? Be to, kodėl jį lydi pulkas goblinų? Rodo įžymybes, ar ką... kokia nesąmonė... Jis niekad nemokėjo meluoti. kažkas jau bus... Manau, mums reikėtų pasiknisti. *Ludo Maišinio, buvusio Magiškujų žaidimų ir sporto departamento direktoriaus reputacija žlugo...* Gera pradžia, užkabina, ar ne, Bozai? Tik reikia sukurti jai istoriją.

- Norite dar vienam žmogui sugriauti gyvenimą? - garsiai prabilo Haris.

Kai kas atsisuko. Pamačiusi, kas kalba, Rita Nepasėda išplėtė akis po deimantais aptaisytais savo akiniais.

- Haris! - sušuko. - Kaip malonu! Kodėl neateini prie mūsų...

- Prie jūsų nesiartinčiau net per dešimties pėdų šluotkočio atstumą... Niekam neįdomu, kad jis pusmilžinis! - šaukė Haris. - Dėl to Hagridas nė kiek ne blogesnis!

Nuščiuvo visa užėiga. Madam Rosmerta spoksojo iš už baro net nematydama, kad iš ąsočio liejasi midus.

Ritos Nepasėdos šypsena prigeso, bet ji vėl ją žaibiškai įjungė. Spragtelėjo krokodilo odos rankinės užraktas, ir ji išsitraukė Automatinę plunksną.

- Galbūt, Hari, duotum interviu apie Hagridą, kokį *tu pažįsti*? Žmogų, slypintį po šiurkščia išore? Ar galėtum jį pavadinti tėvo pakaitalu?

Hermiona staigiai atsistojo vienoj rankoj suspaudusi punšo taurę tarsi granatą.

- Jūs pabaisa, - metė ji. - Jums nesvarbu niekas, kad tik galėtumėt sukurpti istoriją, pravers kiekvienas, ar ne? Net Ludas Maišinis...

- Sėskis, paika mergiūkšte, ir nešnekėk apie tai, ko nesupranti, - šaltai atrėžė Rita Nepasėda, įsmeigdama į Hermioną rūstų žvilgsnį. - Apie Lūdą Maišinį žinau tokių dalykėlių, kad tau plaukai pasišiauštų. Tik kad tau nereikia... - pridūrė ji, pasižiūrėjusi į Hermionos plaukų kupetą.

- Einam, - tarė Hermiona. - Einam, Hari, Roni...

Jie išėjo. Daugelis palydėjo juos akimis. Haris dar grįžtelėjo. Ritos Automatinė plunksna it patrakusi lakstė po pergamentą, patiestą ant stalo.

- Dabar puls tave, Hermiona, - susirūpinęs tyliai pasakė Ronis, kai jie greitai nudrožė gatve.

- Tegul pabando! - atšovė Hermiona, drebėdama iš pykčio. - Aš jai parodysiu! Aš - paika mergiūkštė? O, dar jai atsilyginsiu, ir už Hari, ir už Hagridą...

- Nereikia erzinti Ritos Nepasėdos, - susinervino Ronis. - Aš rimtai kalbu, Hermiona, ji gali ir apie tave ką nors iškapstyti...

- Mano tėvai neskaito „Magijos žinių“, ji manęs neprivers slėptis! - pasakė Hermiona, žygiuodama taip sparčiai, kad Haris su Roniu vos spėjo paskui ją. Paskutinį kartą Haris Hermioną matė tokią įtūžusią tada, kai ji skėlė Drakui Smirdžiui antausį. - Ir Hagridas daugiau man nesislapstys! Jis neturėjo leisti, kad jį taip sumurdytų paprastas žmogus! Greičiau!

Jie pasileido bėgte - ir bėgo visą kelią, tada įpuolė pro vartus, papuoštus sparnuotais šernais, ir nukūrė prie Hagrido trobelės. Užulaidos tebebuvo užtrauktos. Viduje išgirdo lojant Iltį.

- Hagridai! - šaukė Hermiona, belsdama į duris. - Hagridai, gana! Mes žinome, tu namie! Hagridai, niekam nesvarbu, kad tavo mama buvo milžinė! Neleisk, kad toji bjaurybė Nepasėda tau taip padarytų! Hagridai, išėik pas mus, tu tiesiog...

Atsivėrė durys. Hermiona pratrūko:

- Paga... - Ir nutilo, nes priešais ją atsistojo ne Hagridas, o Albas Dumbldoras.

- Laba diena, - maloniai nusišypsojo jis.

- Mes... ee... norėjome pamatyti Hagridą, - plonu balseliu suciepsėjo Hermiona.

- Taip ir supratau, - pasakė Dumbldoras. Jo akys linksmi sužibo. - Kodėl neinat į vidų?

- Ooo... aaa... gerai, - sumurmėjo Hermiona.

Visi trys įžengė į trobelę. Iltis puolė ant Hario ir siekė palaižyti ausis. Haris atstūmė Iltį ir apsižvalgė.

Hagridas sėdėjo prie stalo, priešais jį buvo du dideli puodeliai arbatos. Atrodė baisiai. Veidas išpurtes, akys užgriuvusios, o plaukai išvis nenusakomi: jis nebebandė jų tramdyti, tad jie atrodė kaip susiraizgiusios vielos gniužulas.

- Labas, Hagridai, - tarė Haris.

Hagridas pakėlė akis.

- Labas, - murmtelėjo visai užkimusiu balsu.

- Regis, pravers daugiau arbatos, - tarė Dumbldoras, uždarydamas trobelės duris. Jis išsitraukė burtų lazdelę ir mostelėjo. Oru sukdamasis atskriejo padėklas su arbatos indais ir pyragaičių lėkšte. Dumbldoras nuleido padėklą ant stalo, visi susėdo. Po trumpos tylos prašneko Dumbldoras:

- Hagridai, ar tu vis dėlto girdėjai, ką šaukė panelė Įkyrėlė?

Hermiona paraudo, bet Dumbldoras nusišypsojo jai ir toliau kalbėjo Hagridui:

- Sprendžiant iš to, kaip jie daužė duris, Hermiona, Haris ir Ronis berods tebenori su tavim draugauti.

- Aišku, tebenorim su tavim draugauti! - patvirtino Haris, žiūrėdamas į Hagridą. - Nemanyk, jog tai, ką rašo Nepasėda, toji karvė... Atsiprašau, profesoriau, - greit pridūrė jis, žvilgtelėdamas į Dumbldorą.

- Aš trumpam buvau apkurtęs, Hari, ir ničnieko negirdėjau, ką tu sakei, - žiūrėdamas į lubas ir sukdamas nykščius, tarė Dumbldoras.

- Gerai, - droviai tarstelėjo Haris. - Aš tik norėjau pasakyti... Hagridai, kaip tau galėjo šauti į galvą, kad mes išsigąsime to, ką apie tave parašė toji... moteriškė?

Dvi ašaros kaip pupos išsirito iš juodų Hagrido akių ir lėtai kaptelėjo į susivėlusią barzdą.

- Gyvas įrodymas to, ką visą laiką tau kalu, Hagridai, - tarė Dumbldoras, atkakliai tebežiūrėdamas į lubas. - Aš tau rodžiau daugybę laiškų, juos parašė tėvai, kurie tave prisimena iš savo mokslo dienų, jie nedviprasmiškai sako, kad jeigu tave atleisiu, netylės...

- Ne visi, - sugergždė Hagridas. - Ne visi nori, kad aš pasilikčiau.

- Dievaži, Hagridai, jeigu lauksi visuotinio populiarumo, bijau, jog dar labai ilgai turėsi lindėti šioje trobelėje, - pasakė Dumbldoras, rūsčiai žvelgdamas per savo pusinių akinukų viršų. - Nuo tos dienos, kai buvau paskirtas šios mokyklos direktoriumi, nebuvo nė savaitės, kad bent viena pelėda neatneštų laiško su skundais dėl mano vadovavimo. Bet ką man daryti? Užsibarikaduoti kabinete ir su niekuo nekalbėti?

- Jūs... jūs gi nesate pusmilžinis! - sušniurkštė Hagridas.

- Hagridai, pažiūrėk, kokie mano namiškiai! - pikta sušuko Haris. - Pažiūrėk į Durslius!

- Gerai pasakyta, - pritarė profesorius Dumbldoras. - Mano paties brolis buvo teisiamas už tai, kad nederamai užbūrė ožką. Visi laikraščiai rašė, bet ar Aberfortas slapstėsi? Ne, nieko panašaus! Iškėlęs galvą toliau dirbo savo darbą! Tiesa, abejoju, ar jis moka skaityti, taigi bepigū jam buvo rodyti drąsą...

- Hagridai, grįžk ir toliau mus mokyk, - tyliai tarė Hermiona. - Labai prašome, baisiai tavęs pasiilgom.

Hagridas žioptelėjo. Į barzdą vėl pabiro ašaros. Dumbldoras atsistojo.

- Aš nepriimu tavo atsistatydinimo, Hagridai, ir pirmadienį laukiu darbe. Pusę devynių kad man ateitum pusryčių į didžiąją salę. Jokių atsisakinėjimų. Geros dienos visiems.

Pakasęs Ilčiai ausį, Dumbldoras išėjo. Kai durys užsidarė, Hagridas pravirko įsikniaubęs į delnus didumo sulig šiukšliadėžių dangčiais. Hermiona vis glostė jam ranką, pagaliau Hagridas pakėlė galvą, jo akys buvo raudonos kaip vėžio, ir suburbėjo:

- Didis žmogus tas Dumbldoras... didis žmogus...

- Taip, tikra tiesa, - sutiko Ronis. - Ar galima pyragaitį, Hagridai?

- Vaišinkis, - tarė Hagridas, atbula ranka braukdamasis ašaras. - A, gerai jis sako... Visi jūs teisūs... Koks aš kvailas... Tėveliui būtų gėda dėl mano tokio elgesio... - Vėl pasirodė ašaros, bet jis ryžtingai jas nusišluostė ir paklausė: - Niekad nesu jums rodęs tėvelio nuotraukos? Va...

Hagridas atsistojo, nuėjo prie komodos, atidarė stalčių ir išėmė nuotrauką; joje buvo trumpulis burtininkas žibančiomis juodomis Hagrido akimis, su šypsena sėdintis Hagridui ant peties. Hagridas jau buvo kokių septynių aštuonių pėdų ūgio, sprendžiant pagal obelį šalia, bet jo veidas buvo be barzdos, jaunas, apvalus ir glotnus - jis atrodė ne vyresnis kaip kokių vienuolikos metų.

- Čia fotografavomės, kai mane priėmė į Hogvartą, - dusliai pasakė Hagridas. - Tėtis klaikiai didžiavosi... Matot, bijojo, kad aš gal nebūsiu burtininkas, nes mama... na, nesvarbu. Aišku, nekoks iš manęs buvo magas. Bet jis nors nematė, kaip mane išmetė iš mokyklos. Mirė, kai buvau antrame kurse... Tėčiui mirus mane globojo Dumbldoras. Parūpino man miško sargo darbą. Jis taip pasitiki žmonėmis. Duoda progą pasitaisyti. Ne taip kaip kiti direktoriai. Bet ką priims į Hogvartą, jeigu tik žmogus turi talentą. Žino, kad iš mokinio gali išaugti tikras burtininkas, net jeigu jo šeima... nelabai... nelabai garbinga. Bet ne visi tai supranta. Visada atsiras tokių, kurie tau nosį bado... yra netgi tokių, kurie aiškina, kad jų stambūs kaulai, užuot atsistoję ir prisipažinę - aš esu, kas esu, ir ne trupučio nesigėdiju. „Niekada nesigėdyk, - sakydavo tėvelis. - Bus tokių, kurie tau nosį badys, bet neverta į juos nė žiūrėti“. Ir jis gerai sakė. Aš - kvailys. Tikėkit manim, daugiau su ja neprasidėsiu. Stambūs kaulai... Aš jai parodysiu stambius kaulus.

Haris, Ronis ir Hermiona sutrikę susižvalgė. Haris mieliau būtų išvedęs pasivaikščioti penkiasdešimt Šiknašaudžių Pliurzių, negu prisipažinęs Hagridui, jog nugirdo jo pokalbį su madam Maksima, tačiau Hagridas toliau dèstė, regis, nepajutęs, kad pasakė kažką keisto.

- Žinai, ką, Hari? - tarė jis, pakėlęs nuo tėvo fotografijos pagyvėjusias akis. - Kai pirmą kartą tave sutikau, truputį priminei mano paties gyvenimą. Nei mamos, nei tėčio, be to, prisimeni, vis abejojai, ar tiksi mokytis Hogvartse. Nepasitikėjai savo jėgomis... Dabar pažiūrėk į save, Hari! Mokyklos čempionas!

Jis valandėlę žiūrėjo į Hariį, tada pasakė, labai rimtai:

- Žinai, ko norėčiau, Hari? Baisiai norėčiau, kad laimėtum turnyrą, tikrai norėčiau. Būtų jiems visiems... Ne tik grynakraujis gali nugalėti. Nereikia gėdytis savo kilmės. Visi jie pamatytų, koks teisus Dumbldoras, kad priima į Hogvartną kiekvieną, kuris tik turi magijos sugebėjimų. Kaip tau sekasi su tuo kiaušiniu, Hari?

- Puikiai. Geriau ir būt negali.

Nelaimingas Hagrido veidas plačiai nusišypsojo.

- Bravo berniukas... Tu jiems parodysi, Hari, tu jiems dar parodysi. Visiems nosį nušluostysi.

Meluoti Hagridui buvo ne tas pats, kas meluoti kitiems. Tą pavakarę Haris grįžo su draugais į pilį negalėdamas pamiršti, koks laimingas buvo apžėlęs Hagrido veidas, kai jis įsivaizdavo, kaip Haris laimi turnyrą. Mįslingasis kiaušinis tą vakarą slėgė sąžinę kaip akmuo, ir guldamasis Haris apsisprendė - laikas slėpti puikybę ir pabandyti, ar Sedriko užuomina ko nors verta.

DVIDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS

Kiaušinis ir akis

Haris neišsivaizdavo, ar ilgai reikės maudytis vonioje norint įminti aukso kiaušinio mįslę, todėl nutarė tai daryti naktį, kad galėtų sėdėti vandeny kiek reikės. Kad ir kaip nesinorėjo naudotis Sedriko malonėmis, vis dėlto nutarė pasinaudoti prefektų vonia: ten turi teisę įžengti daug mažiau žmonių, todėl nepanašu, kad jam kas nors sutrukdytų.

Haris savo žygį suplanavo labai rūpestingai, mat vieną kartą naktį už miegamojo ribų jį jau buvo sučiupęs ūkvedys Filčas, taigi pakartoti šio nuotykiu jis nebeturėjo jokio noro. Pirmutinis daiktas, aišku, - neregimasis apsiaustas, be to, Haris sugalvojo pasiimti ir Plėšiko planą - geriausią jo turimą pagalbinę priemonę mokyklos taisyklėms laužyti. Plane buvo visas Hogvartsas, su visais slaptais koridoriais ir trumpiausiais keliais į bet kurią vietą, bet svarbiausia - mažyčiais skrituliukais su vardu šalia planas rodydavo, kaip juda žmonės pilyje, todėl Haris bus išpėtas, jeigu kas nors artinsis prie vonios.

Ketvirtadienio naktį Haris išsivogė iš miegamojo, užsimetė apsiaustą, nuslinko į apačią ir palaukė atsidarant portreto angos - viskas, kaip tą naktį, kai Hagridas jam parodė slibinus. Šiąnakt slaptažodį Storulei pasakė Ronis („Bananai tešloje“).

- Sėkmės tau, - lipdamas į bendrąjį kambarį, palinkėjo Ronis lauk išlendančiam Hariui.

Šiąnakt judėti su apsiaustu buvo keblu, nes viena ranka Haris nešėsi sunkų kiaušinį, o kita - prieš nosį laikė planą. Tačiau mėnesienos užlietuose koridoriuose buvo tylu ir tuščia; apdairiai nuolat pasitikrindamas plane savo kelią, Haris išvengė susidūrimo su nepageidaujamais asme-

nimis. Pasiekęs Boriso Apdujėlio statulą, - suglumusio burtininko, ne taip apsimovusio pirštines, - jis rado reikiamas duris, palinko prie jų ir sušnibždėjo slaptažodį „Pušų gaiva“, kaip buvo sakęs Sedrikas.

Durys gurgždėdamos lėtai atsidarė. Haris smuko vidun, užstūmė velkę ir, nusitraukęs neregimąjį apsiaustą, apsižvalgė.

Pirmiausia pagalvojo, jog verta būti prefektu vien tam, kad galėtų maudytis tokioje vonioje. Salę apšvietė puikus kandelabras, viskas buvo balto marmuro, neišskiriant nė daikto salės viduryje, panašaus į keturkampį baseiną. Baseino pakraščiais ėjo apie šimtą auksinių čiaupų, kiekvieno rankenėlėje buvo įstatytas vis kitokios spalvos brangakmenis. Buvo ir tramplinas. Langus dengė ilgos baltos drobės užuolaidos, kampe stūksojo minkštų baltų rankšluosčių rietuvė, ant sienos kabėjo vienui vienas paveikslas aukso rėmais. Jame ant uolos miegojo geltonplaukė undinė, jai suknarkus sujudėdavo veidą apkritę plaukai.

Haris padėjo apsiaustą, kiaušinį, planą ir leidosi ratu viską apžiūrinėdamas. Nuo sienų atsimušė jo žingsnių aidas. Kad ir koks nuostabus buvo vonios kambarys, kad ir kaip magėjo kuo greičiau išbandyti keletą tų čiaupų, jis negalėjo užgniaužti jausmo, kad Sedrikas jį galbūt apmulkino. Kaip, po galais, maudynė čia gali atskleisti kiaušinio paslaptį? Vis dėlto šalia baseino didumo vonios krašto jis pasidėjo rankšluostį, apsiaustą, planą, kiaušinį ir atsiklaupęs atsuko keletą čiaupų.

Iškart pamatė, kad iš kiekvieno čiaupo su vandeniu trykšta vis kitokios vonios putos, tačiau jos buvo lig tol nematytos. Iš vieno čiaupo šaudė rausvi ir mėlyni futbolo kamuolio didumo burbulai, iš kito vertėsi sniego baltumo putos tokio tirštumo, kad Haris neabejojo, jog jos jį išlaidytų, iš trečio pliūpčiojo saldžiai kvepiantys violetiniai debesėliai ir likdavo plūduriuoti virš vandens. Haris kurį laiką žaidė sukiodamas čiaupus. Ypač patiko vienas, iš kurio išsiveržusios vonios putos atšokdavo nuo vandens lanko pavidalu. Kai vonia prisipildė karšto vandens, putų ir burbulų (tai įvyko per stebėtinai trumpą laiką, turint galvoje vonios

didumą), Haris užsuko visus čiaupus, nusiavė, nusirengė ir įlipo į vandenį.

Vonia buvo tokia gili, kad kojos vos pasiekė dugną, tad jis net apiplaukė porą ratų, o tada nusiyrė prie krašto ir atsistojo žiūrėdamas į kiaušinį. Baisiai smagu buvo plaukioti karštam putotam vandeny, aplinkui kylant visokių spalvų garo kamuoliams, į galvą neatėjo jokia išganinga mintis, neaplinkė ūmus proto nušvitimas.

Haris šlapiais delnais pakėlė kiaušinį ir jį atidarė. Vonią užliejo šaižus klyksmas, atsimušantis nuo marmuro sienų, bet jis liko toks pat nesuokiamas kaip ir pirma, gal netgi dar neaiškesnis dėl aido. Jis vėl užvožė kiaušinį išsigandęs, kad neišgirstų Filčas, galvodamas, ar tik ne to Sedrikas ir norėjo. Staiga kažkas prabilo ir jis taip pašoko, kad net išmetė kiaušinį, tas nudarėjo per salės grindis.

- Tavim dėtas, įmesčiau jį vandenin.

Persigandęs Haris prisirijo putų. Spjauydamasis atsistojo ir išvydo labai liūdno mergaitės šmėklą, sėdinčią ant vieno čiaupo. Tai buvo Vaitoklė Mirta. Ji paprastai raudodavo klozeto vamzdyje keturiais aukštais žemiau.

- Mirta! - pasipiktino Haris. - Aš... aš esu nuogas!

Putos buvo tokios tirštos, kad šitai buvo visai nesvarbu, tačiau Hariui kilo bjaurus įtarimas, jog Mirta nuo pat pradžių sekė jį iš kurio nors čiaupo.

- Aš užsimerkiau, kai tu įėjai, - pasakė ji, mirksėdama per storus akinių stiklus. - Gal šimtą metų manęs nelankei.

- Ką gi... - burbtelėjo Haris ir sulenkė kelius norėdamas būti tikras, jog Mirta mato tik jo galvą. - Man juk negalima vaikščioti į tavo tualetą. Jis mergaičių.

- Anksčiau to nepaisydavai, - suinkštė Mirta. - Ištisai ten lindėdavai.

Tikra tiesa, nors tik todėl, kad Hariui, Roniui ir Hermionai nenaudojamame tualete buvo patogų slapčia virti Multisulčių eliksyrą - uždraustąjį viralą, kuris vienai valandai Harį su Roniu padarė kaip du vandens

lašai panašius į Niurzgą ir Gylį; šitaip jie galėjo prasibrauti į Klastūnyno bendrąjį kambarį.

- Mane už tai barė, - pasakė Haris, ir tai buvo beveik tiesa: vienąsyk Persis jį užklupo išeinantį iš Mirtos tualetu. - Po to nutariau nebevaikščioti ten.

- Aišku, aišku... - sumurmėjo Mirta, niūriai krapštydama spuogą ant smakro. - Bala nematė... Na, bet aš pabandyčiau kiaušinį įkišti į vandenį. Sedrikas šitaip darė.

- Ar tu ir jį sekei? - piktai paklausė Haris. - Ką sau manai? Vakaraš čia įlendi ir spoksai į besimaudančius prefektus?

- Retkarčiais, - šelmiškai atsakė Mirta. - Bet aš nė vieno jų nekalbinau.

- Kokia man garbė, - nusišaipė Haris. - Užsimerk!

Įsitikinęs, kad Mirta gerai užsidengė akinius, jis išlipo iš vonios, kietai apsvyniojo rankšluosčiu ir nuėjo paimiti kiaušinio.

Vėl jam atsidūrus vandenyje, Mirta pažiūrėjo pro pirštus ir tarė:

- Nagi, negaišk... Atidaryk jį po vandeniu!

Haris pakišo kiaušinį po putomis ir atidarė... Dabar jis nebežviogė. Iš jo sklido gurguliavimas - daina, kurios žodžių per vandenį jis nesuprato.

- Ir tu kišk galvą po vandeniu, - pamokė Mirta, aiškiai patenkinta, kad gali jam vadovauti. - Nagi!

Haris giliai įkvėpė ir nūrė po vandeniu. Ir štai, atsidūręs burbulų pilnos marmurinės vonios dugne, išgirdo šiurpukų balsų chorą, dainuojantį jam iš kiaušinio delnuose:

*Tu mūsų ieškoki, kur skamba balsai,
Ant žemės negalim dainuoti visai.
Kai leisies ieškoti, gerai pagalvok,
Kad paėmėm daiktą, tau svarbų nors sprog.
Galėsi ieškoti jo valandą vieną*

*Ir jį vėl atgauti lemtingąją dieną.
Bet jei nesusipėtų rasti laiku,
Prarastum tą daiktą, nors baisiai graudu.*

Purtydamasis nuo akių plaukus, Haris išniro į putotą paviršių.

- Girdėjai? - paklausė Mirta.

- Aha... „Tu mūsų ieškoti, kur skamba balsai“. Tarsi mane reikėtų įkalbinėti... Palauk, reikia dar pasiklausti... - Jis vėl paniro.

Tik tris kartus išklausęs po vandeniu kiaušinio dainą, Haris ją įsiminė. Tada pabraidžiojo vonioje smarkiai galvodamas. Mirta sėdėjo ir stebėjo jį.

- Man reikia ieškoti žmonių, negalinčių dainuoti ant žemės... - lėtai pasakė jis. - Kas jie galėtų būti?

- Nelabai buklus, ką?

Dar niekad nematė Vaitoklės Mirtos tokios linksmos, nebent tą dieną, kai Hermiona, išgėrusi Multisulčių dozę, gavo plaukuotą katės snukelį ir uodegą.

Haris dairėsi po salę ir galvojo... Jeigu balsai girdimi tik po vandeniu, turbūt tos būtybės povandeninės. Išsakė savo teoriją Mirtai, ta išsišiepė.

- Ir Digoris taip nutarė. Pragulėjo vonioje visą amžinybę, kol sumąstė. Tikrai visą amžinybę. Beveik putų nebeliko.

- Povandeninės... - lėtai tarė Haris. - Mirta... Kas dar gyvena ežere, be milžiniško galvakojo?

- Ai, visokiausi padarai. Kartais tenai nusileidžiu. Mat kai kada nieko kito nelieta, jeigu kas netikėtai nuleidžia mano klozeto vandenį...

Stengdamasis negalvoti, kaip Vaitoklė Mirta su klozeto turiniu plaukia vamzdžiu į ežerą, Haris paklausė:

- Ar tenai kas nors turi žmogaus balsą? Pala...

Hario žvilgsnis užkliuvo už miegančios undinės paveikslo.

- Mirta, neįėjau ežere yra ir vandenių?

- Ooo, puiku, - žybtelėjo Mirta savo storais akinių stiklais. - Digoris daug ilgiau klaidžiojo. O ji tada nemiegojo, - nepatenkinta maktelėjo

Mirta galva undinės pusėn. - Krizeno, darkėsi ir blizgino į akis savo pelekais...

- Vadinasi, tikrai? - nekantriai tarė Haris. - Toliau reikia susirast ežerą vandeniui ir... ir...

Staiga jis susigriebė, ką sakęs, ir džiugus jaudulys išnyko, ištekėjo, tarsi kas būtų ištraukęs iš pilvo kaištį. Haris buvo labai šiaip sau plaukikas, nes daug plaukioti neteko. Dudlis vaikystėje buvo mokomas plaukti, tačiau teta Petunija su dėde Vernonu, veikiausiai vildamiesi, kad jis kada nors priburbuliuos, nesivargino jo mokyti. Bepigu pasiteškinti šioje vonioje, tačiau ežeras labai didelis ir labai gilus... o vandeniai tikriausiai gyvena pačiam dugne...

- Mirta, - susivokęs iš lėto paklausė Haris, - kaipgi aš tenai *kvėpuosiu*?

Staiga Mirtos akys patvino ašaromis.

- Netaktiška! - suniurnėjo ji, grabaliodama apsiauste nosinę.

- Kas netaktiška? - apstulbo Haris.

- Kalbėti prie manęs apie kvėpavimą! - suriko ji, jos balsas gaudžiai nuaidėjo vonios salėje. - Kai aš nebegaliu... nebegalėjau... nežinia nuo kada... - Ji įsikniaubė į nosinę ir garsiai sušniurkščiojo.

Haris prisiminė, kaip Mirta visada graudendavosi dėl savo mirties. Jokia kita šmėkla taip nesijaudino.

- Atsiprašau, - nekantriai tarė jis. - Aš nenorėjau... tiesiog pamiršau...

- Kurgi ne! Taip paprasta pamiršti, kad Mirta mirusi, - kūkčiojo Mirta, spoksodama į jį užtinusiomis akimis. - Niekas manęs nepasigesdavo, net kai buvau gyva. Mano kūną atrado tik po daugybės valandų - žinau, nes aš sėdėjau ir laukiau. Į tualetą atėjo Olivė Hornbi. „Tu vėl čia, susiraukėle Mirta? - pasakė. - Matai, profesorius Dipitas prašė tavęs paieškoti...“ Ir tada ji išvydo mano kūną... Ūūūūū, nepamiršo iki grabo lentos, aš jau pasistengiau. Sekiodavau paskui ją ir primindavau, o taip, prisimenu, per jos brolio vestuves...

Tačiau Haris nesiklausė, vėl galvojo apie vandenių dainą. „Kad paėmėm daiktą, tau svarbų nors sprog“. Atrodo, jie ketina kažką iš jo pavogti ir tą kažką jam verkiant reikės atsiimti. Ką gi jie paims iš jo?

-... paskui ji, žinoma, paprašė Magijos ministeriją, kad priverstų mane liautis ją persekiojus, todėl turėjau grįžti ir apsigyventi tame klozete.

- Taigi... - tarstelėjo Haris. - Na, jau gerokai pasistūmėjau į priekį... Vėl užsimerk, aš lipu iš vonios.

Jis paėmė nuo dugno kiaušinį, išlipo, nusišluostė, apsivilko pižamą ir chalata.

- Ar kada nors užeisi į tualetą manęs aplankyti? - graudžiai suvaitojo Vaitoklė Mirta, kai Haris pakėlė nuo grindų neregimąjį apsiaustą.

- Eee... Pasistengsiu, - sumurmėjo Haris, nors širdyje pamanė, kad į Mirtos tualetą užeitų tik tada, jeigu visi pilies klozetai užsikimštų. - Iki, Mirta, ačiū už pagalbą.

- Ate ate, - niūriai atsisveikino ji. Hariui apsisiautus neregimuoju apsiaustu, ji šmukstelėjo į čiaupą.

Vėl atsidūręs tamsiame koridoriuje, Haris Plėšiko plane patikrino, ar kelias laisvas. Taip, skrituliukai, reiškiantys Filčą ir Ponią Noris, saugiai tebėra jų kabinete... Be Akilandos, regis, daugiau niekas nejuda, o tas kitame aukšte laksto po prizų kambarį... Haris jau buvo beeinąs į Grifų Gūžtos bokštą, kai plane į akis krito dar kai kas... Labai keistas dalykas.

Judėjo ne vien tik Akilanda. Vienišas rutulėlis slankiojo plano apačioj, kairiame kampe - Sneipo kabinete. Tačiau rutuliukas sakė ne „Severas Sneipas“, o... Bartemijus Susitraukėlis.

Haris spoksojo į skrituliuką. Ponas Susitraukėlis atseit serga, todėl neina į darbą ir negalėjo dalyvauti Kalėdų baliuje - tai ką gi jis veikia Hogvartse pirmą valandą nakties? Haris žiūrėjo, kaip skrituliukas zuja ir zuja po kambarį vis šen ten sustodamas...

Haris galvojo... Paskui nugalėjo smalsumas. Jis apsisuko ir nuėjo priešingon pusėn, prie artimiausių laiptų. Turi pamatyti, ką Susitraukėlis sumanė.

Haris lipo laiptais kaip mokėdamas tyliau, bet keli veidai paveiksluose vis tiek atsigrėžė sugirgždėjus grindims, sušlamėjus pižamai. Apačioj nusliūkino koridoriumi, jo viduryje atitraukė gobeleną. Už jo buvo siau-

resni laiptai - tiesiausias kelias į požemį. Haris susimąstęs tolydžio žvilgčiojo į planą. Paprasčiausiai padoriam, drausmingam ponui Susitraukėliui kažkaip netinka tokioj vėlumoje slankioti po svetimus kabinetus...

Staiga per vidurį laiptų, kai žengė visai nežiūrėdamas, kur eina, galvodamas tik apie keistą pono Susitraukėlio elgesį, Hario koja ėmė ir prasmego per tą laiptelį, kurį Nevilis visad pamiršdavo peršokti. Jis negrįbiai suklupo, ir aukso kiaušinis, dar šlapias, išslydo iš rankos - jis bandė sugriebti, bet nespėjo: kiaušinis nusirito žemyn dunksėdamas per pakopas tarsi būgnas. Neregimasis apsiaustas nusmuko, Haris stvėrė jį, tačiau tada iš pirštų išslydo Plėšiko planas ir nusklendė per kelias pakopas, o ten, įkalintas iki kelio įsmukusios kojos, jis nevaliojo pasiekti.

Aukso kiaušinis laiptų apačioje iškrito per gobeleno slepiamą angą ir atsidaręs užkukė ant viso koridoriaus. Haris išsitraukė lazdelę ir mėgino ją paliesti pergamentą, ištrinti iš jo Plėšiko planą, bet jis buvo per toli...

Vėl užsitraukęs neregimąjį apsiaustą, Haris atsitiesė ir baimingai įsiklausė. Ir iš tiesų tuoj pat...

- AKILANDA! - nuskardėjo ūkvedžio Filčo medžioklės šūkis. Haris girdėjo, kaip artinasi jo greitas šlepsėjimas. Įtūžęs Filčas sušvokštė: - Ko dabar staugi? Nori visą pilį išbudinti, ką? Tuoj tave prigriebsiu, Akilanda, oi prigriebsiu, pala... O čia dabar kas?

Filčo žingsniai sustojo, skimbtelejo į metalą metalas, ir kaukimas nutilo - Filčas užvožė kiaušinį. Haris stovėjo nei gyvas, nei miręs, magiškos pakopos surakinta koja, ir klausėsi. Tuoj tuoj Filčas atitrauks gobeleną tikėdamasis išvysti Akilandą... Akilandos nepamatys... Bet jei palypės laiptais, ras Plėšiko planą... Ir tada nepadės nė neregimasis apsiaustas, planas tiksliai parodys, kur yra „Hario Poterio“ skrituliukas.

- Kiaušinis? - tarė sau Filčas laiptų apačioje. - Kačiute mano! - Matyt, su juo buvo ir Ponia Noris. - Turnyro užduoties raktas! Jis priklauso kurios nors mokyklos čempionui!

Hariui pasidarė bloga. Širdis daužėsi...

- AKILANDA! - linksmai užkriokė Filčas. - Tu jau pradėjai vogti!

Jis atplėšė gobeleną, ir Haris išvydo jo baisų išpurtusį snukį, blyškias išsprogusias akis, spoksančias į tuščius (jam) laiptus.

- Slepiesi, ką? - tyliai paklausė. - Ateinu tavęs pagauti... Tu pavogei turnyro užduoties raktą, Akilanda... Dumbldoras tave už tai išgrūs iš pilies, šlykštus poltergeiste!

Filčas ėmė kopti laiptais, iš paskos cimpino jo perkarusi purvo spalvos katė. Ponios Noris akys, didumo sulig lemputėmis, labai panašiomis į šeimininko, dėbojo tiesiai į Harį. Jis ir anksčiau turėjo progos paspėlioti, ar neregimasis apsiaustas užstoja nuo kačių... Alpdamas iš baimės, Haris žiūrėjo, kaip Filčas, apsivilkęs savo senu flaneliniu chalatu, artėja ir artėja. Beviltiškai bandė ištraukti koją, tačiau ji tik dar giliau įsmego. Akimirka, ir Filčas pamatys planą arba užlips ant jo...

- Filčai! Kas čia vyksta?

Filčas stabtelėjo per kelias pakopas nuo Hario ir atsigrėžė į balsą. Laiptų apačioje stovėjo vienintelis žmogus, kurio Haris bijojo dar labiau, - Sneipas. Jis buvo apsivilkęs ilgus pilkos spalvos naktinius marškinius ir net pažaliavęs iš pykčio.

- Akilanda dūksta, profesoriau, - piktai sušnypštė Filčas. - Jis numetė nuo laiptų šitą kiaušinį.

Sneipas užlėkė laiptais ir sustojo šalia Filčo. Haris sukando dantis įsitikinęs, kad jį išduos beprotiškai plakanti širdis.

- Akilanda? - tyliai paklausė Sneipas, žiūrėdamas į kiaušinį Filčo rankose. - Tačiau Akilanda negalėjo patekti į mano kabinetą...

- Šis kiaušinis buvo jūsų kabinete, profesoriau?

- Žinoma, ne, - atkirto Sneipas. - Išgirdau dunksint, paskui kaukiant...

- Taip, profesoriau, kiaušinis kaukšėjo ...

- ... taigi atėjau pasižiūrėti...

- Akilanda jį numetė, profesoriau...

- ... bet praeidamas pro kabinetą pamačiau, kad dega deglai, o spintos durys atviros! Kažkieno būta!

- Bet Akilanda negalėjo...

- Žinau, kad negalėjo, Filčai! - atrėžė Sneipas. - Savo kabinetą uždarau kerais, kurie įveikiami tik burtininkui! - Sneipas pažiūrėjo aukštyn, tiesiai per Hariį, paskui nužvelgė koridorių apačioje. - Noriu, kad man padėtų ieškoti įsibrovėlio, Filčai.

- Gerai, profesoriau, bet...

Filčas ilgesingai pažiūrėjo aukštyn, vėlgi tiesiai per Hariį, ir šis suprato, kaip Filčui nesinori praleisti tokios progos Akilandai užspeisti. Eik, be žodžių maldavo jį Haris, eik su Sneipu... eik... Ponia Noris spoksojo pro Filčo kojas. Hariui pasirodė, kad katė jį užuodžia. Kurių galų jis į vonią prileido šitiek kvepiančių putų?

- Matote, profesoriau, - gailiai tarė Filčas, - šį kartą direktorius turės manęs paklausti, nes Akilanda apvogė mokinį. Gera proga pagaliau išmesti jį iš pilies...

- Filčai, man nuspjaut į tą nelemtą poltergeistą, man rūpi mano kabinetas...

Kaukšt, kaukšt, kaukšt...

Sneipas staigiai nutilo. Abu su Filču sužiuro apačion. Pro siaurą plyšį tarp jų galvų Haris išvydo atšlubčiojant Rukną Baisiąją Akį. Ant naktinių buvo užsisiautęs seną kelioninę mantiją ir, kaip visada, ėjo pasiramsčiuodamas lazda.

- Kas čia, bernvakaris? - suniurzgė jis.

- Profesorius Sneipas ir aš išgirdome triukšmą, - išpyškino Filčas. - Poltergeistas Akilanda ir vėl svaido daiktus. O profesorius Sneipas pamatė, kad kažkas buvo įsilaužęs į jo ka...

- Nutilk! - sušnypštė Sneipas.

Rukna žengė artyn. Haris pamatė, kaip stebuklingoji Ruknos akis nuslydo Sneipu, o tada - tikrai įžiūrėjo jį patį.

Hariui pašoko širdis. *Rukna mato ir per neregimąją apsiaustą...* Tik jis mato, kokia keista ši scena... Sneipas naktiniais marškiniais, Filčas, suspaudęs kiaušinį, Haris, įstrigęs laiptuose jiems už nugarų. Ruknos krei-

va burna išsižiojo iš nuostabos. Jo ir Hario žvilgsniai susitiko. Rukna užsičiaupė ir vėl atsigręžė į Sneipą.

- Ar aš gerai išgirdau, Sneipai? - lėtai paklausė. - kažkas buvo įsilaužęs į tavo kabinetą?

- Nesvarbu, - šaltai metė Sneipas.

- Priešingai, - suniurzgė Rukna, - net labai svarbu. Kas galėjo tai padaryti?

- Turbūt koks mokinys, - atsakė Sneipas. Haris matė, kaip smilkinyje Sneipui baisingai tvinksi gysla. - Jau yra taip buvę. Iš sandėliuko spintos dingsta eliksyrų sudedamosios dalys. Mokiniai, aišku, mėgina taisyti uždraustus mišinius...

- Sakot, eliksyrų sudedamosios dalys, a? - pakartojo Rukna. - O savo kabinete daugiau nieko neslepiat?

Haris matė, kaip išgeltęs Sneipo veidas nusidažė bjauria plytine spalva, o gysla smilkinyje dar tankiau sutvinksėjo.

- Pats žinai, Rukna, kad nieko neslepiu, - tyliai ir grėsmingai atsakė jis. - Juk patys nuodugniai iškrėtėte mano kabinetą.

- Auroro privilegija, - išsiviepė Rukna. - Dumbldoras man liepė nenuleisti akių...

- Dumbldoras manimi pasikliauja, - iškošė Sneipas. - Nė už ką nepatikėsiu, kad jis liepė mano kabinete daryti kratą!

- Aišku, Dumbldoras tavim pasikliauja, - suniurnėjo Rukna. - Juk jis toks patiklus, tiesa? Tiki, jog žmogui reikia duoti progą pasitaisyti. Bet aš... aš sakau, kad kai kurios dėmės nenusiplauna, Sneipai. Dėmės, kurių lieka įsigėrusios, supranti, apie ką kalbu?

Staiga Sneipas padarė nei šį, nei tą. Griebėsi už kairės rankos, lyg būtų suskaudę.

- Eik miegoti, Sneipai, - nusijuokė Rukna.

- Neturi teisės manęs varinėti! - sušnypštė Sneipas, paleisdamas ranką. - Aš irgi, ne tik tu, galiu naktį vaikštinėti po mokyklą!

- Čiuožk, - metė Rukna labai žiauriu balsu. - Svajoju su tavim kada nors susitikti tamsiame koridoriuje. Beje, kažką pametei...

Haris pakraupo pamatęs, kaip Rukna parodė į Plėšiko planą, tebegulintį ant laiptų. Sneipui su Filču grėžiantis, Haris spjovė į atsargumą: iškišęs rankas iš po apsiausto, karštligiškai mojo Ruknai vien lūpomis sakdamas:

- Čia mano! Mano!

Sneipas jau tiesė ranką. Jo veidą perkreipė baisi mintis...

- *Accio*, pergamente!

Planas pakilo į orą, pralėkė pro išskėstus Sneipo pirštus ir nusileido į Ruknos delną.

- Suklydau, - ramiai tarė Rukna. - Čia mano, matyt, pirma iškrito...

Tačiau juodos Sneipo akys lakstė nuo kiaušinio Filčo glėbyje prie plano Ruknos rankose, ir Haris neabejojo, kad Sneipas sumetė, kur šuo pakastas, - tik Sneipas taip moka...

- Poteris, - tyliai pasakė Sneipas.

- Kaip suprasti? - lyg niekur nieko paklausė Rukna, sulankstė planą ir įsikišo kišenėn.

- Poteris! - suriko Sneipas ir atsisukęs pažiūrėjo lygiai ton vieton, kur buvo Haris. - Čia Poterio kiaušinis. Tas pergamentas priklauso Poteriui. Esu jį matęs, atpažįstu! Poteris čia! Poteris su neregimuoju apsiaustu!

Sneipas atkišo rankas it neregys ir ėmė lipti laiptais. Haris galėjo prisiekti, kad jo didžiulės šnervės užuodžia Hariį. Haris savo spąstuose ėmė loštis traukdamasis nuo Sneipo pirštų, bet vis tiek...

- Nieko tenai nėra, Sneipai! - riktėlėjo Rukna. - Bet aš mielai pranešiu direktoriui, kaip mikliai tavo mintys peršoko prie Hario Poterio!

- Na, ir kas? - atšovė Sneipas vis dar atkišęs rankas, vos neliesdamas Hariui krūtinės.

- Matai, Dumbldorui labai rūpi, kas įkišo berniuką turnyran! - tarė Rukna, klibikščiuodamas dar arčiau. - Man irgi, Sneipai... labai įdomu... -

Deglo šviesa mirguliavo ant jo sudarkyto veido, ir visi randai, nukirsta nosis atrodė dar tamsesni ir kraupesni.

Sneipas žiūrėjo žemyn į Rukną, jo išraiškos Haris nematė. Valandėlę visi tylėjo ir nejudėjo. Pagaliau Sneipas pamažu nuleido rankas.

- Aš tik pamaniau, - su apsimestu ramumu pasakė jis, - kad jei Poteris vėl slampinėja uždraustu laiku... toks jau jo netikęs įprotis... jį reikia sulaikyti. Jo... jo paties saugumo sumetimais.

- Suprantu, - švelniai tarstelėjo Rukna. - Rūpinatės Poterio gerove, ką?

Tyla. Sneipas su Rukna varstė kits kitą akimis. Ponia Noris garsiai sunkniaukė tebespoksodama Filčui pro kojas, ieškodama, iš kur sklinda Hario vonios putų kvapas.

- Turbūt grįšiu į lovą, - tarė Sneipas.

- Geriausia, ką šianakt būsi sugalvojęs, - pritarė Rukna. - Dabar, Filčai, gal atiduotum tą kiaušinį...

- Ne! - Filčas apglėbė kiaušinį tarsi savo pirmagimį sūnų. - Profesoriau Rukna, tai Akilandos eibių įkaltis!

- Tai apvogtojo čempiono nuosavybė, - atrėmė Rukna. - Duok šen.

Sneipas movė žemyn ir tylėdamas pralėkė pro Rukną. „Kic kic kic“, - pašaukė Filčas Ponią Noris, ta dar kurį laiką vėpsojo į Harį, paskui apsisuko ir nusekė paskui šeimininką. Haris užgniaužęs kvapą girdėjo, kaip Sneipas nueina koridoriumi. Filčas atidavė Ruknai kiaušinį ir taipgi nukėblino murmeldamas Poniai Noris:

- Nieko nieko, kačiute... Rytą mes pasišnekėsime su Dumbldoru... Pasakysim, ko prikrėtė Akilanda...

Trinkelėjo durys. Haris liko su Rukna. Tasai ėmė sunkiai kopti aukštyn, pasiremdamas lazda. Kaukšt kaukšt į kas antrą pakopą.

- Tik per plauką išsisukai, Poteri, - suburbėjo senis.

- Taip... Aš... ačiū, - išlemeno Haris.

- Kas čia per daiktas? - paklausė Rukna, išsiėmęs iš kišenės Plėšiko planą ir jį išskleidęs.

- Hogvartso planas, - atsakė Haris, laukdamas, kad Rukna greičiau jį ištrauktų iš laiptų, nes koją jau kaip reikiant skaudėjo.

- Prisiekiu Merlino barzda! - sukuždėjo Rukna, žiūrėdamas į planą. Stebuklingoji akis vartėsi kaip padūkusi. - Na, ir planelis, Poteri!

- Taip, labai... labai pravartus, - apsiašarodamas iš skausmo, tarė Haris. - Profesoriau, ar galėtumėte man padėti?

- Kas yra? O! Na, žinoma, žinoma...

Rukna suėmė Hario rankas ir patraukė; Hario koja išlindo iš klastingosios pakopos, ir jis palypėjo aukščiau. Rukna tebežiūrėjo į planą.

- Poteri, - lėtai paklausė jis, - ar kartais nepastebėjai, kas įsibrovė į Sneipo kabinetą? Turiu galvoj, plane.

- Eee... taip, pastebėjau, - prisipažino Haris. - Ten buvo ponas Susitraukėlis.

Stebuklingoji Ruknos akis perbėgo per visą planą. Staiga jis sunerimo.

- Susitraukėlis? Ar nesuklydai, Poteri?

- Tikrai ne.

- Na, jo jau nebėr, - tarė Rukna, stebuklingąja akimi tebenaršydamas planą. - Susitraukėlis... labai... labai įdomu.

Valandėlę jis tylėjo žiūrėdamas į planą. Haris suprato, kad ši naujiena Ruknai kažką reiškia, ir labai norėjo sužinoti, ką. Gal imti ir paklausti? Tačiau Ruknos jis prisibijojo. Betgi Rukna jį ką tik išgelbėjo iš didelės bėdos.

- Profesoriau, kaip manote, ko ponas Susitraukėlis ieškojo Sneipo kabinete?

Ruknos stebuklingoji akis virpėdama įsmigo į Harį. Jos žvilgsnis buvo toks skvarbus, kad Haris jautė: Rukna jį vertina, svarsto, sakyti ar ne ir kiek sakyti.

- Tarkime taip, Poteri, - pagaliau sumurmėjo Rukna. - Visi šneka, kad senis Baisioji Akis pasimaišęs, jam visur vaidenasi juodieji magai. Tačiau Baisioji Akis - niekis, niekis, palyginti su... su Barčiu Susitraukėliu.

Jis vėl įsispoksojo į planą. Haris nenustygo iš smalsumo.

- Profesoriau? Kaip atrodo? Ar tai gali būti susiję su... Galbūt ponas Susitraukėlis mano, kad kažkas vyksta...

- Pavyzdžiui? - griežtai paklausė Rukna.

Haris abejojo, kiek jis išdrįs pasakyti. Nenorėjo Ruknai išsiduoti, kad už Hogvartso sienų turi informacijos šaltinį, nes tai galėtų baigtis kebliais klausimais apie Sirijų.

- Nežinau, - burbtelėjo jis. - Keisti dalykai dedasi, argi ne? Ir „Magijos žinios“ rašė... Tamsos ženklas per pasaulio kvidičo čempionatą, Mirties Valgytojai ir panašiai.

Rukna išplėtė abi akis.

- Esi akylas, Poteri. - Stebuklingoji akis vėl nukrypo į planą. - Galbūt ir Susitraukėliui panašiai atrodo. Labai gali būti... Visokie keisti gandai sklando. Aišku, su Ritos Nepasėdos pagalba. Daugelį baimė ima, reik manyti. - Jis niūriai šyptelėjo savo kreiva burna. - Ko jau nekenčiu, - sumurmėjo labiau sau negu Hariui, įbedęs stebuklingąją akį į apatinę kairį plano kampą, - tai laisvai vaikštinėjančio Mirties Valgytojo.

Haris išpūtė akis. Nejau Rukna galvoja apie tą patį kaip ir jis?

- Dabar aš noriu tave paklausti, Poteri, - tarė Rukna.

Hariui nutirpo širdis - šito ir tikėjosi. Rukna klaus, kur jis gavo tą planą, labai įtartiną magijos priemonę. Dėl to, kad planas atsidūrė pas jį, kaltas ne tik jis pats, kalti daugybė kitų žmonių: tėtis, Fredis ir Džordžas Vizliai, profesorius Lubinas, paskutinis apsigynimo nuo juodosios magijos mokytojas. Rukna mostelėjo jam panosėj planu, ir Haris pasiryžo...

- Ar galėtum paskolinti?

- O! - atsiduso Haris. Planą jis labai brangino, bet, kita vertus, kokia laimė, kad Rukna neklausia, kur jis jį gavęs, be to, Haris neabejotinai skolingas Ruknai. - Mielai, prašom.

- Geras berniukas, - suniurzgė Rukna. - Man jis labai pravers. Ko gera, tik jo man ir trūko. Gerai, eik miegot, Poteri.

Jie abu užlipo laiptais, Rukna vis žiūrinėjo planą tarsi kokią niekad neregėtą brangenybę. Tylėdami priėjo Ruknos kabinetą, ten jis sustojo ir pažvelgė į Harį. - Niekad negalvojai tapti Auroru, Poteri?

- Ne, - nustebo Haris.

- O tu pagalvok, - pasakė Rukna linksėdamas ir susimąstęs pažiūrėjo į Harį. - Iš tiesų... Tarp kitko, man rodos, tą kiaušinį nešei ne tam, kad jis pakvėpuotų grynu oru?

- Nee... - išsišiepė Haris. - Bandau įspėti užduoties raktą.

Rukna mirktelėjo jam, stebuklingoji akis vėl pašėlusiai sužvairavo.

- Niekas taip neišjudina smegenų, kaip naktinis pasivaikščiojimas, Poteri. Pasimatysime rytoj.

Jis įžengė į savo kabinetą vėl žiūrėdamas į planą. Haris palengva parpėdino į Grifų Gūžtos bokštą paskendęs mintyse apie Sneipą ir Susitraukėlį ir ką visa tai reiškia... Kam Susitraukėlis apsimeta sergąs, jeigu ir taip kada tinkamas gali patekti į Hogvartą? Ką, jo nuomone, savo kabinete slepia Sneipas?

O dar Rukna įsitikinęs, kad Haris turėtų tapti Auroru! Įdomi mintis... Tačiau kai po dešimties minučių jis tyliai atsigulė į savo didžiulę lovą, kiaušinį ir apsiaustą uždaręs lagamine, kažkaip pagalvojo, kad prieš pasirenkant tokį darbėlį vertėtų pažiūrėti, kiek randų iki to laiko bus gavę kiti Aurorai...

DVIDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS

Antroji užduotis

- Sakei, kad įspėjai kiaušinio mįslę! - piktinosi Hermiona.

- Tyliau šnekėk! - atkirto Haris. - Man tik reikia... tiksliai nustatyti, aišku?

Jis, Ronis ir Hermiona sėdėjo pačiame kerėjimo kabineto gale. Šiandien jie turėjo mokytis Šaukiamųjų kerų priešingybės - Atsikratomųjų kerų. Turėdamas galvoje, kad visokiems daiktams skraidant po kambarį ne vienas gali skaudžiai nukentėti, profesorius Flitvikas mokiniams davė kiekvienam po kalną pagalvėlių: atseit jos net ir nukrypusios nuo kurso nieko neužgaus. Teorija buvo gera, bet nelabai pasitvirtino. Nevilis taip prastai nusitaikydavo, kad netyčia paleisdavo per kambarį daug sunkesnę daiktą - pavyzdžiui, patį profesorių Flitviką.

- Nors minutei gali pamiršti tą kiaušinį? - sušnypštė Haris, kai pro juos liūdnai prašvilpė profesorius ir šleptelėjo ant didelės spintos. - Noriu tau papasakoti apie Sneipą ir Rukną...

Ši pamoka nuostabiai tiko asmeniniams pokalbiams, nes visi buvo per daug užsiėmę smagiais dalykais. Haris jau visą pusvalandį patyliukais dėstė nakties nuotykius.

- Sneipas sakė, kad Rukna apieškojo ir jo kabinetą? - degančiom akim sušnibždėjo Ronis ir lazdelės moju atsikratė pagalvėlės (ji nušvilpė oru ir Parvatei numušė nuo galvos kepurę). - Kaip manai, ar Ruknos tikslas - seksti ne tik Karkarovą, bet ir Sneipą?

- Na, nežinau, ar Dumbldoras šito jį prašė, bet jis tai daro, - pasakė Haris ir atsainiai mostelėjo lazdele. Pagalvėlė vartaliodamasi nusirito nuo

stalo. - Rukna sako, Dumbldoras leidžia Sneipui pasilikti mokykloje tik todėl, kad nori jam duoti dar vieną progą pasitaisyti ar panašiai...

- Ką? - išpūtė akis Ronis. Kita jo pagalvėlė sukdamasi aukštai pakilo ir atsimušusi nuo kandeliabro sunkiai nukrito ant Flitviko stalo. - Hari, galbūt Ruknai atrodo, kad tavo vardą į Taurę įmetė Sneipas!

- Ai, Roni, - nepatikliai papurtė galvą Hermiona, - vieną kartą jau įtarėme, kad Sneipas nori nužudyti Hari, o paaiškėjo, jog iš tikrųjų jį gelbėjo, pameni?

Ji mostelėjo lazdele, ir pagalvėlė, perskriejusi kambarį, šleptelėjo į dėžę, kurion visi ir turėjo taikytis. Haris žiūrėjo į Hermioną ir galvojo... Tiesa, Sneipas sykį išgelbėjo jam gyvybę, bet keisčiausia, kad Sneipas iš tikrųjų jo nekenčia, lygiai kaip nekenė tėčio, kai drauge mokėsi Hogvartse. Sneipas mėgo nubraukinėti Hariui taškus ir niekad nepraleisdavo progos jo nubausti ar net siūlyti, kad būtų išmestas iš mokyklos.

- Man neįdomu, ką sako Rukna, - kalbėjo Hermiona, - Dumbldoras ne toks kvailas. Jis neapsiriko pasitikėdamas Hagridu ir profesoriumi Lubinu, nors daugelis žmonių nebūtų davę jiems darbo, tai kodėl negali būti teisingas ir dėl Sneipo? Kas, kad Sneipas truputį...

- Nedoras, - pasufleravo Ronis. - Liaukis, Hermiona, kurių galų tada visi tie juodųjų magų gaudytojai krato jo kabinetą?

- Kodėl ponas Susitraukėlis apsimetė sergąs? - nesiklausė Hermiona Ronio. - Keistoka ar ne, kad jis neįstengia atvykti į kalėdinį balių, bet kai nori, net vidurnaktį atsiduria mokykloje?

- Tu Susitraukėlio nemėgsti dėl tos elfės, Vinkės, - pasakė Ronis, paleisdamas pagalvėlę į langą.

- O tau patinka manyti, kad Sneipas kažką rezga, - atkirto Hermiona ir savo pagalvėlę dailiai nuskraidino į dėžę.

- Aš tik noriu žinoti, kodėl Sneipas nepasinaudojo pirma proga, jeigu jam dar reikia antros, - niūriai burbtelėjo Haris, ir jo pagalvėlė, didžiausiais jo nuostabai, nušvilpė per kambarį ir gražiausiai nusileido ant Hermionos pagalvėlės.

*

Paklusdamas Sirijaus norui žinoti viską, kas nepaprasto vyksta Hogvartse, Haris tą vakarą su viena ruda pelėda pasiuntė jam laišką apie tai, kaip ponas Susitraukėlis įsibrovė į Sneipo kabinetą, apie Ruknos ir Sneipo pokalbį. Tada Haris iš rimtųjų atsidėjo svarbiausiam dalykui - kaip dvidešimt ketvirtą vasario visą valandą ištvirti po vandeniu.

Roniui labai patiko mintis vėl pasinaudoti Šaukiamaisiais kerais: Haris paaiškino apie akvalangus, ir Ronis nesuprato, kodėl Haris negalėtų parsiųsti tokio daikto iš artimiausio Žiobarų miesto. Hermiona sutriuškino šį planą nurodydama, jog net jei Haris per vieną valandą ir įstengtų išmokti naudotis akvalangu (kad ir nepanašu), tikrai būtų pašalintas iš turnyro už tai, kam pažeidė Tarptautinį magijos slaptumo kodeksą, - juk neįmanoma įsivaizduoti, kad joks Žiobaras nepastebėtų virš laukų į Hogvartą lekiančio akvalango.

- Aišku, idealiausia būtų pasiversti povandeniniu laivu ar kuo, - pasiūlė ji. - O, kad jau būtume mokęsi žmonių pavertimo! Bet, atrodo, tai eisime tik šeštame kurse, be to, jeigu nelabai supranti, ką darai, gali pras-tai baigtis...

- Cha, nė kiek nenoriu vaikščioti su styrančiu iš galvos periskopu, - tarė Haris. - Galbūt reikėtų ką nors užpulti Ruknai matant, tada jis tai padarytų už mane...

- Nemanau, kad jis tau leistų pasirinkti, kuo norėtum būti pavers-tas, - rimtai pasakė Hermiona. - Ne, geriausia išeitis - kokie nors burtai.

Taigi Haris, įsitikinęs, kad netrukus visam gyvenimui pasisotins bib-lioteka, vėl apsikasė dulkinais tomiais ir ėmė ieškoti kerų, galinčių padėti žmogui išgyventi be deguonies. Ir nors jis, Ronis ir Hermiona knisosi per pietus, vakarienes ir ištisus savaitgalius, nors Haris paprašė profeso-rės Makgonagal leidimo skaityti Uždraustajame skyriuje ir netgi klausė patarimo pikčiurną bibliotekininkę, į maitvanagį panašią madam Pen-snė, nerado nieko, kas Hariui padėtų visą valandą išbūti po vandeniu ir likti gyvam.

Hari pradėjo kamuoti jau pažįstami panikos šiurpuliukai, ir vėl jis negalėjo susikaupti per pamokas. Ežeras, Hariui ligi tol buvęs tik mokyklos teritorijos dalimi, priėjus prie lango kaskart patraukdavo akį - plati ledinio plieno spalvos vandens plynė, kurios tamsios ir šaltos gelmės rodėsi tolimos kaip Mėnulis.

Lygiai kaip buvo prieš dvikovą su ragauodegiu, laikas bėgo taip, tarsi kas būtų užbūręs laikrodžius, kad jie skubėtų dvigubai greičiau. Iki vasario dvidešimt ketvirtosios dar savaitė (dar yra laiko)... liko penkios dienos (reikia tučiuojau ką nors sugalvoti)... trys dienos (kaip man ką nors rasti... *kaip...*)

Likus dviem dienoms, Haris neteko apetito. Apie pirmadienio pusryčius gera galima pasakyti tik tiek, kad grįžo Sirijui pasiūsta rudoji pelėda. Jis nuėmė pergamentą, išvyniojo ritinėlį ir perskaitė trumpiausią Sirijaus laišką, kada nors gautą iš jo.

Parašyki, kurį savaitgalį vėl busi Kiauliasodyje.

Haris apvertė pergamentą - galgi kitoj pusėj bus kas nors parašyta, bet nieko nerado.

- Ne šitą, o dar kitą, - sušnibždėjo Hermiona, Hariui per petį perskaičiusi raštelį. - Še, imk mano plunksną ir tuoj pat siųsk atgal pelėdą.

Haris brūkštelėjo kitoj pusėj Sirijaus laiškelių datą, pririšo pergamentą pelėdai prie kojytės ir paleido ją skristi. Nulydėdamas paukštį akimis galvojo: ko gi jis tikėjosi? Patarimo, kaip išbūti po vandeniu? Jis taip įsijautęs pasakojo apie Sneipo ir Ruknos pokalbį, kad visai pamiršo paminėti kiaušinį.

- Kam jam reikia žinoti, kada busi Kiauliasodyje? - paklausė Ronis.

- Nežinau, - niūriai atsakė Haris. Trumputė laimė, išsižiebusi parskridus pelėdai, užgeso. - Einam... Magiškujų gyvūnų priežiūros pamoka.

Neaišku, ar norėdamas atsilyginti už Šiknašaudžius Pliurzius, ar todėl, kad Pliurzių bebuvo likę vos du, ar kad norėjo įrodyti sugebąs viską,

ką sugeba profesorė Kiautena Liurbė, Hagridas nuo pat grįžimo į darbą juos tebemokė apie vienaaragius. Paaiškėjo, kad Hagridas žino apie vienaaragius ne mažiau nei apie pabaisas, nors buvo akivaizdu, kaip jam apmaudu, jog jie neturi ilčių.

Šiandien jis mėgino sugauti du vienaaragiukus. Jie, ne taip kaip suaugę vienaaragiai, buvo gryno aukso spalvos. Juos išvydusios Parvatė su Levanda ėmė kryžtauti iš džiaugsmo, ir net Pensei Parkinson sunkiai sekėsi nuslėpti, kaip jie jai patinka.

- Lengviau pastebėti negu suaugusius, - aiškino Hagridas. - Dvimečiai pasidaro sidabriniai, o keturmečiams išauga ragas. Tik visai suaugę, maždaug septynerių metų, tampa baltutėliai. Maži jaukesni... ne taip vengia berniukų... Ateikit, nebijokit, galit paglostyti, jei norit. Duokit cukraus gabaliukų.

- Kaip laikais, Hari? - sumurmėjo Hagridas, pasitraukęs nuo mokinių, dauguma jų apspito vienaaragiukus.

- Gerai...

- Baisu, ką?

- Truputį.

- Hari, - paplojo Hagridas Hariui per petį taip, kad šiam net keliai sulinko, - man būtų labai neramu, jeigu nebūčiau matęs, kaip tu susitvarkei su ragauodegiu, tačiau dabar žinau, kad gali viską, kam tik pasiryžti. Nė trupučio nesijaudinu dėl tavęs. Viskas bus gerai. Mįslę įminei?

Haris linktelėjo. Staiga apėmė pašėlęs noras prisipažinti, jog neturi jokio supratimo, kaip ištisą valandą išbūti ežero dugne. Jis pažiūrėjo į Hagridą - gal tam yra tekę panirti į ežerą dirbant su visokiais padarais? Juk jis prižiūri visą teritoriją...

- Pamatysi, kaip laimėsi, - suniurzgė Hagridas ir vėl paplojo Hariui per petį net įmygdamas jį į purvyną. - Žinau. Jaučiu. *Hari, tu laimėsi turnyrą.*

Haris neprisivertė prisipažinti: taip nesisinorėjo, kad Hagridui išnyktų ta laiminga, patikli šypsena. Apsimetęs, kad labai rūpi vienaaragiukai, jis kreivai šyptelėjo ir nuėjo prie aptvaro.

*

Vakare prieš antrąją užduotį Haris jautėsi, lyg sapnuotų košmarą. Gera suprato, kad jeigu koku stebuklu ir pavyktų atrasti tinkamus kerus, per naktį vargiai juos išmokyti. Kaip galėjo iki to prieiti? Kodėl nepasistengė anksčiau įspėti kiaušinio mįslės? Kodėl per pamokas svajodavo - galbūt kuris nors mokytojas užsiminė, kaip kvėpuoti po vandeniu?

Saulei leidžiantis jis, Ronis ir Hermiona sėdėjo bibliotekoje karštligiškai sklaidydami kerėjimų puslapius, atsitvėrę nuo kits kito knygų kaltais priešais nosį. Vos išvydus žodį „vanduo“, Hariui pašokdavo širdis, tačiau dažniausiai vanduo būdavo paminėtas kokiam recepte: „Dvi pintos vandens, pusė svaro susmulkintų mandragoros lapų ir vienas tritonas...“

- Man rodos, neįmanoma, - pasakė Ronio balsas kitoje stalo pusėje. - Nieko nėra. Nieko. Panašiausia buvo apie tai, kaip nusausti balas ir tvenkinius, - Išdžiovinimo kerai, bet jie nėra tokie stiprūs, kad nusaustų tokį ežerą.

- Turi kas nors būti, - sumurmėjo Hermiona ir prisitraukė žvakę. Akys jai taip pavargo, kad knygą „Senoviniai bei pamiršti apžavai ir užkeikimai“ ji skaitė visai prikišusi nosį prie lapo. - Komisija nebūtų parinkusi neįvykdomos užduoties.

- Bet parinko, - atšovė Ronis. - Hari, tiesiog drožk rytoj prie ežero, įkišk galvą vandenin ir tiems vandeniams liepk atiduoti, ką jie iš tavęs bus nugvelbę. Geriau nieko nesugalvosi, drauguži.

- Yra būdas! - ginčijo Hermiona. - Turi būti!

Tai, kad biblioteka nesuteikė informacijos rūpimu klausimu, jai buvo asmeninis įžeidimas. Kol kas tokia nuostata nė syčio neapvylė.

- Žinau, ką reikėjo daryti, - pasakė Haris, padėjęs galvą ant „Šelmiškų triukų šelmiams“. - Turėjau išmokyti būt Animagu kaip Sirijus.

- Aha, būtum galėjęs kada patinka pasiversti auksine žuvele! - sušuko Ronis.

- Arba varle, - nusižiovavo Haris. Nebeturėjo jėgų.

- Norint tapti Animagu, reikia dirbti ne vienerius metus, paskui registruotis ir panašiai, - negalvodama aiškino Hermiona. Jos žvilgsnis slydo žinyno „Kebliausi magijos galvosūkliai ir kaip juos išspręsti“ rodyklės puslapiais. - Prisimenate, ką sakė profesorė Makgonagal? Reikia užsiregistruoti Neleistino magijos naudojimo kontrolės tarnyboje... Kokiu gyvūnu gali pasiversti, jo žymės, kad paskui nepiktnaudžiautum...

- Hermiona, aš pajuokavau, - pavargęs tarė Haris. - Žinau, kad rytoj tikrai negalėsiu pasiversti varle...

- Fu, kažkokios nesąmonės, - piktai užvertė Hermiona „Kebliausius galvosūkliai“. - Kas gali norėti, kad nosies plaukeliai augtų garbanėlėmis?

- Aš būčiau nieko prieš, - pasigirdo Fredžio Vizlio balsas. - Bent visi turėtų apie ką šnekėti, ar ne?

Haris, Ronis ir Hermiona pakėlė galvas. Iš už lentynų išlindo Fredis su Džordžu.

- Ką judu čia mūrijat? - paklausė Ronis.

- Tavęs ieškom, - atsakė Džordžas. - Roni, eik pas Makgonagal. Ir tu, Hermiona.

- Ko? - nustebo ji.

- Nežinau... Bet atrodė susirūpinusi, - pasakė Fredis.

- Mes turime jus nuvesti, - pridūrė Džordžas.

Ronis su Hermiona sužiuro į Harių, o tas visai nusiminė. Nejau profesorė Makgonagal duos jiems garo? Galbūt ji pastebėjo, kaip jie stengiasi jam padėti, o jis užduotį turi įveikti vienas?

- Susitiksime bendrajame kambaryje, - atsistojusi eiti tarė Hermiona Hariui. Abu su Roniu buvo išsigandę. - Atitepk kuo daugiau knygų, gerai?

- Gerai, - liūdnai tarstelėjo Haris.

Aštuntą valandą madam Pensnė užgesino visas lempas ir išvarė Harių iš bibliotekos. Sverdėdamas nuo knygų naštos, Haris grįžo į Grifų Gūžtos bendrąjį kambarį, pristūmė į kertę stalą ir toliau ieškojo. „Beprotiš-

kuose burtuose trenktiems burtininkams“ nieko nerado. „Viduramžių raganavimo vadove“ irgi nieko. „Aštuoniolikto amžiaus kerų antologija“, „Baisūs gelmių gyventojai“ ir „Galios, kurių nė neįtarei turis, ir ką su jomis veikti, kai pagaliau susiprotėjai“ irgi nė žodeliu neužsiminė apie žygdarbius po vandeniu.

Susiraitęs Hariui ant kelių, garsiai murkavo Banditas. Bendrasis kambarys pamažu ištuštėjo. Linksmomis, ramiais balsais kaip Hagrido, matyt, tvirtai įsitikinę, jog ir antrą užduotį vykdydamas fantastiškai pasirodys, visi linkėjo jam sėkmės ateinantį rytą. Haris neįstengė niekam atsakyti, tik linksėjo jausdamas gale gerklės lyg ir kokią golfo kamuoliuką. Be dešimt dvylika jis liko vienas su Banditu. Peržiūrėjo visas knygas, bet Ronis su Hermiona vis dar negrįžo.

Viskas, tarė sau Haris. Šitos užduoties neįveiksi. Gausi rytą nueiti prie ežero ir pasakyti teisėjams...

Įsivaizdavo, kaip jis aiškina negalįs atlikti užduoties. Matė iš nuostabos išpūstas Maišinio akis, patenkintą Karkarovą, iššiepusį geltonus dantis. Beveik girdėjo Fler Delakur sakant: „Taip ir žinojau... per jaunas... dar tik mažas berniukas“. Išvydo, kaip Smirdžius žiūrovų minios priekyje puikuoju savo ženkliuku, skelbiančiu *POTERIS ŠLYKŠTYNĖ*, regėjo apstulbusio ir susikrimitusio Hagrido veidą...

Užmiršęs, kad ant kelių guli Banditas, Haris staigiai atsistojo. Nutėkštas ant žemės, Banditas piktai sušnypštė, nuožmiai dėbtelejo į Harį ir nužygiavo iškėlęs papūstą uodegą, tačiau Haris jau lėkė viršun, į miegamąjį. Pasiims neregimąją apsiaustą ir, jeigu reikės, sėdės bibliotekoje per visą naktį.

- *Lumos*, - po penkiolikos minučių sukuždėjo Haris, atidaręs bibliotekos duris.

Pasišviesdamas burtų lazdelės galiuku, jis ėmė traukti iš lentynų knygas - apie raganas ir jų apžavus, apie vandenius ir vandenų pabaisas, apie garsiausius burtininkus ir raganas, apie magijos išradimus, apie bet ką, jeigu tik knygoje galėjo būti nors vienas sakinytis, kaip išlikti gyvam

po vandeniui. Susikrovęs jas visas ant stalo, ėmėsi sklaidyti siaurame lazdelės šviesos ruože, kartais dirstelėdamas į laikrodį...

Pirma valanda nakties... antra valanda... jėgų teikė vienintelė mintis: *kitoje knygoje... tada kitoje... dar kitoje...*

*

Paveikslo undinė prefektų vonios kambaryje juokėsi. Haris it kamštis šokinėjo vandenyje šalia jos uolos, o ji laikė iškėlusi jam virš galvos „Žaibą“.

- Eik ir pasiimk! - piktdžiugiškai kvatojo. - Nagi, op!

- Negaliu, - uždusęs sušniokstė Haris, bandydamas sugriebti „Žaibą“ ir nepaskęsti. - Atiduok!

Bet ji tik nusikvatojo ir skaudžiai bakstelėjo jam į šoną šluotos kotu.

- Skauda... atstok... ai...

- Haris Poteris turi pabusti, pone!

- Nustok baksnoti...

- Dobis turi baksnoti Hariui Poteriui, pone, nes jam reikia pabusti!

Haris atsimerkė. Tebebuvo bibliotekoje. Užmigęs neregimasis apsiaustas nusmuko nuo galvos, žandas prilipęs prie atverstos knygos „Su lazdele nepražūsi“. Jis atsistojo ir pasitaisė akinius mirksėdamas nuo skaisčios ryto šviesos.

- Hariui Poteriui reikia paskubėti! - sukvykė Dobis. - Po dešimties minučių prasideda antroji užduotis, Hari Poteri...

- Po dešimties minučių? - sudejavo Haris. - De... *dešimties*?

Jis pasižiūrėjo į laikrodį. Dobis teisus. Jau dešimtos dvidešimt. Į skrandį tarsi didelis sunkus akmuo žnektelėjo.

- Hari, Hari Poteri! - sucypė Dobis, tampydamas Hariui už rankovės. - Pone, su kitais čempionais turi būti prie ežero!

- Per vėlu, Dobi, - gailiai tarė Haris. - Tos užduoties nedarysiu, nežinau, kaip...

- Haris Poteris atliks užduotį! - suriko elfas. - Dobis žinojo, kad Haris nerado reikiamos knygos, todėl Dobis už jį suieškojo!

- Ką? - šūktelėjo Haris. - Betgi tu nežinai, kokia antroji užduotis...
- Dobis žino, pone! Haris Poteris turi lįsti į ežerą, surasti savo Vizį...
- Ką surasti?
- ... atimti iš vandenių savo Vizį!
- Kas tas Vizis?
- Tavo Vizis, pone, tavo Vizis... Vizis, kuris Dobiui dovanoja megztinį!
- Dobis timptelėjo ant pilvo rudą megztinį.
- Ką! - aiktelėjo Haris. - Jie paėmė... paėmė *Ronį*?
- Tai, ko Haris Poteris labiausiai pasiges, pone! - kliegė Dobis. - O po valandos...
- *Bet jei nesuspėtumei rasti laiku*, - pakraupęs padeklamavo Haris Dobiui, - *prarastum tą daiktą, nors baisiai graudu...* Dobi, ką gi man daryti?
- Suvalgyk va šitą, pone! - sucypė elfas ir iš šortų kišenėlės išėmė gumulėlį tartum pilkšvai žalių žiurkių uodegų. - Prieš pat žengdamas į ežerą, pone! Tai Žiaunažolės!
- Ką jos daro? - paklausė Haris, žiūrėdamas į tas Žiaunažolės.
- Jos padės Hariui Poteriui kvėpuoti po vandeniu, pone!
- Dobi, - nebesitverdamas nerimu tarė Haris, - paklausyk, ar tikrai žinai?
- Jis dar nepamiršo, kad kai paskutinį kartą Dobis mėgino padėti, baigėsi tuo, kad dešinė ranka liko be kaulų.
- Dobis tikrai žino, pone! - rimtai atsakė elfas. - Dobis daug ką girdi, pone, jis yra namų elfas, jis vaikšto po visą pilį, nes kūrena židinius ir valo grindis, Dobis išgirdo, kaip profesorė Makgonagal ir profesorius Rukna mokytojų kambaryje šnekėjo apie antrąją užduotį... Dobis ne-
leis, kad Haris Poteris netektų savo Vizio!
- Hario abejonės išgaravo. Pašokęs nusitraukė neregimąjį apsiaustą, įgrūdo į kuprinę, griebė Žiaunažoles, įsidėjo kišenėn ir išdūmė iš bibliotekos. Dobis ištapsėjo iš paskos.
- Dobiui reikia būti virtuvėje, pone! - suspiegė Dobis koridoriuje. - Dobio pasiges. Sėkmės, Hari Poteri, pone, sėkmės!

- Iki pasimatymo, Dobi! - sušuko Haris ir nukurnėjo laiptais žemyn, peršokdamas per tris pakopas iš karto.

Vestibiulyje trynėsi keletas užsilikėlių, visi kiti po pusryčių jau ėjo pro didžiąsias duris žiūrėti antrosios užduoties. Jie spoksojo į pralekiantį Harį - tas nustūmė Koliną ir Denį Krivius šonan ir šuoliais nudūmė akmeniniais laiptais į giedrą, žvarbų rytą kieme.

Bėgdamas veja į pakalnę pamatė, kad suolai, lapkričio mėnesį supę slibinų aptvarą, dabar sustatyti kitame ežero krante ir kyla tribūnomis, sausakimšomis žmonių ir atsispindinčiomis žemai ežere. Lėkdamas Haris girdėjo virš vandens keistai aidintį minios šurmulį. Pakrante jis pasileido pas teisėjus, sėdinčius prie pat vandens už stalo, užtiesto auksine staltiese. Šalia teisėjų stalo, žiūrėdami į skuodžiantį Harį, jau stovėjo Sedrikas, Fler ir Krumas.

- Štai ir... aš... - uždusęs išspaudė Haris ir slystelėdamas aptaškė Fler apsiaustą.

- Kur buvai? - paklausė valdingas, piktas balsas. - Jau prasideda užduotis!

Haris atsigrėžė. Prie teisėjų stalo sėdėjo Persis Vizlis - pono Susitraukėlio vėl nėra.

- Ką jau čia, Persi! - nuramino tą Ludas Maišinis, apsidžiaugęs, kad Haris pagaliau pasirodė. - Tegul kvapą atgauna!

Dumbldoras nusišypsojo Hariui, tačiau Karkarovas ir madam Maksima nerodė jokio pasitenkinimo jį matydami. Iš jų veidų buvo akivaizdu, jog jie nesitikėjo, kad jis ateis.

Haris šniokštuodamas susilenkė, atsirėmė į kelius. Šoną dūrė, lyg tarp šonkaulių būtų įbestas peilis, tačiau nebuvo laiko atsigauti. Ludas Maišinis čempionus jau rikiavo pakrante dešimties pėdų tarpais. Haris buvo paskutinis eilėje, greta atsidūrė Krumas tik su glaudėmis ir jau iškėlęs burtų lazdele.

- Viskas gerai, Hari? - sušnibždėjo Maišinis, atitraukdamas Harį toliau nuo Krumo. - Žinai, ką darysi?

- Taip, - atsakė Haris, trindamasis šoną.

Maišinis spustelėjo jam petį ir grįžo prie teisėjų stalo. Jis vėl bakstelėjo lazdele sau į kaklą, ištarė: *Sonorus!* Per tamsų vandenį jo balsas nuskriejo į tribūnas.

- Ką gi, visi čempionai pasirengę atlikti antrąją užduotį, kuri prasidės man sušvilpus. Jie turės lygiai valandą atgauti tam, kas iš jų paimta. Taigi skaičiuoju iki trijų. Vienas... du... trys!

Tykiam ore šaižiai nuskardėjo švilpukas, tribūnos ėmė ploti ir šaukti. Nežiūrėdamas, ką daro kiti čempionai, Haris nusiavė batus, nusimovė puskujines, išsitraukė iš kišenės Žiaunažolių kamuolėlį, įsikišo burnon ir nubrido į ežerą.

Ežeras buvo toks šaltas, kad vanduo degino kojas it ugnis. Brendant giliau, šlapias apsiaustas traukė žemyn. Štai jau įbrido iki kelių, lediniam vandeny tirpstančios pėdos slydinėjo dumble ir ant plokščių apgliaumijusių akmenų. Jis skubinosi sukramtyti Žiaunažoles. Jos buvo gličios ir kietos tarsi guma - visai kaip aštuonkojo čiuptuvai. Įbridęs iki juosmens sustojo, nurijo žoles ir laukė, kas bus.

Minioje pasigirdo juokas, ir jis suprato, kaip juokingai atrodo brisdamas į ežerą ir nerodydamas jokių magiškų galių. Kūno dalis virš vandens visa pašiurpo. Lig pusės lediniame vandenyje, atšiauriam vėjui taršant plaukus, Haris ėmė visas drebėti. Stengėsi nežiūrėti į tribūnas. Juokas darėsi vis garsesnis, iš Klastūnyno pusės jau sklido pašaipūs riksmi ir patyčios.

Staiga Haris pajuto, lyg burną ir nosį būtų užspaudusi nematoma pagalvė. Jis bandė įkvėpti, tačiau tik galva susvaigo. Plaučiai buvo tušti. Ūmiai abi kaklo puses pervėrė aštrūs diegliai...

Haris stvėrėsi už gerklės. Po ausimis pirštai užčiuopė du didelius plyšius, pliaukšnčius šaltame ore... *Jam atsivėrė žiaunos*. Nieko nebegalvodamas, padarė vienintelį logišką dalyką - kniūbsčias nėrė po vandeniu.

Pirmasis ledinio vandens gurkšnis buvo tarsi gyvybės dvelktelėjimas. Galva liovėsi svaigti. Jis vėl giliai įtraukė vandens, tas sklandžiai nutekė-

jo pro žiaunas, nešdamas smegenims deguonį. Haris ištiesė rankas į priekį ir pažvelgė į jas. Po vandeniui atrodė žalsvos ir vaiduokliškos, be to, pirštus jungė plėvės. Pasisukęs žvilgtelėjo į kojas - pėdos ištiso ir taipgi turėjo plėves. Panašu, kad jam atsirado pelekai.

Ir vanduo pasidarė kitoks, nebe ledinis. Dabar buvo maloniai vėsus ir toks lengvas. Haris ėmė plaukti. Nuostabu, kaip greitai jį stumia pelekais virtusios kojos, kaip aiškiai matyti, be to, visiškai nereikia mirksėti. Netrukus jis nuplaukė taip toli, kad nebesimatė dugno. Jis apsivertė ir nėrė į gelmę.

Skrodžiant keistą, tamsią ir miglotą erdvę, tylą spaudė ausis. Matė tik kokias dešimt pėdų aplinkui, todėl plaukiant į priekį nauji vaizdai tiesiog užgriūdavo išnirę iš tamsybės: plūkaujančių juodų žolių miškai, dumblo plotai, prisėti glotnių blizgančių akmenų. Jis plaukė gilyn ir gilyn, į patį ežero vidurį. Išplėtęs akis, per nejaukiai pilką vandens šviesą žvelgė į šešėlius, šmėžuojančius toliau, kur vanduo buvo skaidrus.

Pro šalį it sidabrinės strėlės šaudė žuvytės. Porą kartų pamanė, kad priešais kažkas juda, tačiau pasirodė, jog ten tiktai didelis pajuodęs rąstas ar žolių kuokštas. Niekur neregėt nei kitų čempionų, nei vandenių, nei Ronio - nei, ačiū Dievui, milžino galvakojo.

Priešaky, kiek akys užmatė, driekėsi šviesiai žalios žolės, nelyginant pieva iki kelių. Haris žiūrėjo įtempęs akis, bandydamas tamsoje ką nors išžvelgti. Staiga be niekur nieko kažkas griebė už kojos.

Haris atsisuko visu kūnu ir išvydo Gabikį, mažutį raguotą vandenų kipšą, išlindusį iš tų žolių. Šiepdamas iltis, ilgais pirštais jis kietai sugniaužė Hariui koją. Haris greit kyštelėjo plėvėtą ranką po apsiaustu ir ėmė ieškoti lazdelės. Kol ją sugraibė, iš žolių išlindo dar du Gabikiai, čiupo jam už apsiausto ir bandė nutempti į gilumą.

- *Relaxo!* - sušuko Haris, bet neišgirdo jokio garso. Iš burnos išplaukė didelis oro burbulas, o lazdelė, užuot paleidusi į Gabikius žiežirbų spiečių, juos, matyt, nuplikė verdančio vandens srove, nes ten, kur kliudė, jų žalioje odoje išsoko tamsiai raudonos dėmės. Haris ištraukė iš Gabikio

gniaužtų koją ir nuplaukė kiek įkabindamas, retkarčiais iš akies paleisdamas per petį verdančio vandens srautą. Tarpais pajutęs, kad Gabikiai vėl griebia už kojos, iš visų jėgų spirdavo. Sykį pajuto, kad koja pataikė į raguotą makaulę, ir atsigręžęs pamatė nuplaukiant pritrenktą žvairį Gabikį. Jo draugai pagrūmojo Hariui kumščiu ir sulindo į žoles.

Haris ėmė plaukti lėčiau. Lazdelę įsikišo atgal ir žvalgydamasis įsiklausė. Apsuko ratą. Tyla dar pikčiau spaudė ausų būgnelius. Suprato esąs dar giliau, tačiau niekas aplink nejudėjo, išskyrus siūruojančias žoles.

- Kaip tau sekasi?

Haris vos infarkto negavo. Žaibiškai apsigręžęs pamatė Vaitoklę Mirtą - ji tingiai suposi vandenyje spoksodama į jį per savo storus akinius.

- Mirta! - sušuko Haris, bet ir vėl iš burnos tik didelis burbulas išlindo. Mirta susijuokė.

- Pabandyk tenai! - parodė ji. - Aš su tavim neplauksiu... Nelabai jų mėgstu, jie visad mane vejasi, kai per daug prisiartinu.

Haris dėkodamas iškėlė nykščius ir vėl nuplaukė laikydamasis gero-kai virš žolių, kad nepasiektų Gabikiai, jeigu kur nors tykotų pasislėpę.

Plaukė gal kokias dvidešimt minučių. Dabar apačioje ėjo platūs juodi dumblynai, kraupiai liulantys nuo judančio vandens. Pagaliau jis išgirdo vandenių dainelę.

*Galėsi ieškoti jo valandą vieną
Ir jį vėl atgauti lemtingąją dieną...*

Haris pasileido greičiau ir veikiai išvydo didelį akmenį, kyšantį iš drumzlinio vandens. Ant jo buvo išpiešti vandeniai: apsiginklavę ietimis, jie vijosi lyg ir didžiulį galvąkojį. Haris nuplaukė palei akmenį dainos pusėn.

*Jau pusė prabėgo skirtos valandos,
Skubėk, jeigu nori sugrįžt atgalios...*

Staiga aplinkui ėmė dygti kreivi šleivi akmenų pastatai, aplipę dumbliais. Vienur kitur už tamsių langų Haris išvydo veidus. Veidus, kurie nė iš tolo nepriminė undinės paveikslo prefektų vonios kambaryje...

Vandeniai buvo pilkšvos odos, susivėlusiais žaliais plaukais. Akys geltonos, geltoni buvo ir aptrupėję dantys, o ant kaklo nešiojo kelių eilių kriauklelių vėrinius. Jie vaipėsi pro šalį plaukiančiam Hariui. Vienas kitas, suspaudęs rankoje ietį, išlindo iš savo urvo geriau į jį pasižiūrėti. Galingas sidabriškas uodegos pelekas plakė vandenį.

Haris skubėjo žvalgydamasis į visus šonus. Netrukus pastatų radosi vis daugiau. Kai kuriuos supo vandens žolių vejų, o prie vieno durų net buvo pririštas mažas sarginis Gabikis. Dabar iš visur lindo vandeniai, smalsiai į jį spoksojo, rodė į plėvėtas rankas ir žiaunas, prisidengę burnas šnibždėjos apie jį. Pasukęs už namo kampo, Haris išvydo labai keistą reginį.

Didelis vandenių būrys plaukiojo priešais namus, supančius tai, kas turbūt atitiko miestelio aikštę. Jos vidury dainavo vandenių choras, kviesdamas čempionus, už to choro dunksojo lyg ir kokia keveržiška statula - negrabiai iš granito iškaltas vandenis. Prie statulos uodegos buvo pririšti keturi žmonės.

Ronis buvo tarp Hermionos ir Čo Čang. Dar gulėjo mergaitė, ne vyresnė kaip aštuonerių metų; sidabrinių plaukų kupeta Hariui sakė, jog tai tikriausiai Fler Delakur sesutė. Visi keturi, matyt, giliai miegojo: galvos buvo nusvirusios ant pečių, iš burnų kilo smulkūs burbuliukai.

Haris pasileido prie įkaitų beveik tikėdamasis, kad vandeniai puls jį ietimis, bet jie nepuolė. Virvės, kuriomis įkaitai buvo pririšti prie statulos, atrodė storos ir labai stiprios. Haris prisiminė per Kalėdas Sirijaus dovanotą peilį - deja, užrakintą lagamine, gulintį pilyje už ketvirčio mylios, taigi visai nenaudingą.

Jis apsidairė. Dauguma vandenių turėjo ietis. Jis greit priplaukė prie labai aukšto vandens ilga žalia barzda ir ryklės dantų antkakle ir sužiopčiojo prašydamas paskolinti ietį. Vandenis nusijuokė ir papurtė galvą.

- Mes nepadedam, - sugergždė.

- Duok šen! - suriko Haris (bet iš burnos tik burbulai išplaukė), mėgino ietį atimti, bet vandenys trūktelėjo ją į save ir kvatodamas vėl papurtė galvą.

Haris apsigrėžė, ėmė žvalgytis. Ko nors aštraus... bet ko...

Ežero dugnas buvo nusėtas akmenimis. Jis nērė, paėmė vieną aštrų, labai dantytą ir grįžo prie statulos. Puolė brūžinti Ronį laikančias virves, ir po kelių minučių atkaklaus dzirinimo jos trūko. Bežadį Ronį vanduo pakėlė aukštyn, srovė jį truputį nešė.

Haris apsidairė. Arti nematyti daugiau nė vieno čempiono. Ką jie ten žaidžia? Kodėl neskuba čia? Dabar jis ėmėsi brūžinti Hermionos virves...

Jį iškart sugriebė kelios poros stiprių pilkų rankų. Būrelis vandenių, juokdamiesi ir purtydami žaliaplaukes galvas, atplėšė jį nuo Hermionos.

- Pasiimk savo įkaitą, - vienas pasakė. - Kitus palik...

- Nesulauksit! - suriko Haris, tačiau tik du dideli burbulai iškilo.

- Tavo užduotis - išgelbėti savo draugą. Kitus palik...

- Ji taip pat mano draugė! - klykė Haris, rodydamas į Hermioną. Iš lūpų išlėkė didžiulis sidabrinis burbulas. - Ir aš nenoriu, kad *jie* mirtų!

Čo galva gulėjo Hermionai ant peties. Mergytė sidabriniais plaukais buvo šmėkliškai balta, net žalsva. Haris bandė atsikratyti vandenių, bet jie dar labiau juokėsi ir jo nepaleido. Haris beviltiškai žvalgėsi. Kurgi kiti čempionai? Ar jam užteks laiko iškelti Roniui į paviršių ir vėl grįžti į dugną Hermionos ir kitų? Ar tada sugebės juos rasti? Jis žvilgtelėjo į laikrodį - kiek minučių dar liko? Bet laikrodis nėjo.

Staiga vandeniai sujudo, pradėjo pirštais rodyti jam virš galvos. Haris pakėlęs akis pamatė atplaukiant Sedriką. Jo galvą gaubė didžiulis burbulas, todėl veidas atrodė keistai platus, ištišęs.

- Paklydom! - persigandęs lūpomis pasakė jis. - Fler su Krumu tuoj irgi atplauks!

Haris pradžiugęs žiūrėjo, kaip Sedrikas išsitraukia iš kišenės peilį ir išlaisvina Čo. Jis ją paėmė ir nuplaukė.

Haris dar laukė. Kurgi Fler su Krumu? Laiko lieka vis mažiau, ir, pasak dainos, po valandos įkantai žus....

Vandeniai susijaudinę ėmė klykauoti. Tie, kurie laikė Hari, atleido rankas ir ėmė spoksoti. Haris atsisukęs išvydo, kaip, skrosdama vandenį, artėja kažkokia pabaisa: žmogaus kūnas su glaudėmis, bet galva ryklio... Tai buvo Krumas. Jis berods atliko transfigūraciją, bet pasivertė nevykusiai.

Žmogus ryklis priplaukė prie Hermionos ir ėmė dantimis draskyti ir kandžioti virves. Deja, naujieji Krumo dantys buvo prastai pritaikyti perkąsti kam nors smulkesniam už delfiną, ir Haris neabejojo, kad jeigu Krumas nebus atsargus, perplėš Hermioną pusiau. Nėręs pirmyn, Haris sudavė Krumui per petį ir atkišo dantytąjį akmenį. Krumas griebė jį ir ėmė pjauti virves. Po kelių sekundžių Hermiona buvo laisva. Apglėbęs ją per liemenį, Krumas net neatsigręžęs ėmė kilti aukštin.

Kas toliau? - baimingai galvojo Haris. Jeigu žinotų, kad Fler jau atplaukia... Bet jos nematyt. Kitos išeities nėra...

Jis pagriebė Krumo numestą akmenį, bet vandeniai, purtydami galvas, apspito Ronį ir mergytę glaudžiu ratu.

Haris išsitraukė burtų lazdele.

- Šalin iš kelio!

Iš burnos pasipylė burbulai, bet jis pajuto, jog vandeniai jį suprato, nes nustojo juoktis. Įsmeigė į lazdele savo geltonas akis tikrai išsigandę. Nesvarbu, kad jų tokia daugybė - iš jų veidų Haris suprato, jog apie magiją jie nutuokia tiek pat kiek ir milžinas ežero galvakojis.

- Skaičiuoju iki trijų! - pagrasino Haris. Išsiveržė ištisas srautas burbulų, bet jis iškėlė tris pirštus, kad tie geriau suprastų. - Vienas, - užlenkė jis pirštą. - Du, - užlenkė antrą...

Vandeniai nėrė kas sau. Haris pripuolęs ėmė kapoti mergytę prie statulos priveržusias virves. Pagaliau ji laisva. Jis čiupo ją, suėmė Roniui už apsiausto apykaklės ir atsispyrė nuo dugno.

Kilo labai lėtai, mat nebegalėjo irtis plėvėtomis rankomis. Jis įnirtingai daužė vandenį kojų pelekais, tačiau Ronis ir Fler sesutė tempė jį atgal lyg bulvių maišai. Jis pakėlė akis ir suprato esąs labai giliai, nes vanduo virš galvos buvo juodas.

Su juo kilo ir vandeniai. Matė, kaip jie lengvai švysčioja aplinkui ir žiopso, kaip jis kamuojasi. Ar pasibaigus valandai jie nutemps jį atgal į gelmes? Galbūt jie žmones valgo? Iš nuovargio kojas ėmė traukti mėšlungis. Tempiant Ronį su mergyte, klaikiai įskaudo pečius.

Kvėpuoti darėsi vis sunkiau. Vėl ėmė sopėti kaklo šonus. Pajuto, kad burna pilna vandens. Tačiau ir tamsa pamažu skydo... Jau matė šviesą viršuje.

Jis smarkiai pasispyrė pelekais - ir pajuto, kad plaukia jau paprastomis kojomis. Į plaučius plūstelėjo vanduo... Apėmė svaigulys, bet jis žinojo, kad šviesa ir oras jau visai čia pat. Reikia pasiekti... reikia...

Haris pašėlusiai spyrėsi kojomis, raumenys, regis, cypė nuo įtampos. Smegenys lyg vandens pripiltos, alsuot jis nebegali, trūksta deguonies, bet reikia plaukti, nevalia sustoti...

Pagaliau pajuto, kaip galva praplėšė ežero paviršių. Veidą ėmė žnabyti nuostabus, šaltas ir gaivus oras, Haris godžiai jį traukė, tarsi niekad lig tol nebūtų laisvai alsavęs, ir žiopčiodamas tempė paskui save mergytę ir Ronį. Aplinkui iš vandens išlindo daugybė susivėlusią žaliaplaukių galvų, tačiau dabar jos šypsojosi jam.

Minia tribūnose kėlė baisų triukšmą. Visi rėkė, spiegė, visi stovėjo. Hariui pasirodė, jog Ronį ir mergytę jie palaikė negyvais, betgi taip nėra... Abudu atsimerkė. Mergytė žvelgė sumišusi ir išsigandusi, tačiau Ronis tik išspjovė didelį gurkšnį vandens ir tarė:

- Šlapia, ar ne? - Tada pamatė Fler seserį. - Kam tu ją atsitempei?

- Fler taip ir neatplaukė. Negalėjau jos palikti, - uždusęs paaiškino Haris.

- Na, ir kvailas tu, Hari, - tarė Ronis. - Nejaugi rimtai patikėjai ta daina? Dumbldoras nebūtų leidęs nė vienam paskęsti!

- Tačiau daina sakė...

- Tik tam, kad grįžtum per nustatytą laiką! Galgi negaišai apačioj laiko vaidindamas didvyrį?

Haris jautėsi ir apsikvailinęs, ir suirzęs. Bepigu Roniui kalbėti: jis juk miegojo, nejautė, kaip klaiku ežero dugne, kai tave supa ietimis mojuojantys vandeniai, kraugeriškai nusiteikę.

- Padėk man, - trumpai tarė Haris, - man rodos, ji nelabai moka plaukti.

Abudu ėmė plukdyti Fler sesutę į krantą, kur jų laukė teisėjai. Tarsi garbės sargyba juos lydėjo dvidešimt vandenių, gergždžiančiais balsais traukiančių savo siaubingas dainas.

Haris matė, kaip madam Pomfri trypinėja aplink Hermioną, Krumą, Sedriką ir Čo. Jie visi buvo susupti į storas antklodes. Dumbldoras ir Ludas Maišinis juos pasitiko plačiomis šypsenomis, bet Persis, labai išbalęs ir tarsi pajaunėjęs, taškydamasis atbrido pas juos. Tuo tarpu madam Maksima tramdė Fler Delakur - toji isteriškai draskėsi verždamasi atgal į ežerą.

- Gabriele! Gabriele! Ar ji gyva? Ar sveika?

- Ir gyva, ir sveika! - bandė raminti ją Haris, bet buvo taip nusikamavęs, jog neįstengė kalbėti, ne tik šaukti.

Persis sugriebė Ronį ir išvilko į krantą („Atsitrauk, Persi, aš pats!“), Dumbldoras su Maišiniu pastatė Harį ant kojų. Fler, ištrūkusi iš madam Maksimos rankų, karštai apkabino sesutę.

- Tie Gabikiai... Jie mane užpuolė... O, Gabriele, jau maniau... maniau...

- Ateikite čia, - paliepė madam Pomfri. Ji stvėrė Hariui už rankos ir nutempė jį prie Hermionos su kitais, tada susupo į antklodę taip kietai, kad jis pasijuto lyg apvilktas tramdomaisiais marškiniais. Į gerklę ji supylė jam kaušą karštutėlio eliksyro. Pro ausis užtelėjo garas.

- Šaunuolis, Hari! - sušuko Hermiona. - Tau pavyko, pats viską išsiaiškinai!

- Na... - burbtelėjo Haris. Būtų jai pasakęs apie Dobį, bet pamatė, kad jį stebi Karkarovas. Vienintelis teisėjas, kuris nepakilo nuo stalo, vienintelis teisėjas, kuris neparodė jokio džiaugsmo ar pasitenkinimo, kad Haris, Ronis ir Fler sesutė sėkmingai grįžo. - Taip ir buvo, - garsiau pasakė Haris, kad išgirstų Karkarovas.

- Her-mi-ono-na, tavo pliaukuose vandeninė blakė, - pasakė Krumas.

Hariui pasirodė, kad Krumas stengiasi atkreipti į save jos dėmesį, galbūt norėdamas jai priminti, jog jis ką tik išgelbėjo ją iš ežero, tačiau Hermiona nekantriai nubraukė vabalą ir tarė:

- Tu gerokai viršijai laiką, Hari. Ar ilgai mūsų neradai?

- Ne... Greit radau...

Haris jautėsi vis kvailiau. Dabar, kai jau buvo krante, atrodė visiškai aišku, jog Dumbldoro atsargumo priemonės nebūtų leidusios jokiam įkaitui mirti net ir nepasirodžius jį turėjusiam gelbėti čempionui. Kodėl gi jis nečiupo Ronio ir nenuplaukė? Būtų sugrįžęs pirmas... Sedrikas su Krumu negaišo laiko rūpindamiesi kitais, jiems buvus nebuvus ta daina...

Dumbldoras, pasilenkęs prie vandens, gyvai šnekėjosi su itin žiauriai atrodančia vandene, ko gera, visų vandenių vade. Jis lygiai taip pat gergždė kaip ir vandeniai, išlindę iš vandens. Aišku, kad Dumbldoras mokėjo kabėti vandeniškai. Pagaliau jis atsitiesė ir kitiems teisėjams tarė:

- Manau, prieš rašant pažymius reikia pasitarti.

Teisėjai subruzdavo. Madam Pomfri nuėjo vaduoti Ronio iš Persio glėbio. Atvedė jį prie Hario bei kitų, įteikė antklodę, davė atsigert eliksyro, tada žengė prie Fler su seserimi. Fler veidas ir rankos buvo subraižyti, drabužiai suplėšyti, bet jai nė motais, ji neleido madam Pomfri nuvalyti žaizdų.

- Pasirūpinkite Gabriele. - Atsigręžusi į Harį pasakė: - Tu ją išgelbėjai. Nors ji buvo ne tavo įkaitas.

- Aha, - murmtelėjo Haris, nuoširdžiai gailėdamasis, kad nepaliko visų trijų mergaičių pririštų prie statulos.

Fler pasilenkusi pabučiavo jam po du kartus į abu skruostus (jam užkaito veidai ir jis nebūtų nustebęs, jeigu iš ausų vėl būtų tvokstelėjęs garas).

- Ir tu... tu padėjai, - tarė ji Roniui.

- Aha, - su viltimi balse tarstelėjo Ronis, - truputį...

Fler ir jį pabučiavo. Hermiona tiesiog pasiuto, tačiau tą akimirką šališkai sugriaudėjo Ludo Maišinio balsas. Jie net pašoko. Tribūnos nuščiuvo.

- Ponios ir ponai, skelbiame rezultatus. Vandenių genties vadė Murkus tiksliai nupasakojo, kas įvyko ežero dugne. Po to nusprendėme iš penkiasdešimties galimų taškų kiekvienam čempionui skirti tiek... Pamelė Fler Delakur puikiai pasinaudojo Burbulinės galvos kerais, bet ją užpuolė ir sulaikė Gabikiai, todėl ji neišvadavo savo įkaitės. Jai duodame dvidešimt penkis taškus.

Tribūnos paplojo.

- Aš verta nulio, - kimiai tarė Fler, purtydama savo gražiąją galvą.

- Ponas Sedrikas Digoris, irgi panaudojęs Burbulinės galvos kerus, pirmasis grįžo su išvaduota įkaite, nors viena minute viršijo nustatytą laiką. - Švilpynės mokiniai, pašėlusiai šaukdami, sveikino savo čempioną. Haris matė, kaip Čo apdovanojo Sedriką ugningu žvilgsniu. - Todėl mes jam skiriame keturiasdešimt septynis taškus.

Hariui iškrito širdis. Jeigu jau Sedrikas viršijo skirtą laiką, jis juo labiau.

- Ponas Viktoras Krumas neužbaigė transfigūracijos, bet ji vis tiek buvo paveiki, ir grįžo su savo įkaite antras. Mes jam duodame keturiasdešimt taškų.

Labai pasipūtęs, Karkarovas ėmė karštai ploti.

- Ponas Haris Poteris puikiai pasinaudojo Žiaunažolėmis, - toliau kalbėjo Maišinis. - Jis grįžo paskutinis ir smarkiai pavėlavęs. Tačiau vandenių genties vadė mums pranešė, jog ponas Poteris įkaitus pasiekė pirmas, o taip pasivėlino todėl, kad nutarė išvaduoti visus įkaitus, ne tik savo.

Ronis ir Hermiona pažvelgė į jį su neviltim ir užuojauta.

- Beveik visi teisėjai, - ir Maišinis nuožmiai dėbtelejo į Karkarovą, - nutarė, jog toks poelgis rodo moralinį tvirtumą ir vertas aukščiausio įvertinimo. Tačiau... Ponas Poteris gauna keturiasdešimt penkis taškus.

Hariui nusmelkė po krūtine - dabar jis su Sedriku pirmuoja. Ronis ir Hermiona apstulbo, išvertė akis į Hariį, paskui nusijuokė ir ėmė pašėlusiai ploti kartu su visais.

- Valio, Hari! - perrėkė Ronis triukšmą. - Vis dėlto parodei ne kvailumą, o moralinį tvirtumą!

Fler irgi karštai plojo, tačiau Krumas neatrodė patenkintas. Bandė šnekonti Hermioną, bet ji nesiklausė, sveikino Hariį.

- Trečioji ir paskutinė užduotis vyks birželio dvidešimt ketvirtosios naktį, - tarė Maišinis. - Kas joje bus, čempionams pranešime lygiai prieš mėnesį. Dėkui visiems už tai, kad palaikėte čempionus.

Pagaliau pasibaigė, miglotai pagalvojo Haris, kai madam Pomfri čempionus ir įkaitus it žąsiukus nusivarė į pilį persirengti sausais drabužiais. Baigta, jis pralindo... Iki birželio dvidešimt ketvirtosios jokio rūpestelio.

Kitą kartą būdamas Kiauliasodyje, nusprendė jis, akmeniniais laiptais lipdamas į pilį, pripirks Dobiui kojinaičių kiekvienai metų dienai.

DVIDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS

Pėdelės sugrįžimas

Vienas geriausių dalykų pasibaigus antrajai užduočiai buvo tai, kad visiems rūpėjo išgirsti, kas gi dėjos ežero dugne, vadinasi, Roniui irgi kliuvo Hario garbės. Haris pastebėjo, kad Ronio pasakojimas kiekvieną kartą trupučiuką skyrėsi. Iš pradžių lyg ir sakė tiesą, bent jau jo žodžiai nesiskyrė nuo Hermionos: Dumbldoras profesorės Makgonagal kabinete įkaičius užmigdęs magišku miegu, pirmiausia juos įtikinęs, kad jiems iš tikrųjų negrės joks pavojus ir jie atbus vos iškelti į vandens paviršių. Tačiau po savaitės Ronis jau rietė šiurpią pagrobimo istoriją, kurioje vienai vienas grūmėsis su ginkluotais vandeniais, tie jį įveikę, sumušę ir tada surišę.

- Bet rankovėje aš turėjau paslėpęs burtų lazdele, - aiškino jis Parvatei Patil. Dabar, kai jis susilaukė tokio dėmesio, ji buvo jam kur kas palankesnė ir visada užkalbindavo susitikusi koridoriuje. - Galėjau kada panorėjęs sutvarkyti tuos vandenų idiotus.

- Ir ką ketinai jiems daryti, apkurtinti knarkimu? - tyčiojosi Hermiona. Visi tiek šaipėsi, kad ji yra Viktoro Krumo trokštamiausias daiktas, jog ji vaikščiojo pikta kaip širšė.

Roniui užraudo ausys, ir po to jis vėl grįžo prie magiško užmigdymo versijos.

Kovo mėnesį oras pasidarė sausesnis, bet lauke vėtra nugairindavo veidus ir rankas. Paštas vėluodavo, nes pelėdas nuo kurso nupūsdavo vėjas. Rudoji pelėda, kurią Haris pasiuntė Sirijui su rašteliu, pranešančiu, kokį savaitgalį būsiąs Kiauliasodyje, parsirado penktadienio rytą visa sušiaušta. Nespėjo Haris atplėšti Sirijaus atsakymo, kai ji purptelėjo pro langą aiškiai išsigandusi, kad jos vėl nepasiųstų su laišku.

Sirijaus laiškelis vėl buvo baisiai striukas.

Šeštadienį antrą valandą lauk už Kiauliasodžio, prie perlipos kelio gale (netoli „Dervišo ir Bangio“). Atsinešk kuo daugiau valgyt.

- Nejaugi jis yra Kiauliasodyje? - nustebo Ronis.
- Bet panašu, jog taip? - tarė Hermiona.
- Negaliu patikėti, - susirūpino Haris. - Jeigu įkliūtų...
- Kol kas juk neįkliuvo, ką? - tarė Ronis. - Be to, neatrodo, kad miestelyje būtų pilna Psichų.

Haris susimąstęs sulankstė laiškėlį. Iš tikrųjų labai norėjo pamatyti Sirijų. Todėl lipant į požemį ir paskutinė tos dienos pamoka - dviguba nuodų bei vaistų - atrodė nebe tokia baisi.

Smirdžius, Niurzga ir Gylys stovėjo susigrūdę prie durų kartu su Pensės Parkinson mergiočių gauja iš Klastūnyno. Visi jie garsiai krizeno žiūrėdami į kažką Hariui nematoma. Hariui, Roniui ir Hermionai artėjant, iš už Gylio nugaros išlindo besivaipantis mopsiškas Pensės snukelis.

- Va jie, va! - sukikeno ji, ir „klastuoliai“ prasiskyrė. Haris pamatė Pensės rankose žurnalą - „Raganų savaitraštį“. Pirmame puslapyje buvo įdėta judanti nuotrauka, joje garbanota raganaitė, plačiai išsišiepusi, burtų lazdele rodė į didelį biskvitinį tortą.

- Įkyrėle, turime tau kai ką įdomaus! - garsiai tarė Pense ir sviedė žurnalą Hermionai, ši apstulbusi sugavo. Tą akimirką atsidarė durys ir Sneipas pamojo įeiti.

Hermiona, Haris ir Ronis pasuko į savo nuolatinę vietą kabineto gale. Kai Sneipas nusisuko lentoje užrašyti tos dienos eliksyro sudėtinių dalių, Hermiona po stalu ėmė sklaidyti žurnalą. Pagaliau žurnalo viduryje rado, ko ieškojo. Haris su Roniu palinko artyn. Jie išvydo spalvotą Hario fotografiją ir straipsnelį, pavadintą *SLAPTOJI HARIO POTERIO ŠIRDPERŠA*.

Berniukas, iš dalies nepanašus į kitus, tačiau kenčiantis įprastas paauglystės kančias, - rašo Rita Nepasėda. Nuo pat tragiškos tėvų mirties augęs be meilės, keturiolikmetis Haris Poteris įsivaizdavo, kad jo paguoda - Žiobarų kilmės nuolatinė draugė Hermiona Įkyrėlė. Kad jis būtų žinojęs, koks emocinis smūgis jam bus smogtas ir taip jau netekčių aptemdytame gyvenime.

Panelė Įkyrėlė, neišvaizdi, bet ambicinga mergaitė, regis, mėgsta garsius burtininkus ir to pomėgio vienas Haris nebepatenkina. Mokykloje pasirodžius Viktorui Krumui, Bulgarijos kvidičo rinktinės gaudytojui ir praėjusio pasaulio čempionato herojui, panelė Įkyrėlė žaidžia abiejų berniukų jausmais. Krumas, neslepiančias savo susižavėjimo klastingąja panele Įkyrėle, ją jau pakvietė per vasaros atostogas į Bulgariją. Jis tvirtina, jog „nieko panašaus nejautė jokiai mergaitei“.

Tačiau vargu ar abu nelaimingus berniukus patraukė abejotinas įgimtas panelės Įkyrėlės žavesys.

„Ji tikrai atgrasi, - sako Pense Parkinson, daili ir guvi ketvirtakursė. - Tačiau tikrai sugebėtų sutaisyti Meilės eliksyrą, pakankamai galvota. Manau, čia šuo ir pakastas“.

Meilės eliksyras Hogvartse uždrausti, tad, be abejo, Albas Dumbldoras panorės ištirti šį teiginį. Tuo tarpu visiems, kurie Hariui Poteriui linki gera, belieka tikėtis, kad kitą kartą jis atiduos širdį vertesnei kandidatėi.

- Sakiau tau! - sušnibždėjo Ronis Hermionai, spoksančiai į straipsnį. - Sakiau neerzinti Ritos Nepasėdos! Ji tave pavaizdavo kaip kokią... paprastutę!

Hermiona nustojo stebėtis ir prunkštelėjo.

- *Paprastutę?* - pakartojo tramdydama juoką ir atsisuko į Ronį.

- Mano mama jas taip vadina, - sumurmėjo Ronis. Ausys jam vėl pauraudonavo.

- Jeigu Rita tik tiek tesugeba, tegul eina šunų šukuoti, - suprunksė Hermiona ir nusviedė „Raganų savaitraštį“ ant gretimos kėdės. - Kokios nuvalkiotos nesąmonės...

Ji pažiūrėjo į „klastuolius“, iš tolo stebinčius ją ir Hari, ar šie nenusiminė dėl straipsnio. Hermiona jiems pašaipiai pamojo ir kandžiai išsišiepė. Visi trys pradėjo dėliotis priemonės, reikalingas Proto eliksyrui sutaisyti.

- Vis dėlto man keista, - po dešimties minučių tarė Hermiona, iškėlusi grūstuvėlį virš piestelės su skarabėjais. - Iš kur Rita Nepasėda galėjo sužinoti?

- Ką sužinoti? - greit paklausė Ronis. - Nejaugi iš tikrųjų darei Meilės eliksyrus?

- Nebūk kvailas, - atkirto Hermiona ir vėl ėmė grūsti vabalus. - Ne, tiktai... Kaip ji galėjo žinoti, kad Viktoras mane pakvietė šią vasarą į svečius?

Hermiona tirštai užraudo ir atkakliai nežiūrėjo į Ronį.

- Ką? - Ronis išmetė grūstuvėlį.

- Jis mane pakvietė, kai tik ištraukė iš ežero, - sumurmėjo Hermiona. - Atsikratęs ryklio galvos. Madam Pomfri padavė mums antklodes, jis mane pavedė tolyn nuo teisėjų ir pasakė, kad jeigu nieko neplanuoju vasarai, ar nenorėčiau...

- Ir ką jam atsakei? - paklausė Ronis. Paėmęs grūstuvėlį, ėmė grūsti stalą per gerą sprindį nuo piestelės, mat vėpsojo į Hermioną.

- Ir jis tikrai sakė nieko panašaus nejautęs jokiai kitai mergaitei, - pasakojo Hermiona, tokia raudona, kad Haris bemaž juto nuo jos tvoskiantį karštį. - Bet kaip Rita Nepasėda galėjo išgirsti? Jos tenai nebuvo... O gal buvo? Galbūt ji turi neregimąją apsiaustą, galbūt įslinko į mokyklą pasižiūrėti antrosios užduoties...

- Ir ką jam atsakei? - neatlyžo Ronis, taip tvatydamas grūstuvėliu, jog pradaužė stalo paviršių.

- Na, aš buvau per daug susirūpinusi, ar išsigelbėsit judu su Hariu...

- Kad ir koks įdomus jūsų laisvalaikis, panele Įkyrėle, - tarė už nugarių ledinis balsas, - paprašyčiau mano pamokoje jo neaptarinėti. Dešimt taškų iš Grifų Gūžtos.

Jiems kalbantis Sneipas atsėlino prie jų stalo. Visi mokiniai žiūrėjo į juos. Smirdžius pasinaudojo proga švystelėti *POTERIS ŠLYKŠTYNĖ* ženkliuku.

- O... Dar ir pastalėje skaitomi žurnalai? - tarė Sneipas, griebdamas nuo kėdės „Raganų savaitraštį“. - Atimu dar dešimt taškų. Na, bet suprantama... - Juodos Sneipo akys įsmigo į Ritos Nepasėdos straipsnį. - Poteris juk renka iškarpas apie save...

Požemis nuskardėjo nuo Klastūnyno kvatojimo, Sneipo plonas lūpas iškreipė dygi šypsenėlė. Hario pykčiui, jis ėmė balsu skaityti straipsnį.

- „Slaptoji Hario Poterio širdperša“... Vaje, vaje, Poteri, kas gi dabar tave kankina? „Berniukas, iš dalies nepanašus į kitus...“

Haris pajuto, kaip liepsnoja veidas. Sneipas sustodavo po kiekvieno sakinio, kad „klastuoliai“ galėtų gardžiai pasijuokti. Sneipo skaitomas, straipsnis skambėjo daug baisiau.

- „Visiems, kurie Hariui Poteriui linki gera, belieka tikėtis, kad kitą kartą jis atiduos širdį vertesnei kandidatėi“. Išties jaudinanti istorija, - nusišaipė Sneipas, susukdamas žurnalą į tūtelę. Klastūnynas žvengė. - Na, verčiau jūsų trijulę išskirsiu, kad galėtumėte daugiau galvoti apie eliksyrus, o ne sunarpliotas savo meiles. Vizli, lieki čia. Panele Įkyrėle, sėskis ten, šalia Pensės Parkinson. Poteri, žygiuoji į vietą priešais mano stalą. Mikliai.

Haris įtūžęs sumetė visas medžiagas ir kuprinę į katilą ir nutempė jį į požemio priekį, kur buvo tuščias stalas. Sneipas nusekė iš paskos, atsisėdo ir ėmė žiūrėti, kaip Haris ištuština katilą. Pasiryžęs nepakelti akių į Sneipą, Haris ėmėsi grūsti skarabėjus įsivaizduodamas, kad kiekvienas jų turi Sneipo fizionomiją.

- Nuo viso to spaudos dėmesio tavo per didelė galva, regis, dar labiau išsipūtė, - ramiai tarė Sneipas, kai visi nurimo.

Haris tylėjo. Žinojo, kad Sneipas bando jo kantrybę, ne pirmą sykį taip. Jis, aišku, tikisi iki pamokos galo atimti iš Grifų Gūžtos ne mažiau kaip penkiasdešimt taškų.

- Pats, ko gera, darbuojiesi turėdamas iliuziją, kad visas magijos pasaulis žavisi tavo žygiais, - kalbėjo Sneipas taip tyliai, kad niekas daugiau negirdėjo (Haris toliau pliekė skarabėjus, nors jie jau buvo sugrūsti į smulkiausius miltelius), - bet man neįdomu, kiek sykių tavo nuotrauka pasirodo laikraščiuose. Man, Poteri, tu tesi nenaudėlis vaikėzas, manantis, kad jam negalioja jokios taisyklės.

Haris supylė vabalų miltelius į katilą ir ėmė pjaustyti imbierų šaknis. Rankos truputį drebėjo iš pykčio, bet jis sėdėjo nudelbęs akis į stalą, lyg būtų negirdėjęs Sneipo žodžių.

- Taigi perspėju paskutinį kartą, Poteri, - dar tyliau ir grėsmingiau sušneko Sneipas. - Nežiūrėsiu, kad esi tokia įžymybė. Jeigu sugausiu dar kartą įsibrovus į mano kabinetą...

- Aš nebuvo net priėjęs prie jūsų kabineto! - išpoškino Haris, pamiršęs, jog apsimetė nieko negirdįs.

- Nemeluok, - sušnypstė Sneipas, bedugnėm juodom akim grėždamas Hari. - Bumslango oda. Žiaunažolės. Jų yra tik mano kabinete, ir aš žinau, kas jas pavogė.

Haris žiūrėjo Sneipui į akis stengdamasis nemirksėti ir neatrodyti kaltas. Tiesą sakant, nieko šito jis nevogė iš Sneipo. Bumslango odą Hermiona nugvelbė antrame kurse - reikėjo Multisulčių eliksyrui. Nors tada Sneipas jį įtarė, įrodyti nesugebėjo. Žiaunažolės, aišku, pavogė Dobis.

- Nežinau, apie ką jūs kalbate, - šaltai tarė Haris.

- Tą naktį, kai į mano kabinetą buvo įsilaužta, tu vaikščiojai po pilį! - sušnypstė Sneipas. - Aš žinau, Poteri! Ką gi, Rukna Baisioji Akis gal ir įstojo į tavo gerbėjų klubą, bet aš nepakėsiu tokio elgesio! Dar vienas naktinis apsilankymas mano kabinete, Poteri, ir už tai sumokėsi!

- Gerai, - abejingai metė Haris, vėl palinkdamas prie imbiero šaknų. - Prisiminsiu, jeigu užeitų noras ten įeiti.

Sneipas sužaibavo akimis. Įkišo ranką į juodą apsiaustą. Haris net išsigando, ar tik jis neišsitrauks lazdelės ir jo neužkeiks, - bet staiga Sneipas išėmė mažą krištolinį buteliuką visai skaidraus skysčio.

- Ar žinai, kas čia, Poteri? - paklausė Sneipas, vėl grėsmingai žybtelėdamas akimis.

- Ne, - visai sąžiningai atsakė Haris.

- *Veritas*erum, Tiesos eliksyras, toks stiprus, kad nuo trijų lašelių visam šitam būriui išklosi didžiausias savo paslaptis, - pagrasė Sneipas. - Tiesa, šito eliksyro naudojimą griežtai kontroliuoja ministerija. Bet jeigu nesisaugosi, gali atsitikti taip, kad man ranka sudrebės, - jis pakratė buteliuką, - tiesiai virš tavo moliūgų sulčių stiklinės. O tada, Poteri... mes sužinotume, buvai mano kabinete ar ne.

Haris tylėjo. Pasiėmė peilį ir vėl ėmė pjaustyti imbierų šaknis. Jam visai nepatiko tas Tiesos eliksyras, be to, iš Sneipo labai galima tikėtis, kad ims ir įvarvins jam keletą lašų. Jis kone sudrebėjo pamanęs, ką išplurptų Sneipui taip padarius. Dėl to ne vienas turėtų nemalonumų, pirmiausia Hermiona ir Dobis, o kur dar visa kita? Kad ir tai, jog jis susirašinėja su Sirijumi. Ir - jam net bloga pasidarė - jo jausmai Čo. Jis sumetė į katilą šaknis ir pagalvojo, ar nereiktų išplėšti lapo iš Ruknos knygos ir gerti tik iš savo gertuvės.

Į požemio duris pasibeldė.

- Prašom, - tarė Sneipas įprastu balsu.

Visi atsigrėžė. Įėjo profesorius Karkarovas. Jis žengė prie Sneipo stalo. Susijaudinęs suko apie pirštą savo barzdą.

- Reikia pasišnekėti, - be jokios įžangos tarė Karkarovas Sneipui. Norėdamas, kad niekas negirdėtų, jis vos judino lūpas - prastokas pilvakalbys. Haris klausėsi ištempęs ausis ir nepakeldamas akių.

- Pakalbėsime po pamokos, Karkarovai, - sumurmėjo Sneipas, tačiau Karkarovas jį pertraukė:

- Noriu pašnekėti dabar, Severai, o tai vis pabėgi nuo manęs.

- Po pamokos, - nukirto Sneipas.

Neva tikrindamas, ar pakankamai įpylė šarvuočio tulžies, Haris pakėlė menzūrėlę ir vogčiomis dirstelėjo į tuodu. Karkarovas buvo labai susirūpinęs, o Sneipas įpykęs.

Karkarovas karksojo Sneipui už nugaros iki pat pamokos galo. Atrodė nusiteikęs neleisti Sneipui išsmukti. Netverdamas smalsumu, ką sakys Karkarovas, iki pertraukos likus dviem minutėms, Haris tyčia apvertė buteliuką su šarvuočio tulžimi, taigi, visiems veržiantis prie durų, turėjo dingstį atsitūpęs už katilo šluostyti grindis.

- Ar dega, ką? - sušnypštė Sneipas Karkarovui.

- Štai, - burbtelėjo tas, ir Haris pro katilo šoną pamatė, kaip Karkarovas atsmaukė kairę apsiausto rankovę ir parodė Sneipui vidinę riešo pusę. - Na? - Karkarovas vis dar stengėsi nejudinti lūpų. - Matai? Niekad nebuvo taip aiškiai, niekad nuo pat...

- Paslėpk! - suniurzgė Sneipas, juodomis akimis apžvelgdamas klasę.

- Betgi tikriausiai pastebėjai... - pratrūko Karkarovas.

- Pakalbėsime vėliau, Karkarovai! - atkirto Sneipas. - Poteri, ką čia veiki?

- Tulžis išsipylė, šluostau grindis, profesoriau, - nekaltai atsakė Haris ir atsistojęs parodė Sneipui nešvarų skudurą.

Karkarovas apsisuko ant kulno ir išdrožė iš požemio susirūpinęs ir piktas. Nė kiek netrokšdamas likti vienas su įsiutusiu Sneipu, Haris sumetė kuprinėn knygas ir medžiagas ir išdūmė papasakoti Roniui su Hermiona, ką jis ką tik regėjęs.

*

Kitą dieną dvyliką valandą išėję iš pilies į kiemą, jie išvydo apsiblaususią sidabrinę saulę. Nuo Naujųjų metų oras pirmą kartą taip įšilo. Pasiekę Kiauliasodį, jie nusivilko mantijas ir nešėsi užsimetę ant peties. Hario kuprinėje gulėjo Sirijaus lieptas atsinešti maistas: nuo pietų stalo jiems pavyko nukniaukti keletą vištų kulšelių, duonos kepaliuką ir gertuvę moliūgų sulčių.

Jie užsuko į „Burtininkų mados namus“ pirkti Dobiui dovanos; buvo tikras smagumėlis atrinkti ryškiausias ir keisčiausias puskojines, viena pora buvo net išmarginta blizgančiomis aukso ir sidabro žvaigždutėmis, o kita prasmirdusi imdavo spiegti. Pusę dviejų patraukė Didžiaja gatve ir už „Dervišo ir Bangio“ greit priėjo miestelio pakraštį.

Haris čia dar nebuvo buvęs. Vingiuojantis kelias ėjo tolyn per laukus aplinkui Kiauliasodį. Namų buvo mažiau, bet sodai didesni. Priekyje dunksojo kalnas, kurio šešėlyje ir buvo išsidėstęs miestelis. Už posūkio kelio gale jie pamatė perlipą. Užkėlęs letenas ant viršutinės kartelės, jų laukė didžiulis gauruotas juodas šuo. Jis buvo įsikandęs laikraštį ir atrodė labai pažįstamas...

- Sveikas, Sirijau, - pasisveikino Haris.

Juodasis šuo nekantriai pauostė Hario kuprinę, pavizgino uodegą ir apsisukęs nubidzeno tolyn per dykrą, einančią iki akmenuotos kalno papėdės. Perlipę kopynę, Haris, Ronis ir Hermiona nusekė paskui jį.

Sirijus nuvedė juos prie paties kalno. Žemė aplink jį buvo nusėta rieduliais ir uolomis. Jam buvo bepigū bėgti keturiomis kojomis, tačiau trys draugai netrukus užduso. Sirijus ėmė lipti į patį kalną. Kone pusvalandį, sukaitę nuo saulės, jie kopė stačiu, vingiuotu ir akmenuotu taku. Kuprinės diržai pjovė Hariui pečius.

Staiga Sirijus kažkur dingo, ir kai jie pasiekė vietą, kur jis prašapo, išvydo siaurą plyšį uoloje. Įsispraudę į jį atsidūrė vėsioje urve, kur tvyrojo prieblanda. Urvo gale prie aukšto akmens buvo pririštas hipogrifas Kietasprandis - širmas pusiau arklys, pusiau erelis. Juos išvydusios oranžinės hipogrifo akys nuožmiai blykstelėjo. Visi trys jam žemai nusilenkė; valandėlę išdidžiai žiūrėjęs į juos, Kietasprandis sulenkė žvynuotas priekines kojas ir leido Hermionai paglostyti plunksnuotą kaklą. Tačiau Haris nenuleido akių nuo juodojo šuns, o tas staiga pasivertė krikštatėviu.

Sirijus vilkėjo apdriskusiu pilku apsiaustu, tuo pačiu, su kuriuo pabėgo iš Azkabano. Juodi jo plaukai buvo ilgesni negu tada, kai jo galva

pasirodė židinio liepsnose, tačiau tokie pat susivėlę ir nešvarūs. Atrodė sudžiūvęs kaip šakalys.

- Vištiena! - kimiai tarė jis, numetęs ant žemės senus „Magijos žinių“ numerius, kuriuos buvo įsikandęs jo šuniškasis pavidalas.

Haris atidarė kuprinę ir išėmė ryšulį su kulšėlėmis ir duona.

- Ačiū. - Atplėšęs ryšulį, Sirijus suleido dantis į vištos kulšį. - Daugiausia mitau žiurkėmis. Kiauliasodyje negaliu vogti daug maisto, pastebėtų.

Jis nusišypsojo Hariui, tačiau tas šyptelėjo labai nenoromis.

- Ką veiki Kiauliasodyje, Sirijau? - paklausė.

- Atlieku krikštātėvio pareigas, - atsakė Sirijus, grauždamas kaulą visai kaip šuva. - Dėl manęs nesirūpink, aš apsimetu mielu valkataujančiu šuneliu.

Jis tebesišypsojo, bet išvydęs Hario veide nerimą pasakė jau rimtai:

- Noriu būti vietoje. Tavo paskutinis laiškas... Na, tarkime, jog padėtis darosi vis neaiškesnė. Kai tik kas išmeta laikraštį, aš pastveriu. Toks vaizdas, kad ne aš vienas sunerimęs.

Jis parodė galva į „Magijos žinias“ ant žemės, Ronis pakėlė laikraščius ir išvyniojo.

Haris tebespoksojo į Sirijų.

- Kas, jeigu tave sugaus? Jeigu pamatys atvirtusį?

- Tik jūs trys ir dar Dumbldoras žino, jog esu Animagas, - gūžtelėjo Sirijus ir toliau dorojo kulšį.

Ronis kumštelėjo Hariui ir padavė laikraščius. Jų buvo du. Viename švietė antraštė: *Paslaptinga Bartemijaus Susitraukėlio liga*, kitame - *Ministerijos ragana dar neatsirado. Ministerija jau susirūpino*.

Haris permetė akimis straipsnį apie Susitraukėlį. Žvilgsnis užgriebė frazes: *nuo lapkričio nesirodo viešai... namai atrodo tušti... Šv.Skutelio ligoninė atsisako komentuoti... Ministerija nepatvirtina gandų apie kritinę ligą...*

- Rašo taip, lyg jis būtų prie mirties, - lėtai tarė Haris. - Betgi negali būti toks ligonis, jeigu įstengė atvykti į mokyklą.

- Mano brolis - asmeninis Susitraukėlio padėjėjas, - pasigyrė Sirijui Ronis. - Jis sako, kad šefas persidirbo.

- Žinoki, kai paskutinį kartą mačiau jį iš arti, tikrai atrodė ligotas, - pasakė Haris, tebeskaitydamas straipsnį. - Tą vakarą, kai iš Taurės išlėkė mano vardas...

- Taip jam ir reikia, kad atleido Vinę, - šaltai tarė Hermiona. Ji glostė Kietasprandį, o tas triauškė Sirijaus jam pamestus vištos kaulus. - Dabar tikriausiai gailisi. Pamatė, ką reiškia, kai jos nebėra, - nebėra kam tupinėti apie jį.

- Hermiona pasimaišiusi dėl namų elfų, - suburbėjo Ronis, nedraugiškai nužvelgdamas Hermioną. Tačiau Sirijus susidomėjo.

- Susitraukėlis atleido savo namų elfą?

- Taip, per pasaulio kvėdičio čempionatą, - paaiškino Haris ir ėmė pasakoti, kaip pasirodė Tamsos ženklas, kaip Vinkė buvo rasta su Hario burtų lazdele rankoje ir kaip tūžo ponas Susitraukėlis.

Hariui baigus pasakoti, Sirijus atsistojo ir ėmė vaikščioti po olą.

- Noriu tiksliai išsiaiškinti, - netrukus tarė naikindamas dar vieną vištos kulšį. - Pirmiausia matei elfą viršutinėje ložėje. Ji buvo užėmusi Susitraukėliui vietą, taip?

- Taip, - vienu balsu atsakė Haris ir Hermiona.

- Tačiau Susitraukėlis taip ir neatėjo žiūrėti rungtynių?

- Ne, - atsakė Haris. - Rodos, sakė, kad buvo labai užsiėmęs.

Sirijus tylėdamas mynė po urvą. Paskui tarė:

- Hari, ar išėjęs iš viršutinės ložės tu pasižiūrėjai lazdelės?

- Hm... - Haris stengėsi prisiminti. - Ne, - pagaliau atsakė. - Man jos nereikėjo, kol neatsidūrėme miške. O tada capt - kišenėje radau tik savo Omnibinoklį. - Jis pasižiūrėjo į Sirijų. - Nejau nori pasakyti, jog tas, kas išbūrė Tamsos ženklą, ložėje iš manęs ir lazdelę pavogė?

- Galimas daiktas.

- Vinkė nevogė lazdelės! - suriko Hermiona.

- Elfė ložėje buvo ne viena, - susiraukęs pasakė Sirijus. - Kas už tavęs sėdėjo?

- Daug kas... Keli bulgarų ministrai. Kornelijus Karamelė. Smirdžiai...

- Smirdžiai! - šūktelėjo Ronis taip garsiai, kad aidas nuskardėjo visame urve, o Kietasprandis nervingai krestelėjo galvą. - Garantuotai Liucijus Smirdžius!

- Dar kas nors? - paklausė Sirijus.

- Daugiau nieko, - atsakė Haris.

- Kaipgi, dar sėdėjo Ludas Maišinis, - priminė jam Hermiona.

- A, tikrai.

- Apie Maišinį žinau tik tiek, kad jis buvo „Vimburno vapsvų“ atmušėjas, - tebevaikščiodamas pasakė Sirijus. - Kas jis per žmogus?

- Normalus, - tarė Haris. - Vis man siūlosi padėti per turnyrą.

- Nejaugi? - dar labiau susiraukęs Sirijus. - Įdomu, kodėl?

- Sako, mane mėgsta, dėl to.

- Hmm... - susimąstė Sirijus.

- Mes jį matėme miške prieš pat pasirodant Tamsos ženklui, - pasakė Hermiona Sirijui. - Prisimeni? - paklausė ji Harį su Roniu.

- Bet jis miške nepasiliko, ką? - įsiterpė Ronis. - Kai tik pasakėm apie riaušes, grįžo į stovyklą.

- Iš kur žinai? - atkirto Hermiona. - Iš kur žinai, kur jis išnyko oru?

- Eik sau, - vyptelėjo Ronis. - Gal sakysi, kad Tamsos ženklą išbūrė Ludas Maišinis?

- Panašiau, kad jis, o ne Vinkė, - tvirtino Hermiona.

- Sakiau, - iškalbingai pažvelgė į Sirijų Ronis, - sakiau, kad ji pasiimaišiusi dėl namų elfų...

Bet Sirijus rankos mostu nutildė Ronį.

- Kai pasirodė Tamsos ženklas ir paaiškėjo, kad elfė laiko Hario lazdele, ką darė Susitraukėlis?

- Nulindo į krūmus ieškoti, - pasakė Haris, - bet nieko nerado.

- Žinoma, - murmėjo Sirijus, - žinoma, jis norėjo suversti kaltę bet kam, kad tik nebūtų įtarta jo namų elfė... Ir paskui jis ją atleido?

- Taip, - ėmė karščiuotis Hermiona. - Atleido už tai, kam nesėdėjo savo palapinėje, kam taip įkliuvo miške...

- Hermiona, ar tu pagaliau nustosi su ta elfe! - neištvėrė Ronis.

Bet Sirijus papurtęs galvą tarė:

- Ji geriau supranta Susitraukėlį negu tu, Roni. Jeigu nori pažinti žmogų, gerai išžiūrėk, kaip jis elgiasi su žemesniais už save, o ne su sau lygiais.

Susimąstęs jis persibraukė delnu neskustą veidą.

- Visas tas Barčio Susitraukėlio nebuvimas... Šitaip rūpinosi, kad namų elfė užimtų jam vietą, o paskui neatėjo žiūrėti. Tiek pastangų deda Burtų trikovės turnyrui surengti, bet paskui ir jame nesirodo... Kažkaip nepanašu į Susitraukėlį. Apsiimu suvalgyti Kietasprandį, jeigu jis dėl ligos kada nors anksčiau buvo neatėjęs į darbą.

- Vadinasi, Susitraukėlį gerai pažįsti? - paklausė Haris.

Sirijaus veidas apniuko. Ūmiai jis tapo toks pat atšiaurus ir grėsmingas kaip ir tą naktį, kai Haris pirmąkart jį sutiko, kai Haris tebemanė, jog jis - žmogžudys.

- O, Susitraukėlį puikiai pažįstu, - tyliai atsakė Sirijus. - Jis, ne kas kitas, be teismo mane įgrūdo į Azkabaną.

- Ką?! - šūktelėjo Ronis ir Hermiona.

- Juokauji! - nepatikėjo Haris.

- Nė trupučio, - atšovė Sirijus ir atsikando kulšies. - Susitraukėlis buvo Magijos įstatymų priežiūros departamento direktorius, neįmanoma nežinoti?

Visi trys papurtė galvą.

- Buvo manoma, kad jis bus kitas magijos ministras, - pasakė Sirijus. - O, Bartis Susitraukėlis - didis burtininkas, galingas magas. Ir trokšantis valdžios. Ne, jis nebuvo Voldemorto šalininkas, - greitai tarė pastebėjęs Hario išraišką. - Bartis Susitraukėlis visada griežtai smerkė Tam-

sos pusę. Tačiau daugelis tų, kurie priešinosi jai... Na, jūs nesuprasite... per daug jauni.

- Ir mano tėtis taip sakė per kvidičo čempionatą, - piktokai suburbėjo Ronis. - O kodėl nepabandote, gal suprasim?

Liesame Sirijaus veide šmėstelėjo šypsena.

- Na, gerai, pabandysiu... - Dar pavaikščiojęs po olą, prabilo: - Įsivaizduok, kad Voldemortas pilnas jėgų. Jūs nežinote, kas jo rėmėjai, nežinote, kas jam tarnauja ir kas ne. Tačiau žinote, kad jis sugeba valdyti žmones ir jie vykdo tikras baisybes, nieko negali sau padaryti. Baisu dėl savęs, dėl šeimos, dėl draugų. Kas savaitę ateina žinios apie naujas mirtis, naujus dingimus, naujus kankinimus... Magijos ministerija išėjusi iš rikiuotės, nebežino, ko griebtis, ji viską stengiasi nuslėpti nuo Žiobarų, bet žūsta ir Žiobarai. Visur siaubas, panika, sumaištis... Štai kaip viskas būdavo.

Ką gi, tokiais laikais kai kurie žmonės parodo savo geriausias savybes, kiti - blogiausias. Iš pradžių Susitraukėlio principai gal ir pasiteisino, nežinau. Ministerijoje jis greitai iškilo ir ėmėsi žiaurių priemonių prieš Voldemorto šalininkus. Aurorams buvo suteikti nauji įgaliojimai, pavyzdžiui, ne areštuoti, o vietoje žudyti. Ne mane vieną atidavė Psichams be jokio teismo. Susitraukėlis prieš smurtą kovojo smurtu, jis įteisino Nedovano-tinų kerų naudojimą prieš įtariamuosius. Sakyčiau, tapo toks pat negail-lingas kaip ir daugumas Tamsos pusėje. Žinokit, jis turėjo šalininkų - daug žmonių manė, kad jis elgiasi teisingai, daugelis burtininkų ir raganų norėjo, kad jis taptų magijos ministru. Voldemortui dingus, atrodė, jog Susitraukėliui gauti aukščiausią postą - tik laiko klausimas. Bet pas-kui įvyko labai nemalonius dalykus, - niūriai nusišypsojo Sirijus. - Paties Susitraukėlio sūnus buvo sugautas su grupe Mirties Valgytojų, sugebė-jusių užkalbėti Psichams dantis ir ištrūkti iš Azkabano. Jie, matyt, mėgi-no surasti Voldemortą ir sugrąžinti jį į valdžią.

- Susitraukėlio sūnus įkliuvo? - aiktėlėjo Hermiona.

- Aha, - burbtelėjo Sirijus, numesdamas kaulą Kietasprandžiui, ir, puolęs prie duonos kepalą, pusę jo atsiplėšė. - Manau, Bardui buvo nemažas smūgis. Reikėjo daugiau būti namie su šeima, ar ne? Retkarčiais galėdavo anksčiau išeiti iš darbo... Geriau pažinti savo sūnų.

Jis ėmė stačiais kąsniais kimšti duoną.

- Ar jo sūnus tikrai buvo Mirties Valgytojas? - paklausė Haris.

- Nežinau, - atsakė Sirijus pilna burna. - Kai jį atgabeno, pats buvau Azkabane. Visa tai sužinojau išėjęs iš kalėjimo. Berniokas buvo sugautas su tokiais žmonėmis, kurie tikrai buvo Mirties Valgytojai, - bet jis paprasčiausiai galėjo atsidurti netinkamu laiku netinkamoje vietoje. Kaip ir namų elfė.

- Ar Susitraukėlis mėgino ištraukti savo sūnų? - sušnibždėjo Hermiona.

Sirijus nusijuokė - juoku, panašesniu į lojimą.

- Kad Susitraukėlis paleistų sūnų? Maniau, jog tu jau jį perpratai, Hermiona. Jeigu tik kas nors grėsė jo reputacijai, turėjo išnykti, juk jis visą gyvenimą skyrė tam, kad taptų magijos ministru. Matėte, kaip jis išvarė ištikimą namų elfę, nes ji vėl jį susiejo su Tamsos ženklu. Ar tai jums nieko nesako? Susitraukėlio tėviška meilė apsiribojo tuo, jog sūnui buvo surengtas teismas, tačiau, kaip girdėjau, tik tam, kad galėtų parodyti, kaip jis jo nekenčia. Ir po to nugarėdo jį tiesiai į Azkabaną.

- Jis atidavė savo sūnų Psichams? - tyliai paklausė Haris.

- Taip ir buvo, - atsakė Sirijus, jo balse nebeliko nė kruopelės pašaipos. - Mačiau, kaip Psichai jį atvedė, žiūrėjau pro savo kameros durų grotas. Jam buvo ne daugiau kaip devyniolika metų. Jį uždarė netoli manęs. Vakare jis jau klykė šaukdamasis motinos. Po kelių dienų nurimo. Visi galiausiai nurimsta. Tik per miegus kartais rėkia.

Valandėlę Sirijaus akys tapo negyvos, tarsi jų gilumoje būtų užsivėrusios langinės.

- Vadinasi, jis tebekali Azkabane? - paklausė Haris.

- Ne, - dusliai tarė Sirijus. - Ne, jo tenai nebėra. Jis mirė po metų.

- Mirė?

- Ne jis vienas, - liūdnai tarė Sirijus. - Dauguma išprotėja, daugelis galų gale nustoja valgyti. Nebenori gyventi. Visada suprasdavai, kad artinasi mirtis, mat Psichai ją jausdami atkusdavo. Tas vaikinukas iš pat pradžių atrodė liguistas. Susitraukėlis buvo svarbus ministerijos darbuotojas, todėl jam ir žmonai buvo leista prieš mirtį sūnų aplankyti. Tai buvo paskutinis kartas, kai mačiau Susitraukėlį, - jis nešė nunešę žmoną pro mano kamerą. Ir pati netrukus mirė. Iš sielvarto. Sunyko kaip ir jos berniukas. Susitraukėlis neatsiėmė sūnaus palaikų. Psichai jį užkasė už tvirtovės sienos, pats mačiau.

Sirijus padėjo duoną ir vienu užsivertimu išplempė visą gertuvę molūgų sunkos.

- Taigi Susitraukėlis viską prarado, ir kaip tik tuo metu, kai jau tarėsi viską laimėjęs, - toliau pasakojo Sirijus, atgalia ranka nusišluostęs lūpas. - Ką tik buvo didvyris, tuoj tuoj tapsiantis magijos ministru, o, žiūrėk, neteko sūnaus, žmonos, šeimos vardas suterštas, be to, kiek per tą laiką girdėjau, labai sumažėjo jo populiarumas. Berniukui mirus, žmonėms jo šiek tiek pagailo, jie pradėjo abejoti, kaip vaikinukas iš tokios geros šeimos galėjo nueiti šunkeliais. Nutarta, kad tėvas juo visai nesirūpino. Taigi Kornelijus Karamelė gavo aukščiausią postą, o Susitraukėlis buvo nukeltas į Tarptautinio magų bendradarbiavimo departamentą.

Stojo ilga tyla. Haris prisiminė išsprogusias Susitraukėlio akis, miške per pasaulio kvidičo čempionatą spoksančias į savo neklaužadą namų elfę. Turbūt todėl Susitraukėlis taip perdėtai užsirūstino, Vinkei atsidūrus po Tamsos ženklų. Tai jam priminė sūnų, buvusį skandalą ir kaip neteko ministerijoje malonės.

- Rukna sako, kad Susitraukėlis apsėstas juodųjų magų gaudymo manijos, - pasakė Haris Sirijui.

- Taip, girdėjau, kad jam tai jau virto lyg ir manija, - linktelėjo Sirijus. - Jeigu norite žinoti, jis tebėra įsitikinęs, kad sugaudamas dar kokį Mirties Valgytoją gali susigrąžinti populiarumą.

- Ir jis naktį įsibrovė į Sneipo kabinetą! - pergalingai pareiškė Ronis, žiūrėdamas į Hermioną.

- Taip, bet nematau jokios prasmės, - pasakė Sirijus.

- Kaip! Ir dar kokia prasmė! - sušuko Ronis.

Tačiau Sirijus papurtė galvą.

- Paklausk, jeigu Susitraukėlis nori patikrinti Sneipą, kodėl jis nesirodo teisėjauti turnyrui? Būtų ideali dingstis nuolat lankytis Hogvartse ir neišleisti jo iš akių.

- Vadinasi, manai, kad Sneipas ką nors rezga? - paklausė Haris, bet įsiterpė Hermiona:

- Klausyk, man nesvarbu, ką čia šnekat, Dumbldoras pasitiki Sneipu...

- Liaukis, Hermiona, - nekantriai pertraukė ją Ronis. - Žinau, kad Dumbldoras išmintingas, nuostabus ir panašiai, tačiau nereiškia, kad tikrai apsukrus juodasis magas jo negalėtų apšauti...

- Kam tada Sneipas pirmame kurse išgelbėjo Hariui gyvybę? Kodėl neleido jam žūti?

- Nežinau... Gal bijojo, kad Dumbldoras jo neišspirtų...

- Kaip tau rodosi, Sirijau? - garsiai paklausė Haris, ir Ronis su Hermiona nutilo.

- Manau, jie abu savaip teisūs, - susimąstęs pažvelgė Sirijus į Ronį ir Hermioną. - Kai sužinojau, kad Sneipas čia mokytojauja, visą laiką spėlioju, kurių galų Dumbldoras jį priėmė. Sneipas visada žavėjosi juodąja magija, mokykloje tuo garsėjo. Buvo bjaurus prisiplakėlis riebaluotais plaukais, - pridūrė Sirijus, ir Ronis su Hariu nusišypsojo. - Tik įstojęs į mokyklą, Sneipas mokėjo daugiau užkeikimų negu koks septintakursis ir priklausė Klastūnyno gaujai, kurių beveik visi pasirodė esą Mirties Valgytojai. - Sirijus ėmė skaičiuoti užlenkdamas pirštus. - Rouzjeris ir Vilkisas - abudu Aurorai nužudė tais metais, kai žlugo Voldemortas. Lest-reindžai - vyras ir žmona - sėdi Azkabane. Eiveris - kiek girdėjau, išsisuko, nes tvirtino, kad veikė priverstas Užvaldymo kerų, - tebėra lais-

vas. Tačiau žinau, kad Sneipas nė karto nebuvo apkaltintas priklausymu Mirties Valgytojams. Aišku, tai dar nieko nesako. Daugelis niekad neįkliuvo. O Sneipui užtenka proto ir gudrumo išsisukti nuo bėdos.

- Sneipas gerai pažįstamas su Karkarovu, bet šitai slepia, - pridūrė Ronis.

- Aha, kad būtumėt matęs Sneipo veidą, kai vakar Karkarovas įrioglinėjęs į jo pamoką! - greit pasakė Haris. - Karkarovas norėjo pasikalbėti su Sneipu, sakė, kad tas jo vengia. Karkarovas atrodė labai susirūpinęs. Parodė Sneipui savo riešą, bet aš nepamačiau, kas ten buvo.

- Jis parodė Sneipui savo riešą? - išties apstulbo Sirijus. Perbraukęs pirštais plaukus, gūžtelėjo. - Na, neturiu supratimo, kas tai galėjo būti. Bet jeigu Karkarovas nerimsta ir eina pas Sneipą tartis... - Sirijus ilgai žiūrėjo į urvo sieną, paskui piktai susiraukė. - Negali nepaisyti to, jog Dumbldoras juo pasitiki. Tiesa, žinau, Dumbldoras dažnai pasitiki tais, kuriais daugelis nė iš tolo nepasikliautų, bet aš neįsivaizduoju, kad vis dėlto jis leistų mokytojauti Hogvartse žmogui, kuris kada nors tarnavo Voldemortui.

- Ko tada Rukna ir Susitraukėlis taip smelkiasi į Sneipo kabinetą? - nepasidavė Ronis.

- Na, - lėtai tarė Sirijus, - nenustebčiau, jeigu Baisioji Akis, atsidūręs Hogvartse, būtų iškratęs visų mokytojų kabinetus. O, Rukna rimtai žiūri į savo darbą - gintis ir ginti nuo juodosios magijos. Vargu ar jis apskritai kuo nors pasitiki. Ir nenuostabu po to, ką jam yra tekę regėti. Tačiau reikia pripažinti, kad Rukna niekad nežudydavo be tikro reikalo. Jei tik būdavo įmanoma, suimtuosius pristatydavo gyvus. Buvo kietaširdis, bet niekad nenusmuko iki Psichų žiaurumo. Tačiau Susitraukėlis... Čia jau kitas reikalas... Ar jis tikrai serga? Jeigu taip, ko tada vilkosi į Sneipo kabinetą? O jeigu neserga... Kokių kėslų turi? Ką tokio svarbaus veikė per tą kvidičo čempionatą, kad nerado laiko ateiti į savo ložę? Ką veikė, kai turėjo teisėjauti turnyrui?

Sirijus nutilo įbedęs akis į urvo sieną. Kietasprandis šniukštinėjo po akmenuotą aslą, bene bus pražiopsojęs kokį kaulelį. Pagaliau Sirijus pažvelgė į Ronį.

- Sakai, tavo brolis - asmeninis Susitraukėlio padėjėjas? Gal galėtum paklausti, ar šiomis dienomis nematė savo šefo?

- Pabandyčiau, - netvirtai pažadėjo Ronis. - Bet geriau neparodyti, kad įtariu Susitraukėlį neaiškiais darbeliais. Persis jį dievina.

- Tuo pačiu gali pamėginti pasiklausinėti, ar ministerija ko nors nesužinojo apie Bertą Džorkins, - pridūrė Sirijus, rodydamas į kitą „Magijos žinių“ numerį.

- Maišinis sakė, kad ne, - tarė Haris.

- Taip, jis cituojamas straipsnyje, - linktelėjo Sirijus į laikraštį. - Toliau aiškina, kokia prasta Bertos atmintis. Na, galbūt ji pasikeitė, bet kai aš Bertą pažinojau, ji visai nebuvo užuomarša, veikiau priešingai. Truputį bukoka, bet puikiai prisimindavo visas paskalas. Amžinai prisivirdavo košės, nes nežinodavo, kada laikyti liežuvį už dantų. Suprantu, kad Magijos ministerijai ji buvo šioks toks kliuvinys... Gal todėl Maišinis taip ilgai jos ir neieškojo. - Sirijus giliai atsiduso ir pasitrynė apniukusias akis. - Kiek valandų?

Haris pažiūrėjo į laikrodį, bet prisiminė, kad jis nebeina nuo tos valandos, praleistos ežere.

- Pusė keturių, - atsakė Hermiona.

- Verčiau grįžkite į mokyklą, - pasakė Sirijus keldamasis. - Dabar paklauskite... - Jis labai griežtai pažiūrėjo į Harį. - Nenoriu, kad bėgtum iš mokyklos su manim susitikti, aišku? Ir toliau siųsk man čionai laiškus. Noriu girdėti apie kiekvieną keistenybę. Bet jeigu be leidimo išėisi iš Hogvartso, kam nors bus ideali galimybė užpulti tave.

- Niekas nebandė manęs pulti, tik slibinas ir du Gabikiai.

- Man tai nerūpi, - susiraukė Sirijus. - Lengviau atsikvėpsiu, kai baigsis šitas turnyras, taigi tik birželio pabaigoje. Ir nepamiršk - kalbėdamas apie mane su draugais vadink mane Sloga, gerai?

Jis padavė Hariui tuščią gertuvę ir servetę, priėjęs paglostė atsisveikindamas Kietasprandį.

- Paėjėsiu su jumis iki miestelio, gal pavyks gauti dar kokį laikraštį. Nespėjus jiems išlįsti iš olos, jis vėl pasivertė didžiuliu juodu šunimi, ir jie drauge nulipo nuo kalno, pasiekė lipynę. Čia jis leidosi paglostomas ir nubėgo miestelio pakraščiu.

Haris, Ronis ir Hermiona grįžo į Kiauliasodį, tada - į Hogvartną.

- Įdomu, ar Persis žino visus šituos cirkus apie Susitraukėlį? - prabilo Ronis pilies alėjoje. - Bet gal nesvarbu... Gal jis dar labiau žavėsis Susitraukėliu. Taip, Persiui patinka taisyklės. Jis pasakytų, kad Susitraukėlis net dėl savo sūnaus nesutiko jų laužyti.

- Persis niekad neatiduotų Psichams savo šeimos žmogaus, - piktai užginčijo Hermiona.

- Nežinau, - tarė Ronis. - Jeigu jam atrodytų, kad mes esame kliūtis jo karjerai... Suprantate, Persis labai ambicingas.

Jie įžengė į vestibulį, kur iš didžiosios salės į juos padvelkė gardžiais kvapsniais.

- Vargšiukas Sloga, - uosdamas tarė Ronis. - Turbūt tikrai tave myli, Hari. Jeigu man taip reiktų misti žiurkėmis...

DVIDEŠIMT AŠTUNTAS SKYRIUS

Ponas Susitraukėlis išprotėja

Sekmadienio rytą po pusryčių Haris, Ronis ir Hermiona nuėjo į pelėdyną išsiųsti Persiui laiško. Kaip Sirijus siūlė, jie paklausė, kada Persis pasakutinį kartą matęs Susitraukėlį. Pasiuntė Hedvigą, nes ta jau seniai tupėjo be darbo. Pro pelėdyno langą palydėję ją akimis, draugai patraukė į virtuvę įteikti Dobiui naujų kojinaičių.

Namų elfai linksmi juos pasveikino lankstydami ir tūpčiodami ir vėl puolė vaišinti arbata. Dobis nesitvėrė laime gavęs tokią dovaną.

- Haris Poteris Dobiui per daug geras! - cypė jis, šluostydamasis ašaras, riedančias iš didelių akių.

- Su tom Žiaunažolėm, Dobi, tu man išgelbėjai gyvybę, tikrai, - pasakė Haris.

- Ar daugiau tokių pyragėlių nebėr? - paklausė Ronis, dairydamasis į šypsančius šeimininkus.

- Tu juk po pusryčių! - pyktelėjo Hermiona, bet, nešama keturių elfų, jau atzvimbė didelė sidabro lėkštė, pilna eklerų.

- Reikėtų pasiūsti ir Slogai, - sumurmėjo Haris.

- Gerai sakai, - pritarė Ronis. - Bus Kiaulei užsiėmimas. Ar galėtumėt atnešti daugiau ko valgomo? - paklausė jis aplinkui stovinčių elfų, tie laimingi nusilenkė ir nuskubėjo atnešti.

- Dobi, kur yra Vinkė? - paklausė Hermiona, žvalgydamasi aplinkui.

- Vinkė prie židinio, panele, - tyliai tarė Dobis, nuleisdamas ausis.

- O varge, - sušnibždėjo Hermiona, pamačiusi Vinkę.

Ir Haris dirstelėjo ton pusėn. Vinkė sėdėjo ant tos pačios taburetės, bet tokia paišina, kad beveik nesiskyrė nuo aprūkusių židinio plytų. Dra-

panelės buvo susiglamžiusios ir neskaltos. Rankoje ji gniaužė butelį pasukų alaus ir svyrudama spoksojo į ugnį. Vinkė garsiai žagtelėjo.

- Dabar Vinkė per dieną išgeria šešis butelius, - sušnibždėjo Dobis Hariui.

- Na, tas gėrimas nestiprus.

Tačiau Dobis papurtė galvą.

- Namų elfui stiprus.

Vinkė vėl sužagsėjo. Pyragėlius atnešę elfai smerkiamai dėbelėjo į ją ir grįžo prie savo darbo.

- Vinkė liūdi, Hari Poteri, - graudžiai sukuždėjo Dobis. - Vinkė nori namo. Vinkė yra įsitikinusi, kad ponas Susitraukėlis tebėra jos šeimninkas, ir Dobis niekaip negali jai įrodyti, kad ji dabar tarnauja Dumbldorui.

- Labas, Vinke, - tarė Haris. Jam staiga šovė į galvą viena mintis, ir jis priėjęs prie jos pasilenkė ir paklausė: - Ar kartais nežinai, ką veikia ponas Susitraukėlis? Mat jis nebesirodo teisėjauti Burtų trikovės turnyrui.

Vinkė sumirksėjo ir įsmeigė į Harį veizolus. Susvyravusi ant taburetės tarė:

- P-ponas... ik... nebesirodo?

- Taip, mes jo nematėme nuo pirmosios užduoties. „Magijos žinios“ rašo, kad serga.

Vinkė dar labiau susvyravo ir vėl įbedė į Harį apspangusias akis.

- P-ponas... ik... serga?

Jai suvirpėjo apatinė lūpa.

- Bet mes nežinome, ar tiesa, - pasakė Hermiona.

- Ponui reikia... ik... Vinkės! - suinkštė elfė.- Ponas negali... ik... apsieiti... ik... vienas pats...

- Žinok, Vinke, kad kiti žmonės viską patys namie pasidaro, - griežtai pamokė ją Hermiona.

- Vinkė... ik... ponui Susitraukėliui ne tik... ik... namus tvarko! - pasipiktinusi sucypė Vinkė ir taip susverdėjo, kad apsišlakstė gėrimu pur-

vina palaidinukę. - Ponas... ik... Vinkei patiki... ik... savo didžiausias paslaptis.

- Ką? - apstulbo Haris.

Tačiau Vinkė tik pakratė galvą vėl apsipildama alumi.

- Vinkė... ik... neišduoda šeimininko paslapčių, - maištingai pareiškė svyruodama kaip nendrelė ir šnairuodama į Harį. - O tu... ik... esi per daug landus.

- Vinkei nevalia šitaip kalbėti su Hariu Poteriu! - subarė ją Dobis. - Haris Poteris narsus ir kilnus ir Haris Poteris visai ne landus!

- Ne, landus... ik... jam rūpi mano pono paslaptys... ik... Vinkė-gera namų elfė. Vinkė neplepa. Visi tik lenda... ik... ir kamantinėja... - Staiga Vinkė užsimerkė ir be niekur nieko šlumštelėjusi ant grindų garsiai užknarkė. Akmenine asla nuriedėjo tuščias pasukų alaus butelis.

Pribėgo pasipiktinę elfai. Vienas pakėlė butelį, užklojo Vinkę didele languota staltiese ir apkamšė, kad jos visiškai nesimatytų.

- Mes labai labai atsiprašome, kad jūs turėjote tai pamatyti, ponai ir panelės! - suspiegė vienas elfas, kraipydamas galvą ir labai susigėdęs. - Mes tikimės, ponai ir panelės, kad pagal Vinkę nespřsitate apie mus visus!

- Ji nelaiminga! - sušuko Hermiona. - Kodėl nebandote jos paguosti užuot apkloję?

- Didžiai atsiprašom, panele, - pareiškė tas pats elfas, žemai nusilenkdamas, - tačiau namų elfas neturi teisės būti nelaimingas, jeigu yra darbo ir reikia tarnauti šeimininkams.

- O, dėl Dievo meilės! - piktai šūktelėjo Hermiona. - Paklausykite manęs, jūs visi! Jūs turite ne mažesnę teisę už burtininkus būti nelaimingi! Turite teisę gauti atlyginimą ir naudotis atostogomis, ir žmoniškai rengtis, bet neprivalote vykdyti kiekvieno paliepimo - pažiūrėk į Dobį!

- Panele, nepainiokite čia Dobio, - išsigandęs sumurmėjo Dobis. Linksmos šypsenos elfų veiduos išnyko. Jie sužiuro į Hermioną taip, lyg ji būtų pavojingai išprotėjusi.

- Mes atnešėme jums maisto! - sukvykė elfas Hariui prie alkūnės ir atkišo kumpio, tuziną pyragaičių ir vaisių. - Sudiev!

Namų elfai apstojo Hari, Ronį ir Hermioną ir ėmė stumti juos iš virtuvės įrėmę jiems į nugaras mažas rankeles.

- Ačiū už kojinytes, Hari Poteri! - graudžiai sušuko prie židinio Dobis. Jis tebetrepsėjo aplink Vinę, parpiančią po staltiese.

- Negalėjai prikasti liežuvio, Hermiona, ką? - piktai pratrūko Ronis, kai už jų užsitrenkė virtuvės durys. - Daugiau jie nebenorės, kad ateitume! O juk galėjome iš Vinkės dar ką nors išgauti apie Susitraukėlį!

- Tarsi tau labai rūpėtų! - atkirto Hermiona. - Ateini čia tik valgyti!

Diena nenusisekė. Haris taip pavargo nuo Ronio ir Hermionos, bendrajame kambaryje be paliovos besiriejančių prie namų darbų, jog vakare Sirijui skirtą maistą į pelėdyną nunešė vienas.

Kiaulialiūkinė buvo pernelyg maža, kad viena viską užneštų ant kalno, todėl Haris pasitelkė dar dvi mokyklai priklausančias liepsnotąsias pelėdas. Kai jos išskrido į sutemas atrodydamos labai keistai, nes drauge nešė didelį paketą, Haris atsirėmė į palangę ir užsižiūrėjo į kiemą, siūruojančias Uždraustojo miško medžių viršūnes ir plazdančias Durmštrango laivo bures. Iš Hagrido trobelės kylančių dūmų spiralę kirto didysis apuokas. Jis nusklendė palei pilį, švystelėjo pro pelėdyną ir dingo iš akių. Haris pamatė, kad priešais trobelę Hagridas energingai kasa. Įdomu, kam, pagalvojo Haris. Tikriausiai kasa naują lysvę. Iš Biobetonso kariatos išlipo madam Maksima ir priėjo prie Hagrido. Atrodė, jog mėgina jį kalbinti. Hagridas užsirėmė ant kastuvo, bet nerodė noro šnekėtis, ir madam Maksima parėjo į karietą.

Nenorėdamas grįžti į Grifų Gūžtą ir klausytis Hermionos ir Ronio niautynių, Haris žiopsojo, kaip Hagridas kasa, kol jį paslėpė tamsa, o pelėdos aplink ėmė busti ir, užčiodamos jam pro šalį, skristi lauk į naktį.

*

Kitą dieną per pusryčius Ronis su Hermiona atrodė jau ataušę. Hario džiaugsmui, niūrios Ronio pranašystės, kad Hermionos įskaudinti elfai atsiųs prastus valgius, nepasitvirtino: kiaušininė su kumpiu ir lašiša buvo gardūs kaip visada.

Atvykus pelėdų paštui, Hermiona pagyvėjo. Ji, regis, kažko laukė.

- Persis dar nespėjo atsakyti, - pasakė Ronis. - Juk tik vakar pasiuntėme Hedvigą.

- Aš ne jo laiško laikiu, - tarė Hermiona. - Užsisakiau „Magijos žinias“. Man atsibodo viską sužinoti iš Klastūnyno.

- Gera mintis! - pagyrė ją Haris, irgi pakeldamas galvą į pelėdas. - Hermiona, tau turbūt nuskilo...

Hermionos linkui skrido pilka pelėda.

- Bet ji neša ne laikraštį, - nusivylė Hermiona. - Ji...

Jos nuostabai, pilkė pelėda nutūpė priešais jos lėkštę, iš paskos atūžė keturios liepsnotosios pelėdos, paskui viena ruda ir viena gelsva.

- Kiek egzempliorių tu užsiprenumeravai? - paklausė Haris, vos spėdamas sugriebti Hermionos taure, kad neapverstų pelėdos, mat visos lindo artyn varžydamosi, kuri pirma įteiks savo laišką.

- Čia dabar kas? - Apstulbusi Hermiona paėmė iš pilkės laišką ir ėmė skaityti. - Na, žinot! - purkštelėjo ji ir užkaito.

- Kas yra? - paklausė Ronis.

- Oi, tiesiog juokinga... - Ji atkišo laišką Hariui, ir tas pamatė, jog laiškas ne ranka rašytas, o suklijuotas iš skiemenų, iškirptų iš „Magijos žinių“.

Tu esi NedoRa mergioTĖ. HaRIS PoteRIS verTas Geresnės.

Grįžk pas savo žIObarus.

- Visi panašūs! - pasakė Hermiona, beviltiškai plėšdama laišką po laiško. - „Haris Poteris gali susirasti daug geresnę už tave...“ „Tave reikia

išvirti varlių kurkuluose...“ Ūūū! - Atplėšus paskutinį voką, jai ant rankų plūstelėjo žalsvai geltonas, benzinu smarkiai dvokiantis skystis. Odoje akimirksniu iššoko didelės geltonos pūslės.

- Neatskiesti Pūsliagumbių pūliai! - nustatė Ronis, paėmęs voką ir atsargiai pauostęs.

- Aaa! - aimanavo Hermiona pilnom ašarų akim. Bandė servetėle nusišluostyti rankas, bet pirštai buvo taip tirštai apėję pūslėmis, kad atrodė lyg su storomis gumburiuotomis pirštinėmis.

- Eik į ligoninę, - liepė Haris, nuskridus pelėdoms. - Mes pasakysime profesorei Diegavirtei, kur tu...

- Aš ją perspėjau! - niršo Ronis, kai Hermiona išėjo čiūčiuodama rankas. - Sakiau neerzinti Ritos Nepasėdos! Pažiūrėk į šitą... - Jis perskaitė vieną laišką, paliktą Hermionos: - „Raganų savaitraštyje“ perskaičiau, kaip tu žaidi Hariu Poteriu, o tas berniukas jau ir taip prisikentėjęs, todėl kitą kartą, kai tik rasiu didelį voką, pasiūsiu tau prakeikimą“. Rupke, jai vertėtų pasisaugoti.

Hermiona herbalogijos pamokoje nepasirodė. Su Roniu išėjęs iš šiltnamio ir pasukęs į magiškųjų gyvūnų priežiūros pamoką, Haris pamatė, kaip iš pilies išvirto Smirdžius, Gyls ir Niurzga. Jiems už nugaros su kitomis Klastūnyno mergiotėmis kuždėjosi ir kikenė Pensė Parkinson. Išvydusi Harį, Pensė sušuko:

- Poteri, ar susipykai su panele? Ko per pusryčius buvo tokia susiraukusi?

Haris jai neatsakė, nenorėjo, kad ji džiaugtųsi sužinojusi, kiek nesmagumo suteikė straipsnis „Raganų savaitraštyje“.

Hagridas, aną pamoką jau pranešęs, kad su vienaaragiais baigta, laukė prie savo trobelės. Jam prie kojų gulėjo atviros dėžės. Hariui pasidarė bloga pamačius tas dėžes - nejaugi dar vienas Pliurzis kalasi? Bet priėjęs išvydo jose pūkuotus juodus padarėlius ilgomis knyslėmis. Jų priekinės letenėlės buvo įdomiai plokščios, tarsi kastuvėliai. Gyvūnėliai mirkčiojo mandagiai nustebę dėl tokio susidomėjimo jais.

- Čia Knisiai, - paaiškino Hagridas susirinkusiems mokiniams. - Daugiausia gyvena kasyklose. Mėgsta blizgančius daiktus. Tik pažiūrėkit...

Vienas Knisius staiga šoko ant Pensės Parkinson ir pabandė nukąsti jai nuo riešo laikrodėlį. Ji spiedama atšoko.

- Jie praverčia ieškant paslėptų loblių, - patenkintas pasakojo Hagridas. - Maniau, šiandien su jais pasismaginsime. Matot? - parodė jis šviežiai sukastą lysvę. Pro pelėdyno langą Haris ir matė, kaip Hagridas ją kasa. - Aš čionai paslėpiau aukso monetų. Turiu prizą tam, kurio Knisius iškas daugiausia. Nagi, slėpkit visus blizgučius, pasirinkit po Knisių ir pasiruoškite juos paleisti.

Haris nusisegė laikrodį, kurį nešiojo tik iš įpročio, nors jis nebėjo, ir įsikišo į kišenę. Tada paėmė Knisių. Tas įkišo knyslę Hariui ausin ir smagiai sušnarpštė. Visai jaukus padarėlis.

- Pala, - tarė Hagridas, pažiūrėjęs į dėžes. - Dar liko vienas Knisius. Ko trūksta? Kur Hermiona?

- Jai prireikė į ligoninę, - atsakė Ronis.

- Paaiškinsime vėliau, - sumurmėjo Haris. Pensė Parkinson ištempė ausis.

Ši pamoka ištis buvo įdomiausia ir linksmiausia. Knisiai nardė į sukastą žemę kaip į vandenį, kiekvienas išlindęs skuosdavo prie savo mokinio ir išspjaudavo jam į saują atrastą auksą. Ypač sekėsi Roniui - tas jau turėjo pilną apsiausto sterblę.

- Ar jų galima nusipirkti ir laikyti namie? - susijaudinęs paklausė, kai Knisius vėl smuko į žemę aptaškydamas jam apsiaustą.

- Tavo mamai nelabai patiktų, Roni, - išsišiepė Hagridas. Nusiaubtų visus namus tie Knisiai. Atrodo, jau visus iškniso, - nusprendė trepsėdamas aplink lysvę, nors Knisiai toliau tebelandžiojo. - Buvau užkasęs šimtą monetų. O, štai ir tu, Hermiona.

Per veją artinosi Hermiona. Rankos buvo storai aptvarstytos, atrodė nusiminusi.

- Nagi, pažiūrėkim, kaip jums pasisekė! - paragino Hagridas. - Suskaičiuokite monetas! Nepatariu vogti, Gyly, - pridūrė primerkęs juodas akis. - Čia gnomų auksas. Po kelių valandų išnyks.

Labai nepatenkintas, Gylys išpurtė kišenes. Paaiškėjo, kad sėkmingiausiai pasidarbavo Ronio Knisius, taigi Hagridas jam įteikė prizą - luitą šokolado iš konditerijos „Devyni medūs“.

Per veją ataidėjo pietų šaukiantis varpas. Visi nusiskubino į pilį, bet Haris, Ronis ir Hermiona liko padėti Hagridui sukrauti į dėžes Knisių. Haris pastebėjo, kad pro karietos langą į juos žiūri madam Maksima.

- Ką pasidarei rankoms, Hermiona? - susirūpino Hagridas.

Hermiona jam apsakė apie grasinamus laiškus, kuriuos rytą gavo, ir voka, pilną Pūsliagumbių pūlių.

- Ai, nesuk sau galvos, - švelniai tarė Hagridas, žiūrėdamas į ją. - Ir aš gavau krūvą tokių laiškų, kai Rita Nepasėda parašė apie mano mamytę. „Tu esi pabaisa, tave reikia nugalabyti“. „Tavo močia žudė nekaltus žmones, todėl jeigu turėtum padarumo, nusiskandintum ežerė“.

- Nejaugi! - šūktelėjo sukręsta Hermiona.

- Taigi kad, - burbtelėjo Hagridas ir ėmė krauti pasienyje dėžes su Knisiais. - Pilna trenktų žmonių, Hermiona. Jeigu dar gausi, nebeatplėšk. Iš karto mesk į ugnį.

- Praleidai tikrai gerą pamoką, - pasakė Haris Hermionai, kai visi trys grįžo į pilį. - Gražūs tie Knisiai, Roni, a?

Tačiau Ronis susiraukęs graužė Hagrido duotą šokoladą. Jis atrodė kažko suglumęs.

- Kas yra? - paklausė Haris. - Prastas skonis?

- Ne, - atšovė Ronis. - Kodėl nepapasakojai man apie auksą?

- Kokį auksą? - nesuprato Haris.

- Auksą, kurį tau daviau per pasaulio kvidičo čempionatą, - atsakė Ronis. - Gnomų auksą, kurį daviau Omnibinokliui pirkti. Kai dar buvom viršutinėje ložėje. Kodėl nesakei, kad jis dingo?

Haris turėjo gerokai pagalvoti, kol suprato, apie ką Ronis kalba.

- Aaa... - pagaliau prisiminė. - Nežinau... Net nepastebėjau, kaip jis pradingo. Turbūt labiau rūpėjo dingusi lazdelė. Jie užlipo laiptais į pilį ir nuėjo pietauti.

- Turbūt labai smagu, - staiga tarė Ronis, kai jie atsisėdo kirsti jautienos kepsnio ir Jorkšyro pudingo, - turėti tiek pinigų, kad net nepastebi, kai dingsta pilna kišenė galeonų.

- Klausyk, tą vakarą aš turėjau apie ką galvoti! - suirzo Haris. - Visi turėjome, prisimeni?

- Aš nežinojau, kad gnomų auksas pradingsta, - sumurmėjo Ronis. - O aš maniau, kad tau sumokėjau. Be reikalo per Kalėdas dovanojai man tą „Čadlio patrankos“ kepurę.

- Pamišk, gerai? - neteko kantrybės Haris.

Ronis piktai pasmeigė šakute keptą bulvytę.

- Bjauru būti neturtingam.

Haris ir Hermiona susižvelgė nežinodami, ką sakyti.

- Šlamštas, - pasakė Ronis, spoksodamas į bulvę. - Nekaltinu Fredžio su Džordžu, kad mėgina užsidirbti. Ir aš norėčiau. Kad taip turėčiau Knisių...

- Ką gi, žinosime, ką tau dovanoti per kitas Kalėdas, - linksmi tarė Hermiona. Roniui nepralinks mėjus pridūrė: - Gana, Roni, būna ir blogiau. Tavo bent pirštai nenupuškėję pūlingomis pūslėmis. - Hermiona sunkiai galėjo valgyti peiliu ir šakute, nes pirštai buvo nelankstūs ir ištinę. - Nekenčiu tos Nepasėdos! - piktai prapliupo ji. - Aš jai atsilyginsiu, kaip kažį ką!

*

Anoniminiai laiškai plaukė Hermionai visą kitą savaitę, ir nors ji paklausė Hagrido patarimo ir daugiau nė vieno neatplėšė, keletas piktadarių atsiuntė Žvieglius, tie sprogo ant stalo ir žviegė visaip užgauliodami, kad visa salė girdėtų. Netgi tie, kurie niekad neskaitydavo „Raganų savaitraščio“, dabar sužinojo apie tariamą Hario, Krumo ir Her-

mionos meilės trikampį. Haris nebeturėjo jėgų visiems aiškinti, kad Hermiona nėra jo mergaitė.

- Pamažu užmirš, - ramino jis Hermioną, - jeigu tik nekreipsime dėmesio... Juk visiems greit atsibodo aptarinėti nesąmonę, kurią ji parašė apie mane aną kartą...

- Aš noriu žinoti, kaip ji nuklauso asmeniškų pokalbių, jeigu jai uždrausta įžengti į mokyklos teritoriją! - piktai pasakė Hermiona.

Per kitą apsigynimo nuo juodosios magijos pamoką ji liko kabinete norėdama kažko paklausti Rukną. Visi kiti kuo skubiau nėrė pro duris: Rukna jiems davė tokį sunkų kerų nukreipimo kontrolinį, jog daugelis išėjo iš pamokos su visokiais lengvais sutrikimais. Hariui taip smarkiai pasireiškė Krutančių ausų kerai, kad jis išslinko į koridorių jas užsidenęs delnais.

- Na, Rita tikrai nesinaudoja neregimuoju apsiaustu! - po penkių minučių uždususi tarė Hermiona, vestibulyje pasivijusi Harį su Roniu. Ji atitraukė Hariui delną nuo ausies, kad tas girdėtų. - Rukna sako, kad per antrą užduotį jos nematė nei kur nors prie teisėjų stalo, nei išvis paėžerėje.

- Hermiona, gal vis dėlto mesk tu visa tai? - pasiūlė Ronis.

- Ne! - nepasidavė Hermiona. - Noriu žinoti, kaip ji išgirdo mano pokalbį su Viktoru! Ir iš kur iškniso apie Hagrido mamą!

- Galbūt ji tave užleido vabalais, - tarė Haris.

- Vabalais? - sumirksėjo Ronis. - Kaip? Prikicho jai blusų, ar ką? Haris pradėjo aiškinti apie paslėptus mikrofonus ir užrašymo techniką.

Ronis nepaprastai susidomėjo, bet Hermiona jį pertraukė.

- Ar judu abudu ketinat kada nors perskaityti „Hogvartso istoriją“?

- Kuriems galams? - atšovė Ronis. - Tu ją moki atmintinai, bet kada galime pasiklausti.

- Visi tie Žiobarų išrasti magijos pakaitalai - elektra, kompiuteriai ir radarai, ir panašūs žaislai - aplink Hogvartną sugenda, nes oras tiesiog

tirštas nuo magijos. Ne, Rita slapčia klausosi magijos pagalba, kitaip ir būti negali... Jeigu tik galėčiau sužinoti, koks tai būdas... Oo, jeigu nelegalus, aš jai užtaisyčiau...

- Ar mums ir taip neužtenka rūpesčių? - atsiduso Ronis. - Nejau dar reikia pradėti vendetą prieš Ritą Nepasėdą?

- Aš tavęs ir neprašau padėti! - atkirto Hermiona. - Pati padarysiu!

Nė neatsigręžusi ji uždrožė marmuro laiptais viršun. Haris neabejojo, kad ji eis į biblioteką.

- Nori, lažinamės, kad ji grįš su dėžute, pilna ženkliukų Aš *nekenčiu Ritos Nepasėdos*? - nusišaipė Ronis.

Tačiau Hermiona draugų neprašė padėti jai atkeršyti Ritai Nepasėdai, ir Haris su Roniu buvo dėkingi, nes artėjant Velykų atostogoms susikau-pė kalnai darbo. Haris atvirai stebėjosi, kaip Hermiona, darydama viską, ką ir jie daro, dar spėdavo studijuoti magiškų slapto pasiklausymo būdus. Jis pats net iškišęs liežuvį prakaituodavo prie namų darbų, nors niekad nepamiršdavo nusiųsti Sirijui į olą maisto siuntinėlio. Po anos vasaros jis jau niekad nepamiršo, kaip atrodo ištisai kęsti alkį. Sirijui jis parašydavo, kad nieko ypatingo mokykloje nevyksta, o jie tebelaukia atsakymo iš Persio.

Hedviga grįžo tik baigiantis Velykų atostogoms. Ponios Vizli atsiųstoje velykaičių pintinėlėje gulėjo ir Persio laiškas. Ir Roniui, ir Hariui skirti kiaušiniai buvo didumo kaip slibinų ir pilni tąsaus namų darbo įdaro. Tačiau Hermionos velykaitis buvo mažesnis net už vištos kiaušinį. Jai veidas ištįso.

- Ar tavo mama, Roni, kartais neskaito „Raganų savaitraščio“? - tyliai paklausė ji.

- Skaito, - atsakė Ronis pilna burna iriso. - Gauna jį už kulinarius receptus.

Hermiona liūdnai pažvelgė į savo mažytį kiaušinėlių.

- Ar nenori paskaityti, ką rašo Persis? - pasiskubino paklausti ją Ronis.

Persio laiškas buvo trumpas ir piktas.

Kaip aš nuolatos aiškinu „Magijos žinioms“, ponas Susitraukėlis pasiėmęs užtarnautų atostogų. Jis nuolatos siunčia pelėdas su nurodymais. Ne, savo akimis nesu jo matęs, bet, manau, dar sugebau atpažinti savo viršininko rašyseną. Šiuo metu esu per daug užsiėmęs, kad dar imčiau užgniaužti tuos juokingus gandus. Prašyčiau be didelio reikalo netrukdyti man. Linksmų Velykų.

*

Normaliai pavasario semestro pradžioje Haris būtų kaip pašėlęs treniravęsis paskutinėms šį sezoną kvidičo rungtynėms. Tačiau šiemet jam reikėjo rengtis paskutinei, lemiamajai Burtų trikovės turnyro užduočiai, o jis dar nežino, kokia ji bus. Pagaliau paskutinę gegužės savaitę po pamokos jį sulaikė profesorė Makgonagal.

- Poteri, šįvakar devintą valandą turi nueiti į kvidičo aikštę, - pasakė ji. - Ponas Maišinis čempionams praneš apie trečiąją užduotį.

Taigi pusę devynių Haris paliko Ronį ir Hermioną Grifų Gūžtos bokšte ir nulipo žemyn. Jam einant per vestibulį, iš Švilpynės bendrojo kambario išlindo Sedrikas.

- Kaip manai, kokia bus paskutinė rungtis? - paklausė jis Harį, kai juodu akmeniniais laiptais nulipo į apniukusį vakarą. - Fler vis kalba apie požemio labirintus, mano, kad mums reikės surasti lobį.

- Būtų visai neblogai, - tarė Haris ir pamanė, kad pats tiesiog pasiskolintų iš Hagrido kokių Knisių, ir tas darbuotųsi už jį.

Per tamsią veją jie patraukė į kvidičo stadioną. Pro tarpą tarp tribūnų išėjo į pačią aikštę.

- Ko jie čia dabar pridarė? - pasipiktino Sedrikas ir sustojo kaip įkastas.

Kvidičo aikštė nebebuvo lygi ir daili. Vaizdas toks, tarsi joje būtų statomos ilgos, žemos sienos, kurios, tolydžio susikirsdamos, rangėsi įvairiomis kryptimis.

- Gyvatvorės! - šūktelėjo Haris, kai pasilenkęs vieną apžiūrėjo.

- Sveiki gyvi! - pasveikino juos linksmas balsas.

Vidury aikštės su Krumu ir Fler jų laukė ponas Maišinis. Žargstydami per gyvatvores, Haris ir Sedrikas nuskubėjo prie jų. Fler nusišypsojo Hariui. Po to, kai jis ištraukė iš ežero jos sesutę, ji visai kitaip su juo elgėsi.

- Na, kaip jums patinka? - patenkintas paklausė Maišinis, Hariui ir Sedrikui perlipus per paskutinę gyvatvorę. - Gražiai auga, ką? Per mėnesį Hagridas jas užaugins dvidešimties pėdų aukščio. Nesijaudinkit, - pridūrė jis, pastebėjęs, kad Sedrikas su Hariu nemaž neatrodo laimingi, - turnyrai pasibaigus, jūsų kvidičo aikštė vėl bus lygi kaip stalas! Na, gi, manau, kad atspėjote, ką čia ruošiamo?

Valandėlę visi tylėjo.

- Labirintas, - pagaliau burbtelėjo Krumas.

- Teisingai! - pagyrė Maišinis. - Labirintas. Trečioji užduotis iš tiesų visai paprasta. Labirinto centre bus pastatyta turnyro taurė. Tas, kuris pirmas ją palies, gaus didžiausią skaičių taškų.

- Reikės paprasčiausiai pereiti labirintą? - paklausė Fler.

- Bus ir kliūčių, - laimingas pareiškė Maišinis. - Hagridas parūpins keletą gyvūnų. Be to, reikės įveikti kerus... Na, ir panašiai. Čempionai, surinkę daugiausia taškų, pirmi įžengs į labirintą. - Maišinis išsišiepė Hariui ir Sedrikui. - Paskui įeis ponas Krumas. Tada panelė Delakur. Tačiau visų galimybės kovoti dėl pergalės bus vienodos, nes priklausys nuo to, kaip įveiksite kliūtis. Smagu bus, a?

Haris, puikiai žinantis, kokių padarų Hagridas gali parūpinti panašiam renginiui, toli gražu nemanė, kad bus smagu. Tačiau jis, kaip ir kiti čempionai, mandagiai linktelėjo.

- Puiku... Jeigu nebeturite klausimų, grįšime į pilį, nes jau darosi žvarbu...

Maišinis pasileido šalia Hario, kai tas labirinto pakraščiu ėmė eiti iš aikštės. Hariui pasirodė, jog Maišinis vėl norės siūlyti savo pagalbą, tačiau tuo metu jam petį palietė Krumas.

- Ar galima pasikalbėti?
- Kodėl gi ne, - kiek nustebeęs sumurmėjo Haris.
- Gal einam kartu?
- Gerai. - Hariui pasidarė smalsu.

Maišinis lyg ir sunerimo.

- Aš tavęs palauksiu, Hari, gerai?
- Ne, nereikia, pone Maišini, - vos susilaikė nešyptelėjęs Haris. - Dėkui, manau, pats rasiu pilį.

Haris su Krumu drauge paliko stadioną, tačiau Krumas nepasuko Durmštrango laivo link. Jis ėmė vesti į mišką.

- Ko mes ten einam? - paklausė Haris, kai jie praėjo Hagrido trobelę ir Biobetonso karietą šviečiančiais langais.

- Bijau, kad kas nenugirstų, - atsakė Krumas.

Pagaliau pasiekus ramų miško ruožą netoli Biobetonso arklių aptvaro, Krumas sustojo medžių šešėlyje ir atsisuko į Harį.

- Aš noriu žinoti, - pikta prabilo, - kas yr tarp tavęs ir Her-mi-ono-nos.

Haris, iš Krumo slapukavimo laukęs kažko daug rimtesnio, net išsižiojo.

- Nieko, - atsakė. Tačiau Krumas tik sužaubavo akimis, ir Haris, staiga suvokęs, kad Krumas labai aukštas, pridūrė: - Mes esame draugai. Ji nėra mano mergaitė ir niekada nebuvo. Tiek, kad ta bėda Nepasėda klieidi visokias nesąmones.

- Her-mi-ono-na apie tave labai daug kalba, - pasakė Krumas, įtariai nužvelgdamas Harį.

- Aišku, juk mes - geri draugai.

Haris negalėjo patikėti, kad šitaip šnekasi su Viktoru Krumu, visame pasaulyje garsiu kvidičininku. Sakytum, aštuoniolikmetis Krumas jį, Harį, laiko sau lygiu... tikru varžovu...

- Tu niekad... tu ne...
- Ne, - nukirto Haris.

Krumas pralinksmedėjo. Valandėlę žvelgė į Hari, paskui tarė:

- Tu puikiai skraidai. Žiūrėjau per pirmą užduotį.

- Ačiū, - išsišiepė Haris ir staiga pats pasijuto daug aukštesnis. - Aš tave mačiau per pasaulio kvidičo čempionatą. Dievaži, tas tavo Vronskio simuliacinio manevras...

Tačiau tarp medžių už Krumo nugaros kažkas sujudėjo, ir Haris, jau patyręs, kokios baisybės gali tykoti miške, stvėrė Krumui už rankos ir trūktelėjo į save.

- Kas yr?

Haris papurtė galvą įbedęs akis į tą vietą, kur pastebėjo sukrutant. Išsitraukė lazdelę.

Staiga iš už aukšto ąžuolo išsvirduliavo žmogus. Haris jį ne iš karto pažino. Pagaliau pamatė, jog tai ponas Susitraukėlis.

Atrodė, lyg būtų daug dienų keliavęs. Apsiaustas ties keliais sudraskytas ir iškruvintas, veidas subraižytas, neskustas, iš nuovargio net pilkas. Plaukai ir ūsai susivėlę, nešvarūs ir seniai nekirpti. Tačiau jo keista išvaizda buvo niekis, palyginti su jo elgesiu. Mosikuodamas rankomis, jis padrikai kažką murmėjo jam vienam regimai būtybei. Hariui gyvai priminė seną valkatą, sykį matytą su Dursliais išvykus apsipirkti. Toji žmogysta irgi šnekėjosi su oru. Teta Petunija griebė Dudliui už rankos ir pervedė jį per gatvę, kad sūnelis su juo nesusidurtų. Dėdė Vernonas po to įvykio ilgai postringavo, ką norėtų padaryti visokiems valkatoms ir benamiams.

- Argi jis neteisėjavo? - paklausė Krumas, išpūtęs akis į Susitraukėlį. - Argi jis nedyrba jūsų ministerijoje?

Haris linktelėjo ir pastovėjęs iš lėto žengė prie Susitraukėlio. Tas į jį nežiūrėjo, bet artimiausiam medžiui aiškino:

- ... o paskui, Veterbi, pasiųsk Dumbldorui sąrašą Durmštrango mokinių, kurie vyks į turnyrą. Karkarovas man ką tik pranešė, kad jų bus dvylika...

- Pone? - atsargiai tarstelėjo Haris.

-... kitą pelėdą pasiųsk madam Maksimai, nes ji gal irgi norės pridėti koki mokinių, kai Karkarovas papildė sąrašą. Gerai, Veterbi, padarysi? Ar padarysi? Ar... - Susitraukėlis murmėdamas išispoksojo į medį, paskui susverdėjo ir suklupo.

- Pone Susitraukėli? - garsiai prakalbo Haris. - Jums bloga?

Tasai užvertė akis. Haris pažvelgė į Krumą, atsekusį tankmėn. Jis neramiai žiūrėjo į Susitraukėlį.

- Kas jam yr?

- Nežinau, - burbtelėjo Haris. - Paklausk, gal tu eik ir ką nors atvesk...

- Dumbladoras! - aikelėjo Susitraukėlis. Jis sugriebė Hariui už apsiausto, prisitraukė jį, nors akys žvelgė kažį kur jam virš galvos. - Man reikia... pamatyti Dumblдорą.

- Gerai, - pasakė Haris, - jeigu atsisostite, pone, galėsime nueiti pas...

- Kaip kvailai... padariau, - švagždėjo Susitraukėlis. Atrodė visai pametęs galvą. Jis beprotiškai vartė išsprogusias akis, per smakrą bėgo seilės. Kiekvieną žodį spauste spaudė iš savęs. - Reikia... pranešti... Dumblдорui.

- Stokitės, pone, - garsiai ir aiškiai pasakė Haris. - Stokitės, aš jus nuvesiu pas Dumblдорą.

Susitraukėlio išsprogusios akys nukrypo į Hari.

- Kas tu? - sušnibždėjo jis.

- Šitos mokyklos mokinyš, - atsakė Haris, žvilgsniu ieškodamas Krumo pagalbos, bet Krumas traukėsi atatupstas ir atrodė labai išsigandęs.

- Ar tu nesi... *jo*? - sukuždėjo Susitraukėlis perkreipta burna.

- Ne, - atsakė Haris, nieko nesuprasdamas, apie ką tasai kalba.

- Tu Dumblodoro?

- Taip, tikrai.

Susitraukėlis dar arčiau jį prisitraukė. Haris bandė išsivaduoti, bet Susitraukėlio rankos buvo kaip geležinės.

- Įspėk... Dumblдорą...

- Aš atvesiu Dumbldorą, jei mane paleisite. Paleiskit mane, pone, ir aš jį atvesiu...

- Dėkui, Veterbi, o po to norėčiau arbatos puodelio. Tuoju atvyks mano žmona ir sūnus, šįvakar su poniu ir ponu Karamelėmis važiuosim į koncertą, - jau sklandžiai varė medžiui Susitraukėlis, regis, visai nematydamas Hario, ir Haris taip nustebo, jog nė nepastebėjo, kaip Susitraukėlis jį paleido. - Taip, mano sūnus neseniai išlaikė dvyliką ūbų, labai gerai mokosi, dėkui, o taip, labai didžiuojusi. Dabar jeigu man atneštumėt aną Andoros magijos ministerijos memorandumą, galbūt surasčiau laiko atsakymui paruošti...

- Pabūk čia su juo! - liepė Haris Krumui. - Aš atvesiu Dumbldorą. Man bus greičiau, nes žinau, kur jo kabinetas...

- Jis išprotėjęs, - pasakė Krumas, žiūrėdamas į Susitraukėlį. Tas tebešnekėjo medžiui, matyt, įsitikinęs, jog tai Persis.

- Pabūk su juo, - liepė Haris stodamasis, tačiau tas judesys, matyt, išgąsdino Susitraukėlį, ir jis, apglėbęs Hariui kelius, vėl jį parklupdė.

- Nepalik manęs! - sukuždėjo išvertęs akis. - Aš pabėgau... Turiu įspėti... pasakyti... susitikti Dumbldorą. Aš kaltas. Vis mano kaltė... Berta... negyva... Vis aš kaltas. Sūnus... irgi aš kaltas... Pranešti Dumbldorui... Haris Poteris... Tamsos Valdovas... jau stipresnis... Haris Poteris...

- Aš atvesiu Dumbldorą, jeigu mane paleisite, pone Susitraukėli! - pasakė Haris. Jis piktai atsisuko į Krumą. - Padėk man, gerai?

Krumas bailiai prisiartino ir atsitūpė šalia Susitraukėlio.

- Tik pažiūrėk, kad nenueitų, - tarė Haris, pagaliau išsivaduodamas. - Grįšiu su Dumbldoru.

- Paskubėk, gerai? - dar sušuko Krumas nubėgančiam Hariui.

Visur buvo tuščia - Maišinis, Sedrikas ir Fler parėję į pilį. Haris paknopstom užlėkė akmenimis laiptais, nėrė pro ažuolines duris ir pasileido į trečią aukštą.

Po penkių minučių jis jau pripuolė prie akmeninės chimeros, stovinčios koridoriuje.

- Citrinų šerbetas! - sušvokštė uždusęs slaptažodį, kurį ištaręs galėjai patekti į slaptus laiptus, vedančius Dumbldoro buveinën, - bent jau prieš dvejus metus toks buvo. Deja, slaptažodis turbūt pasikeitė, nes chimera neatgijo ir nepasitraukė, o sustingusi nuožmiai tebespoksojo į Hariį.

- Traukis! - suriko jai Haris. - Nagi!

Bet Hogvartse niekas nepasijudindavo vien todėl, kad tu šauki, jis suprato riksmu nieko nepešias. Apsidairė po tamsų koridorių. Galbūt Dumbldoras mokytojų kambaryje? Jis kiek įkabina pasileido prie laiptų...

- POTERI!

Haris sustojo net paslysdamas ir atsisuko.

Iš slaptų laiptų už chimeros išlindo Sneipas. Siena jam už nugaros jau vėrėsi. Jis pamojė Hariui pirštu.

- Ką čia veiki, Poteri?

- Man reikia pamatyti profesorių Dumbldorą, - atsakė Haris, pribėgęs prie Sneipo. - Ponas Susitraukėlis... Jis atsirado... Yra miške... Jis prašo...

- Ką čia dabar paistai? - žaibuodamas akimis paklausė Sneipas. - Apie ką tu kalbi?

- Apie poną Susitraukėlį! - ėmė šaukti Haris. - Iš ministerijos! Jisai turbūt serga! Radau jį miške, nori pasišnekėt su Dumbldoru! Tik pasakykite man slaptažodį...

- Direktorius užsiėmęs, Poteri, - atšovė Sneipas, nemaloniai išsiviepdamas.

- Aš turiu pranešti Dumbldorui! - suriko Haris.

- Ar negirdėjai, ką sakiau, Poteri?

Haris matė, kad Sneipui smagu jį kankinti ir neleisti ten, kur jam taip reikia.

- Klausykite, - piktai tarė Haris, - Susitraukėlis nesveikas. Jis... jis išprotėjo... Sakė, kad nori įspėti...

Akmeninė siena Sneipui už nugaros atsivėrė. Angoje stovėjo Dumbldoras ilgu žaliu apsiaustu ir klausiamu žvilgsniu.

- Ar kas atsitiko? - paklausė pažvelgęs į Hari, į Sneipą.
- Profesoriau, - prabilo Haris, šastelėdamas Sneipui pro šoną, tas nepėjo nė išsižioti, - miške radau poną Susitraukėlį, jis nori su jumis pasikalbėti!
- Haris manė, jog Dumbldoras ims klausinėti, laimei, tas nė neketino.
- Vesk mane, - skubiai paliepė ir nudrožė koridoriumi paskui Hari. Sneipas liko stypsoti šalia chimeros dar pasiutesnis nei visada.
- Hari, ką ponas Susitraukėlis kalbėjo? - paklausė Dumbldoras, kai jie lipo žemyn didžiaisiais marmuro laiptais.
- Sakė, nori jus išpėti. Kad padaręs kažką baisaus. Minėjo sūnų. Ir Bertą Džorkins... Ir Voldemortą... Kažką apie tai, kad Voldemortas sustiprėjo...
- Iš tiesų, - tarstelėjo Dumbldoras, paspartindamas žingsnį juodoje tamsoje.
- Jis elgiasi nenormaliai, - pasakojo Haris, vos spėdamas su Dumbldoru. - Nesusigauodu, kur yra. Šneka tarsi Persiui Vizliui, paskui atitoksta ir sako, kad nori jus pamatyti. Aš jį palikau su Viktoru Krumu.
- Nejaugi? - aštriai paklausė Dumbldoras ir ėmė žengti dar platesniais žingsniais, Haris jau turėjo bėgti. - Įdomu, ar dar kas nors matė poną Susitraukėlį?
- Ne. Aš kalbėjausi su Krumu. Ponas Maišinis jau buvo baigęs aiškinti trečiąją užduotį, bet mes dar likome. Staiga iš tankumyno išlindo ponas Susitraukėlis...
- Kurgi jie? - paklausė Dumbldoras, kai iš tamsos išniro Biobetonso karieta.
- Tenai. - Haris ėmė vesti Dumbldorą gilyn į mišką. Susitraukėlio balso negirdėjo, bet žinojo, kur eiti. Ta vieta netoli nuo karios... kažkur čia...
- Viktorai? - pašaukė Haris.
- Niekas neatsiliepė.
- Jie buvo čia, - teisinosi Haris Dumbldorui. - Tikrai buvo kažkur netoliese...

- *Lumos*, - ištarė Dumbldoras ir iškėlė šviečiančią lazdele.

Siauras šviesos spindulys slydo juodais kamienais, apšviesdamas žemę. Ir užkliudė kojas.

Haris ir Dumbldoras pribėgo. Jie rado tysantį Krumą. Jis gulėjo be žado. Pono Susitraukėlio nė ženklo. Dumbldoras pasilenkė prie Krumo ir atsargiai kilstelėjo voką.

- Sustingdytas, - tyliai tarė. Jam žvalgantis pusiniai akinukai žybsėjo lazdelės šviesoje.

- Gal man ką nors pakviesti? - paklausė Haris. - Madam Pomfri?

- Ne, - greit atsakė Dumbldoras. - Pasilik.

Jis kilstelėjo lazdele ir nukreipė ją į Hagrido trobelę. Iš jos šmukstelėjo kažkas sidabrinis ir nuskriejo tarp medžių it koks vaiduokliškas paukštis. Tada Dumbldoras pasilenkė prie Krumo ir tarė:

- *Enervate*.

Krumas atsimerkė. Atrodė apdujęs. Išvydęs Dumbldorą bandė atsistoti, tačiau tas sulaikydamas uždėjo jam ant peties ranką.

- Jis mane užpuolė! - sumurmėjo Krumas, pridėdamas prie kaktos ranką. - Tas beprotis mane užpuolė! Aš žiūrėjau, kur nuėjo Poteris, o jis mane puolė iš užpakalio!

- Pagulėk ramiai, - liepė Dumbldoras.

Pasigirdo baisus trepsėjimas ir pasirodė uždusęs Hagridas su Iltimi. Jis nešėsi arbaletą.

- Profesorius Dumbldoras! - išpūtė akis Hagridas. - Ir Haris? Kas čia...

- Hagridai, noriu, kad atvestum profesorių Karkarovą. Užpultas jo mokiny. Po to, būk geras, pranešk profesoriui Ruknai...

- Nėra reikalo, Dumbldorai, - sušvokštė balsas. - Aš jau čia. - Pasišviesdamas lazdele, jų linkui šlubčiojo Rukna su savo lazda. - Prakeikta koja, - piktai burbtelėjo. - Būčiau anksčiau atsiradęs. Kas nutiko? Snieipas kažką sakė apie Susitraukėlį...

- Susitraukėlį? - išsižiojo Hagridas.

- Hagridai, atvesk Karkarovą! - griežtai pakartojo Dumbldoras.

- Klausau... Tučtuojau, profesoriau. - Ir Hagridas apsisukęs išnyko tarp medžių. Iltis nukiceno iš paskos.

- Aš nežinau, kur pasidėjo Bartis Susitraukėlis, - pasakė Dumbldoras Ruknai, - tačiau būtina jį rasti.

- Einu ieškoti, - suniurzgė Rukna ir vėl išsitraukęs lazdelę nušlubavo gilyn į mišką.

Dumbldoras su Hariu tylėjo. Pagaliau jie išgirdo, kaip grįžta Hagridas su Iltimi. Iš paskos trepsėjo Karkarovas. Buvo apsitašęs savo žvilgančiais sidabro kailiniais, bet atrodė išbalęs ir susijaudinęs.

- Kas čia dabar? - sušuko išvydęs ant žemės gulintį Krumą ir Dumbldorą su Hariu šalia. - Kas darosi?

- Mane užpuolė! - pasakė Krumas atsisėsdamas ir trindamasis galvą. - Ponas Susitraukėlis ar kaip jį tenai...

- Susitraukėlis tave užpuolė? Susitraukėlis? Burtų trikovės teisėjas?

- Igori, - pradėjo Dumbldoras, bet Karkarovas, sugniaužęs savo kailius, tūžmingai užsipuolė:

- Išdavystė! - subliuvo rodydamas į Dumbldorą. - Šamokslas! Tu, Dumbldorai, su savo Magijos ministerija mane čia apgaule atviliojai! Šitos varžybos neužtikrina lygių galimybių! Pirmiausia į turnyrą pristūmėt Poterį, nors jis nepilnametis! Dabar vienas iš jūsų draugužių ministerijoje bando išvesti iš rikiuotės *mano* čempioną! Visas šitas reikalas dvelkia veidmainyste ir korupcija, o tu, Dumbldorai, tu su savo šnekom apie glaudesnę tarptautinę burtininkų bendradarbiavimą, apie senų ryšių atkūrimą, apie senos nesantaikos užbaigimą... Va, ką aš apie tai manau!

Ir Karkarovas spjovė Dumbldorui prie kojų. Hagridas žaibiškai suėmė Karkarovui už kailinių, pakėlė ir tvojo į artimiausią medį.

- Atsiprašyk! - suurzgė Hagridas. Karkarovas žiopčiodamas gaudė orą, mat gerklę jam buvo užspaudęs galingas Hagrido kumštis. Kojos mataravo ore.

- Hagridai, ne! - suriko Dumbldoras.

Hagridas atitraukė ranką, spaudusią Karkarovą prie medžio, ir tas paleistas susmuko prie medžio šaknų. Ant galvos nukrito kelios šakelės ir lapai.

- Hagridai, būk malonus ir palydėk Hari į pilį, - įsakė Dumbldoras.

Sunkiai alsuodamas, Hagridas pervėrė Karkarovą tulžingu žvilgsniu.

- Gal man verčiau pasilikti, direktoriau...

- Hagridai, parvesk Hari į mokyklą, - tvirtai pakartojo Dumbldoras. - Tiesiai į Grifų Gūžtos bokštą. Ir Hari... Noriu, kad liktum kambary. Kad ir ką norėtum daryti... Galbūt pasiūsti vieną kitą pelėdą... Jos gali palaukti iki rytojaus, supratai?

- Aaa... taip, - atsakė Haris, žiūrėdamas į direktorių. Iš kur Dumbldoras žino, kad lyg tyčia tą valandėlę jis galvojo pasiūsti Kiaulialiūkinę Sirijui, parašyti, kas nutiko?

- Paliksiu su jumis Iltį, direktoriau, - pasakė Hagridas, vis dar rūsčiai žvelgdamas į Karkarovą, tebetysantį ant žemės, susipynusį savo kailiuose ir medžio šaknyse. - Būk čia, Iltie. Einam, Hari.

Jie tylėdami praėjo Biobetonso karietą ir pasuko į pilį.

- Kaip jis drįsta, - bambėjo Hagridas, žygiuodamas paežere. - Kaip drįsta kaltinti Dumbldorą! Tarsi Dumbldoras galėtų šitaip pasielgti. Tarsi Dumbldoras būtų norėjęs, kad tu dalyvautum turnyre! Kaip jis susirūpinęs! Tokio susirūpinusio Dumbldoro seniai nemačiau. O tu! - staiga užsipuolė jis Hari, tas net atšlijo. - Kurių galų slankiojai su tuo storžievium Krumu? Jis iš Durmštrango, Hari! Jis galėjo tave vietoj užkerėti, gal, sakysi, ne? Nejau Rukna tavęs nieko neišmokė? Tik pamanyk, kaip jam pavyko tave nusivilioti vieną į mišką...

- Krumas nieko blogo nedarė! - užginčijo Haris ant pilies laiptų. - Jis ir nemanė manęs užkerėti, tik norėjo pasišnekėt apie Hermioną...

- Na, su ja aš irgi pasikalbėsiu, - niūriai tarė Hagridas, dundėdamas laiptais. - Kuo mažiau painiositės su tais svetimšaliais, tuo geriau. Nė vienu jų negalima pasitikėti.

- O pats neblogai sutarei su madam Maksima, - pikta atšovė Haris.

- Neminėk man jos! - subjuro Hagridas ir valandėlę atrodė išties baisus. - Aš ją jau perkandau! Nori man prisigerinti, nori iš manęs išgauti, kas laukia trečioje užduotyje. Cha! Nė vienu jų negalima pasitikėti!

Hagridas buvo taip prastai nusiteikęs, jog Haris lengviau atsiduso atsisveikinęs su juo priešais Storulę. Įlindęs pro angą į bendrąjį kambarį, nuskubėjo kėtėn, kur sėdėjo Ronis su Hermiona, papasakoti jiems, kas nutiko.

DVIDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS

Sapnas

- Vadinasi, taip, - tarė Hermiona, kasydamasi kaktą. - Viktorą užpuolė arba ponas Susitraukėlis, arba, kai Viktoras nusisuko, kas nors kitas užpuolė juos abu.

- Tikriausiai Susitraukėlis, - iškart nutarė Ronis. - Štai kodėl jo nebuvo, kai Haris grįžo su Dumbldoru. Jis paspruko.

- Nemanau, - papurtė galvą Haris. - Jis tikrai atrodė be jėgų - vargu ar būtų pajėgęs išnykti oru ar panašiai.

- Kiek kartų jums sakiau, kad iš Hogvartso negalima išnykti oru?

- Na, gerai... - nusileido Ronis. - O kaip jums patiktų tokia teorija: Krumas užpuolė Susitraukėlį, o paskui - paklauskite! - pats save sustingdė!

- Ponas Susitraukėlis ėmė ir išgaravo? - šaltai paklausė Hermiona.

- O ką?

Atėjo rytas. Haris, Ronis ir Hermiona išslinko iš miegamųjų dar su aušra ir nuskubėjo į pelėdyną pasiųsti Sirijui laiškeliu. Dabar jie stovėjo ir žiūrėjo į rūke skendintį kiemą. Vis trys buvo užgriuvusiomis akimis ir išbalę, mat iki paryčių šnekėjo apie Susitraukėlį.

- Dar pakartok, Hari, - tarė Hermiona. - Ką tiksliai kalbėjo ponas Susitraukėlis?

- Jau sakiau, kad vapaliojo nei ši, nei tą. Sakė, kad nori dėl kažko įspėti Dumbldorą. Tikrai minėjo Bertą Džorkins, manė, jog ji negyva. Kartojo, kad jis dėl to kaltas. Dar minėjo savo sūnų.

- Na, jis ir buvo kaltas, - piktokai tarė Hermiona.

- Jis išprotėjo, - pasakė Haris. - Beveik visą laiką buvo įsitikinęs, kad sūnus ir žmona gyvi, ir vis kalbėjo Persiui apie darbą, davinėjo nurodymus.

- Ir... primink, ką sakė apie Pats Žinai Ką, - nedrąsiai tarė Ronis.

- Jau sakiau, - be ūpo burbtelėjo Haris. - Įspėjo, kad jis stiprėja.

Stojo tyla.

Tada Ronis apsimestai tvirtu balsu pasakė:

- Bet, kaip jau sakei, jis išprotėjęs, todėl gal paprasčiausiai kliedėjo...

- Apie Voldemortą jis kalbėjo kaip visiškai sveiko proto žmogus, - tarė Haris, nepaisydamas, kad Ronis susiraukė. - Tiesa, sunkiai dėliojo žodžius, tačiau tik tada, kai suprasdavo, kur esąs, ir žinodavo, ką nori daryti. Nesiliovė kartoti, kad jam reikia pamatyti Dumbldorą.

Haris nusisuko nuo lango ir įsispoksėjo į lubas. Pusė iš visos daugybės laktų buvo tuščios; retkarčiais pro langą į vidų užtelėdavo pelėda, grįžtanti iš naktinės medžioklės su pelyte snape.

- Jeigu Sneipas nebūtų manęs sulaikęs, - apmaudžiai tarė Haris, - būtume suspėję laiku. „Direktorius užsiėmęs, Poteri“. „Ką čia paistai, Poteri?“ Kodėl jis negalėjo pasitraukti iš kelio?

- Gal nenorėjo, kad tu pakliūtum pas Dumbldorą! - skubiai pasakė Ronis. - Galbūt... Pala, kaip manai, kiek jam būtų reikėję laiko nubėgti į mišką? Ar galėjo aplenkti tave su Dumbldoru?

- Nebent būtų mokėjęs skristi šikšnosparniu, ar ką, - suabejojo Haris.

- Ką gali žinoti, - sumurmėjo Ronis.

- Reikia pasikalbėt su profesoriumi Rukna, - pasiūlė Hermiona. - Sužinot, ar jam pavyko rasti poną Susitraukėlį.

- Jeigu jis turėjo Plėšiko planą, tai, matyt, nebuvo sunku, - pasakė Haris.

- O gal Susitraukėlis jau buvo už mokyklos ribų, - prieštaravo Ronis. - Planas rodo tik jos teritoriją.

- Ššš! - staiga nutildė ją Hermiona.

Kažkas kopė laiptais į pelėdyną. Haris girdėjo artėjant du besiginčijančius balsus.

-... tai jau šantažas, va kaip, už jį galime turėti daug nemalonumų...

-... stengėmės būti mandagūs, tačiau laikas pradėti nešvarų žaidimą, koki žaidžia pats. Juk nenorėtų, kad Magijos ministerija sužinotų, ką jis padarė...

- Aš tau kartoju, kad jeigu parašysi, bus šantažas!

- Cha, bet nesiskųsi, jeigu gausi gražią sumelę, ką?

Trinkelėjo pelėdyno durys. Įžengė Fredis su Džordžu. Išvydę Hari, Ronį ir Hermioną, sustojo kaip įkasti.

- Ką čionai veikiat? - vienu balsu paklausė Ronis ir Fredis.

- Siųsim laišką, - atsakė Haris ir Džordžas.

- Ką, tokiu laiku? - nusistebėjo Hermiona ir Fredis.

Fredis išsišiepė.

- Puiku. Mes neklausime, ką čia darote, jeigu ir jūs mūsų neklausite.

Jis laikė užantspauduotą voką. Haris žvilgtelėjo į jį, bet Fredis, tyčia ar ne, nuleido ranką taip, kad nesimatytų adresato.

- Na, nebetrukdykite jums, - pašaipiai nusilenkė Fredis ir parodė į duris.

Ronis nė krust.

- Ką judu šantažuosite? - paklausė.

Šypsena išnyko iš Fredžio veido. Haris pamatė, kaip Džordžas pirma žvilgtelėjo į Fredį ir tada nusišypsojo Roniui.

- Nebūk paikas, aš tik pajuokavau, - nerūpestingai metė jis.

- Mums taip neatrodė, - atkirto Ronis.

Fredis susižvelgė su Džordžu.

Staiga Fredis prabilo:

- Jau sakiau, Roni, kad nekištum nosies kur nereikia, jeigu tau patinka dabartinė jos forma. Žinoma, nesuprantu, kaip galėtų patikti, bet...

- Jeigu tu ką nors šantažuoji, tai ir mano reikalas, - pasakė Ronis. - Džordžas teisus, už tai gali susilaukti didelių nemalonumų.

- Sakiau, kad pajuokavau, - burbtelėjo Džordžas. Priėjęs prie Fredžio, ištraukė laišką jam iš rankos ir ėmė rišti artimiausiai pelėdai prie kojos. - Žinai, Roni, pradedi šnekėti kaip mūsų mielas brolelis. Varyk ta pačia dvasia, ir tapsi prefektu.

- Ne, nevarysiu! - pasišiaušė Ronis.

Džordžas nunešė pelėdą prie lango, ir ji nuskrido. Atsisukęs jis išsišiepė Roniui.

- Tada liaukis kitiems nurodinėjęs, kaip reikia elgtis. Iki pasimatymo.

Džordžas su Fredžiu išėjo iš pelėdyno. Haris, Ronis ir Hermiona susižvalgė.

- Nejaugi jie galėtų žinoti apie visa tai, ką? - sušnibždėjo Hermiona. - Apie Susitraukėlį ir taip toliau?

- Ne, - atsakė Haris. - Jeigu būtų kas nors taip rimta, kam nors vis tiek pasakytų. Pasakytų Dumbldorui.

Tačiau Ronis dvejojo.

- Kas yra? - paklausė Hermiona.

- Na, - lėtai ištaraė Ronis, - nežinau, ar jau taip ir pasakytų. Jie... jie šiomet pasimaišę, kaip prasimanyti pinigų. Pastebėjau trindamasis su jais, kai... kai... supranti...

- Kai nesišnekėjome, - užbaigė už jį Haris. - Taip, tačiau šantažas...

- Vis dėl tos juokų krautuvėlės, - kalbėjo Ronis. - Maniau, jie tik mamą nori paerzinti, bet, pasirodo, rimtai užsimojo, nori atidaryti tokią parduotuvę. Hogvartse mokytis jiems liko tik metai, štai jie visiems ir kala, kad laikas pasirūpinti ateitimi. Tėtis padėti negali, o pradžiai reikia nemažai aukso.

Hermiona sutriko.

- Taip, bet... Jie juk bijos nusižengti įstatymui vien tam, kad gautų aukso. Ar nebijos?

- Sakai, bijos? - suabejojo Ronis. - Nežinau... Jie gi ne iš tų, kurie gerbia taisykles, ką?

- Taip, bet aš kalbu apie įstatymą, - išsigando Hermiona. - Tai ne kokia kvaila mokyklos taisyklė. Už šantažą jie areštu neatsipirks! Roni, gal tu pasakyk Persiui...

- Galvoj negerai? Pasakyti Persiui? Jis tikriausiai suvaidintų Susitraukėlį ir juos įduotų. - Pažiūrėjęs į langą, pro kurį išskrido Fredžio ir Džordžo pelėda, tarė: - Einam pusryčių.

- Kaip atrodo, ar dar per anksti pas profesorių Rukną? - paklausė Hermiona ant laiptų.

- Taip, - atsakė Haris. - Jis tikriausiai išmestų mus pro duris, jeigu prižadintume tokiam ankstume, pamanytų, kad norėjome miegantį užpulti. Palaukim iki pertraukos.

Magijos istorijos pamoka dar niekad šitaip neprailgo. Haris dirščiojo į Ronio laikrodį, mat savąjį buvo išmetęs, tačiau ir Ronio laikrodžio rodyklėlės slinko taip lėtai, jog, dievaži, atrodė, lyg stovėtų. Visi trys buvo taip nusikamavę, regis, padės galvas ant stalo ir užmigs. Net Hermiona nieko nesirašė, tik sėdėjo pasirėmusi ranka ir padėrusiomis akimis žiopsėjo į profesorių Binsą.

Pagaliau nuaidėjus varpui, jie išvirto į koridorių ir nudūmė prie juodosios magijos kabineto. Profesorius Rukna jau darė duris. Atrodė toks pat pavargęs, kaip jautėsi jie patys. Normalioji akis merkėsi, todėl veidas rodė dar kreivesnis.

- Profesoriau? - pašaukė Haris per minią.

- Sveikas, Poteri, - atsiliepė Rukna. Jo stebuklingoji akis įsmigo į porą pirmakursių, tie bailiai nuskubėjo tolyn. Akis persivertė ir nulydėjo juos už kampo. Tik tada Rukna pakvietė: - Užeikit.

Jis įleido juos į tuščią savo kabinetą, įsiūbavo vidun ir uždarė duris.

- Ar radote jį? - tiesiai paklausė Haris. - Poną Susitraukėlį?

- Ne, - atsakė Rukna. Jis atsisėdo prie savo stalo, stenėdamas ištiesė medinę koją ir išsitraukė gertuvę.

- Ar naudojotės planu? - vėl paklausė Haris.

- Žinoma. - Rukna patraukė iš gertuvės. - Išplėšiau lapą iš tavo knygos, Poteri. Iš savo kabineto atsivariau jį į mišką. Susitraukėlio niekur nė pėdsako.

- Vis dėlto išnyko oru? - tarė Ronis.

- *Roni, mokyklos teritorijoje neveikia burtai, leidžiantys keliauti oru!* - priminė jam Hermiona. - Yra ir kitų būdų, kuriais jis galėjo išnykti, ar ne, profesoriau?

Ruknos stebuklingoji akis sustojo ties Hermiona.

- Tu irgi galėtum pagalvoti apie Aurorės karjerą, - pareiškė Rukna. - Teisingai mąstai, Įkyrėle.

Hermiona iš pasitenkinimo raustelėjo.

- Ką gi, jis nebuvo nematomas, - pasakė Haris. - Planas rodo tik nematomus žmones. Taigi mokyklos teritorijoje jo nebėra.

- Bet ar jis pats išnyko? - susijaudino Hermiona. - O gal kas nors privertė?

- Aha, kas nors galėjo... Galėjo užsodinti jį ant šluotos ir nuskristi kartu, ar ne? - viltینگai paklausė Ronis, sakytum irgi laukdamas, kad jam pasakytų, jog turi Auroro gabumų.

- Negalim atmesti ir pagrobimo, - suniurnėjo Rukna.

- Ar neatrodo, kad jis Kiauliasodyje? - tarė Ronis.

- Kur tik nori gali būti, - papurtė galvą Rukna. - Žinome tik tiek, jog Hogvartse jo nėra.

Jis plačiai nusižiovavo, net randai išsitempė ir pasimatė, kiek trūksta dantų.

- Hm, Dumbldoras man sakė, kad jūsų trijulė mėgsta žaisti seklius, tačiau dėl Susitraukėlio niekuo negalite padėti. Dabar jo jau ieško ministerija, Dumbldoras pranešė. Poteri, galvok apie trečiąją rungtį.

- Ką? O taip...

Nuo tos minutės, kai aną vakarą nuėjo su Krumu į mišką, labirinto nė sykio net neprisiminė.

- Turėtų būti tavo stichija, - tarė Rukna, žiūrėdamas į Hari ir kasydamasis neskustą smakrą. - Kiek girdėjau iš Dumbldoro, pats daugybę kartų įveikė panašias kliūtis. Jau pirmame kurse perėjai visas užtvaras, saugančias Išminties Akmenį, ar ne?

- Mes padėjome, - skubiai patikslino Ronis. - Abu su Hermiona padėjome.

Rukna nusišypsojo.

- Ką gi, ir dabar padėkite jam pasirengti, ir tada labai nustebčiau, jeigu jis nelaimėtų. O kol kas... Nuolatinis budrumas, Poteri. Nuolatinis budrumas. - Jis vėl gerokai patraukė iš gertuvės, stebuklingoji akis nukrypo į langą. Pro jį buvo matyti viršutinė Durmštrango laivo burė.

- Judu, - pažvelgė į Hermioną ir Ronį normalioji akis, - niekur nepalikite Poterio vieno, gerai? Aš viską nuolat stebiu, bet vis tiek... Atsarga gėdos nedaro.

*

Rytą Sirijus parsiumtė atgal pelėdą. Ji plastelėjo šalia Hario tą pačią akimirka, kai priešais Hermioną nusileido pelėda, suspaudusi snape „Magijos žinias“. Ji paėmė laikraštį, permetė akimis pirmus puslapius ir sušuko:

- Cha! Ji nesuuodė apie Susitraukėlį!

Po to visi trys ėmė skaityti, ką rašo Sirijus apie paslaptinguosius užvakar vakaro įvykius.

Hari, koks čia dabar žaidimas - eiti dviese į mišką su Viktoru Krumu? Noriu, kad tuoj pat atsiųstum priesaiką, jog daugiau su niekuo nevaikščiosi vakarais. Hogvartse slepiasi kažkas labai pavojingas. Man aišku, jog jis ar jie pasistengė, kad Susitraukėlis nesusitiktų su Dumbldoru, o tu buvai tamsoje visai arti tų jėgų. Tave galėjo nužudyti.

Tavo vardas pateko į Ugnies taurę ne šiaip sau. Jei kas nors ketina tave užpulti, trečioji rungtis bus paskutinė proga. Nesitrauk nuo

Ronio su Hermiona, po nustatytos valandos niekur neik iš Grifų Gūžtos bokšto ir ruoškis trečiajai užduočiai. Pratinkis naudoti Sustingdymo ir Nuginklavimo kerus. Pravers ir vienas kitas užkeikimas. Dėl Susitraukėlio tu jau nieko nepadarysi. Niekur nesikišk ir žiūrėk savęs. Laukiu tavo laiško su pažadu, kad niekad nebekiši snapo iš mokyklos.

Sirijus

- Kas jis toks, kad mane moko nekišti nosies iš mokyklos? - pyktelėjo Haris ir įsidėjo laišką į apsiausto kišenę. - Po viso to, ką pats krėtė Hogvartse!

- Jis tavim rūpinasi! - griežtai pasakė Hermiona. - Kaip ir Rukna su Hagridu! Todėl klausyk jų!

- Visus šituos metus niekas nemėgino manęs pulti, - atrėmė Haris. - Išvis niekas nieko nepadarė...

- Tik įdėjo tavo vardą į Ugnies taurę. Tam turėjo būti priežastis, Hari. Sloga teisus. Galbūt tavo priešas laukia tinkamo momento. Gal bandys pasinaudoti šita užduotimi.

- Klausyk, - nekantriai pertraukė ją Haris. - Sakylim, kad Sloga neklysta ir kas nors apsvaigino Krumą norėdamas pagrobtį Susitraukėlį. Taigi būtų buvęs tarp medžių netoli mūsų, tiesa? Bet laukė, kol aš nueisiu, tik tada veikė, tiesa? Vadinasi, nepanašu, kad taikinys būčiau aš?

- Jeigu būtų tave nužudę miške, nebūtų atrodę kaip nelaimingas atsitikimas! - nepasidavė Hermiona. - Bet jeigu žūtum atlikdamas užduotį...

- Tačiau Krumą kažkodėl šaltai užpuolė? - atkirto Haris. - Kodėl vienu žygiu negalėjo ir manęs nupūsti? Galėjo pavaizduoti, lyg mudu su Krumu kovėmės dvikovoje ar dar ką nors.

- Hari, ir aš šito nesuprantu, - liūdnai atsiduso Hermiona. - Tiek žinau, kad dedasi keisti dalykai, ir man jie nepatinka. Gerai sako Rukna. Ir Sloga. Tau reikia tuojau pat pradėti ruoštis trečiajai rungčiai. Ir, žiūrėk, parašyk Slogai, pasižadėk niekur vienas neslankioti.

*

Kai Haris turėjo lindėti pilyje, Hogwartso pilies kiemas ypač atrodė viliojamai. Kelias dienas visą laisvalaikį jis praleido bibliotekoje, su Roniu ir Hermiona skaitydamas apie užkeikimus, arba kokioje tuščioje auditorijoje, kur įslinkdavo pasipraktikuoti. Haris mokėsi Sustingdymo kerų, nes jų nė karto nebuvo naudojęs. Gaila, kad per tokias treniruotes turėdavo nukentėti Ronis ir Hermiona.

- Ar negalėtume pagrobti Ponios Noris? - pasiūlė Ronis per pirmadienio pietų pertrauką, gulėdamas aukštiekninkas kerėjimo kabinete, penktą kartą iš eilės Hario sustingdytas ir atgaivintas. - Imkim ir ją bent kiek apsvaiginkim. Arba pasikvieskime Dobį, galiu prisiekti, Hari, kad tau jis kuo galėdamas padės. Aš nesiskundžiu, nieko panašaus... - Jis atsargiai atsistojo trindamasis nugarą. - Bet visą kūną skauda.

- Kas kaltas, kad visą laiką griūni ne ant pagalvių! - nekantriai tarė Hermiona, vėl sudėdama į krūvą pagalves, naudotas Atsikratomiesiems kerams ir Flitviko paliktas kabinete. - Pasistenk virsti ant nugaros!

- Kai jau esi sustingdytas, nelabai prisitaikysi, Hermiona! - piktai atšovė Ronis. - Kodėl tau pačiai nepabandžius?

- Na, manau, Haris jau įgudo, - skubiai pakreipė kalbą Hermiona. - O dėl nuginklavimo nereikia sukti galvos, kažkada Haris sugeba... Manau, šį vakarą jau reiktų imtis užkeikimų.

Ji peržiūrėjo bibliotekoje susidarytą sąrašą.

- Man šitas patinka - Sukliudymo užkeikimas. Sustabdys bet ką, jeigu kas bandys tave pulti, Hari. Pradėsime nuo to.

Nuaidėjo varpas. Jie greit sukišo pagalves į Flitviko spintą ir nėrė iš klasės.

- Susitiksime per vakarienę! - metė Hermiona ir nukūrė į aritmomanijos pamoką, tuo tarpu Haris ir Ronis pasuko į Siaurinę bokštą - ateities būrimo pamoką. Pro aukštus langus ant koridoriaus grindų krito platūs auksinės saulės šviesos ruožai. Dangus lauke spindėjo tokio vaishaus mėlynumo, lyg būtų emaliuotas.

- Treloni kambaryje bus kaip puode, pas ją juk amžinai kūrenasi židinys, - pasakė Ronis, kai juodu ėmė lipti laiptais, kurių viršuje buvo sidabro kopėčios ir liukas.

Jis neklydo. Prieblandoje skendinčiame kabinete buvo karšta it pirtyje. Ugnis kvepėjo smilkalais kaip niekad aitrai. Hariui svaigo galva. Jis priėjo prie užuolaida užtraukto lango. Kol profesorė Treloni žiūrėjo kiton pusėn, vaduodama vieną lempą nuo savo šaliko, jis pravėrė langą ir atsisėdo į krėslą šalia, kad veidan pūstų vėjelis. Tikras malonumas.

- Vaikai, - kreipėsi profesorė Treloni, sėsdamasi į savo sparnuotąjį krėslą ir apžvelgdama visus keistai išplėstomis akimis, - mes jau beveik baigėme astrologijos kursą. Tačiau šiandien dar turėsime puikią progą ištirti Marso poveikį, nes šiuo metu jo padėtis labai įdomi. Prašom žiūrėti čionai, o aš pritemdysiu šviesą. . .

Ji mostelėjo lazdele, ir lempos užgeso. Dabar švietė tik židinys. Profesorė Treloni pasilenkusi iš po krėslu ištraukė miniatiūrinį Saulės sistemos modelį po stiklo gaubtu. Gražus daikčiukas: aplink visas devynias planetas spindėjo jų palydovai mėnuliai, plieskė ugninė Saulė. Visi dangaus kūnai savaime laikėsi pakibę ore. Haris tingiai stebėjo, kaip profesorė ėmė rodyti, kokia nepaprasta Marso padėtis Neptūno atžvilgiu. Į jį plūdo smilkalų kvapas, veidą glostė vėjelis. Kažkur už užuolaidos tyliai dūzgė vabzdys. Akys ėmė merktis...

Jisai skrido ant didžiojo apuoko, kuris, skrodamas giedrą mėlyną dangų, artėjo prie seno gebenėmis apaugusio namo kalno šlaite. Jie leidosi žemiau ir žemiau, vėjas maloniai glostė Hariui veidą. Pagaliau pasiekė tamsų išmuštą langą viršutiniame namo aukšte ir įlėkė pro jį. Dabar skrido niūriu koridoriumi, jo gale buvo atviros durys. Įskridę pro jas, atsidūrė tamsiame kambaryje užkaltais langais.

Haris nulipo nuo pelėdos nugaros. Pelėda nuplasnojo per kambarį ir nutūpė ant krėslu, nusukto nuo jo, atkaltės. Šalia krėslu ant grindų gulėjo dvi figūros. Jos sujudėjo...

Viena jų pasirodė esanti didžiulė gyvatė. Kita buvo žmogus. Nedidelio ūgio praplikęs žmogelis ašarojančiomis akimis ir smailia nosimi. Tysodamas ant kilimėlio priešais židinį, jis švokštė ir dejavo.

- Tau pasisekė, Kirmi, - tarė šaltas plonas balsas iš krėslo gilumos. - Tave tikrai lydi sėkmė. Tavo klaida ne viską sužlugdė. Jis negyvas.

- Valdove! - sukriokė žmogelis. - Valdove, aš... Aš taip džiaugiuosi... ir apgailestauju...

- Nadžine, - tarė šaltasis balsas, - o tau nepasisekė. Vis dėlto nesupe-
nėsiu tau Kirmio. Bet nenusimink... Dar yra Haris Poteris.

Gyvatė sušnypštė. Haris matė, kaip virpčioja jos liežuvis.

- O dabar, Kirmi, - toliau kalbėjo šaltasis balsas, - gal dar kartelį pri-
minsiu tau, jog kitos klaidos nebeatleisiu...

- Valdove, maldauju! Ne...

Iš krėslo gilumos išlindo burtų lazdelė. Ji nukrypo į Kirmį.

- *Crudo*, - ištare balsas.

Kirmis ėmė klykti, žviegė taip, lyg jo kūne degtų kiekvienas nervas; tam klyksmui režiant ausis, Hariui randą perskrodė skausmas, jis taip pat pradėjo rėkti... Voldemortas jį išgirs, supras, kad jis čia...

- Hari! Hari!

Haris atsimerkė. Jis gulėjo ant grindų profesorės Treloni kabinete už-
sidengęs rankomis veidą. Randą taip diegė, kad jis nebesulaikė ašarų. Jį
buvo apstoję visi mokiniai, šalia klūpėjo persigandęs Ronis.

- Tau nieko?

- Kaip gali būt nieko! - sušneko profesorė Treloni, labai susijaudinusi.
Jos didžiulės akys įsmigo į Harį. - Kas buvo, Poteri? Pranašystė? Vaiduok-
lis? Ką matei?

- Nieko, - pamelavo Haris. Jis atsisėdo. Pradėjo drebėti. Nesusilaikė
neapsidairęs, nepažiūrėjęs į šešėlius už savęs: Voldemorto balsas juk
skambėjo taip arti...

- Tu griebeisi už rando! - pasakė profesorė. - Voliojaisi ant grindų su-
siėmęs kaktą! Liaukis, Poteri, aš šiuose dalykuose patyrusi!

Haris pakėlė akis.

- Turbūt eisiu į ligoninę. Labai skauda galvą.

- Vaikeli, tave tikriausiai išjudino nepaprasti, aiškiaregiški mano kambario virpesiai! - nutarė profesorė Treloni. - Jeigu dabar išeisi, neteksi galimybės įžvelgti toliau nei kada nors...

- Aš nenoriu nieko įžvelgti, išskyrus vaistus nuo galvos skaudėjimo, - atšovė Haris.

Jis atsistojo. Mokiniai traukėsi jam iš kelio. Visi atrodė įsibailinę.

- Iki, - burbtelėjo Haris Roniui ir, pasiėmęs kuprinę, nuėjo prie liuko nepaisydamas profesorės. Jos veide buvo toks nusivylimas, tarsi jai būtų buvęs atsakyta didžiulis malonumas.

Tačiau nulipęs žemėn Haris nėjo į ligoninę. Net neketino. Sirijus buvo įspėjęs, ką daryti, jeigu vėl suskaustų randą, ir Haris nusprendė paklausti jo patarimo: žygiuoti tiesiai pas Dumbldorą. Jis ėjo koridoriais galvodamas, ką regėjo sapne. Sapnas buvo toks pat ryškus kaip ir tada Ligustrų gatvėje. Jis perbėgo mintimis visus vaizdus žiūrėdamas, kad ko nepamirštų. Girdėjo, kaip Voldemortas kaltino Kirmį dėl kažkokios klaidos. Tačiau pelėda atnešusi gerą žinią, klaida buvusi ištaisyta, kažkas mirė... Taigi Kirmis nebūsiąs supenėtas gyvatei... Vietoj jo būsiąs supenėtas jis, Haris...

Haris nė nepamatė, kaip praėjo akmeninę chimera, saugančią kelią pas Dumbldorą. Sumirksėjęs apsižvalgė ir susigriebęs grįžo atgal, sustojo priešais chimera. Tada prisiminė nežinąs slaptažodžio.

- Citrinų šerbetas? - pabandė.

Chimera nė krust.

- Na, gerai, - tarė Haris. - Kriaušių ledinukai. Hm... Saldymedžio lazdelė. „Saldieji zvimbikai“. „Geriausia šalaputrių pučiamoji guma“. „Berti Bot visokio skonio pupelės“... O ne, jis jų nemėgsta, tiesa? Ar negali įleisti, ką? - iširdo Haris. - Man tikrai jį reikia skubiai pamatyti.

Chimera nejudėjo.

Haris spyrė jai, bet laimėjo tik tiek, kad žiauriai užsigavo didįjį pirštą.

- Šokoladinė varlė! - piktai suriko šokinėdamas ant vienos kojos. - Cukrinė plunksna! Tarakonų dražė!

Chimera atgijo ir atšoko į šalį. Haris sumirksėjo.

- Tarakonų dražė? - nustebo jis. - Aš tik pajuokavau...

Jis nėrė pro angą sienoje ir atsistojo ant pirmos akmeninių įvijų laiptų pakopos. Durims už nugaros užsivėrus, laiptai iš lėto patys ėmė slinkti į viršų ir pagaliau atnešė jį prie nublizgintų ažuolinių durų su žalvariniu belstuku.

Viduje jis girdėjo balsus. Nulipęs nuo judamųjų laiptų, Haris įsiklausė.

- Dumbldorai, bijau, kad aš nematau jokio ryšio, visiškai jokio! - Tai buvo magijos ministro Kornelijaus Karamelės balsas. - Ludas sako, kad Berta puikiausiai galėjo pasiklysti. Sutinku, jog lig tol turėjome ją rasti, bet vis tiek nėra įrodymų, kad įvykdytas nusikaltimas, Dumbldorai, jokių įrodymų. Kad jos dingimas kaip nors susijęs su Barčiu Susitraukėliu!

- O kaip jums atrodo, ministre, kas atsitiko Barčiui Susitraukėliui? - paklausė niurzgus Ruknos balsas.

- Matau dvi galimybes, Alastorai, - tarė Karamelė. - Arba Susitraukėlis galutinai palūžo, - kas labai panašu turint omenyje jo biografiją, - ir išprotėjęs kur nors nusibastė...

- Labai jau staigiai nusibastė, jeigu iš tikrųjų taip įvyko, Kornelijau, - ramiai tarė Dumbldoras.

- Arba... - sutrikęs toliau kalbėjo Karamelė. - Na, savo nuomonę pasakysiu tik pamatęs vietą, kur jis buvo rastas. Bet sakote, kad netoli Bio-betonso kariatės? Dumbldorai, ar *žinote*, kas toji moteris?

- Aš ją laikau itin sumania direktore... ir puikia šokėja, - ramiai atsakė Dumbldoras.

- Liaukitės, Dumbldorai! - piktai tarė Karamelė. - Ar nesat taip palankiai nusistatęs jos atžvilgiu tik dėl Hagrido? Tie pusmilžiniai ne visi tokie jau nekenksmingi. Jeigu Hagridą iš viso galima laikyti nekenksmingu, kai jis taip pasimaišęs dėl visokių pabaisų...

- Madam Maksimą įtariu ne labiau kaip Hagridą, - taip pat ramiai tarė Dumbldoras. - Manau, kad jūs pats, Kornelijau, esate iš anksto nusistatęs.

- Gal jau baigtume šitą ginčą? - suniurzgė Rukna.

- Taip, taip, einam į įvykio vietą, - nekantriai tarė Karamelė.

- Aš ne dėl to, - pasakė Rukna. - Tiek, kad su jumis, Dumbldorai, nori pasikalbėti Poteris. Jis yra už durų.

TRISDEŠIMTAS SKYRIUS

Minčių koštuvas

Durys atsidarė.

- Labas, Poteri, - pasveikino Rukna. - Užeik.

Haris įėjo. Kartą jau buvo Dumbldoro kabinete - labai gražiame apskritame kambaryje, kurio sienos buvo nukabintos ankstesniųjų Hogvartso direktorių portretais. Visi jie miegojo, jų krūtinės ramiai kilsavo.

Kornelijus Karamelė stovėjo prie Dumbldoro stalo, kaip visada, apsilkęs dryžuotą apsiaustą, su gelsvai žaliu katiliuku rankoj.

- Hari! - džiaugsmingai sutiko jį Karamelė. - Kaip laikaisi?

- Puikiai, - pamelavo Haris.

- Mes kaip tik šnekėjome apie naktį, kai pasirodė ponas Susitraukėlis, - tarė Karamelė. - Juk pats jį ir radai, tiesa?

- Taip, - atsakė Haris. Tada, jausdamas, jog beprasmiška apsimesti negirdėjus pokalbio, pridūrė: - Beje, tenai aš niekur nemačiau madam Maksimos, be to, jai būtų sunkoka pasislėpti, ar ne?

Dumbldoras nusišypsojo Hariui už Karamelės nugaros, jo akys linksmam žybtelėjo.

- Taigi, - nesmagiai tarė Karamelė. - Atsiprašau, Hari, tačiau mes dabar ketiname pasivaikščioti kieme. Galbūt grįžtum į pamoką...

- Aš norėjau pasikalbėti su jumis, profesoriau, - greit pasakė Haris Dumbldorui. Tas skvarbiai pažvelgė į jį.

- Palauk čia manęs, Hari, - pasakė. - Lauke mes ilgai neužtruksime.

Tylėdami jie praėjo pro jį ir uždarė duris. Po valandėlės Haris išgirdo koridoriumi nukaukšint medinę Ruknos koją. Jis apsižvalgė.

- Labas, Foksai.

Foksas, profesoriaus Dumbldoro feniksas, tupėjo ant laktelės šalia durų. Gulbės didumo paukštis puikiais raudonomis ir auksinėmis plunksnomis švystelėjo ilga uodega ir meiliai mirktelėjo Hariui.

Haris atsisėdo į krėslą priešais Dumbldoro stalą. Kelias minutes žiūrėjo, kaip paveiksluose knarkia senutėliai direktoriai ir direktorės, galvodamas apie tai, ką išgirdo, ir čiupinėdamas randą. Jį nustojo peršėti.

Sėdint Dumbldoro kabinete ir žinant, jog netrukus papasakos jam sapną, kažkaip pasidarė ramiau. Haris pažvelgė į sieną užu stalo. Ant lentynos buvo padėta sulopyta, nutriušusi Paskirstymo kepurė. Stiklinėje dėžėje šalia jos gulėjo prašmatnus sidabro kardas stambiais rubiniais nusagstyta rankena; Haris pažino, jog tai tas pats kardas, kurį antrame kurse jis ištraukė iš Paskirstymo kepurės. Kardas kitados priklausė Godrikui Grifui, Hario koledžo steigėjui. Žvelgdamas į jį prisiminė, kaip kardas jį išgelbėjo praradus bet kokią viltį, bet staiga pastebėjo ant stiklo dėžės šokinėjant ir mirguliuojant sidabrinės šviesos ruoželį. Jis apsižvalgė, iš kur galėtų skliti toji šviesa, ir pamatė, kaip iš baltos spintos jam už nugaros eina sidabriškai baltas spindulys, mat durys buvo truputį praviros. Haris dvejodamas dirstelėjo į Foksą, tada atsistojo ir iki galo atidarė spintą.

Joje stovėjo negilus akmens dubuo keistai išrašytu kraštu - Hariui nesuprantamais ženklais ir runomis. Sidabro šviesą skleidė dubens pripilęs, kokio Haris kaip gyvas nebuvo regėjęs. Neaišku, ar skystis ar dujos. Jis buvo sidabro spalvos ir ištisai judėjo: paviršius ribuliavo tarsi vanduo nuo vėjo, o tarpais atsiskirdavo nelyginant debesėliai ir lengvai pakildavo. Buvo panašu į skystą šviesą - arba sutirštėjusį vėją, Haris niekaip neapsisprendė.

Jam knietėjo paliesti, pažiūrėti, ką pajus, tačiau beveik ketverių metų magijos patirtis sakė, jog labai kvaila kišti ranką į dubenį, pilną nežinomos medžiagos. Tada jis išsitraukė burtų lazdele, neramiai apsidairė, vėl pažvelgė į dubenį ir bakstelėjo lazdele. Sidabrinis paviršius ėmė pašėlusiai suktis ratu.

Haris pasilenkė artyn, įkišęs galvą į spintą. Sidabrinė medžiaga tapo skaidri, visai kaip stiklas. Jis pažvelgė tikėdamasis išvysti dubens dugną - tačiau per paslaptinę medžiagą pamatė didžiulį kambarį, tiesiog salę, į kurią jis žvelgė lyg pro apskritą langą lubose.

Kambaryje tvyrojo prieblanda, nes jis buvo be langų. Jį apšvietė tik deglai laikikliuose, visai kaip ant Hogvartso sienų. Prikisęs veidą taip, kad nosis kone siekė skaidrų medžiagos paviršių, pasieniais Haris pamatė eilių eiles suolų, kylančių ratu aukštyn, visuose sėdėjo burtininkai ir raganos. Pačiame salės vidury stovėjo kėdė. Kažkodėl nuo tos kėdės vaizdo Haris pašiurpo. Ant jos ranktūrių kabėjo grandinės. Matyt, joje sėdintysis būdavo prirakinamas.

Kurgi toji vieta? Tikrai ne Hogvartse, nes tokio kambario pilyje jam neteko užėti. Be to, ant suolų paslaptinėjame kambaryje sėdėjo vien tik suaugusieji, o Haris žinojo, kad Hogvartse nėra šitiek mokytojų. Atrodė, visi kažko laukia. Nors jis matė tik jų kepurų smailes, visi, regis, žiūrėjo ta pačia kryptimi ir nesišnekėjo.

Dubuo buvo apskritas, o kambarys stačiakampis, todėl Haris negalėjo matyti, kas vyksta kampuose. Jis dar labiau pasilenkė bandydamas įžiūrėti...

Nosies galiukas palietė keistąją medžiagą, į kurią jis spoksojo.

Dumbldoro kabinetas baisingai pasviro, Haris griuvo į priekį ir stačia galva niurktelėjo į dubenį...

Tačiau galva neatsitrenkė į akmeninį dugną. Haris krito per kažką ledinį ir juodą, sakytum jį būtų įtraukęs tamsus verpetas...

Ūmiai pasijuto sėdįs ant suolo toje salėje, ant suolo, iškilusio aukštai virš visų. Jis pakėlė akis į aukštas lubas, tikėdamasis išvysti apvalų langą, pro kurį ką tik žiūrėjo, tačiau pamatė akliną akmenį.

Sunkiai alsuodamas, Haris apsidairė. Nė vienas žmogus (o jų buvo ne mažiau kaip du šimtai) į jį nežiūrėjo. Nė vienas, rodos, nepastebėjo, kad pas juos nukrito nuo lubų keturiolikmetis berniukas. Haris pasisuko į burtininką, sėdintį šalia, ir iš nuostabos suriko taip, kad visa salė nuaidėjo.

Šalimais sėdėjo Albas Dumbldoras.

- Profesoriau! - išspaudė Haris. - Atsiprašau... Aš nenorėjau... aš tik žiūrėjau į dubenį jūsų kabinete. Aš... Kur mes esame?

Tačiau Dumbldoras nei krypt, nei mikt. Tartum Hario nė nebūtų. Kaip ir visi susirinkusieji, jis žiūrėjo į salės kertę, kurioje buvo durys.

Haris apstulbęs pažvelgė į Dumbldorą, į tyliai stebinčią minią, vėl į Dumbldorą. Ir pagaliau susigaudė...

Vieną kartą Haris jau buvo pakliuvęs į vietą, kur jo niekas negalėjo nei matyti, nei girdėti. Tą sykį jis įkrito į užburto dienoraščio lapą, tiesiai į kito žmogaus prisiminimus. Ir jeigu neklysta, kažkas panašaus nutiko dabar...

Haris pakėlė dešinę ranką ir padvejojęs smarkiai pamakalavo ją Dumbldorui prieš akis. Dumbldoras nė nemirktelėjo, jis neatsigrėžė į Hari, išvis nepajudėjo. Taigi viskas aišku, nutarė Haris. Dumbldoras šitaip su juo nesieltų. Jis atsidūręs prisiminimuose, ir čia - ne dabartinis Dumbldoras. Tačiau ir nelabai senų laikų, nes toks pat sidabraplaukis kaip ir šiandieninis. Tačiau kokia tai vieta? Ko laukia visi tie burtininkai?

Haris atidžiau apsižvalgė. Kambarys, kaip jam pasidingojo žiūrint iš viršaus, tikriausiai požemis - veikiau kalėjimas nei šiaip kambarys, pamanė. Jame buvo nyku ir baugu, ant sienų jokių paveikslų, jokių puošmenų, tiktai kilo aplinkui suolai eilėmis, išdėlioti taip, kad iš visur gerai matytųsi toji kėdė su grandinėmis.

Nespėjus Hariui padaryti kokios nors išvados apie tą salę, pasigirdo žingsniai. Durys kertėje atsidarė ir įžengė trys žmonės - bent jau vienas žmogus, lydimas dviejų Psichų.

Hariui širdis iškrito. Psichai, užsidengę veidus gobtuvais, lėtai slinko kėdės linkui, savo negyvais trūnijančiais pirštais suėmę žmogui už rankų. Jų vedamas žmogus, rodė, tuoj nualps, ir Haris jo nekaltino. Jis žinojo, kad atmintyje jie negali jo paleisti, bet Haris puikiai prisiminė jų galią. Minia nejučia atšlijo, kai Psichai pasodino žmogų į kėdę ir išėjo. Durys užsivėrė.

Haris pažvelgė į žmogų ir atpažino Karkarovą.

Ne taip kaip Dumbldoras, Karkarovas atrodė daug jaunesnis, jo barzdelė buvo juoda. Vilkėjo ne blizgančiais kailiniais, o plonais skarmalais. Jis drebėjo. Staiga grandinės ant ranktūrių sutvisko auksu ir pačios pri-rakino jį prie kėdės.

- Igori Karkarovai, - prabilo griežtas balsas į kairę nuo Hario. Grįžtelėjęs jis pamatė poną Susitraukėlį, atsistojusį ties gretimo suolo viduriu. Susitraukėlio plaukai buvo tamsūs, veidas lygus, pats atrodė tvirtas ir guvus. - Jus atgabeno iš Azkabano duoti parodymų Magijos ministerijai. Mes supratome, jog turite svarbių žinių.

Karkarovas atsitiesė, kiek leido grandinės.

- Turiu, pone, - tarė jis, ir nors balse skambėjo išgąstis, Haris išgirdo pažįstamą pataikūnišką gaidelę. - Noriu būti ministerijai naudingas. Noriu padėti. Aš... aš žinau, kad ministerija stengiasi... susemti paskutinius Tamsos Valdovo šalininkus. Mielai kuo galėdamas pagelbėčiau...

Suoluose kilo murmesys. Vieni žiūrėjo į Karkarovą smalsiai, kiti - su aiškiu nepasitikėjimu. Tada Haris labai aiškiai išgirdo, kaip pažįstamas niurgzlus balsas už Dumbldoro burbtelėjo:

- Išgama.

Haris pasilenkė pažiūrėti, kas ten sėdi. Ir išvydo Rukną Baisiąją Akį, nors tas atrodė visai kitoks. Jis dar neturėjo stebuklingosios akies, abi buvo paprastos. Abi žiūrėjo į Karkarovą, abi prisimerkė iš neapykantos.

- Susitraukėlis jį paleis, - tyliai sukuždėjo Rukna Dumbldorui. - Su juo susitaręs. Pusę metų jį medžiojau, o dabar Susitraukėlis jį paleis, jeigu tik tas pasakys naujų pavardžių. Aš sakau taip - išklausykime ką jis turi pasakyti, ir numeskime jį Psichams.

Dumbldoras nepritariamai sušnarpštė savo ilga kumpa nosimi.

- A, buvau pamiršęs... Juk tu, Albai, Psichų nemėgsti, ką? - kandžiai nusišypsojo Rukna.

- Bijau, kad nemėgstu, - ramiai atsakė Dumbldoras. - Seniai manau, jog ministerija be reikalo susidėjo su tokiais padarais.

- Tačiau tokiems išgamoms... - sušnypštė Rukna.
- Sakysit pavardes, Karkarovai, - liepė ponas Susitraukėlis. - Mes klausome.
- Turite suprasti, - skubiai prabilo Karkarovas, - kad Tas, Kurio Nevailia Minėti, visad veikia be galo slapta. Jam labiau patinka, kad mes... noriu pasakyti, jo šalininkai... Šiuo metu aš didžiai gailiuosi, jog esu jiems priklausęs...
- Skiesk skiesk, - burbtelėjo Rukna.
- Mes niekad nežinojome visų mūsų vardų... Jis vienas žinojo mus visus...
- Labai išmintinga, ar ne? Antraip toks kaip tu, Karkarovai, būtų galėjęs visus juos įduoti, - bambėjo Rukna.
- Vis dėlto sakėte turįs keletą pavardžių? - mygo Susitraukėlis.
- O taip... - iškvėpė Karkarovas. - Žinokite, jie buvo svarbūs jo rėmėjai. Savo akimis mačiau, kaip vykdė jo paliepimus. Pasakydamas jų pavardes noriu parodyti, jog aš visiškai, absoliučiai jo atsižadu ir gailiuosi taip smarkiai, kad vos galiu...
- Kokios tos pavardės? - griežtai paklausė Susitraukėlis.
- Karkarovas giliai atsiduso.
- Buvo toks Antoninas Določovas, - pagaliau tarė. - Aš... aš mačiau, kaip jis kankindavo Žiobarus, daugybę jų, ir... ir Tamsos Valdovo priešininkus.
- Ir pats jam padėjai, - sumurmėjo Rukna.
- Določovą mes jau sustabdėme, - pasakė Susitraukėlis. - Sugavome tuoj po jų.
- Nejaugi? - išplėtė akis Karkarovas. - Aš... džiaugiuosi tai girdėdamas.
- Iš jo balso taip neatrodė. Haris suprato, kad ši žinia jam buvo tikras smūgis. Mat viena iš jo pavardžių liko bevertė.
- Daugiau turite? - šaltai paklausė Susitraukėlis.
- O taip... Dar buvo Rouzjeris, - skubiai tarė Karkarovas. - Evanas Rouzjeris.

- Rouzjeris nebegyvas, - atrėmė Susitraukėlis. - Įkliuvo tuoj po jūsų. Jis verčiau žuvo kovodamas, bet nepasidavė.

- Ir šiek tiek manęs pasiėmė, - sušnibždėjo Rukna. Haris grįžtelėjęs pamatė, kaip jis rodo Dumbldorui iškastą nosį.

- O, Rouzjeriui taip ir reikia! - visai supanikavęs tarė Karkarovas. Haris matė: jam jau baisoka, kad visa jo turima informacija ministerijai gali būti nebenaudinga. Karkarovo akys nuslydo prie durų kertėje, už kurių, be abejo, tebelaukė Psichai.

- Dar ką nors turite? - paklausė Susitraukėlis.

- Taip! Traversas. Jis padėjo nužudyti Makkinonus! Malsaiberis. Jo specializacija - Užvaldymo užkeikimas. Daugybę žmonių privertė daryti baisiausius dalykus! Rukvudas, šnipas. Tam, Kurio Nevalia Minėti, perduodavo naudingas žinias iš pačios ministerijos!

Haris pamatė, kad šįsyk Karkarovas pataikė kaip pirštu į akį. Žiūrovai ėmė kuždėtis.

- Rukvudas? - pakartojo Susitraukėlis, linktelėdamas priekyje sėdinčiai raganai, ir ta ėmė skrebenči pergamente. - Augustas Rukvudas iš Paslapčių departamento?

- Tas pats, - gyvai ėmė aiškinti Karkarovas. - Man rodos, informacijai rinkti jis naudojosi plačiu tiek ministerijoje, tiek kitose vietose gerai įsitačiusių burtininkų tinklu...

- Tačiau Traversą ir Malsaiberį mes jau turime suėmę, - pasakė Susitraukėlis. - Na, gerai, Karkarovai, jeigu tai viskas, būsite gražintas į Azkabaną, kol mes nuspręsimė...

- Dar ne! - beviltiškai sušuko Karkarovas. - Palaukite, dar turiu!

Deglių šviesoje Haris matė, kaip jį išpylė prakaitas. Šalia juodos barzdos ir plaukų oda buvo numirėliškai balta.

- Sneipas! - suriko jis. - Severas Sneipas!

- Sneipą išteisino ši taryba, - šaltai atšovė Susitraukėlis. - Už jį laidavo Albas Dumbldoras.

- Ne! - suklykė Karkarovas, verždamasis iš grandinių, laikančių jį pri-
rištą prie kėdės. - Prisiekiu, kad Severas Sneipas yra Mirties Valgytojas!

Dumblodoras atsistojo.

- Šiuo klausimu aš jau liudijau, - ramiai prabilo. - Severas Sneipas
tikrai buvo Mirties Valgytojas. Tačiau jis perėjo mūsų pusėn dar prieš
žlungant Valdovui Voldemortui ir labai rizikuodamas tapo mūsų žvalgu.
Šiuo metu jis toks pat Mirties Valgytojas kaip ir aš.

Haris atsisuko į Rukną Baisiąją Akį, sėdintį už Dumblodoro. Jo veidas
rodė didelę abejonę.

- Puiku, Karkarovai, - šaltai tarė Susitraukėlis, - labai mums padėjo-
te. Aš peržiūrėsiu jūsų bylą. Kol kas būsite grąžintas į Azkabaną...

Ponas Susitraukėlis nutilo. Haris apsižvalgė: požemis ėmė tirpti lyg
dūmas, viskas blanko, jis matė tik savo kūną, visa kita tapo sukuriuojan-
čia tamsa...

Staiga požemis vėl atsirado. Dabar Haris sėdėjo kitoj vietoj - irgi ant
aukščiausiojo suolo, tačiau Susitraukėliui iš kairės. Nuotaika salėje buvo
pasikeitusi, rami, netgi smagi. Burtininkai ir raganos pasieniais šneku-
čiavosi, lyg būtų suėję žiūrėti kokių sporto rungtynių. Hariui krito į akis
ragana, sėdinti per vidurį suolų. Ji buvo trumpais šviesiais plaukais, vil-
kėjo rusvą apsiaustą ir čiulpė aitariai žalios spalvos plunksnos galą. Jokios
abejonės, jog tai buvo daug jaunesnė Rita Nepasėda. Haris grįžtelėjo.
Dumblodoras vėl sėdėjo šalia, bet jau kitokiu apsiaustu. Ponas Susitrau-
kėlis atrodė pavargęs, kažkoks rūstesnis, liesesnis... Haris suprato. Tai
jau kiti prisiminimai, kita diena. Kitas teismas.

Atsidarė durys kertėje ir įėjo Ludas Maišinis.

Ne dabartinis nupiepėlis, o vyras pačiame jėgų žydėjime, kvidičo
žvaigždė. Nosis dar nesulaužyta, žengė išlakis, lieknas ir raumeningas.
Maišinis nervingai atsisėdo į kėdę vidury salės, tačiau grandinės jo ne-
surakino kaip Karkarovo, ir Maišinis, galbūt šito padrąsintas, ėmė žval-
gytis po patalpą, pamojo keletui pažįstamų ir netgi išspaudė šypseną.

- Ludai Maišini, jūs stojate prieš Magijos įstatymo tarybą pasiteisinti dėl jums pateiktų kaltinimų, susijusių su Mirties Valgytojų veikla, - prabilo Susitraukėlis. - Mes išklausėme liudijimus jūsų nenaudai ir netrukus paskelbsime nuosprendį. Ar prieš išgirdamas ištarmę ką nors turite pridurti prie savo liudijimo?

Haris negalėjo patikėti savo ausimis. *Ludas Maišinis - Mirties valgytojas?*

- Nebent tai, - nesmagiai šyptelėjo Maišinis, - kad... Na, kad buvau ganėtinai kvailas...

Keli burtininkai ir raganos netoliese atlaidžiai nusišypsojo. Ponas Susitraukėlis, regis, nepritarė jų jausmams. Jis žiūrėjo į Ludą Maišinį be galo rūščiai.

- Gryna teisybė, vyruti, - kažkas sumurmėjo Dumbldorui už Hario nugaros. Atsisukęs vėl išvydo Rukną. - Jei nežinočiau, kad visad buvo pokvailis, sakyčiau, jog Muštukas jam atitrenkė smegenis...

- Ludovikai Maišini, jūs buvote sugautas perduodant informaciją Valdovo Voldemorto šalininkams, - pasakė Susitraukėlis. - Už tai siūlau įkalinėti Azkabane ne mažiau negu...

Tačiau aplinkiniai suolai ėmė pasipiktinę reikauti. Kai kurie Tarybos nariai atsistojo purtydami galvą ir net grūmojo kumščiais.

- Bet aš sakau, kad neturėjau jokio supratimo! - išplėtęs mėlynas akis, labai rimtai sušuko Maišinis tame triukšme. - Visiškai! Rukvudas buvo mano tėčio bičiulis. Man ir į galvą neatėjo, kad jis susidėjęs su Patys Žinote Kuo! Maniau, kad renku žinias mūsų pusei! Rukvudas netgi žadėjo vėliau išrūpinti man darbą ministerijoje... Suprantate, kai baigsiu kvidininko karjerą. Juk negalima, kad visą gyvenimą mane daužytų Muštukai, ar ne?

Minioje sukriženo.

- Skelbiu balsavimą, - šaltai tarė Susitraukėlis. Jis apsisuko į dešinę pusę. - Teisėjai, prašom pakelti ranką, kas už įkalinimą.

Haris pažvelgė į teisėjų pusę. Nepakilo nė viena ranka. Daugelis ėmė ploti. Viena teisėja ragana atsistojo.

- Na? - riūktelėjo Susitraukėlis.

- Mes norėtume pasveikinti poną Maišinį, pereitą šeštadienį taip nuostabiai žaidusį per kvidičo rungtynes su Turkija, - išpyškino ragana.

Ponas Susitraukėlis įsiuto. Požemį sudrebino plojimai. Maišinis atsistojo ir išsišiepęs ėmė lankstyti.

- Kaip niekinga, - sušnypštė Susitraukėlis Dumbldorui sėsdamasis. Maišinis išžygiavo iš požemio. - Rukvudas mat jam išrūpins darbą... Die-na, kai pas mus ims dirbti Ludas Maišinis, ministerijai bus labai liūdna.

Požemis vėl ištirpo. Kai dar sykį atsirado, Haris vėl apsižvalgė. Abu su Dumbldoru tebesėdėjo šalia pono Susitraukėlio, bet požemį tarsi kas būtų permainęs. Buvo visiška tyla, tiktai šalia Susitraukėlio tyliai kūkčiojo liesutė, smulkutė ragana. Drebančiomis rankomis ji spaudė prie burnos nosinę. Pažvelgęs į Susitraukėlį, Haris pamatė, kad jis atrodo dar liesesnis ir dar žilesnis. Smilkinyje tvinkčiojo gysla.

- Įveskite juos, - tyliame požemyje nuskambėjo jo balsas.

Vėl atsivėrė kartinės durys. Šįsyk įžengė šeši Psichai, jie varėsi keturis žmones. Haris pamatė, kad minioje daug kas gręžiojasi į Susitraukėlį. Kai kas kuždėjosi.

Psichai tuos keturis žmones pasodino į keturias kėdes, grandinės surakino jiems rankas. Iš eilės sėdėjo: stambus vyras, suglumusiu žvilgsniu spokšantis į Susitraukėlį, toliau - liesesnis ir nervingesnis vyriškis po minią lakstančiomis akimis; moteriškė vešliais, juodais, blizgančiais plaukais ir paburkusiais vokais, sėdinti teisiųjų kėdėje tarsi soste; ir dvidešimties neturintis vaikinai, lyg suakmenėjęs iš siaubo. Jis virpėjo. Ant veido krito šviesūs plaukai, strazdanota oda buvo pieno baltumo. Toji vėjo perpučiama ragana šalia Susitraukėlio ėmė siūbuoti virkaudama į nosinę.

Susitraukėlis atsistojo. Pažvelgė į ketvertą teisiųjų. Jo veide buvo baidi neapykanta.

- Jus atvedė į Magijos įstatymo tarybą, kad išklausytumėt mūsų nuosprendžio, - aiškiai prabilo jis. - Jūsų nusikaltimas toks klaikus...

- Tėve... - tarė šviesiaplaukis berniokas. - Tėve, išklausyk...

- ... kad panašaus nesame girdėję šioje teismo salėje, - garsiau, nustelbdamas sūnaus balsą, pasakė Susitraukėlis. - Išklusėme liudijimus prieš jus. Jūs keturi kaltinami sugavus Aurorą - Frenką Nevėkšlą - ir jį užkeikus Nukryžiovimo užkeikimu, mat jūs manėte, kad jis žino, kur šiuo metu yra jūsų ištremtasis šeimininkas. Tas, Kurio Nevalia Minėti...

- Tėve, aš to nedariau! - suriko surakintas vaikinys. - Tėve, prisiekiu, aš nekaltas, neatiduok manęs vėl tiems Psichams...

- Dar jūs kaltinami, - subliuvo Susitraukėlis, - tuo, kad Nukryžiovimo užkeikimą panaudojote prieš Frenko Nevėkšlos žmoną, kai tas nesusiteikė jums norimų žinių. Jūs ketinate Tam, Kurio Nevalia Minėti, grąžinti galybę ir toliau žengti smurto keliu, ką jūs, atrodo, ir darėte, kol jis buvo galingas. Dabar prašysiu teisėjus...

- Motin! - suklykė vaikinukas apačioje, sudžiūvėlė ragana šalia Susitraukėlio prapliupo raudoti vis taip pat pasilinguodama. - Motin, sustabdyk jį, motin, aš nekaltas! Aš to nedariau, ne!

- Dabar paprašysiu teisėjus, - užriko Susitraukėlis, - pakelti ranką, jeigu tikite, kaip ir aš, kad šie nusikaltimai užtraukia kalėjimą iki gyvos galvos Azkabane.

Burtininkai ir raganos dešinėje požemio pusėje sutartinai pakėlė ranką. Minia pasieniais ėmė ploti ne prasčiau kaip Maišiniui, jų veidai švietė žiauriu triumfu. Vaikinukas ėmė klykti.

- Ne! Mama, ne! Aš nekaltas, nekaltas, aš nieko nežinojau! Neišsiųskit manęs tenai, neleisk jam!

Į salę vėl įslinko Psichai. Trys berniuko likimo bendrai ramiai atsistojo. Moteris pažvelgė į Susitraukėlį ir sušuko:

- Tamsos Valdovas dar atgis, Susitraukėli! Įmeski mus į Azkabaną, mes palauksime! Jis vėlei atgis ir ateis mūsų pasiimti, jis mus apdovanos dos-

niau nei kitus savo šalininkus! Mes vieni buvome jam ištikimi! Mes vieni mėginome jį surasti!

Tačiau berniukas ėmė grumtis su Psichais. Net iš ten Haris matė, kaip jų šalta jėga siurbia iš jo gyvastį. Minia rėkavo, kai kas net iš džiaugsmo trypė. Moterį išvedė iš požemio. Berniukas toliau grūmėsi.

- Aš esu tavo sūnus! - suriko jis Susitraukėliui. - Aš - tavo sūnus!

- Tu nesi man sūnus! - užkriokė Susitraukėlis, išvertęs akis. - Aš neturiu sūnaus!

Sudžiūvėlė ragana šalia jo sudejavo ir susmuko. Ji nualpo. Susitraukėlis nė nepastebėjo.

- Išvesti juos! - spjaudydamasis suriko jis Psichams. - Išveskite, ir tegul jie ten pūna!

- Tėve! Tėve! Aš nekaltas! Ne! Ne! Tėve, paklausyk!

- Man rodos, Hari, tau laikas grįžti į mano kabinetą, - tyliai tarė balsas ausin.

Haris krūptelėjo. Apsižvalgė. Dirstelėjo į dešinę.

Ten sėdėjo Albas Dumbldoras. Žiūrėjo, kaip Psichai išvelka Susitraukėlio sūnų. Tačiau iš kairės irgi sėdėjo Albas Dumbldoras - žiūrėjo tiesiai į Hari.

- Eime, - tarė Dumbldoras kairėje ir paėmė Hariui už alkūnės. Haris pajuto, kaip kyla į orą. Požemis išsisklaidė. Akimirka viešpatavo tamsa. Paskui jis tarsi labai iš lėto apvirto kūliavirsčia ir - atsistojo ant kojų saulės nutviekstame Dumbldoro kabinete. Priešais jį spintoje raibuliavo akmeninis dubuo, o šalia stovėjo Albas Dumbldoras.

- Profesoriau, - aikelėjo Haris, - žinau, kad nereikėjo... Aš nenorėjau... Spintos durys buvo praviros, ir aš...

- Labai suprantu, - tarė Dumbldoras. Jis pakėlė dubenį, nusinešė prie stalo, padėjo ant blizgančio jo paviršiaus ir atsisėdo į savo krėslą. Pamojo Hariui sėstis priešais.

Haris klestelėjo nenuleisdamas akių nuo dubenio. Skystis vėl buvo kaip ir pradžioje, sidabriškai baltas, jis ribuliavo ir mirgėjo.

- Kas čia? - nedrąsiai paklausė Haris.

- Čia? Tai vadinasi Minčių koštuvas, - atsakė Dumbldoras. - Kartais atrodo, - ir manau, tau pažįstamas toks jausmas, - kad galvoje susikau-pė per daug minčių ir prisiminimų.

- Ahm... - numykė Haris, negalėdamas nuoširdžiai pasakyti, kad yra tekę ką nors panašaus jausti.

- Tais atvejais, - parodė Dumbldoras į akmeninį dubenį, - griebiuosi Minčių koštuvo. Paprasčiausiai ištrauki iš galvos minčių perteklių, supili į dubenį ir neskubėdamas peržiūri jas. Supranti, kai jos šitaip telkšo, leng-viau pastebėti dėsniumus ir sąsajas.

- Vadinasi... šita košė *yra jūsų mintys*? - paklausė Haris, spoksoda-mas į baltą dubenį.

- Žinoma. Žiūrėk, parodysiu.

Dumbldoras išsiėmė burtų lazdelę ir pridėjo jos galą prie savo sidab-rinių plaukų netoli smilkinio. Kai ją atitraukė, ant jos rodėsi prilipusi plaukų sruoga - paskui Haris įsitikino, kad iš tikrųjų blizga ta pati keista sidabriškai balta medžiaga, kurios buvo pilnas Minčių koštuvas. Dum-bldoras įleido į dubenį ką tik ištrauktą mintį, ir Haris apstulbo pamatęs, jog medžiagos paviršiuje plūduriuoja jo paties veidas.

Dumbldoras pakėlė dubenį ir pateliūskavo ratu - panašiai kaip aukso ieškotojas, gaudantis aukso kruopeles. Ir Haris išvydo, kaip jo veidas lyg niekur nieko perėjo į Sneipo, tas išsižiojo ir prabilo luboms:

- Grįžta... Ir Karkarovas... stipresnis, aiškesnis nei kada nors...

- Šitai galėjau suprasti ir be jo pagalbos, - atsiduso Dumbldoras, - bet nesvarbu. - Per savo pusinių akinių viršų jis pažvelgė į Harį. Šis tebežiū-rėjo į Sneipo veidą, plūduriuojantį dubenyje. - Kaip tik sėdėjau prie Min-čių koštuvo, kai atvyko ponas Karamelė, todėl turėjau įkišti jį spinton. Aišku, kad gerai neuždariau durelių. Ir savaimė suprantama, tu jas pa-stebėjai.

- Atsiprašau, - murmtelėjo Haris.

Dumbldoras papurtė galvą.

- Smalsumas - ne yda. Tačiau smalsauti reikia atsargiai. Iš tiesų...

Susiraukęs lazdelės galu jis pamaišė mintis dubenyje. Bregint iškilo figūra - ėmitusi kokių šešiolikos metų mergiotė. Ji ėmė lėtai suktis, bet pėdos tebebuvo dubenyje. Dumbldoro su Hariu ji visai nepaisė. Jos balsas atsimušė aidu kaip ir Sneipo, lyg būtų sklidęs iš dubens gilumos.

- Jis mane užkeikė, profesoriau Dumbldorai, o aš juk jį tik paerzinau, pone, šiaip sau pasakiau mačiusi, kaip jis aną ketvirtadienį už šiltnamių bučiavo Florens...

- Tačiau kurių galų, Berta, - liūdnai paklausė Dumbldoras, žiūrėdamas į lėtai besisukančią mergaitę, - tu sugalvojai jį sekti?

- Berta? - sušnibždėjo Haris. - Ar čia buvo Berta Džorkins?

- Taip, - atsakė Dumbldoras, lazdelės galu vėl pamaišydamas dubenyje mintis. Berta nugrimzdo, mintys vėl tapo sidabrinės ir skaidrios. - Tokią ją prisimenu, kai dar mokėsi čia.

Sidabrinė Minčių koštuvo šviesa nušvietė Dumbldoro veidą, ir Hariui ūmiai dingtelėjo, koks jisai jau senas. Aišku, žinojo, kad Dumbldoras sensa, tačiau kažkaip niekada apie jį negalvodavo kaip apie senuką.

- Taigi, Hari, - tarė Dumbldoras. - Prieš pasinerdamas į mano mintis norėjai man kažką pasakyti.

- Taip. Profesoriau, dabar buvau ateities spėjimo pamokoje ir... užmigau.

Jis stabtelėjo laukdamas priekaišto, tačiau Dumbldoras tik pasakė:

- Visai suprantama. Pasakok.

- Na, ir man prisisapnavo sapnas. Apie Valdovą Voldemortą. Jis kan-kino Kirmį... Jūs juk žinote, kas buvo Kirmis...

- Be abejo, - skubiai patikino Dumbldoras. - Prašom pasakoti.

- Voldemortui pelėda atnešė laišką. Ir jis pasakė, girdi, Kirmio klaida buvusi ištaisyta. Pasakė, kad kažkas mirė. Tada sako, kad Kirmio jis nebesupenės gyvatei. Prie jo krėslo tysojo gyvatė. Jis pasakė... pasakė vietoj jo mane supenėsiąs. Tada užkeikė Kirmį Nukryžiovimo užkeikimu. Ir man ėmė peršėti randą. Pabudau nuo skausmo.

Dumbladoras tik žiūrėjo į jį.

- Štai ir viskas, - užbaigė Haris.

- Aišku, - ramiai tarė Dumbladoras. - Aišku. Dabar sakyk, ar, be to karto vasarą, šiemet kada nors daugiau skaudėjo randą?

- Ne, aš... Iš kur žinote, kad vasarą irgi pabudau nuo skaudančio rando? - nustėro Haris.

- Ne tu vienas susirašinėji su Sirijumi. Nuo tada, kai pernai jis pabėgo iš Hogwartso, palaikau su juo ryšį. Tai aš jam pasiūliau olą kalno šlaite - mano manymu, saugiausią slėptuvę jam.

Dumbladoras atsistojo ir ėmė žingsniuoti užu stalo. Tarpais vis pridėdavo prie smilkinio lazdelės galą, ištraukdavo sidabrinę minties giją ir įmesdavo į koštuvą. Mintys dubenyje sukosi tokiu greitumu, kad Haris nieko nebeskyrė - spalvų sūkurys, ir tiek.

- Profesoriau? - tyliai kreipėsi jis po valandėlės.

Dumbladoras sustojo ir pažvelgė į Hari.

- Labai atsiprašau, - tarė vėl atsisėdamas.

- Ar jūs... ar jūs žinote, kodėl man skauda randą?

Įdėmiai pažiūrėjęs į Hari, Dumbladoras pasakė:

- Turiu vieną teoriją, ne daugiau... Mano įsitikinimu, randą tau skauda tada, kai Valdovas Voldemortas esti netoli tavęs arba kai pajunta nepaprastą neapykantą tau.

- Bet kodėl?

- Todėl, kad jį ir tave sieja nepavykęs užkeikimas. Šitas randas nėra paprastas.

- Taigi jūs manote... tasai sapnas... Nejau regėjau tikrą įvykį?

- Galimas daiktas, - tarė Dumbladoras. - Sakyčiau, įmanomas. Hari, ar tu matei patį Voldemortą?

- Ne, - atsakė Haris. - Tik krėslo atkalnę. Bet argi būčiau galėjęs ką nors matyti? Juk jis bekūnis, tiesa? Kita vertus, kaipgi be kūno būtų galėjęs laikyti lazdele? - lėtai užbaigė Haris.

- Iš tiesų kaip? - sumurmėjo Dumbladoras. - Iš tiesų...

Kurį laiką abudu tylėjo. Dumbldoras žvelgė į tolį, retkarčiais pridėdamas lazdelę prie smilkinio, ištraukdamas kokią sidabrinę mintį ir įdėdamas į dubenyje kunkuliuojančią masę.

- Profesoriau, - pagaliau tarė Haris, - kaip manote, ar jis stiprėja?

- Voldemortas? - pakėlė akis Dumbldoras. Tokiu skvarbiu žvilgsniu jis ne kartą yra žiūrėjęs į Hari, ir visada Haris pasijusdavo taip, lyg tas žvilgsnis vertų kiaurai, net labiau negu stebuklingoji Ruknos akis. - Ir vėl, Hari, galiu tik įtarti.

Dumbldoras vėl atsiduso. Atrodė kaip niekad senas ir pavargęs.

- Visi metai, per kuriuos stiprėjo Voldemorto galia, paženklinoti dingusiais žmonėmis. Berta Džorkins be pėdsako dingo toje vietoje, kur tikrai būta Voldemorto. Ir ponas Susitraukėlis prapuolė... Ir ne bet kur, o mokyklos teritorijoje. Buvo ir trečias dingimas, kurio ministerija, deja, nelaiko svarbiu, nes dingo Žiobaras. Frenkas Braisas, jis gyveno mieste-lyje, kur užaugo Voldemorto tėvas. To žmogaus nebėr nuo praėjusio rugpjūčio. Matai, aš skaitau ir Žiobarų spaudą, ne taip kaip dauguma mano draugų ministerijoje. - Dumbldoras rimtai pažvelgė į Hari. - Mano nuomone, tie dingimai tarpusavy susiję. Ministerija nesutinka. Kaip turbūt jau girdėjai laukdamas prie mano kabineto.

Haris linktelėjo. Vėl stojo tylą, tik Dumbldoras traukiojo mintis sau iš galvos. Hariui atrodė, kad jau reikėtų eiti, tačiau neleido smalsumas.

- Profesoriau? - vėl prabilo jis.

- Ką, Hari?

- Ar galima paklausti? Tasai teismas... kurį mačiau koštuve.

- Galima, - liūdnai tarė Dumbldoras. - Teko dalyvauti daugelyje teismų, tačiau kai kuriuos labiau prisimenu. Ypač dabar.

- Kalbu apie teismą, kuriame jūs radote mane. Kai buvo teisiamas Susitraukėlio sūnus. Ar... ar jie kalbėjo apie Nevilio tėvus?

Dumbldoras metė staigų žvilgsnį į Hari.

- Ar Nevilis tau niekada nepasakojo, kodėl jį augina močiutė?

Haris papurtė galvą. Kaip gali būti, kad per tuos beveik ketverius metus, kai jie pažįstami, šito jis taip ir nepaklausė Nevilio?

- Taip, jie kalbėjo apie Nevilio tėvus, - pasakė Dumbldoras. - Jo tėvas Frenkas, kaip ir profesorius Rukna, buvo Auroras. Jau girdėjai, kad abu su žmona buvo kankinami: Voldemortui netekus galybės, iš jų norėjo išgauti jo buvimo vietą.

- Tai jie mirę? - tyliai paklausė Haris.

- Ne, - atsakė Dumbldoras tokiu liūdnu balsu, kokio Haris dar nebuvo girdėjęs. - Jie išprotėjo. Laikomi Šv. Skutelio magiškųjų ligų ir traumų ligoninėje. Manau, per atostogas Nevilis su močiute juos aplanko. Bet jie jo nepažįsta.

Haris sėdėjo priblokštas siaubo. O jis nežinojo... Per ketverius metus nepasistengė paklausti...

- Nevėkšlos buvo visų mėgstami, - pasakojo Dumbldoras. - Jie užpulti žlugus Voldemorto galybei, kai visiems atrodė, jog jie saugūs. Tie išpuoliai sukėlė nepaprastą pasipiktinimą. Visi spaudė ministeriją, kad surastų nusikaltėlius. Deja, Nevėkšlų liudijimas, turint omeny jų būklę, buvo ne itin patikimas.

- Vadinasi, pono Susitraukėlio sūnus tikriausiai buvo nekaltas? - lėtai paklausė Haris.

Dumbldoras papurtė galvą.

- Šito nežinau.

Haris ilgokai sėdėjo tylėdamas, žiūrėdamas į minčių verpetą dubenyje. Jam knietėjo užduoti dar du klausimus. Tačiau tie žmonės, kurių kaltė jam rūpi, tebėr gyvi.

- Ponas Maišinis...

- ... daugiau nė sykio nebuvo apkaltintas juodąja magija, - ramiai tarė Dumbldoras.

- Gerai, - burbtelėjo Haris, spoksodamas į masę Minčių koštuve. Ji sukosi lėčiau, kai Dumbldoras nebeįdėdavo naujų minčių. - O kaip...

Tačiau už jį, regis, paklausė koštuvas. Masės paviršiuje vėl išniro Sneipo veidas. Dumbldoras dirstelėjo žemyn, tada į Hariį.

- Sneipas irgi daugiau nebuvo apkaltintas.

Haris pažvelgė į šviesiai mėlynas Dumbldoro akis, ir klausimas, kuris labiausiai rūpėjo, pats išsiveržė iš lūpų.

- Profesoriau, kodėl jūs įsitikinęs, kad jis tikrai nustojo remti Volde-mortą?

Dumbldoras, atlaikęs Hario žvilgsnį, pagaliau atsakė:

- Tai jau, Hari, mano ir Sneipo reikalas.

Haris suprato, kad pokalbis baigtas. Dumbldoras neatrodė supykęs, tačiau jo balsas aiškiai sakė, jog laikas eiti. Jis atsistojo. Dumbldoras taip pat.

- Hari, - dar tarė, kai Haris jau buvo pas duris. - Labai prašau, niekam nešnekėk apie Nevilio tėvus. Kai bus pasirengęs, pats pasakys draugams.

- Gerai, profesoriau. - Haris jau darė duris.

- Ir...

Haris atsisuko.

Dumbldoras stovėjo palinkęs prie Minčių koštuvo, iš apačios jį apšvietė sidabrinė šviesa, joje jis atrodė senas senutėlis. Patylėjęs užbaigė:

- Linkiu, kad tau pasisektų trečioji užduotis.

TRISDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS

Trečioji užduotis

- Ir Dumbldoras mano, kad Pats Žinai Kas stiprėja? - sušnibždėjo Ronis.

Viską, ką matė Minčių koštuve, bemaž viską, ką po to papasakojo ir parodė Dumbldoras, Haris dabar pasakojo Roniui ir Hermionai - ir, aišku, vos išėjęs iš Dumbldoro kabineto, pasiuntė pelėdą Sirijui. Haris, Ronis ir Hermiona tą vakarą užsisėdėjo bendrajame kambaryje lig vėlumos, aptarinėjo viską tol, kol Hariui ėmė suktis galva, kol jis pagaliau suprato, ką reiškė Dumbldoro žodžiai, jog kartais tiesiog būtina pamažinti joje minčių, ištraukti dalį jų.

Ronis įsistebeilijo į židinį. Hariui pasirodė, jog draugas sudrebėjo, nors vakaras buvo šiltas.

- Ir jis pasitiki Sneipu? - paklausė Ronis. - Iš tikrųjų pasitiki Sneipu, nors žino, jog tas buvo Mirties Valgytojas?

- Taip.

Hermiona tylėjo gal jau dešimt minučių. Sėdėjo pasirėmusi kaktą ir žiopsojo sau į kelius. Haris pamanė, kad ir jai praverstų Minčių koštuvas.

- Rita Nepasėda, - galų gale sumurmėjo ji.

- Kaip gali tokiu metu sukti galvą dėl jos? - nesuprato Ronis.

- Aš ir nesuku, - tarė Hermiona savo keliams. - Aš tiktai galvoju. Prisimenat, ką ji man sakė „Trijose šluotose“? „Apie Ludą Maišinį žinau tokių dalykėlių, kad tau plaukai pasišiauštų“. Ji šitai turėjo omeny, aišku? Ji aprašė teismą, ji žinojo, kad jis perduodavo žinias Mirties Valgytojams. O dar prisiminkite Vinkę... „Ponas Maišinis yra piktas burtininkas“. Ponas Susitraukėlis turėjo baisiai niršti, kai jis išsisuko, turėjo apie tai kalbėti namuose.

- Taip, tačiau Maišinis žinias perdavinėjo netyčia, ar ne?

Hermiona gūžtelėjo.

- O Karamelei atrodo, kad Susitraukėlį užpuolė madam Maksima? - paklausė Ronis, atsisukdamas į Hari.

- Aha. Bet jis šitaip sako tik todėl, kad Susitraukėlis dingo netoli Bio-betonso kariatos.

- Mes apie ją nepagalvojome, tiesa? - lėtai paklausė Ronis. - Nepamirškite, kad ji tikrai turi milžinų kraujo ir nenori to pripažinti...

- Kur jau norės? - staigiai pakėlė galvą Hermiona. - Žiūrėk, kas nutiko Hagridui, kai Rita sužinojo apie jo motiną. O Karamelė geras - padarė ją nusikaltėle tik todėl, kad ji pusmilžinė. Kokie čia dabar prietariai? Kogera, ir aš sakýčiau, kad paprasčiausiai esu stambių kaulų, jeigu už tiesą gręstų šitoks atlygis.

Hermiona žvilgtelėjo į laikrodėlį.

- Mes gi dar nesitreniravome! - pasibaisėjo ji. - Ketinome pasimokyti Sukliudymo užkeikimo! Rytoj būtinai turėsime juo užsiimti! Užteks, Hari, tau reikia pamiegoti.

Haris su Roniu lėtai užlipo į miegamąjį. Maudamasis pižamą, Haris žvilgtelėjo į Nevilio lovą. Tesėdamas Dumbldorui duotą žodį, Roniui ir Hermionai nepasakojo apie Nevilio tėvus. Kai, nusiėmęs akinius, įlipo į savo lovą, pabandė įsivaizduoti, kaip reikia jaustis turint tėvus, kurie tavęs net neatpažįsta. Svetimi žmonės jį dažnai užjausdavo, kad yra našlaitis, tačiau, klausydamasis Nevilio knarkimo, pamanė, jog Nevilis vertesnis užuojautos. Gulėdamas tamsoje, Haris pajuto neapykantą žmonėms, kankinusiems ponus Nevėkšlas. Jis prisiminė, kaip džiūgavo minia, kada Psichai Susitraukėlio sūnų su bendrais vilko iš teismo salės. Dabar suprato, ką jie jautė. Paskui prisiminė perbalusį klykiančio vaikinuko veidą ir net krūptelėjo pagalvojęs, kad po metų jis mirė.

Vis tas Voldemortas, mąstė Haris, patamsyje spoksodamas į lovos baldakimą, visos gijos veda į Voldemortą... Tai jis išdraskė visas tas šeimas, sugriovė visus tuos gyvenimus...

*

Ronis su Hermiona lyg ir turėjo ruoštis egzaminams, kurių paskutinis buvo paskirtas trečiosios užduoties dieną, bet jie daugiausia padėjo Hariui rengtis paskutinei turnyro rungčiai.

- Nesuk sau galvos, - nukirto Hermiona, kai Haris jiems tai priminė ir pasakė, jog galėtų ir vienas pasitreniruoti. - Bent jau geriausiai išlaikysime apsigynimo nuo juodosios magijos egzaminą, juk per pamokas niekad nebūtume sužinoję apie visus tuos užkeikimus.

- Puiki praktika prieš imantis Aurorų darbo, - karštai pritarė Ronis, išbandydamas Sukliudymo užkeikimą su vapsva, ką tik įzvimusia į kambarį. Vapsva sustingo ore. Atėjus birželiui, pilyje vėl tvyrojo įtampa. Visi nekantriai laukė paskutinės turnyro rungties, vyksiančios likus savaitei iki semestro pabaigos. Kiekvieną laisvesnę valandėlę Haris treniravosi. Dėl šios užduoties jautė daug didesnę pasitikėjimą negu dėl kitų. Nors ji bus pavojinga ir sunki, Rukna teigus: iki tol Haris ne kartą išsigelbėjo nuo pabaisų, įveikė užkeiktas kliūtis, o šį sykį juk turi laiko ir galimybę pasirengti tam, kas laukia.

Pavargusi vaikyti juos iš visokiausių mokyklos vietų, profesorė Makgonagal leido Hariui per pietus naudotis tuščiu transfigūracijos kabinetu. Jis greit įvaldė Sukliudymo užkeikimą, sulaikantį užpuolikus, Sutratinimo užkeikimą, kuris jam leis ištaškyti bet kokias kietas kliūtis, ir Keturių krypčių kerus, naudingą Hermionos išradimą, su kuriuo jo burtų lazdelė visada kryps į šiaurę, taigi labirinte jis galės pasitikslinti, ar teisinga kryptimi eina. Tačiau jam nelabai sekėsi Skydiniai kerai. Jų paskirtis - trumpam sukurti aplink save neregimą sieną, į kurią atsimuštų smulkesni užkeikimai. Tačiau Hermiona ją laisvai pramušė gerai nutaikiusi Drebutinių kojų apžavus. Po to Haris dešimt minučių kepėstavo po kambarį, kol Hermiona surado kerus, panaikinančius šiuos apžavus.

- Vis dėlto nemažai padirbėjai, - drąsino ją Hermiona, skaitydama sąrašą ir išbraukdama jau išmoktus kerus. - Daug kas turėtų praversti.

- Ateikit pažiūrėti, - pakvietė Ronis, stovintis prie lango. Jis žiūrėjo į kiemą. - Ką ten Smirdžius veikia?

Haris su Hermiona priėjo. Kieme po medžiu stovėjo Smirdžius, Niurzga ir Gyls. Šie du išsišiepę lyg irėjo sargybą. Smirdžius, delnu prisidengęs burną, kažką kalbėjo.

- Atrodo, jis turi radijo telefoną, - susidomėjo Haris.

- Negali būti, - suniekino jį Hermiona. - Sakiau, kad aplink Hogvart-są tokie daikčiukai neveikia. Einam, Hari, - paragino ji ir grįžo į vidurį kabineto, - dar pamėginkime tuos Skydinius kerus.

*

Sirijus dabar kasdien siuntė pelėdas. Kaip ir Hermiona, jis labiausiai rūpinosi, kad Hariui pasisektų trečioji užduotis, paskui jau bus galima imtis ko kito. Kiekviename laiške jis primindavo, kad ne Hario reikalas, kas vyksta už Hogvartso pilies sienų, be to, jis niekaip negalys paveikti tų įvykių.

Jeigu Voldemortas iš tiesų atgauna jėgas, man svarbiausia - užtikrinti tavo saugumą. Jis negali tikėtis prieiti prie tavęs, kol esi globojamas Dumbldoro, bet vis tiek nerizikuok: galvok, kaip siveikam išeiti iš labirinto, paskui jau žiūrėsime kitų dalykų.

Artėjant birželio dvidešimt ketvirtajai, Haris vis labiau nervinosi, tačiau ne taip kaip prieš pirmąsias dvi užduotis. Pirmiausia tikrai žinojo padaręs viską, kas įmanoma, kad tinkamai pasirengtų. Be to, ši rungtis paskutinė, taigi nesvarbu, gerai ar prastai jis pasirodys, turnyras pagaliau bus baigtas.

*

Trečiosios užduoties dieną pusryčiai prie Grifų Gūžtos stalo buvo labai triukšmingi. Pašto pelėda atnešė linkėjimų nuo Sirijaus. Tai tebuvo suvy-

niota pergamento skiautelė su purvinu šuns letenos atspaudu viršuje, bet Haris vis tiek apsidžiaugė. Liepsnotoji pelėda Hermionai pristatė naują „Magijos žinių“ numerį. Ji išskleidė laikraštį, pažvelgė į pirmą puslapį ir – visą jį apipurškė moliūgų sultimis.

- Kas ten? - išpūtė akis Haris ir Ronis.

- Nieko, - greit atsakė Hermiona ir norėjo paslėpti laikraštį, tačiau Ronis spėjo pagriebti. Jis ilgai žiūrėjo į antraštę.

- Negali būti. Tik ne šiandien. Ta sena karvė.

- Ką? - sukluso Haris. - Ir vėl Rita Nepasėda?

- Ne, - burbtelėjo Ronis ir, kaip prieš tai Hermiona, bandė pakišti laikraštį po stalą.

- Apie mane parašė, taip?

- Ne, - labai neįtikinamai atsakė Ronis.

Tačiau Hariui nespėjus pareikalauti laikraščio, Drakas Smirdžius nuo Klastūnyno stalo per visą salę sušuko:

- Ei, Poteri! Poteri! Kaip tavo makaulė? Ar sveika? Neužeis pasiutimo priepuolis?

Smirdžius irgi turėjo laikraštį. „Klastuoliai“ kikenė ir grėžiojosi pažiūrėti, ką Haris darys.

- Parodyk, - liepė Haris Roniui. - Duok šen.

Labai nenoromis Ronis atidavė jam laikraštį. Haris apvertė jį ir išvydo savo portretą virš stambios antraštės:

HARIS POTERIS „IŠMUŠTAS IŠ PUSIAUSVYROS IR PAVOJINGAS“

Berniukas, sužlugdęs Tą, Kurio Nevalia Minėti, nestabilios psichikos ir galbūt pavojingas, rašo Rita Nepasėda, mūsų specialioji korespondentė. Neseniai iškilo aiškūs faktai apie keistą Hario Poterio elgesį, kurie kelia abejonių, ar jis gali dalyvauti tokiaame atsakingame renginyje kaip Burtų trikovės turnyras ir net mokytis Hogvartse.

„Magijos žinios“ gali įrodyti, kad Poteris mokykloje alpsta, dažnai skundžiasi, kaip jam skauda randą kakte (ženklą užkeikimo, kuriuo Patys Žinote Kas mėgino jį nužudyti). Praėjusį pirmadienį jūsų korespondentė savo akimis matė, kaip per ateities spėjimo pamokos vidurį Poteris išlėkė iš kabineto skųsdamasis, kad nebegali tverti skausmo.

Visai tikėtina, teigia žymiausi Šv. Skutelio magiškųjų ligų ir traumų liginės ekspertai, jog Poterio smegenis galėjo pažeisti Patys Žinote Kieno išpuolis, o tai, kad nuolat skundžiasi rando skausmais, liudija gilią dvasinę krizę.

„Galbūt jis tik apsimeta, - sako vienas specialistas, - norėdamas susilaukti dėmesio“.

Tačiau „Magijos žinios“ apie Harį Poterį atskleidė nerimą keliančių faktų, kuriuos Albas Dumbldoras, Hogvartso direktorius, rūpestingai slepia nuo magijos pasaulio.

„Poteris moka kalbėti Šnipštėliškai, - sako Drakas Smirdžius, Hogvartso ketvirtakursis. - Prieš porą metų ne vienas mokinyk buvo užpultas. Tie, kurie matė, kaip jis nesusivaldęs Dvikovų klube ant kito berniuko užsiundė gyvatę, įsitikinę, jog tai buvo Poterio darbas. Tačiau ši istorija užglostyta. Be to, jis draugauja su vilkolakiais ir milžinais. Manome, jis ryžtųsi bet kam, jei tik tai jam suteiktų nors lašelį valdžios“.

Mokėjimas kalbėti Šnipštėliškai, t. y. gyvačių kalba, nuo seno laikomas juodosios magijos menu. Iš tiesų žymiausias visų laikų Šnipštūnas ir yra ne kas kitas, o Patys Žinote Kas. Vienas Apsigynimo nuo tamsiųjų jėgų lygos narys, nepanorėjęs skelbti savo pavardės, pareiškė, jog, jo nuomone, kiekvienu burtininku, kalbančiu Šnipštėliškai, „turėtų susidomėti specialiosios tarnybos. Man pačiam žmogus, susikalbantis su gyvatėmis, labai įtartinas, nes gyvatės dažnai naudojamos juodojoje magijoje ir istoriškai susijusios su piktadariais“. Panašiai ir „kiekvienas, kuris bendrauja su tokiais

baisiais padarais kaip vilkolakiai ir milžinai, veikiausiai yra linkę smurtauti“.

Albas Dumbldoras tikrai turėtų susimąstyti, ar tokiam berniukui galima leisti dalyvauti Burtų trikovės turnyre. Kai kas nuogąstauja, kad Poteris, norėdamas žūtbūt laimėti turnyrą, kurio paskutinė rungtis vyks jau šįvakar, gali griebtis juodosios magijos.

- Nelabai mane myli, ką? - nerūpestingai tarė Haris, sulankstydamas laikraštį.

Prie Klastūnyno stalo Smirdžius, Niurzga ir Gylys kvatojo iš jo, su-
kiojo pirštą prie smilkinio, baisingai vaipėsi ir kaip gyvatės makalavo
liežuviams.

- Iš kur ji žino, kad per ateities spėjimo pamoką tau skaudėjo ran-
dą? - svarstė Ronis. - Ji tenai negalėjo būti, niekaip negalėjo girdėti...

- Langas buvo atviras, - pasakė Haris. - Atidariau, kad įeitų oro.

- Tačiau tu buvai Šiaurinio bokšto viršuje! - ginčijo Hermiona. - Tavo
balsas negalėjo pasiekti žemės!

- Ką gi, tu, ne kas kitas, studijuoji magiškų pasiklausymo būdus! -
atšovė Haris. - Tai ir pasakyk, kaip ji išgirdo.

- Aš bandžiau išsiaiškinti, - teisinosi Hermiona. - Tačiau...

Staiga jos veidas pasidarė keistai svajingas. Ji lėtai pakėlė ranką ir per-
sibraukė plaukus.

- Kas tau? - susiraukė Ronis.

- Taip ir yra, - sukuždėjo ji. Vėl persibraukusi pirštais plaukus, pridė-
jo delną prie burnos, tarsi kalbėdama radijo telefonu. Haris ir Ronis susi-
žvelgė.

- Jau supratau, - tarė Hermiona, įbedusi akis į tolį. - Man rodos, ži-
nau. Mat tokiu būdu niekas jos nematytų... Net Rukna... Ir ji galėtų
patekti ant palangės... Bet jai uždrausta... tikrai uždrausta... Manau, ją
pričiupsim! Leiskit mane minutei į biblioteką. Noriu įsitikinti!

Tai tarusi Hermiona čiupo savo kuprinę ir movė iš didžiosios salės.

- Ei! - pavymui šūktelėjo Ronis. - Po dešimties minučių magijos istorijos egzaminas! Kad tave kur! - atsisuko jis į Hari. - Matyt, ji tikrai nenkenčia tos Nepasėdos, jeigu nebijo pavėluoti į egzamino pradžią. Ką veiksi jame - vėl skaitysi?

Kaip turnyro čempionas, atleistas nuo mokslo metų baigiamųjų egzaminų, Haris sėdėdavo per egzaminą pačiam kabinetui gale ir skaitinėdavo apie vis naujus užkeikimus, galinčius praversti per trečiąją užduotį.

- Gal, - tarstelėjo Haris. Tada prie jo priėjo profesorė Makgonagal.

- Poteri, po pusryčių čempionai renkasi į kambarį šalia salės.

- Tačiau turnyras tik vakare! - nusistebėjo Haris. Išsigandęs, ar nebus supainiojęs laiko, apsidrėbė kiaušiniene.

- Žinau, Poteri. Matai, stebėti paskutinės užduoties pakviestos čempionų šeimos. Tiesiog tai proga su jomis pasisveikinti.

Ir ji nudrožė. Haris žiūrėjo išsižiojęs.

- Nejaugi ji tikisi, kad ir Dursliai pasirodys? - paklausė jis Ronį.

- Nežinau, - atsakė Ronis. - Hari, man jau laikas, nes pavėluosiu pas Binsą. Iki.

Haris baigė pusryčiauti tuštėjančioje salėje. Jis matė, kaip nuo Varno Nago stalo pakilo Fler Delakur ir žengė prie Sedriko. Abudu įėjo į kambarį šalia salės. Netrukus atpėdino ir Krumas. Haris liko sėdėti. Eiti į tą kambarį nė kiek netroško. Šeimos jis neturi - šeimos, kuri atvyktų žiūrėti, kaip jis rizikuoja gyvybe. Bet kai jau stojosi ketindamas dūlinti į biblioteką ir dar pasiskaityti apie kokius nors užkeikimus, kambario durys atsidarė ir iškišo galvą Sedrikas.

- Hari, ateik, jie tavęs laukia!

Apstulbęs Haris paklausė. Nejaugi būtų apsireiškę Dursliai? Jis įžengė į kambarį.

Tuoju už durų stovėjo Sedrikas su tėvais. Viktoras Krumas buvo kertėje ir bulgariškai plepėjo su juodbruvais savo tėvais. Jis buvo paveldėjęs iš tėvo kumpą nosį. Kitoje kambario pusėje Fler Delakur prancūziškai tauškė su mama. Fler sesutė Gabrielė buvo įsikibusi mamai į ranką. Ji

pamojo Hariui, tas irgi. Tada prie židinio jis pamatė ponią Vizli ir Bilą, šypsančius jam.

- Staigmena! - susijaudinusi tarė ponia Vizli, kai Haris, plačiai išsišiepęs, priėjo prie jų. - Pamanėm, kad reikia atvykti tavęs pasižiūrėti! - Ji pasilenkusi pabučiavo jam į skruostą.

- Kaip nuotaika? - paklausė su šypsena Bilas, spausdamas jam ranką. - Ir Čarlis norėjo vykti kartu, bet nerado laiko. Jisai sakė, kad ragauodegi sudorėjai fantastiškai.

Fler Delakur, pastebėjo Haris, per motinos petį smalsiai stebėjo Bilą. Haris matė, kad ji nė kiek nesmerkia ilgų plaukų ar auskarų su iltimis.

- Kokia jūs gera, - sumurmėjo Haris poniai Vizli. - Aš jau pamaniau, kad Dursliai...

- Hm... - papūtė lūpas ponia Vizli. Prie Hario ji niekad nekritikuodavo Durslių, tačiau juos paminėjus ji žybtelėjo akimis.

- Smagu vėl čia atsidurti, - tarė Bilas, žvalgydamasis po kambarį. Iš portreto jam mirktelėjo Violeta, Storulės draugė. - Penkerius metus nesu buvęs Hogvartse. Ar tebėra to pamišėlio riterio paveikslas? Sero Kadogeno?

- O taip, - atsakė Haris. Pernai jis susipažino su seru Kadogenu.

- O Storulė?

- Ji čia buvo net mano laikais, - pasakė ponia Vizli. - Kartą, kai grįžau į bendrabutį ketvirtą valandą ryto, ji man užkūrė tokią pirtį...

- Ką gi tu veikei ketvirtą valandą ryto, kad nebuvai kambaryje? - nusišėbėjo Bilas.

Ponia Vizli valiūkiškai žybtelėjo akimis ir nusišypsojo.

- Su tavo tėvu visą naktį vaikščiojom. Jį sučiupo Apolonas Pringlis, jis tuo metu buvo ūkvedys. Tavo tėvas tebenešioja žymes.

- Gal mus pavedžiotum, Hari? - paklausė Bilas.

- O, gerai. - Ir jie pasuko prie durų į didžiąją salę.

Praeinant pro Amosą Digorį, tas atsisuko.

- Aa, štai ir tu, - burbtelėjo nužvelgdamas Harį. - Dedu galvą, kad nebe taip putiesi, kai Sedrikas pasivijo taškais.

- Ką? - nesuprato Haris.

- Nekreipk dėmesio, - pusbalsiu tarė Sedrikas, susiraukdamas tėvui. - Jis piktas nuo tos dienos, kai pasirodė Ritos Nepasėdos straipsnis apie Burtų trikovės turnyrą. Na, kai ji tave aprašė kaip vienintelį Hogvartso čempioną.

- Bet jis nepataisė jos, ką? - pareiškė Amosas Digoris tokiu garsumu, kad išgirstų Haris, einantis su savo svečiais prie durų. - Na, bet tu jam parodysi, Sedai. Juk vieną kartą jį jau nugalėjai, tiesa?

- Rita Nepasėda neriasi iš kailio, kad tik visus sukiršintų! - piktai metė ponia Vizli. - Maniau, turėtumėt žinoti dirbdamas ministerijoje!

Ponas Digoris jau lyg ir žiojosi atsikirsti, tačiau žmona palietė jam ranką ir jis tikrai gūžtelėjo ir nusigrėžė.

Rytas Hariui praėjo labai maloniai - su Bilu ir ponia Vizli vaikštinėjo po saulės nušviestą kiemą, parodė jiems Biobetonso karietą ir Durmštrango laivą. Ponia Vizli labai susidomėjo Gluosniu Galiūnu, pasodintu jau jai baigus mokyklą, ir ilgai porino apie žmogų, vardu Ogas, kuris dirbo miško sargu prieš Hagridą.

- Kaip sekasi Persiui? - paklausė Haris netoli šiltnamių.

- Nelabai, - atsakė Bilas.

- Jis labai nusiminęs, - paaiškino ponia Vizli tylesniu balsu ir įtariai apsidairydama. - Ministerija nori nutylėti pono Susitraukėlio dingimą, tačiau jį vis tampo dėl visų tų nurodymų, kuriuos nuolatos siunčia ponas Susitraukėlis. Atrodo, įtariama, kad jie suklastoti. Persis kenčia nuo baisios įtampos. Ir šįvakar jam neleista vietoj pono Susitraukėlio dalyvauti teisėjų komisijoje. Sėdės Kornelijus Karamelė.

Jie grįžo į pilį pietauti.

- Mama! Bilas! - apstulbo Ronis, atėjęs prie Grifų Gūžtos stalo. - Ką jūs čia veikiat?

- Atvykom pažiūrėti, kaip Haris atliks trečiąją užduotį, - linksmai atsakė ponja Vizli. - Turiu pasakyti, maloni permaina, nes nereikia virti. Kaip egzaminas?

- A, gerai, - tarstelėjo Ronis. - Neprisiminiau visų tų goblinų sukilėlių vardų, tada pats keletą sugalvojau. Nieko tokio, - nuramino jis sugriežtėjusią ponją Vizli ir atsikando pyragėlio su mėsos ir daržovių įdaru. - Matote, tam sąraše pilna tokių nesąmonių kaip Bodrodas Barzdyla ir Urgas Nevaleika, taigi nebuvo sunku.

Prie jų prisėdo Fredis, Džordžas ir Džinė, ir Hariui buvo taip smagu, lyg būtų vėl atsidūręs Landynėje. Visai išgaravo nerimas dėl vakaro rungties ir tik tada, kai įpusėjus pietus atlėkė Hermiona, prisiminė, kad jai buvo kažkas šovę į galvą dėl Ritos Nepasėdos.

- Ar pasakysi mums?

Hermiona įspėjamai papurtė galvą ir dirstelėjo į ponją Vizli.

- Labas, Hermiona, - pasisveikino ponja Vizli daug santūriau nei įprasta.

- Labas, - tarė Hermiona. Jos šypsena išblėso nuo ponios Vizli šaltumo.

Haris pažiūrėjo į vieną, į kitą.

- Ponja Vizli, nejaugi patikėjote tais kliedesiais, kurių prirašė Rita Nepasėda „Raganų savaitraštyje“? - paklausė. - Hermiona nėra mano mergaitė.

- O! Ne, aišku, nepatikėjau!

Tačiau ji iškart pasidarė draugiškesnė Hermionai.

Visą popietę Haris, Bilas ir ponja Vizli vaikštinėjo po pilies apylinkes, o vakare grįžo į didžiąją salę šventinės vakarienės. Prie mokytojų stalo sėdėjo Ludas Maišinis ir Kornelijus Karamelė. Maišinis buvo linksmas, tačiau Kornelijus Karamelė murksojo šalia madam Maksimos piktas ir tylus. Madam Maksima žiūrėjo tik į lėkštę. Hariui pasirodė, kad jos akys paraudusios. Hagridas vis dirsčiojo į ją.

Patiekalų buvo daugiau nei visada, tačiau Haris, jau apimtas jaudulio, valgė mažai. Kai mėlynas užburtasias lubas rausvai nudažė vakaro žara, atsistojo Dumbldoras. Salė nutilo.

- Ponios ir ponai, po penkių minučių visus kviečiu į kvidičo aikštę, kur matysite trečiąją, paskutinę Burtų trikovės turnyro užduotį. Čempionus prašyčiau jau dabar su ponu Maišiniu eiti į stadioną.

Haris pakilo. Jam ėmė ploti visi „grifiukai“. Vizliai su Hermiona palinkėjo sėkmės, ir jis išėjo iš salės drauge su Sedriku, Fler ir Krumu.

- Kaip jauties, Hari? - paklausė Maišinis kieme. - Tvirtai?

- Viskas gerai, - atsakė Haris. Jis beveik nemelavo: nervinosi, tačiau eidamas mintyse vis kartojo visus išmokus burtus bei užkeikimus ir, matydamas, kad atsimena, pasijuto kur kas linksmesnis.

Jie priėjo beveik nebeatpažįstamą kvidičo aikštę. Jos pakraščiu ėjo dvidešimties pėdų aukštumo gyvatvorė. Tiesiai prieš juos buvo spraga - įėjimas į milžinišką labirintą. Už jos prasidėjo tamsus, šiurpus tunelis.

Po penkių minučių ėmė plaukti žiūrovai. Oras skardėjo nuo šauksmų, trepsėjo šimtai kojų. Dangus buvo giedras, mėlynas mėlynas, sužibo pirmosios žvaigždės. Į stadioną atėjo Hagridas, profesorius Rukna, profesorė Makgonagal ir profesorius Flitvikas. Jie pasuko prie Maišinio, stovinčio su čempionais. Ant jų kepurių, išskyrus Hagrido, spindėjo didelės raudonos žvaigždės. Hagridas buvo apsisiautęs savo kurmenų kailiniais.

- Mes budėsime už labirinto ribų, - pasakė čempionams profesorė Makgonagal. - Jei kuris pakliūsite į bėdą ir norėsite, kad išgelbėtume, paleiskite raudonas kibirkštis, ir mes ateisime jūsų išvesti, aišku?

Čempionai linktelėjo.

- Na, į vietas! - guviai sukomandavo čempionams Maišinis.

- Sėkmės, Hari, - sušnibždėjo Hagridas, ir visi keturi nuėjo į skirtingas puses, į savo vietas prie labirinto krašto. Tada Maišinis bakstelėjo lazdele sau į kaklą, burbtelėjo: *Sonorus*, ir tribūnose nugriaudėjo stebuklingai sustiprintas jo balsas.

- Ponios ir ponai! Netrukus prasidės trečioji, paskutinė Burtų trikovės rungtis. Leiskite priminti esamus rezultatus. Kol kas pirmoje vietoje po nas Sedrikas Digoris ir ponas Haris Poteris, abu iš Hogvartso. Jie turi po

aštuoniasdešimt penkis taškus. - Plojimų pabaidytas, iš Uždraustojo miško į tamsėjantį dangų pakilo paukščių debesis. -Antroje vietoje Viktoras Krumas iš Durmštrango instituto, turintis aštuoniasdešimt taškų! - Vėl plojimai. - Ir trečioje vietoje - panelė Fler Delakur iš Biobetonso akademijos!

Haris matė, kaip per vidurį tribūnų ponia Vizli, Bilas, Ronis ir Hermiona mandagiai ploja Fler. Jis jiems pamojo, ir jie su šypsena pamojavo jam.

- Taigi kai sušvilpsiu, Haris ir Sedrikas, - pasakė Maišinis. - Trys, du, vienas...

Jis trumpai sušvilpė, ir Haris su Sedriku pasileido į labirintą.

Ant tako krito juodi aukštų gyvatvorių šešėliai; nežinia, ar todėl, kad jos buvo tokios aukštos ir tankios, ar kad užburtos, įžengus į labirintą, žiūrovų minios visai nebesigirdėjo. Haris vėl pasijuto tarsi po vandeniu. Išsitraukęs lazdelę, sušnibždėjo: *Lumos!* Tą patį už jo padarė Sedrikas.

Maždaug už penkiasdešimties jardų jie pasiekė išsišakojimą. Susižvelgė.

- Iki, - tarė Haris ir pasuko kairėn, Sedrikas nuėjo dešinėn.

Haris išgirdo antrą Maišinio švilpuką. Į labirintą įžengė Krumas. Haris ėmė eiti greičiau. Jo pasirinktas takas buvo visiškai tuščias. Jis pasuko dešinėn ir nusiskubino iškėlęs lazdelę aukštai virš galvos, kad ji kuo toliau nušviestų taką, bet priekyje nieko nepasirodė.

Trečią kartą tolumoje nuaidėjo Maišinio švilpukas. Dabar labirinte jau visi čempionai.

Haris nuolat žvalgėsi atgal. Neapleido pažįstamas jausmas, kad jį seka kažkieno akys. Kas minutę labirinte darėsi vis tamsiau, dangus pajudo. Jis priėjo kitą išsišakojimą.

- Rodyk, - pašnibždėjo lazdelei, tiesiai gulinčiai delne.

Lazdelė apsisuko ir smagaliu nukrypo į dešinę, į aklina gyvatvorę. Ji rodė šiaurės kryptį, o labirinto centras buvo šiaurės vakaruose. Geriausia sukti kairėn ir paskui kuo greičiau - vėl į dešinę.

Takas priešaky irgi buvo tuščias. Pasukus į dešinę, kelio irgi niekas neužstojo. Nežinia kodėl, tačiau kliūčių nebuvimas Harį baugino. Juk iki tol turėjo ką nors sutikti? Sakytum labirintas jį melagingai ramintų. Staiga už nugaros išgirdo šnaresį. Jis jau iškėlė lazdelę pasirengęs pulti, bet jos spindulys krito tik ant Sedriko, išlindusio iš tako dešinėje. Sedrikas atrodė sukrėstas. Jo apsiausto rankovė rūko.

- Hagrido Šiknašaudžiai Pliurziai! - sušnypštė jis. - Milžiniški. Vos išnešiau sveiką kailį!

Papurtęs galvą, nėrė į kitą taką. Haris nuskubėjo trokšdamas atsidurti kuo toliau nuo Pliurzių. Staiga už posūkio...

Į jį slinko Psichas. Dvylikos pėdų aukščio, užsidengęs gobtuvu, ištisęs pūvančias rankas, akiai ėjo Hario pusėn. Haris girdėjo jo švokštimą, pajuto, kaip užlieja lipnus šaltis, tačiau žinojo, ką reikia daryti...

Jis susikaupė linksmiausiai minčiai: įtemptai galvojo, kaip išsigaus iš to labirinto ir švęs turnyro pabaigą su Roniu ir Hermiona. Iškėlęs lazdelę sušuko:

- *Expecto patronum!*

Iš Hario lazdelės galo iššoko sidabrinis elnias ir nušuoliavo pasitikti Psicho, tas primynė sau skverną ir pargriuvo. Haris dar nebuvo matęs, kad Psichas sukluptų.

- Pala! - riktelėjo jis, puldamas įkandin savo sidabrinio gynėjo. - Tu esi kaukas! *Riddikulus!*

Garsiai trakstelėjo, pakilo dūmų debesėlis. Sidabrinis elnias ištirpo. Haris mielai būtų likęs su juo, vis šiočia tokia kompanija. Tačiau nieko nelaukdamas nuskubėjo tolyn kuo tyliau ir greičiau, ištempęs ausis, vėl aukštai laikydamas lazdelę.

Kairėn... Dešinėn... vėl kairėn. Du kartus atsitrenkė į aklą gyvatvorę. Vėl pasinaudojęs Keturių kryptių kerais, pamatė, kad per daug nukrypo į rytus. Tada grįžo, pasuko dešinėn ir priešais išvydo plaukiant keistą auksinę miglą.

Haris atsargiai artinosi nukreipęs į ją lazdelės spindulį. Panašu, kad toji migla užkerėta. Įdomu, ar pavyks ją išsklaidyti.

- *Reducto!* - tarė.

Kerai šovė ir perėjo kiaurai miglą palikdami ją sveiką. Reikėjo žinoti, kad Sutratinimo kerai tinka tikrai kietiems daiktams. Kas, jeigu bandys pereiti miglą? Ar verta rizikuoti, ar verčiau grįžti atgal?

Jis dar dvejojo, kai tylą nutraukė riksmas.

- Fler? - pašaukė Haris.

Tyla. Jis apsižvalgė. Kas jai atsitiko? Ji suriko lyg ir kažkur priekyje. Jis giliai įkvėpė ir įlėkė į miglos debesį.

Pasaulis apsvirtė. Jis kabėjo žemyn galva, plaukai nusviro, akiniai nuslydo ant nosies galo, tuoj tuoj nukris į bedugnį dangų. Jis prispaudė juos prie nosies ir persigandęs toliau kabėjo. Kojos tarsi prilipo prie žolės, kuri dabar atstojo lubas. Apačioje be galo be krašto driekėsi tamsus, žvaigždėmis nusėtas dangus. Bijojo, kad jeigu nors pajudins koją, iškart nudribs į erdvę.

Galvok, įsakė sau, kraujui suplūstant į galvą, galvok...

Tačiau jokie kerai, kurių jis mokėsi, nenumatė, kad apsivers dangus ir žemė. Ar mėginti pajudinti koją? Ausyse tvinksnėjo kraujas. Jis turi dvi galimybes - pajudėti arba pasiūsti raudonas kibirkštis, laukti išgelbėjimo ir būti pašalintas iš rungties.

Jis užsimerkė, kad nereikėtų matyti begalinės erdvės apačioje, ir iš visų jėgų trūktelėjo dešinę koją.

Ir pasaulis atsistojo į vietą. Haris suklupo ant nuostabiai kietos žemės. Iš netikėtumo jis net suglebo. Giliai atsidusęs vėl atsistojo ir nuskubėjo. Dairydamasis per petį, išlindo iš auksinės miglos, nekaltai mirksinčios jam mėnesienoje.

Jis stabtelėjo kryžkelėje ir ėmė dairytis Fler. Neabejojo, kad šaukė jinai. Su kuo ji susidūrė? Ar jai nieko neatsitiko? Raudonų kibirkščių nematyti. Ar tai reiškia, kad ji pati išsisuko, ar kad ją ištiko tokia bėda, jog net negali pasiekti lazdelės? Haris pasuko į dešinę jausdamas vis

didesnį nerimą. Ir vis dėlto nesusilaikė nepamanęs: *vienas čempionas iškrito...*

Taurė iš tiesų jau ranka pasiekiamą, o Fler, atrodo, išėjo iš rikiuotės. Jis jau šitiek atvargo, ar ne? Kas, jeigu imtų ir laimėtų? Pirmą kartą nuo tos dienos, kai tapo Hogvartso čempionu, jis vėl išvydo save, aukštai iškeliantį turnyro taurę visos mokyklos akivaizdoje...

Dešimt minučių nieko nesutiko, vis atsimušdavo į aklinas sienas. Du kartus pasuko ne ta kryptimi. Pagaliau užėjo naują taką ir bėgte leidosi juo mojuodamas šviečiančia burtų lazdele. Ant gyvatvorės virpėjo jo šešėlis. Staiga už posūkio susidūrė su Šiknašaudžiu Pliurzių.

Sedrikas nemelavo - Pliurzis buvo tikras milžinas. Dešimties pėdų ilgio, jis labiausiai panėšėjo į didžiulį skorpioną. Ilgėliausia geluonis buvo užsiraičiusi net ant nugaros. Lazdelės spindulyje, kurį Haris nukreipė į padarą, sublizgo storas šarvas.

- Sustink!

Tačiau užkeikimas atsimušė nuo Pliurzio šarvo. Haris dar spėjo pasilenkti, bet užuodė svylančius plaukus - atšokę kerai nudegino viršugalvį. Pliurzis iš uodegos paleido ugnį ir šoko ant jo.

- *Impedimenta!* - suriko Haris. Kerai vėl žiebė į padaro šarvą, bet ir vėl atšoko. Haris susverdėjo atatupstas ir pargriuvo. - *IMPEDIMENTA!*

Pliurzis sustingo prie pat Hario veido - pagaliau jam pavyko pataikyti į mėsingą šarvo nedengiamą papildvę. Haris šnopusdamas atsikėlė ir kiek įkabina pasileido priešinga kryptimi - Sukliudymo užkeikimas veikia trumpai, taigi bet kurią akimirką Pliurzis gali vėl pajudėti.

Jis pasuko kairėn, atsimušė į aklą sieną, nūrė į dešinę - tas pat. Širdis daužėsi. Prisivertęs sustoti, vėl griebėsi Keturių kryptių kerų, tada grįžo atgal ir pasirinko taką, turintį nuvesti į šiaurės vakarus.

Jis nuskubėjo naujuoju taku, bet greta už gyvatvorės kai ką išgirdęs sustojo kaip įkastas.

- Ką čia darai? - suspiegė Sedriko balsas. - Ką, po velnių, darai?

- *Crucio!* - atsiliepė Krumas.

Visas labirintas skardėjo nuo Sedriko riksmo. Pakraupęs Haris bėgo savo taku ieškodamas landos į tą, kuriame buvo Sedrikas. Nieko neradęs, vėl pabandė Sutratinimo užkeikimą. Ne kažin kiek naudos, bet gyvatvorėje vis dėlto pradegino nedidelę skylę, pro ją Haris įkišo koją ir šiaip taip pradraskė sau kelią šakelių ir virkščių raizginyje. Susiplėšydamas drabužius, prasispraudė į kitą taką ir dešinėje pamatė, kaip ant žemės tamposi ir raitosi Sedrikas, o šalia stovi Krumas.

Haris atsitiesęs staigiai nutaikė lazdelę į Krumą. Tasai pakėlė akis ir, išvydęs Harį, ėmė bėgti.

- Sustink! - riktelėjo Haris. Kerai žiebė Krumui į nugarą. Jis sustingo, nugriuvo ir liko kniūbsčias tysoti žolėje. Haris pripuolė prie Sedriko. Jis nebetrukčiojo, tik tai gulėjo sunkiai alsuodamas, delnais užsidenęs veidą.

- Tau nieko? - paklausė Haris, griebdamas Sedrikui už rankos.

- Nieko... Taigi... Negaliu patikėti. Jis prisėlino iš užpakalio. Išgirdęs atsisukau, o jis nukreipė į mane lazdelę.

Sedrikas atsistojo. Visas tebedrebėjo. Haris pažvelgė į Krumą.

- Ir aš negaliu patikėti. Maniau, kad žmogus kaip žmogus, - pasakė.

- Ir aš maniau, - pritarė Sedrikas.

- Ar girdėjai, kaip anksčiau rėkė Fler? - paklausė Haris.

- Aha. Nejaugi ir ją Krumas užpuolė?

- Nežinau, - lėtai atsakė Haris.

- Ar jį čia paliksime? - sumurmėjo Sedrikas.

- Ne. Turbūt reikia pasiūsti raudonas kibirkštis. Kas nors ateis ir jį paims. Antraip gali suryti Pliurzis.

- Gautų, ko nusipelnęs, - suburbėjo Sedrikas, bet vis dėlto pakėlė lazdelę ir šovė į orą raudonų žiežirbų pliūpsnį. Jis pakibo aukštai viršum Krumo, rodydamas vietą, kur šis guli.

Haris su Sedriku apsižvalgė tamsoje.

- Na... Gal jau einam... - tarė Sedrikas.

- Ką? O, tikrai...

Keista buvo toji akimirka. Haris su Sedriku valandėlei buvo susivieniję prieš Krumą - ir staiga abu prisiminė, jog yra priešininkai. Tylėdami leidosi tamsiu taku, paskui Haris pasuko kairėn, Sedrikas dešinėn. Ne-trukus Sedriko žingsniai nutilo.

Haris skubėjo toliau, Keturių krypčių kerais nuolatos pasitikslindamas, ar teisingai eina. Štai jie liko dviese - jis ir Sedrikas. Troškimas pirmam pasiekti taurę suliepsnojo dar karščiau, tačiau jis dar buvo neatitokęs nuo to, ką padarė Krumas. Nedovanotinų kerų panaudojimas prieš kitą žmogų gresia Azkabano kalėjimu iki gyvos galvos, štai ką sakė Rukna. Nejaugi Krumas taip užsikėpė taurės... Haris pasileido dar greičiau.

Retkarčiais atsimušdavo į aklina gyvatvorę, tačiau tirštėjanti tamsa rodė, kad jis artėja prie labirinto centro. Ir tada, skuosdamas ilgu tiesiu taku, vėl pamatė judant. Lazdelės spindulys išgriebė iš tamsos nepaprastą padarą, tokį buvo regėjęs tik paveikslėlyje - „Pabaisiškoje pabaisų knygoje“.

Tai buvo sfingė. Kūnas milžiniško liūto: didžiulės letenos aštriais nagais ir ilga gelsva uodega su rudu kuokštu. Tačiau galva moters. Ji atsuko į Harį pailgas migdoliškas akis. Jis neryžtingai pakėlė lazdelę. Sfingė ne-tykojo pulti, bet vaikščiojo taku trukdydama praeiti.

Staiga storu kimiu balsu tarė:

- Tavo tikslas labai arti. Trumpiausias kelias pro mane.

- Tada gal malonėtumėt praleisti? - pasakė Haris, žinodamas, koks bus atsakymas.

- Ne, - atšovė sfingė, toliau trypdama take. - Nebent jei įmintum mįslę. Atsakysi iš pirmo karto - praleisiu. Neatsakysi - pulsiau. Niekas nesakysi - paleisiu sveiką atgal.

Hariui nusmelkė paširdžius. Tokiems triukams tinka Hermiona, ne jis. Apsvarstė savo galimybes. Jei mįslė pasirodys per sunki, jis gali tylėti, nenukentėjęs grįžti atgal ir ieškoti kito kelio į centrą.

- Gerai. Kokia gi ta mįslė?

Sfingė atsitūpė pačiame tako vidury ir prabilo:

*Pirmiausia sakyk, kaip vadinasi „eilė“,
 Tau pirmąją pusę atspėti padės.
 Tada prisimink, ką paskiausiai taisai,
 Per vidurį vidurio, galo galus.
 Paskui pasakyk man, kokių gi garsų
 Žmogus abejoja pasirinktu žodžiu.
 Dabar juos sudūręs gali atsakyti,
 Ko nė už ką nebučiuotum, matyt.*

Haris taip ir išsižiojo.

- Ar galėtumėt pakartoti... lėčiau? - nedrąsiai paklausė.

Sfingė mirktelėjo, šyptelėjo ir pakartojo.

- Pirmi skiemenys sudarys gyvūno, kurio nenorėčiau bučiuoti, vardą? - dar pasitikslino.

Ji tik mįslingai šyptelėjo. Haris tai suprato kaip teigiamą atsakymą. Mintys pašėlusiai lėkė. Daug ko jis nenorėtų bučiuoti. Pirmiausia atėjo į galvą Šiknašaudys Pliurzis, tačiau aišku, kad ne. Ką gi, reikia bandyti...

- Kaip vadinasi eilė... - sumurmėjo Haris. - Eilė... Hm... Gal „greta“? Virtinė? Ne, ne tai! Paskui pagalvosiu... Prašom pakartoti antrą!

Ji pakartojo tolesnes dvi eilutes.

- Ką paskiausiai taisai...- pakartojo ir Haris. - Aa... neįsivaizduoju... Per vidurį vidurio... Gal paskutinį pasakytumėt?

Ji pakartojo paskutines keturias eilutes.

- Kokiu gi garsu žmogus abejoja pasirinktu žodžiu... Aa... turbūt... aa... pala! Taigi „a! Garsu „a“!

Sfingė nusišypsojo.

- Virti... ne... Vo... a... vo... aa... - murmėjo Haris trepsėdamas. - „Voro“! Nenorėčiau bučiuoti „voro“!

Sfingė dar plačiau nusišypsojo. Ji atsistojo, pasiražė ir pasitraukė į šoną praleisdama jį.

- Ačiū! - padėkojo Haris ir, stebėdamasis savo sumanumu, movė pirmyn.

Jau turėtų būti arti, jau... Lazdelė rodė, kad tikslas čia pat. Jeigu tik nesusidurs su kokia visiška baisenybe, gal ir pasiseks... Priekyje takas vėl atsišakojo.

- Rodyk! - paliepė jis lazdelei, ir ji pasisuko reikiama kryptimi. Jis puolė ton pusėn ir išvydo šviesą.

Ant pakylės už kokių šimto jardų spindėjo Burtų trikovės turnyro taurė. Haris pasileido bėgte, bet ūmiai priešais jį į taką metėsi tamsi figūra.

Sedrikas pirmas pasieks taurę. Jis bėgo kiek kojos neša, ir Haris suprato jo nepasivysiąs: Sedrikas daug aukštesnis, jo ilgesnės kojos...

Tada Haris viršum gyvatvorės kairėje išvydo didžiulį pavidalą, greitai judantį taku, kertančiu jo taką. Pavidalas lėkė taip greitai, kad Sedrikas, įsmeigęs akis į taurę, jo nematė ir tuoj susidurs...

- Sedrikai! - suriko Haris. - Kairėj!

Sedrikas grįžtelėjo ir spėjo pasitraukti iš kelio ir į tą daiktą neatsitrenkė, tačiau suklupo. Sedrikui lazdelė iškrito iš rankos, o į taką išlindo didžiulis voras ir ėmė ropoti į jį.

- Sustink! - vėl suklykė Haris. Kerai smogė į didžiulį plaukuotą juodą voro kūną, tačiau tas pat, lyg būtų metęs akmenį: voras tikrai krūptelėjo, apsisuko ir pasileido į Harį.

- Sustink! *Impedimenta!* Sustink!

Tuščios pastangos - arba voras per didelis, arba toks magiškas, kad burtai jį tik erzina. Haris dar spėjo pamatyti siaubingai žibančias juodas akis ir lyg skustuvą aštrias žnyples, ir voras jį užgriuvo.

Priekinės kojos jį iškėlė į orą. Haris iš paskutiniųjų mėgino spardyti. Koją pataikė į žnyples, ir jį persmelkė klaikus skausmas. Girdėjo, kaip Sedrikas irgi rėkia: *Sustink!* Deja, jo kerai buvo neką paveikesni. Voras vėl išskėtė žnyples, bet Haris iškėlė lazdelę ir riktelėjo:

- *Expelliarmus!*

Padėjo - Nuginklavimo kerai privertė vorą paleisti Hari, tačiau iš dvylikos pėdų aukščio jis nudribo ant sužeistos kojos, ir ji tiesiog sukiužo. Negalvodamas nusitaikė vorui į papildvę, kaip aną kartą Pliurziui, ir šūktelėjo: *Sustink!* Sedrikas suriko tą patį.

Susilieję dveji kerai padarė savo - voras plojosi ant šono šalia gyvatvorės, taką apklėtę susiraizgiusios jo kojos.

- Hari! - išgirdo jis šaukiant Sedriką. - Ar gyvas? Jis ant tavęs užvirto?

- Ne, - atsiliepė Haris. Pažvelgė į savo koją. Iš jos smarkiai bėgo kraujas. Ant savo suplėšytų drabužių pamatė kažkokią tirštą lipnią košę, paliktą voro žnyplių. Jis bandė stotis, bet koja neklausė ir visiškai nelaikė jo svorio. Jis atsišliejo į gyvatvorę ir gaudydamas kvapą apsidairė.

Sedrikas stovėjo per kelias pėdas nuo taurės.

- Imk pagaliau, - sušvokštė Haris Sedrikui. - Eik, paimk. Juk visai šalia.

Bet Sedrikas nejudėjo. Tik žiūrėjo į Hari. Tada atsigrėžė į taurę. Auksinėje jos šviesoje Haris matė, koks ilgesingas jo veidas. Sedrikas vėl atsiskuko į Hari, įsitvėrusį gyvatvorės, kad nepargriūtų.

Sedrikas giliai įkvėpė.

- Tu imk. Tu turi laimėti. Jau antrą kartą man išgelbėjai gyvybę.

- Šitaip negalima, - pasakė Haris. Jam pasidarė pikta: koją degino skausmas, visas kūnas buvo kaip sudaužytas nuo galynėjimosi su voru, ir po viso to vargo Sedrikas jį vėl aplenkė, lygiai kaip aplenkė pirmas pakviesdamas Čo į balių. - Kas pirmas pasiekia taurę, gauna daugiausia taškų. Tu esi pirmas. Su tokia koja tavęs nepralengsiu.

Sedrikas žengė artyn prie sustingdytojo voro ir papurtė galvą.

- Ne.

- Liaukis vaidinęs kilnuolį, - supyko Haris. - Imk ją, ir galėsime iš čia išeiti.

Sedrikas žiūrėjo, kaip Haris sverdi įsikibęs gyvatvorės.

- Tu man pasakei apie slibinus, - tarė. - Jau per pirmąją užduotį būčiau žlugęs, jeigu nebūčiau įspėjęs, kas laukia.

- Man irgi pasakė, - atšovė Haris, bandydamas skvernu šluostyti kraują nuo kojos.

- O man padėjo dėl kiaušinio, - nepasidavė Sedrikas.

- Na, ir tvarka, - tarė Haris, atsargiai liesdamas koją. Atsistoti nepavyko - išsinarino kulkšni, kai voras nutėškė jį žemėn.

- Per antrą užduotį tu turėjai gauti daugiau taškų už mane, - spyrėsi Sedrikas. - Juk likai paimti visų įkaitų. Privalėjau aš tai padaryti.

- Aš vienintelis buvau toks paikas ir į tą dainą pažiūrėjau rimtai! - karčiai tarė Haris. - Imsi ar ne tą taurę?!

- Ne!

Jis peržengė iškėtotas voro kojas ir atsistojo šalia Hario. Sedrikas buvo nusiteikęs ryžtingai. Atsisakė šlovės, kurios Švilpynės koledžas nebuvo patyręs per keletą amžių.

- Eik, - liepė Sedrikas. Atrodė, kad šie žodžiai jam kainavo nežmoniškas pastangas, tačiau veidas buvo pilnas atkaklumo. Jis stovėjo susidėjęs rankas, nusiteikęs niekur nejudėti.

Haris pažvelgė į Sedriką, į taurę. Vieną nuostabią akimirką išvydo save išlendant iš labirinto su taure rankoje. Kaip niekad aiškiai regėjo save iškeliantį ją aukštai, girdėjo minios šauksmą, matė, kaip Čo veidelis nušvinta iš susižavėjimo... Tačiau vaizdas išnyko, priešais tebestovėjo užsišpyręs Sedrikas.

- Abudu, - tarė Haris.

- Ką?

- Abu ją paimsime. Ir vis tiek bus Hogvartso pergalė.

Sedrikas išvertė akis. Nuleido rankas.

- Sakai?

- Aha. Taip, mes tiek vienas kitam padėjome, ar ne? Abu čia atsidūrėme. Einam ir kartu ją paimsim!

Akimirką Sedrikas lyg ir negalėjo patikėti. Staiga išsišiepė iki ausų.

- Įtikinai. Einam.

Jis suėmė Hariui už žasto ir padėjo jam nuklibikščiuoti prie pakylos, ant kurios stovėjo taurė. Pasiekę ją, abu uždėjo ranką vienas ant vienos, kitas ant kitos ąsos.

- Skaičiuojam iki trijų, gerai? - pasakė Haris. - Vienas, du trys...

Abudu sugniaužė ąsas.

Staiga Haris pajuto, kaip pilve kažkas trūktelėjo. Kojos atitrūko nuo žemės. Rankos, spaudžiančius taure, nė už ką nebūtų galėjęs atgniaužti. Taurė tempė jį aukštyn, aplink švilpė vėjas ir sūkuriavo spalvos. Šalia skriejo Sedrikas.

TRISDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS

Kūnas, kaulas ir kraujas

Hario kojos atsitrenkė į žemę. Sužalotoji neišlaikė, ir jis pargriuvo ant pilvo. Ranka paleido taurę. Jis pažvelgė aukštyn.

- Kur mes?

Sedrikas papurtė galvą. Jis atsistojo, pastatė Harį ant kojų, ir juodu apsižvalgė.

Hogvartsas buvo likęs nežinia kur: matyt, jie nuskriejo daug, galbūt visą šimtą mylių, nes nematyti net pilį supančių kalnų. Jie stovėjo tamsiose, užžėlusiose kapinėse, už didelio kukmedžio dešinėje bolavo bažnytėlė. Kairėje kilo kalva. Haris matė gražų senovišką namą jo šlaite.

Sedrikas pažvelgė į Burtų trikovės turnyro taurę rankoje, tada į Harį.

- Ar tau kas nors buvo sakęs, kad ši taurė yra ir Nešyklė? - paklausė.

- Ne. - Haris dairėsi po kapines. Jose viešpatavo šiurpoka tylą. - Ar šitai įeina į užduotį?

- Nežinau, - atsakė Sedrikas. Jam, regis, buvo kiek nedrąsu. - Gal išsiimam lazdeles?

- Aišku, - atsakė Haris patenkintas, kad Sedrikas pasiūlė, ne jis.

Jie išsitraukė lazdeles. Haris tebesidairė. Jo neapleido keistas jausmas, kad yra stebimi.

- kažkas ateina, - staiga tarė jis.

Įsmeigę akis į tamsą, jie žiūrėjo, kaip artinasi figūra, pėdina jų linkui tarp kapų. Veido Haris nežiūrėjo, bet iš to, kaip tas žmogus eina ir laiko rankas, suprato, kad kažką neša. Buvo žemo ūgio, veidą dengė apsiaustas gobtuvas. Ir - žmogui vis artėjant ir artėjant - Haris pagaliau pamatė, jog daiktas jo rankose panašus į kūdikį. O gal tai tik drabužių ryšulys?

Haris šiek tiek nuleido lazdelę ir pašnairavo į Sedriką. Sedrikas klausiamai pažvelgė į jį. Abu vėl sužiuro į artėjančią figūrą.

Ji sustojo prie aukšto marmurinio paminklo vos už šešių pėdų nuo jų. Akimirka Haris, Sedrikas ir kresnoji figūra žiūrėjo į kits kitą.

Staiga be niekur nieko Hario randą pervėrė baisus skausmas. Nė karto gyvenime neteko šitaip kentėti; lazdelė išslydo iš rankų, jis užsidengė delnais veidą. Keliai sulinko, jis suklupo nieko nematydamas. Galva tiesiog plyšo.

Iš aukštai pasigirdo plonas šaltas balsas:

- *Užmušk pašalinį.*

Ore kažkas pliaukštelėjo, ir sugergždė antras balsas:

- *Avada Kedavra!*

Hariui po vokais plykstelėjo žalias žaibas ir kažkas nugriuvo šalia. Skausmas buvo toks, kad jis ėmė vėmti. Paskui truputį atlėjo. Bijodamas to, ką išvys, Haris atmerkė peršinėčias akis.

Šalimais kniūbsčias tysojo Sedrikas. Negyvas.

Valandėlę, kuri, atrodo, truko amžinybę, Haris spoksojo į Sedriko veidą, į jo pilkas akis, negyvas ir be jokios išraiškos tarsi apleisto namo langai, į burną, pravirą lyg iš nuostabos. Tada, protui nespėjus susitaikyti su tuo vaizdu, nespėjus pajauti ko nors daugiau negu bežadis netikėjimas, jį pastatė kažkieno rankos.

Anas žmogelis su gobtuvu, padėjęs ant žemės savo ryšulį, įžiebė lazdelę ir ėmė tempti Harį prie to marmurinio paminklo. Mirksinčioje lazdelės šviesoje jis išvydo jame išraižytą užrašą

TOMAS RIDLIS.

Žmogaus rankos priplojo jį prie paminklo. Tada virvėmis kietai apvyniojo visą kūną pririšdamos prie marmuro. Iš po gobtuvo sklido trūkšmingas alsavimas. Jis bandė pasimuistyti, ir žmogus kirto jam per žandą.

Smogė ranka be vieno piršto. Ir Haris pagaliau suprato, ką slepia gobtuvas. Tai buvo Kirmis.

- Tu! - aiktelėjo.

Tačiau Kirmis, baigęs raišioti virves, tylėjo. Drebančiais, neklusniais pirštais jis dar patikrino mazgus. Įsitikinęs, kad Haris nė nekrustelės, Kirmis iš apsiausto išsitraukė skiautę juodo audeklo ir šiurkščiai užkišo Hariui burną; po to netaręs nė žodžio nuėjo. Haris negalėjo nė cypčtelėti, nematė, ir kur link nuėjo Kirmis, nes neįstengė galvos pasukti. Regėjo tik tai, kas buvo prieš nosį.

Sedrikas gulėjo už kokių dvidešimties pėdų. Už jo žvaigždžių šviesoje spindėjo turnyro taurė. Hario lazdelė buvo prie kojų. Ryšulys, kurį Haris palaikė kūdikiu, voliojosi pamestas prie kapo. Ir spurdėjo. Hariui randą vėl nusmelkė skausmas. Ir ūmiai jis suprato, kas ryšulyje... Nenorėjo, kad tas ryšulys atsivyniotų...

Prie kojų kažkas sušnarėjo. Pažvelgęs pamatė per žolę šliaužiant didžiulę gyvatę. Ji nuvinguriavo palei paminklą, prie kurio jis buvo pririštas. Haris vėl išgirdo Kirmio švokštimą. Atrodė, kad jis velka žeme kažką sunkaus. Tada Haris pamatė: Kirmis stūmė prie kapo akmeninį katilą. Jis buvo pilnas lyg ir vandens - Haris girdėjo teliūskuojant. Tokio didelio katilo dar nebuvo regėjęs, jame galėjo tilpti sėdintis žmogus. Daiktas ryšulyje ėmė dar beviltiškiau spurdėti, matyt, norėjo ištrūkti. Dabar Kirmis pamakalavo lazdele po katilu, ir ten suliepsnojo ugnis. Didžioji gyvatė nušliaužė kažkur į tamsą.

Skystis katile užkaito. Jis jau ne tik kunkuliavo, bet ir šaudė kibirkštis tarsi degdamas. Pradėję virsti tiršti garai užstojo ugnį kurstantį Kirmį. Tas aiškiai skubinosi. Haris iš aukštai vėl išgirdo tą patį ploną šaltą balsą.

- *Greičiau!*

Žiežirbomis virto visas vandens paviršius, atrodė lyg nusagstytas brangakmeniais.

- Paruošta, pone.

- Jau... - liepė šaltasis balsas.

Kirmis atvyniojo ryšulį ant žemės. Išvydęs, kas jame yra, Haris suklykė, bet jo riksmą sugėrė burną užkimšęs juodo audeklo kamšalas.

Toks vaizdas, tarsi Kirmis būtų apvertęs akmenį ir iš po jo ištraukęs kažką koptų, glitų ir aklą - dar bjauresnį, šimtą kartų bjauresnį. Padaras, kurį Kirmis nešė, atrodė kaip susirietęs žmonių kūdikėlis, tačiau Haris nebuvo regėjęs nieko nepanašesnio į kūdikį. Jis buvo plikagalvis ir apaugęs juosvai raudonais žvynais. Rankos kojos plonytės ir liaunos, o veidas... Joks gyvas vaikas neturėjo tokio veido: plokščio ir gyvatiško, raudonai degančiomis akimis.

Padaras, regis, buvo visiškai bejėgis: Kirmis pakėlė jį, tas plonytėmis rankelėmis apsikabino Kirmiui kaklą. Gobtuvas nusmuko, ir Haris blyškiaime glebiame Kirmio veide išvydo baisų pasišlykštėjimą. Kirmis prikišo padarą prie katilo krašto. Vandens paviršiuje šokančios žiežirbos akimirkai apšvietė nuožmų Kirmio veidą. Ir tada Kirmis padarą įdėjo į katilą, vanduo sušnypštė prarydamas jį. Haris girdėjo, kaip gležnas jo kūnelis dunkstelėjo į dugną.

Tegul paskęsta, galvojo Haris. Randas degte degė, nebegalėjai kęsti. O varge, tegul jis paskęsta...

Kirmis prabilo. Drebančiu balsu, beprotiškai išsigandęs. Jis užsimerkė, išskėlė lazdelę ir nakčiai tarė:

- Tėvo kaulai, be žinios duoti, atgaivinkit savo sūnų!

Prie Hario kojų kapo paviršius įtrūko. Haris paklaikęs žiūrėjo, kaip pagal Kirmio komandą į orą pakilo plona dulkių sruogelė ir tykiai įkrito katilan. Lyg deimantai žėrintis vandens paviršius sušnypštė visur pažerdamas žiežirbas ir nusidažė aitriai mėlyna spalva.

Kirmis ėmė verkšlenti. Iš apsiausto išsitraukė ilgą ploną spindintį durklą. Verkšlenimas virto rauda.

- Tarno kūne... dosniai paaukotas... prikelk savo poną.

Jis atkišo dešinę ranką - tą be vieno piršto. Kaire ranka kietai suspaudė durklą ir užsimojo.

Haris spėjo suvokti, kas bus, ir iš visų jėgų užsimerkė, tačiau niekur nepasidėsi nuo riksmo, kuris perskrodė naktį. Jis perėjo Hariui per širdį taip, lyg pačiam būtų buvę smogta durklu. Išgirdo Kirmį griūvant ant žemės, išgirdo jo švokštimą, paskui kažkas tekstelėjo į katilą. Haris nediršo pažvelgti. Tačiau viralas pasidarė raudonas kaip ugnis, jo šviesa smelkėsi po blakstienomis...

Kirmis dejavo ir raudėjo draskomas kančios. Tik kai jo sunkus alsavimas palietė Hariui veidą, jis suprato, kad Kirmis stovi tiesiai prieš jį.

- *Priešo kraujau... prievarta paimtas... prikelk savąjį priešą.*

Haris nieko negalėjo daryti, taip stipriai buvo surištas. Beviltiškai tampydamasis matė, kaip virpa durklas likusioje Kirmio rankoje. Jo smaigalys dūrė į dešinės alkūnės linkį, suplėšyto apsiausto rankovėje pliūptelėjo kraujas. Tebedejuodamas iš skausmo, Kirmis išsiėmė iš kišenės buteliuką, pridėjo prie žaizdos Hario rankoje, kad privarvėtų kraujo.

Su Hario krauju jis nusverdėjo prie katilo. Supylė. Skystis akimirksniu pasidarė baltas kaip sniegas. Atlikęs darbą, Kirmis suklupo šalia katilo, nuvirto ant šono ir liko gulėti čiūčiuodamas kraujuojantį strampą. Jis be perstojo aimanavo ir dejavo.

Katilas virė kunkuliavo į visas puses šaudydamas deimantines kibirkštis tokio skaistumo, jog viskas aplinkui tapo aksomiškai juoda. Nieko nesidarė...

Tegul jis paskęsta, meldė Haris, tegul nepasiseka...

Staiga žiežirbos užgeso. Iš katilo ėmė verstis tiršto balto garo debesys, viską užklodami priešais Harį, tad jis nebematė nei Kirmio, nei Sedriko, nieko, tik garą... Vis dėlto nepasisekė, pamanė jis. Padaras paskendo. O, tegul, tegul jis būna negyvas...

Staiga Haris su siaubu pamatė, kaip iš to balto rūko, iš katilo išnyra tamsi žmogaus figūra, aukšta ir liesa it skeletas.

- Apgobk mane, - iš garų tarė plonas ir šaltas balsas. Kirmis, kūkčiodamas ir dejuodamas, vis dar suspaudęs nukirstą ranką, pasilenkė, su-

grabė ant žemės gulėjusį juodą apsiaustą ir atsitiesęs viena ranka apgobė savo poną.

Sudžiūvėlis išlipo iš katilo žiūrėdamas į Hariį. Ir Haris prieš save išvydo veidą, trejus metus sapnuotą košmaruose. Baltesnį už kaukolę, plačiomis raudonomis akimis ir nosimi, suplota it gyvatės, su šnervių plyšeliais...

Valdovas Voldemortas prisikėlė.

TRISDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS

Mirties Valgytojai

Voldemortas nosisuko nuo Hario ir ėmė apžiūrinėti savo kūną. Rankos buvo lyg ilgos blyškios voro žnyplės. Ilgaus baltais pirštais jis glostė sau krūtinę, pečius, veidą. Raudonos akys, kurių vyzdžiai buvo it viksva prapjauti, visai kaip katės, tamsoje dar ryškiau sužibo. Jis iškėlė rankas ir džiaugsmingai pajudino pirštus. Tarsi nepastebėjo nei Kirmio, krūpsinčio ant žemės ir plūstančio kraujais, nei didžiulės gyvatės, kuri vėl atšliaužė ir šnypšdama suko ratus apie Harį. Voldemortas įkišo kišenėn vieną nežmoniškai ilgą pirštą ir ištraukė burtų lazdelę. Ir ją jis meiliai paglostė. Tada iškėlė ir nusitaikė į Kirmį, pakėlė jį nuo žemės ir bloškė į akmenį, prie kurio buvo pririštas Haris. Kirmis žnektelėjo ant žolės ir verdamas liko gulėti susirietęs. Voldemortas nukreipė savo raudonas akis į Harį ir žiauriai nusikvatojo plonu balsu.

Kirmio drapanos buvo visos kruvinos, mat jomis globstė strampą.

- Valdove... - gaikščiojo jis. - Valdove... tu žadėjai... žadėjai man...
- Duokš ranką, - tingiai liepė Voldemortas.
- O pone, dėkui, pone...

Jis atkišo kraujuojantį strampą, bet Voldemortas tik nusijuokė.

- Kitą ranką, Kirmi.
- Pone, maldauju, ne...

Voldemortas pasilenkęs sugriebė Kirmio kairę ranką. Atraitė apsiausto rankovę virš alkūnės, ir Haris odoje išvydo kažką panašaus į ryškiai raudoną tatuiruotę - kaukolę, kuriai iš burnos kyšojo gyvatės galva. Tas pats vaizdas buvo pasirodęs danguje per pasaulio kvidičo čempionatą -

Tamsos ženklas. Voldemortas atidžiai jį apžiūrėjo nepaisydamas Kirmio raudojimo.

- Sugrižo, - tyliai tarė jis, - visi bus pastebėję. O dabar pažiūrėsime... dabar pažiūrėsime...

Jis prispaudė ilgą baltą pirštą prie įdago Kirmio žaste.

Randą Hario kaktoje vėl nusmelkė siaubingas skausmas, o Kirmis gūdžiai užkavė. Voldemortas atitraukė pirštą nuo ženklo, ir Haris pamatė, kad ženklas tapo juodas kaip derva.

Su žiauraus pasitenkinimo išraiška Voldemortas atsitiesė, atmetė galvą ir apsižvalgė po tamsias kapines.

- Ar daug bus tokių, kurie jį pajutę išdrįs sugrįžti? - sušnibždėjo jis, pakeldamas į žvaigždes savo raudonas degančias akis. - Ir kiek bus kvailių, kurie liks nuošaly?

Jis ėmė žingsniuoti priešais Harį su Kirmiu, tolydžio naršydamas žvilgsniu kapines. Po valandėlės pažvelgė į Harį, gyvatišką veidą iškreipė žiaurus šypsny.

- Hari Poteri, tu stovi ant mano velionio tėvo palaikų, - tyliai sušnypštė jis. - Jis buvo Žiobaras ir dar kvailys... Visai kaip tavo miela motinė. Bet man jie abudu pravertė, tiesa? Tavo motina žuvo gindama tave, savo kūdikį... O aš nužudžiau savo tėvą, ir pažiūrėk, kaip jis pravertė miręs...

Voldemortas vėl nusikvatojo. Vaikščiojo ir vaikščiojo dairydamasis aplinkui, o gyvatė irgi suko ratus žolėje.

- Matai, aną namą kalno šlaite, Poteri? Ten gyveno tėvas. Jį įsimylėjo mano motina, ragana, gyvenusi tame miestelyje. Tačiau jis ją pametė, kai ji pasisakė, kas esanti. Nemėgo mano tėvas magijos... Jis ją paliko ir grįžo pas Žiobarus savo tėvus man dar negimus, Poteri. Ji mirė gimdydama, o mane užaugino Žiobarų našlaičių prieglauda. Bet aš prisiečiau surasti jį. Aš jam atkeršijau - kvailiui, kurio pavardę gavau. Tomui Ridliui...

Jis toliau mynė aplink kapą, akys toliau naršė žolę.

- Čia dabar - ėmiau pasakoti šeimos istoriją, - tyliai tarė. - Ką gi, darausi netgi jausmingas... Bet žiūrėk, Hari! Grįžta tikroji mano šeima.

Orą ūmiai ėmė plakti plazdantys apsiaustai. Visur: tarp kapų, už kukmedžio, kiekviename šešėlyje radosi oru atkeliavę burtininkai. Visi buvo su kaukėmis, apsigobę gobtuvais. Visi jie slinko artyn. Palengva, atsargiai, lyg netikėdami savo akimis. Voldemortas tylėdamas laukė jų. Vienas Mirties Valgytojas atsiklaupė, prišliaužė keliais prie Voldemorto ir pabučiavo juodo jo drabužio kraštą.

- Valdove... Valdove...

Kiti Mirties Valgytojai darė tą patį: šliaužė prie Voldemorto keliais ir bučiavo apsiaustą, tada atsitraukę stojo į tylų ratą, apsupdami Tomo Ridlio kapą, Hari, Voldemortą ir raudantį, kretantį Kirmį ant žemės. Tačiau ratas nebuvo glaudus, galbūt jie laukė daugiau bendrų. Tačiau Voldemortui jų, matyt, užteko. Jis apžvelgė gobtuvų slepiamus veidus, ir nors vėjo nebuvo, ratu perbėgo kažkoks šuoras, lyg visi būtų suvirpėję.

- Sveiki atvykę, Mirties Valgytojai, - ramiai pasveikino juos Voldemortas. - Trylika metų... Trylika metų nuo paskutinės mūsų sueigos. Tačiau jūs atsiliepėte į mano šauksmą, lyg ji būtų buvusi vakar. Vadinasi, mus tebejungia Tamsos ženklas! Ar taip?

Jis kilstelėjo baisųjį savo veidą ir pauostė išpūtęs šnervių plyšelius.

- Užuodžiu kalnę. Oras dvokia kalte.

Ratu vėl perbėgo drebulys, atrodė, kiekvienas norėjo, bet nedrįso pasitraukti nuo jo.

- Regiu visus sveikus ir gyvus, nesumenkusiomis galiomis... Kaip greitai jūs atsiradot! Aš ir klausių save: kodėl visa šita burtininkų gauja niekad neatėjo padėti savo šeimnininkui, kuriam jie buvo prisiekę amžiną ištikimybę?

Visi tylėjo. Stovėjo sustingę, tik Kirmis virkavo apglėbęs kruviną rankos strampą.

- Ir atsakau, - šnibždėjo Voldemortas. - Jie tikriausiai patikėjo, kad aš sunaikintas, pamanė, jog manęs nebėr. Ir įsitrynė tarp mano priešų, teisingamiesi naivumu, neišmanymu ir kerais...

Tada klausiu save - kaip jie galėjo patikėti, kad aš neprisikelsiu? Tie, kurie žinojo, kokių žingsnių ėmiausi prieš daugelį metų, kad apsisaugočiau nuo žmogiškosios mirties? Tie, kurie regėjo mano galybės įrodymus tais laikais, kai buvau galingiausias iš gyvųjų magų?

Ir aš sau atsakau: galbūt jie tikėjo, kad esama dar didesnės galybės, tokios, kuri gali įveikti net Valdovą Voldemortą. Galbūt dabar jie garbina kitą? Gal netgi tą prasčioką, Purvakraujų ir Žiobarų patroną, Albą Dumbldorą?

Išgirdę Dumbldoro vardą, visi sujudėjo, kai kas burbėdamas papurtė galvą.

Voldemortas jų nepaisė, kalbėjo toliau:

- Aš nusivylęs. Turiu prisipažinti, kad nusivyliau jumis.

Vienas žmogus staiga puolė iš rato ir, drebėdamas kaip lapelis, sukniubo Voldemortui prie kojų.

- Valdove! - suriko jis. - Atleisk man, Valdove! Atleisk mums visiems! Voldemortas ėmė kvatoti. Jis iškėlė lazdelę.

- *Crucio!*

Mirties Valgytojas ant žemės raitėsi ir rėkė. Haris neabejojo, kad riksmas girdėti miestelyje. Tegul atvažiuoja policija, beviltiškai pamanė jis. Kas nors... bet kas...

Voldemortas vėl kilstelėjo lazdelę. Iškankintas Mirties Valgytojas tysojo gaudydamas orą kaip žuvis.

- Kelkis, Eiveri, - tyliai tarė Voldemortas. - Stokis. Prašai atleidimo? Aš neatleidžiu. Aš nieko neužmirštu. Trylika metų... Prieš atleisdamas noriu gauti atlygį už tuos trylika metų. Kirmis man jau sumokėjo dalį skolos, ar ne, Kirmi?

Jis pažvelgė į aimanuojantį Kirmį.

- Tu grįžai pas mane ne todėl, kad esi ištikimas, o bijodamas savo senų draugų. Nusipelnei šito skausmo, Kirmi. Supranti šitai, ar ne?

- Taip, Valdove, - dejavo Kirmis, - maldauju, Valdove. Maldauju...

- Tačiau tu padėjai man grįžt į savo kūną, - šaltai pridūrė Voldemortas, žiūrėdamas, kaip kūkčioja Kirmis. - Kad ir koks esi šiukšlė ir išdavikas, tu man padėjai... Ir Valdovas Voldemortas atsilygina tiems, kas jam padeda.

Voldemortas iškėlė lazdelę ir ėmė makaluoti ją ore. Iš jos nusidriekė tarsi lydyto sidabro juostelė. Iš pradžių beformė, paskui ji susiraitė į spindinčią žmogaus plaštakos kopiją, skaisčią it mėnesieną. Ji nusileido žemyn ir prilipo Kirmiui prie kraujuojančio riešo.

Kirmio dejonės ūmiai liovėsi. Sunkiai alsuodamas jis pakėlė galvą ir nepatikliai įbedė akis į sidabrinę plaštaką, priaugusią be jokios siūlės. Ji atrodė lyg blizganti pirštinė. Jis pajudino spindinčius pirštus, tada drebdamas paėmė nuo žemės sausą šakelę ir sutrynė į miltus.

- Valdove, - sušnibždėjo. - Valdove... Kokia ji graži... Dėkui. Dėkui...

Jis atsiklaupė ir pabučiavo Voldemortui drabužio kraštą.

- Tegul tavo atsidavimas niekad nesusvyruoja, - pasakė Voldemortas.

- Ne, Valdove... Niekada, Valdove...

Kirmis pakilo ir atsistojo draugėn tebežiūrėdamas į savo galingą naująją ranką. Veidas blizgėjo nuo ašarų. Voldemortas žengė prie vyro, stovinčio šalia Kirmio.

- Liucijus, mano suktasis draugas, - sukuždėjo atsistojęs priešais jį. - Man sakė, kad tu neatsisakei senųjų įpročių, nors pasauliui rodai padorų veidą. Manau, neatsisakysi vadovauti kokiam nors Žiobarų kankinimui? Tačiau nė sykio nebandei manęs surasti, Liucijau... Tavo žygdarbiai per pasaulio kvidičo čempionatą, aišku, buvo įdomūs... Bet ar nevertėjo panaudoti savo energijos tam, kad surastum savo šeiminką ir jam pagelbėtum?

- Valdove, aš nė akimirką nepamiršau budrumo, - greit atsiliepė iš po gobtuvo Smirdžiaus balsas. - Jei būtum davęs nors menkiausią ženklą, jei kas būtų nors pašnibždėjęs, kur esi, tučtuojau būčiau atskubėjęs pas tave, niekas nebūtų sulaikęs...

- Vis dėlto pabėgai nuo mano Ženklo, kai vienas ištikimas Mirties Valgytojas paleido jį į dangų aną vasarą? - tingiai paklausė Voldemortas, ir ponas Smirdžius užsičiaupė. - Taip, viską žinau, Liucijau. Tu mane nuvylei... Ateityje tikėsiuos ištikimesnės tarnystės.

- Aišku, Valdove, aišku... Dėkui, kad esi toks gailestingas.

Voldemortas žengė žingsnį ir vėl sustojo įsižiūrėjęs į tarpą, pakankamą dviem žmonėms, kuris skyrė Smirdžių nuo jo kaimyno.

- Čia turėtų stovėti Lestreindžai, - ramiai tarė Voldemortas. - Bet jie kali Azkabane. O jie buvo ištikimi. Pasirinko verčiau pūti Azkabane negu atsižadėti manęs. Išlaužus Azkabaną, Lestreindžai bus pagerbti taip, kaip jie nė nesapnavo. Prie mūsų prisidės Psichai. Mūsų pirmieji sąjungininkai. Parsikviesime ištremtus milžinus. Susigražinsiu ištikimuosius savo tarnus ir armiją padarų, kurių visi bijo.

Jis žengė toliau. Vieniems Mirties Valgytojams nieko nesakė, bet prie kitų sustodavo, pakalbindavo.

- Makniras... Kirmis sako, kad šiuo metu Magijos ministerijai naikini pavojingus gyvūnus? Jau greitai, Maknirai, turėsi geresnių aukų. Valdovas Voldemortas parūpins...

- Dėkui, šeimininke, dėkui, - sumurmėjo Makniras.

- O čia, - sustojo Voldemortas prie dviejų apsigobusių figūrų, - turime Niurzgą... Šį kartą geriau darbuosies, Niurzga, ar ne? O tu, Gyly?

Jie nevikriai nusilenkė ir sumurmėjo:

- Gerai, šeimininke...

- Būtinai, šeimininke...

- Tas pat tinka ir tau, Notai, - ramiai tarė Voldemortas pono Gylio šešėlyje susigūžusiai figūrai.

- Valdove, klaupiuosi prieš tave, esu ištikimiausias tavo...

- Užteks, - pertraukė jį Voldemortas.

Pasiekęs plačiausią tarpą, ilgai žvelgė į jį raudonomis akimis, tarsi matydamas stovinčius žmones.

- Čia trūksta šešių Mirties Valgytojų. Trys žuvo tarnaudami man. Vienas, baisus bailys, negrižo. Jis dar atsiims. Vienas berods visam laikui mane paliko. Tas, aišku, mirs. Ir dar vienas, kuris tebėra ištikimas man ir jau atnaujino tarnystę.

Mirties Valgytojai sujudėjo. Haris matė, kaip jie susižvelgė pro kaukių plyšius akims.

- Jis dabar Hogvartse, tasai ištikimas tarnas, jo pastangomis čia ir atvyko mūsų jaunas bičiulis... Taip, - šyptelėjo Voldemortas savo belūpe burna, kai visų akys žybtelėjo Hario pusėn. - Mano atgimimo šventę maloniai pagerbė savo buvimu Haris Poteris. Jį netgi galima vadinti garbės svečiu.

Stojo tylą. Staiga į priekį žengė Mirties Valgytojas, stovėjęs šalia Kirmio. Iš po kaukės prabilo Liucijaus Smirdžiaus balsas.

- Valdove, mes trokštame žinoti... maldaujame pasakyti, kaip tau pavyko... Šis stebuklas... Kaip sugebėjai grįžti pas mus.

- O, ilga pasaka, Liucijau. Ji prasideda - ir baigiasi - mūsų jaunuojų bičiuliu.

Jis tingiai priėjo ir atsistojo šalia Hario, tad viso rato akys nukrypo į juos abu. Gyvatė tebešliaužė ratais.

- Tikriausiai žinote, kad šitą berniuką vadino mano žlugimu? - tyliai tarė Voldemortas, išmeigęs raudonas akis į Harį. Randą ėmė taip skaudėti, kad jis vos laikėsi nerėkęs. - Visi žinote, jog tą naktį, kai netekau savo galybės ir kūno, mėginau jį užmušti. Žuvo jo motina, gelbėdama jo gyvybę. Ir netyčia suteikė jam tokią apsaugą, kurios, prisipažįstu, nebuvau numatęs. Aš jo negalėjau paliesti. - Voldemortas prikišo Hariui prie pat skruosto ilgą baltą pirštą. - Jo motina paliko ant jo kūno savo aukos žymes. Tai labai seni burtai, turėjau prisiminti, paika buvo pražiopsoti. Bet nesvarbu. Dabar jau galiu jį liesti.

Haris pajuto, kaip tasai ilgas baltas pirštas jam bakstelėjo, ir galva, rodės, sprogs nuo to prisilietimo.

Voldemortas tykiai nusijuokė Hariui į ausį ir toliau kalbėjo Mirties Valgytojams:

- Prisipažįstu, bičiuliai, kad apsigavau. Mano užkeikimą atsvėrė kvailos moteriškės auka ir jis atsisuko prieš mane. Ooo... Neapsakomas skausmas, bičiuliai. Neįsivaizdavau, kad žemėje tokio esama. Buvau išplėštas iš kūno, tapau netgi ne dvasia, netgi ne niekingiausia šmėkla. Ir vis dėlto tebebuvau gyvas. Netgi nežinau, kas aš toks buvau. Aš, kuris kelyje, vedančiame į nemirtingumą, buvo pralenkęs visus kitus. Mano tikslą jūs žinote - įveikti mirtį. Taigi buvau išbandytas. Pasirodė, kad vienas kitas mano bandymas pavyko, juk likau gyvas, nors tasai užkeikimas turėjo užmušti. Bet likau bejėgis, silpnesnis už silpniausią žemės padarą, ir be jokios galimybės sau padėti. Mat neturėjau kūno, o bet kokiems kerams, kurie būtų galėję man padėti, reikėjo naudotis burtų lazdele.

Prisimenu, kaip prisiverčiau būti - be miego, ištisai, sekundė po sekundės... Nulindau į atokiausią vietą miške ir laukiau. Kuris nors iš Mirties Valgytojų tikrai ims manęs ieškoti ir suras... Kuris nors ateis ir grąžins mane į kūną burtais, kurių pats negaliu imtis. Bet veltui laukiau...

Klausančių Mirties Valgytojų ratu vėl perbėgo virpulys. Ilgai ir šiurpiai tylėjęs, Voldemortas vėl prakalbo:

- Man liko vienui viena galia. Aš dar galėjau apsėsti svetimą kūną. Tačiau nedrįsau rodytis ten, kur daug žmonių, nes žinojau: visur slankioja Aurorai, ieškodami manęs. Retkarčiais įlįsdavau į gyvūnus - labiausiai, aišku, patikdavo gyvatės, bet būti juose pasirodė nė kiek ne geriau nei būti gryna dvasia, mat jų kūnai nebuvo pritaikyti magijai. Be to, mano apsėsti kūnai labai trumpai tegyvendavo...

Paskui, prieš ketverius metus, atrodė, kad jau yra vilties sugrįžti. Miške, kuris tapo mano namais, kelyje pasipainiojo burtininkas, jaunas, kvailas ir patiklus. O, jis tiesiog idealiai tiko manajam sumanymui. Dirbo mokytoju Hogvartse. Lengvai pakluso mano valiai. Jis mane atgabeno į šį kraštą, ir po kurio laiko užėmiau jo kūną, kad galėčiau sekti, kaip jis vyk-

do nurodymus. Tačiau mano planas žlugo. Man nepavyko pavogti Išminties Akmens. Neužsitikrinau amžino gyvenimo. Man sukliudė... Vėl pastojų kelią Haris Poteris.

Tyla. Net kukmedis stovėjo kaip sustingęs. Mirties Valgytojai stypsojo išmeigę žibančias akis į Voldemortą ir Hari.

- Kai palikau jo kūną, tarnas mirė, o aš ir vėl likau bejėgis, - pasakojo Voldemortas. - Grįžau į savo atkampiąją slėptuvę. Neapsimesiu nebijojęs, kad galbūt niekad nebeatgausiu jėgų... Taip, tada, ko gera, buvo tamsiausias laikas. Nesitikėjau, kad man bus pasiūstas kitas burtininkas, kurio kūną galėsiu užimti. Be to, buvau praradęs viltį, kad bent vienam iš mano Mirties Valgytojų rūpi, kas man nutiks.

Vienas kitas kaukėtųjų burtininkų nesmagiai sukrutėjo, tačiau Voldemortas nė nedirstelėjo.

- Vėliau, maždaug prieš metus, kai beveik nieko nebesitikėjau, pagaliau sulaukiau. Pas mane grįžo vienas tarnas. Štai jis, Kirmis. Kitados, norėdamas pabėgti nuo teisingumo, susimuliavo savo mirtį, paskui ją išrūkė iš slėptuvės tie, kuriuos kažkada laikė draugais, ir jis nutarė grįžti pas savo šeimnininką. Jis mane susirado kaime, kuriame, pasak gandų, slapčiausi. Jam, aišku, padėjo kelyje sutiktos žiurkės. Kirmis jaučia keistą giminiškumą žiurkėms, ar ne taip, Kirmi? Jo grąsiosios bičiulės pasakojo, kad vienoje Albanijos girioje esanti vieta, kur tokius mažus gyvūnėlius kaip jos ištikdavo mirtis ant jų užslinkus juodam šešėliui...

Tačiau jo kelionė pas mane nebuvo sklandi, ar ne, Kirmi? Mat vieną vakarą išalkęs tos pačios girios, kur tikėjosi rasti mane, pakraštyje jis padarė kvailystę - užėjo į smuklę užvalgyti. Ir, kaip manote, ką sutiko, jei ne Bertą Džorkins, raganą iš Magijos ministerijos?

Dabar paklauskite, kaip likimas pasigailėjo Valdovo Voldemorto. Toji smuklė galėjo pražudyti Kirmį, taigi ir paskutinę atgimimo viltį man. Tačiau Kirmis - parodydamas nuovoką, kokios iš jo neitikėjau, - vieną vakarą prikalbino Bertą Džorkins su juo pasivaikščioti. Jis ją įveikė. At-

gabeno pas mane. Ir Berta Džorkins, galėjusi viską sužlugdyti, tapo tikra dovana, pranokstančia mano lakiausias svajones. Mat - truputį paakinta - ji tapo puikiu žinių šaltiniu. Ji papasakojo, kad šiemet Hogvartse vyks Burtų trikovės turnyras. Pasakė pažįstanti ištikimą Mirties Valgytoją, kuris mielai padėtų, jei tik galėčiau su juo susižinoti. Daug ką išklajo... Bet Atminties kerai, kuriuos jai panaudojau, buvo neregėtai stiprūs, todėl kai iš jos ištraukiau visą naudingą informaciją, jos protas ir kūnas buvo nebepataisomi. Savo paskirtį ji atliko. Užimti jos kūno negalėjau. Taigi ja atsikračiau. - Voldemortas nusišypsojo baisiąja savo šypsena. Raudonos akys žybtelėjo negyvai ir žiauriai. - Kirmio kūnas, aišku, apsėdimui netiko, nes visi laikė jį mirusiu, todėl per daug būtų kritęs į akis. Vis dėlto tai buvo tikras, tvirtas kūnas, ir Kirmis, nors ir koks prastas burtininkas, sugebėjo vykdyti nurodymus, kurie grąžino silpnutę manojo kūno užuomazgą, kurioje galėjau gyventi laukdamas svarbiausių dalių, reikalingų tikram atgimimui. Pora paties išgalvotų burtų, šiokia tokia mielosios Nadžinės pagalba, - Voldemorto raudonos akys nukrypo į ratu šmaižiojančią gyvatę, - viendaragio kraujo eliksyras, Nadžinės parūpinta gyvatė, ir aš kaipmat atgavau kone žmogišką pavidalą, sustiprėjau tiek, kad galėjau keliauti.

Vilties pavogti Išminties Akmenį nebeliko, žinojau, jog Dumbldoras pasistengs jį sunaikinti. Tačiau prieš siekdamas nemirtingumo norėjau dar pasidžiaugti mirtingu gyvenimu. Nukreipiau savo žvilgsnį žemiau... Tegul atgausiu senąjį savo kūną ir senąją jėgą. Žinojau, kad šitam tikslui - mane šiandakt atgaivino senas juodosios magijos būdas - reikia trijų stipriai veikiančių veiksmų. Na, vieną turėjau po ranka, ar ne, Kirmi? Tarno paaukotą kūno dalį...

Reikėjo tėvo kaulo, vadinasi, gavom atkakti čia, kur jis palaidotas. Tačiau prieš kraujo... Kirmį būtų patenkinęs bet koks magas, taip, Kirmi? Bet koks manęs nekenčiantis burtininkas... Juk ir toliau manęs daugybė jų nekenčia. Bet aš žinojau, kieno kraujo man reikia, jei noriu prisikelti

dar galingesnis nei tada, kai žlugau. Man reikėjo Hario Poterio kraujo. Norėjau kraujo to, kuris prieš tryliką metų atėmė iš manęs stiprybę, nes jo motinos jam suteikta apsauginė galia pasklis ir mano gyslomis...

Tačiau kaip prisikasti prie Hario Poterio? Mat jis ir pats nežino, kaip puikiai yra apsaugotas būdais, sukurtais Dumbldoro labai seniai, dar tada, kai jam šovė į galvą pasirūpinti berniūkščio ateitimi. Dumbldoras pritaikė senovišką magiją, saugančią Poterį tol, kol jis giminaičių namuose. Net aš negaliu jo tenai paliesti. Tiesa, buvo pasaulio kvidičo čempionatas... Pamaniau, gal tenai, toli nuo giminaičių ir Dumbldoro, jo apsauga susilpnės, bet buvau per silpnas, kad jį pagrobčiau, kai aplink tokios gausios burtininkų. Paskui jis grįš į Hogvartą, kur nuo ryto iki vakaro bus po kumpo to kvaišo Žiobarų gynėjo nosimi. Taigi kaip galėjau jį paimti?

Na, aišku, pasinaudojant Bertos Džorkins suteiktomis žiniomis. Pasirūpinau, kad vienas mano ištikimas Mirties Valgytojas, esantis Hogvartse, įdėtų berniūkščio vardą į Ugnies taurę. Manasis Mirties Valgytojas turėjo pasistengti, kad berniūktis laimėtų turnyrą - pirmasis paliestų pergalės taurę, kurią manasis Mirties Valgytojas pavertė Nešykle, pristatysiančia jį čionai, kur jo nebesiektų Dumbldoro pagalba ir apsauga, tiesiai man į glėbį. Ir štai jis čia - berniukas, kuris, jūsų manymu, buvo mane pražudęs.

Voldemortas lėtai žengė prie Hario.

- *Crucio!*

Tokio skausmo Haris neprisiminė: kaulai, regis, degte degė, galva tiesiog skilo per randą, akys skaudžiai vartėsi. Jis troško viena - kad viskas baigtųsi. Nualpti... numirti...

Staiga skausmas praėjo. Jis kybojo suglebęs virvėse, kuriomis buvo pririštas prie paminklo. Lyg per miglą matė raudonas degančias akis. Naktis skardėjo nuo Mirties Valgytojų kvatojimo.

- Turbūt suprantate, kaip kvaila buvo tikėti, kad šitas vaikėzas kada nors galėtų būti stipresnis už mane, - tarė Voldemortas. - Bet aš neno-

riu, kad jūs klaidingai manytumėte. Harij Poterį nuo manęs išgelbėjo tik atsitiktinumas. Dabar, nieko nelaukdamas, įrodysiu savo galybę ir ji užmušiu jūsų visų akivaizdoje, kai nėra Dumbldoro jam pagelbėti, nei motinos, kuri už jį numirtų. Jam bus suteikta teisė kautis, ir jums neliks jokios abejonės, katras iš mūsų stipresnis. Dar palūkėk, Nadžine, - sušnibždėjo jis gyvatei, ir ta nušliaužė toliau, prie Mirties Valgytojų.

- Atrišk jį, Kirmi, ir atiduok jam burtų lazdelę.

TRISDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS

Priori incantatem

Kirmis priėjo prie Hario. Tas pabandė atsistoti ant kojų, kad išsilaikytų atrišus virves. Kirmis savo naująją sidabrine ranka ištraukė jam iš burnos kamšalą ir vienu kirčiu perkirto virves, kurios jį laikė prispaudusios prie akmens.

Kokią vieną akimirką Haris gal ir baidėsi bėgti, tačiau sužalotoji koja vos laikė stovint ant žolės apžėlusio kapo. Mirties Valgytojai glaudžiu ratu susispietė aplink jį ir Voldemortą, nebeliko spragų, rodžiusių, kur turėjo stovėti prapuolę burtininkai. Kirmis žengė iš rato prie gulinčio Sedriko ir atnešė Hario lazdelę. Nežiūrėdamas į akis, įbruko ją Hariui delnan. Tada atsistojo į viską stebinčių Mirties Valgytojų ratą.

- Ar tave mokė kautis dvikovoje, Hari Poteri? - tyliai paklausė Voldemortas.

Sulig tais žodžiais Haris prisiminė, lyg iš kokio kito gyvenimo, Hogvartso dvikovų klubą, kurį lankė prieš porą metų. Vienintelis dalykas, kurį ten išmoko, buvo Nuginklavimo kerai, *Expelliarmus*, bet kokia iš jų būtų nauda, net jei Voldemortui išmuštų iš rankų lazdelę, kai jį supa ne mažiau kaip trisdešimt kitų Mirties Valgytojų? Jis niekad nesimokė nieko, kas padėtų tokioje padėtyje. Žinojo susidursiąs su dalyku, dėl kurio nuolat perspėdavo Rukna, - su nepramušamais Avada Kedavra kerais. Ir Voldemortas teisus: šį kartą nebus mamos numirti dėl jo. Jis visiškai beginklis.

- Nusilenkime vienas kitam, Hari, - tarė Voldemortas, palenkdamas galvą, tačiau pakėlęs veidą į Hari. - Reikia laikytis etiketo... Dumbldoras pagirtų už gražias manieras. Nusilenk mirčiai, Hari.

Mirties Valgytojai vėl nusikvatojo. Voldemorto belūpė burna išsiviepė. Haris nenusilenkė. Ne, jis neleis, kad prieš nužudydamas Voldemortas dar žaistų juo... Nesuteiks jam šito malonumo.

- Sakiau, nusilenk, - pasakė Voldemortas, pakeldamas lazdele, ir Haris pajuto, kaip nugara susilenkė lyg negailestingai spaudžiama milžiniško delno. Mirties Valgytojai dar žiauriau kvatojo.

- Puiku, - tyliai tarė Voldemortas. Jam keliant lazdele, atlėgo ir spaudimas į nugarą. - Žiūrėk į mane kaip vyras... Stovėk tiesus ir išdidus, taip, kaip mirė tavo tėvas. O dabar - dvikova.

Voldemortas kilstelėjo lazdele, ir Haris nespėjo apsiginti, nespėjo net krustelėti, kai jam vėl kirto Nukryžiavimo užkeikimas. Skausmas buvo toks baisus, kad jis nebesuvokė kur esąs. Odą tarsi raižė iki baltumo įkaite peiliai, galva plyšo, jis rėkė taip, kaip dar nebuvo gyvenime rėkęs...

Staiga viskas liovėsi. Haris apsivertė ir atsistojo. Tirtėjo kaip andai Kirmis, kai jam buvo nušniota plaštaka. Šonu išverdėjo į Mirties Valgytojų būrelį, bet tie pastūmėjo jį atgal Voldemortui.

- Trumpa pertraukėlė, - tarė Voldemortas, nekantriai išpūsdamas šnervių plyšelius. - Mažytė pauzė. Skaudėjo, Hari, ar ne? Nenori, kad pakartočiau, ką?

Haris neatsakė. Jam lemta mirti kaip Sedrikui, sakė tos negailestingos raudonos akys. Jisai mirs, ir nieko nepadarysi. Tačiau nešoks pagal Voldemorto dūdele. Nepaklus Voldemortui. Nemaldaus pasigailėti.

- Aš klausiau, ar nenori, kad pakartočiau? - sušnypštė Voldemortas. - Atsakyk! *Imperio!*

Ir Haris trečią kartą gyvenime pajuto, kad iš galvos iššluota menkiausia mintelė. O, kokia palaima nieko negalvoti, atrodo, lyg plūduriuotum sapnuodamas. *Tik atsakyk jam „ne“... sakyk „ne“... atsakyk „ne“...*

Nesakysiu, tarė tvirtesnis balsas kažkur giliai galvoje, neatsakysiu...

Užtenka atsakyti „ne“...

Ne, nesakysiu.

Sakyk „ne“...

NESAKYSIU!

Žodis išsiveržė Hariui iš lūpų, nuaidėjo tarp kapų, ir sapno dvelkimas išnyko, sakytum ant jo kas būtų šliūkštelėjęs šalto vandens. Sugrįžo sopuliai, varstantys visą kūną po Nukryžiovimo užkeikimo, jis vėlėi suvokė, kur esąs ir kas jo laukia.

- Nesakysi? - pakartojo Voldemortas, ir Mirties Valgytojai nustojo juoktis. - Nesakysi „ne“? Hari, klusnumas - tai dorybė, kurios noriu tave pamokyti prieš mirtį. Gal dar porciją skausmo?

Voldemortas pakėlė lazdele, tačiau Haris buvo pasirengęs: per kvidičo treniruotes įgyto įgūdžio dėka jis griuvo šonu ant žemės ir nusirito už Voldemorto tėvo paminklo. Išgirdo, kaip pokštelėjo neužkliudę jo kerai.

- Nežaiskime slėpynių, Hari, - artėdamas tarė šaltas Voldemorto balsas. Mirties Valgytojai nusijuokė. - Nuo manęs nepasislėpsi. Nejaugi pavargai nuo mūsų dvikovos? Ar tai reiškia, kad norėtum ją jau baigti, Hari? Eikš čia, Hari... Išlįsk ir žaiskime... Aš baigsiu greitai. Galbūt netgi be skausmo. Negaliu pasakyti... Nesu nė karto miręs...

Haris susigūžė už paminklo. Suprato, kad atėjo galas. Jokios vilties. Iš niekur neateis pagalbos. Ir girdėdamas, kaip artinasi Voldemortas, suprato tik viena, ir tai buvo tolima tiek baimei, tiek sveikam protui: jis neketina mirti susigūžęs čia kaip vaikas, žaidžiantis slėpynių, neketina mirti klūpėdamas prieš Voldemortą. Jisai mirs stovėdamas kaip tėvas, mirs gindamasis, nors apsiginti neįmanoma...

Nespėjus Voldemortui kyštelėti už akmens savo gyvatiško snukio, Haris atsistojo. Kietai sugniaužė burtų lazdele, atkišo ją ir šoko iš už paminklo.

Voldemortas buvo pasirengęs. Haris sušuko: *Expelliarmus!* Voldemortas riktelėjo: *Avada Kedavra!*

Iš Voldemorto lazdelės pliūptelėjo žalia ugnis, o iš Hario lazdelės - raudona. Abi susidūrė ore. Staiga Hario lazdele lyg elektra ėmė purtyti, ranka sugniaužė ją taip, kad ir norėdamas nebūtų galėjęs jos paleisti. Abi lazdeles jungė plonas šviesos spindulys, nei raudonas, nei žalias, o ryš-

kiai auksinis, ir Haris, apstulbusiomis akimis sekdamas šviesos spindulį, pamatė, kaip ilgi balti Voldemorto pirštai irgi spaudžia drebančią ir šokinėjančią lazdelę.

Ir tada - Haris negalėjo patikėti - jo kojos atsiplėšė nuo žemės. Abu su Voldemortu pakilo į orą, jų lazdeles tebejungė tasai virpantis auksinis spindulys. Jie nuskrido nuo Voldemorto tėvo kapo ir nusileido toliau, kur nebebuvo kapų. Mirties Valgytojai šūkavo, klausinėjo, ką jiems daryti. Voldemortą ir Harį jie vėl apsupo ratu. Atšliaužė ir gyvatė. Keli burtininkai išsitraukė lazdeles...

Auksinė gija, jungianti Hario ir Voldemorto lazdeles, supleišėjo; nors lazdelės tebeliko sujungtos, tūkstančiai siūlelių išsilenkė aukštai viršum Hario ir Voldemorto, visaip susipindami, galiausiai abu atsidūrė uždaryti auksiniame kupolo formos voratinklyje, už kurio lyg šakalai suko ratus Mirties Valgytojai. Jų šūkavimai buvo keistai slopūs...

- Nieko nedarykit! - suriko Voldemortas jiems, ir Haris pamatė, kaip raudonos jo akys išsiplėtė iš nuostabos dėl to, kas vyksta, matė, kaip jis bando nutraukti lazdeles jungiančią giją. Haris tik sugniaužė lazdelę abiem rankomis, ir gija nenutrūko. - Nieko nedarykite, kol neliepsiu! - šaukė Voldemortas Mirties Valgytojams.

Staiga ore suskambo nežemiško grožio garsas. Jisai sklido iš kiekvieno šviesos siūlelio, virpančio aplink Harį ir Voldemortą. Tą garsą Haris pažino, nors buvo girdėjęs vos kartą gyvenime. Fenikso dainą...

Hariui tas garsas pažadino viltį. Nieko gražesnio ir mielesnio dar neteko girdėti. Jam rodės, jog daina skamba jame, o ne aplink jį. Tas garsas jam bylojo apie Dumbldorą - sakytum į ausį kuždėjo geras draugas...

Tik nenutrauk siūlo.

Žinau, tarė Haris muzikai, žinau, kad negalima. Vos tik šitai pagalvojo, vis sunkiau darėsi išlaikyti lazdelę, ji ėmė tiesiog purtytis. Ir spindulys, jungiantis lazdeles, pasikeitė. Toks išpūdis, lyg tuo siūlu ėmė slinkti stambūs šviesos karolėliai. Lazdelė Hario rankoje nulinko, kai karolėliai

lėtai, bet nenumaldomai ėmė slinkti jo pusėn. Spindulys judėjo nuo Voldemorto į jį, ir jo lazdelė piktai pasipurtė...

Pirmam šviesos karoliukui priartėjus, lazdelė jo pirštuose taip įkaito, jog pasidarė baisu, kad neužsiliepsnotų. Jis neabejojo, kad lazdelė neatlaikys karoliuko prisilietimo. Ji, rodės, tuoj subyrės tarp pirštų - taip smarkiai drebėjo.

Visas mintis Haris nukreipė į karoliuką, bandydamas nuvaryti jį atgal pas Voldemortą. Ausyse netylant fenikso dainai, jis piktai įsmeigė akis į jį. Ir iš lėto, labai iš lėto, karoliukas sustojo, palengva ėmė risti atgal. Dabar Voldemorto lazdelė pašėlo purtytis. Voldemortas apstulbo, beveik išsigando.

Vienas šviesos karolėlis virpėjo tik per keletą colių nuo Voldemorto lazdelės galo. Haris nesuprato, kam jis tai daro, ką tuo galima laimėti. Tačiau, susikaupęs kaip niekada gyvenime, mintimis stengėsi karoliuką parvaryti į Voldemorto lazdelę. Lėtai lėtai jis pajudėjo aukso siūlu... Tada virptelėjo - ir susiliejo su lazdele.

Voldemorto lazdelė ėmė klykti iš skausmo. Voldemortas išpūtė raudonas akis, kai iš lazdelės galiuko išsiveržė plaštakos šešėlis ir dingo. Plaštakos, kurią buvo išbūręs Kirmiui, dvasia. Vėl riksmas. Ir štai iš Voldemorto lazdelės ėmė lįsti kažkas didelis ir pilkšvas, tarsi būtų iš tirščiausių dūmų. Va galva... krūtinė ir pečiai... Sedriko Digorio stuomuo.

Jei Haris ir būtų galėjęs iš nustebimo išmesti lazdelę, tai būtų įvykę tą akimirką, tačiau jis negalvodamas tik dar smarkiau ją suspaudė, ir auksinės šviesos gija nenutrūko, nors tanki pilka Sedriko Digorio šmėkla (ar tikrai šmėkla, juk tokia ryški?) jau visiškai išlindo iš Voldemorto lazdelės tarsi iš siaurutėlio tunelio. Ir šitas Sedriko šešėlis atsistojo, nužvelgė auksinę šviesos giją ir tolimu aidžių balsu prabilo:

- Laikykis, Hari.

Haris pažvelgė į Voldemortą. Jo raudonos akys tebebuvo išplėstos. Jam šitai buvo ne mažesnė staigmena negu Hariui. Labai neaiškiai Haris girdėjo, kaip aplink aukso kupolą išgąstingai šūkauja Mirties Valgytojai.

Lazdelė vėl sukliko iš skausmo, ir iš jos galiuko dar kažkas ėmė lįsti. Miglota galva, tada pečiai, krūtinė... Lygiai kaip pirma Sedrikas, dabar pasirodė senis, kitados regėtas sapne. Ir jo šmėkla ar šešėlis, ar šiaip kas nors, atsidūrė šalia Sedriko. Pasirėmęs lazda, senis su lengva nuostaba žiūrėjo į Hariį ir Voldemortą, ir auksinį tinklą, ir sujungtas lazdeles.

- Vadinasi, jis buvo tikras burtininkas? - paklausė senis, grįžtelėdamas į Voldemortą. - Va, šitas mane nužudė. Nepasiduok jam, berniuk.

Tačiau ėmė lįsti dar viena galva. Pilka it aprūkusi statula, ji buvo moters. Haris, abiem rankomis vos nulaikydamas lazdelę, pamatė, kaip ji šlumstelėjo ant žemės ir atsistojo šalia vyriškų šmėklų.

Berta Džorkins išpūtusi akis spoksojo į dvikovą.

- Tik nepaleisk! - šūktelėjo ji, ir jos balsas, kaip ir Sedriko, regis, ataidėjo iš kažkur toli. - Nepasiduok jam, Hari! Nepaleisk lazdelės!

Ji ir kitos dvi šmėkliškos figūros leidosi ratu auksinės šviesos kupole, o jo išorėje blaškėsi Mirties Valgytojai. Voldemorto aukų šešėliai snibždėjo eidami ratu aplink dvikovininkus; Hariį jie drąsino, Voldemortą turbūt keikė, bet Haris negirdėjo.

Iš Voldemorto lazdelės galiuko kyštelėjo dar viena galva. Ir Haris iškart pamatė, kas išlįs. Žinojo, tarsi būtų šito tikėjęsis nuo pat tos akimirkos, kai pasirodė Sedrikas. Žinojo, nes iš lazdelės lindo moteris, apie kurią šią naktį daugiausia galvojo.

Kaip ir Bertos, jaunosios moters palaidais plaukais šešėlis nusileido ant žemės, atsistojo ir pažvelgė į Hariį. Hariui sudrebėjo rankos, kai jis pakėlė akis į vaiduoklišką motinos veidą.

- Tavo tėvas ateina, - ramiai tarė ji. - Nori tave pamatyti. Viskas bus gerai. Laikykis.

Ir jis atėjo. Pirmiausia pasirodė galva, paskui kūnas. Iš Voldemorto lazdelės galo išlindo aukšta, neklusniais kaip Hario plaukais, neryški pilkšva Džeimso Poterio figūra; kaip ir žmonos, ji nusileido ant žemės ir atsistojo. Tėvas priėjo prie Hario ir žiūrėdamas į jį prabilo tokiu pat tolimu

aidžiu balsu, tačiau labai tyliai, kad nenugirstų Voldemortas, net pažaliojęs iš pykčio, - juk renkasi jo aukos.

- Ryšiui nutrūkus, mes išbūsime vos kelias akimirkas, bet laiko tau užteks. Tu turi grįžti prie Nešyklės, ji tave gražins į Hogvartą. Supratai, Hari?

- Taip, - ištarė Haris, iš paskutiniųjų stengdamasis neišleisti iš rankų slydinėjančios lazdelės.

- Hari, - sušnibždėjo Sedriko figūra, - parnešk mano kūną, gerai? Parnešk mano palaikus tėvams...

- Būtinai, - atsakė Haris susiraukęs, taip sunku buvo išlaikyti lazdelę.

- Nebegaišk, - sušnibždėjo tėvo balsas. - Būk pasirengęs bėgti. Jau...

- JAU! - suriko Haris. Ir šiaip nebebūtų ilgiau išlaikęs lazdelės, tad iš visų jėgų trūktelėjo ją aukštyn, ir auksinis siūlas trūko. Šviesos kupolas dingo, fenikso daina nutilo, tačiau Voldemorto aukų figūros neprapuolė, jos apstojo Voldemortą, užstodamos Hari nuo jo žvilgsnio.

Ir Haris pasileido bėgti, kaip dar niekad gyvenime nebuvo bėgęs; parmušęs du apstulbusius Mirties Valgytojus, nuskuodė tarp kapų girdėdamas, kaip kerai daužo paminklus. Išsisukdamas nuo jų, sukirodamasis tarp antkapių, lėkė ten, kur gulėjo Sedrikas. Skausmo kojoje nebejautė, galvojo tik apie tai, ką reiks daryti...

- Sustingdykit jį! - užriko Voldemortas.

Likus gal dešimčiai pėdų iki Sedriko, Haris nūrė už marmurinio angelo, kad nekliudytų raudonos šviesos pliūpsniai. Angelo sparno galą numušė pataikę kerai. Tvirčiau spausdamas lazdelę, jis išlindo iš už angelo.

- *Impedimenta!* - sukliko žaibiškai nukreipdamas per petį lazdelę į atsivejančius Mirties Valgytojus.

Kažkas dusliai riktelėjo, ir jis pamanė sustabdęs bent vieną jų, tačiau atsigręžti ir pasižiūrėti nebuvo laiko. Jis peršoko taurę ir susirietęs smuko šonan. Už jo poškėjo lazdelių siunčiami kerai. Virš galvos dar kelis kartus tvykstelėjo šviesa. Siekdamas Sedriko rankos, jis pargriuvo.

- Pasitraukit! Aš jį nudėsiu! Jis mano! - staugė Voldemortas.

Haris suėmė Sedriko riešą. Nuo Voldemorto jį skyrė vos vienas kapas. Sedrikas nešti buvo per sunkus, o taurė nepasiekiamo...

Tamsoje žioravo Voldemorto akys. Jis išsišiepė ir pakėlė lazdele.

- *Accio!* - riktelėjo Haris, nukreipdamas lazdele į turnyro taurę.

Taurė išlėkė į orą ir atskriejo pas jį. Haris čiupo ją už ąsos...

Jis išgirdo įsiutusį Voldemorto riksmą, ir tą pačią akimirką po bamba pajuto truktelėjimą, reiškiantį, kad Nešyklė veikia. Vėjo ir spalvų verpete ji nunešė Harį kartu su Sedriku. Juodu grįžo...

TRISDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS

Tiesos eliksyras

Haris žnektelėjo ant žemės. Nosis įsibėdė į kvapią žolę. Kol Nešyklė nešė, buvo užsimerkęs, neatsimerkė nė dabar. Nejudėjo. Negalėjo atgauti kvapo, galva taip bjauriai sukosi, kad žemė po juo siūbavo tarsi laivo denis. Bandydamas įveikti svaigulį, jis tvirčiau įsikibo į šaltą glotnią taurės ąsą ir Sedriko ranką. Atrodė, kad jeigu katrą paleis, nuslys į juodumą, semiančią smegenis. Nuovargis ir įtampa laikė prispaudę prie žemės, jis traukė žolės kvapą ir laukė. Laukė, kad kas nors ką nors darytų. Kad kas nors atsitiktų... Ir visą laiką kaktoje tvinksėjo randas.

Jį apkurtino ir suglumino garsų lavina: iš visų pusių artėjo balsai, žingsniai, riksmi... Jis tebegulėjo kaip gulėjęs, nusukęs veidą nuo triukšmo, lyg tai būtų košmaras, turintis greit praeiti.

Staiga kažkieno rankos jį sugriebė ir atvertė.

- Hari! Hari!

Jis atsimerkė.

Išvydo žvaigždėtą dangų. Prie jo buvo palinkęs Albas Dumbldoras. Jį užgulė apstojusios minios šešėliai. Visi grūdosi viens per kitą. Žemė po galva sudrebėjo nuo kojų trepsėjimo.

Jo grįžta prie labirinto. Matė aukštai iškilusias tribūnas, jose judančius žmones, žvaigždes danguje.

Haris paleido taurę, bet Sedriką laikė dar tvirčiau. Laisvąją ranką sugriebė Dumbldorui už riešo. Direktoriaus veidas tarsi plūduriavo ore.

- Jis grįžo, - sušnibždėjo Haris. - Grįžo. Voldemortas.

- Kas darosi? Kas atsitiko?

Viršum Hario išniro atbulas Kornelijaus Karamelės veidas, išblyškęs ir pasibaisėjęs.

- O Dieve, Digoris! - sušnibždėjo veidas. - Dumbldorai, jis negyvas!

Tie žodžiai nuskriejo minia, arčiausiai susigrūdusieji pakuždomis perdavė juos kitiems. Kiti juos jau šaukte šaukė, rėkė nakties tamsoje: „Jis negyvas!“ „Negyvas!“ „Sedrikas Digoris negyvas!“

- Hari, paleisk jį, - išgirdo jis Karamelės balsą ir pajuto pirštus, bandančius atplėšti jį nuo Sedriko, bet Haris jo nepaleido.

Tada neaiškiai boluojantis Dumbldoro veidas priartėjo.

- Hari, jam jau nepadėsi. Viskas. Paleisk jį.

- Jis prašė, kad pagabenčiau jį atgal, - sumurmėjo Haris. Jam rodėsi svarbu šitai paaiškinti. - Jis prašė, kad parneščiau jo kūną tėvams...

- Gerai, Hari, bet vis tiek paleisk.

Dumbldoras pasilenkė ir su jėga, neįtikėtina tokiam senam ir sudžiūvusiam žmogui, pakėlė Harį nuo žemės ir pastatė. Haris susverdėjo. Galvą skaudėjo. Sužeista koja nelaikė. Minia aplinkui grūdosi stengdamasi prieiti arčiau.

- Kas atsitiko?

- Kas jam yra?

- *Digoris negyvas!*

- Jam reikia į ligoninę, - garsiai pareiškė Karamelė. - Jis sužeistas, jam bloga. Dumbldorai, Digorio tėvai ten, tribūnose.

- Aš nuvesiu Harį, Dumbldorai, aš nuvesiu...

- Ne, aš norėčiau...

- Dumbldorai, atbėga Amosas Digoris... Ar nemanai, kad reikėtų jam pasakyti? Kol pats nepamatė?

- Hari, lik čia...

Mergaitės spiegė, isteriškai kūkčiojo. Hariui akyse keistai mirgėjo...

- Viskas gerai, sūneli, einam... į ligoninę...

- Dumbldoras liepė likti, - dusliai tarė Haris. Randas kaktoje taip skaudžiai tvinksnėjo, kad, rodės, susivems. Akyse dar labiau viskas liejosi.

- Tau reikia atsigulti. Einam, einam...

Kažkas daug didesnis ir stipresnis už Harijį jį pusiau nutempė, pusiau nunešė per išsigandusią minią. Haris girdėjo aikčiojant, šūkaujant ir spygaujant, o tasai žmogus, stumdamas jį, skynėsi kelią į pilį. Jie kirtė veją, praėjo ežerą ir Durmštrango laivą. Haris nieko daugiau negirdėjo, tik kaip šnopuoja jį vedantis vyras.

- Kas nutiko, Hari? - pagaliau paklausė vyras, užtempęs jį akmeniniais laiptais. Kaukšt kaukšt kaukšt. Tai buvo Rukna Baisioji Akis.

- Taurė buvo ir Nešyklė, - pasakė Haris vestibulyje. - Mane su Sedriku nunešė į kapines. Ir tenai buvo Voldemortas. Valdovas Voldemortas...

Kaukšt kaukšt kaukšt marmuro laiptais į viršų...

- Tamsos Valdovas? O kas įvyko paskui?

- Jis nužudė Sedriką.

- Toliau?

Kaukšt kaukšt kaukšt koridoriumi.

- Sutaisë eliksiyrą... Ir susigražino kūną.

- Tamsos Valdovas susigražino kūną? Jis grįžo?

- Susirinko Mirties Valgytojai. Paskui koviausi dvikovoje...

- Koveisi su Tamsos Valdovu?

- Ištrūkau... mano lazdelė... iškrėtė kažką nepaprasta... Mačiau mamą ir tėtį. Jie išlindo iš lazdelės...

- Eikš čia, Hari. Sėskis... Tuoj bus geriau. Išgerk šito...

Haris išgirdo trakstelint raktą spynoje ir pajuto, kaip į ranką jam įgrūdo puodelį.

- Išgerk, bus geriau. Pasakok, Hari, turiu tiksliai žinoti, kas atsitiko...

Rukna padėjo Hariui atsigerti. Jis užsikosėjo, kai pipirų skonis nudegino gerklę. Iškart aiškiau išvydo Ruknos kabinetą ir patį Rukną. Jis buvo išblyškęs kaip ir Karamelė. Akys nemirksėdamos žiūrėjo į Harijį.

- Hari, nejau Voldemortas grįžo? Tu neapsirikai? Kaip jam tai pavyko?

- Jis paėmė kai ką iš tėvo kapo, iš Kirmio ir manęs, - paaiškino Haris. Galva prasiblaivė, randą nebe taip peršėjo. Nors kabinete buvo tamsu, Rukna matė aiškiai. Tolimoje kvidičo aikštėje tebeaidėjo riksmi.

- Ką Tamsos Valdovas paėmė iš tavęs? - paklausė Rukna.

- Kraujo, - kilstelėjo ranką Haris. Toj vietoj, kur įsmigo Kirmio durklas, buvo praplėšta rankovė.

Rukna lėtai lėtai atsiduso.

- O Mirties Valgytojai? Sakai, ir jie grįžo...

- Taip, - atsakė Haris. - Visa gauja...

- Kaip jis su jais kalbėjo? - tyliai paklausė Rukna. - Ar jiems atleido?

Staiga Haris prisiminė. Turėjo pasakyti Dumbldorui, iš karto pranešti...

- Hogvartse yra Mirties Valgytojas! Mūsų mokykloje! Jis įmetė mano vardą į Ugnies taure, pasistengė, kad išlikčiau iki galo...

Haris bandė stotis, tačiau Rukna stumtelėjo jį atgal į kėdę.

- Aš žinau, kas tasai Mirties Valgytojas, - ramiai tarė.

- Karkarovas? - susijaudinęs paklausė Haris. - Kur jis? Ar sugavot jį? Ar jis užrakintas?

- Karkarovas? - keistai nusijuokė Rukna. - Karkarovas šiąnakt pabėgo pajutęs, kad ant rankos dega Tamsos ženklas. Per daug yra išdavęs ištikimų Tamsos Valdovo šalininkų, kad lauktų jų sugrįžtant... Bet abejoju, ar jis toli nukako. Tamsos Valdovas moka susekti savo priešus.

- Karkarovo nebėr? Pabėgo? Vadinasi, ne jis įdėjo Taurėn mano vardą?

- Ne, - lėtai atsakė Rukna. - Ne jis. Tavo vardą įdėjau aš.

Haris negalėjo patikėti.

- Negali būti. Tikrai negali būti... Negalėjote šito padaryti...

- Tikrai aš, - patvirtino Rukna, jo stebuklingoji akis apsisuko ir įsmigo į duris. Haris suprato, kad jis nori įsitikinti, ar koridoriuje kas nors nestovi. Tą pačią akimirką jis išsitraukė lazdelę ir nutaikė į Harį.

- Taigi jis atleido jiems? Laisvėje esantiems Mirties Valgytojams? Tiems, kurie išsisuko nuo Azkabano?

- Ką? - nesuprato Haris.

Jis žiūrėjo į lazdelę. Nevykęs pokštas, ne kitaip.

- Aš tave klausiau, - ramiai pasakė Rukna, - ar jis atleido padugnėms, kurie jo net neieškojo. Tiems bailiams ir išdavikams, kurie neišdrįso dėl jo sėsti į Azkabaną. Netikšoms pašlemėkams, kuriems užteko drąsos su kaukėmis stripinėti per pasaulio kvidičo čempionatą, bet kurie spruko vos išvydę danguje mano paleistą Tamsos ženklą.

- Jūsų paleistą... Ką jūs kalbate?

- Sakiau tau, Hari. Jau sakiau. Ko jau nekenčiu, tai laisvėje vaikštančio Mirties Valgytojo. Jie nususuko nuo mano pono, kai jam labiausiai jų reikėjo. Tikėjausi, kad jis juos nubaus. Tikėjausi, kad juos kankins. Sakyk, kad jis jiems buvo žiaurus, Hari... - Staiga Ruknos veidą nušvietė bepročio šypsena. - Sakyk, kad jiems pranešė, jog aš vienas likau jam ištikimas. Pasirengęs rizikuoti viskuo, kad galėčiau įteikti jam vienintelį trokštamą daiktą. *Tave*.

- Negali būti... Jūs negalėjote...

- Kas įdėjo į Taurę tavo vardą visai kitos mokyklos vardu? Aš. Kas atbaidė kiekvieną, kuris galėjo tau pakenkti ar sutrukdyti laimėti šį turnyrą? Aš. Kas paliepė Hagridui parodyti tau slibinus? Aš. Kas padėjo tau pamatyti vienintelį būdą slibinui nugalėti? Vis aš.

Ruknos stebuklingoji akis nukrypo nuo durų. Ji žiūrėjo į Hari. Jo kreiva burna išsiviepus dar šleiviau.

- Buvo nelengva, Hari, išvairuoti tave per visas tas užduotis taip, kad nekiltų įtarimo. Turėjau pasitelkti visą savo gudrumą, kad tavo sėkmėje nesijustų mano rankos. Dumbldoras būtų labai suabejojęs, jeigu tau viskas būtų pavykę pernelyg sklandžiai. Žinojau, jog tau įžengus į labirintą, geriausia pirma visų, turėčiau puikią progą atsikratyti kitais čempionais, kad tau liktų atviras kelias. Tačiau man dar reikėjo įveikti tavo kvailumą. Antroji užduotis... Tada labiausiai bijojau nesėkmės. Aš tave stebėjau, Poteri. Žinojau, kad neturi kiaušinio mįslės rakto, todėl reikėjo duoti tau dar vieną užuominą...

- Negali būti, - kimiai tarė Haris. - Man Sedrikas pasakė...

- O kas pasakė Sedrikui atidaryti kiaušinį po vandeniu? Aš. Neabejojau, kad jis tau perduos žinią. Padorius žmones paprasta valdyti, Poteri. Žinojau, kad Sedrikas norės tau atsilyginti už tai, kad pasakei jam apie slibinus, ir neapsirikau. Bet ir tada, Poteri, ir tada lengvai galėjai pralaimėti. Visą laiką tave sekiau. Visas tas valandas bibliotekoje. Nejau nesuvokei, jog tau reikalinga knyga visą laiką gulėjo miegamajame? Pačioj pradžioj ją ten įtaisiau, daviau Nevėkšlų berniokui, prisimeni? „Magiškieji Viduržemio jūros baseino šalių vandens augalai ir jų savybės“. Ji tau būtų viską papasakojusi apie Žiaunažoles. Tikėjaisi, kad visur ieškos pagalbos, visų klausinėsi. Nevėkšla būtų kaipmat pasakęs. Tačiau tu neklausinėjai... nė už ką... Turi tokio išdidumo ir savarankiškumo, kurie galėjo viską sugadinti.

Kas liko daryti? Įduoti tau informaciją per kitą, visai niekuo dėtą tarpininką. Kalėdų baliuje sakei gavęs dovaną iš namų elfo, vardu Dobis. Iškviečiau tą elfą į mokytojų kambarį paimiti į valyklą keleto drabužių. Surežisavau garsų pokalbį su profesore Makgonagal apie paimtuosius įkaitus ir apie tai, ar Poteris susiprotės panaudoti Žiaunažoles. Tavo mažasis bičiulis namų elfas tučtuojau nukurnėjo į Sneipo kabinetą, į jo sandėliuką, ir išsiskubino ieškoti tavęs.

Ruknos lazdelė rodė tiesiai į Hario širdį. Už jo pečių Priešrodyje judėjo neaiškūs šešėliai.

- Tu tiek lindėjai tame ežere, Poteri, kad jau maniau, nuskendai. Lai mei, Dumbldoras tavo kvailumą palaikė kilnumu ir davė daug taškų. Aš vėl lengviau atsikvėpiau.

Aišku, šį vakarą labirinte tau sekėsi lengviau, negu šiaip jau turėjo, - pasakojo Rukna. - Ogi todėl, kad aš tave saugojau, mat viską mačiau per kraštines gyvatvores, sugebėjau burtais pašalinti ne vieną kliūtį. Aš sustingdžiau pro šalį einančią Fler Delakur. Krumą užkeikiau Užvaldymo užkeikimu, kad jis pribaigtų Digorį ir tau liktų laisvas kelias prie turnyro taurės.

Haris tik spoksojo į Rukną. Nesuprato, kaip šitai gali būti. Dumbldoro draugas, garsusis Auroras... Sugavęs šitiek Mirties Valgytojų... Visiška beprasmybė. Visiška...

Pavidalai priešrodyje darėsi vis ryškesni, aiškesni. Ruknai per petį Haris matė artėjant tris figūras. Tačiau Rukna ton pusėn nežiūrėjo. Jo stebuklingoji akis stebėjo Hariį.

- Tamsos Valdovas neįstengė tavęs nužudyti, Poteri, o juk taip norėjo, - sušnibždėjo Rukna. - Įsivaizduok, kaip jis mane apdovanos sužinojęs, kad už jį aš tai padariau. Aš jam įteikiau tave - tai, ko labiausiai reikėjo atgimimui, o paskui nužudžiau. Būsi išaukštintas labiau už visus kitus Mirties Valgytojus. Tapsiu jam brangiausiu, artimiausiu padėjėju. Artimesniu už sūnų...

Ruknos normalioji akis išsprogo, stebuklingoji spoksojo tik į Hariį. Durys nepasiekiamos, o lazdelės, suprato Haris, niekaip nespės išsitraukti.

- Mudu su Tamsos Valdovu turime daug bendra, - tiesiog visai išprotėjęs pasakė Rukna, išsišiepęs Hariui. - Pavyzdžiui, abiejų buvo visai niekam tikę tėtušiai. Visiškai niekam tikę. Abudu, Hari, turėjom kęsti tokį pažeminimą - vadintis jų pavarde. Ir abudu patyrėm didžiulį malonumą... nepaprastą malonumą... Tamsos ordino galybės labui nužudydami savo tėvus!

- Jūs beprotis, - nebesusilaikė Haris. - Beprotis!

- Sakai, beprotis? - pakėlė balsą Rukna. - Dar pažiūrėsim! Dar pažiūrėsim, kas beprotis - dabar, kai Tamsos Valdovas grįžo ir aš esu šalia jo! Jis grįžo, Hari Poteri, tu jo nenugalėjai. Ir dabar - aš nugalėsiu tave!

Rukna iškėlė lazdelę, jau žiojosi, Haris šmukštelėjo ranką į apsiaustą...

- Sustink!

Akinamai plykstelėjo raudona šviesa, sutrinksėjo, subraškėjo, ir Ruknos kabineto durys nulėkė nuo vyrių...

Rukna nusviestas dribo ant grindų. Haris, tebežiūrėdamas ton vieton, kur buvo Ruknos veidas, Priešrodyje išvydo Albą Dumbldorą, pro-

fesorių Sneipą ir profesorę Makgonagal. Atsigręžęs pamatė juos stovinčius tarpdury. Dumbldoras buvo priešaky, tebelaikė atkišęs lazdele.

Tą akimirką Haris iš tikrųjų suprato, kodėl visi kalba, jog Dumbldoras - vienintelis burtininkas, kurio Voldemortas bijodavo. Jo išraiška, kai žvelgė į nejudantį Ruknos kūną, buvo neišsivaizduojamo baisumo. Dumbldoro veidas nešvietė meilia šypsena, akys už akinių nežibėjo valiūkiškai. Kiekviena jo seno veido raukšlėlė dvelkė šaltu įniršiu. Nuo Dumbldoro sklido galia - kaip deginantis karštis.

Jis įžengė į kabinetą, priėjęs koja apvertė Rukną, kad matytųsi veidas. Po to įėjo Sneipas, žiūrėdamas į Priešrodį, kuriame tebebolavo piktas jo paties veidas.

Profesorė Makgonagal žengė tiesiai prie Hario.

- Eime, Poteri, - sukuždėjo. Jos plonytės lūpos virpčiojo, tarsi tuoj tuoj pravirktų. - Eime... į ligoninę.

- Ne, - nukirto Dumbldoras.

- Dumbldorai, jam reikia... pažiūrėk į jį. Šiandien jam ir taip užteko...

- Jis pasiliks, Minerva, nes jam reikia suprasti, - griežtai pasakė Dumbldoras. - Supratimas - pirmas žingsnis į susitaikymą. Tik susitaikius galima atsigauti. Jis turi žinoti, kas ir kodėl šįvakar privertė jį šitiek iškentėti.

- Rukna, - pasakė Haris. Tebebuvo taip apstulbęs, jog dar negalėjo niekuo patikėti. - Kaip Rukna galėjo šitai padaryti?

- Čia ne Alastoras Rukna, - ramiai tarė Dumbldoras. - Tu niekad nepažinojai Alastoro Ruknos. Tikrasis Rukna nebūtų tavęs nutempęs nuo manęs po to, kas atsitiko šį vakarą. Kai tik jis tave nusivedė, aš supratau - ir atsekiau čionai.

Dumbldoras, pasilenkęs prie suglebusio kūno, įkišo ranką į apsiaustą. Ištraukė Ruknos gertuvę ir raktų ryšulėlį. Tada atsisuko į profesorę Makgonagal ir Sneipą.

- Severai, atnešk man stipriausio Tiesos eliksyro, kokio turi, paskui nueik į virtuvę ir atvesk namų elfę, vardu Vinkė. Minerva, būk tokia

gera, nueik pas Hagridą, tenai moliūgų sklypelyje rasi tupint didelį juodą šunį. Nuvesk šunį į mano kabinetą, pasakyk, kad aš tuoj būsiu, ir grįžk čionai.

Jei Sneipui su Makgonagal šie nurodymai ir pasirodė keistoki, savo sumišimo jie neparodė. Abu tuoj pat išėjo. Dumbldoras žengė prie keliondėžės su septyniais užraktais. Pirmasis raktas tiko, jis atidarė skrynią. Joje buvo baisybė kerėjimų knygų. Dumbldoras uždarė skrynią, į antrą spyną įkišo antrą raktą ir vėl atidarė. Kerėjimų knygų nebebuvo, dabar keliondėžėje atsirado daugybė sulūžusių Skundiklių, pergamento ir plunksnų, ir kažkas panašaus į sidabrišką neregimąjį apsiaustą. Haris nustėręs žiūrėjo, kaip Dumbldoras atrakina trečią, ketvirtą, penktą ir šeštą užraktus, atidaro keliondėžę ir viduje randa vis ką kita. Pagaliau jis atrakino septintąjį užraktą, atvožė dangtį, ir Haris iš nuostabos sušuko.

Skrynioje jis išvydo lyg ir kokią pragarmę, jos dugne - požemio kambarį, tenai kokių dešimties pėdų gylyje ant aslos gulėjo ir berods kietai miegojo sulysęs, išbadėjęs tikrasis Rukna Baisioji Akis. Jis buvo be medinės kojos, akiduobė, kur turėjo vartytis stebuklingoji akis, buvo tuščia, žilstelėję plaukai buvo iškritę kuokštais. Haris be žado žiūrėjo čia į Rukną, miegantį keliondėžėje, čia į tą, kuris be sąmonės tysojo ant kabineto grindų.

Dumbldoras įlipo į keliondėžę ir lengvai stryktelėjo žemyn, pas miegantįjį Rukną. Pasilenkė prie jo.

- Apsvaigintas. Užburtas Užvaldymo kerais, labai silpnas. Aišku, jie turėjo palaikyti jo gyvybę. Hari, numesk apsišaukėlio apsiaustą, Alastoras sušalęs. Jam reikės madam Pomfri pagalbos, tačiau didelio pavojaus nėra.

Haris padarė kaip lieptas. Dumbldoras apklojo Rukną apsiaustu, apkamšė ir vėl išlipo iš keliondėžės. Tada paėmė ant stalo stovinčią gertuvę, atsuko ir apvertė. Ant kabineto grindų pasipylė tirštas tąsus skystis.

- Multisulčių eliksyras, Hari, - pasakė Dumbldoras. - Matai, kaip paprasta ir genialu. Mat Rukna iš niekur nieko negeria, tik iš savo gertuvės,

visi tai žino. Apsišaukėliui, aišku, reikėjo tikrąjį Rukną turėti po ranka, tam, kad galėtų ištisai gamintis eliksyrą. Matai jo plaukus... - Dumbldoras pažvelgė į keliondėžės gilumą. - Apsišaukėlis visus metus juos karpė, matai, kokie nelygūs? Bet manau, kad per šio vakaro šurmulį mūsų apsimetėlis Rukna pamiršo gerti eliksyrą reikiamu dažnumu, tai yra lygiai kas valandą. Tuoj įsitikinsime.

Dumbldoras išsitraukė kėdę iš po stalo ir atsisėdęs įbedė akis į bežadį Rukną ant grindų. Haris irgi žiūrėjo ten pat. Slinko tylos minutės.

Ūmiai, Hariui žiūrint, gulinčiojo veidas ėmė keistis. Randai išnyko, oda išsilygino, sudarkyta nosis tapo normali ir sumažėjo. Ilgi žilstelėję plaukai ėmė trumpėti ir virsti šviesiai geltonais. Garsiai klanktelėdama nukrito medinė koja, nes jos vietoj ataugo tikroji. Dar po valandėlės iškrito stebuklingoji akis, ją pakeitė normali. Anoji nuriedėjo grindimis vartydamasi į visas puses.

Haris išvydo blyšką, truputį strazdanotą veidą, šviesių plaukų kupetą. Jis jį pažino. Buvo matęs Dumbldoro Minčių kostuve, žiūrėjo, kaip Psichai išveda jį iš teismo salės. Jis bandė ponui Susitraukėliui įrodyti, kad esąs nekaltas... Tačiau dabar aplink akis buvo raukšlėlės ir šiaip atrodė daug senesnis.

Koridoriumi atkaukšėjo skubūs žingsniai. Sneipas grįžo su Vinke. Už jų pasirodė ir profesorė Makgonagal.

- Susitraukėlis! - it įbestas sustojo Sneipas. - Bartis Susitraukėlis!

- O varge, - tarstelėjo profesorė Makgonagal, staigiai sustojusi ir žiūrėdama į žmogų ant grindų.

Susivėlusį, murzina, Vinkė spoksojo Sneipui pro kojas. Ji išsižiojo ir šaižiai sukliko.

- Ponaiti Barti, ponaiti Barti, ką čia veiki?

Ji puolė jaunuoliui ant krūtinės.

- Jūs jį nužudėt! Nužudėt jį! Jūs nužudėt šeimininko sūnų!

- Jis tik sustingdytas, Vinke, - tarė Dumbldoras. - Prašom pasitraukti. Severai, atnešei eliksyro?

Sneipas padavė Dumbldorui mažytį buteliuką visiškai skaidraus skysčio - Tiesos eliksyro, kuriuo andai grasino Hariui. Dumbldoras atsikėlė, pasilenkė prie žmogaus ant grindų ir pakėlęs atrėmė jį į sieną po Priešrodžiu, kuriame tebešmėžavo Dumbldoro, Sneipo ir Makgonagal atspindžiai. Vinkė tebeklūpėjo delnais užsidengusi veidą ir drebėdama. Dumbldoras pražiodė žmogų ir įlašino burnon tris lašus. Tada nutaikė į krūtinę lazdele ir tarė:

- *Enervate.*

Susitraukėlio sūnus atsimerkė. Veidas buvo glebnas, žvilgsnis apsi-
blausęs. Dumbldoras atsiklaupė šalia, kad galėtų žiūrėti jam į akis.

- Ar girdi mane? - tyliai paklausė Dumbldoras.

Jaunuolio vokai virptelėjo.

- Taip.

- Norėčiau, kad mums papasakotum, kaip čia atsiradai. Kaip pabėgai iš Azkabano?

Susitraukėlis trūkšmingai atsiduso ir negyvu, bejausmiu balsu prabilo:

- Motina padėjo. Ji suprato, kad miršta. Priprašė tėvą patenkinti pas-
kutinį jos norą ir išgelbėti mane. Jis ją mylėjo taip, kaip niekad nemylėjo
manęs. Jis sutiko. Juodu atėjo manęs aplankyti. Sugirdė man Multisulčių
eliksyro, kuriame buvo jos plaukelis. Ji išgėrė eliksyro su mano plauku.
Mudu įgavome kits kito išvaizdą.

Vinkė drebėdama papurtė galvą.

- Daugiau nekalbėk, ponaiti Barti, nekalbėk, pridarysi savo tėvui
bėdos!

Tačiau Susitraukėlis vėl giliai atsiduso ir tokiu pat negyvu balsu toliau
pasakojo:

- Psichai akli. Jie jautė, kad į Azkabaną įėjo vienas sveikas žmogus ir
vienas arti mirties. Ir jautė, kad išėjo irgi vienas sveikas žmogus, o kitas
arti mirties. Tėvas mane išvedė atrodantį kaip motina, nes pro duris ga-
lėjo žiūrėti kiti kaliniai.

Netrukus motina mirė Azkabane. Ji iki galo stropiai gėrė Multisulčių eliksyrą. Palaidota mano vardu ir mano pavidalu. Visi tikėjo, kad tenai aš. Jo akys nukrypo.

- O ką tėvas darė parsivedęs tave namo? - paklausė Dumbldoras.

- Inscenizavo motinos mirtį. Uždaras, kuklias laidotuves. Tas kapas tuščias. Namų elfė man gražino sveikatą. Paskui mane reikėjo slėpti. Reikėjo valdyti. Norėdamas mane pažaboti, tėvas griebėsi visokių burtų. Kai atgavau jėgas, galvojau tik apie tai, kaip susirasti šeimnininką, kaip vėl jam tarnauti.

- Tai kaipgi tave tėvas pažabojo? - paklausė Dumbldoras.

- Užvaldymo kerais, - atsakė Susitraukėlis. - Mano gyvenimą tvarkė tėvas. Turėjau dieną naktį nešioti neregimąjį apsiaustą. Su manim visada būdavo namų elfė. Ji buvo mano prižiūrėtoja ir tarnaitė. Gailėjo manęs. Prikalbindavo tėvą retkarčiais mane palepinti. Už gerą elgesį.

- Ponaiti Barti, ponaiti Barti, - kūkčiojo Vinkė pro pirštus. - Nesakykit jiems, mums bus blogai...

- Ar kas nors išsiaiškino, kad esi gyvas? - tyliai paklausė Dumbldoras. - Ar, be tėvo ir namų elfės, dar kas nors žinojo?

- Taip, - vėl sumirksėjo Susitraukėlis. - Ragana mano tėvo darbe. Berta Džorkins. Sykį atėjo į namus su dokumentais tėvui pasirašyti. Namie jo nebuvo. Vinkė įleido ją vidun ir atėjo pas mane į virtuvę. Tačiau Berta Džorkins išgirdo, kaip Vinkė į mane kreipėsi. Ji atlindo pažiūrėti. Buvo pakankamai išgirdusi, kad atspėtų, kas slepiasi po neregimuoju apsiaustu. Grįžo tėvas. Jinai jį užsipuolė. Jis ją užbūrė labai stipriais Atminties kerais, kad užmirštų, ką sužinojo. Per daug stipriais. Tėvas sakė, kad jie visam laikui sugadino jai atmintį.

- Ko jinai lindo į mano šeimnininko asmeninius reikalus? - kūkčiojo Vinkė. - Kodėl ji neatstojo nuo mūsų?

- Papasakok apie pasaulio kvidičo čempionatą, - liepė Dumbldoras.

- Vinkė prišnekino tėvą, - pasakė Susitraukėlis tokiu pat nykiu balsu. - Kelis mėnesius zyzė ir zyzė. Kelerius metus nebuvo iškėlęs kojos

iš namų. O kvidičą taip mėgau. Leiskit, prašė ji. Jis bus su neregimuoju apsiaustu. Ir galės pažiūrėti rungtynes. Tegul nors kartą pakvėpuoja grynu oru. Ji sakė, kad šito būtų norėjusi mano motina. Dar sakė, jog motina mirė tam, kad aš būčiau laisvas. Ji išgelbėjusi man gyvybę ne tam, kad visą gyvenimą tūnočiau kaip kalėjime. Pagaliau jis nusileido.

Viskas buvo kruopščiai suplanuota. Iš pat ryto tėvas su Vinke nuvedė mane į viršutinę ložę. Vinkė turėjo pasakyti, kad laiko vietą tėvui. Aš turėjau joje sėdėti nematomas. Visiems išėjus iš ložės, turėjome ir mes išsinešdinti. Būtų atrode, kad Vinkė viena. Nė lapė nebūtų sulojusi.

Tačiau Vinkė nežinojo, kad aš einu stipryn. Pradėjau atsispirti tėvo Užvaldymo kerams. Pasitaikydavo, kad jausdavausi beveik atgavęs save. Kartais trumpam išsivaduodavau iš jo burtų. Taip atsitiko ir viršutinėje ložėje. Aš tarsi būdau iš gilaus miego. Per patį vidurį rungtynių pasijutau esąs tarp žmonių. Pamačiau, kad priešais sėdinčiam berniukui iš kišenės kyšo lazdelė. Dar prieš Azkbaną iš manęs buvo atimta burtų lazdelė. Aš ją ir ištraukiau. Vinkė nepastebėjo. Vinkė bijo aukštumos. Todėl buvo užsidengusi veidą.

- Koks jūs negeras, ponaiti Barti! - sušnibždėjo Vinkė. Pro pirštus jai bėgo ašaros.

- Taigi paėmei lazdelę, - priminė Dumbldoras. - Ir ką su ja darei?

- Grįžome į palapinę, - tarė Susitraukėlis. - Tada juos ir išgirdome. Išgirdome Mirties Valgytojus. Tuos, kurie taip ir nepakliuvo į Azkabaną. Kurie niekad nekeitėjo dėl mano šeimnininko. Jie nususuko nuo jo. Betgi jie nebuvo pavergti kaip aš. Buvo laisvi ir galėjo ieškoti jo, bet neieškojo. Jie tikrai tyčiojosi iš Žiobarų. Nuo jų balsų galutinai atsitokėjau. Neatsimenu, kad galva būtų buvusi tokia šviesi. Aš įtūžau. Turėjau lazdelę. Norėjau pulti juos už tai, kam atsižadėjo mano pono. Tėvas išėjo iš palapinės, nuskubėjo vaduoti Žiobarų. Vinkė išsigando matydama mane tokį piktą. Savo kerais ji mane pririšo prie savęs. Ištempė iš palapinės ir į mišką, toliau nuo Mirties Valgytojų. Bandžiau ją sulaikyti. Norėjau grįžti į stovyklą. Norėjau tiems Mirties Valgytojams parodyti, kas yra ištikimybė-

bė Tamsos Valdovui, ir nubausti juos už išdavystę. Pavogtą lazdele dangun pasiunčiau Tamsos ženklą.

Prisistatė ministerijos burtininkai. Į visas puses pasipylė Stingdomieji kera. Vieni jų pataikė tarp medžių, kur stovėjome su Vinke. Mudu siejęs ryšys nutrūko. Abudu griuvom sustingę.

Radęs Vinkę, tėvas suprato, kad aš turiu būti netoliese. Jis apieškojo krūmus, šalia kurių ji gulėjo, ir užčiuopė mane. Palaukė, kol iš miško išeis kiti ministerijos valdininkai. Jis man vėl užleido Užvaldymo kerus ir parvedė namo. Išvarė Vinkę. Jinai ją apvylė. Mat leido man įsigyti lazdele. Ir beveik leido pabėgti.

Vinkė beviltiškai sukvykė.

- Taigi namie likom dviese su tėvu. Ir tada... tada... - Susitraukėliui knabtelėjo galva, jis išsišiepė beprotiška šypsena. - Manęs atėjo šeimininkas.

Jis pasirodė mūsų namuose vėlyvą naktį, savo tarno Kirmio rankose. Šeimininkas sužinojo, jog tebesu gyvas. Albanijoje sučiupo Bertą Džorkins. Ją kankino. Ji jam daug pasakė. Apie Burtų trikovės turnyrą. Apie Aurorą Rukną, pradėsiantį mokytojauti Hogvartse. Jis tol ją kankino, kol prašliaužė per Atminties kerus. Tada ji papasakojo, kad aš ištrūkęs iš Azkabano. Pasakė, jog tėvas laikęs mane įkalintą, kad negalėčiau ieškoti savo pono. Šitaip šeimininkas sužinojo, kad aš tebesu ištikimas jo tarnas - galbūt ištikimiausias iš visų. Mano ponas sugalvojo planą, paremtą Bertos liudijimu. Jam reikėjo manęs. Jis atėjo į mūsų namus apie vidurnaktį. Duris atidarė tėvas.

Susitraukėlis dar plačiau nusišypsojo, lyg prisiminęs maloniausią pasaulyje dalyką. Pro Vinkės piršteliu blizgėjo pakraupusios akys. Siaubas jai atėmė žadą.

- Viskas įvyko žaibiškai. Mano ponas tėvą užbūrė Užvaldymo kerais. Dabar tėvas buvo įkalintas, bevalis. Šeimininkas privertė jį dirbti, lyg nieko nebūtų nutikę. O aš buvau išlaisvintas. Pabudau. Buvau vėl savimi, gyvas kaip niekada.

- O ko Valdovas Voldemortas paprašė tave padaryti? - paklausė Dumbldoras.

- Jis mane klausė, ar aš pasiryžęs viskuo dėl jo rizikuoti. Aš buvau pasiryžęs. Mano svajonė, didžiausias mano tikslas buvo jam tarnauti, įrodyti, ką galiu. Jis pasisakė, kad Hogvartse jam reikia turėti ištikimą tarną. Tarną, kuris nepastebimai padėtų Hariui Poteriui pereiti Burtų trikovę. Tarną, kuris sektų Hari Poterį. Ir užtikrintų, kad jis laimėtų turnyro taurę. Paverstų taurę Nešykle, kuri pirmą ją palietusįjį nuneštų mano šeimininkui. Bet pirmiausia...

- Tau reikėjo Alastoro Ruknos, - tarė Dumbldoras. Jo mėlynos akys sužaubavo, nors balsas liko ramus.

- Mudu su Kirmiu tai sutvarkėme. Iš anksto pasiruošėme Multisulčių eliksyrą. Patraukėme pas jį namo. Rukna pasipriešino. Kilo sąmyšis. Pačiu laiku spėjome jį įveikti. Įgrūdome į jo paties magišką keliondėžę. Paėmiau keletą jo plaukelių ir įdėjau į eliksyrą. Išgėręs tapau Ruknos antrininku. Paėmiau jo koją ir stebuklingąją akį. Tada jau galėjau pasitikti Artūrą Vizlį, atvykusį raminti triukšmą išgirdusių Žiobarų. Aš priverčiau kieme trankytis šiukšlių konteinerius. Artūrai Vizliui pasakiau, kad juos išvartė pabėgdami įsibrovėliai. Tada surinkau Ruknos drapanas ir Tamso jėgų iešiklius, sukišau į keliondėžę su Rukna ir iškeliavau į Hogvartą. Aš jį laikiau gyvą, bet prislopintą Užvaldymo kerais. Man reikėjo, kad jis pajėgtų atsakinėti į klausimus. Turėjau sužinoti apie jo praeitį, išmokyti įpročius, kad galėčiau apmulkinti net patį Dumbldorą. Be to, nuolat reikėjo plaukų Multisulčių eliksyrui gaminti. Kitų medžiagų buvo lengva gauti. Bumslango odos nugvelbiau iš požemio. Kai mane užtiko nuodų ir vaistų mokytojas, pasakiau, jog man liepta kabinetą apieškoti.

- O kas nutiko Kirmiui po to išpuolio? - paklausė Dumbldoras.

- Kirmis grįžo į tėvo namus prižiūrėti mano pono ir saugoti tėvo.

- Tačiau tavo tėvas pabėgo, - pasakė Dumbldoras.

- Taip. Po kiek laiko jis, kaip ir aš, ėmė atsisipirti Užvaldymo kerams. Būdavo tarpų, kai jis suvokdavo, kas vyksta. Tada mano ponas nutarė,

kad pavojinga tėvą išleisti iš namų. Privertė jį siuntinėti į ministeriją nurodymus. Privertė parašyti, jog serga. Bet Kirmis apleido savo pareigas. Nebuvo pakankamai budrus. Tėvas pabėgo. Mano ponas spėjo, jog jis kelias į Hogvartą. Norės viską iškloti Dumbldorui, prisipažinti. Jis ketino pasisakyti, kaip mane išvogęs iš Azkabano.

Šeimininkas pranešė apie tėvo pabėgimą. Liepė man žūtbūt jį sulaikyti. Taigi aš laukiau ir stebėjau. Pasinaudodamas planu, kurį buvau paėmęs iš Hario Poterio. Planu, kuris vos visko nesužlugdė.

- Planu? - greit paklausė Dumbldoras. - Koks tai planas?

- Poteris turėjo Hogvartso planą. Poteris jame ir pamatė mane. Vieną naktį Poteris pamatė, kaip iš Sneipo kabineto vagiu medžiagas Multisulčių eliksyrui. Jis mane palaikė mano tėvu, nes mūsų vienodi vardai. Tą naktį paėmiau iš Poterio tą planą. Pasakiau, kad tėvas nekenčia juodųjų magų. Poteris patikėjo, kad tėvas seka Sneipą.

Savaitę laukiau tėvo pasirodant Hogvartse. Pagaliau vieną vakarą planas parodė, kaip tėvas įžengia į mokyklos teritoriją. Apsisiaučiau neregimuoju apsiaustu ir išėjau jo pasitikti. Jisėjo pamiške. Tada pasirodė Poteris ir Krumas. Aš laukiau. Poterio negalima buvo liesti, jo reikėjo šeimininkui. Poteris nubėgo atsivesti Dumbldoro. Aš sustingdžiau Krumą. Nužudžiau savo tėvą.

- Neee! - sustugo Vinkė. - Ponaiti Barti, ponaiti Barti, ką jūs sakote?

- Tu nužudei savo tėvą, - taip pat tyliai pasakė Dumbldoras. - Kur dėjai jo kūną?

- Nuvilkau į mišką. Apklojau neregimuoju apsiaustu. Planą turėjau. Žiūrėjau, kaip Poteris įbėga į pilį. Jisai sutiko Sneipą. Priėjo Dumbldoras. Mačiau, kaip Poteris išsivedė Dumbldorą iš pilies. Aš užėjau jiems už akių ir išlindau. Pasakiau Dumbldorui, kad Sneipas man pasakęs, kur eiti.

Dumbldoras liepė eit ieškoti tėvo. Aš grįžau prie tėvo kūno. Išsitraukiau planą. Kai visi išsinešdino, tėvą paverčiau kaulu. Apsisiautęs neregimuoju apsiaustu, užkasiau jį šviežioje lysvėje priešais Hagrido trobelę.

Stojo visiška tylą, tikslai kūkčiojo Vinkė.

- Ir šįvakar... - ūmiai prabilo Dumbldoras.

- Pasiūliau prieš vakarienę turnyro taurę nunešti į labirintą, - sušnibždėjo Bartis Susitraukėlis. - Paverčiau ją Nešykle. Šeimininko planas pavyko. Jis grįžo į valdžią ir aš būsiu taip išaukštintas, kaip nesapnavo nė vienas burtininkas.

Veidą vėl nušvietė bepročio šypsena, galva nusviro ant peties. Jam prie šono dejavo ir gaikščiojo Vinkė.

TRISDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS

Keliai išsiskiria

Dumbladoras atsistojo. Valandėlę su pasibjaurėjimu žiūrėjo į Bartį Susitraukėlį. Tada vėl kilstelėjo burtų lazdelę, ir iš jos išsivyniojusios virvės apraizgė Susitraukeiį ir kietai surišo. Dumbladoras atsisuko į profesorę Makgonagal.

- Minerva, ar gali jį pasaugoti, kol nuvesiu Hariį į viršų?

- Žinoma, - atsakė ji. Atrodė labai šiaip sau, tarsi būtų mačiusi, kaip kas nors vemia. Tačiau ranka nesudrebėjo, kai išsitraukė lazdelę ir nutaikė į Bartį Susitraukėlį.

- Severai, - kreipėsi Dumbladoras į Sneipą, - prašom pakviesti čia madam Pomfri. Alastorą Rukną reikia nugabenti į ligoninę. Paskui eik laukan, surask Kornelijų Karamelę ir atvesk čionai. Jis tikriausiai norės pats iškvosti Susitraukėlį. Pasakyk jam, kad jei manęs reikės, po pusvalandžio būsiu ligoninėje.

Sneipas tylėdamas nusilenkė ir iščiuožė.

- Hari? - švelniai tarė Dumbladoras.

Haris atsistojo, bet vos išsilaikė: kojos skausmas, kurį klausydamasis Susitraukėlio buvo užmiršęs, grįžo dar nuožmesnis. Jis ėmė drebėti. Dumbladoras paėmė jam už rankos ir išvedė į tamsų koridorių.

- Pirmiausia einam į mano kabinetą, Hari. Ten mūsų laukia Sirijus.

Haris linktelėjo. Jį apėmė abejingumas ir jausmas, kad viskas netikra. Juo geriau. Nenorėjo galvoti apie nieką, kas nutiko po to, kai pirmąsyk palietė turnyro taurę. Nenorėjo grįžti prie prisiminimų, šviežių ir ryškių it fotografijos, be paliovos švysčiojančių galvoje. Rukna Baisioji Akis, uždarytas keliondėžėje. Kirmis, sukniubęs ant žemės, čiūčiuojantis rankos

strampą. Voldemortas, kylantis iš garuojančio katilo. Sedrikas... nebegyvas. .. Sedrikas prašo parnešti jį tėvams...

- Profesoriau, - sumurmėjo Haris, - kur yra ponai Digoriai?

- Jie su profesore Diegavirte. - Dumbldoro balsas, toks ramus per visą Susitraukėlio kvotą, virptelėjo. - Ji yra Sedriko koledžo vadovė, geriausiai jį pažinojo.

Jie priėjo akmeninę chimera. Dumbldoras ištarė slaptažodį, ji atšoko į šalį, ir Haris su Dumbldoru žengė ant judančiųjų laiptų, tie juos užnešė į viršų, prie ažuolinių durų. Dumbldoras pastūmė jas.

Viduje stovėjo Sirijus. Išblyškęs ir sulysęs kaip ir tada, kai pabėgo iš Azkabano. Jis pripuolė prie Hario.

- Hari, tu sveikas? Taip ir žinojau... Žinojau, kad bus kas nors panašaus... Kas atsitiko?

Virpančiom rankom jis pasodino Hari į kėdę prie stalo.

- Kas atsitiko? - nekantriai pakartojo.

Dumbldoras ėmė pasakoti viską, ką kalbėjo Susitraukėlis. Haris klausėsi puse ausies. Iš nuovargio maudė kiekvieną kaulelį. Niekas daugiau nenorėjo, tik sėdėti čia valandų valandas niekieno nekliudomas, kol užmigėtų ir nebereikėtų nei galvoti, nei jausti.

Sušnarėjo sparnai. Foksas, paukštis feniksas, plastelėjo nuo laktos ir atskridęs nutūpė Hariui ant kelio.

- Labas, Foksai, - tyliai tarė Haris ir paglostė tviskančias raudonas ir auksines paukščio plunksnas. Foksas patenkintas sumirksėjo. Buvo taip gera jausti šiltą jo kūną.

Dumbldoras nutilo. Atsisėdo priešais Hari. Šis nuleido akis. Dumbldoras dabar jį klausinė. Privers Hari iš naujo viską išgyventi.

- Man reikia žinoti, Hari, kas buvo po to, kai tu labirinte palietei turnyro taurę, - prabilo Dumbldoras.

- Ar negalima palaukti iki ryto, Dumbldorai? - piktokai tarė Sirijus, uždedamas Hariui ant peties ranką. - Duokit jam pamiegoti. Atsigauti.

Harį užplūdo dėkingumas Sirijui, tačiau Dumbldoras, tarsi negirdėjęs Sirijaus žodžių, palinko į Harį. Haris nenoromis pakėlė galvą ir pažvelgė į tas mėlynas akis.

- Jei manyčiau, kad galiu tau padėti, - švelniai tarė Dumbldoras, - užmigdydamas tave užburtu miegu ir nutolindamas laiką, kai turėsi galvoti apie tai, kas nutiko šįvakar, taip ir padaryčiau. Bet aš geriau žinau. Dabar numalšinus skausmą, vėliau jis bus tik aštresnis. Tu parodei drąsą, kokios iš tavęs negalėjau tikėtis. Prašau tave dar kartą ją parodyti. Prašau papasakoti, kaip buvo.

Feniksas tykiausiai suulbėjo. Jis pasipurtė, ir Haris pajuto, tarsi būtų nurijęs kažkokio karšto gėralo gurkšnį, kuris jį sušildė ir pastiprino.

Giliai atsidusęs, ėmė pasakoti. Visa, kas nutiko, kalbant stėjo prieš akis gyvais vaizdais: jis matė žaižaruojantį eliksyrą, kuris prikėlė Voldemortą, matė tarp kapų nusileidžiančius Mirties Valgytojus, matė Sedriko kūną, gulintį šalia taurės.

Porą kartų Sirijus, spausdamas Hariui petį, krenkštelėjo lyg ir norėdamas kažką sakyti, tačiau Dumbldoras rankos mostu jį sulaikė, ir Haris tik džiaugėsi, nes pradėjus kalbėti nebebuvo taip sunku. Juto netgi palengvėjimą, sakytum iš jo būtų traukiami nuodai. Tik didžiulėmis valios pastangomis prisivertė pasakoti viską iš eilės, bet žinojo, kad kai baigs, pasijus daug geriau.

Apsakius, kaip Kirmis durklu perdūrė ranką, Sirijus pasipiktinęs šūktelėjo, o Dumbldoras taip staigiai pašoko, jog Haris net krūptelėjo. Apėjęs stalą, Dumbldoras liepė parodyti ranką. Haris atkišo ją.

- Jisai sakė, kad mano kraujas jam duos daugiau stiprybės negu kieno nors kito, - kalbėjo Haris. - Sakė, kad motinos suteikta apsauga teks ir jam. Ir iš tikrųjų - jis galėjo mane liesti nenudegdamas pirštų, palietė man veidą.

Akimirką Hariui pasirodė, jog Dumbldoro akys pergalingai blykstelėjo. Vis dėlto nutarė, kad jam tik pasivaideno, nes direktorius grįžo į kėdę senutėlis ir suvargęs kaip niekada.

- Ką gi, - tarė sėsdamasis, - Voldemortas įveikė šitą kliūtį. Pasakok, Hari.

Ir Haris pasakojo. Paaiškino, kaip Voldemortas iškilo iš katilo, atpasakojo, kiek prisiminė, jo prakalbą Mirties Valgytojams. Tada apsakė, kaip Voldemortas jį atrišo, gražino burtų lazdelę ir pasiruošė dvikovai.

Vis dėlto pasiekus vietą, kur auksinis spindulys sujungė jo ir Voldemorto lazdeles, gerklę kažkas sugniaužė. Norėjo pasakoti toliau, bet neįstengė, atmintyje grūdosi vaizdai, kaip iš Voldemorto lazdelės išlindo Sedrikas, paskui senukas, tada Berta Džorkins... mama... tėtis...

Apsidžiaugė, kai Sirijus nutraukė tylą.

- Sujungė lazdeles? - nusistebėjo. - Kam?

Haris pažvelgė į Dumbldorą. To veidas buvo budrus.

- *Priori incantatem*, - burbtelėjo Dumbldoras.

Jis pažvelgė į Hari, ir tarp jų tarsi švystelėjo supratimo spindulys.

- Atvirkštiniai kerai? - paklausė Sirijus.

- Taigi, - tarė Dumbldoras. - Ir Hario, ir Voldemorto lazdelė turi tą pačią šerdį. Į abi įdėta po to paties fenikso uodegos plunksnelė. Tiesą sakant, štai šito fenikso, - pridūrė rodydamas į paukštį auksinėmis ir raudonomis plunksnomis, ramiai tupintį Hariui ant kelio.

- Mano lazdelėje yra Fokso plunksna? - nustebo Haris.

- Taip. Vos tik išėjai iš parduotuvės prieš ketverius metus, ponas Olivanderis man iškart parašė, kad tu įsigijai antrąją tokią lazdelę.

- Kas gi atsitinka, jei lazdelė sutinka savo seserį? - paklausė Sirijus.

- Jos negali iš rimtųjų tarpusavy kovoti, - atsakė Dumbldoras. - Vis dėlto jei lazdelių savininkai prispiria jas grumtis... įvyksta labai retas reiškinys. Viena lazdelė priverčia kitą išspjauti jos atliktus kerus - atvirkštinę tvarka. Pirmiausia išlenda paskutinis ir taip toliau...

Jis klausiamai pažvelgė į Hari, tas linktelėjo.

- Vadinasi, - lėtai tarė Dumbldoras, - koku nors būdu pasirodė ir Sedrikas.

Haris vėl linktelėjo.

- Digoris atgijo? - gyvai paklausė Sirijus.
- Jokiais burtais neatgaivinsi mirusiojo, - liūdnai pasakė Dumbldoras. - Tai ne daugiau kaip atvirkštinis aidas. Iš lazdelės turbūt išlindo gyvojo Sedriko šešėlis. Tiesa, Hari?
- Jis man kalbėjo, - atsakė Haris, vėl imdamas drebėti. - Sedriko šmėkla ar kas man kalbėjo.
- Aidas, - aiškino Dumbldoras, - turintis Sedriko išvaizdą ir būdą. Spėju, jog pasirodė ir daugiau... ankstesnių Voldemorto lazdelės aukų.
- Kažkoks senukas, - išspaudė Haris. - Berta Džorkins. Ir...
- Tavo tėvai? - ramiai paklausė Dumbldoras.
- Taip.
- Sirijus skaudžiai sugniaužė Hariui petį.
- Paskutinės tos lazdelės žmogžudystės atbula tvarka, - linktelėjo Dumbldoras. - Aišku, būtų ir daugiau išlindę, jei nebūtų nutrūkęs ryšys. Na, gerai, Hari. Tie aidai, tie šešėliai... ką gi jie darė?
- Haris nupasakojo, kaip iš lazdelės išlindusios figūros slankiojo aplink auksinį voratinklį, kaip Voldemortas, regis, jų prisibijojo, kaip tėčio šešėlis pasakė jam, ką daryti, kaip Sedriko šmėkla pareiškė paskutinį norą.
- Haris pajuto nebeturįs jėgų kalbėti. Atsisukęs į Sirijų pamatė, jog tas užsidengęs veidą.
- Staiga Feniksas nuo kelių plastelėjo ant grindų. Tupėjo priglaudęs savo gražią galvą prie sužeistos Hario kojos; ant žaizdos, kurią padarė voras, iš paukščio akių byrėjo didelės it perlai ašaros. Skausmas pranyko. Žaizda užsitraukė. Koją liko sveika.
- Kartoju, - tarė Dumbldoras, kai paukštis feniksas pakilo ir vėl nutūpė ant savo laktelės šalia durų, - jog tu šįvakar, Hari, parodei drąsą, kurios nesitikėjau iš tavęs. Drąsa tu prilygai tiems, kurie žuvo grumdamiesi su Voldemortu, kai tas buvo savo galybės viršūnėje. Tu užsivertei su augusio burtininko našta ir nepalūžai. Mums suteikei viską, ko turime teisę tikėtis iš tavęs. Dabar eisi su manim į ligoninę. Nenoriu, kad šią

naktį nakvotum bendrabutyje. Tau reikia Miego eliksyro ir ramybės... Sirijau, ar norėtum pabudėti prie jo?

Sirijus linktelėjęs atsistojo. Jis vėl pasivertė didžiuliu juodu šunimi ir išsekė paskui Hariį su Dumbldoru iš kabineto, tada nucimpino su jais žemyn į ligoninę.

Dumbldorui atidarius jos duris, Haris išvydo ponią Vizli, Bilą, Ronį ir Hermioną, apstojusius sutrikusią madam Pomfri. Jie, matyt, ją kamantinėjo, kur pasidėjo Haris ir kas jam yra.

Įžengus Hariui, Dumbldorui ir juodajam šuniui, visi žaibiškai atsisuko. Ponia Vizli dusliai aihtelėjo:

- Hari! O, Hari!

Ji jau norėjo stverti jį glėbin, bet sulaikė Dumbldoras.

- Mole, būk gera, paklausk. Haris šįvakar siaubingai prisikentėjo. Jis ką tik viską man papasakojo. Dabar jam reikia miego, ramybės ir tylos. Jeigu panorės, kad jūs visi būtumėt šalia, - pridūrė apžvelgdamas Ronį, Hermioną ir Bilą, - galite sau sėdėti. Tačiau nenoriu, kad klausinėtumėt, kol jis tam nepasirengęs, juo labiau šį vakarą.

Ponia Vizli išbalusi linktelėjo. Atsigręžusi į Ronį, Hermioną ir Bilą, sudraudė juos, tarsi būtų triukšmavę:

- Ar girdėjot? Jam reikia ramybės!

- Direktoriau, - kreipėsi madam Pomfri, žiūrėdama į didžiulį juodą šunį - Sirijų, - ar galima paklausti, ką...

- Šitas šuo pabus prie Hario, - paprastai atsakė Dumbldoras. - Žinokit, jis labai drausmingas. Hari, aš palauksiu, kol tu atsigulsi.

Haris pajuto Dumbldorui neapsakomą dėkingumą, kad neleido kitiems jo klausinėti. Nepasakys, kad jam buvo nemalonius jų visų artumas, tačiau mintis, kad reikėtų iš naujo viską išgyventi, atrodė nepakečiama.

- Hari, aš ateisiu pas tave, kai tik pasišnekėsiu su Karamele, - pasakė Dumbldoras. - Noriu, kad pasiliktum čia tol, kol rytoj viską pranešiu mokiniams. - Ir jis išėjo.

Kai madam Pomfri nuvedė Hariį prie jam skirtos lovos, palatos gale jis išvydo gulint tikrąjį Rukną. Ant staliuko šalia lovos gulėjo jo medinė koja ir stebuklingoji akis.

- Kaip jis? - paklausė Haris.

- Bus sveikas kaip ridikas, - tarė madam Pomfri, paduodama Hariui pižamą, ir išskleidė širmą. Jis nusivilko apsiaustą, apsirengė pižamą ir įlipo į lovą. Ronis, Hermiona, Bilas, ponias Vizli ir juodasis šuo užlindo už širmos ir susėdo abipus lovos. Ronis ir Hermiona žvelgė į jį neramiai, lyg ir su baime.

- Viskas gerai, - pasakė jiems Haris. - Aš tik pavargęs.

Ponios Vizli, be jokio reikalo taisančios patalą, akys paplūdo ašaromis. Madam Pomfri išlėkė į savo kabinetėlį ir grįžo nešina taure ir buteliuku raudono gėralo.

- Turi visą išgerti, Hari. Tai Besapnio miego eliksyras.

Haris paėmė taure ir patraukė kelis gurtėlius. Iš karto apsnūdo. Viskas aplinkui apsitraukė migla, lempos palatoje, regis, draugiškai mirkčiojo per širmą, kūnas tarsi pamažėle skendo į šiltus pūkų patalus. Nespėjo išgerti viso eliksyro, nespėjo nė žodžio ištarti, kai nuovargis numarino miegu.

*

Haris pabudo toks sušilęs, toks mieguistas, kad nė neatsimerkė, norėjo vėl užmigti ir miegoti. Kambaryje tvyrojo prieblanda. Jis manė, jog tebėra naktis, ir jautė, kad miegojo nelabai ilgai. Staiga išgirdo šnibždesį.

- Jie jį prižadins, jeigu nenustos šūkauti!

- Ko jie šūkauja? Juk daugiau nieko neatsitiko, ką?

Haris praplėšė akis. kažkas buvo nuėmęs akinius. Netoliese lyg per miglą matė ponias Vizli ir Bilą. Ponia Vizli stovėjo.

- Karamelės balsas, - sukuždėjo ji. - O čia Minerva Makgonagal, tiesa? Tačiau ko jie ginčijasi?

Dabar ir Haris išgirdo: ligoninės pusėn rėkdamai bėgo žmonės.

- Apmaudu, bet vis tiek, Minerva... - garsiai pasakė Kornelijus Karamelė.

- Nereikėjo įsileisti jo į pilį! - šaukė profesorė. - Kai sužinos Dumbldoras...

Haris išgirdo, kaip su trenksmu atsidarė palatos durys. Nepastebėtas stovinčiųjų, mat, Bilui suglaudus širmą, jie žiūrėjo į duris, Haris atsisėdo ir užsidėjo akinius.

Į palatą įsiveržė Karamelė. Jam iš paskos įžengė profesorė Makgonagal ir Sneipas.

- Kur Dumbldoras? - paklausė Karamelė poniją Vizli.

- Jo čia nėra, - piktai atšovė ponija Vizli. - Čia ligoninė, ministre, ar nemanote, kad geriau būtų, jei...

Bet durys atsidarė ir įėjo Dumbldoras.

- Kas atsitiko? - griežtai tarė Dumbldoras, pažvelgdamas į Karamelę, paskui - į profesorę Makgonagal. - Kodėl čia triukšmaujate? Minerva, stebiuosi tavimi... Aš juk prašiau pasaugoti Bartį Susitraukėlį...

- Jo nebereikia saugoti, Dumbldorai! - suriko ji. - Ministras juo pasirūpino!

Haris nebuvo matęs, kad profesorė Makgonagal šitaip nesivaldytų. Skruostus jai išmušė raudonos dėmės, ji stovėjo sugniaužusi kumščius ir drebėjo iš pykčio.

- Kai Karamelėi pranešėme, jog sugavome Mirties Valgytoją, atsakingą už šio vakaro įvykius, - tyliai paaiškino Sneipas, - jis, atrodo, tai suprato kaip grėsmę savo paties saugumui. Pareikalavo, kad į pilį jį lydėtų Psichas. Jis atsivedė jį į kabinetą, kur buvo Bartis Susitraukėlis...

- Sakiau jam, kad tu prieštarausi, Dumbldorai! - širdo profesorė Makgonagal. - Sakiau jam, kad nepakęsi Psicho pilyje, bet...

- Moteriške! - subliuvo Karamelė, irgi neregėtai piktas. - Kaip magijos ministras, aš pats sprendžiu, ar man imtis apsaugą einant klausinėti galbūt labai pavojingo...

Tačiau profesorė Makgonagal jį perrėkė:

- Tas... tas padaras, - nertėjo ji, - įėjęs į kambarį puolė ant Susitraukėlio ir... ir...

Hariui nutirpo širdis matant, kaip profesorė Makgonagal ieško žodžių papasakoti tam, kas įvyko. Jam pačiam nereikėjo, kad ji užbaigtų sakinį. Žinojo, ką padarė Psichas. Pabučiavo lemtinguoju bučiniu. Ištraukė sielą. Tai buvo blogiau už mirtį.

- Pamanykite, koks nuostolis! - putojo Karamelė. - Juk jis, atrodo, kalta dėl keleto mirčių!

- Tačiau dabar, Kornelijau, jis negali liudyti, - tarė Dumbldoras, skvarbiu žvilgsniu žvelgdamas į Karamelę, tarsi būtų pirmą kartą jį gerai išvydęs. - Jis negalės paaiškinti, kodėl nužudė tuos žmones.

- Kodėl nužudė? Jokia paslaptis, - prapliupo Karamelė. - Jis buvo beprotis, maniakas! Iš to, ką pasakojo Minerva ir Severas, atrodo, jis tarėsi vykdamas Patys Žinote Kieno nurodymus!

- Jis iš tikrųjų vykdė Valdovo Voldemorto nurodymus, Kornelijau, - tarė Dumbldoras. - Tų žmonių mirtis įėjo į planą, kaip Voldemortui grąžinti galybę. Planas pavyko. Voldemortas atgavo savo kūną.

Karamelė dabar atrodė taip, lyg į veidą būtų gavęs kokių sunkių daiktų. Mirksėdamas ir apdujęs žvelgė į Dumbldorą neįstengdamas patikėti tuo, ką išgirdo. Spoksodamas į Dumbldorą, išlemeno:

- Patys Žinote Kas... grįžo? Neįmanoma. Liaukitės, Dumbldorai...

- Kaip Minerva su Sneipu tikriausiai jau sakė, mes girdėjome visą Barčio Susitraukėlio išpažintį. Išgėręs Tiesos eliksyro, jis išklojo, kaip ištrūko iš Azkabano ir kaip Voldemortas - beje, iš Bertos Džorkins sužinojęs, kad jis gyvas, - atėjo išvaduoti jo ir jį panaudojo Hariui sugauti. Sakau, jo planas pavyko. Susitraukėlis padėjo Voldemortui grįžti.

- Klausykit, Dumbldorai, - prabilo Karamelė, ir Haris nustebo jo veide išvydęs šypsenėlę, - juk negalite rimtai visu tuo tikėti. Patys Žinote Kas - sugrįžo? Liaukitės, iš tiesų... Aišku, Susitraukėlis galėjo tikėti, jog

veikia vykdydamas Patys Žinote Kieno paliepinus... Tačiau imti už gryną pinigą tokio bepročio kalbas, Dumbldorai...

- Šįvakar palietęs turnyro taurę, Haris buvo nuneštas tiesiai pas Voldemortą, - pasakė Dumbldoras. - Jis matė, kaip Voldemortas atgimė. Viską jums paaiškinsiu, jeigu užeisite į mano kabinetą.

Dumbldoras žvilgtelėjo į Hariį ir pamatė, kad tas jau nemiega, tačiau tik papurtė galvą ir tarė:

- Bijau, kad šiąnakt negaliu jums leisti jo klausinėti.

Karamelė tebesišypsojo. Pažiūrėjo į Hariį.

- Ar jūs... aa... tikrai tikite Hario žodžiais, Dumbldorai?

Valandėlę visi tylėjo, tačiau Sirijus suurzgė. Pašiaušęs keterą, jis šiepdantis prieš Karamelę.

- Be abejo, Hariu aš tikiu, - atsakė Dumbldoras, blykstelėdamas akimis. - Savo ausimis girdėjau Susitraukėlio išpažintį, girdėjau ir Hario pasakojimą, kas nutiko jam palietus turnyro taurę. Abi istorijos logiškos, jos paaiškina viską, kas buvo po to, kai vasarą dingo Berta Džorkins.

Karamelė vis taip pat keistai šypsojosi. Vėl žvilgtelėjo į Hariį, tada tarė:

- Jūs patikėjote, kad Valdovas Voldemortas grįžo, pasikliaudamas tik tuo, ką pasakojo žudikas maniakas ir berniukas, kuris... na...

Karamelė vėl dirstelėjo į Hariį, ir šis staiga suprato.

- Pone Karamele, jūs skaitote, ką rašo Rita Nepasėda, - pasakė jis.

Ronis, Hermiona, ponia Vizli ir Bilas - visi pašoko. Jie net neįtarė, kad Haris nemiega.

Karamelė raustelėjo, bet išraiška tebebuvo atkakli.

- Na, ir kas? - tarė jis Dumbldorui. - Kas, jeigu sužinojau, kad jūs slėpėte kai kuriuos faktus apie šį berniuką? Pasirodo, jis - Šnipštūnas, a? Ir ištiesai kartojasi priepuoliai...

- Turbūt turite galvoje tai, kad Hariui kartais skauda randą? - šaltai tarė Dumbldoras.

- Vadinasi, pripažįstate, jog jam užaina skausmai? - skubiai pasitikslino Karamelė. - Galvos skausmai? Košmarai? O gal haliucinacijos?

- Paklauskite, Kornelijau, - žengė artyn Dumbldoras, ir nuo jo vėl padvelkė ta pačia nesuvokiama jėga kaip ir tada, kai jis sustingdė Susitraukėlio sūnų. - Haris tokio pat sveiko proto kaip jūs ar aš. Tasai randas kaktoje smegenų nepažeidė. Manau, kad jam jį skauda, kai Valdovas Voldemortas arti arba kai labai nuožmiai nusiteikęs.

Karamelė žengė atakojimas, bet atrodė ne mažiau užsispyręs.

- Atleiskite, Dumbldorai, bet esu girdėjęs, kad jei skauda užkeikimo paliktą randą, tai tarsi pavojaus signalas prieš...

- Klausykite, aš mačiau, kaip Voldemortas grįžo! - sušuko Haris. Jis bandė lipti iš lovos, bet ponis Vizli vėl įgrūdo jį į patalą. - Ir mačiau Mirties Valgytojus! Liucijų Smirdžių...

Sneipas staigiai sujudėjo, bet kai Haris dirstelėjo į jį, vėl įbedė akis į Karamelę.

- Smirdžius buvo išteisintas! - pasipiktino Karamelė. - Tokia sena šeima... aukoja kilniems tikslams...

- Makniras! - pasakė Haris kitą pavardę.

- Irgi išteisintas! Dirba ministerijoje!

- Eiveris. Notas. Niurzga. Gylys...

- Tu tikrai kartoji pavardes tų žmonių, kurie prieš tryliką metų buvo apkaltinti, kad yra Mirties Valgytojai, bet išteisinti, - piktai atkirto Karamelė. - Tas pavardes galėjai rasti senuose laikraščiuose, reportažuose iš teismo salės! Dievaži, Dumbldorai, pernai tas berniukas irgi paistė kažkokią idiotišką istoriją. Jo tos pasakos darosi vis keistesnės, o jūs vis tikite. Berniūkštis susikalba su gyvatėmis, Dumbldorai, o jūs dar juo pasitikite?

- Kvaili! - suriko profesorė Makgonagal. - O Sedrikas Digoris! O ponas Susitraukėlis! Jų mirtis - ne maniako darbas!

- Nematau jokių faktų, kurie tai liudytų! - šaukė Karamelė, iš pykčio irgi raudonas kaip burokas. - Man rodos, jūs visi nusistatę paskleisti paniką ir sugriauti viską, dėl ko dirbome visus tuos tryliką metų!

Haris negalėjo patikėti. Karamelę visad laikė maloniu žmogumi, gal kiek per bruzdžiu, šiek tiek pompastišku, bet šiaip visai geraširdžiu. Tačiau dabar prieš jį stovėjo įniršęs burtininkutis, nė už ką nesutinkantis, kad pašlytų jo patogus ir tvarkingas pasaulėlis, ir atsisakantis tikėti Voldemorto prisikėlimu.

- Voldemortas grįžo, - pakartojo Dumbldoras. - Jeigu iškart pripažintumėte šį faktą, Karamelė, dar galėtume išgelbėti padėtį. Pirmutinis ir svarbiausias žingsnis - atimti iš Psichų Azkabano valdymą...

- Neįmanoma! - vėl ėmė klykti Karamelė. - Nušalinti Psichus! Mane išmes iš darbo vien už tokį siūlymą! Pusė mūsų ramiai miegame tik todėl, kad žinome - Psichai saugo Azkabaną!

- Visi kiti, Kornelijau, miegosime daug neramiau, kai žinosime, kad pavojingiausiems Valdovo Voldemorto šalininkams saugoti paskyrėte padarus, kurie prie jo prisidėtų vos pirštu pamojus! - pasakė Dumbldoras. - Jie jums netarnaus, Karamelė! Voldemortas gali jiems pasiūlyti daug platesnę veiklą ir didesnius malonumus negu jūs. Sugrįžus seniesiems jo šalininkams, bus labai sunku neleisti, kad Psichų remiamas Voldemortas neatgautų galios, kurią turėjo prieš tryliką metų.

Karamelė žiopčiojo tarsi nerasdamas žodžių savo pasipiktinimui išreikšti.

- Kitas žingsnis, ir kuo skubesnis, - primygtinai aiškino Dumbldoras, - būtų pasiųsti žygūnus pas milžinus.

- Žygūnus pas milžinus? - suspigo Karamelė, atgavęs amą. - Kokia čia dar beprotybė?

- Kol nevėlu, paduoti jiems draugiškai ranką. Jei ne, Voldemortas juos įtikins, kaip ir anksčiau padarė, jog iš burtininkų jis vienas gali garantuoti jiems teises ir laisvę.

- Jūs... jūs turbūt juokaujate! - sušvokštė Karamelė, purtydamas galvą ir dar labiau traukdamasis nuo Dumbldoro. - Jeigu magiškoji bendruomenė suuos, kad aš kreipiausi į milžinus, - žmonės jų nekenčia, Dumbldorai, - mano karjerai galas...

- Kornelijau, jus apakino užimamas postas! - pakėlė balsą Dumbldoras, vėl sužaibuodamas akimis. Jo galios aura buvo tiesiog apčiuopiama. - Per daug aukštinate vadinamąjį gryną kraują. Nesuvokiate, jog svarbu, ne kuo gimei, o kuo užaugai. Jūsų Psichas ką tik sunaikino pasakutinį vienos grynakraujės šeimos narį - o pažiūrėkit, kaip tas žmogus gyveno! Kartoju - imkitės žygių, kuriuos pasiūliau, ir jus visi minės, liksite poste ar ne, kaip vieną drąsiausių ir iškiliausių visų laikų magijos ministrų. Nesiimsite - istorija jus prisimins kaip žmogų, kuris pasitraukė leisdamas Voldemortui antrą kartą sugriauti pasaulį, kurį bandėme atkurti!

- Beprotris, - sukuždėjo Karamelė. - Pamišėlis...

Įsiviešpatavo tylą. Madam Pomfri sustingo kojūgalyje delnais užsidengusi burną. Ponia Vizli tebelaikė Harį prispaudusi prie pagalvės. Bilas, Ronis ir Hermiona išplėtė akis į Karamelę.

- Jeigu jūs pasiryžęs šitaip užsimerkti, Kornelijau, - užbaigė Dumbldoras, - mūsų keliai išsiskiria. Elkitės, kaip atrodo tinkama. O aš... aš elgsiuos, kaip man atrodo tinkama.

Dumbldoro balse nebuvo nė lašelio grasinimo, tai tebuvo paprasčiausias pasakymas, bet Karamelė pasišiaušė, tarsi Dumbldoras būtų užsimojęs burtų lazdele.

- Paklausykit, Dumbldorai, - pagrasė Karamelė pirštu. - Aš jums visą laiką daviau laisvę. Labai jus gerbiau. Galbūt nesutikdavau su kai kuriais sprendimais, tačiau tylėdavau. Mažai kas būtų jums leidęs samdyti vilkolakius ar laikyti Hagridą, ar nepasitarus su ministerija nuspręsti, ko mokyti vaikus. Tačiau jei eisite prieš mane...

- Vienintelis, prieš kurį ketinu veikti, yra Valdovas Voldemortas. Jeigu jūs prieš jį, tada, Kornelijau, liekame toje pačioje pusėje.

Karamelė, regis, nesumojo, ką sakyti. Pasisūpavo ant kojų, pasuko rankose katiliuką. Pagaliau gailiai tarė:

- Jis negali būti grįžęs, Dumbldorai, tiesiog negali...

Sneipas žengė į priekį, atraitodamas rankovę. Atkišo ranką ir parodė Karamelei. Tas atšoko.

- Štai, - metė Sneipas. - Štai. Tamsos ženklas. Tiesa, nebe toks ryškus, koks buvo prieš kokią valandą, kai tiesiog liepsnojo juodai, bet vis tiek įžiūrimas. Kiekvienam Mirties Valgytojui Tamsos Valdovas kitados įdėjo šitą ženklą. Pagal jį mes atpažindavom vieni kitus, juo jisai sukviisdavo mus prireikus. Jei paliesdavo kurio nors Mirties Valgytojo ženklą, tasai žmogus iškart išnykdavo ir oru atkakdavo pas jį. Visus šituos metus Ženklas vis ryškėjo. Karkarovo taip pat. Kaip manot, kodėl šįvakar Karkarovas pabėgo? Mes abu jautėme, kaip dega ženklas. Abu supratome, kad jis grįžo. Karkarovas bijo Tamsos Valdovo keršto. Per daug įdavė kitų Mirties Valgytojų, kad tikėtusi malonės.

Karamelė, purtydamas galvą, traukėsi atatupstas ir nuo Sneipo. Atrodo, nesuprato nė žodžio, ką šis pasakė. Aiškiai pasidygėjęs pažvelgė į bjaurųjį ženklą ant Sneipo riešo ir Dumbldorui sušnibždėjo:

- Nežinau, Dumbldorai, ką žaidžiate su savo mokytojais, bet aš pakankamai prisiklausiau. Nebeturiu ko pridurti. Rytoj susitiksime, Dumbldorai, aptarti šios mokyklos valdymo. Dabar turiu grįžti į ministeriją.

Prie pat durų jis dar stabtelėjo. Grįžo prie Hario lovos.

- Tavo prizas, - tarė ir, išėmęs iš kišenės didelį aukso kapšą, nutėškė ant staliuko šalia lovos. - Tūkstantis galeonų. Turėjo būti įteikimo ceremonija, tačiau tokiomis aplinkybėmis...

Karamelė užsimaukšlino katiliuką ir išdrožė trenkęs durimis. Jam išėjus Dumbldoras atsisuko į grupelę, stovinčią aplink Hario lovą.

- Yra darbo, - tarė. - Mole, ar aš neklystu manydamas, kad galiu pasikliauti jumis su Artūru?

- Žinoma, galite, - patikino ponias Vizli. Ji buvo išblyškusi, tačiau ryžtinga. - Jis gerai pažįsta Karamelę. Visus tuos metus Artūras išsilaikė ministerijoje tik todėl, kad jaučia simpatiją Žiobarams. Karamelė įsitikinęs, kad jam stinga tikro mago išdidumo.

- Juo labiau turiu pasiųsti jam žinią, - pasakė Dumbldoras. - Nedelsiant reikia pranešti visiems, kuriuos galime įtikinti, jog tai tiesa, o Artūrai pagal jo padėtį labai patogiu susižinoti su tais ministerijos darbuotojais, kurie nėra tokie trumparegiai kaip Kornelijus.

- Vyksiu pas tėtį, - atsistojo Bilas. - Tuoju pat.

- Puiku, - pritarė Dumbldoras. - Papasakok jam, kas atsitiko. Pasakyk, kad netrukus su juo susisieksiu. Tačiau tegul elgiasi apdairiai. Jei Karamelė pamanytų, kad aš kišuosi į ministerijos darbą...

- Nesirūpinkite, - tarė Bilas.

Jis paplojo Hariui per petį, pabučiavo motinai į skruostą, užsimetė apsiaustą ir išlėkė iš palatos.

- Minerva, - atsisuko Dumbldoras į profesorę Makgonagal, - kuo greičiau savo kabinete noriu matyti Hagridą. Taip pat - jeigu sutiks ateiti - madam Maksimą.

Profesorė Makgonagal linktelėjo ir nieko nesakiusi išėjo.

- Pope, - kreipėsi jis į madam Pomfri, - būkite tokia gera, nueikit į profesoriaus Ruknos kabinetą. Manau, jog tenai rasite labai sielvartaujančią namų elfę, vardu Vinkę. Padėkite jai kuo galėdama ir nuveskite į virtuvę. Toliau ja tikriausiai pasirūpins Dobis.

- Ge... gerai, - didžiai sumišo madam Pomfri ir taip pat išėjo.

Įsitikinęs, jog durys gerai uždarytos, o madam Pomfri nutolo, Dumbldoras prabilo:

- O dabar laikas kai kam susipažinti. Sirijau, gal atgautumėt įprastinį savo pavidalą.

Dičkis šuo žvilgtelėjo į Dumbldorą ir akimirksniu atvirto į žmogų.

Ponia Vizli suspigo ir stryktelėjo nuo lovos.

- Sirijus Blekas! - suriko pirštu rodydama į jį.

- Mama, nutilk! - šūktelėjo Ronis. - Viskas gerai!

Sneipas nei šaukė, nei šokinėjo, bet jo veidas buvo pilnas siaubo ir pykčio.

- Šitas! - suniurzgė žiūrėdamas į Sirijų. Šio veidą irgi iškreipė neapykanta. - Ką jis čia veikia?

- Aš jį kviečiau, - pasakė Dumbldoras. - Lygiai kaip tave, Severai. Aš abiem jums pasitikiu. Laikas judviem pamiršti senus nesutarimus ir pasikliauti kits kitu.

Haris pamanė, jog Dumbldoras tikisi stebuklo. Sirijus ir Sneipas varstė vienas kitą klaikios neapykantos žvilgsniais.

- Griežtai reikalauju neberodyti atviro priešiško, - nekantriai pasakė Dumbldoras. - Paduosite kits kitam ranką. Dabar jūs vienoje pusėje. Laiko mažai, ir jei tie keli, kurie žino tiesą, nesusivienys, nė vienas iš mūsų nelieka vilties.

Lėtai lėtai, - ir vis dėbsodami taip, tarsi vienas kitam linkėtų tikrai bloga, - Sirijus ir Sneipas žengė artyn ir padavė vienas kitam ranką. Bet iš karto paleido.

- Tuo tarpu užteks, - pasakė Dumbldoras, žengdamas tarp jų. - Dabar turiu abiem darbo. Karamelės požiūris, nors ir nėra netikėtas, viską pakeičia. Sirijau, noriu, kad tučtuojau leistumeis į kelią. Turi išpėti Remą Lubiną, Arabelą Fig, Mandangą Flečerį - senąją gvardiją. Kol kas glauskis pas Lubiną, aš tave tenai susirasiu.

- Bet... - įsiterpė Haris.

Jis norėjo, kad Sirijus pasilikėtų. Buvo gaila taip greitai su juo atsisveikinti.

- Labai greitai mane vėl pamatysi, Hari, - atsigrėžė į jį Sirijus. - Pažadu. Tačiau turiu daryti ką galėdamas, supranti?

- Taip. Taip, žinoma...

Sirijus skubiai paspaudė jam ranką, linktelėjo Dumbldorui, vėl pasivertė juodu šunimi, pribėgo prie durų, letena paspaudė rankeną. Ir išėjo.

- Severai, - kreipėsi Dumbldoras į Sneipą, - žinai, ko turiu tave paprašyti. Jei esi pasiryžęs... jei esi pasirengęs...

- Esu.

Sneipas atrodė blyškesnis kaip paprastai, o jo šaltos juodos akys keistai blizgėjo.

- Tada sėkmės, - tarė Dumbldoras ir išlydėjo Sneipą kiek nuogąstaujančiu žvilgsniu. Jis prabilo tik po kelių minučių.

- Einu į apačią. Reikia pasišnekėt su Digoriais. Hari, išgerk likusį eliksyrą. Visiems iki pasimatymo.

Dumbldorui išėjus, Haris susmuko ant pagalvių. Hermiona, Ronis, ponias Vizli sužiuro į jį. Ilgai niekas nesakė nė žodžio.

- Būtinai išgerk likusį eliksyrą, Hari, - pagaliau tarė ponias Vizli. Jos ranka, siekianti buteliuko ir taurės, užkliudė ant staliuko gulintį maišelį su Hario laimėtu auksu. - Turi gerai išsimiegoti. O kol kas galvok apie ką nors kita. Apie tai, ką pirksi už prizo pinigų.

- Man nereikia šito aukso, - abejingai pasakė Haris. - Jūs pasiimkit. Kas nori, tegul pasiima. Ne aš turėjau jį laimėti. Sedrikas turėjo.

Jį grasino užlieti jausmas, su kuriuo kovojo nuo pat tos akimirkos, kai išlindo iš labirinto. Akių kampečius ėmė graužti ir deginti. Sumirksėjęs įbedė akis į lubas.

- Tu nekaltas, Hari, - sušnibždėjo ponias Vizli.

- Aš jam liepiau imti taurę kartu su manim, - nepasidavė Haris.

Dabar toji ugnis ėmė deginti ir gerklę. Nors Ronis nespoksotų.

Ponias Vizli padėjo eliksyrą ant staliuko ir pasilenkusi apkabino Harį.

Jis neprisiminė, kad jį kas nors gyvenime būtų šitaip apkabinęs - visai kaip mama. Ponios Vizli glėbyje vakaro įvykiai užgriuvo visu sunkumu. Motinos veidas, tėvo balsas, Sedrikas, negyvas ant žemės, - viskas ėmė suktis galvoje, kol jis nebegalėjo tverti, kol tik sukandęs dantis valiojo sulaikyti besiveržiančią skausmo aimaną.

Kažkas garsiai trinkelėjo, ir ponias Vizli paleido Harį. Prie lango stovėjo Hermiona. Rankoje laikė kažką suspaudusi.

- Atsiprašau, - sukuždėjo ji.

- Tavo eliksyras, Hari, - skubiai priminė ponja Vizli, atgalia ranka nusibraukdama ašarą.

Haris maktelėjo vienu gurkšniu. Eliksysras paveikė žaibiškai. Jį užgriuvo sunki neįveikiamo besapnio miego lavina. Jis nugriuvo ant pagalvių ir daugiau nieko nebegalvojo.

TRISDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS

Pradžia

Žvelgdamas atgal, netgi praėjus mėnesiui, Haris įsitikino, jog dienas po to vakaro menkai prisimena. Sakytum būtų iškentęs tiek, jog daugiau nebevaliojo suimti. Tie šykštūs prisiminimai buvo labai skaudūs. Skaudžiausias turbūt buvo susitikimas su Digoriais kitą rytą.

Jie jo nekaltino dėl to, kas įvyko. Priešingai, ir tėvas, ir motina dėkojo, kad jis jiems pagabeno Sedriko kūną. Ponas Digoris kūkčiojo kone per visą pokalbį. Ponios Digori sielvartas, regis, pristigo ašarų.

- Taigi jis beveik nekentėjo, - tarė ji, kai Haris papasakojo, kaip Sedrikas mirė. - Be to, Amosai... Jis mirė vos laimėjęs turnyrą. Tikriausiai buvo laimingas.

Kai abu atsistojo eiti, ji pažvelgė į Hariį ir įspėjo:

- Dabar tu saugokis.

Haris griebė nuo staliuko aukso maišelį.

- Paimkite, - sumurmėjo. - Šis auksas turėjo tekti Sedrikui, jis pirmas pasiekė taurę, paimkit...

Bet ji žengė atatupsta.

- O ne, jis tavo, vaike, mes negalėtume... Pasilik jį.

*

Kitą vakarą Haris grįžo į Grifų Gūžtos bokštą. Hermiona su Roniu sakė, kad rytą per pusryčius Dumbldoras kreipėsi į mokinius. Jis tik liepė niekam nekibti prie Hario, neprašyti papasakot, kas nutiko labirinte. Dauguma, pastebėjo jis, koridoriuose apeidavo jį šonu nežiūrėdami į akis. Kiti jam praeinant prisidengę burnas kuždėdavosi. Jam atrodė, jog dau-

gelis patikėjo Ritos Nepasėdos straipsniu apie tai, kad jis esąs sutrikusios dvasinės pusiausvyros ir pavojingas. Galbūt jie kūrė savo teorijas, kaip žuvo Sedrikas. Iš tiesų jam tai neberūpėjo. Geriausia būdavo kalbėtis su Roniu ir Hermiona apie visokius dalykus arba sėdėti ir tylėti jiems žaidžiant šachmatais. Jis juto, kad jų trijulė pasiekė tokį savitarpio supratimą, kai žodžių nebereikia, kad kiekvienas laukia kokio nors ženklų ar žodžio apie tai, kas vyksta už Hogvartso sienų, - ir kad beprasmiška sukti galvą, kas gali būti, kol nieko tikro nežinai. Apie tą vakarą jie prašneko vienintelį kartą: kai Ronis papasakojo, kaip prieš grįždama namo motina šnekėjosi su Dumbldoru.

- Ji paklausė, ar šią vasarą galėsi iš karto vykti pas mus. Tačiau jis nori, kad važiuotum pas Durslius, bent pradžiai.

- Kodėl? - paklausė Haris.

- Ji sakė, kad Dumbldoras turi savo priežasčių, - niūriai papurtė galvą Ronis. - Turbūt reikia juo pasitikėti, ar ne?

Be Ronio ir Hermionos, Haris įstengė šnekėtis tik su Hagridu. Kadangi nebebuvo kam dėstyti apsigynimo nuo juodosios magijos, šio dalyko pamokos būdavo laisvos. Per vieną tokią pamoką ketvirtadienio pavakare jie nuėjo į Hagrido trobelę. Diena buvo saulėta ir giedra. Jiems prisitartinus pro duris, lodamas ir pašėlusiai vizgindamas uodegą, išpuolė Iltis.

- Kas ten? - paklausė Hagridas, eidamas prie durų. - Haris!

Jis žengė jų pasitikti, viena ranka apglėbė Harį, kita sutaršė jam plaukus ir kimiai tarė:

- Kaip gera tave matyti, bičiuli. Kaip smagu!

Įėję į trobelę, ant stalo priešais židinį jie išvydo du kibiro didumo puodelius su lėkštutėmis.

- Išgėrėm arbatėlės su Olimpija, - paaiškino Hagridas. - Ji ką tik išėjo.

- Kas tokia? - smalsiai paklausė Ronis.

- Madam Maksima, kas gi daugiau, - atsakė Hagridas.

- Aha, išeitų, kad susigiedojot, ar ne? - nusišaipė Ronis.

- Nesuprantu, apie ką kalbi, - pasipūtęs atšovė Hagridas ir paėmė iš indaujos dar tris puodelius. Pripylęs jiems arbatos ir pavaišinęs lėkšte mielinį bandelių, įbedė į Hari savo juodas it vabalai akis.

- Kaip jauties? - kimiai paklausė.

- Gerai.

- Ne, ne gerai, - nukirto Hagridas. - Aišku, kad ne gerai. Bet praeis.

Haris nieko nesakė.

- Žinojau, kad jis sugrįš, - pasakė Hagridas, ir visi trys apstulbę pakėlė galvas į jį. - Daug metų žinojau, Hari. Žinojau, kad jis tik laukia savo valandos. Šitai turėjo įvykti. Na, jeigu jau įvyko, reikia žiūrėti. Mes kovosime. Galbūt sustabdysime jį, kol nespėjo kaip reikiant įsitvirtinti. Bent jau toks Dumbldoro planas. Didis žmogus tasai Dumbldoras. Kol mes jį turime, aš per daug nesijaudinu.

Išvydęs jų nuostabą, Hagridas kilstelėjo antakius.

- Kas iš to, jeigu sėdėsi ir krimsi, - kalbėjo jis. - Kam lemta įvykti, vis tiek įvyks. Dumbldoras man viską papasakojo, Hari. - Hagridas papūtė krūtinę. - Tu padarei ne mažiau, negu būtų padaręs tavo tėvas. Didesnio pagyrimo nesugalvočiau.

Haris nusišypsojo jam. Pirmą kartą per daugelį dienų.

- Ko Dumbldoras tave prašė, Hagridai? - paklausė Haris. - Tą vakarą jis pasiuntė profesorę Makgonagal pakviesti tavęs ir madam Maksimos.

- Vasarai pavedė man vieną darbėlį, - atsakė Hagridas. - Slaptą. Niekam, net jums negaliu sakyti. Su manim galbūt vyks Olimpija... jums - madam Maksima. Tikriausiai vyks. Regis, prikalbinau ją.

- Ar tas darbėlis susijęs su Voldemortu?

Hagridas krūptelėjo išgirdęs vardą.

- Galbūt, - miglotai atsakė. - O dabar... Kas norėtų su manim aplankyti paskutinio Pliurzio? Aš pajuokavau... pajuokavau! - skubiai pridūrė išvydęs jų veidus.

*

Iš vakaro, prieš grįžtant į Ligustrų gatvę, Haris sunkia širdimi krovėsi lagaminą. Bijojo Išleistuvių puotos, paprastai virstančios tikra švente, nes būdavo paskelbiamas mokyklos čempionato nugalėtojas. Nuo pat liginės jis vengdavo pilnos didžiosios salės, eidavo valgyti tada, kai ji beveik ištuštėdavo, kad nespoksotų mokiniai.

Įžengę į salę, Haris, Ronis ir Hermiona pamatė, jog nėra įprastinių puošmenų. Mat per Išleistuvių puotą didžioji salė paprastai būdavo papuošta laimėjusiojo koledžo vėliavomis. Tačiau šįvakar sieną už mokytojų stalo dengė juodos užuolaidos. Haris suprato, jog šitaip pagerbtas Sedrikas.

Tikrasis Rukna Baisioji Akis sėdėjo prie Garbingojo stalo - ir su savo medine koja, ir su stebuklingąja akimi. Jis buvo labai nervingas, užkalbintas net pašokdavo. Haris nesistebėjo: dešimt mėnesių įkalintas nuosavoje keliondėžėje, dar labiau įsibailino. Profesoriaus Karkarovo kėdė buvo tuščia. Atsisėdęs prie Grifų Gūžtos stalo, Haris susimąstė, kur dabar Karkarovas, ar jau pakliuvo Voldemortui.

Madam Maksima tebebuvo. Ji sėdėjo šalia Hagrido. Juodu tyliai šnekučiavosi. Toliau, greta profesorės Makgonagal, knapsojo Sneipas. Jo ir Hario žvilgsniai akimirksniui susidūrė. Sneipo išraiška buvo neišvelgiama. Atrodė atšiaurus ir nemalonus kaip visada. Haris žiūrėjo į jį dar ilgiau po to, kai tas nusuko akis.

Įdomu, ką gi Sneipas, Dumbldoro lieptas, padarė tą vakarą, kai Voldemortas grįžo? Ir kodėl... *kodėl* Dumbldoras taip įtikėjęs, kad Sneipas tikrai jų pusėje? Minčių koštuve Dumbldoras sakė, jog jis buvo jų šnipas. Sneipas šnipinėjo Voldemortą „labai rizikuodamas gyvybe“. Ar ir vėl ėmėsi šio darbo? Galbūt susisiekė su Mirties Valgytojais? Apsimetęs, kad iš tikrųjų niekada neperėjo pas Dumbldorą, kad jis, kaip ir Voldemortas, tik laukė savo valandos?

Hario mintis nutraukė profesorius Dumbldoras, atsistojęs prie stalo. Didžioji salė, ir šiaip tylesnė nei paprastai per Išleistuvių puotą, nuščiuvo.

- Pasibaigė, - prabilo Dumbldoras, apžvelgdamas visus, - dar vieni mokslo metai.

Jis nutilo ir pažvelgė į Švilpynės stalą. Jų stalas buvo tykiausias, o veidai - liūdniausi ir blyškiausi visoje salėje.

- Šįvakar norėčiau labai daug jums pasakyti, bet pirmiausia noriu su liūdesiu paskelbti, jog netekome puikaus žmogaus, kuris šiandien turėtų čia sėdėti, - mostelėjo jis į Švilpynės stalą, - ir su visais linksmintis puotoje. Prašau visus atsistoti ir pakelti taurę už Sedriką Digorį.

Sugirgždėjo kėdės. Visi atsistojo su taurėmis rankose ir ištare: „Sedrikas Digoris!“

Minioje Haris žvilgsniu susirado Čo. Jos veidu sruvo ašaros. Jis nuleido akis į stalą. Visi atsisėdo.

- Sedrikas buvo žmogus, įkūnijęs daugelį geriausių Švilpynės koldžo savybių, - toliau kalbėjo Dumbldoras. - Geras, ištikimas draugas, stropus mokinys. Vertino garbingą elgesį. Jo mirtis sukrėtė visus, pažinojusius jį ir nepažinojusius. Todėl manau, jog turite teisę tiksliai žinoti, kas atsitiko.

Haris pakėlė galvą į Dumbldorą.

- Sedriką Digorį nužudė Valdovas Voldemortas.

Didžiąja sale nuskriejo išgąstingas kuždesys. Visi žiūrėjo į Dumbldorą su siaubu, netikėdami. Jis be galo ramiai laukė, kol mokiniai pasišnibždėjo nutils.

- Magijos ministerija, - toliau kalbėjo Dumbldoras, - nenori, kad jums tai sakyčiau. Galimas daiktas, kai kurių tėvai baisėsis, kad aš tai padariau, - arba nepatikės Valdovo Voldemorto grįžimu, arba manys, jog neturėjau teisės sakyti dėl jūsų jaunumo. Bet aš įsitikinęs, kad bet kokia tiesa geriau negu melas ir kad bet koks bandymas pavaizduoti, jog Sedrikas žuvo dėl nelaimingo atsitikimo ar kokios nors savo klaidos, įžeidžia jo atminimą.

Dabar į Dumbldorą atsigręžė visi veidai, apstulbę ir pilni baimės... Na, beveik visi. Mat prie Klastūnyno stalo Drakas Smirdžius kažką šnibž-

dėjo Niurzgai su Gyliu. Harį nutvilkė pykčio banga. Vėl pakėlė akis į Dumbldorą.

- Kalbant apie Sedriko mirtį, - pasakė Dumbldoras, - reikia paminėti dar vieną žmogų. Aišku, jog turiu galvoje Harį Poterį.

Didžioji salė vėl sujudo, kai kas atsigręžė į Harį.

- Hariui Poteriui pavyko pabėgti nuo Valdovo Voldemorto. Rizikuodamas gyvybe, jis pargabeno Sedriko kūną į Hogvartą. Visais atžvilgiais parodė tokią drąsą, kokios dar nėra parodęs joks burtininkas, susidūręs su Valdovu Voldemortu.

Dumbldoras oriai pasisuko į Harį ir dar kartą pakėlė taurę. Kone visi salėje pasekė juo. Jie ištarė jo vardą, kaip buvo tarę Sedriko, ir išgėrė po gurkšnį į jo sveikatą. Tačiau pro tarpą Haris pastebėjo, kad Smirdžius, Niurzga ir Gylys atkakliai liko sėdėti ir nė nepalietė savo taurių. Dumbldoras, šiaip ar taip, neturintis stebuklingosios akies, jų nematė.

Visiems atsisėdus, Dumbldoras vėl prabilo:

- Burtų trikovės turnyro tikslas buvo puoselėti magų savitarpio supratimą. Turint omeny tai, kas įvyko, - kad grįžo Valdovas Voldemortas, - šis dalykas svarbesnis nei kada nors.

Dumbldoras pažvelgė į madam Maksimą ir Hagridą, Fler Delakur ir jos moksladraugius iš Biobetonso, į Viktorą Krumą ir durmštrangiškius, sėdinčius prie Klastūnyno stalo. Krumas, matė Haris, atrodė sunerimęs, beveik išsigandęs, lyg lauktų, kad Dumbldoras pasakys apie jį ką nors griežto.

- Kiekvienas svečias šioje salėje, - tarė Dumbldoras, pažvelgdamas į Durmštrango moksleivius, - visada mielai laukiamas, jei tik panorėtų vėl apsilankyti pas mus. Dar kartą sakau jums visiems: grįžus Valdovui Voldemortui, mes būsime stiprūs tik vienybe, o silpni - susiskaldymu. Valdovo Voldemorto sugebėjimai skleisti nesantaiką ir priešišumą yra išskirtiniai. Juos įveikti galime tik tokio pat stiprumo draugyste ir pasitikėjimu. Papročių ir kalbų skirtumai - nulis, jeigu bendri mūsų tikslai ir atviros širdys.

Aš manau - ir niekada taip netroškau klysti, - kad visų mūsų laukia juodi ir sunkūs laikai. Kai kurie iš jūsų, esančių šioje salėje, jau esate tiesiogiai nukentėję nuo Valdovo Voldemorto. Daugelio jūsų šeimos išdraskytos. Ir štai mes netekome draugo.

Prisiminkite Sedriką. Prisiminkite, jei kada ateis toks laikas, kai turėsite pasirinkti tarp to, kas lengva, ir to, kas teisinga, prisiminkite, kokia lemtis ištiko gerą, dorą ir drąsų berniuką, kuris pasipainiojo Valdovo Voldemorto kelyje. Prisiminkite Sedriką Digorį.

*

Hario lagaminas stovėjo sukrautas. Ant jo buvo narvas su Hedviga. Jis, Ronis ir Hermiona sausakimšoje didžiojoje salėje kartu su kitais ketvirtakursiais laukė karietų, nuvešiančių į Kiauliasodžio stotį. Ir vėl buvo graži vasaros diena. Įsivaizdavo, kad, vakare grįžus į Ligustrų gatvę, dėdės sode bus karšta, lysvėse marguos įvairiausios gėlės, tačiau ši mintis nėmaž nedžiugino.

- Hari!

Jis atsigręžė. Akmeniniais pilies laiptais skubėjo Fler Delakur. Už jos, toli už kiemo, Hagridas padėjo madam Maksimai pakinkyti du milžinus jos žirgus. Biobetonso karieta tuoj išvažiuos.

- Manau, mes dar pasimatysime, - tarė jam Fler, paduodama ranką. - Aš tikiuosi susirasti čia darbo, kad galėčiau pasimokyti anglų.

- Ir taip gerai kalbi, - nesmagiai tarė Ronis. Fler nusišypsojo jam. Hermiona vyptelėjo.

- Sudie, Hari, - apsigręžė eiti Fler. - Malonu buvo su jumis susipažinti!

Hariui bent kiek pasitaisė nuotaika matant, kaip Fler skuba per pievą atgal pas madam Maksimą ir saulėje tviska jos plaukai.

- Įdomu, kaip parsiras namo Durmštrango komanda? - paklausė Ronis. - Manot, be Karkarovo jie mokės vairuoti tą laivą?

- Karkarovas nevairuodavo, - tarė šiurkštus balsas. - Jis sėdėdavo savo kajutėje, visą darbą dirbdavome mes. - Krumas atėjo atsisveikinti su Hermiona. - Ar galiu pasišnekėti? - paklausė ją.

- O taip, gerai... - kiek sumišo Hermiona ir nusekė paskui Krumą.

- Verčiau paskubėk! - pavymui sušuko jai Ronis. - Tuoju tuoju bus kariatės!

Jis paliko Harių laukti karietų, o pats kelias minutes tempė kaklą virš minios, norėdamas pamatyti, ką veikia Krumas su Hermiona. Jie greitai grįžo. Ronis išispoksojo į ją, tačiau Hermionos veidas nieko nesakė.

- Dėgoris man patiko, - staiga tarė Krumas Hariui. - Jis su manim vyssad būdavo mandagus. Vysad. Nesvarbu, kad buvau iš Durmštrango - su Karkarovu, - pridūrė vyptelėdamas.

- Ar jau turite naują direktorių? - paklausė Haris.

Krumas gūžtelėjo. Kaip ir Fler, paspaudė ranką Hariui, paskui Roniui. Ronis, atrodo, kentėjo baisias dvasinės kovos kančias. Krumui jau einant sau, vis dėlto neištvėrė:

- Ar galėčiau gauti tavo autografą?

Hermiona nususuko šypsodamasi karietoms be arklių, jau atidardančioms alėją, o Krumas, nustebejęs, bet patenkintas, pasirašė Roniui kęsne-lyje pergamento.

*

Važiuojant atgal į Kings Kroso stotį, oras buvo nepalyginamas su tuo, koks pasitaikė keliaujant aną rugsėjį į Hogvartsa. Danguje nė debesėlio. Haris, Ronis ir Hermiona išsigudrino kupė įsitaistyti trise. Kiaulialiūkinę Ronis vėl pasikišo po apsiaustu, kad be perstojo neūbautų. Hedviga snaudė pasikišusi snapą po sparnu, Banditas, susirangęs ant laisvos sėdynės, atrodė kaip didelė rusva pūkuota pagalvė. Traukiniui lekiant pietų pusėn, Haris, Ronis ir Hermiona išišnekėjo taip laisvai ir atvirai, kaip nebuvo šnekėjęsi visą savaitę. Hariui rodėsi, kad Dumbldoro kalba prie stalo jį tarsi nuramino. Nebuvo taip skaudu kalbėti apie anuos įvykius. Tik

pasirodžius vežimėliui su pietumis, jie nutraukė pokalbį apie tai, ko gali imtis Dumbldoras Voldemortui sustabdyti.

Grįžusi nuo vežimėlio ir pasidėjusi į kuprinę pinigų, Hermiona išsitraukė „Magijos žinias“.

Haris dirstelėjo abejodamas, ar iš tikrųjų nori sužinoti, kas rašoma laikraštyje, bet ji ramiai pasakė:

- Nieko nėra. Gali pats pažiūrėti, bet nieko nėra. Kasdien žiūriu. Tik po trečiosios užduoties pasirodė mažutė žinelė, kad tu laimėjai turnyrą. Sedrikas net nepaminėtas. Apie visa kita nė žodžio. Jeigu norite žinoti, Karamelė jiems užrišo burnas.

- Ritai niekas neužriš, - atšovė Haris. - Ypač kai tokia istorija.

- O, nuo pat trečiosios užduoties Rita nieko nebeparašė, - keistu balsu pasakė Hermiona. - Beje, kurį laiką Rita Nepasėda išvis nieko neberašys. Nebent jeigu ji norėtų, kad viską apie ją išplepėčiau.

- Ką čia šneki? - nustebo Ronis.

- Aš išsiaiškinau, kaip ji klausydavosi asmeninių pokalbių, nors neturėjo teisės įžengti į mokyklos teritoriją, - išpoškino Hermiona.

Hariui pasirodė, kad Hermiona jau ne vieną dieną alpsta, kaip nori jiems viską papasakoti, bet ją sulaukė pastarieji įvykiai.

- Kaip jai pavyko? - iškart paklausė Haris.

- Kaip tu sužinojai? - išpūtė akis Ronis.

- Na, Hari, tu mane užvedei ant kelio.

- Nejaugi? Kaip?

- Blakės, - patenkinta atsakė Hermiona.

- Betgi sakei, kad jos neveikia...

- Oi, ne elektroninės blakės, - tarė Hermiona. - Ne, supranti... Rita Nepasėda, - Hermionos balsas suvirpėjo nuo tramdomo pergalės džiaugsmo, - yra neregistruotas Animagas. Ji gali pasiversti... - Hermiona iš kuprinės išsitraukė mažą buteliuką, - ... vabalu.

- Juokauji, - netikėjo Ronis. - Nejaugi... Ji juk negali...

- Ir dar kaip gali, - linksmi pasakė Hermiona ir sviedė jiems buteliuką. Jame buvo keletas žolelių ir didelis, storas vabalas.

- Dievaži... juokauji... - šnibždėjo Ronis, prikišęs buteliuką prie akių.

- Ne, nejuokauju, - išsišiepė Hermiona. - Aš ją sugavau ligoninėje ant palangės. Gerai išžiūrėkit, ir aplink čiuptuvėlius pamatysit ratilus, lygiai tokius kaip tie jos bjaurūs akiniai.

Haris pažvelgė ir įsitikino, kad iš tikrųjų taip. Jis dar kai ką prisiminė.

- Tą vakarą, kai Hagridas madam Maksimai pasakojo apie savo mamą, ant statulos šalia ropinėjo vabalas!

- Tikrai, - patvirtino Hermiona. - O po to pokalbio prie ežero Viktoras man iš plaukų irgi ištraukė vabalą. Ir jeigu labai neklystu, Rita tupėjo ant palangės ir per ateities spėjimo pamoką, kai tau susopo randą. Ji visus tuos metus taip ir skraidė po pilį.

- Kai po medžiu matėm Smirdžių... - lėtai tarė Ronis.

- Kalbėjo su ja, laikydamas delne, - užbaigė Hermiona. - Jis, aišku, viską žino. Štai kaip ji gauna tuos žavučius interviu su „klastuoliais“. Jiems nuspjaut, kad ji užsiima neleistiniais darbeliais, svarbu, kad gali prišnekėti jai visokių baisybių apie mus ir Hagridą.

Hermiona atsiėmė iš Ronio buteliuką ir nusišypsojo vabalui, piktai birbiančiam ir besidaužančiam į stiklą.

- Aš jai pažadėjau išleisti Londone. Buteliuką užbūriau Neįveikiamaisiais kerais, kad negalėtų atvirsti. Ir liepiau visus metus prilaikyti savo plunksną. Pažiūrėsiu, ar neatpras rašyti apie žmones siaubingą melą.

Su giedra šypsena Hermiona įkišo buteliuką atgal į kuprinę. Kupė durys atsivėrė.

- Labai gudru, Įkyrėle, - pasakė Drakas Smirdžius.

Už jo stypsojo Niurzga ir Gylys. Trijulė atrodė kaip niekad patenkinta savimi, pasipūtusi ir grėsminga.

- Taigi, - lėtai iškošė Smirdžius, žengdamas į kupė ir nužvelgdamas visus, - sugavai kažkokią apgailėtiną reporterę, o Poteris - vėl Dumbldoro numylėtinis. Nuostabu, - dar plačiau išsišiepė jis. Gylys su Niurzga irgi.

- Stengiamės apie tai negalvoti, ką? - tyliai paklausė Smirdžius, vėl nužvelgdamas visus tris. - Stengiamės apsimesti, jog nieko neįvyko?

- Nešdinkis, - metė Haris.

Smirdžiaus nebuvo matęs nuo tos valandėlės, kai, Dumbldorui sakant kalbą apie Sedriką, jis šnekėjosi su sėbrais. Ėmė spengti ausyse. Pirštai sugniaužė lazdelę po apsiaustu.

- Pasirinkai pralaimėtojų pusę, Poteri! Aš tave įspėjau! Prisimeni, liepia atidžiau rinktis draugus? Tada traukinyje, kai pirmą kartą važiavai į Hogvartą? Sakiau nesišlaistyti su tokiais padugnėm! - linktelėjo jis Ronio ir Hermionos pusėn. - Dabar jau vėlu, Poteri! Tamsos Valdovui grįžus, jiems pirmiausia bus galas! Purvakraujams ir Žiobarų mylėtojams! Na, Digoris buvo sumau...

Kupė tarsi petardų dėžutė sprogo. Apakintas iš visų šonų šaudančių burtų, apkurtintas sprogimų, Haris sumirksėjo ir pažvelgė žemyn.

Smirdžius, Niurzga ir Gyls be žado gulėjo tarpdury. Haris, Ronis ir Hermiona stovėjo nustėrę - panaudojo skirtingus kerus. Ir ne jie vieni.

- Sakom, pažiūrėsim, ką darys šita trijulė, - ramiai tarė Fredis, peržengdamas Gylį. Rankoje laikė lazdelę. Taip pat ir Džordžas. Įeidamas paskui Fredį į kupė, jis pasistengė užminti ant Smirdžiaus.

- Įdomus poveikis, - tarė Džordžas, pažiūrėjęs į Niurzgą. - Kuris panaudojot Šunvočių užkeikimą?

- Aš, - atsakė Haris.

- Keista, - linksmi pasakė Džordžas. - O aš - Drebutinių kojų apžavus. Atrodo, šių kerų nevalia maišyti. Jam visas veidas apėjo mažučiais čiuptuvėliais. Na, nelaikykim jų čia, aplinkos nepuošia.

Ronis, Haris ir Džordžas vargais negalais išvoliojo sustingdytus Smirdžių, Niurzgą ir Gylį, - dėl kerų mišinio atrodančius labai nekaip, - į koridorių ir uždarė kupė duris.

- Gal suskeliam partijėlę? - paklausė Fredis, išsitraukęs Sproginėjančių kortų malką.

Įpusėjęs penktą partiją, Haris ryžosi paklausti Džordžą:

- Na, ar pasakysi mums, ką tu šantažavai?

- A, štai kas...

- Nesvarbu, - nekantriai papurtė galvą Fredis. - Nieko įdomaus. Bent jau šiuo metu.

- Atsisakėm tos minties, - gūžtelėjo Džordžas.

Tačiau Haris, Ronis ir Hermiona nesiliovė kamantinėti, ir galų gale Fredis tarė:

- Gerai jau, gerai, jeigu taip norit žinoti... Ludą Maišini.

- Maišini? - sukluso Haris. - Norit pasakyti, kad jis buvo įsivėlęs į...

- Nee... - niūriai nutęsė Džordžas. - Nieko panašaus. Tam avigalviui nebūt užtekę smegenų.

- Na, tai dėl ko? - paklausė Ronis.

Padvejojęs Fredis atsakė:

- Prisimenate, kaip per pasaulio kvidičo čempionatą su juo susilažinome? Kad laimės Airija, bet Šmaukštą sugaus Krumas?

- Aha, - lėtai atsakė Haris ir Ronis.

- Na, tasai gvėra mums sumokėjo gnomų auksu, prisirinktu, kai jį iš aukštybių pažėrė airių palaikymo grupė.

- Na, ir?

- Taigi jis pražuvo, aišku? Kitą rytą to aukso nebeliko!

- Bet... turbūt toks atsitiktinumas, ką? - tarė Hermiona.

- Iš pradžių ir mes taip manėm, - liūdnai nusijuokė Džordžas. - Manėm, kad jeigu parašysim apie jo klaidą, jis iš naujo papurtys kišenę. Bet nieko panašaus. Bandėm su juo pasišnekėti Hogvartse, bet jis visą laiką pasprukdavo nuo mūsų.

- Galų gale visai subjaurėjo, - prabilo Fredis. - Pareiškė, jog mes per jauni lažintis iš pinigų ir nieko iš jo negausime.

- Tada paprašėm grąžinti mūsų statytus pinigus, - sužaubavo akimis Džordžas.

- Nejaugi neatidavė! - aiktelėjo Hermiona.
 - Pataikei kaip pirštu į akį, - tarė Fredis.
 - Bet tai buvo visos jūsų santaupos! - pasipiktino Ronis.
 - Gali neaiškinti, - burbtelėjo Džordžas. - Aišku, galų gale atkapstėm, kur šuo pakastas. Li Džordano tėtis irgi turėjo vargo, kol iš Maišinio atgavo pinigus. Pasirodo, goblinai jam lipa ant kulnų. Skolingas jiems krūvą aukso. Goblinų gauja pričiupo jį miške po kvidičo čempionato ir atėmė visą auksą, kiek turėjo, bet vis tiek neužteko visoms skoloms atlyginti. Jie atsekė paskui jį į Hogvartsa, nenorėdami išleisti jo iš akių. Bet jis viską prakišo lošdamas. Nebeturi kišenėjų nė poros galeonų. Ir žinot, kaip tas gvėra mėgino goblinams sumokėti?

- Kaip? - paklausė Haris.

- Susilažino su goblinais dėl tavęs, - tarė Fredis. - Iš didžiulės sumos. Kad tu laimėsi turnyrą.

- Štai kodėl jis taip stengėsi man padėti! - sušuko Haris. - Na, bet aš vis dėlto laimėjau. Taigi dabar jis gali jums sumokėti!

- Norėtum, - papurtė galvą Džordžas. - Goblinai tokie pat sukčiai kaip jis. Jie sako, jog tu laimėjai kartu su Digoriu, o Maišinis statė už gryną tavo pergalę. Tada Maišinis dėjo į kojas. Iškart po trečiosios rungties.

Džordžas atsiduso ir vėl ėmė dalyti kortas.

Tolesnė kelionė buvo gan smagi. Hariui norėjosi, kad ji nesibaigtų visą vasarą, kad tik nereiktų išlipti Kings Kroso stotyje... Tačiau, kaip jau buvo tais metais patyręs savo kailiu, laikas nepradeda eiti lėčiau tik todėl, kad priekyje laukia kas nors nemalonaus, ir, deja, Hogvartso ekspresas netrukus sustojo prie devinto su trim ketvirčiais perono. Moksleiviams išlipant, kilo įprastinis triukšmas ir sąmyšis. Ronis ir Hermiona su savo lagaminais prasispraudė pro Smirdžių, Niurzgą ir Gylį. Tačiau Haris neskubėjo.

- Fredi, Džordžai, palaukit.

Dvyniai atsisuko. Haris atvožė lagaminą ir išėmė turnyro prizo pinigus.

- Imkite, - tarė įgrūsdamas maišelį Džordžui į ranką.
- Ką? - apstulbo Fredis.
- Imkite, - tvirtai pakartojo Haris. - Man jų nereikia.
- Išprotėjai, - stūmė nuo savęs pinigus Džordžas.
- Ne, neišprotėjau, - mygo Haris. - Imkit ir darykit savo išradimus. Čia bus triukų krautuvėlei.
- Tikrai išprotėjo, - bemaž su baime tarė Fredis.
- Paklauskite, - nepasidavė Haris. - Jeigu nepaimsit, išmesiu į klozetą. Man jų nereikia ir aš jų nenoriu. Bet pasijuokčiau mielai. Visiems ne pro šalį pasijuokti. Toks jausmas, kad gana greitai pasiilgsime juoko.
- Hari, - atsiduso Džordžas, pakilnodamas maišelį, - čia juk tūkstantis galeonų.
- Aha, - nusišypsojo Haris. - Pagalvok, kiek už juos išeitų Kanarėlių pyragaičių.
- Dvyniai išpūtė akis.
- Tik mamai nesakykite, kur gavot. Tiesa, kai pagalvoji, vargu ar ji betrokš, kad jūs gautumėte darbą ministerijoje...
- Hari, - vėl pradėjo Fredis, tačiau Haris išsitraukė lazdelę.
- Arba imat, arba jus užbursiu. Moku šaunių naujų kerų. Būkit geručiai, ką? Ir nupirkite Roniui naują išeiginį apsiaustą.
- Nespėjus jiems daugiau išsižioti, jis išdrožė iš kupė ir koridoriuje perlipo per tebetysančius Smirdžių, Niurzgą ir Gylį. Jų veidus puošė burtų mišrainė.
- Už pertvaros laukė dėdė Vernonas. Šalia stovėjo ponias Vizli. Apkabinusi Hari, sušnibždėjo jam į ausį:
- Manau, kad vėliau Dumbldoras leis tau atostogauti pas mus. Rašyk, Hari.
- Iki, Hari, - pliaukštelėjo jam per nugarą Ronis.
- Ate, Hari! - pasakė Hermiona ir - ko niekada nėra dariusi - pabučiojo jam į skruostą.

- Hari, ačiū tau, - sumurmėjo Džordžas. Fredis energingai linktelėjo.

Haris pamerkę jiems, atsisuko į dėdę Vernoną ir tylėdamas išsekė pas-
kui jį iš stoties. Neverta pirma laiko nerimauti, tarė jis sau, įsėdęs į Dur-
slių automobilį.

Kas bus, tas bus, kaip sakydavo Hagridas. Kai reiks, tada ir suksiu
galvą.

Rowling J. K.

Ro-179 Haris Poteris ir Ugnies taurė / J. K. Rowling; iš anglų kalbos vertė Zita Marienė. - Vilnius: Alma littera, 2004. - 568 p.

ISBN 9955-08-176-7

Tai ketvirtoji knyga apie Harį Poterį ir jo draugus. Ji pasakoja apie ketvirtus mokslo metus Hogwartso burtų ir kerėjimo mokykloje. Per juos nutinka daug įdomių dalykų. Svarbiausias metų įvykis - Burtų trikovės turnyras, o lemtingiausias - Tamsos Valdovo Voldemorto sugrįžimas. Be to, Haris su Roniu ima domėtis mergaitėmis, ir iš to kyla daug smagių nesusipratimų...

UDK 820-93

J. K. Rowling
Haris Poteris ir Ugnies taurė
 Apysaka

Iš anglų kalbos vertė
Zita Marienė

Korektorė *Bronė Brazauskaitė*
 Meninis redaktorius *Agnius Tarabilda*
 Techninė redaktorė *Birutė Tolvaišienė*
 Maketavo *Ligita Plešanova*

Tiražas 3000 egz.
 Išleido leidykla „Alma littera“, A. Juozapavičiaus g. 6/2, 09310 Vilnius
 Interneto svetainė: <http://www.almalittera.lt>
 Spaudė AB spaustuvė „Spindulys“, Gedimino g. 10, 44318 Kaunas
 Interneto svetainė: <http://www.spindulys.lt>